

FLYGTNINGENÆVNET

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

27. beretning **2018**

18

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

27. beretning **2018**

Flygtningenævnet
Formandskabet, 27. beretning 2018
Udgivet af Flygtningenævnet juli 2019

Omslag og design:
Rosendahls a/s

Repro og tryk:
Rosendahls a/s

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-32-8
EAN 9788791763328

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-33-5
EAN 9788791763335

Pris: 200 kr.
Oplag: 700

Publikationen kan bestilles på
www.rosendahlsboghandel.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig
på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fn.dk)

København 2019

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 27. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2018 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Nævnet modtog i andet halvår af 2016 og de første tre kvartaler af 2017 et meget stort antal sager fra Udlændingestyrelsen, og til trods for, at nævnet øgede mødefrekvensen, har det ikke været muligt at afgøre sagerne i samme tempo, som de blev modtaget. Der har derfor været en betydelig stigning i antallet af verserende sager i nævnet frem til efteråret 2017, hvor antallet igen begyndte at falde. Nævnet forventer at have behandlet stort set alle sager modtaget før 1. januar 2019 i løbet af sommeren 2019, hvorefter sagsbehandlingstiden forventes nedbragt til et mere normalt niveau i løbet af efteråret 2019. Der henvises i øvrigt til kapitel 12 for nærmere oplysninger om statistik for 2018.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende somaliske statsborgere, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Der er tale om sager omfattet af det såkaldte Somalia-inddragelsesprojekt, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid havde meddelt de pågældende opholdstilladelse under henvisning til de daværende generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, men efterfølgende har vurderet, at forholdene i Somalia har ændret sig på en sådan måde, at grundlaget for de meddelte opholdstilladelser ikke længere er til stede. Nævnet har ikke tidligere modtaget inddragelses-/nægtelse af forlængelsessager i det omfang, som det har været tilfældet med Somalia-inddragelsesprojektet. En meget stor del af de modtagne sager er blevet behandlet i beretningsåret samt i første kvartal af 2019, hvor denne sagstype derfor har udgjort en betragtelig del af nævnets afgørelser. Der henvises for en nærmere gennemgang af Somalia-inddragelsesprojektet til afsnittene 2.6 og 6.3.

Flygtningenævnet har i beretningsåret besluttet at ændre sin mangeårige praksis vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra de øvrige lande, som er dækket af UNRWAs mandat (Syrien, Gaza, Vestbredden og Jordan). Praksisændringen skete på baggrund af EU-Domstolens praksis og guidelines fra UNHCR. Den omhandlede praksis fra EU-Domstolen er på grund af Danmarks forbehold vedrørende EU-samarbejdet

---

på området for retlige og indre anliggender ikke retligt bindende for nævnet, men nævnet betragter den som et væsentligt fortolkningsbidrag ved fastlæggelsen af nævnets praksis. Praksisændringen betyder, at en statsløs palæstinenser fra mandatområdet, der har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Det vil bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, om en ansøger er udelukket fra eller automatisk skal anses for omfattet af flygtningekonventionen. Der henvises for en nærmere redegørelse for praksisændringen til kapitel 7.

Nævnet er løbende meget opmærksom på forholdene i ansøgernes hjemlande og andre lande, som ansøgerne eventuelt skal overføres til, og vil ved oplysninger om ændringer i forholdene tage stilling til, om dette skal give anledning til tiltag fra nævnets side. Som nærmere omtalt i afsnit 4.2.2.1 besluttede nævnet i beretningsåret at hjemvise et antal verserende sager vedrørende Dublin-overførsel til Italien til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen i lyset af udstedelse i september 2018 af det såkaldte Salvini-dekret, som umiddelbart indebar en indskrænkning i adgangen til særlige centre for særligt sårbare asylansøgere i Italien. Nævnet anmodede samtidig styrelsen om nærmere at undersøge betydningen af dekretet. Tilsvarende besluttede nævnet i foråret 2018 at genoptage en række sager om overførsel til Grækenland i medfør af udlændingelovens § 29 b og hjemvise sagerne til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen i lyset af, at de pågældendes opholdstilladelser i Grækenland var udløbet eller var tæt på at udløbe, og af styrelsens dagældende praksis i sådanne sager, se herom nærmere afsnit 6.2.2.4.

FN's komitéer har i 2018 i enkelte sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser, men i langt de fleste sager har komitéerne enten ikke udtalt kritik eller afvist klagerne. Der er også i beretningsåret indbragt væsentligt færre nye sager for komitéerne end tidligere år, men der verserer fortsat en stort antal sager, særligt for Menneskerettighedskomiteén. Der henvises for en nærmere gennemgang af sager for FN's komitéer til kapitel 11.

Som led i Flygtningenævnets løbende bestræbelser på at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed om nævnets virksomhed, har nævnet besluttet at offentliggøre referaterne af møderne i Flygtningenævnets koordinationsudvalg samt statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet og statistik over nævnets sagsbehandlingstider på nævnets hjemmeside med virkning fra 1. januar 2018.

Flygtningenævnet har i sommeren 2018 fået gennemført en større ombygning af nævnets venteområde, så det nu fremstår mere åbent og imødekommende, samtidig med at indretningen sikrer et bedre overblik over området. I forbindelse med ombygningen er der blevet etableret en sikkerhedskontrol ved indgangen til venteområdet. Selv om der stadig kan være ønsker til indretningen af ventefaciliteterne, er der sket en klar og velkommen forbedring.

København, juni 2019
Bloch Andersen

Indholdsfortegnelse for 27. beretning 2018

Forord ved formanden	3
Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold	15
1.1 Flygtningenævnets kompetence	15
1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed	16
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	19
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	19
1.5 Medlemmer af Flygtningenævnet i Grønland	22
1.6 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	23
1.7 Formandskabet	25
1.8 Koordinationsudvalget	27
1.9 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team	27
1.10 Flygtningenævnets hjemmeside	29
1.11 Gå-hjem-møde for Flygtningenævnets medlemmer	30
Kapitel 2 Mundtlige nævnssager i 2018	31
2.1 Indledning	31
2.2 Iran	32
2.3 Afghanistan	37
2.4 Personer, som har oplyst at være bidoonere (statsløse) fra Kuwait	50
2.5 Irak	57
2.6 Somalia, nægtelse af forlængelse/inddragelse	62
Kapitel 3 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde i 2018	69
3.1 Indledning	69
3.2 EU-asylarbejdsgruppen	69
3.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)	70
3.4 European Asylum Support Office (EASO)	70
3.5 Inter-Governmental Consultations (IGC)	70
3.6 UNHCRs eksekutivkomité (ExCom)	71
3.7 UNHCR-seminar om inklusion og IFA	71
3.8 Seminar om køns- og æresrelateret forfølgelse og menneskehandel i Litauen	72

Kapitel 4	Dublinsager	73
4.1	Grundlaget for behandlingen af Dublinsager	73
4.1.1	Udlændingeloven og Dublinforordningen	73
4.1.2	Ansvarsfastlæggelsen	74
4.2	Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer	75
4.2.1	EU-Domstolen	75
4.2.1.1	Hassan-dommen	77
4.2.1.2	X og X mod Holland	78
4.2.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	79
4.2.2.1	Tarakhel-dommen – overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien	79
4.2.3	Sager indbragt for FN's komitéer	80
4.3	Sagens behandling	81
4.3.1	Sagsforløb	81
4.3.2	Genoptagelse	83
4.3.3	Generelle baggrundsplysninger og sagsoplysning	83
4.4	Eksempler fra nævnets praksis	84
4.4.1	Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikel 9 og 10	85
4.4.2	Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2	86
4.4.3	Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2	88
4.4.4	Generelle forhold i modtagerlandet	90
Kapitel 5	Grundlaget for og behandlingen af asylsager	93
5.1	Udlændingelovens § 7	93
5.1.1	Statusvalg	93
5.1.1.1	Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	95
5.1.1.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	96
5.1.2.1	Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	128
5.1.2.2	Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	131
5.1.3.1	Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)	150
5.1.3.2	Praksis i statusændringssager	152
5.1.4	Betydningen af generelt vanskelige forhold	162
5.1.5	Betydningen af helbredsmæssige forhold	170
5.1.6	Betydningen af tortur	172
5.1.7	Uledsagede mindreårige asylansøgere	172
5.1.8	Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande	172
5.1.9	Betydningen af kumulative forhold	183

5.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	188
5.3	Sagens behandling	196
5.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	196
5.3.2	Mundtlig behandling	197
5.3.3	Skriftlig behandling	214
5.4	Bevisvurderingen	215
5.4.1	Ansøgers forklaring	216
5.4.2	Vidneførsel	237
5.4.3	Generelle baggrundsoplysninger	241
5.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	242
5.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	243
5.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	244
5.4.4.1	Høringer	244
5.4.4.2	Ægthedsvurderinger	247
5.4.4.3	Kriminaltekniske erklæringer	253
5.4.4.4	Sprogtest	255
5.4.5	Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark	256
5.4.6	Reformatio in pejus	257
5.5	Flygtningenævnets afgørelse	257
5.6	Aktindsigt og offentlighed	258
5.7	Udsendelse	260
5.7.1	Udrejsefrister	264
5.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	269
5.8	Udeblivelse	271
5.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	275
5.9.1	Udeblevne	275
5.9.2	Frafald	276
5.9.3	Hjemvisning	276
5.9.4	Udsættelse	280
5.10	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	281
5.10.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	281
5.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskrives	281
5.10.2.1	Retsgrundlaget	281
5.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	283
5.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	284
5.11	Tolkning	284
5.12	Hastesager	287

5.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	288
5.13.1	Genoptagelse	288
5.13.2	Domstolsprøvelse	292
5.13.2.1	Lovgrundlaget	292
5.13.2.2	Domspraksis	293
5.13.3	Folketingets Ombudsmand	293
Kapitel 6	Udvalgte asylretlige problemstillinger	295
6.1	Første asylland	295
6.1.1	Beskyttelse i et andet land	296
6.1.2	Tilknytningsmomenter	309
6.1.3	Betydningen af udsendeshindringer	309
6.2	Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)	310
6.2.1	Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager	311
6.2.1.1	Udlændingelovens bestemmelser	311
6.2.1.2	Betingelser for at anse et land som første asylland	311
6.2.2	Sagens behandling	312
6.2.2.1	Sagsforløb	312
6.2.2.2	Genoptagelse	314
6.2.2.3	Generelle baggrundsoplysninger	315
6.2.2.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	316
6.2.2.5	Sager mod Danmark ved internationale organer	318
6.2.3	Eksempler fra nævnets praksis	318
6.2.3.1	Generelle forhold i første asyllandet	319
6.2.3.2	Helbredsmæssige forhold/sårbarhed	324
6.2.3.3	Tilknytning til Danmark	328
6.2.3.4	Spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet	329
6.3	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	329
6.4	Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	358
6.5	Generhvervelse af opholdstilladelse	363
6.6	Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse	366
6.7	Bortfald af opholdstilladelse	367
6.7.1	Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	371
6.7.2	Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet	372
6.7.3	Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland	374
6.7.4	Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.	375

6.8	Sur place	378
6.8.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	378
6.8.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	379
6.8.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	386
6.8.2.2	Seksuelle aktiviteter	398
6.8.2.3	Andre aktiviteter	400
6.9	Dobbeltstraf	400
6.10	Konsekvensstatus	403
6.11	Tortur	412
6.11.1	Internationale forpligtelser	412
6.11.2	Vurdering af den aktuelle risiko	414
6.11.3	Bevisvurderingen	415
6.11.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	420
6.11.3.1.1	FN's Torturkomité's General Comment no. 4	428
6.11.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	429
6.11.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	430
6.12	Køns- og æresrelateret forfølgelse	431
6.12.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	431
6.12.2	Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	432
6.12.2.1	Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen	432
6.12.2.2	Ægteskab	435
6.12.2.3	Skilsmisse og samlivsophævelse	437
6.12.2.4	Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb	439
6.12.2.5	Omskæring og andre overgreb, der ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab	441
6.12.2.6	Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)	444
6.13	Menneskehandel	453
6.14	Private konflikter og agents of persecution	456
6.15	Internt flugtalternativ (IFA)	466
Kapitel 7	Statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde	481
7.1	Flygtningenævnets hidtidige praksis	481
7.2	Iværksættelse af høring af øvrige IGC-lande	481
7.3	Praksis fra EU-Domstolen	482
7.3.1	Sag C-31/09, Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal af 17. juni 2010	483
7.3.2	Sag C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal af 19. december 2012	484

7.3.3	Sag C-585/16, Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite af 25. juli 2018	486
7.4	UNHCRs Guidelines fra december 2017	488
7.5	Flygtningenævnets beslutning om praksisændring den 29. august 2018	489
7.6	Hjemvisning af verserende og afgjorte sager til Udlændingestyrelsen	490
7.7	Sager afgjort efter den nye praksis	491
Kapitel 8	Betydningen af kriminelle forhold	497
8.1	Betydningen af kriminelle forhold	497
8.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	497
8.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	499
8.2.2	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	500
8.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	501
8.4	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)	510
8.4.1	Anmeldelse af sager til SØIK	510
8.4.2	Resultatet af SØIKs efterforskning	511
8.5	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	511
8.6	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	515
8.7	Udlændingelovens § 49 a	519
8.8	Udlændingelovens § 32 b og § 49 b	532
8.9	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	537
8.10	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	539
Kapitel 9	Uledsagede mindreårige asylansøgere	541
9.1	Indledning	541
9.2	Definition	541
9.3	Aldersvurdering	542
9.4	Ledsagevurdering	548
9.5	Modenhedsvurdering	548
9.6	Asylsagens behandling	550
9.7	Bevisvurdering	551
9.8	Udlændingelovens § 9 c, stk. 3	563

9.8.1	Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1	564
9.8.2	Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2	568
Kapitel 10	Identitetsfastlæggelse	575
Kapitel 11	Sager indbragt for internationale organer	581
11.1.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	581
11.1.2	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	582
11.2	FN's menneskerettighedsorganer	584
11.3	FN's Torturkomité	586
11.3.1	FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf	586
11.3.2	Opfølgning i forhold til en tidligere udtalelse fra FN's Torturkomité i en sag mod Danmark	589
11.3.3	FN's Torturkomité's udtalelser i 2018 i sager mod Danmark	589
11.3.3.1	Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik	590
11.3.3.1.1	C.Y. mod Danmark, communication no. 647/2014 (Kina)	590
11.3.3.1.2	I.U.K. et al. mod Danmark, communication no. 703/2015 (Rusland)	590
11.3.3.1.3	S.A.M. mod Danmark, communication no. 693/2015 (Afghanistan)	591
11.4	FN's Menneskerettighedskomité	593
11.4.1	FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder	593
11.4.2	FN's Menneskerettighedskomité's udtalelser i 2018 i sager mod Danmark	595
11.4.2.1	Sager hvor komitéen har udtalt kritik	596
11.4.2.1.1	C.L. og Z.L. mod Danmark, communication no. 2753/2016 (Kina)	596
11.4.2.1.2	K.H. mod Danmark, communication no. 2423/2014 (Iran)	600
11.4.2.1.3	B.A.A. mod Danmark, communication no. 2575/2015 (Italien første asylsøgende)	603
11.4.2.2	Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik	606
11.4.2.2.1	A.A. mod Danmark, communication no. 2595/2015 (Egypten)	606
11.4.2.2.2	S. mod Danmark, communication no. 2642/2015 (Bangladesh)	607
11.4.2.2.3	H.A. mod Danmark, communication no. 2328/2014 (Afghanistan)	607
11.4.2.2.4	F.M.H. mod Danmark, communication no. 2734/2016 (Italien, § 29 b)	608
11.5	FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder	608
11.5.1	FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder	608
11.5.2	FN's Kvindekomité's udtalelser i 2018 i sager mod Danmark	610
11.5.2.1	Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)	610

11.5.2.1.1	A.S. mod Danmark, communication no. 80/2015 (Uganda)	610
11.5.2.1.2	S.F.A. mod Danmark, communication no. 85/2015 (Somalia)	610
11.5.2.1.3	H.D. mod Danmark, communication no. 76/2014 (Somalia)	611
11.5.2.1.4	M.K.M. mod Danmark, communication no. 81/2015 (Tjetjenien)	611
11.5.2.1.5	S.A.O. mod Danmark, communication no. 101/2016 (Somalia)	612
11.6	FN's komité om barnets rettigheder	612
11.6.1	FN's konvention vedrørende barnets rettigheder	612
11.6.2	FN's Børnekomité's udtalelser i 2018 i sager mod Danmark	613
11.6.2.1	Sag hvor komitéen har udtalt kritik K.Y.M. mod Danmark, communication no. 3/2016 (Puntland i det nordlige Somalia)	613
11.6.2.2	Sag som komitéen har afvist som uantagelig (inadmissible) A.Y. mod Danmark, communication no. 7/2016 (Afghanistan)	616
Kapitel 12	Statistik	617
12.1	Flygtningenævnets afgørelser i 2018	617
12.2	Sagernes behandlingsform	617
12.3	Sager afsluttet uden afgørelse	618
12.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte spontansager	618
12.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager	619
12.6	Genoptagede spontansager	620
12.7	Omgørelsesprocent – alle spontansager	621
12.8	Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for spontansager	621
12.9	Udfaldet af afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager	621
12.10	Dublinsager	622
12.11	Statusændringsager	623
12.12	§ 29 b-sager	623
12.13	Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere	624
12.13.1	Aldersklagesager	624
12.13.2	Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere	624
12.13.3	Ledsagesager	624
12.14	Andre sager	624
12.14.1	Identitetsklager	624
12.14.2	Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse	624
12.14.3	Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse	625
12.14.4	Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge	625

Bilag 1	Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	627
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	630
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	631
Bilag 4	Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 239 af 10. marts 2019	635
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet	652

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublin-sager).

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, § 17 a eller § 21 b.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (statusændrings-sager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse til en uledsaget mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3.

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende kollegialt organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer.

Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 6.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg, som også behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i

det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7, og § 17 i Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet. Flygtningenævnets medlemmer gøres bekendt med koordinationsudvalgets beslutninger ved tilsendelse af referatet fra udvalgets møder. Referatet offentliggøres endvidere med virkning fra 1. januar 2018 på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk.

Flygtningenævnets medlemmer gøres herudover løbende bekendt med nævnets afgørelser. Varetagelsen af deres hverv som medlemmer af et kollegialt organ forudsætter således et kendskab til det samlede nævns afgørelser og praksis, ligesom en praksis fastlagt af det kollegiale nævn vedrørende bestemte asylretlige spørgsmål m.v. indgår som en del af retsgrundlaget ved afgørelsen af konkrete sager.

Spørgsmål, som kan have betydning for, hvorvidt en hidtil gældende praksis fortsat skal følges, f.eks. nye baggrundsoplysninger om ændrede forhold i hjemlandet, drøftes i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg og kan eventuelt afgøres ved et antal prøvesager. Udlændingestyrelsen er som underordnet myndighed forpligtet til at følge Flygtningenævnets praksis og orienteres om afholdelsen af sådanne nævn med prøvesager og udfaldet heraf samt om koordinationsudvalgets drøftelser om praksis i øvrigt.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd som hidtil tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang.

Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Formanden for Flygtningenævnet kan genbeskikkes for en periode på yderligere 4 år, så formanden kan være medlem af nævnet i en periode på højst 12 år.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl i Grønland til en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i Grønland i henhold til § 7 som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven, og som opholder sig i Grønland eller i Danmark, anses for påklaget til Flygtningenævnet i Grønland, jf. anordningens § 53 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2. Flygtningenævnet i Grønland består af en formand og et af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. anordningens § 53, stk. 1.

Efter anordningens § 53, stk. 2, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag foruden formanden eller en af næstformændene fire medlemmer, hvoraf et medlem beskikkes efter indstilling fra Grønlands Landsstyre (nu Naalakkersuisut), et medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og et medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Medlemmerne af Flygtningenævnet beskikkes af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) for en periode på højst 4 år, jf. anordningens § 53, stk. 7, 2. pkt. Genbeskikkelse kan finde sted, jf. § 53, stk. 7, 3. pkt.

Der blev i 2017 sammensat et særligt nævn til Flygtningenævnets behandling af en sag, hvor ansøgningen om asyl var indgivet i Grønland, og hvor Udlændingestyrelsen havde

meddelt ansøgeren afslag på asyl. Der henvises for omtale af sagen til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 54.

Sammensætningen af Flygtningenævnet i Grønland fremgår af afsnit 1.5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 5.13.2 om domstolsprøvelse.

Der kan endvidere henvises til omtalen i afsnit 9.3.2.1 af Højesterets afgørelse i en kæresag vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et søgsmål anlagt ved Københavns Byret mod Flygtningenævnet om, at sagsøger ikke måtte tvangsudsendes af Danmark, så længe FN's Torturkomité behandlede hans sag, skulle tillægges opsættende virkning.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode.

Der er i løbet af 2018 beskikket 15 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2018 af en formand, 23 næstformænd og 58 øvrige nævnsmedlemmer.

Formand:

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Næstformænd:

Landsdommer Henrik Bitsch

Dommer Nanna Blach

Landsdommer Astrid Bøgh

Dommer Peder Johs. Christensen

Dommer Helle Dietz

Dommer Helle Fløystrup

Landsdommer Karen Hald

Landsdommer Linda Hangaard

Retspræsident Betina Juul Heldmann

Dommer Astrid Lohmann Knudsen

Dommer Karsten Tougaard Kristensen

Retspræsident Henrik Linde

Landsdommer Helle Korsgaard Lund-Andersen

Landsdommer Steen Mejer

Dommer Lone Molsted

Landsdommer Chris Olesen

Dommer Jørgen Bjerkesmoen Petersen

Landsdommer Alex Puggaard

Dommer Lene Sadolin-Holst

Dommer Jan Strange

Landsdommer Peter Mørk Thomsen

Landsdommer Olaf Tingleff

Landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg

Fratrådte:

Dommer Carsten Michelsen

Medlemmer:

Tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet:

Kvalitets- og driftschef Helle Ankersen

Chefkonsulent Sultana Baig

Specialkonsulent Niels Rune Brandt

Fuldmægtig Signe Brink

Fuldmægtig Helle Clausen-Bruun

Fuldmægtig Christian Werring Clem

Fuldmægtig Line Kromand Danielsen (orlov)
Fuldmægtig Eydbjørn Djurhuus (tjenestefri)
Fuldmægtig Cecilie Dyreborg-Kragh (orlov)
Fuldmægtig Hanan Rachid Eljachi (orlov)
Fuldmægtig Louise Vedel Ellborg
Specialkonsulent Caroline Elmberg
Fuldmægtig Nanna de Fønss
Fuldmægtig Mathilde Smedegaard Gulddahl (orlov)
Fuldmægtig Franz Amdi Hansen (tjenestefri)
Fuldmægtig Stine Højlund Hansen
Specialkonsulent Nanna Jacobsen
Fuldmægtig Pernille Drud Jensen (orlov)
Fuldmægtig Christine Vestgaard Johansen
Fuldmægtig Dejan Keseric
Fuldmægtig Frederik Sundgaard Land
Fuldmægtig Henriette Sundgaard Land
Chefkonsulent Majbrit Kinnberg Larsen (orlov)
Souschef Nicolai Holm Larsen
Fg. kontorchef Lars Lichtenstein
Kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen (orlov)
Fuldmægtig Karina Viskum Lisberg
Fuldmægtig Pernille Thorsteen Madsen
Specialkonsulent Marian Lyng Møller
Fuldmægtig Grith Nørgaard
Fuldmægtig Cecilie Brandt Opstrup
Specialkonsulent Sarah Lambert Oxbøll
Fuldmægtig Allan Dyrland Parbst
Fuldmægtig Astrid Kløve Albæk Pedersen
Chefkonsulent Tina Pedersen
Fuldmægtig Morten Chjeffer Rasmussen
Fuldmægtig Morten Viemose Rasmussen
Specialkonsulent Anne Lund Udengaard (orlov)
Fuldmægtig Sara Viskum

Fratrådte:

Fuldmægtig Sofie Hammer
Specialkonsulent Julie Krohn Davidsen
Fuldmægtig Marcus Clarén
Fuldmægtig Lejla Ajanovic
Fuldmægtig Nanna Grønning Rasmussen

Fuldmægtig Astrid Helmart Johansen
Kontorchef Morten Duus
Fuldmægtig Niklas Velling Johansen

Advokater:

Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Gitte Holm Bagge
Advokat Jens H. Bech
Advokat Kristine Martin Berg
Advokat Rikke Solberg Bruun
Advokat Thomas Trier Hansen
Advokat Kim Hvam
Advokat Claus Emil Engel Johansen
Advokat Peter Kragh
Advokat Charlotte Krarup
Advokat Kristian Højgaard Madsen
Advokat Hans Mogensen
Advokat Henrik Hasserris Olesen
Advokat Else Præstegaard
Advokat Elise Quaade
Advokat Klaus S. Rasmussen
Advokat Peter Paldan Sørensen
Advokat Peter Trudsø
Advokat Jens Jørgen Viuff

Fratrådte:

Advokat Vibeke Haahr Antonsen

1.5 Medlemmer af Flygtningenævnet i Grønland

Efter § 53, stk. 2, som affattet ved kongelig anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven, skal der ved Flygtningenævnets behandling af en sag omfattet af anordningens § 53 a, stk. 1, foruden formanden eller en af næstformændene medvirke fire medlemmer, hvoraf et medlem beskikkes efter indstilling fra Grønlands Landsstyre (nu Naalakkersuisut), et medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og et medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Medlemmerne af Flygtningenævnet beskikkes af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) for en periode på højst 4 år, jf. anordningens § 53, stk. 7.

De nuværende medlemmer af Flygtningenævnet i Grønland blev beskikket af udlændinge- og integrationsministeren i 2017 i forbindelse med behandlingen af en sag, hvor ansøgningen om asyl var indgivet i Grønland, og hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på asyl. Der henvises for omtale af sagen til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 54.

Flygtningenævnet i Grønland har med samme sammensætning også i 2018 behandlet en sag, hvor ansøgningen om asyl var indgivet i Grønland. Der blev i denne sag meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 til en ukrainsk statsborger.

Flygtningenævnet i Grønland bestod ved udgangen af 2018 af følgende medlemmer:

Formand, udpeget af Præsidenten for Østre Landsret:
Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Medlemmer:

Fuldmægtig Flemming Enequist efter indstilling fra Naalakkersuisut
Vicedirektør Louise Holck efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp
Advokat Henrik Hassers Olesen efter indstilling fra Advokatrådet
Chefkonsulent Henrik Kiil efter indstilling fra udenrigsministeren

1.6 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2018 haft ca. 57 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2018 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Souschef Anne-Lise Ulf Schilling
Chefkonsulent Michael Nørgaard
Chefkonsulent Charlotte Vesth
Specialkonsulent Trine Priess Sørensen

Fuldmægtige:

Jens Edslev Andersen
Fawad Aslam
Line Norup Bisgaard
Jakob Halkjær Brams
Sadiye Müge Erdölek
Christian Hahn
Carina Hansen

Sanni Hoff Hansen
Denise Henriksen
Hajro Husic
Trine Hvidtfeldt
Jasmina Ashanti Walters Hviid
Gajanthini Jeyakumar
Seham Laghmoch
Samina Munir Lanewala
Marie Heldgaard Laursen
Camilla Madsen (barselsorlov)
Matias Means
Siv Dørge Mogensen
Emil Muriset
Sofie Louise Høgsberg Nielsen
Melina Lundgren Nørgaard
Tasi Louise Namata Nørskov-Jensen
Dalalle Tas Olgun (barselsorlov)
Mads Groth Olsen
Tooba Panjsheri
Julie Abildgaard Poulsen
Anne-Katrine Toft-Nielsen
Stephanie Raaholt
Carina Beck Vestergaard
Jonas Vilhelmsen
Kaja Aasen (barselsorlov)

Fratrådte:

Muhamed Ahmed Demir
Louise Merlung Drake
Ninna Engelbrecht
Thea Jensen
Isabella Bouabdellah Kjærgaard
Isabella Victoria Hein Krieger
Signe Olivia Lading
Mie Josephine Mahler
Sabine Skovgård Münzer
Lea Rosenlind Nielsen
Camilla Olsen
Jacqueline Olsen
Maria Korsgård Thomsen

Alma Zulic

Studenter:

Stud.jur. Anna Høgenhaug

Stud.jur. Maria Louise Jensen

Stud.jur. Christina Petersen

Fratrådte:

Stud.jur. Anna Birna Rezakhan Khajeh

Stud.jur. Julie Marie Fegerslev Nierhoff

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets team:

Teamleder Stine Lund Thirsgaard

Ekspeditionssekretær Hanne Desler

Kontorfuldmægtig Tina Højlund Nielsen

Kontorfuldmægtig Susi Weichel

Overassistent Hanan Bahraoui

Overassistent Jette Lyngsø Frank

Overassistent Jeanette Helsted

Overassistent Rasmus Skyt Jensen

Overassistent Morten Tved-Pontoppidan

Overassistent Helle Lindblad Wikborg-Bastian

Overassistent Therese Møller Vizi

Overassistent Anders Nikolaj Prang

Assistent Line Estrup Bundgaard

Assistent Pernille Lund Frydendal

Kontorelev Nina Alkærsig

Kontorelev Pernille Birger Jensen

Fratrådte:

Kontorelev Zahra Nazish Hussain

Kontorelev Tanja Jasmina Kaae Pandey

Kontorelev Maria Seirup

1.7 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.8.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2018 afholdt formandskabet seks møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, med mindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Det gælder også sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land efter udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endelig behandles med virkning fra 1. marts 2017 sager om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, samt sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8

eller 9 c, stk. 2 eller 3, som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-12.

1.8 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, landsdommer Henrik Bloch Andersen, indtil den 31. marts 2018 kontorchef Moya-Louise Lindsay-Poulsen og med virkning fra den 1. april 2018 fungerende kontorchef Lars Lichtenstein samt advokat Thomas Trier Hansen.

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2018 afholdt seks møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

1.9 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk service-
ring af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familie-

medlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der en sagsfremstilling, der omfatter sagens faktiske oplysninger. Denne sagsfremstilling indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet i den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team (FUT) foretager beskikkelse af advokater, berømmelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale og praksis fra internationale organer, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

I sager indbragt for internationale organer mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, bistår sekretariatet Flygtningenævnet med udarbejdelse af udkast til nævnets bidrag til regeringens processkrift.

Sekretariatet bistår også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen og klagesager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land. Hertil kommer bistand til udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, til uledsagede mindreårige asylansøgere samt i klagesager vedrørende identitetsfastlæggelse, herunder sager vedrørende aldersfastsættelse og ledsagespørgsmål for så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udarbejdelse af resuméer af praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside.

1.10 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Præmisserne i alle nævnets afgørelser offentliggøres i anonymiseret form på Flygtningenævnets hjemmeside, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere med virkning fra 1. januar 2018 referater af møderne i Flygtningenævnets koordinationsudvalg samt statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet og statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens fire notater om henholdsvis beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet, samt til domme fra EU-Domstolen.

På Flygtningenævnets hjemmeside er endvidere adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublin-forordningen samt oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublin-forordningen.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

1.11 Gå-hjem-møde for Flygtningenævnets medlemmer

I oktober 2018 afholdt Flygtningenævnet et gå-hjem-møde for Flygtningenævnets medlemmer og medarbejdere i sekretariatet, hvor UNHCRs seniorrådgiver for research og information Katinka Ridderbos holdt et oplæg om de aktuelle sikkerhedsmæssige og humanitære forhold i Afghanistan og om UNHCRs Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, som blev udgivet 30. august 2018. Herudover besvarede Katinka Ridderbos spørgsmål om forholdene i Afghanistan og UNHCR's arbejde.

Kapitel 2

Mundtlige nævnssager i 2018

2.1 Indledning

Beretningen indeholder i kapitlerne 4-10 en redegørelse for grundlaget for og nævnets behandling af de forskellige sagstyper illustreret med eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret.

I dette kapitel beskrives de overordnede tendenser i forhold til sammensætningen af de mundtlige nævnssager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, og der gives nogle eksempler på sådanne sager.

Flygtningenævnet modtog i 2016 og 2017 henholdsvis 2.573 og 4.629 spontane asylsager og inddragelses-/nægtelse af forlængelsessager, hvilket var væsentligt flere end de foregående år. Det medførte, at antallet af verserende sager steg, så det, da det var højest i september 2017, lå på omkring 3.400 sager. Til sammenligning modtog nævnet i 2018 kun omkring 1.200 sager fra Udlændingestyrelsen. Da nævnet samtidig har afgjort flere end 2.800 sager, er antallet af verserende sager mere end halveret. Nævnet havde ved udgangen af 2018 omkring 1.600 verserende sager. Dette antal er efterfølgende yderligere nedbragt, så der medio juni 2019 verserede godt 1.000 sager i Flygtningenævnet.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid er i 2018 steget til 348 og 328 dage (asyl og inddragelse/nægtelse af forlængelse). Flygtningenævnet forventer at have afviklet stort set samtlige sager modtaget i 2018 i løbet af 1. halvår 2019. Herefter forventes den gennemsnitlige sagsbehandlingstid nedbragt til omkring 120 dage.

For så vidt angår de sager, som nævnet har behandlet i 2018, var en stor del af ansøgerne indrejst i Danmark i 2015 og var blevet meddelt afslag på deres ansøgning om asyl i Udlændingestyrelsen i andet halvår af 2016 og i løbet af 2017.

Et stort antal af de spontane asylsager, som Flygtningenævnet har behandlet på mundtligt nævn i beretningsåret, har vedrørt enlige unge mænd samt familier fra Kermanshah-provinsen i Iran (afsnit 2.2). Nævnet har endvidere behandlet et stort antal sager vedrørende enlige unge mænd fra Afghanistan (afsnit 2.3) og har behandlet hovedparten af sagerne i et større sagskompleks vedrørende personer, der som asylmotiv har

henvist til, at de er bidoonere (statsløse) fra Kuwait (afsnit 2.4). Endelig har nævnet behandlet en række sager vedrørende irakiske statsborgere med meget forskelligartede asylmotiver (afsnit 2.5).

Herudover har nævnet i beretningsåret behandlet et større antal klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere, der tidligere har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af de generelle forhold i landet (afsnit 2.6).

Der henvises til kapitel 5 for en nærmere beskrivelse af grundlaget for og behandlingen af asylsager generelt, samt til afsnit 6.3 for en beskrivelse af behandlingen af inddragelsessager. I det følgende beskrives således alene nogle typiske sager, som nævnet har behandlet i løbet af 2018, for herved at give et indtryk af nævnets daglige arbejde.

2.2 Iran

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 688 spontane asylsager vedrørende iranske statsborgere. En stor del af disse sager har vedrørt etniske kurdere fra Kermanshah-provinsen, der som asylmotiver har henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som følge af, at de mistænkes for eller har haft forbindelse til partier og organisationer, som kæmper for kurdernes rettigheder, eller som følge af, at de er yarsan af trosretning og/eller er konverteret til kristendommen under opholdet i Danmark, eller til, at de har en konflikt med privatpersoner som følge af et udenomsægteskabeligt forhold. I en stor del af sagerne har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring som utroværdig. Som det fremgår af kapitel 12 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 74 % af de nye spontansager vedrørende iranske statsborgere.

Som eksempel på sager vedrørende forbindelse til kurdiske partier kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Qalama, Iran. Ansøgeren har været aktiv for KDPI siden [slutningen af] 2014. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive fængslet eller henrettet af de iranske myndigheder, idet han har udført politiske aktiviteter for KDPI. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han og hans ven, [A], uddelte løbesedler sammen i Sarpol-e Zahab fire gange i perioden fra [slutningen af] 2014 til [sommeren] 2015. Ansøgeren har oplyst, at de de første tre gange kun uddelte løbesedler ved private huse. Den fjerde gange uddelte [A] løbesedler ved tre gymnasier og et universitet i Sarpol-e Zahab, mens ansøgeren ikke selv uddelte løbesedler ved disse steder. Herefter kørte ansøgeren hjem og lagde et ukendt antal løbesedler ved købmanden i hans landsby, Qalama. Ansøgeren har desuden oplyst, at han den føl-

gende morgen blev ringet op af sin søster, [B], som fortalte, at politiet havde ransaget deres bopæl. På bopælen fandt de et kurdisk flag og et billede af kurdiske ledere. Ansøgeren udrejste herefter af Iran. Endelig har ansøgeren oplyst, at han i Danmark blev medlem af KDPI, og at han fremtræder på en video fra et KDPI-arrangement i Danmark, som er blevet vist på Tishk TV og Facebook. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om hans politiske aktivitet i Iran til grund. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgeren, der har oplyst at have 11 års skolegang, i asylschematet alene har anført, at han forlod Iran, fordi han frygtede for sit liv, men ikke oplyste om sine politiske aktiviteter eller om de konkrete begivenheder, der udløste hans flugt fra Iran. Ansøgeren har heller ikke for Flygtningenævnet været i stand til på overbevisende måde at redegøre for, hvorfor han i [slutningen af] 2014 angiveligt valgte at blive politisk aktiv for KDPI ud over, at han følte sig presset af kurdernes problemer. Nævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring forekommer divergerende, udbyggende, utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at han har delt propagandamateriale ud, sidste gang [i sommeren] 2015. Her delte han plakater ud på skoler og universiteter om natten i Sarpol-e Zahab ved gaden [C], som ligger i nærheden af [U] universitetet. På plakaterne, som han hængte op, stod der ”længe leve demokratiet”, ”længe leve mahabad republikken” og ”længe leve kurdere og Kurdistan”. Om denne uddeling, [i sommeren] 2015, forklarede ansøgeren til asylsamtalen derimod, at det var [A], der satte løbesedlerne fast på hoveddørene ind til skolerne, mens ansøgeren stod udenfor og ikke vidste, hvad [A] gjorde med dem. På løbesedlerne stod der ”støtte/forsvar befolkningen i Sardasht” og ”længe leve Sardasht” samt ”hvad har Sardasht-befolkningen gjort forkert, siden de blev angrebet”. Ansøgeren forklarede endvidere, at løbesedlerne blev uddelt på gymnasier, der lå på gader, som ansøgeren ikke kender navnet på, og på et universitet, der lå på [gaden C]. Ansøgeren har ikke på noget tidspunkt nævnt, at [A] kørte på en motorcykel, og at denne blev brugt i forbindelse med, at [A] holdt vagt ved de første tre uddelinger af løbesedler. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren til advokaten udbyggende har forklaret, at han inden sin udrejse fra Iran fik oplyst, at hans ven, [A], var blevet anholdt, og at dette var medvirkende til hans frygt for myndighederne, men at ansøgeren ikke tidligere har oplyst om denne centrale del af sit asylmotiv. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren har haft aktiviteter for KDPI i Iran. Flygtningenævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren i forbindelse med sine politiske aktiviteter i Danmark er blevet profileret som politisk modstander i forhold til de iranske myndigheder. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren alene optræder i en kort sekvens på videoklipet fra KDPI arrangementet i Danmark, hvor han har oplyst, at han synger nationalsangen, og at hans navn eller andre generalier ikke er oplyst. Nævnet må således tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han er blevet identificeret af de iranske myndigheder med den følge, at hans bror blev indkaldt til at møde

hos efterretningstjenesten og foreholdt ansøgerens aktiviteter for KDPI. Den fremlagte bekræftelse fra KDPI kan heller ikke føre til andet resultat henset til, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at bekræftelser fra KDPI sendes direkte fra kontoret i Paris til den relevante myndighed og aldrig udleveres til ansøgere selv. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i reel og konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/80

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2018/368.

Som eksempler på sager, hvor ansøgerne som asylmotiv eller som en del af deres asylmotiv har henvist til religiøse forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til to iranske statsborgere samt tre medfølgende børn. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere og yaresan af trosretning fra Sarepol, Iran. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter overgreb fra de iranske myndigheder. Den mandlige ansøger fik i 2010 tilladelse til at drive et supermarked. [I foråret] 2012 blev den mandlige ansøger opsøgt i supermarkedet af myndighedspersoner og anmodet om at aflevere tilladelsen til at drive supermarkedet med den begrundelse, at personerne var blevet bekendt med, at han var yaresan. Ansøgeren nægtede dog at aflevere tilladelsen. Myndighedspersonerne vendte tilbage nogle dage senere, hvor den mandlige ansøger modtog et brev, hvoraf det fremgik, at han skulle aflevere tilladelsen samme dag eller den følgende dag, hvilket ansøgeren imidlertid ikke efterkom. På opfordring fra fire andre forretningsdrivende, der ligeledes var yaresan og havde tilsvarende problemer, deltog den mandlige ansøger [i foråret] 2012 i en demonstration foran guvernørboligen. Demonstrationen, der startede kl. 9, var i begyndelsen en fredelig demonstration med deltagelse af 50-60 personer, heraf omkring halvdelen yaresan, og blev filmet af civilklædte personer. Under demonstrationen blev råbt slagord, herunder ”hvorfør gør I vores tilladelser ugyldige?”. Efter omkring en halv time kom politi til stede og begyndte at skyde med tåregas og slå med stave på deltagerne, og der opstod håndgemæng. Den mandlige ansøger flygtede herefter fra stedet og tog hjem til den kvindelige ansøgers faster, [A], i en by omkring 10 minutters kørsel derfra. [I foråret] 2012 lukkede og plomberede myndighederne den mandlige ansøgers forretning. Herefter henvendte myndighederne sig på ansøgernes bopæl, hvor den mandlige ansøgers far og den kvindelige ansøger og parrets tre børn befandt sig. Myndighederne slog den kvindelige ansøger og tog den mandlige ansøgers far med, men løslod ham samme dag. [I foråret] 2012 rejste ansøgerene til

Teheran, hvor de boede hos en ven, [...], i Karaj, inden de udrejste fra Iran til Tyrkiet. Efter ansøgerens flugt fra Iran er den mandlige ansøgers far på ny blevet tilbageholdt, og er efterfølgende afgået ved døden. Den mandlige ansøger har en Facebook-profil, hvorfra han udfører politisk propaganda. Flygtningenævnet har lagt ansøgerens forklaringer, der under asylsagens behandling og under forklaringerne afgivet i Flygtningenævnet har fremstået konsistente og troværdige, til grund. Herefter og under hensyn til de foreliggende baggrundsoplysninger findes ansøgerne at have sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 er opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/94

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og født sunni-muslim fra [en mellemstor by], Iran. Ansøgeren har oplyst, at han er konverteret til kristendommen efter sin indrejse i Danmark. Ansøgeren har overfor Udlændingestyrelsen oplyst at have været medlem af Kurdish Democratic Party of Iran (KDPI) i perioden fra 2010 til 2015. Ansøgeren har som asylmotiv oprindeligt henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at han vil blive slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi han har været medlem af KDPI, og fordi han har været peshmerga i Irak. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter de iranske myndigheder, fordi han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oprindeligt oplyst, at han udrejste af Iran til Irak i [slutningen af] 2010, fordi kurderne i Iran blev diskrimineret, og fordi ansøgeren ønskede at blive peshmerga og medlem af KDPI. Omkring to måneder efter ankomsten til Irak påbegyndte ansøgeren sin træning som peshmerga. Træningen varede i to måneder og 20 dage. Efter omkring tre til seks måneders ophold i Irak, blev ansøgeren medlem af KDPI, idet han overbeviste ledelsen i KDPI om, at han ønskede at kæmpe for kurdernes rettigheder. I Irak var ansøgeren livvagt for flere af bestyrelsesmedlemmerne i KDPI i en periode på omkring to år, og i de næstfølgende tre år var ansøgeren vagt ved forskellige kaserner og områder med tilknytning til KDPI. På et tidspunkt ønskede ansøgeren at vende tilbage til Iran, hvilket forehavende ansøgeren opgav, fordi hans ven i Iran oplyste, at ansøgeren risikerede at blive fængslet af de iranske myndigheder på et opdigtet grundlag. Under ansøgerens ophold i Irak modtog ansøgeren i alt tre opkald fra sin fars ven, der arbejdede for de iranske myndigheder, som oplyste, at såfremt ansøgeren ville vende tilbage til Iran, skulle han samarbejde med myndighederne. Kort herefter udrejste ansøgeren af Irak. For nævnet har ansøgeren oplyst, at han ikke har været medlem af KDPI. Efter sin indrejse i Danmark har ansøgeren fået interesse for kristendommen, idet en anden iransk asylansøger ved navn [...] introducerede ansøgeren herfor. Ansøgeren har efterfølgende gået i kirke med jævne mellemrum og blev døbt i [...] Kirke [i sommeren] 2016. Flygtningenævnet finder, at i hvert fald dele af ansøgerens forklaring om bag-

grunden for at søge asyl i Danmark ikke kan lægges til grund. Ansøgeren har således forklaret noget skiftende om bl.a., hvorvidt han har været medlem af KDPI, idet han over for Udlændingestyrelsen ad flere omgange har forklaret om sit medlemskab, mens han over for nævnet har oplyst og fastholdt, at han slet ikke har været medlem. Ansøgerens forklaring for nævnet savner sammenhæng med, at han for nævnet har fremlagt en erklæring [fra sommeren] 2018, hvoraf fremgår, at han siden 2010 har været medlem af KDPI, hvilken erklæring ansøgeren imidlertid for nævnet har forklaret er uden realitet. Ansøgeren har endvidere forklaret forskelligt om, hvor mange demonstrationer han har deltaget i, idet han under oplysnings- og motivsamtalen oplyste, at han har deltaget i tre demonstrationer i Irak, mens han under asylsamtalen først forklarede, at han havde deltaget i to demonstrationer, hvilket han foreholdt sin tidligere forklaring dog ændrede til tre demonstrationer. Han har desuden givet meget sparsomme oplysninger om sin deltagelse i disse demonstrationer, herunder om hvornår disse demonstrationer fandt sted. Hertil kommer, at ansøgeren tillige har forklaret uoverensstemmende om, hvorvidt han eller hans familie er blevet opsøgt af den iranske efterretningstjeneste. Til oplysnings- og motivsamtalen oplyste ansøgeren således, at hans familie i Iran flere gange havde modtaget henvendelser fra den iranske efterretningstjeneste, mens han til asylsamtalen forklarede, at hans familie ikke er blevet opsøgt, men at ansøgeren selv er blevet kontaktet af en ven til sin far med besked om, at hvis han kom tilbage til Iran, skulle ansøgeren arbejde for myndighederne. For nævnet har ansøgeren gentaget sin oprindelige forklaring om, at familien er blevet opsøgt flere gange af myndighederne. Nævnet finder, at det på denne baggrund er tvivlsomt, om ansøgeren i Irak har deltaget i demonstrationer mod styret i Iran, og om ansøgeren har været medlem af KDPI og/eller udført aktiviteter som peshmerga i Irak, og uanset hvad der kan lægges til grund herom, så er der i hvert fald ikke oplysninger i sagen, der støtter eller peger i retning af, at ansøgeren på nogen måde skulle være kommet i de iranske myndigheders søgelys som følge af sine angivelige aktiviteter i Irak. Nævnet tiltræder derfor, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren på grund af eventuelle politiske aktiviteter uden for Iran skulle være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb fra de iranske myndigheders side. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han under sit ophold i Danmark er konverteret til kristendommen, og at han også af den grund frygter de iranske myndigheder. Ansøgerens kendskab til kristendommen under samtalerne med Udlændingestyrelsen har imidlertid været særdeles begrænset – grænsende til totalt ukendskab – og han har oplyst bl.a., at han slet ikke opfatter kristendommen som en egentlig religion, men mere som retningslinjer for at leve et ordentligt liv. Ansøgeren har til brug for sagens behandling i Flygtningenævnet fremlagt en udtalelse [fra sommeren] 2018, der viser, at ansøgeren forud for nævnsmødet har deltaget i et kristendomskursus, og ansøgeren har da også for nævnet kunne svare på enkelte af de stillede spørgsmål om kristendommen, om end ansøgerens kendskab fortsat – til trods for at han blev døbt [i sommeren] 2016 – fremstår særdeles begrænset og helt overfladisk. Ansøgeren har hel-

ler ikke på en overbevisende måde kunnet redegøre nærmere for sine refleksioner over sit motiv for konverteringen, ligesom han ikke har kunnet svare overbevisende på spørgsmål om, hvilken betydning kristendommen har for ham. Det forekommer således nævnet helt åbenbart, at ansøgerens konvertering ikke har baggrund i en reel indre overbevisning, og at der ikke er grund til at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran har behov for eller ville leve et åbent kristent liv med risiko for, at myndigheder eller andre i Iran blev bekendt med ansøgerens religionsopfattelse. Nævnet har ved vurderingen heraf og af ansøgerens troværdighed i øvrigt været opmærksom på hans personlige forhold, herunder at han har oplyst at have hukommelsesvanskeligheder. Nævnet finder herefter samlet, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/247

For så vidt angår sager, hvori der som asylmotiv er henvist til konversion under opholdet i Danmark, kan der tillige henvises til afsnit 6.8.2.1.

2.3 Afghanistan

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 586 spontane asylsager vedrørende afghanske statsborgere. En stor del af disse sager har vedrørt enlige unge mænd af forskellig etnicitet og fra forskellige provinser i Afghanistan. Gennemgående asylmotiver i disse sager har været frygt for Taliban, herunder som følge af egen eller familiemedlemmers tilknytning til regeringen eller de væbnede styrker, som følge af konflikter med personer med tilknytning til Taliban eller under henvisning til Talibans generelle fremfærd, samt konflikter med privatpersoner vedrørende blandt andet jordbesiddelser. Endvidere har ansøgerne i en del sager som et yderligere asylmotiv henvist til, at de efter indrejsen i Danmark er konverteret til kristendommen. I en stor del af sagerne har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring eller dele heraf som utroværdig, og i det omfang dele af forklaringen har kunnet lægges til grund, fundet, at asylmotivet ikke kunne begrunde meddelelse af asyl. Som det fremgår af kapitel 12 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 76 % af de nye spontansager vedrørende afghanske statsborgere.

Som eksempel på sager, hvori der som asylmotiv er henvist til de generelle forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger, men er født i Teheran, Iran, hvor han boede med sin familie, til han var 11 år gammel. Ansøgeren flyttede efterfølgende med sin familie til

Kabul, Afghanistan. Ansøgeren er shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban eller ISIL på baggrund af de generelle forhold, og idet ansøgeren er shia-muslim. Ansøgeren har endvidere henvist til, at pashtunerne diskriminerer shia-muslimerne i Afghanistan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at shia-muslimer bliver slået ihjel af Taliban, idet de anser shia-muslimerne for værende vantro. Forholdene blev forværret for ansøgerens familie, da ISIL kom til landet. ISIL brændte blandt andet elmaster ned og forbød ansøgerens familie at få elektricitet. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han omkring to uger inden sin udrejse af Afghanistan var tilbageholdt af Taliban i omkring ti dage. Ansøgeren var sammen med tre ingeniører fra byggefirmaet, som han selv arbejdede for, samt en bodyguard. Taliban tog dem med til et bjergområde, hvor de slog bodyguarden ihjel, fordi de troede, han arbejdede for myndighederne. Ansøgeren og ingeniørerne blev efterfølgende løsladt, efter at deres arbejdsgiver havde betalt en løsesum til Taliban. Endelig har ansøgeren oplyst, at pashtunerne i ansøgerens hjemområde forbød shia-muslimerne adgang til moskeerne og beskyldte dem for at støtte Iran. Efter ansøgerens udrejse blev hans bror slået ihjel, ved at en håndgranat blev kastet ind i familiens bopæl af personer, som ansøgeren formoder, var pashtunere fra lokalområdet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Dog kan det ikke lægges til grund, at ansøgeren ofte har været udsat for fysiske overgreb, da forklaringen herom først er fremkommet under nævns mødet. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren i Afghanistan vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har eller har haft nogen personlige konflikter med hverken myndigheder, grupper, herunder Taliban og ISIL, eller privatpersoner i Afghanistan. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på baggrunden for Talibans tilbageholdelse af blandt andre ansøgeren, der ville afkræve penge fra myndighederne og byggefirmaet, og som ikke var begrundet i en for ansøgeren konkret og individuel konflikt med Taliban. Ansøgeren har heller ikke forud for eller efterfølgende haft konkrete og individuelle konflikter med Taliban. Tilsvarende er der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren skulle være efterstræbt af ISIL. Endelig kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens bror angiveligt er blevet dræbt ved, at en håndgranat blev kastet ind i ansøgerens hjem. Nævnet har herved lagt vægt på, at det alene beror på ansøgerens egen formodning, at det var udført af pashtunere fra ansøgerens hjemområde, og at ansøgeren ikke har haft konkrete og individuelle konflikter med pashtunere i sit hjemområde. Selvom de generelle forhold, herunder forholdene for shia-muslimer, og den sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan er vanskelig, kan dette ikke i sig selv begrunde asyl. Ansøgeren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/149

Som eksempler på sager vedrørende frygt for Taliban som følge af egen eller familie-medlemmers tilknytning til regeringen eller de væbnede styrker kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra Falud, Maidan Wardak-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter Taliban. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at ansøgerens to storebrødre ved navn [A] og [B] arbejdede for henholdsvis amerikanerne og politiet i Kabul. Brødrene kom cirka en gang om måneden hjem på besøg i landsbyen. Taliban havde opsøgt ansøgerens far og sagt, at [A] og [B] skulle stoppe deres arbejde for henholdsvis amerikanerne og politiet. Ansøgerens bror, [B], blev slået ihjel ved et selvmordsbombeangreb i Kabul. Efter en periode kom ansøgerens bror, [A], hjem på besøg i landsbyen, hvorefter [A] og ansøgerens far gik en tur. De blev angrebet af Taliban. Ansøgerens far afgik ved døden som følge af skud, og [A] blev ramt i benet. Beboerne i landsbyen bragte efterfølgende ansøgerens fars lig hjem til bopælen. Efterfølgende besluttede [A], at ansøgeren skulle udrejse af Afghanistan med det samme. Ansøgerens øvrige familie tog til Kabul med henblik på at få behandling til [A] og komme yderligere i sikkerhed. Flygtningenævnet vurderer, at ansøgeren nu er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandlingen. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren generelt har svaret sammenhængende og relevant på de spørgsmål, der blev stillet i Flygtningenævnet og på en måde der viste, at han forstår, hvad asylbehandlingen går ud på. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet ved vurderingen af sagen, i overensstemmelse med pkt. 206-212 i UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelsen af flygtningestatus, har taget hensyn til, at ansøgeren er diagnosticeret med PTSD. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund, men nævnet finder ikke, at det, som ansøgeren har forklaret om sin frygt for at være efterstræbt af Taliban, kan begrunde, at betingelserne for asyl er opfyldt, idet ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er konkret og individuelt forfulgt af Taliban eller andre. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter sin forklaring ikke har oplevet personlige konflikter med Taliban, herunder at han aldrig har modtaget trusler eller fået fortalt, at der har været fremsat trusler mod ham. Det forhold, at ansøgeren har forklaret, at man normalt følger i sine brødres fodspor, og at Taliban således vil tro, at ansøgeren også på et tidspunkt vil arbejde for myndighederne, eller at Taliban har en forventning om, at ansøgeren som pashtun vil hævne sig på sin families vegne, og at Taliban derfor vil have fat i ansøgeren, kan ikke føre til en ændret vurdering, da dette alene beror på ansøgerens formodning. Nævnet bemærker hertil, at ansøgeren ikke er profileret, og at det end ikke er sandsynliggjort, at Taliban er bekendt med hans eksistens. Den generelle situation i Afghanistan er ikke af en ka-

rakter, så enhver som følge af sin blotte tilstedeværelse vil være i reel risiko for overgreb og forfølgelse i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at der i sagen er holdepunkter for at antage, at ansøgeren skulle være i risiko for tvangsrekruttering. Nævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret og individuelt risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/367

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [en landsby], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi hans far var ansat i hæren og dermed arbejdede for de afghanske myndigheder. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han ved to lejligheder er blevet opsøgt af Taliban, der truede med at slå ham ihjel, hvis hans far ikke stoppede med at arbejde for de afghanske myndigheder. Ansøgeren har forklaret, at hans far arbejdede i hæren, mens hans storebror var ansat i politiet. De var sjældent hjemme, og når de var hjemme, måtte de holde sig skjult. Det var således alene ansøgeren, hans mor og yngre søskende, der befandt sig på bopælen, da Taliban opsøgte ansøgeren på familiens bopæl. Ansøgeren har forklaret, at der en aften blev banket på familiens dør. Uden for bopælen stod 4-5 talebanere. De sagde, at hvis ansøgerens far ikke stoppede med at arbejde for den vantro regering, ville de slå ansøgeren ihjel. Herefter forlod de bopælen. Ansøgerens mor fortalte ham sidenhen, at Taliban havde kastet flere trusselsbreve i den lokale moské. Ansøgeren har imidlertid oplyst, at han ikke ved yderligere om trusselsbrevene og deres indhold. Talebanerne vendte tilbage til familiens bopæl 2-3 dage efter deres første besøg. De bankede på døren, hvorefter ansøgeren gik ud til dem. Ansøgerens mor og yngre søskende befandt sig inde i huset under hele episoden. Talebanerne fortalte, at ansøgerens far ikke var stoppet med at arbejde for myndighederne. Under opsøgningen blev ansøgeren slået i hovedet med et gevær, sparket og truet på livet. Ansøgeren råbte om hjælp, hvorefter 8-9 af landsbyens ældre kom til stedet og bad talebanerne om at stoppe. De ældre garanterede med deres liv overfor talebanerne, at ansøgerens far ville stoppe sit arbejde, hvorfor talebanerne stoppede deres voldsudøvelse. Herefter ringede ansøgeren til sin far fra en af de ældres telefon. Han bad faren om at forlade sin stilling, men faren nægtede og sagde, at Taliban ville slå ihjel desuagtet. Faren bad ansøgeren om at tage sin mor og yngre søskende med hen til sin morbror den følgende dag. Ansøgeren fortalte ikke de ældre, at hans far havde nægtet. Dagen efter tog ansøgeren, hans mor og yngre søskende hen til hans morbror, hvor ansøgeren overnattede én nat og derefter rejste til

Kabul. I Kabul mødtes ansøgeren med sin storebror, og de udrejste herefter sammen af Afghanistan. Ansøgeren har oplyst, at brødre blev adskilt under flugten, og at hans storebror efterfølgende har søgt asyl i Finland. I [sommeren] 2016 kontaktede storebroren ansøgeren og fortalte, at deres far var blevet taget af Taliban. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, idet den forekommer troværdig og konsistent. Herefter lægges det til grund, at ansøgeren på bopælen har været opsøgt af Taliban og udsat for vold og trusler. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemområdet vil være i individuel risiko for overgreb fra Taliban side. Betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i udlændingelovens § 7, stk. 2, findes derfor isoleret set opfyldt, mens nævnet ikke finder at kunne lægge til grund, at ansøgeren i givet fald vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i et andet område i Afghanistan end i hjemområdet. Det følger af UNHCR's Handbook pkt. 91 og UNHCR Guidelines on International Protection nr. 4, afsnit II, litra c), at det skal kunne godtgøres, at det efter en samlet vurdering af situationen, herunder ansøgerens personlige forhold, kan anses for rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i hjemlandet. Ved denne vurdering lægger Flygtningenævnet afgørende vægt på, at ansøgeren er en enlig og arbejdsduelig ung mand, der i øvrigt er sund og rask. Der er endvidere lagt vægt på, at ansøgeren personligt vurderes at være uprofileret, og at faderens profilering vurderes at være relativt beskeden. Herefter finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren med rimelighed kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, for eksempel i Kabul, Herat eller Mazar-e Sharif. En subsidiaer påstand om, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, tages ikke til følge, idet Flygtningenævnet vurderer, at de foreliggende baggrundsoplysninger om den generelle sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan fortsat ikke vurderes isoleret set at være asylbegrundende. Det forhold, at en fransk appeldomstol indenfor asylområdet den 9. marts 2018 har truffet afgørelse om, at en afghansk asylansøger fra Kabul på grund af den generelle situation i Kabul skulle meddeles asyl, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2018/276

Nævnet meddelte i **oktober 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk sadat og shia-muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han har arbejdet som politibetjent med rang af løjtnant i Afghanistan hos Afghan National Police (ANP) fra 2008 og frem til sin udrejse. Han frygter ved en tilbagevenden til hjemlandet Taliban og personen [A], idet han har været med til at ransage denne talibaners bopæl. Han frygter

endvidere en person ved navn [B], idet han har arresteret fem medlemmer af den bande, som [B] var leder af. Han frygter herudover personer, som har begået tyveri fra ISAFs ejendom, herunder [C] og [D], som ville have ansøgeren til at løslade en af de arresterede personer i forbindelse med tyveriet. Ansøgeren frygter endvidere en person ved navn [E], som han har skudt i benet. Endelig frygter han de afghanske myndigheder, idet han har forladt sin stilling som politibetjent uden tilladelse. Konflikten med Taliban og [A] opstod om morgenen [i efteråret] 2015 i forbindelse med en ransagning af [A's] bopæl. [A] var under politiets mistanke som følge af betydelig trafik af talebanere til og fra [A's] bopæl. Alene [As] ægtefælle var hjemme under ransagningen. Ansøgeren bankede på porten og præsenterede sig med navn og titel. Under ransagningen blev fundet våben, som blev beslaglagt. [I efteråret] 2015 om aftenen ringede ansøgerens bror, [...], der fortalte ansøgeren, at der havde været tre til fire bevæbnede personer på ansøgerens bopæl, som havde spurgt efter ham og udsat [broren] for fysiske overgreb, hvorunder det var lykkedes ansøgerens bror at flygte til naboen. Ansøgeren ringede herefter til sin arbejdsplads og fik lov til at medbringe fire til fem bevæbnede personer til sin bopæl, hvor de fandt et trusselsbrev fra Taliban. Næste morgen fik ansøgeren oplyst, at han ikke kunne få hjælp i form af bevogtning ved sin bopæl eller lignende, men at han kunne blive tilbudt andre opgaver inden for politiet. Samme aften tog ansøgeren hjem til sin svigerfar, hvor hans ægtefælle og børn tillige befandt sig. [I efteråret] 2015, omkring 10 til 12 dage efter angrebet på ansøgerens bopæl, udrejste ansøgeren af Afghanistan. Flygtningenævnet lægger i lighed med Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren har arbejdet som politibetjent med rang af løjtnant i Afghanistan hos Afghan National Police (ANP) fra 2008 og frem til sin udrejse. Flygtningenævnet lægger endvidere ansøgerens forklaring om sin konflikt med Taliban og [A] til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren helt generelt og i særdeleshed om konflikten med Taliban har forklaret detaljeret, i alt væsentligt konsistent og troværdigt. Hans forklaring understøttes tillige af ansøgerens brors forklaring til sin asylsag. Flygtningenævnet finder herefter og efter de foreliggende baggrundsoplysninger om Taliban, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet er i konkret og individuel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2018/341

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.2.2 nævnte afgørelse Afgh/2018/189 og til de i afsnit 9.7 nævnte afgørelser Afgh/2018/245 og Afgh/2018/378.

Som eksempler på sager vedrørende frygt for Taliban som følge af konflikter med personer med tilknytning til Taliban kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [en by i] Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Han frygter især sin fætter [A] og dennes ven [B], der begge er medlem af Taliban. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han en dag blev opsøgt af [A] og [B] i sin butik. [A] opfordrede ansøgeren til at tilslutte sig Talibans hellige krig. Ansøgeren fortalte dem, at han var bange for krig og derfor ikke var interesseret. [B] svarede, at hvis ansøgeren samarbejdede med Taliban, ville de beskytte ham, men hvis han nægtede at samarbejde, ville han blive slået ihjel. Omkring én uge senere opsøgte [A] og to talebanere butikken igen. De efterlod en kasse med sprængstof og veste i butikken og sagde, at de ville vende tilbage senere samme dag for at hente kassen. Herefter kontaktede ansøgeren politiet og fortalte dem om hændelsen. Da [B] og en anden talebaner kom for at hente kassen, blev de anholdt af civilklædte politibetjente. Efter episoden overnattede ansøgeren hos sin svigerfar. Næste morgen fortalte ansøgerens ægtefælle og lillesøster, at ansøgerens bopæl var blevet opsøgt af Taliban i løbet af natten, og at ansøgerens lillebror var blevet slået ihjel. Ansøgeren udrejste af Afghanistan den samme dag. Flygtningenævnet kan i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemområde vil risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens konflikt med Taliban må anses for lokalt forankret, og ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at han som følge af konflikten er særlig profileret i forhold til Taliban. Den omstændighed, at ansøgeren er i familie med nogle af de personer, som konflikten omfatter, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Kabul, Herat eller Mazar-e-Sharif som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er ung og arbejdsduelig, ligesom han i øvrigt har boet i Kabul i omkring syv år frem til omkring seks måneder før udrejsen af Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/153

Nævnet meddelte i **august 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bayat og kristen fra [...], Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi han har haft en jordkonflikt med et medlem af Taliban. Ansøgeren frygter endvidere at blive slået ihjel af befolkningen i Afghanistan, fordi han er konverteret til kristendommen og

er blevet døbt i Danmark. Til støtte for sin frygt for Taliban har ansøgeren oplyst, at han har opholdt sig i Iran siden 1981/1982 på grund af krigen i Afghanistan, og at han i den forbindelse to gange er blevet deporteret til Afghanistan af de iranske myndigheder, fordi han ikke havde opholdstilladelse i Iran. Da han på ny blev deporteret i 2014/2015, valgte han at forblive i sit hjemland. Han fik at vide, at den jord, som familien ejede, og som han havde arvet af sin far, var blevet lejet ud til [X]. Ansøgeren tog ud til jorden og aftalte med [X], at ansøgeren skulle overtage jorden, når [X's] lejeaftale udløb [i foråret] 2015. [I foråret] 2015 tog ansøgeren derfor igen ud til jorden, hvor han opdagede, at en ukendt person var i gang med at dyrke jorden. Personen fortalte, at han havde lejet jorden af [Y]. Ansøgeren henvendte sig derfor på [Y's] bopæl men fik at vide, at [Y] var rejst til Pakistan. Ansøgeren henvendte sig herefter i løbet af den følgende måned regelmæssigt på [Y's] bopæl. Da ansøgeren fik kontakt til [Y], påstod [Y], at han havde købt jorden. [Y] ville ikke fortælle, hvem han havde købt den af, eller fremvise dokumentation for købet. Ansøgeren kontaktede herefter de ældre i landsbyen og bad om deres hjælp. Sammen med de ældste kontaktede ansøgeren 15-30 dage senere [Y], der fortsat nægtede at vise dokumentation for at have købt jorden. I samme forbindelse truede [Y] ansøgeren og hans familie på livet, hvis han blev ved med at gøre krav på jorden. Nogle dage senere forsøgte ansøgeren en sidste gang at kontakte [Y], men han var ikke hjemme. Ansøgeren fik at vide, at [Y] befandt sig hos [M]. Da ansøgeren kom til [M's] hus, så han adskillige bevæbnede mænd, og inden han nåede at forlade stedet, fik de øje på ansøgeren og hev ham ind i gårdhaven. [Y] og flere af de andre tilstedeværende truede ansøgeren og udsatte ham for fysisk vold. Efter overfaldet kontaktede ansøgeren politiet ved [G], der lovede at undersøge sagen. To til tre dage senere blev ansøgerens ægtefælle syg, og han tog hende med til hospitalet i Kabul. Dagen efter ankomsten til Kabul ringede ansøgerens nabo og fortalte, at familiens hjem var blevet opsøgt af maskerede mænd, som havde gennemført huset. Ansøgeren kontaktede derefter [G], som forklarede, at [M's] hus var et samlingssted for Taliban, og at myndighederne takket være ansøgerens oplysninger havde stormet stedet, men at det var lykkedes for nogle af de tilstedeværende at stikke af. Ansøgeren advarede sin mor, der opholdt sig hos hans fætter i Ghazni. Dagen efter blev ansøgeren ringet op af sin fætter og moren, der fortalte, at Taliban havde opsøgt fætterens hus om natten og havde slået ansøgerens bror ihjel. Ansøgeren kontaktede herefter en agent, som hjalp moren til Kabul, hvorefter han sammen med sin mor og hustru udrejste af Afghanistan. Ansøgeren har efter sin ankomst til Danmark fået at vide, at [G] efterfølgende er blevet dræbt af en vejsidebombe, som var placeret af Taliban. Ansøgeren har også fået at vide, at hans fætter efterfølgende flere gange er blevet opsøgt og truet af Taliban. Til støtte for den del af asylmotivet, der omhandler ansøgerens konversion, har ansøgeren oplyst, at han begyndte at interessere sig for kristendommen for 15 til 20 år siden, da han blev gode venner med sin iranske arbejdsgiver, [D], der var kristen. Ansøgeren var med til ét møde i en huskirke i Iran på en ukendt dato i perioden medio 2003 til medio 2005.

Da ansøgeren kom til Danmark, opsøgte han kirken, hvor han lærte mere om kristendommen. Ansøgeren blev døbt [i foråret] 2016. Efter ansøgeren var blevet døbt, ønskede ansøgerens fætter ikke længere at have kontakt til ham. Herudover har ansøgerens ægtefælles familie forsøgt at overtale ægtefællen til at lade sig skille fra ansøgeren, ligesom hans datters ægtefælle har truet med at lade sig skille fra datteren. Flygtninge-nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om den del af asylmotivet, der vedrører konflikten med Taliban, til grund, idet forklaringen herom har været usandsynlig, udbyggende og divergerende på en række centrale punkter og derfor i det hele forekommer konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har forklaret udbyggende med hensyn til, at [Y] truede ham allerede ved ansøgerens første henvendelse til ham, ligesom ansøgeren har forklaret udbyggende omkring drabet på [G] og den omstændighed, at hans fætter er blevet opsøgt af Taliban, der har truet og udsat ham for vold, fordi de leder efter ansøgeren. Ansøgeren har videre under nævnsmødet forklaret udbyggende med hensyn til, at [X] forsvandt, og at han forsøgte at lede efter ham, og om at hans mor var i besiddelse af et eksemplar af lejekontrakten mellem ansøgerens far og [X]. Det er ikke sandsynligt, at ingen i ansøgerens landsby, der bestod af syv husstande, og hvor alle efter ansøgerens egen forklaring vidste alt om hinanden, var klar over, at [Y] var tilknyttet Taliban, idet ansøgeren har forklaret, at [Y] boede i samme nærområde omkring 20 minutters gang fra landsbyen. Det er videre mindre sandsynligt, at [Y] kunne slippe af sted med at undlade at dokumentere sit påståede ejerskab til jorden overfor Ældrerådet, eller at [Y] i Ældrerådets påhør skulle have truet ansøgeren og hans familie på livet, hvis de forfulgte deres ret til at gøre krav på jorden. Det er heller ikke sandsynligt, at ansøgeren, selvom han flere gange blev truet, skulle have valgt selv alene at opsøge [Y] fremfor at bede myndighederne om hjælp. Det er endvidere mindre sandsynligt, at ansøgeren umiddelbart efter, at han havde opsøgt [Y] på Talibans opholdssted, hvor han var blevet udsat for vold, og hvor der på ny var fremsat trusler mod både ham og hans familie, skulle været taget direkte hen til myndighederne for at anmelde forholdet, ligesom det er mindre sandsynligt, at [Y] og Taliban allerede dagen efter, at de havde opsøgt ansøgerens bopæl, var i stand til at finde ansøgerens bror og mor hos fætteren i Ghazni. Flygtninge-nævnet har endelig om denne del af asylmotivet lagt vægt på, at ansøgerens forklaring har været divergerende med hensyn til, om [Y] sagde, at han ikke ville fortælle ansøgeren, hvem han havde købt jorden af, eller om ansøgeren ikke husker, hvorvidt [Y] sagde, om han havde købt jorden af [X] eller af ansøgerens far, ligesom ansøgerens forklaring om jordkonflikten har været usikker og usammenhængende med hensyn til, om han fik lov til at læse lejekontrakten, som den ukendte person, der havde lejet jorden efter [X], var i besiddelse af, eller ej. Om den del af ansøgerens asylmotiv, der vedrører konversion til kristendommen, bemærker **nævnets flertal**, at ansøgeren har forklaret konsistent om mødet med [D] i Iran, og om hvordan hans interesse for kristendommen herved blev vakt, og hvordan han begyndte at tvivle på sin muslimske tro, og at han herefter kun gik i moske af frygt for omgivelsernes reaktion,

men at han ikke længere anså sig selv som muslim. Ansøgeren har forklaret, at han umiddelbart efter indrejsen i Danmark kontaktede kirken, hvilket er underbygget af de fremlagte erklæringer. Ansøgeren blev døbt [i foråret] 2016 og har forklaret overbevissende om den løbende proces, han har været igennem i forbindelse med, at han er blevet kristen, og om baggrunden for sit ønske om at konvertere og fremover leve åbent som kristen. Flertallet lægger efter ansøgerens forklaring, der er underbygget af erklæringerne i sagen, til grund, at ansøgeren har udbredt det kristne budskab til andre asylansøgere, og at han på sin Facebook-profil har postet kristne budskaber, ligesom han har medvirket til et interview om sit kristne tilhørsforhold på en farsitalende tv-kanal, der kan ses over hele verden. Flertallet finder det herefter sandsynliggjort, at ansøgeren reelt er konverteret til kristendommen, og at han også fremadrettet vil leve som kristen, og at han derfor ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningesnævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2018/275

Som eksempler på sager vedrørende konflikter med Taliban som følge af bevægelsens generelle fremfærd kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra [mellemstor by] i Ghuri distriktet, Baghlan provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han vil blive slået ihjel af en mand ved navn [A] og hans folk, fordi ansøgeren tilhører [B]-stammen, og fordi hans familie gennem en årrække har været i konflikt med [A], der var i ledtog med den tidligere afghanske vicepræsident. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban eller hvervet til deres gruppering, fordi han er flygtet fra en træningslejr drevet af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at hans familie i omkring ti år har været i konflikt med den tidligere vicepræsident og [A]. Ansøgerens morbror, [C], og ansøgerens farbror, [D], blev slået ihjel af [As] folk, da ansøgeren var ni eller ti år gammel. Et år herefter slog [As] folk også ansøgerens anden farbror, [E], ihjel. Da ansøgeren var 11 år gammel, blev ansøgerens far kidnappet. [As] folk fortalte ansøgerens familie, at de ikke skulle lede efter ansøgerens far, og truede i samme forbindelse med at slå ansøgerens familie ihjel, hvis de fortsatte med at lede efter ham. På trods heraf fortsatte ansøgerens mor og ansøgerens morbror, [F], med at lede efter ansøgerens far. Omkring tre måneder herefter blev ansøgerens bror, [G], slået ihjel. Da ansøgeren en dag var i koranskole, opfordrede en person fra Taliban ansøgeren og de andre elever til at deltage i hellig krig. Dagen efter kom ansøgeren ikke i skole. Den næstfølgende dag blev ansøgerens mor opsøgt på familiens

bopæl af nogle personer. Den ene af personerne slog ansøgerens mor i ansigtet og truede hende med, at de ville slå ansøgeren ihjel, hvis ikke han kom tilbage til koranskolen. Dagen efter tog ansøgeren i koranskolen, hvor han blev slået under sine fødder, fordi han var udeblevet dagen forinden. De næstfølgende fire dage modtog ansøgeren våbentræning af Taliban, hvorefter han igen udeblev fra koranskolen. Dagen efter blev ansøgeren på ny opsøgt af nogle personer, der stak ham i låret med en bajonet og truede ham på livet. Ansøgeren tog herefter til [lille by i Afghanistan], hvor han boede i skjul hos sin fars ven, [H], i seks måneder. Kort herefter udrejste ansøgeren af Afghanistan. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om asylmotiverne til grund. Nævnet henviser til, at ansøgeren har forklaret detaljeret, konsistent og sammenhængende om sin families konflikt med [A]. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgerens morbror og to farbrødre blev slået ihjel, da ansøgeren var omkring ti år gammel, og at ansøgerens far blev kidnappet, da ansøgeren var omkring 11 år gammel, ligesom ansøgerens bror på seks år blev dræbt. Flygtningenævnet finder imidlertid, at der er tale om en afsluttet konflikt, og at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han forsat er i risiko som følge af konflikten. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke er blevet opsøgt eller truet efter faderens kidnapning. Ansøgeren har uden at opleve problemer kunnet bo i fire år hos sin morbror, hvis bopæl var beliggende omkring to minutters gang fra ansøgerens families oprindelige bopæl. I den periode gik ansøgeren på samme skole, hvor han tidligere havde gået, og han gik alene frem og tilbage til skole. Efter de fire år hos morbroren flyttede ansøgeren hjem til sin mor, hvor han heller ikke oplevede problemer som følge af konflikten. Nævnet henviser endvidere til, at ansøgeren har forklaret detaljeret og stort set konsistent om sit asylmotiv angående Talibans reaktion på hans udeblivelse fra koranskolen. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren på koranskolen blev opfordret til at deltage i hellig krig, at han efter den første udeblivelse blev straffet og undervist i våbenhåndtering, og at han efter den anden udeblivelse blev udsat for vold på sin bopæl, hvorunder han besvmede. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren i forhold til sit hjemområde, hvor Taliban har stor indflydelse, må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren kan imidlertid ikke anses for særligt profileret i forhold til Taliban, og han har ikke sandsynliggjort, at Taliban har evne og vilje til at finde ham, hvis han tager ophold et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har kunnet opholde sig hos sin fars ven i seks til syv måneder frem til sin udrejse af Afghanistan uden at opleve problemer. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren er en arbejdsduelig, ung, enlig mand ved godt helbred. Nævnet finder det derfor rimeligt at henvise ham til som internt flugtalernativ at tage ophold andetsteds i Afghanistan, eksempelvis i Kabul, Herat eller Mazar-e-Sharif. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/265

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.1.2 nævnte afgørelse Afgh/2018/316.

Som eksempel på sager vedrørende konflikter med privatpersoner som følge af spørgsmål om jordbesiddelser kan der henvises til den i afsnit 5.1.2.2 nævnte afgørelse Afgh/2018/146.

Se som eksempel på sager, hvor der som en del af asylmotivet er henvist til konversion til kristendommen:

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. I 2016 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og i begyndelsen af 2017 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I foråret 2018 genoptog Flygtningenævnet sagen, efter at ansøgeren var blevet tilbagetaget fra et andet europæisk land i medfør af Dublinforordningen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og oprindeligt shia-muslim fra landsbyen [...] i Ghazni i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at han inden sin udrejse af Afghanistan er blevet forsøgt tilfange- taget og slået ihjel af Taliban, idet han har arbejdet i sin fars boghandel og solgt bøger og film, der af Taliban blev betragtet som antiislamske. I [efteråret] 2015 blev faren pågrebet af Taliban på vejen mellem Ghazni og landsbyen, hvor familien boede. Tali- ban opsøgte ansøgerens families bopæl og spurgte efter ansøgeren, der på det tidspunkt opholdt sig hos sin morbror. Efterfølgende udrejste ansøgeren til Iran, hvor han boede hos morbrorens søn. Under opholdet her fik han at vide, at faren var blevet dræbt af Taliban, og det blev besluttet, at han skulle rejse videre. Flygtningenævnet har i næv- nets afgørelse [fra begyndelsen af] 2017 fastslået, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Ghazni risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at ansøgeren i stedet for at tage ophold i sin hjemby kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, f.eks. Mazar-e-Sharif. [I foråret] 2018 anmodede ansøgeren Flygtningenævnet om at genoptage sagen under henvisning til, at ansøgeren er konverteret fra islam til kristendommen, og nævnet be- sluttede [nogle dage senere] 2018 at genoptage sagen. Flygtningenævnet skal derfor vurdere, om ansøgeren har sandsynliggjort, at han er konverteret fra islam til kristen- dommen, og om han som følge heraf vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan og derfor skal meddeles opholdstilladelse i Dan- mark. Afgørelsen heraf må bero på en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger, herunder ansøgerens forklaringer om de refleksioner, der ligger bag hans konversion, ansøgerens kendskab til kristendommen, oplysningerne om ansøgerens deltagelse i gudstjenester og menighedsliv mv., om ansøgeren er døbt, tidspunktet for fremkomsten af ansøgerens interesse for kristendommen og konversion samt ansøgerens generelle troværdighed. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og sagens oplysnin-

ger finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konversion fra islam til kristendommen er reel. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren ikke på mødet i Flygtningenævnet har været i stand til på overbevisende måde at redegøre nærmere for sine bevæggrunde og refleksioner i relation til konversionen. Ansøgeren har således forklaret overordnet om, at han har fundet ro i kristendommen, og nævnet finder ikke, at ansøgeren har redegjort for grundlæggende indre overvejelser om, hvorfor han angiveligt har opgivet sin islamiske tro til fordel for kristendommen. Flygtningenævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren ikke har gjort sig dybere overvejelser om, hvilken betydning en konversion har for ham og hans kontakt til familie og forlovede. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at oplysningerne om ansøgerens angivelige konversion er fremkommet, efter at nævnet meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren ifølge fremlagte erklæringer har deltaget i gudstjenester i et ikke nærmere angivet omfang i perioden fra [begyndelsen af] 2016 til [foråret] 2016 og i ”the last couple of months” forud for [dato i foråret] 2017, inden ansøgeren begyndte at gå regelmæssigt i kirke fra [sommere] 2017 i [en europæisk by], at ansøgeren blev døbt [i foråret] 2018, og at ansøgeren har gået i kirke [i en dansk landsdel], som han flyttede til [senere i foråret] 2018, ligesom han dér har deltaget i tværkulturel kristen café mv. Nævnet finder imidlertid under hensyn til bl.a., at ansøgeren i samtalerne henholdsvis [i sommeren og efteråret] 2016 forklarede, at han var shia-muslim, at han ikke i samtalerne udtrykte interesse for at konvertere til kristendommen, og at ansøgeren for nævnet [i begyndelsen af] 2017 forklarede, at han ikke havde en bestemt tro inden for islam, og at han ikke ville sige, ”at han er kristen eller konvertit”, at disse forhold ikke kan føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet er også opmærksom på, at ansøgeren for nævnet har dokumenteret et vist faktisk kendskab til kristendommen, men nævnet finder, at der er tale om et kendskab, der svarer til det, man vil forvente hos en person med ansøgerens uddannelsesniveau og den undervisning, som ansøgeren har modtaget forud for sin dåb. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens deltagelse i gudstjenester og andre kristne aktiviteter er sket i et forsøg på at skabe sig et sur place-motiv og uden at have baggrund i en reel religiøs overbevisning. Som følge af den svækkelse af ansøgerens troværdighed, der ligger heri, finder Flygtningenævnet heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil være i risiko for forfølgelse af familie og hjemvendte afghanere, som ansøgeren har mødt i Danmark, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Det bemærkes herved, at den omstændighed, at det måtte blive kendt blandt afghanere i Afghanistan, at ansøgeren forgæves har søgt om opholdstilladelse i Danmark under angivende af, at han er blevet kristen, ikke i sig selv kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Det bemærkes, at Flygtningenævnet ikke har fundet grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling af ansøgerens nye asylmotiv. Flygtning-

genævnet må herefter vurdere, om det forsat er relevant og rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan end ansøgerens hjemby. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder nævnet forsat, at det er relevant og rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, for eksempel Kabul, Herat eller Mazar-e Sharif, end sin hjemby. Flygtningenævnet lægger, for så vidt angår ansøgerens personlige forhold, vægt på, at ansøgeren er en ung, enlig, arbejdsduelig mand med et godt helbred, som kan læse og skrive og har nogen arbejds erfaring. For så vidt angår situationen i Kabul, Herat og Mazar-e-Sharif henviser nævnet bl.a. til EASOs rapport "Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis" fra juni 2018. Nævnet er opmærksom på UNHCRs rapport "Eligibility Guidelines Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" fra den 30. august 2018, men nævnet finder ikke, at rapporten kan føre til en ændret vurdering i forhold til ansøgeren. Nævnet skal herved også henvise til Migrationsverkets retslige kommentar af 17. september 2018 angående Kabul som internt flugtalternativ. Det bemærkes, at hverken de generelle forhold i Afghanistan, herunder den sikkerhedsmæssige situation, eller forholdene for hazaraer kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark. På denne baggrund stadfæster Flygtningenævnet på ny Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2018/330

Der henvises for yderligere eksempler på sager, hvori der som en del af asylmotivet er henvist til konversion til kristendommen, til afsnit 6.8.2.1.

Der henvises vedrørende spørgsmålet om muligheden for anvendelse af et internt flugtalternativ (IFA) nærmere til afsnit 6.15.

2.4 Personer, som har oplyst at være bidoonere (statsløse) fra Kuwait

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet omkring 600 spontane asylsager vedrørende personer, der har angivet at være bidoonere fra Kuwait. I alle sagerne er Udlændingestyrelsens afslag på asyl blevet stadfæstet. I en stor del af sagerne har nævnet ikke kunnet lægge til grund, at ansøgerne var bidoonere fra Kuwait. I de sager, hvor nævnet har kunnet lægge ansøgerens identitet til grund, har nævnet fundet, at ansøgerne ikke opfyldte betingelserne for meddelelse af asyl.

Se som eksempler på Flygtningenævnets afgørelser i sagerne:

Nævnet **stadfæstede i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt fem børn, der har oplyst at være bidoonere (statsløse) fra Kuwait. Indrejst i 2015. Sagen er sambehandlet med sagen vedrørende ægteparrets myndige søn. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne har oplyst at være bidoonere, etniske arabere og shia-muslimer fra Sulaibiya, Kuwait. Den mandlige ansøger har deltaget i én demon-

stration, men han har herudover ikke været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kuwait frygter de generelle forhold, og at han vil blive fængslet eller udsat for anden straf af myndighederne, fordi han og hans familie er udrejst illegalt af Kuwait på falske pas. Den kvindelige ansøger har endvidere henvist til, at hun frygter, at hun og hendes døtre vil blive voldtaget. Begge ansøgere har henvist til de generelle forhold og manglende rettigheder for bidoonere i Kuwait. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiver oplyst, at de er født og opvokset i Kuwait, hvor de begge har levet som statsløse bidoonere uden adgang til sundhedssektoren, uddannelsessystemet eller det legale arbejdsmarked. Den mandlige ansøger arbejdede som daglejer og tog af sted hver morgen for at tilbyde sin arbejdskraft. [En nærmere angiven dato i begyndelsen af] 2014 tog den mandlige ansøger på arbejde i Taima og så en forsamling bidoonere, som demonstrerede. Den mandlige ansøger blev i den forbindelse anholdt af politiet og tilbageholdt i syv til ni dage på politistationen i Al Jahra. Han blev løsladt mod at underskrive en erklæring om ikke at deltage i demonstrationer i fremtiden. Hverken den mandlige ansøger eller hans familiemedlemmer er blevet kontaktet af myndighederne siden tilbageholdelsen i [begyndelsen af] 2014. I 2015 blev ansøgerne bekendte med, at vejen til Europa var åben, og de udrejste derfor den [en nærmere angiven dato i slutningen af] 2015 med fly via den internationale lufthavn i Kuwait til Tyrkiet. Flygtningenævnet finder, at der efter ansøgernes forklaringer om deres identitet og oprindelse er skabt en vis usikkerhed om, hvorvidt de oprigtigt er bidoonere fra Kuwait. Det har navnlig skabt usikkerhed, at den mandlige ansøger har forklaret, at han over for myndighederne i bl.a. Grækenland oplyste, at han er irakisk statsborger, ligesom både den mandlige og kvindelige ansøger har haft vanskeligheder ved at redegøre for visse detaljer vedrørende det lokalområde, som de har oplyst at komme fra. Det hører imidlertid med til vurderingen, at ansøgerne angiveligt er helt uden skolemæssig baggrund og tilsyneladende uden forudsætninger for at kunne forstå bl.a. det kortmateriale, som flere af de stillede spørgsmål i Udlændingestyrelsen og nævnet har taget udgangspunkt i. Hertil kommer, at den mandlige ansøger er kommet med en antagelig begrundelse for, hvorfor han under rejsen til Danmark over for myndighederne i andre lande har oplyst, at familien kommer fra Irak. Begge ansøgerne har været vurderet i forhold til den dialekt, de taler, og undersøgelsen har i begge tilfælde konkluderet, at de med sikkerhed taler en arabisk dialekt, der er forenelig med, at de kan stamme fra Kuwait ("the area of Gulf Arabic"). Den mandlige ansøger har endvidere fremlagt en fødselsattest fra Kuwait og været i stand til at svare korrekt på en række spørgsmål om helt grundlæggende forhold i Sulaibiya og Kuwait, herunder om flere vartegn og seværdigheder og om forskellen på uregistrerede og registrerede bidooneres rettigheder. Begge ansøgerne har desuden kunnet svare korrekt på ret specifikke spørgsmål om bl.a. bus- og togtrafik i Sulaibiya. Den mandlige ansøger har endvidere – såvel over for Ud-

lændingestyrelsen som for nævnet – givet en forholdsvis detaljeret beskrivelse af sin dagligdag i Kuwait og om Sulaibiya, hvilken forklaring i al væsentligt er overensstemmende med det kortmateriale, som nævnet er i besiddelse af, og i øvrigt overensstemmende med den kvindelige ansøgers forklaring om bl.a. familiens umiddelbare naboer. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at der ikke er tilstrækkelig grundlag for at tilsidesætte ansøgernes forklaringer om, at de er registrerede bidoonere fra Kuwait, hvorfor de asylretligt skal vurderes i forhold hertil. Nævnet finder imidlertid endvidere, at det, som ansøgerne har anført til støtte for ansøgningen om asyl – hvilket navnlig angår de generelle forhold for bidoonere i Kuwait – ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af baggrundsoplysninger om situationen for bidoonere i Kuwait, at etniske bidoonere udsættes for diskrimination, og at de har begrænsede rettigheder. Dette gælder også bidoonere, der er registreret som sådan. På baggrund af ansøgernes forklaringer må det imidlertid lægges til grund, at ansøgerne havde fast bopæl i Kuwait, herunder adgang til vand, varme, elektricitet og aircondition, ligesom familien var i stand til at forsørge sig selv. Uanset de generelt vanskelige forhold for bidoonbefolkningen i Kuwait har i hvert fald ansøgerne ikke kunnet pege på, at de i øvrigt skulle have været udsat for forfølgelse eller overgreb af en sådan intensitet, at det vil kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Heller ikke den omstændighed, at ansøgerne frygter repressalier som følge af deres illegale udrejse, kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på baggrundsoplysninger fra Landinfo fra 2013 og 2014: ”Kuwait, biduner og ulovlig utreise” og ”Kuwait, bidun – dokumenter og formelle forhold”, hvoraf fremgår, at personer, der er udrejst ulovligt, ved genindrejse til Kuwait vil blive afhørt og eventuelt kan blive varetægtsfængslet, men at der ikke er eksempler på tortur, og at tilbageholdte personer får tilstrækkeligt at spise og bliver behandlet godt. Flygtningenævnet finder, at det ikke kan lægges til grund, at den mandlige ansøger har været tilbageholdt som følge af sin angivelige deltagelse i en demonstration i [begyndelsen af] 2014, idet hans forklaring herom på enkelte punkter har været uoverensstemmende, ligesom detaljer omkring demonstrationens forløb ikke stemmer overens med de baggrundsoplysninger, herunder videooptagelse fra demonstrationen, som nævnet er i besiddelse af. Nævnet finder imidlertid anledning til at bemærke, at selv om den mandlige ansøgers forklaring herom havde kunnet lægges til grund, så ville det ikke kunne føre til et andet resultat, allerede fordi det efter ansøgerens egen forklaring må lægges til grund, at han ikke efterfølgende er blevet opsøgt af myndighederne, og at han ikke har nogen aktuel konflikt i hjemlandet. Endelig kan det ikke føre til en ændret vurdering, at den kvindelige ansøger har oplyst, at hun – der ikke selv har været udsat for noget sådant – generelt frygter for seksuelle overgreb i Kuwait. Der er herefter ikke grundlag for at lægge til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Kuwait vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet bemærker, at ansøgerne har oplyst, at de aldrig har haft konflikter i andre lande,

.....

hvorfor det på det foreliggende grundlag må lægges til grund, at ansøgerne heller ikke i forbindelse med en hjemsendelse – såfremt det måtte vise sig, at ansøgernes oprindelsesland ikke er Kuwait – til et andet hjemland (herunder Irak) vil sættes i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Kuwa/2018/38

Nævnet **stadfæstede i marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig asylansøger, der havde oplyst at være bidoon (statsløs) fra Kuwait. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, shia-muslim og har oplyst at være bidoon fra [S], Kuwait. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har sammen med sin bror deltaget i en demonstration for bidooneres rettigheder [en nærmere angivet dato i begyndelsen af] 2014. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han og broren i forbindelse med demonstrationen [i begyndelsen af] 2014 blev anholdt af sikkerhedstjenesten. Han blev løsladt [en uge senere]. Han blev under fængslingen udsat for overgreb. Ansøgeren blev løsladt, da han underskrev et stykke papir, som han ikke vidste, hvad omhandlede. Han fik efterfølgende at vide af politiet, at han havde underskrevet mod regeringen. Da ansøgeren kom hjem, fortalte han sine forældre, at han var blevet anholdt af sikkerhedstjenesten. Ansøgerens far besluttede, at ansøgeren skulle afsted med det samme, fordi han var efterlyst af sikkerhedstjenesten, og ansøgeren flyttede til [J], hvor han boede hos en kuwaitisk mand, [A]. Han boede i [J] i omkring et år, inden han udrejste. Imens ansøgeren opholdt sig i [J], blev hans forældres bopæl flere gange opsøgt af sikkerhedstjenesten, der ledte efter ansøgeren. Ansøgeren udrejste af Kuwait, fordi [A] fortalte ansøgeren, at han måtte udrejse, fordi han var eftersøgt. Ansøgeren har videre henvist til de generelle forhold for bidoonere i Kuwait. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandlingen. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet har besvaret de stillede spørgsmål på relevant og sammenhængende måde, som viser, at ansøgeren har forstået spørgsmålene. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har været i stand til at forklare om sit asylmotiv og sin baggrund. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund, hverken vedrørende hans identitet eller hans asylmotiv i øvrigt, idet forklaringen på en række centrale punkter er divergerende og utroværdig. Forklaringen fremstår derfor som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren under samtalerne med Udlændingestyrelsen har udvist meget ringe kendskab til det boligområde i [S], hvor han angiveligt skulle have boet, indtil han var omkring 13 år. Ansøgeren har endvidere under den anden samtale med Udlændingestyrelsen forklaret, at han ikke på noget tidspunkt har haft et telefonnummer til sin familie, mens han for Flygtningenævnet har forklaret, at han efter sin udrejse af en mand fik udleveret en telefon med familiens telefonnummer, men at han siden har mistet telefonen. Ansøgeren

har ikke kunnet give en sandsynlig og troværdig forklaring på, hvorfor han under samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2017 havde en irakisk kontakt i sin mobiltelefon, der var anført som ”mor”, og som han senest havde haft kontakt til [i foråret] 2017, selv om han vedholdende har forklaret, at han ikke har haft kontakt til sin egen mor siden sin udrejse. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet har forklaret, at han ikke kender den pågældende ”mors” rigtige navn, ligesom hans forklaring om, hvorfor den pågældende skulle have sendt et telefonnummer til ansøgeren, ligeledes er utroværdig. Yderligere har ansøgeren under den anden samtale med Udlændingestyrelsen først forklaret, at han aldrig har været på hospitalet, mens han senere under samtalen forklarede, at han havde været udsat for en bilpåkørsel, og at han efterfølgende var indlagt på sygehuset i nogle dage. Ansøgerens forklaring om de angivelige hændelser i forbindelse med en demonstration, da ansøgeren var omkring 13 år, og den efterfølgende anholdelse og tilbageholdelse af ham i syv dage fremstår som udenadslære og ikke selvoplevet. Ansøgeren har også forklaret divergerende om en person ved navn [A], idet han først har beskrevet ham som fremmed, senere som sin fars arbejdsgiver, og under mødet i Flygtningenævnet har ansøgeren været i tvivl om, hvorvidt [A] var hans fars arbejdsgiver, selv om ansøgeren i mere end et år boede hos ham. Endvidere er det påfaldende, at ansøgeren har kunnet anvende tre forskellige sociale medier, uden at det er lykkedes ham at opnå kontakt til familie eller venner i Kuwait. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det virker påfaldende, at ansøgeren på sin Facebook-profil har en kontakt med samme navn som ansøgerens brors, selvom ansøgeren siger, at det er tilfældigt og et helt almindeligt navn. Det forhold, at ansøgeren under sprogtesten har kunnet redegøre for faktuelle forhold i Kuwait og området omkring [S], kan – henset til ovenstående, herunder navnlig karakteren af divergenserne i ansøgerens forklaring – ikke føre til en ændret vurdering. Det er indgået i Flygtningenævnets bevisvurdering, at ansøgeren har oplyst, at han er alfabet og mindreårig, samt at hændelserne angiveligt har fundet sted for omkring fire år siden, hvilket imidlertid ikke kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder derfor efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hjem/2018/27

Nævnet **stadfæstede i december 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, der har oplyst at være bidoonere (statsløse) fra Kuwait. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er angiveligt bidoonere (statsløse), etniske arabere og shia-muslimer af trosretning fra Sulaibiya, Kuwait. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kuwait frygter at blive fængslet af myndighederne, fordi han har uddelt CD’er om bidooneres

manglende rettigheder. Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Ansøgerne har endvidere henvist til de generelle forhold for bidoonere i Kuwait. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 2015 begyndte at sælge CD'er på forskellige markeder, eksempelvis Farwaniya-markedet, fredags-markedet og Mubarakiya-markedet. Når den mandlige ansøger solgte en CD, forærede han samtidig en CD vedrørende bidooneres forhold og manglende rettigheder. En dag i [sommeren] 2015 blev den mandlige ansøger anholdt af myndighederne, mens han stod og solgte CD'er. Den mandlige ansøger blev under sin månedlange tilbageholdelse udsat for fysiske overgreb. Da den mandlige ansøger blev løsladt [en måned senere i] 2015, skulle han underskrive nogle dokumenter og fik oplyst, at det var forbudt at sælge de pågældende CD'er vedrørende bidoonere. Ansøgerne udrejste kort tid herefter. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgernes forklaringer, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort deres identitet eller asylmotiv. Flygtningenævnet har, for så vidt angår identiteten, lagt vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret påfaldende upræcist, afglidende og overfladisk om sit nærområde. Han har således ikke kendskab til navn eller nummer på vejene for enden af vej [X], hvor han har boet hele sit liv, og han har til asylsamtalen fejlagtigt oplyst – og på forespørgsel bekræftet – at vejen [B] lå mellem blok fem og ni, ligesom han har oplyst, at det nærmeste hav lå ved Kuwaits tårne, Abraj al Kuwait, hvor han havde været to gange. Det bemærkes herved, at det fremgår af de foreliggende oplysninger, at det nærmeste hav i forhold til Sulai-biya ligger tæt på den mandlige ansøgers mors gravsted. På mødet i Flygtningenævnet har den mandlige ansøger endvidere ikke været i stand til – forevist et kort over området – at forklare, hvilket husnummer og på hvilken side af vejen hans svigerforældre boede til trods for, at de boede ganske tæt på ansøgeren. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at den kvindelige ansøger heller ikke har været i stand til at beskrive det område, hvor hun har boet hele sit liv, herunder angive nummer eller navn på de omkringliggende veje og nummeret på det hus, som hendes forældre bor i ganske tæt på hende. Det forhold, at ansøgerne har fremlagt fødselsattester fra Kuwait, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Landinfos rapport: "Kuwait: Bidun - dokumenter og formelle forhold" af 18. marts 2013, at det er relativt enkelt at skaffe forfalskede dokumenter i Kuwait. Ligeledes kan det heller ikke føre til en anden vurdering, at ansøgerne har fremlagt kopi af pas og statsborgerbevis for den mandlige ansøgers søster i England. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at det ved sprogundersøgelsen er påvist, at ansøgernes sprog er i overensstemmelse med Gulf Arabic, og at det i øvrigt fremgår af undersøgelsen, at Gulf Arabic tales i Golf-området, der blandt andet omfatter Kuwait, Saudi Arabien, Bahrain, Qatar og De Forenede Arabiske Emirater. Nævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund, idet forklaringerne forekommer divergerende – herunder indbyrdes divergerende – på en række centrale punkter og dermed utroværdige. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansø-

ger til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at han solgte CD'er i Mubarakiya og Farwaniya på gaden eller i et indkøbscenter, mens han til asylsamtalen forklarede, at han solgte CD'erne på et marked i Farwamiya og ikke andre steder. Foreholdt denne divergens forklarede den mandlige ansøger, at han kun forsøgte at sælge CD'er i Mubarakiya i en uges tid. På mødet i Flygtningenævnet forklarede han, at han solgte Cd'erne i Abraj, Mubarakiya og Farwaniya. Ansøgerne har endvidere forklaret indbyrdes divergerende og afglidende om den tortur, som den mandlige ansøger angiveligt blev udsat for, og om hvorvidt den kvindelige ansøger så skader på den mandlige ansøgers ryg, da han kom hjem efter løsladelsen. Den mandlige ansøger har således til oplysnings- og motivsamtalen oplyst, at han led af smerter i højre knæ efter at have været udsat for tortur, mens den kvindelige ansøger til sin asylsamtale forklarede, at den mandlige ansøger ikke kunne gå så godt på venstre knæ. Den mandlige ansøger har endvidere til asylsamtalen forklaret, at den kvindelige ansøger så, at han var blevet tortureret på ryggen, mens den kvindelige ansøger til sin asylsamtale forklarede, at hun ikke husker, at han havde skader andre steder end på knæet. På mødet i Flygtningenævnet forklarede den mandlige ansøger, at han blev slået på højre knæ og havde gamle sår på ryggen, som han viste hende, mens den kvindelige ansøger forklarede, at den mandlige ansøger havde blå mærker på ryggen. Ansøgerne har endvidere forklaret forskelligt om, hvorvidt den mandlige ansøger var hjemme i tiden fra løsladelsen til udrejsen, og om hvorvidt myndighederne opsøgte bopælen i samme tidsrum. Den mandlige ansøger forklarede således indledningsvis til asylsamtalen, at han opholdt sig i skjul hos sin onkel i alle dagene på nær én dag, hvor han var hjemme, og at myndighederne var på bopælen to gange i tiden fra løsladelsen til udrejsen. Den kvindelige ansøger forklarede til sin asylsamtale samme dag, at den mandlige ansøger opholdt sig hjemme og kun gik ud i meget kort tid ad gangen, og at myndighederne ikke var på bopælen i denne periode. Efter en pause, som ansøgerne holdt sammen, ændrede den mandlige ansøger forklaring og forklarede, at han kun var hos sin onkel enkelte gange, og – med nogen usikkerhed – at myndighederne var på bopælen én gang. På mødet i Flygtningenævnet forklarede ansøgerne samstemmende, at den mandlige ansøger var hjemme i hele perioden, men besøgte sin onkel. Flygtningenævnet finder endvidere, at det forekommer utroværdigt, at den mandlige ansøger skulle være eftersøgt af myndighederne umiddelbart efter, at han angiveligt var blevet løsladt. Nævnet forkaster således i det hele ansøgernes asylmotiv som utroværdigt. For så vidt angår ansøgernes asylmotiv i relation til ulovlig udrejse bemærkes, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at myndighederne i Kuwait ikke straffer ulovlig udrejse på en måde, der indebærer tortur eller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf, ligesom en eventuel straf ikke er uproportional. Sammenfattende finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de er bidoonere (statsløse) fra Kuwait, eller at de i øvrigt har sandsynliggjort deres asylmotiv. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelo-

vens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hjem/2018/108

2.5 Irak

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 323 spontane asylsager vedrørende irakiske statsborgere. Herunder har nævnet også i 2018 behandlet et antal sager vedrørende personer hidrørende fra områder i Irak, som tidligere var under ISIL's kontrol, særligt Mosul. De pågældende, som hovedsageligt var sunni-muslimer, havde som asylmotiv henvist til de generelle forhold i området samt til konkrete konflikter med ISIL eller frygt for de irakiske myndigheder som følge af risiko for identifikation med ISIL. Herudover har nævnet behandlet et antal sager vedrørende især sunni-muslimer fra Bagdad, der som asylmotiv havde henvist til, at de frygtede at blive slået ihjel af forskellige shiitiske militser, og et antal sager vedrørende kurdere, der som asylmotiv havde henvist til, at de frygtede kurdiske partier eller myndigheder.

I en stor del af sagerne vedrørende irakiske statsborgere har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgnernes forklaring som utroværdig. Som det fremgår af kapitel 12 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 94 % af de nye spontansager vedrørende irakiske statsborgere.

Som eksempel på sager vedrørende personer fra områder, som tidligere har været under ISIL's kontrol, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [landsby], Mosul-provinsen, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter, at han vil blive slået ihjel af ISIL, og at han vil blive fængslet og tortureret af de irakiske myndigheder og af de kurdiske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at ISIL invaderede hans landsby [navn] i [sommeren] 2014. Ansøgeren og hans familie flygtede derfor til et område, som var kontrolleret af kurdiske peshmergaere. De blev derfra transporteret til flygtningelejren Domiz, som ligger i Dohuk-provinsen. I flygtningelejren arbejdede ansøgeren som tømrer i et år. I [efteråret] 2015 udrejste ansøgeren af Irak, fordi der var mangel på arbejde. Ansøgerens landsby er vel blevet befriet fra ISIL, men ISIL er stadig til stede i området. Familiens hus er ødelagt, og han har intet at vende tilbage til. Han kan heller ikke tage til det kurdiskkontrollerede område, idet han har afslået at tilslutte sig de kurdiske brigader. De kurdiske myndigheder har derfor chikaneret ham og spurgt efter ham i flygtningelejren. Han frygter ligeledes de irakiske myndigheder, idet han ved en tilbageven-

den vil skulle indrejse gennem Bagdads lufthavn, og han vil som sunni-muslim blive undergivet nærmere kontrol. Det vil her komme frem, at han er flygtet fra den pågældende flygtningelejr. Han frygter derfor at blive fængslet og tortureret. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Irak. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har ikke personligt været i forbindelse med ISIL og fremstår ikke som profileret i forhold hertil. ISILs indflydelse i Irak er i dag væsentligt formindsket i forhold til i 2014, hvor ansøgeren forlod sin landsby, og ISIL har ikke længere kontrol med det område, hvor [landsbyen] er beliggende. Der er intet i sagen eller baggrundsoplysningerne, der tyder på, at ISIL vil anvende deres reducerede ressourcer på ansøgeren, der ikke er profileret. Efter baggrundsoplysningerne har kurdiske styrker ikke i dag kontrol over [landsbyen] og omegn, hvilket heller ikke var tilfældet før ISILs angreb i 2014. Oplysningerne om den øjeblikkelige magtfordeling i området mellem det shia-dominerende styre i Bagdad og iransk støttede shia-militser er ikke helt entydig. Det ligger dog fast, at shia-militser har indflydelse og i flere tilfælde har begået overgreb i de områder, som ISIL tidligere har behersket. Efter nævnets vurdering er det imidlertid ikke sandsynliggjort, at ansøgeren på grund af sine individuelle, konkrete forhold vil blive udsat for forfølgelse eller overgreb fra militser ved en tilbagevenden til sin hjemegn. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren som sunni-muslim, kurder og helt uden konkrete konflikter risikerer sådanne overgreb ved indrejsen i Irak, at det af denne grund ikke kan kræves, at ansøgeren vender tilbage. Ansøgeren opfylder dermed ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. I flere områder omkring Mosul er forholdene stadig præget af usikkerhed og til tider uroligheder, til dels af krigslignende karakter, hvilket blandt andet har sammenhæng med shia-militseres betydelige indflydelse. Efter baggrundsoplysningerne er der imidlertid ikke grundlag for at antage, at forholdene er således, at enhver sunni-muslimsk kurder, der vender tilbage, som udgangspunkt vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. De generelle forhold kan derfor endvidere ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at de forhold, som ansøgeren måtte have været udsat for fra de kurdiske myndigheder eller peshmergaer ikke er af et sådant omfang, at det kan anses for forfølgelse. Ansøgeren kan således heller ikke antages at have asylretlige problemer ved en tilbagevenden til det kurdiskkontrollerede område. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2018/86

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Irak/2018/94.

Som eksempel på sager vedrørende personer fra Bagdad, som frygter shiitiske militser, kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og tidligere sunni-muslim fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har oplyst, at han i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter, at han vil blive tvangsrekrutteret til eller slået ihjel af ISIL, fordi ISIL har haft kontrollen over det område, ansøgeren boede i. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter de shiitiske militser, fordi han er sunni-muslim. Endelig har ansøgeren henvist til, at han frygter at blive udsat for repressalier af de irakiske myndigheder og sine morbrødre i Irak, fordi han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at ISIL fik kontrollen over hans hjemby [A] i 2013 eller 2014. Noget tid herefter blev ISIL fordrevet fra [A], hvorefter shiitiske militser overtog kontrollen med byen. Militserne ødelagde i den forbindelse ansøgerens fars forretning og stjal ansøgerens families biler. [I efteråret] 2014 begyndte ansøgeren på universitetet i Bagdad. Imens ansøgeren studerede på universitetet, boede han hos sin morbror. I Bagdad blev ansøgeren chikaneret af shiitiske militser, der spurgte ind til ansøgerens religion og ansøgerens navn. Omkring et år efter ansøgeren var begyndt på universitetet, henvendte en mand sig til ansøgeren og sagde, at han vidste, at ansøgeren var sunni-muslim, at han hed [B], og at han kom fra [A]. Omkring to uger senere opsøgte manden ansøgeren på ny og sagde, at han ville slå ansøgeren ihjel, hvis ikke ansøgeren forlod Irak. Dagen efter udrejste ansøgeren af Irak. Efter indrejsen i Danmark har ansøgeren siden [foråret] 2016 gået i kirke, hvor han har deltaget i bibelundervisning, dåbsforberedelse og gudstjeneste. [I sommeren] 2016 blev ansøgeren døbt i kirken i [C]. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at han flere gange er blevet stoppet ved kontrolposter af shiitiske militser og afhørt, ligesom han ved disse lejligheder nogle gange er blevet hånet og tildelt lussinger på grund af sin sunni-muslimske baggrund. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge den del af ansøgerens forklaring til grund, hvorefter ansøgeren uden nærmere anledning skulle være blevet opsøgt to gange på universitetet i Bagdad af en ukendt mand, der spurgte ham om hans navn og religion og truede ham til at forlade landet. Ansøgerens forklaring herom fremstår som konstrueret til lejligheden og dermed utroværdig. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, der har 13 års skolegang, har afgivet forskellige og udbyggende forklaringer om de to episoder, hvor han blev opsøgt. Under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2016 kunne ansøgeren ikke angive måned eller dato for, hvornår han blev opsøgt, men fortalte, at det skete med en uge til 15 dages mellemrum og sidste gang dagen før ansøgerens udrejse. Ansøgeren beskrev manden på den måde, at han så almindelig ud, ikke havde tildækket ansigt og var 20-30 år. Ansøgeren oplyste i øvrigt, at manden begge gange spurgte, om ansøgeren hed [B], og om han var sunni-muslim. Under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2016 har ansøgeren oplyst, at manden var i militæruniform og be-

væbnet, men at ansøgeren ikke ved, hvilken milits manden var tilknyttet. Manden gav den første gang udtryk for, at han vidste, at ansøgeren kom fra [A], og manden gik herefter straks uden at foretage sig yderligere. Den næste gang, ansøgeren blev opsøgt, var omkring to uger efter, og det skete ude på parkeringspladsen. Manden sagde ved den lejlighed til ansøgeren, om ansøgeren ikke kunne forstå, hvad der var blevet sagt første gang, og at ansøgeren ville blive dræbt, hvis han ikke rejste ud af landet. For nævnet har ansøgeren forklaret, at manden, der opsøgte ham, var klædt i civilt tøj den første gang og i militært tøj den næste gang. Nævnet finder, at der er tale om to kortvarige episoder, som er helt centrale for ansøgerens asylmotiv, og som han må kunne beskrive mere nøjagtigt, hvis de var selvoplevede. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han har en asylbegrundende konflikt med de shia-muslimske militser i sit hjemland. Efter det oplyste om, at ISIL ikke længere har kontrollen med ansøgerens hjemområde, er det heller ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden dertil vil have en asylbegrundende konflikt med ISIL. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge ansøgerens forklaring om at være konverteret til kristendommen til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre nærmere for sine overvejelser i forbindelse med, at han efter indrejsen valgte at konvertere og blive døbt efter tre måneders dåbsundervisning, idet han alene har henvist til meget generelle betragtninger om kristendommens lære og sit positive møde med kristne mennesker i Danmark, der opfordrede ham til at gå med i kirke. Ansøgeren har desuden ikke kunnet redegøre nærmere for, hvad dåbsundervisningen bestod i, eller henvise til konkrete begivenheder, passager eller vers i Bibelen, som han lægger særlig vægt på eller synes om. Ansøgeren har for nævnet oplyst, at han ikke kan huske datoen for sin dåb, som er den centrale begivenhed i det at konvertere til kristendommen. Ansøgeren har i øvrigt efter det oplyste ikke gjort sig nærmere overvejelser over risikoen ved at konvertere, og han har givet udtryk for, at han ved en tilbagevenden til Irak vil holde det skjult og ikke praktisere sin tro offentligt. Nævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konvertering er udtryk for en reel indre overbevisning, og at han ved en tilbagevenden vil praktisere sin tro i Irak. Det beror endvidere alene på ansøgerens egen formodning, at hans herboende moster skulle have videregivet hans betroelser om konverteringen til hans familie i Irak, og at de som følge heraf skulle efterstræbe ham. Det kan heller ikke lægges til grund, at ansøgeren ved at poste materiale med kristent indhold på sin profil på Facebook under navnet [D] skulle have bragt sig i de irakiske myndigheders søgelys. De generelle forhold for sunni-muslimer i Irak udgør – om end de er vanskelige – heller ikke i sig selv en risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for en behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenne-

skelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2018/96

Som eksempel på sager vedrørende kurdere, som frygter kurdiske partier eller myndig-heder, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mand-
lig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er et-
nisk kurder og sunni-muslim fra [en mindre landsby], Kirkuk, Irak. Ansøgeren har
været medlem af PUK, fra han var 18 år og frem til hans udrejse af Irak. Ansøgeren har
som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel
af en mand ved navn [A], idet han har anklaget ansøgeren for at være skyld i drabene
på hans tre brødre. Ansøgeren har videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak
frygter at blive slået ihjel af PUK, idet PUK mistænker ham for at have røbet deres
opholdssteder i regionen til andre kurdiske partier. Ansøgeren har til støtte herfor op-
lyst, at [A] var medlem af ISIL, og at ansøgeren kendte ham, idet han boede i den
samme landsby. I landsbyen var de fleste beboere tilhængere af ISIL. Ansøgeren har
videre oplyst, at han var peshmerga for PUK, fra han var 18 år til hans udrejse af Irak.
[I sommeren] 2014 udbrød der kampe mellem ISIL og de kurdiske styrker i ansøgerens
område. Ansøgeren deltog i kampene, men blev såret [den samme dag]. Ansøgeren
vendte tilbage til kampene efter to til tre måneder, men [i efteråret] 2014 blev ansøge-
ren igen såret. Fra august eller september 2014 hjalp ansøgeren ligeledes en hemmelig
enhed i PUK med at finde ISILs tilholdssteder i området. Ved angrebene [i sommeren]
2014 og [i efteråret] 2014 blev [As] tre brødre slået ihjel. [A] beskyldte ansøgeren for
angrebene over telefonen, idet ansøgeren havde hjulpet PUK med at finde ISILs til-
holdssteder. Efterfølgende modtog ansøgeren en telefonisk trussel fra en ukendt per-
son, som ansøgeren formoder havde tilknytning til [A]. Ansøgeren modtog efterføl-
gende en tredje trussel, da [B] fortalte ansøgeren, at [A] truede ansøgeren. Ansøgeren
bad derfor PUK om at beskytte ham og hans familie, hvilket PUK dog ikke ville. An-
søgeren besluttede derfor at stoppe i PUK. Ansøgeren flyttede sin familie til en anden
landsby, og ansøgeren rejste selv videre og boede hos sin ven [C]. Mens ansøgeren
boede hos [C], blev han ringet op af en person fra PUK, som ville vide, hvorvidt ansø-
geren havde videregivet hemmelige oplysninger om PUK til andre kurdiske partier.
PUK kontaktede efterfølgende ansøgerens mor med henblik på udbetaling af ansøge-
rens løn. I [sommeren] 2015 udrejste ansøgeren illegalt af Irak. Under nævnsbehandlin-
gen har ansøgeren yderligere påberåbt sig, at han frygter PUK, fordi han er deserteret.
Det bemærkes indledningsvist, at det følger af udlændingelovens § 40, at ansøgeren
skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af hans asylgrundlag.
Flygtninge-nævnet kan lægge den del af ansøgerens forklaring til grund, der relaterer sig

til, at han har været tilknyttet PUK som peshmerga og har deltaget i kamphandlinger. Flygtningenævnet kan ikke lægge den øvrige del af ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har ved den vurdering lagt vægt på, at ansøgeren har svaret divergerende om centrale elementer i sit asylmotiv både under samtalerne med Udlændingestyrelsen og under nævnsbehandlingen, således at han, når han foreholdes en divergens, typisk fremkommer med en helt ny forklaring. Han har således forklaret divergerende om, hvor mange trusler han har modtaget, af hvem de blev fremsat og over for hvem, de blev fremsat, ligesom han har forklaret udbyggende om anledningen til, at han frygter PUK. Han har således først under nævnsbehandlingen anført, at PUK over for hans mor har oplyst, at de ønskede at tale med ham på grund af, at han muligvis kunne have givet oplysninger om PUKs aktiviteter, ligesom han først under nævnsbehandlingen har oplyst, at han frygtede PUK på grund af desertering. Nævnet er opmærksomt på, at ansøgeren er analfabet og muligvis kan have pådraget sig et traume i forbindelse med krigshandlinger. Nævnet finder imidlertid ikke, at de ovennævnte forhold kan forklares på den baggrund, hvorved bemærkes, at ansøgeren har forklaret afglidende og ukonkret om centrale elementer. Nævnet finder efter en samlet vurdering herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin udrejse var forfulgt, og at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2018/75

2.6 Somalia, nægtelse af forlængelse/inddragelse

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende somaliske statsborgere, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har i de pågældende sager vurderet, at forholdene i Somalia har ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede, jf. 19, stk. 1, nr. 1. Der er tale om sager, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid havde meddelt de pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, jf. herved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK (application nos. 8319/07 og 11449/07). I flere af sagerne har nævnet på baggrund af begrundelsen i Udlændingestyrelsens interne til-ladelsesresolution fundet, at styrelsen måtte anses for at have lagt klagerens forklaring om et individuelt begrundet asylmotiv – som oftest konflikter med al-Shabaab – til grund. Der henvises for en nærmere gennemgang af dommen til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 85. Der henvises endvidere til afsnit 6.3 for en beskrivelse af behandlingen af inddragelsessager.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at klagerne ved en tilbagevenden til Somalia fortsat risikerede forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, under henvisning til det oprindeligt påberåbte asylmotiv:

Nævnet **omgjorde i august 2018** Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Klageren tilhører Hawiye-klanen og er muslim fra Barawe, Shabelle Hoose [også kaldet Lower Shabelle, red.], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, eftersom han er efterstræbt af militsen. Til støtte herfor har klageren oplyst, at han underviste på en privatskole. Han underviste i matematik og engelsk. Klageren blev flere gange opsøgt på skolen af al-Shabaab. De sagde, at han skulle holde op med at undervise i engelsk. Klageren blev senere opsøgt i sit eget hjem af al-Shabaab. Inden klageren åbnede døren, blev der skudt op i luften udenfor. Klageren flygtede gennem sit badeværelse og videre ud af boligen over en mur, hvor han blev skudt i sin højre skulder. Klageren udrejste dernæst af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i slutningen af] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afgørelsen er ikke begrundet nærmere, men det fremgår af Udlændingestyrelsens tilladelsesresolution [fra slutningen af] 2013, at klageren er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 med følgende begrundelse: ”Uanset at ansøgers forklaring forekommer påfaldende på en række punkter, og at han ikke har været i stand til at tidsfæste konkrete hændelser, finder Udlændingestyrelsen ikke at kunne afvise, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i et asylrelevant modsætningsforhold til al-Shabaab. Vi har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsuplysninger omkring menneskerettighedssituationen i Somalia, herunder at ansøger kommer fra et område, der stadig ses kontrolleret af al-Shabaab.” Flygtninge-nævnet bemærker, at det i Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2017 om inddragelse af klagerens opholdstilladelse er anført, at opholdstilladelsen er meddelt med henvisning til daværende asylpraksis, idet Udlændingestyrelsen afviste klagerens forklaring om, at han havde en konkret og individuel konflikt med al-Shabaab. I Udlændingestyrelsens berigtigelse [fra efteråret] 2017 er det derimod anført, at klagerens forklaring om, at han har en konflikt med al-Shabaab, ikke længere kan lægges til grund, selvom Udlændingestyrelsen tidligere ikke med fornøden sikkerhed kunne afvise, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia vil stå i et asylbegrundende modsætningsforhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet kan efter en samlet vurdering af klagerens forklaring om asylmotivet i det væsentlige lægge forklaringen til grund, idet forklaringen anses for at være sammenhængende og detaljeret på afgørende punkter. Nævnet finder derfor, at klageren har sandsynliggjort sit asylmotiv, således som Udlændingestyrelsen også oprindeligt fandt grundlag for i tilladelsesresolutionen [fra slutningen af] 2013.

Nævnet lægger herefter til grund, at klageren flere gange er blevet opsøgt af al-Shabaab som følge af klagerens arbejde som lærer med undervisning blandt andet i engelsk. Klageren er blevet forfulgt og forsøgt dræbt af al-Shabaab, da han ikke ville ophøre med sin undervisning, og det har været nødvendigt for klageren at flygte fra Somalia. Flygtningenævnet bemærker, at der ikke er fremkommet konkrete nye oplysninger om asylmotivet, og at forekommende divergenser vedrørende klagerens præcise angivelser af tidspunkter for al-Shabaab's henvendelser til klageren må anses for at være af mindre betydning. Flygtningenævnet finder, at det ikke vil være rimeligt at henvise klageren til at tage ophold et andet sted i Somalia. Nævnet lægger herved vægt på karakteren af klagerens individuelt og konkret begrundede modsætningsforhold til al-Shabaab, og nævnet finder ikke, at en ændring af de generelle forhold i den centrale og sydlige del af Somalia er tilstrækkelig til at kunne begrunde en inddragelse af klagerens opholdstilladelse i denne konkrete sag. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra efteråret] 2017, som berigtiget ved afgørelse [fra efteråret] 2017, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2018/60

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Soma/2018/61.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at indtræde eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, var opfyldt, og at inddragelse/nægtelse af forlængelse ikke ville være særligt belastende for den pågældende, jf. § 26, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2018** Udlændingestyrelsen afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren gav ikke møde i forbindelse med sagens behandling i nævnet på trods af, at hun ved brev via e-boks sendt fra Flygtningenævnet [i efteråret] 2018 behørigt er blevet indkaldt til nævnsmødet. Flygtningenævnet har efter de foreliggende oplysninger ikke fundet, at klagerens udeblivelse kan anses som lovligt forfald, hvorfor Flygtningenævnet har besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. Klageren tilhører klanen [...] og er muslim fra Qoryooley, Lower Shabelle [også kaldet Shabelle Hoose, red.], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter repressalier fra al-Shabaab, idet hun og hendes tidligere ægtefælle havde en konflikt med den militante gruppe. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes tidligere ægtefælle flere gange havde nægtet at lade sig hverve af al-Shabaab, hvorfor to medlemmer fra al-Shabaab opsøgte klageren og hendes ægtefælle på deres bopæl omkring to måneder inden klagerens udrejse. Medlemmerne fra al-Shabaab beskyldte klagerens

ægtefælle for at være vantro og ville have klageren til at gifte sig med et al-Shabaab-medlem. Omkring ti dage efter kom to personer fra al-Shabaab og beskød klagerens bopæl. Klagerens ægtefælle flygtede, men klageren blev fanget og tilbageholdt. Da klageren fortsat nægtede at blive gift med et al-Shabaab-medlem, hældte de varm olie ud over hendes ben. Klageren indvilligede under torturen i at blive gift med et al-Shabaab-medlem, hvorefter al-Shabaab forlod hendes bopæl. Klageren rejste fra sin bopæl to dage efter og tog ophold i Mogadishu hos en bekendt, hvor hun fik behandlet sine sår. Klageren udrejste af Somalia omkring 20 dage efter, at hun forlod sin bopæl. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren alene havde behov for beskyttelse, henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I sommeren] 2017 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Klageren har under inddragelsessagen forklaret, at al-Shabaab har slået klagerens bror [A] ihjel, fordi denne bror hjalp klageren med at flygte. Udlændingestyrelsen har under samtalen [i foråret] 2017 foreholdt klageren, at det forekommer påfaldende, at klageren først forklarer herom under inddragelsessagen, henset til at klageren blev bekendt hermed allerede, da hun under flugten befandt sig i Grækenland. Klageren har videre forklaret, at al-Shabaab [i slutningen af] 2016 har slået klagerens bror [B] ihjel, og at dette skete på grund af klageren. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har sandsynliggjort, at brødrene er afgået ved døden. Klageren har således ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemområdet i Somalia vil være profileret i forhold til al-Shabaab, og at hun af den grund eller andre konkrete grunde vil risikere forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Somalia er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder på baggrund af baggrundsoplysningerne om forholdene i Qoryooley, der kan sammenlignes med forholdene i Mogadishu, ikke at den generelle vold i området har et niveau, der indebærer, at enhver, der vender tilbage til området, vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet således, at de generelle forhold i Qoryooley er forbedret siden 2011, om end forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Ændringerne findes ikke at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder derfor,

at en udsendelse af klageren til Qoryooley ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født og har boet i Qoryooley i Somalia frem til sin udrejse i 2011. Det må således lægges til grund, at klageren taler somalisk og kender kulturen og hjemområdet. Klageren har ophævet samlivet med ægtefællen, der er somalisk statsborger. Flygtningenævnet har imidlertid afvist klagerens forklaring om brødrenes død, og klageren kan derfor ikke anses for enlig kvinde uden mandligt netværk. Klageren taler, læser og skriver dansk og har taget danskurser og arbejdsmarkedsforberedende kurser. Klageren har ikke haft nogen tilknytning til arbejdsmarkedet. Klageren har været aktiv i sit lokalområde. Klageren er ifølge cpr. registeret udrejst til [et andet europæisk land] [i efteråret] 2017. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være særlig belastende for hende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. punktum, jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2018/88

Nævnet **stadfæstede i december 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk somalier og tilhører hovedklanen Hawiye. Klageren er muslim af trosretning og fra byen [klagerens landsby i det nordlige Shabelle Dhexe, også kaldet Middle Shabelle, red.], Shabelle Dhexe. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab og klanen [A]. [Klagerens forklaring om det oprindelige asylmotiv er udeladt her, red.] Det bemærkes indledningsvis, at nævnet ved vurderingen af klagerens forklaring om asylmotiv har inddraget den omstændighed, at klageren er analfabet, og at hændelserne, der førte til flugten fra Somalia, ligger knap fire år tilbage i tiden. Uagtet at der er taget hensyn hertil ved vurderingen af forklaringen, har klageren ikke overfor Flygtningenævnet været i stand til at sandsynliggøre sit asylmotiv, idet hans forklaring herom har været divergerende og usandsynlig på en række centrale punkter, og derfor i det hele forekommer konstrueret til lejligheden. [Flygtningenævnets vurdering af klagerens forklaring om det oprindelige asylmotiv er udeladt her, red.] Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at klageren ved udrejsen var konkret og individuel forfulgt af al-Shabaab eller af personer fra [A]-klanen. Klageren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af hans individuelle forhold. Nævnet kan endelig ikke lægge

klagerens forklaring under nævnsmødet om, at hans lillebror har tilsluttet sig al-Shabaab, til grund. [Flygtningenævnets vurdering af klagerens forklaring på nævnsmødet er udeladt her, red.] Flygtningenævnet finder endvidere, at de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, herunder i klagerens hjemområde, er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse [i sommeren] 2015, således at betingelserne for at nægte at forlænge hans opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Nævnet har ved vurderingen lagt til grund, at [klagerens landsby] i Shabelle Dhexe-regionen gennem længere tid har været under al-Shabaabs kontrol, og at området ifølge de nyeste baggrundsoplysninger fortsat er under al-Shabaabs kontrol. Flygtningenævnet finder således, at ophold i al-Shabaab kontrollerede områder efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de generelle forhold for uprofilerede personer uden individuelle konflikter med al-Shabaab ikke er tilstrækkelig til opnåelse af asyl. I vurderingen har nævnet inddraget de seneste baggrundsoplysninger om de generelle forhold i klagerens hjemområde og Somalia i øvrigt, herunder al-Shabaabs måde at operere på i områder, som de har kontrollen over henholdsvis ikke har kontrollen over. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at al-Shabaabs måde at operere på generelt har ændret sig fra at være vilkårlige angreb mod civilbefolkningen til at være målrettede angreb mod profilerede personer, ligesom det er indgået i vurderingen, at disse angreb ikke foretages i områder, hvor al-Shabaab de facto har kontrollen. Ved vurderingen af denne sag har Flygtningenævnet ligeledes lagt vægt på, at klageren har boet i [klagerens landsby] i Shabelle Dhexe-regionen frem til 2014, og at han fortsat har familie i dette område. Endelig har nævnet lagt vægt på, at klageren må anses som uprofileret. Flygtningenævnet finder i den forbindelse ikke, at den blotte omstændighed, at klageren har opholdt sig i Danmark i fire år, vil gøre ham profileret i forhold til al-Shabaab, eller at han af den grund vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, idet nævnet i den forbindelse har tillagt det betydning, at klageren fra sit liv i Somalia frem til udrejsen har erfaring med at leve i et område under al-Shabaab-kontrol, ligesom nævnet som anført ovenfor har lagt til grund, at klageren er uprofileret. Med hensyn til, om en nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse må antages at ville være særligt belastende, bemærkes, at klageren har opholdt sig i Danmark i godt fire år, og at han ikke har opnået fast tilknytning til det danske arbejdsmarked eller gennemført en uddannelse. Han har ikke helbredsmæssige problemer og har ikke nær familie i Danmark, hvorimod nævnet som nævnt ovenfor lægger til grund, at han har familie i Somalia. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering ikke, at klageren har en sådan tilknytning til Danmark, at det vil være særligt belastende for ham at nægte at forlænge hans opholdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2018/136

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 6.3 nævnte afgørelser Soma/2018/26, Soma/2018/36 og Soma/2018/32.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at indtrække eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt, men at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at være særlig belastende, jf. § 26, stk. 1, og hvor nævnet derfor har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes de i afsnit 6.3 nævnte afgørelser Soma/2018/115 og Soma/2018/91.

Se som eksempel på sager, hvor der efter Udlændingestyrelsens afgørelse i sagen er fremkommet nye oplysninger om forhold af betydning for sagens behandling, den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Soma/2018/63, hvor klagerens mindreårige børn kort forud for nævnsmødet havde søgt om asyl i Danmark. Under hensyntagen til den nære sammenhæng mellem klagerens sag om nægtelse af forlængelse og klagerens mindreårige børns asylsager, herunder de nye, påberåbte asylmotiver vedrørende klagerens mindreårige børn, som klageren havde påberåbt sig under samtalen med Udlændingestyrelsen, fandt Flygtningenævnet det mest hensigtsmæssigt, at disse sager blev behandlet samtidigt. Flygtningenævnet hjemviste derfor klagerens sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Kapitel 3

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde i 2018

3.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlinger og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2018.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

3.2 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under Rådet for Retlige og Indre Anliggender gøres forslag til retsakter klar til en videre behandling i beslutningsproceduren i Rådet. Endvidere udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til national lovgivning på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnets Sekretariat har mulighed for at deltage i de af arbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager i givet fald som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Udlændinge- og Integrationsministeriets kontor for Internationalt Udlændingesamarbejde.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2018.

3.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)

Dublin Contact Committee er et mødeforum under EU-Kommissionen, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne samt lande, der har tilsluttet sig Dublin- og Eurodacbestemmelserne (herunder Danmark, Norge og Schweiz), mødes for at diskutere praktiske problemstillinger i forbindelse med fortolkningen og implementeringen af Dublinforordningen.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i Dublin Contact Committee i 2018.

3.4 European Asylum Support Office (EASO)

EASO er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EASO udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

EASO har gradvist overtaget en række opgaver, der tidligere lå under EURASIL (den tidligere uformelle arbejdsgruppe under EU-Kommissionen med fokus på indsamling og udveksling af baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere). EASO har som følge heraf blandt andet overtaget videreudviklingen af EUs COI-portal. Det er ligeledes EASO, der indkalder til og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EASO i 2018.

3.5 Inter-Governmental Consultations (IGC)

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 17 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne.

Den 10.-11. april 2018 afholdt IGC et møde i arbejdsgruppen for asyl og flygtninge med fokus på innovation og effektivitet i asylsystemer. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. Mødet indeholdt præsentationer og drøftelser af forskellige emner, herunder blandt andet strømlining af asylproceduren i deltagerlandene, brugen af teknologi i forskellige stadier af asylproceduren og effektivitet samt kvalitet i sagsbehandlingen ved appelinstanter. Endelig blev der under mødet præsenteret en omfattende matrix indeholdende information indsamlet fra alle IGC-deltagerlande, herunder Danmark, vedrørende deltagerlandenes respektive appelsystemer.

3.6 UNHCRs eksekutivkomité (ExCom)

ExCom er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCRs arbejde. De anbefalinger, som ExCom når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes ExCom-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCRs virksomhed.

I perioden fra den 1.-5. oktober 2018 afholdt ExCom sin 69. samling i Genève. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. Mødets første to en halv dag var sat af til generel debat om internationale flygtningeudfordringer. I dagene efter fulgte en traditionel afvikling med blandt andet en generel debat, en drøftelse af international beskyttelse og endelig administrative emner.

3.7 UNHCR-seminar om inklusion og IFA

Den 31. maj til den 1. juni 2018 afholdt UNHCR et seminar om inklusion og internt flugtalternativ (IFA) for medlemmer af domstole og domstolslignende organer i Nord-europa. Seminaret blev afholdt i FN-byen i København. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat samt en repræsentant for formandskabet. På seminarets første dag var temaet "Inclusion Assessment in the Context of Syria", som blev præsenteret af den regionale seniorrådgiver for UNHCR, Åse Hemingway. Derefter gennemgik professor på Aarhus Universitet, Jens Vedsted-Hansen, aktuelle problemstillinger i europæisk asylret og politik. Endvidere holdt den regionale rådgiver for research og information for UNHCR, Gabriela Wengart, et oplæg om den aktuelle situation i Syrien, herunder forholdene for særlige risikogrupper. På seminarets anden dag var temaet "The Internal Flight Alternative in the context of Iraq and Afghanistan". Den belgiske dommer, Katelijne Declercq, startede dagen med en præsentation af emnet og gennemgik de typiske problemstillinger, som forvaltningsorganerne kan møde i relation til IFA. Efterfølgende gennemgik den regionale rådgiver for research og information for UNHCR, Gabriela Wengart, kriterierne for anvendelsen af internt flugtalternativ i Irak, herunder de praktiske forhold, sikkerhed og lovlig adgang til IFA.

Desuden gennemgik rådgiver for fastlæggelse af flygtningestatus for UNHCR, Angela Moore, rimelighedskriteriet og betydningen af et støttende netværk, når IFA anvendes i Afghanistan.

3.8 Seminar om køns- og æresrelateret forfølgelse og menneskehandel i Litauen

Den 29. oktober 2018 afholdt domstolsadministrationen i Litauen i samarbejde UNHCR og Europarådet et seminar med fokus på køns- og æresrelateret forfølgelse og menneskehandel i konteksten af asyl og migration. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat. Seminaret omhandlede blandt andet forebyggelse, bekæmpelse og reaktioner på køns- og æresrelateret forfølgelse og menneskehandel for så vidt angår asylansøgere. Seminaret indeholdt oplæg fra repræsentanter for de litauiske domstole og universiteter, UNHRC, Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og Europarådet. Herudover blev en række bestemmelser fra den Europæiske Menneskerettighedskonvention og EU-regulering vedrørende køns- og æresrelateret forfølgelse og menneskehandel gennemgået og drøftet.

Kapitel 4

Dublinsager

4.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager

4.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgeren skal overføres til et andet land i medfør af reglerne i Dublinforordningen.

Dublinforordningen hviler på et princip om, at ét Dublin-land er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Forordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og at forebygge misbrug af asylproceduren ved indgivelse af flere ansøgninger. Endvidere tjener forordningen til at forebygge de såkaldte orbit-situationer, hvor en asylansøger sendes i kredsløb mellem en række lande, der alle nægter at lade den pågældende indrejse, samt i værste fald refolement.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013 (Dublin III-forordningen) er en del af den samlede asylpakke, som er omfattet af Danmarks retsforbehold bestående af kvalifikationsdirektivet, Eurodacforordningen, modtagedirektivet og proceduredirektivet. Ligesom tidligere har Danmark tiltrådt den gældende Dublinforordning med ændringer ved en mellemstatslig parallelaftale.

Dublinforordningen fastlægger kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning om international beskyttelse, der indgives af en udlænding eller en statsløs i en af medlemsstaterne. Den finder ikke anvendelse på asylansøgninger indgivet af udlændinge, der allerede har fået asyl i en anden medlemsstat.

Om sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, i hvilket Dublinforordningen finder anvendelse, og som følge heraf får afvist en realitetsbehandling af deres ansøgninger om asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 29 b, henvises til afsnit 6.2.

Om sager, hvor udlændingen nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asyl-land, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til en anden medlemsstat, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, henvises til afsnit 6.1 om første asyl-land.

En ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 realitetsbehandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning eller overførsel i henhold til udlændingelovens § 48 a, stk. 1, jf. § 29 a, jf. Dublinforordningen.

Viser det sig under sagsbehandlingen, at Danmark i henhold til forordningen er ansvarlig for asylsagsbehandlingen, og at der derfor ikke er grundlag for at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, beslutter den ansvarlige myndighed, at sagen skal overgå til en realitetsbehandling i Danmark.

Om asylansøgninger, som enten realitetsbehandles efter normalproceduren, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2, eller efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 53 b, henvises til kapitel 5.

4.1.2 Ansvarsfastlæggelsen

Som anført hviler Dublinforordningen på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Det følger således af forordningens artikel 3, stk. 1, at enhver ansøgning om asyl skal behandles af medlemsstaterne, og at en ansøgning kun behandles af den ansvarlige medlemsstat.

Kriterierne for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat er opstillet i forordningens artikler 8-15. Kriterierne, herunder om der er tale om en uledsaget mindreårig, om ansøgeren har familiemæssig tilknytning til en medlemsstat, samt hvordan og hvor den pågældende er indrejst på Dublin-landenes område, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i forordningens kapitel III, jf. artikel 7, stk. 1. Dette betyder, at såfremt ansøgeren opfylder flere af kriterierne i artiklerne 8-15 i forhold til forskellige Dublin-lande, vil ansvaret påhvile det land, hvor ansøgeren opfylder det højst prioriterede kriterium. De højst prioriterede kriterier knytter sig til uledsagede mindreårige og til en eventuel familiemæssig tilknytning.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 2, at såfremt der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat på baggrund af forordningens kriterier, vil den medlemsstat, hvor ansøgning om asyl er indgivet første gang, være ansvarlig.

Som supplement til kriterierne i forordningens artikler 8-15 følger det af forordningens artikel 16, stk. 1, at en medlemsstat bør lade en ansøger blive sammen med et barn, en søskende eller en forælder, såfremt der består et afhængighedsforhold mellem disse, og forudsat, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet.

Uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en asylansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle denne asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 (suverænitetsklausulen). I så fald er denne medlemsstat ansvarlig.

Ligeledes kan enhver medlemsstat efter anmodning fra en anden medlemsstat af humane grunde beslutte at behandle en asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (den humane klausul), forudsat at de berørte personer har afgivet samtykke hertil. De humane grunde kan navnlig være familiemæssige eller kulturelle hensyn. I så fald bliver denne medlemsstat ansvarlig.

I Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel af udlændinge til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen foretages der afhængigt af omstændighederne i den enkelte sag en samlet og konkret vurdering af den pågældendes personlige, sundhedsmæssige og familiemæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om de vilkår og modtageforhold, som den pågældende må antages at blive mødt med i modtagerlandet.

4.2 Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer

4.2.1 EU-Domstolen

EU-Domstolen, der blev oprettet i 1952, er beliggende i Luxembourg. Den skal sikre, at EU-retten overholdes, fortolkes og anvendes på samme måde i hele EU, uanset hvilken medlemsstat en tvist udspringer fra. EU-Domstolens rolle er at sikre en ensartet fortolkning af EU-reglerne, og den kan afgøre sager, hvor medlemsstaterne, EU-institutionerne, virksomheder og enkeltpersoner er parter.

Domstolen består af 28 uafhængige dommere, én fra hvert medlemsland. Dommerne bliver udnævnt af medlemsstaternes regeringer for seks år ad gangen. Foruden 28 dommere består EU-Domstolen også af otte generaladvokater, som har til opgave at udarbejde et upartisk og uafhængigt forslag til afgørelse af sagen. Domstolen er dog ikke forpligtet til at følge forslaget.

I sager, der vedrører EU-retten, herunder Dublinforordningen, kan de nationale domstole efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde fore-

lægge EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, har den pågældende nationale ret pligt til at forelægge spørgsmål for EU-Domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Et præjudicielt spørgsmål indgår som et led i sagens behandling for den nationale ret, og EU-Domstolens besvarelse indgår herefter i grundlaget for den nationale domstols afgørelse i sagen. EU-Domstolen træffer således ikke afgørelse i den konkrete sag, men hjælper blot den nationale domstol med at fortolke EU-reglerne, herunder Dublinforordningen.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, hvilket angår det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område, herunder eksempelvis kvalifikationsdirektivet. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale med EU om deltagelse i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Ved sin tiltræden til Dublinforordningen er Danmark også bundet af EU-Domstolens praksis herom.

EU-Domstolen har fået forelagt en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Dublinforordningen. Der kan herved blandt andet henvises til de på Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk nævnte domme.

I den forbindelse skal nævnes dommen i de forenede sager *N.S. mod Secretary State for the Home Department og M.E. m.fl. mod Refugee Applications Commissioner* af 21. december 2011 (C-411/10 og C-493/10). EU-Domstolen slog blandt andet fast, at der gælder en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder, i Genevekonventionen og i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) (præmis 80), at denne formodning, som ligger til grund for blandt andet Dublin-reglerne om, at asylansøgere behandles på en måde, som er i overensstemmelse med menneskerettighederne, ikke er uafkræftelig (præmis 104), at EU-retten er til hinder for, at der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til den dagældende Dublin II-forordnings artikel 3, stk. 1, er den ansvarlige stat, overholder de grundlæggende EU-rettigheder (præmis 105), og at Chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til "den ansvarlige medlemsstat" ifølge Dublinforordningen, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagel-

sesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 4's forstand (præmis 106).

Endvidere følger det af den nugældende Dublin III-forordnings artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i overensstemmelse med dommens præmis 107, at såfremt det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's Charter, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Endvidere kan henvises til EU-Domstolens domme af 7. juni 2016 i sagerne Mehrdad Ghezelbash mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie og George Karim mod Migrationsverket (C-63/15 og C-155/15). Sagerne vedrørte asylansøgere's mulighed for under en klagesag efter Dublinforordningen at påberåbe sig, at de nationale myndigheder ikke anvender forordningens kriterier korrekt. EU-Domstolen bemærker i dommene, at der i Dublin III-forordningen er tilføjet en række retssikkerhedsmæssige garantier for asylansøgere, og at artikel 27, stk. 1, når bestemmelsen sammenholdes med præambelens punkt 19, skal fortolkes således, at en asylansøger kan påberåbe sig en ukorrekt anvendelse af kriterierne for fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter forordningen. EU-Domstolen fastslår således i de pågældende domme, at den omstændighed, at en stat har accepteret at modtage en asylansøger, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at overdrage ansvaret for asylsagsbehandlingen til den pågældende stat, såfremt modtagerstaten ikke er ansvarlig efter en objektiv anvendelse af kriterierne.

EU-Domstolen har endvidere i 2018 fortolket Dublinforordningen i to præjudicielle forelæggelser på en sådan måde, at det har givet anledning til en ændring af det hidtidige sagsforløb i Dublinsager. Dommene er gennemgået nedenfor i afsnit 4.2.1.1 og 4.2.1.2, og det nye sagsforløb er gennemgået i afsnit 4.3.1.

4.2.1.1 Hassan-dommen

Den 31. maj 2018 traf EU-Domstolen præjudiciel afgørelse i sagen Adil Hassan mod Préfet du Pas-de-Calais, C-647/16 (Hassan-dommen), vedrørende overførsel efter Dublinforordningen til Tyskland. EU-Domstolen udtalte blandt andet, at Dublinforordningen skal fortolkes således, at den medlemsstat, der har anmodet en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagesendelse af en person i medfør af Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, ikke må træffe afgørelse om overførsel af den pågældende person, før

den anmodede medlemsstat udtrykkeligt eller stiltiende har accepteret anmodningen (præmis 75).

Flygtningenævnet havde på tidspunktet for afsigelsen af dommen 11 verserende klagesager vedrørende overførsel i medfør af Dublinforordningen, i hvilke Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med den hidtidige procedure havde truffet afgørelse om overførsel forud for, at den anmodede medlemsstat havde accepteret overførslen. Nævnet hjemviste i alt 12 verserende klagesager (nævnet modtog efter dommen én yderligere klagesag fra Udlændingestyrelsen) med henblik på, at Udlændingestyrelsen foretog en ny førsteinstansbehandling af sagerne i lyset af EU-Domstolens udtalelse i Hassan-dommen.

4.2.1.2 X og X mod Holland

Den 13. november 2018 traf EU-Domstolen præjudiciel afgørelse i de forenede sager X og X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-47/17 og C-48/17 (X og X mod Holland), der blandt andet omhandlede udløbet af fristen på to uger, som den anmodede medlemsstat råder over med henblik på at besvare en anmodning om fornyet behandling efter Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt. EU-Domstolen udtalte blandt andet, at bestemmelsen sigter mod at tilskynde den anmodede medlemsstat til at samarbejde loyalt med den anmodende medlemsstat ved inden for den i bestemmelsen fastsatte frist at foretage en fornyet behandling af sidstnævntes anmodning med henblik på en overtagelse eller tilbagetagelse af den berørte person. Bestemmelsen har imidlertid ikke til formål at indføre en retlig pligt til at besvare en sådan anmodning om fornyet behandling, hvis manglende opfyldelse indebærer, at ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse overføres til den anmodede medlemsstat (præmis 77). Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt., skal derfor fortolkes således, at udløbet af svarfristen på to uger endeligt afslutter den yderligere procedure for fornyet behandling, uanset om den anmodede medlemsstat inden for denne frist har besvaret den anmodende medlemsstats anmodning om fornyet behandling eller ej, således at den anmodende medlemsstat fra og med udløbet af fristen skal anses for at være ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse (præmis 86).

Flygtningenævnet havde på tidspunktet for afsigelsen af dommen én verserende sag vedrørende dublinoverførsel til Østrig, hvori Udlændingestyrelsen havde anmodet Østrig om fornyet behandling af anmodningen, og hvor Østrig først havde accepteret anmodningen efter fristens udløb. Nævnet fandt derfor i den konkrete sag, at Danmark måtte anses for endeligt at være ansvarlig for behandling af ansøgningen om international beskyttelse fra og med udløbet af fristen, på hvilken baggrund nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse om at overføre klageren til Østrig.

4.2.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Til forskel fra EU-Domstolen afgør Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol individuelle klager over menneskerettighedskrænkelser begået af signaturstaterne til EMRK. For en nærmere beskrivelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henvises til afsnit 11.1.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt overførsel af en tredjelandstatsborger eller statsløs til det land, som efter Dublinforordningen er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, er i strid med EMRK's artikel 3. Der henvises i den forbindelse til de domme, som er nævnt i Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og EMRK. Notatet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

4.2.2.1 Tarakhel-dommen – overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien

Storkammeret i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 4. november 2014 dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12) vedrørende dublinoverførsel til Italien af en afghansk familie bestående af et ægtepar og deres seks mindreårige børn. Domstolen fandt blandt andet, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK at udsende klagerne til Italien, hvis ikke de schweiziske myndigheder forinden havde fået individuelle garantier fra de italienske myndigheder om, at klagerne ville blive taget hånd om på en måde, som var tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet. Der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 36, for en nærmere gennemgang af dommen. I juni 2015 fremsendte de italienske myndigheder et såkaldt circular letter til alle medlemsstaterne, hvori myndighederne beskrev de SPRAR-centre, som er reserveret til familier med mindreårige børn, samt henviste til, at de påkrævede garantier dermed måtte betragtes som opfyldte. Flygtningenævnet har siden juni 2015 truffet afgørelse om overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien på baggrund af den udstedte garanti. De italienske myndigheder har senest i juli 2018 genbekræftet garantien. Domstolen har i en række domme på ny taget stilling til dublinoverførsel til Italien. Der henvises herved til Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 37ff. Senest har domstolen i sagen H. og andre mod Schweiz (appl. no. 67981/16) ved beslutning af 15. maj 2018 anset en klage over overførsel af en familie med to mindreårige børn til Italien som inadmissible.

De italienske myndigheder udstedte den 24. september 2018 det såkaldte Salvini-dekret, dekret nr. 113/2018, der umiddelbart indebærer en indskrænkning i adgangen til SPRAR-centrene for særligt sårbare asylansøgere. Nævnet besluttede på den baggrund den 21. november 2018 at hjemvise nævnets fire verserende sager vedrørende dublin-

overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Styrelsen blev samtidig anmodet om at undersøge, om dekretet var trådt i kraft, om det bliver efterlevet af de italienske myndigheder, og herunder om dekretet indebærer, at de italienske myndigheder ikke længere administrerer i overensstemmelse med den tidligere udstedte garanti og indkvarterer særligt sårbare asylansøgere, der overføres til Italien fra andre Dublin-lande, på en måde, der tager hånd om de pågældendes særlige sårbarhed. Beslutningen omfattede ikke sager vedrørende asylansøgere, der ikke var særligt sårbare – for eksempel enlige, raske, unge mænd.

På den baggrund iværksatte Udlændingestyrelsen den 4. december 2018 en høring af de italienske myndigheder via det danske Udenrigsministerium.

De italienske myndigheder fremsendte den 8. januar 2019 et circular letter til Udlændingestyrelsen, hvoraf det blandt andet fremgår, at alle asylansøgere, der returneres til Italien som følge af Dublinforordningen, vil blive indkvarteret på andre centre, som henvist til i dekret nr. 142/2015. Det fremgår endvidere, at ”In consideration of the efforts made by the Italian Government in order to strongly reduce the migration flows, these centers are adequate to host all possible beneficiaries, so as to guarantee the protection of the fundamental rights, particularly the family unity and the protection of minors”.

Flygtningenævnet har ultimo marts 2019 ikke modtaget sager fra Udlændingestyrelsen vedrørende overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien.

4.2.3 Sager indbragt for FN's komitéer

FN's Menneskerettighedskomité har i 2018 indstillet behandlingen af en sag, hvori der var klaget over en afgørelse om dublinoverførsel af en eritreisk statsborger og hendes to medfølgende børn til Italien, under henvisning til, at Flygtningenævnet i november 2017 omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse. For en nærmere gennemgang af sagen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 64.

Der verserede pr. 31. december 2018 én sag, hvori der var klaget over en Dublinafgørelse truffet af Flygtningenævnet, ved FN's Menneskerettighedskomité. Sagen vedrørte overførsel af en kvindelig syrisk statsborger og hendes tre medfølgende børn til Bulgarien. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 64, for en gennemgang af sagen, hvori status er uændret. Der er i 2018 ikke indbragt klager ved FN's komitéer over Dublinafgørelser truffet af Flygtningenævnet.

For en nærmere beskrivelse af FN's komitéer henvises til kapitel 11.

4.3 Sagens behandling

4.3.1 Sagsforløb

Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (Dublinforordningen) behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag af Flygtningenævnets formand eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., jf. § 56, stk. 3, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2.

Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, jf. herved udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

I 2018 behandlede Flygtningenævnet fem sager på skriftligt nævnsmøde og én sag på mundtligt nævnsmøde. For eksempler på sager, der er behandlet på skriftligt grundlag henvises til afsnit 4.4.4 nedenfor.

Såfremt en udlænding klager over Udlændingestyrelsens afgørelse efter Dublinforordningen, ydes den pågældende retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes i henhold til bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 27, stk. 5. Rets hjælpen er gratis for udlændingen.

Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler herom. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. Der beskikkes således ikke en advokat for udlændingen i sager, der behandles på formandskompetencen. I klagesager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 55, stk. 5.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter Dublinforordningen skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at en afgørelse om overførsel til en anden

medlemsstat er blevet meddelt den pågældende udlænding. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt. Påklage af en afgørelse til Flygtningenævnet har automatisk opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt. I praksis indgives klagen typisk i umiddelbar forlængelse af, at Udlændingestyrelsens afgørelse forkyndes. Tidligere blev afgørelsen som udgangspunkt truffet og påklaget i forlængelse af oplysnings- og motivsamtalen hos Udlændingestyrelsen, men som følge af Hassan-dommen (se herom afsnit 4.2.1.1), skal afgørelsen træffes, *efter* den anmodede medlemsstat har accepteret anmodningen om overførsel. Afgørelsen bliver således først truffet efter modtaget accept og derefter forkyndt for klageren.

Nævnet behandler imidlertid kun en indgivet klage, såfremt de danske myndigheder er bekendt med klagerens opholdssted. Såfremt klageren inden klagefristens udløb bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland (UCN) og forespørger, om politiet er bekendt med den pågældendes opholdssted. Såfremt politiet oplyser at være bekendt med klagerens opholdssted, behandler Flygtningenævnet sagen. Såfremt politiet ikke kender klagerens opholdssted, anses klageren som forsvundet, og hans eller hendes klage anses for frafaldet. Flygtningenævnet behandler herefter ikke sagen, og klageren har som udgangspunkt ikke længere lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 29 a, stk. 1, jf. § 30, stk. 1.

Såfremt klageren er forsvundet, men genopdukker inden for klagefristen på syv dage, vil Flygtningenævnet behandle klagen. Flygtningenævnet anser klageren for genopdukket, når klageren er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarteringssystem.

Det følger af Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 1, 2. pkt., at sager, der behandles på formandskompetencen, så vidt muligt søges afgjort inden ti hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen meddeler som udgangspunkt klagerens partsrepræsentant en frist på to uger fra modtagelsen af sagens akter til at indgive indlæg i sagen. Fristen meddeles typisk i forbindelse med, at afgørelsen bliver forkyndt og påklaget. Er indlægget ikke inden for denne frist indgivet til Udlændingestyrelsen, videregendes sagens akter til Flygtningenævnet, som herefter træffer afgørelse på det foreliggende grundlag.

Som anført i afsnittene 1.3 og 5.13.2 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og

ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 5.13.2.

Flygtningenævnet har i 2018 truffet afgørelse vedrørende 246 personer.

Nævnet har i 2018 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i én sag, mens nævnet i 174 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 30 sager har Flygtningenævnet hjemvist sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Endelig er én sag blevet afvist, og 40 sager er afsluttet uden en afgørelse.

I afsnit 12.10 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende Dublinsager.

4.3.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en Dublinsag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 14, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

4.3.3 Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte Dublinsag er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger om modtagerlandet, herunder blandt andet oplysninger om modtageforholdene for asylansøgere.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af baggrundsmateriale om forholdene for asylansøgere i modtagerlandene. Materialet indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fn.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i modtagerlandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektive billede af forholdene for udlændinge, der dublinoverføres.

Om Flygtningenævnets søgning efter baggrundsmateriale til brug for behandlingen af asylsager henvises i øvrigt til afsnit 5.4.3.

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, kan nævnet udsætte sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle modtageforhold i det pågældende modtagerland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende Dublinsag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan tillige opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte Dublinsager.

Om iværksættelse af høringer i asylsager henvises til afsnit 5.4.4.1.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) Dublinsager.

Flygtningenævnet har i 2018 ikke iværksat høringer i forbindelse med behandlingen af Dublinsager. For et eksempel på en tidligere iværksat høring henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 69f.

4.4 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingen kunne overføres til et andet Dublin-land i medfør af Dublinforordningen.

4.4.1 Familiemæssig tilknytning – Dublinforordningens artikel 9 og 10

Hvis ansøgeren har et familiemedlem, der har fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse i en anden medlemsstat, er denne anden medlemsstat på de angivne betingelser ansvarlig for behandlingen af ansøgerens asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 9. Tilsvarende er en medlemsstat ansvarlig for behandlingen af en ansøgers asylansøgning, såfremt ansøgeren har et familiemedlem, der har en verserende asylsag i den pågældende medlemsstat, jf. Dublinforordningens artikel 10. Efter Flygtningenævnets praksis finder artikel 9 ikke anvendelse, hvis det omhandlede familiemedlem bosiddende i Danmark er dansk statsborger eller EU-statsborger, uanset om den pågældende oprindeligt måtte have fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse, idet det aktuelle opholdsgrundlag i Danmark i givet fald ikke er international beskyttelse som forudsat i bestemmelsen, samt henset til, at den pågældende som EU-statsborger i medfør af EU-reglerne vil kunne rejse til og opholde sig på en anden medlemsstats område, herunder den medlemsstat, som ansøgeren måtte blive overført til.

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Sverige** af en kvindelig statsborger og et medfølgende barn fra Irak. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerens ægtefælle opholdt sig i Danmark, og at der i vurderingen af klagerens sag ikke var taget tilstrækkelig hensyn til barnets tarv. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Sverige, og at hun og hendes medfølgende barn er blevet meddelt endeligt afslag af de svenske myndigheder. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Sverige er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra d, og at Sverige dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Sverige [i sommeren] 2018 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at det fremgår af artikel 7, stk. 2, at afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, skal ske på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor ansøgeren første gang indgav ansøgning om international beskyttelse til en medlemsstat. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren først mødte sin nuværende ægtefælle under sit ophold i Sverige, og at Dublinforordningens artikel 9 således ikke finder anvendelse. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klageren er afhængig af sin herboende ægtefælle jf. Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ægtefæller og svigerfamilie ikke er

omfattet af personkredsen for forordningens artikel 16. Flygtningenævnet finder i øvrigt ikke, at der ud fra sagens oplysninger er grundlag for at antage, at klageren og hendes barn står i et afhængighedsforhold til klagerens ægtefælle, som omfattet af Dublinforordningens artikel 16. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at hensynet til barnets tarv og hensynet til familielivet, som det fremgår af Dublinforordningen, FN's Børnekonvention, EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren og hendes ægtefælle er blevet gift og har fået et barn på et tidspunkt, hvor klageren hverken havde lovligt ophold i Danmark eller en berettiget forventning om at opnå det. Flygtningenævnet skal i forlængelse heraf endelig bemærke, at det ikke er i overensstemmelse med Dublinforordningens formål, at en ansøger skal have sin asylsag behandlet på ny efter allerede at have fået afslag på sin ansøgning i én af de andre kontraherende medlemsstater. Hertil kommer, at Flygtningenævnet ikke har kompetence til at vurdere, hvorvidt klageren og hendes herboende ægtefælle opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter bestemmelserne om familiesammenføring i udlændingeloven, idet denne tilfalder Udlændingestyrelsen med klageadgang til Udlændingenævnet. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Sver/2018/1

For yderligere eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 75 ff.

4.4.2 Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2

Dublinforordningens artikel 17 indeholder forordningens diskretionære klausuler. Det følger af artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat kan beslutte at behandle en ansøgning, selvom medlemsstaten ikke er forpligtet hertil efter forordningens regler. Endvidere følger det af artikel 17, stk. 2, at en medlemsstat kan anmode en anden medlemsstat om at overtage ansvaret for behandling af asylansøgningen med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager eller af kulturelle hensyn, uanset at sidstnævnte medlemsstat ikke er ansvarlig for behandling af asylansøgningen efter kriterierne i Dublinforordningens artikler 8-11 og 16.

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Tjekkiet** af en mandlig statsborger fra Georgien. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren ved en overførsel til Tjekkiet ikke ville have tilstrækkelig adgang til den nødvendige behandling for sit narkotikamisbrug. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Tjekkiet og herefter udrejste, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet bemærker hertil, at klageren er registreret med Eurodac-hit [i foråret] 2018 i Tjekkiet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Tjekkiet er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Tjekkiet dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Tjekkiet [senere i foråret] 2018 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Det forhold, at klageren har oplyst, at han har et narkotikamisbrug, at han i Tjekkiet ikke fik den nødvendige behandling for sit misbrug, og at han forsøgte at få kontakt til en læge uden held, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes herved, at klageren under oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen har oplyst, at han fik behandling for sit narkotikamisbrug og fik ordineret medicin, men fik ikke det, han havde behov for. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren vil kunne modtage den fornødne sundhedsbehandling i Tjekkiet for sit narkotikamisbrug, og det forhold, at klageren ikke er tilfreds med den behandling, han er blevet tilbudt, kan ikke føre til en anden vurdering. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Tjek/2018/1

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Pole/2018/1, som gengivet nedenfor i afsnit 4.4.4.

For eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævnsmøde, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 77 f.

4.4.3 Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2

Såfremt en udlænding, efter at have indgivet en ansøgning om asyl i en medlemsstat, har opholdt sig uden for medlemsstaternes område i mere end tre måneder og derefter er genindrejst, følger det af Dublinforordningens artikel 19, stk. 2, at et tidligere etableret ansvar bortfalder.

Som eksempel på en afgørelse, der blev behandlet på formandskompetence, hvor nævnet har taget stilling til varigheden af et ophold uden for medlemsstaternes område, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Bulgarien** af en mandlig statsborger fra Afghanistan. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren havde opholdt sig i Serbien i omkring 11 måneder, hvilket var dokumenteret dels af en bekræftelse fra de serbiske myndigheder af, at klageren havde opholdt sig på et asylcenter i Serbien i en periode på to måneder og seks dage, og dels af klagerens detaljerede forklaring, der var understøttet af tidspunkterne for fingeraftryk samt fotografier af klageren ved en serbisk turistattraktion. **Flygtningenævnet** udtalte: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i Bulgarien, og at klageren har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at klageren har været udrejst af Bulgarien og befundet sig i Serbien i 11 måneder. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren alene har fremlagt dokumentation for, at han har opholdt sig på [asylcenteret i Serbien] i perioden fra [...] 2017 til [...] 2017, hvilket svarer til en periode på ni uger og fire dage. De af klageren fremlagte fotografier kan ikke anses for at være fornøden dokumentation, idet fotografierne ikke er dateret, og derfor ikke kan bevise, hvornår og i hvor lang tid klageren har opholdt sig i Serbien. Flygtningenævnet kan i øvrigt tiltræde Udlændingestyrelsens bemærkninger vedrørende den fremlagte dokumentation for klagerens ophold i Serbien. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Bulgarien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra c, og at Bulgarien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Bulgarien [i efteråret] 2017 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold i asylsystemet i Bulgarien, skal Flygtningenævnet bemærke, at disse ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger fortsat er præget af visse mangler. Flygtningenævnet finder ikke, at der med udgangspunkt i de foreliggende baggrundsoplysninger er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren eller i modtageforholdene i Bulgarien, at overførsel af klageren vil medføre en

risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der kan herved blandt andet henvises til rapporten fra UNHCR, "Bulgaria As a Country of Asylum" af april 2014, hvor asylproceduren og modtageforholdene bliver beskrevet. Det fremgår blandt andet, at om end der fortsat er mangler vedrørende asylproceduren og modtagefaciliteterne, så er forholdene forbedret, hvorfor UNHCR ikke længere anbefaler at suspendere dublinoverførsler til Bulgarien. Det fremgår endvidere, at der kan være grund til ikke at overføre særligt sårbare personer, hvorfor UNHCR opfordrer til, at der foretages en konkret vurdering i hver enkelt sag. Herudover fremgår det, at personer, der overføres til Bulgarien i medfør af Dublinforordningen, og som ikke har modtaget en endelig afgørelse på deres asylsag, vil få genoptaget behandlingen af sagen og blive overført til et asylcenter og nyde de samme rettigheder som andre asylansøgere. UNHCR har ikke siden 2014 udgivet nogen ny rapport vedrørende adgangen til asylproceduren i Bulgarien. Europarådets Menneskerettighedskommissær Nils Muiznieks oplyser endvidere i sin rapport af 22. juni 2015, side 23, at "Since the end of 2013, the living conditions of asylum seekers in reception centres have generally improved." Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren blandt andet til sin oplysnings- og motivsamtale [af sommeren] 2017 har oplyst, at han er sund og rask. De generelle modtageforhold for asylansøgere i Bulgarien er efter nævnets opfattelse således aktuelt ikke af en sådan karakter, at de kan sidestilles med modtageforholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. For så vidt angår det af Dansk Flygtningehjælp anførte om en aftale indgået mellem Bulgarien og Tyrkiet den 5. maj 2016 kan det oplyses, at Udenrigsministeriet den 16. september 2016 til Flygtningenævnet blandt andet har oplyst, at aftalen ikke er ratificeret af Tyrkiet, hvorfor den ikke er trådt i kraft. Aftalen er således ikke relevant i forhold til vurderingen af denne sag. Flygtningenævnet finder, at det må bero på en konkret vurdering, om klageren skal overføres til Bulgarien eller have sin ansøgning om asyl realitetsbehandlet i Danmark. I denne vurdering vil blandt andet indgå, om klageren under hensyn til de aktuelle modtageforhold mv. i Bulgarien vil være i en sådan situation ved en overførsel, at asylansøgningen bør realitetsbehandles i Danmark, jf. EU-chartrets artikel 4 og forordningens artikel 17. Flygtningenævnet bemærker, at klageren er en 26-årig mand, der ikke har oplyst om helbredsmæssige problemer, og som derfor ikke fremstår som en sårbar person. Flygtningenævnet finder derfor heller ikke, at klagerens personlige forhold er til hinder for, at han overføres til Bulgarien. De forhold, at klageren har oplyst, at han har været udsat for vold og fået sin telefon stjålet af det bulgarske politi, og at han i forbindelse med sin frihedsberøvelse i Bulgarien har været udsat for fysiske overgreb af myndighederne i Bulgarien, kan ikke føre til en ændret vurdering. Klageren må henvises til

at rette henvendelse til de overordnede myndigheder i Bulgarien. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af AIDA's Country Report: Bulgaria, udgivet februar 2017, side 60, at der sker automatisk prøvelse af lovligheden af frihedsberøvelsen ved de bulgarske domstole. Det forhold, at klageren har oplyst, at forholdene på asylcenteret i Bulgarien var meget ringe, og at der ikke var mad nok, og at han derfor deltog i en demonstration, kan ikke føre til en ændret vurdering. Klageren må henvises til at rette henvendelse til de overordnede myndigheder i Bulgarien. For så vidt angår Dansk Flygtningehjælps bemærkning om, at der med en anerkendelsesprocent på 2,5 procent for afghanske asylansøgere i 2016 er en meget stor risiko for, at klageren ved en tilbagevenden til Bulgarien risikerer refolement til sit hjemland, bemærkes det, at Bulgarien har tiltrådt Flygtningekonventionen og EU's charter om grundlæggende rettigheder samt EU-retsakter til udmøntning af det fælles europæiske asylsystem, og at der ikke foreligger nogen baggrundoplysninger om, at Bulgarien ikke overholder forbuddet mod refolement. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Bulg/2018/1

4.4.4 Generelle forhold i modtagerlandet

Det følger af praksis fra EU-Domstolen, at Dublinforordningen ikke indebærer en uafkræftelig formodning for, at den ansvarlige medlemsstat overholder de grundlæggende EU-rettigheder. Endvidere følger det af den nugældende Dublinforordnings artikel 3, stk. 2, 2. pkt., at en medlemsstat ikke kan udpeges som ansvarlig for behandling af en asylansøgning, såfremt der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, se nærmere herom ovenfor i afsnit 4.2.1. Som eksempel på sager, der blev behandlet på skriftlige nævns møder, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland, kan nævnes:

Flygtningenævnet **stadfæstede i april 2018** tre sager vedrørende dublinoverførsler til **Polen**. Fælles for sagerne var, at klagerens advokater og Dansk Flygtningehjælp som begrundelse for, at klagerens asylsager skulle behandles i Danmark, blandt andet havde henvist til de generelle forhold i Polen, herunder særligt risikoen for frihedsberøvelse. **Flygtningenævnet** udtalte i én af sagerne blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren var i besiddelse af et gyldigt visum til Polen, da han indgav ansøgning om asyl i Danmark. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Polen er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 12, stk. 2, og at Polen dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Polen [i efteråret] 2017 har accepteret at modtage klageren i medfør af den pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet finder ikke, at

det kan føre til en ændret vurdering, at klageren frygter, at han vil blive frihedsberøvet, hvis han overføres til Polen. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af AIDA, Country Report: Poland fra februar 2018, at asylansøgere sjældent bliver frihedsberøvet, samt at særligt sårbare asylansøgere, herunder asylansøgere, der er diagnosticeret med en psykisk lidelse, ifølge polsk lovgivning ikke må blive frihedsberøvet. Det forhold, at klageren har oplyst, at han ved en overførsel til Polen frygter at blive sendt tilbage til Hviderusland, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at Polen har tiltrådt Flygtningekonventionen og EU's charter om grundlæggende rettigheder, og at der ikke er holdepunkter for at tro, at Polen ikke lever op til sine internationale forpligtelser, herunder princippet om non-refoulement. For så vidt at klageren frygter og føler sig forfulgt af den kriminelle gruppe fra Hviderusland, kan han henvises til at søge beskyttelse hos de lokale polske myndigheder. Hvis de polske myndigheder ikke vil hjælpe klageren, kan klageren klage herover til de overordnede polske myndigheder. Det af [advokaten] anførte om, at det er usikkert, hvorvidt klagerens asylansøgning vil blive behandlet i Polen, idet Polen har accepteret at modtage klageren i medfør af Dublinforordningens artikel 12, stk. 2, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren, efter de EU-retlige regler, har mulighed for at indgive en ansøgning om asyl i Polen. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Det forhold, at klageren til oplysnings- og motivsamtalen hos Udlændingestyrelsen har oplyst, at han har en nyresygdom, smerter i kroppen og dårlig hukommelse, hvorfor han er handicappet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af AIDA, Country Report: Poland fra februar 2018, at asylansøgere har tilstrækkelig adgang til lægebehandling, og at de nyder samme rettigheder og behandling som polske statsborgere, samt at sundhedsbehandlingen tillige indebærer behandling af asylansøgere, der har psykiske helbredsmæssige problemer. Flygtningenævnet finder i den forbindelse ikke, at Deres henvisning til retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Tarakhel mod Schweiz, kan føre til en ændret vurdering, idet sagen omhandler forholdene i Italien. Endvidere finder nævnet ikke, at Deres henvisning til Flygtningenævnets beslutning fra [sommeren] 2015 vedrørende en Dublin-overførsel til Bulgarien, kan føre til en ændret vurdering, idet sagen omhandlede en mandlig klager, der havde forsøgt at begå selvmord, samt at forholdene i Bulgarien ikke kan sidestilles med forholdene i Polen. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet forudsætter, at Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland, forud for udsendelsen af klageren underretter de polske myndigheder om klagerens særlige behov, herunder relevante helbredsmæssige oplysninger, såfremt klageren samtykker hertil, jf. Dublinforordningens artikel 32. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Ud-

lændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Pole/2018/1

Flygtningenævnet har efterfølgende behandlet sager om overførsel til Polen på formandskompetencen. Som eksempel herpå kan nævnes:

Flygtningenævnet **stadfæstede i november 2018** en sag om overførsel til **Polen** af en mandlig statsborger fra Ukraine, og **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Polen og herefter er udrejst af Polen, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Polen er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Polen dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Polen [i efteråret] 2018 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at klageren frygter at blive frihedsberøvet under dårlige forhold, hvis han overføres til Polen, samt det af Dansk Flygtningehjælp anførte, at en eventuel frihedsberøvelse af klageren i Polen vil stride imod principperne i Dublinforordningens artikel 28, kan føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af AIDA, Country Report: Poland fra februar 2018 blandt andet fremgår, at asylansøgere alene bliver tilbageholdt, såfremt alternativer hertil ikke kan finde anvendelse af en række lovhjemlede årsager, såsom at sikre deres identitet, eller når der er en betydelig risiko for, at den pågældende vil forsvinde, og en umiddelbar overførsel til et andet EU-land ikke er mulig. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det af samme rapport fremgår, at asylansøgere sjældent bliver frihedsberøvet. Flygtningenævnet finder således ikke, at en eventuel frihedsberøvelse af klageren vil være i strid med Dublinforordningens artikel 28. Det forhold, at klageren ved en overførsel til Polen frygter, at han vil blive udsat for overfald eller trusler fra privatpersoner, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker hertil, at såfremt klageren måtte få en konflikt med privatpersoner i Polen, må han rette henvendelse til de polske myndigheder for at få beskyttelse. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.” Pole/2018/2

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor sagen er behandlet på et skriftligt nævns-møde, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 70 ff.

Kapitel 5

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

5.1 Udlændingelovens § 7

5.1.1 Statusvalg

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, det vil sige, hvis den pågældende har en velbegrunnet frygt for at blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemland som følge af en af de fem grunde, der er nævnt i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2. Se nærmere herom i afsnit 5.1.1.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Se nærmere herom i afsnit 5.1.2.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Se nærmere herom i afsnit 5.1.3.1.

Hvis Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssag).

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter både udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, og derfor har meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [by], Kermanshah, Iran. Ansøgeren er opvokset som yari-troende, men han er konverteret til kristendommen efter sin indrejse i Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem

af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at han vil blive slået ihjel af sin kærestes familie, idet ansøgeren blev ved med at se kæresten efter, at hun havde indgået ægteskab med en anden. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive straffet, fordi han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende kærestens familie oplyst, at han mødte sin kæreste i 2014, hvorefter ansøgeren sammen med sin familie tog over til kærestens familie for at fri til hende. Frieriet blev afslået af kærestens far, grundet at ansøgeren var yari-troende og ikke muslim. Ansøgerens far sagde herefter til ansøgeren, at han ville slå ansøgeren ihjel, hvis ansøgeren så kæresten igen. Kærestens far sagde til ansøgeren, at han ville slå ham ihjel, hvis han så ham i kvarteret igen. Ansøgeren og kæresten blev ved med at ses til trods for, at hun havde indgået ægteskab med en anden. Sidste gang ansøgeren så kæresten var [i sommeren] 2015, hvor kærestens ægtefælle og bror kom. Ansøgeren flygtede til Kermanshah, og [i efteråret] 2015 udrejste ansøgeren af Iran. Til støtte for sit asylmotiv om sin konversion til kristendommen har ansøgeren oplyst, at han fik interesse for kristendommen efter, at han var indrejst i Danmark. Ansøgeren har oplyst, at han konverterede, fordi ansøgerens bror introducerede ham for kristendommen. Ansøgeren har efter indrejsen i Danmark gået regelmæssigt i kirke. Ansøgeren blev døbt [i foråret] 2016 i [A] kirke og har forud for sin dåb modtaget dåbsundervisning. Ansøgeren betragter sig selv som kristen. Ansøgeren har derudover fremlagt en række udtalelser, herunder fra sognepræsten ved [A] kirke, hvoraf det bekræftes, at ansøgeren har modtaget kristendomsundervisning, og jævnligt har gået til gudstjenester, en bekræftelse på medlemskab i den danske folkekirke på baggrund af sin dåb, en fra præsten i [B] Baptistkirke vedrørende ansøgerens aktive deltagelse i gudstjenester, samt en fra en tværkulturel medarbejder i [C] stift, hvoraf det bekræftes, at ansøgeren har deltaget regelmæssigt i gudstjenester i [C] domkirke. Ansøgeren har videre oplyst, at der ligger en video af hans dåb på YouTube samt billeder heraf på ansøgerens Facebook-profil. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker herved, at der vel er en mindre divergens i ansøgerens beskrivelse af hyppigheden af den personlige kontakt med [kæresten], men at denne ikke er tilstrækkelig til, at ansøgerens forklaring skal tilsidesættes – heller ikke selvom [kæresten] efter det oplyste ikke senere har kontaktet ansøgeren. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren med den nævnte undtagelse har afgivet en sammenhængende forklaring, der ikke er tilstrækkelig grundlag for at tilsidesætte. Efter oplysningerne om, at [kærestens] familie har opsøgt såvel ansøgerens svoger som ansøgerens forældre, sammenholdt med ansøgerens daværende religiøse forhold, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren risikerer sådanne overgreb som følge af sit forhold til [kæresten], at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Vedrørende ansøgerens konversion til kristendommen lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren er døbt [foråret] 2016 efter at være blevet introduceret til kristendommen af sin bror, og efter at have gen-

nemført et sædvanligt dåbsforløb. Ansøgeren har, selvom han er blevet flyttet rundt i landet, deltaget regelmæssigt i gudstjeneste, idet han har opsøgt en kirke i området. Ansøgeren har demonstreret viden om kristendommen, og han har redegjort for, hvorfor han ikke kan leve som kristen ved en eventuel tilbagevenden til Iran. Flygtninge-nævnet finder efter en samlet bedømmelse, at ansøgerens konversion må anses som reel, og at han opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtninge-nævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/248

5.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrunnet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrunnet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Se som eksempel på en sag, hvor nævnet udtrykkeligt har taget stilling til den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt, den i Flygtninge-nævnets formandskabs 24. beretning 2015, side 139 f. nævnte afgørelse Liby/2015/4.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systemiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, for eksempel af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger

fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrunnet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrunnet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

5.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og født sunni-muslim fra [en by i] Vest-Aserbajdsjan, Iran. Ansøgeren har været medlem af Kurdish Democratic Party of Iran (KDPI) siden 2001. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at han vil blive anholdt og henrettet af de iranske myndigheder, fordi han har været og er politisk aktiv for KDPI. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 2001 var i telefonisk kontakt med sin ven [V]. [V] oplyste ansøgeren, at han havde fået opholdstilladelse i Tyskland, fordi han havde været politisk aktiv for KDPI. [V] gav i den forbindelse ansøgeren faxnummeret til KDPI’s hovedkontor i Paris. Ansøgeren sendte herefter en fax fra faxmaskinen på sin arbejdsplads til KDPI Paris, hvori han tilkendegav, at han havde en interesse i at være aktiv for partiet. KDPI oplyste ansøgeren, at han skulle kontakte et andet faxnummer, som tilhørte KDPI i det irakiske Kurdistan, hvilket ansøgeren efterfølgende gjorde. Seks måneder efter ansøgerens henvendelse modtog han en fax til sin arbejdsplads, hvori der stod, at ansøgeren var blevet accepteret af partiet, og at han havde fået tildelt kodeordet ”[K]”. I samme fax stod ansøgerens opgave for partiet be-

skrevet, og det var ligeledes beskrevet, hvad han skulle gøre, såfremt han blev opdaget. Ansøgerens opgave for partiet var at viderebringe pakker og breve fra [en by] til [ansøgerens hjemby]. I 2006 modtog ansøgerens arbejdsplads en fax, hvori der stod [et andet kodeord end K]. Ansøgeren vidste i den forbindelse, at der var noget galt, og derfor udrejste han straks af Iran til Irak. I Irak har ansøgeren siden 2006 arbejdet som peshmerga for KDPI, hvor han har stået vagt og uddelt breve samt aviser. I den forbindelse modtog ansøgeren i starten en oplæring heri, som tog 45 dage. Ansøgeren udrejste af Irak i 2015, fordi hans familie i Iran oplevede problemer med de iranske myndigheder som følge af ansøgerens politiske aktiviteter for partiet. Ansøgerens far har blandt andet været til afhøringer hos den iranske efterretningstjeneste. Flygtningenævnet finder at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han har været peshmerga i Irak i en årrække til grund, hvor han har fungeret som vagt ved KDPI-basen i Koya og tillige fungerede som postbud for KDPI og videregav oplysninger fra KDPI-basen til medlemmer i blandt andet Koya og flere andre byer i Irakisk Kurdistan. Flygtningenævnet finder endvidere at kunne lægge til grund, at ansøgeren har deltaget i kurdiske aktiviteter i Danmark, hvor han blandt andet holdt tale ved en mærkedag for KDPI [i Danmark] i 2015, har deltaget i partipolitisk generalforsamling i [foråret] 2017 og har deltaget i et møde, hvor KDPI's politiske komité aflagde besøg i Danmark i 2017, hvoraf der er billeder af ansøgeren ved flere af begivenhederne på KDPI's hjemmeside og på Facebook. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af det foreliggende baggrundsmateriale, herunder Landinfos responsnotat "Iran: Økt kurdisk militæraktivitet i Iran", udgivet 13. februar 2017, at der er et øget spændingsniveau i Iransk Kurdistan, og at de iranske myndigheder har et betydeligt fokus på blandt andet aktivitet for KDPI. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i en sådan risiko for forfølgelse, at han har behov for beskyttelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2018/179

Nævnet meddelte i **juni 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og yaresan af trosretning fra [...], Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har derimod været aktiv udøver af yaresan-troen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive anholdt, fængslet, tortureret eller slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi han er yaresan og har udført religiøse aktiviteter for yaresan med henblik på at udbrede kendskabet til troens mærkedage. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans forældre er yaresan af trosretning, og at han opvokset som yaresan. Ansøgeren begyndte at blive religiøs aktiv i 2013, hvor han deltog i en protestaktion for yaresan-folkets rettigheder foran guvernørbygningen i Kermanshah sammen med 2-3000 andre deltagere, efter at der havde

været flere hændelser, hvor tilhængere af troen havde sat ild til sig selv for at demonstrere mod undertrykkelsen af yaresan-folket. Ansøgeren deltog året efter som almindeligt medlem i et stormøde for civile yaresan-aktivister hos forsamlingsrådet sammen med 5-600 andre. Mødet var ikke ulovligt. [I sommeren] 2015 uddelte ansøgeren første gang løbesedler i Kermanshah for at gøre opmærksom på afholdelsen af en yaresan-mindehøjtidelighed to dage senere. Ansøgeren uddelte løbesedler igen [senere i sommeren] 2015, forud for at der skulle afholdes endnu en mindehøjtidelighed for en martyr [to dage senere]. Ansøgeren var først i [...], hvorfra han tog videre til [...]for at hænge flere løbesedler op. Da ansøgeren havde hængt to til tre sedler op, modtog han et opkald fra sin farbror, [J], der fortalte, at efterretningstjenesten havde stormet ansøgerens bopæl, fordi de ledte efter ham. Ansøgeren kørte væk fra området på sin motorcykel, hvorefter han smed løbesedlerne væk og tog en taxi hen til sin ven [K]. Ansøgeren ringede til sin farbror efter tre til fire dage og fik fortalt, at efterretningstjenesten på ny havde opsøgt forældrenes bopæl, og at de i den forbindelse havde udsat ansøgerens far for vold, så han havde brækket næsen, ligesom han var blevet taget med til afhøring. Ansøgerens far havde skrevet under på en erklæring om, at han ville hjælpe myndighederne med at fange ansøgeren. Ansøgeren udrejste herefter illegalt af Iran [i sensommeren] 2015. Ansøgeren har alene haft kontakt med sine forældre to til tre gange efter ankomsten til Danmark, idet de er bange for, at de iranske myndigheder aflytter samtalerne. Ansøgeren har efter sin ankomst til Danmark meldt sig ind i Yaresan Democratic Organization. Ansøgeren har siden [sommeren] 2017 været medlem af YDO's bestyrelse i [en dansk by], hvor ansøgeren blandt andet er ansvarlig for kontakten til hovedbestyrelsen samt indkaldelsen til møder. Ansøgeren har en åben profil på Facebook, hvor han blandt andet deler billeder af demonstrationer, møder i YDO og regimekritisk materiale. Ansøgeren har desuden deltaget i en demonstration foran den iranske ambassade. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring om, at han siden 2013 har været aktiv i yaresan-bevægelsen i Iran til grund, idet forklaringen har været konsistent og uden væsentlige divergenser. Flertallet lægger således til grund, at ansøgeren har deltaget i møder i forsamlingsrådet, og at han to gange har uddelt løbesedler med opfordringer om at deltage i mindehøjtideligheder for yaresan-martyrer, og at ansøgerens bopæl to gange har været opsøgt af de iranske myndigheder. Flertallet lægger videre til grund, at ansøgeren efter indrejsen i Danmark har fortsat sine aktiviteter som aktivt medlem af YDO, og at såvel hans navn som billede fremgår af YDO's hjemmeside, ligesom han på sin Facebook-profil har offentliggjort regimekritiske tekster og billeder. Flygtningenævnet finder det herefter sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2018/209

Nævnet meddelte i **november 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Iran. Indrejst i 2015. Sagen blev behandlet sammen med sagen vedrørende den mandlige ansøgers bror og dennes ægtefælle og børn, der indrejste sammen med ansøgerne. **Flytningesnævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er kurder, født i [...], der hører under [...], der er beliggende i Kermanshah-området i Iran. Han vedkender sig ikke nogen religion. Den kvindelige ansøger er kurder og sunni-muslim og født i Shiraz, men opvokset i [...], hvor hun sammen med sin søster boede hos deres farmor efter forældrenes skilsmisse. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, der undertrykker kurderne, på grund af sine politiske aktiviteter, og fordi han er flygtet fra aftjening af værnepligt, at blive henrettet eller idømt en langvarig fængselsstraf. Den kvindelige ansøger har henvist til, at hun frygter at blive fængslet af de iranske myndigheder på grund af ægtefællens politiske aktiviteter. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans familie rejste fra Iran til Irak i 1980, fordi kurderne blev undertrykt i Iran efter den iranske revolution. Ansøgeren boede sammen med sin familie i al-Tash-lejren i Irak, indtil omkring 1991, hvorefter familien vendte tilbage til Iran. Familien rejste tilbage til Iran, fordi der ikke var nogen fremtid for dem i Irak. I 1996 deltog ansøgeren sammen med en ven i en demonstration, der blev afholdt i protest imod drabet på en kendt kurdisk mullah. Flere tusinde mennesker demonstrerede, og der blev råbt slagord mod præstestyret. Efter to til tre timer kom det iranske politi til stedet og begyndte at skyde mod folkemængden. 22 personer blev dræbt. Folk blev mere vrede og angreb myndighedernes bygninger, herunder politistationen, hvilket medførte, at antiterrorkorpsset kom til stedet. Ansøgeren blev anholdt, da han var på vej hjem fra demonstrationen. Han blev først kørt til den lokale efterretningstjenestes kontor og senere samme dag transporteret til Kermanshah, hvor han blev anbragt i kælderen under efterretningstjenestens bygning. Ansøgeren blev anbragt sammen med 50 andre fanger. Efter cirka tre en halv måneds tilbageholdelse, herunder cirka en måned i efterretningstjenestens kælder, blev ansøgeren overført til et fængsel og stillet for en domstol. Han blev idømt seks måneders fængsel, fordi han havde deltaget i demonstrationen. Efter domsafsigelsen blev han overført til et andet fængsel, hvor han afsonede den resterende straf. I 1997 blev han løsladt, og cirka to måneder senere udrejste han af Iran. Han rejste til Irak, hvor han opsøgte KDPI’s base i [...], idet han ønskede at blive peshmerga. Han modtog undervisning i KDPI’s historie våbentræning i tre måneder. Efter at være blevet færdiguddannet som peshmerga blev han udstationeret som vagt på KDPI’s base i [...], hvor han også arbejdede som bager i basens køkken. Efter cirka to måneders ophold i Irak kontaktede ansøgeren sin familie i Iran og fortalte, at han havde meldt sig ind i KDPI. Efter cirka fem til seks måneders ophold i Irak fik ansøgeren et opkald fra sin bror, [M], som ville vide mere om partiet. Ansøgeren satte broren i forbindelse med en person fra partiet. Ansøgeren ved ikke, hvad der skete mellem broren og kontaktpersonen. Ansøgeren boede i [...]lejren i Irak frem til 2002, hvor han blev gift, og flyttede

til Azadi-lejren i Koya. Her boede ansøgeren og ægtefællen frem til deres udrejse af Irak i [efteråret] 2015. I 2004-2005 udrejste broren, [M], og hans ægtefælle fra Iran til Irak og bosatte sig i Erbil, Irak. I [efteråret] 2015 udrejste ansøgeren og hans ægtefælle af Irak på grund af manglende sikkerhed. Cirka en uge før udrejsen talte ansøgeren og broren om at flygte, fordi der var åbnet for at komme til Europa. Ansøgeren ville skaffe sin familie en bedre fremtid. Efter sin indrejse i Danmark har ansøgeren fortsat sine politiske aktiviteter, idet han har deltaget i møder arrangeret af KDP, og demonstrationer, herunder foran den iranske ambassade. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i 2002 blev gift og flyttede til Irak sammen med ægtefællen. I Irak boede ansøgeren og ægtefællen fra 2002 i Asadi-lejren. Ægtefællen var peshmerga for KDP. I slutningen af [efteråret] 2015 udrejste ansøgeren og ægtefællen af Irak. De valgte at udrejse som følge af de iranske myndigheders stigende indlydelse i Irak, hvilket blandt andet udmøntede sig i drab på mange peshmerga'er, ligesom de iranske myndigheder havde truet med at bombe lejren, hvor ansøgeren og ægtefællen boede. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge den mandlige ansøgers forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger under nævnsmødet har fremtrådt meget troværdig og har afgivet en konsistent og detaljeret forklaring – herunder om KDP og tilværelsen som peshmerga – der fremstår som selvoplevet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at den mandlige ansøgers forklaring støttes af de billeder og dokumenter, som ansøgerne har fremlagt. De mindre betydende divergenser i ansøgernes forklaringer kan på den baggrund ikke tillægges nogen selvstændig betydning. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at den mandlige ansøger i 1996 deltog i en kurdisk demonstration, at han i den forbindelse blev anholdt, at han efterfølgende blev idømt seks måneders fængsel, og at de iranske myndigheder i forbindelse med løsladelsen tilkendegav, at han stadig var i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren efter løsladelsen og frem til sin illegale udrejse til Irak nogle måneder senere var under overvågning af de iranske myndigheder. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at den mandlige ansøger i Irak blev peshmerga for KDP, og at han ved partiets opsplitning i 2006 fortsatte som peshmerga for KDP, hvilket han fortsatte med indtil sin udrejse af Irak i efteråret 2015. Flygtningenævnet lægger yderligere til grund, at ansøgerens familie i Iran, herunder broderen [M] og dennes ægtefælle, i et vist omfang blev opsøgt af de iranske myndigheder, hvorunder myndighederne gav udtryk for, at de var bekendt med, at den mandlige ansøger var peshmerga. Flygtningenævnet lægger endelig til grund, at ansøgeren i Danmark fortsat har været medlem af KDP, og at han har deltaget i partiets møder og sammenkomster samt demonstrationer, herunder foran den iranske ambassade i Danmark, ligesom han på Facebook har postet materiale vendt mod det iranske regime. Flygtningenævnet finder, at den mandlige ansøger som følge heraf er så profileret over for de iranske myndigheder, at han ved en eventuel tilbagevending til Iran vil være i risiko for at blive identificeret som kurdisk modstander af det iranske regime. Flygtning-

genævnet finder på den baggrund, at [ansøgerne] har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor [...] og [...]samt 3 børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/392

I den forbindelse henvises endvidere til de i afsnit 5.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk georgier fra Tbilisi, Georgien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Georgien frygter de georgiske myndigheder, idet han blev tvunget til at opsiges sin stilling hos [en offentlig myndighed] efter et regeringsskifte fandt sted. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter en ukendt kriminel gruppe, som har forsøgt at likvidere ansøgeren tre gange og har sendt ham et trusselsbrev. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han [i foråret] 2016 blev tvunget til at opsiges sin stilling hos [en offentlig myndighed], idet han havde ytret, at han var tilhænger af den forhenværende præsident i Georgien og havde talt nedsættende om den nuværende georgiske præsident, Giorgi Margvelashvili. Endvidere har ansøgeren oplyst, at han blev forsøgt likvideret tre gange i 2017, og at han modtog et trusselsbrev, hvorfor han valgte at udrejse af Georgien. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på centrale punkter har forklaret divergerende, ligesom væsentlige dele af ansøgerens forklaring ikke fremstår sandsynlig og forekommer konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om omstændighederne omkring, at han blev bedt om at sige sin stilling [...] op. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren oplyst, at myndighederne havde fundet ud af, at han og hans familie havde stemt på den tidligere præsident, og at de tvang ham til at sige op. Til asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at han sammen med 18 andre medarbejdere blev indkaldt til møde, hvor de fik fortalt, at der skulle nye kræfter til, og at de ville ansætte nye og unge medarbejdere, og at det er baseret på ansøgerens egen formodning, at han blev tvunget til at sige op på grund af ansøgerens holdning til den nye præsident, men at de ikke ville oplyse det direkte til ansøgeren. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at de var 13 ansatte, der blev tvunget til at sige op, da de var

ansat under den tidligere præsident og blev anset som tilhængere af den tidligere regering. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynligt, at ophøret af ansøgerens ansættelsesforhold [...] er foregået på denne måde. Selvom det lægges til grund, at ansøgeren blev tvunget til at opsig sin stilling [...] som følge af regeringskritiske ytringer, kan det ikke begrunde, at ansøgeren bliver meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har oplevet andre problemer som følge af hans opsigelse som følge af hans ytringer, og at dette ikke falder inden for anvendelsesområdet for § 7. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at han har været udsat for tre drabsforsøg af ukendte personer fremstår divergerende og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår de angivelige drabsforsøg fandt sted. Til asylsamtalen har ansøgeren oplyst, at det første drabsforsøg fandt sted i [sommeren] 2017, og at det var omkring klokken 19-20. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at det fandt sted i [sommeren] 2016, og at det var omkring klokken 17-18, hvilket han senere rettede til, at det rettelig var i 2017. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren oplyst, at det andet drabsforsøg ved hans garage fandt sted omkring fire måneder efter det første drabsforsøg ved hans balkon. Til asylsamtalen og for Flygtningenævnet har ansøgeren oplyst, at det andet drabsforsøg fandt sted fem til seks dage efter det første drabsforsøg ved hans balkon. Med hensyn til det tredje drabsforsøg har ansøgeren i asylsamtalen oplyst, at det fandt sted i [efteråret] 2017. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at det fandt sted i [starten af efteråret] 2017. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende omkring, hvad der fremgik af det trusselsbrev, som ansøgeren har oplyst, at han har modtaget. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren oplyst, at det fremgik af trusselsbrevet, at lige meget hvor lang tid, der gik, så ville de finde og dræbe ham. Til asylsamtalen har ansøgeren oplyst, at det fremgik af trusselsbrevet, at ligesom ansøgeren har gjort livet surt for dem, ville de gøre livet surt for ansøgeren. Flygtningenævnet finder det ikke sandsynligt, at de tre drabsforsøg udført af ukendte personer har fundet sted. Selvom det lægges til grund, at drabsforsøgene udført af ukendte personer, har fundet sted, kan det ikke begrunde, at ansøgeren bliver meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Georgien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Geor/2018/1

Nævnet **stadfæstede i juni 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber fra Al-Ahwaz, Iran. Ansøgeren har udført politiske aktiviteter for Al-Ahwaz i Iran og er efter sin ankomst til Danmark blevet medlem af Al-Ahwazi Democratic Popular Front. Ansøgeren har derudover ikke været medlem af politiske eller religiøse

foreninger eller organisationer. Ansøgeren er født som muslim, men har ikke praktiseret sin tro. Ansøgeren er i Danmark konverteret til kristendommen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, idet han har deltaget i politiske aktiviteter. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han siden 2005 har udført politiske aktiviteter til fordel for Al-Ahwaz. Ansøgeren har blandt andet tegnet flag samt skrevet politiske budskaber på vægge. I 2010 eller 2011 begyndte ansøgeren at uddele løbesedler sammen med sine venner. I efteråret 2015 blev ansøgerens butik og bopæl ransaget af de iranske myndigheder. Ansøgerens far og bror blev taget med til afhøring angående ansøgerens politiske aktiviteter. Ansøgeren blev advaret herom telefonisk af en nabo, og ansøgerens flygtede til sin vens bedstefar, hvor han opholdt sig tre dage, inden han forlod Iran. Ansøgeren formoder, at hans ven, [A], der stod for at udleveringen af løbesedler til ansøgeren, har angivet ansøgeren til myndighederne. Ansøgeren er efter sin ankomst til Danmark blevet tilknyttet Al-Ahwazi Democratic-Popular Front. Ansøgeren har blandt andet deltaget i en demonstration imod henrettelser begået af de iranske myndigheder. Ansøgeren har efterfølgende lagt billeder og videoer fra demonstrationen på sociale medier, herunder på sin åbne profil på Facebook. Ansøgeren er under sit ophold i Danmark konverteret til kristendommen. Ansøgeren er [i sommeren] 2016 blevet døbt i Thisted Bibel- og Missionscenter. Ansøgeren har desuden deltaget i kirkelige aktiviteter. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om den del af hans asylmotiv, der omhandler hans politiske aktiviteter i Iran, til grund, idet forklaringen overordnet set ikke forekommer selvoplevet, ligesom den på centrale punkter har været upræcis, divergerende og udbyggende og derfor i det hele forekommer konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har til oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016 forklaret, at han ikke var en del af en gruppe, ligesom han i samme forbindelse forklarede, at han udøvede sine politiske aktiviteter med sin ven [A] ved asylsamtalen [i foråret] 2017 har ansøgeren derimod forklaret, at han ud over [A], også var sammen med sine venner [B] og [C], når han udøvede politiske aktiviteter. Under mødet i nævnet har ansøgeren først forklaret, de var fem om aktiviteterne og dernæst, at de var fire. Ansøgerens forklaring om, hvordan uddelingen af politisk materiale har været upræcis, ligesom han har forklaret divergerende med hensyn til, hvor ofte uddelingerne foregik. Ansøgeren har således i asylsamtalen forklaret, at de uddelte foldere en gang om året for at fortælle, at [nærmere bestemt dato i foråret] skulle fejres, hvorimod han under mødet i nævnet har forklaret, at de uddelte materiale i en periode på flere måneder, før anholdelserne, og at baggrunden var, at de agiterede for, at folk ikke skulle stemme til præsidentvalget. I sit asylskema har ansøgeren angivet, at det var forretningen, der blev ransaget af myndighederne, hvorimod han i de senere samtaler har anført, at det både var bopælen og forretningen, der blev ransaget. I oplysnings- og motiv samtalen forklarede han videre, at hans far og hans bror, [D], blev afhørt, og det var først under asylsamtalen, at han forklarede, at efterretningsvæsnet tog broren og hans far med hen til

forretningen for, at de kunne åbne denne. Også med hensyn til, om det var hans familie eller hans nabo, han talte med i telefonen, da han blev orienteret om ransagningen, har forklaringen være divergerende og usikker. Det bemærkes i den forbindelse, at det forekommer mindre sandsynligt, at ansøgerens søster skulle have været i stand til at ringe til ansøgeren fra naboens telefon, mens ransagningen pågik. Endelig bemærkes, at ansøgeren har forklaret divergerende med hensyn til, hvorvidt han er klar over, om [A] har angivet ham, eller det kun er noget, han formoder. Om ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark bemærkes, at disse består i, at han er blevet medlem af Awazi Democratic Popular Front, idet han ikke forud for udrejsen var medlem af noget parti. Han har videre forklaret, at han har deltaget i en enkelt demonstration i [...] til støtte for det arabisk talende mindretal i Al-Ahwaz området, ligesom han har delt politiske budskaber på sin åbne Facebook profil. Idet nævnet som anført ovenfor ikke finder det sandsynliggjort, at ansøgeren har en konflikt med de iranske myndigheder, er det heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved disse begrænsede politiske aktiviteter efter indrejsen i Danmark er kommet i de iranske myndigheders søgelys, og at han af den grund ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Efter baggrundsoplysningerne om de mulige konsekvenser af illegal udrejse, er dette forhold heller ikke i sig selv asylbegrundende. Om ansøgerens konversion bemærkes, at han har forklaret, at han er født som muslim men ikke har praktiseret nogen form for tro, mens han var i Iran. Han har i asylsamtalen forklaret, at han første gang var i kirke i [foråret] 2016 efter, at han var indrejst [ultimo] 2015, og han blev døbt [i sommeren] 2016, hvilket var kun godt et halvt år efter indrejsen i Danmark og to til tre måneder efter, at han første gang var i kirke. Han har udvist et begrænset kendskab til kristendommen, ligesom han ikke på en overbevisende måde været i stand til at forklare om baggrunden for sin konversion og de overvejelser, der førte til ønsket om at skifte tro. Selvom ansøgeren er blevet døbt, finder Flygtningenævnet herefter ikke, at der er tale om en reel konversion. Det bemærkes endeligt, at det først er i advokatindlægget, at ansøgeren har gjort gældende, at han ønsker at udbrede sin kristne tro, og allerede i Danmark har missioneret blandt sine landsmænd. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2018/208

Nævnet **stadfæstede** i **august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Senegal. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk wolof og muslim af trosretning fra Grand Dakar, Senegal. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Senegal frygter at blive forfulgt af befolkningen i landet, idet han er

kunstner og laver udstillinger om forskellige emner. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han i Senegal har lavede en udstilling om afkriminalisering af homoseksualitet, som skulle åbne [i vinteren] 2015. Omkring 15-30 dagen forinden åbningen af udstilling fik ansøgeren anonyme opkald og beskeder om udstillingen. På åbningsdagen for udstillingen blev ansøgeren overfaldet af en gruppe. Ansøgerens udstilling blev smadret. Ansøgeren fik hjælp til at flygte væk og kom herefter hjem til en af sine venner. Ansøgeren opholdt sig hos sin ven i omkring 25-30 dage, hvorefter han påbegyndte sin udrejse. [I vinteren] udrejste ansøgeren legalt fra lufthavnen Leopold Sadar Senqhor. Ansøgeren har videre oplyst, at hans familie jævnligt blev opsøgt af ukendte personer, som følge af ansøgerens konflikter i hjemlandet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder det således efter de oplysninger, der er fremkommet ved fremmøde i Flygtningenævnet, sandsynliggjort, at ansøgeren er udøvende kunstner og i den forbindelse har arbejdet med flere former for kunst og design i Senegal. Flygtningenævnet finder ikke at kunne tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han i [vinteren] 2015 arrangerede en udstilling, hvor hans modstand mod den i Senegal herskende holdning til homoseksualitet var et væsentligt tema, og at dette gav anledning til, at udstillingen blev angrebet og at ansøgeren blev udsat for vold. Flygtningenævnet finder imidlertid som Udlændingestyrelsen, at dette forhold ikke har en sådan karakter og intensitet, at det kan føre til, at anse betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 for opfyldt. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke efter det oplyste selv er homoseksuel. Han har efter sin forklaring alene ved denne udstilling tilkendegivet sin holdning til homoseksualitet, på samme måde, som han i sin kunst i øvrigt beskæftigede sig med andre dagsaktuelle emner. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det angivelige overfald på ansøgeren var en enkeltstående episode for nu mere end tre år siden. Flygtningenævnet finder det desuden påfaldende, at ansøgeren, selvom han angiveligt frygter at blive udsat for overgreb ved tilbagevenden til Senegal, og selvom han efter sin forklaring specifikt har ønsket at opholde sig i Danmark, ikke søgte asyl ved sin ankomst til Danmark. Dette må medføre, at der er betydelig tvivl om, hvorvidt ansøgerens frygt for overgreb er reel. Flygtningenævnet mener herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Senegal vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sen/2018/1

Nævnet **stadfæstede** i **august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere og yarsan af trosretning. Den mandlige ansøger kommer fra [...], [...], Kermanshah, Iran, og den kvindelige ansøger kommer fra Sarpol-e Zahab, Kermanshah, Iran. Ansøgerne har deltaget i politiske aktiviteter for kurdernes rettigheder og har sympatiseret med KDPI. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden i

Iran frygter at blive fængslet på livstid eller henrettet, idet de har deltaget i politiske aktiviteter i Iran. Den kvindelige ansøger har yderligere henvist til, at hun i Danmark har udstillet malerier med en kritik af kvinders forhold i Iran og i tilknytning hertil postet fotos af malerierne på Instagram. Den kvindelige ansøger har endvidere tilsluttet sig kritik af det iranske regime på en kendt kvinderetsforkæmpers Instagram-profil i løbet af 2018. Ansøgerne har til støtte herfor oplyst, at de i 2015 deltog i politiske aktiviteter for kurdernes rettigheder, herunder uddeling af løbesedler og deltagelse i møder. De blev introduceret hertil af den mandlige ansøgers ven, [S]. Ansøgerne uddelte løbesedler i sommeren 2015 uden at få problemer med myndighederne. I [efteråret] 2015 var de til et politisk møde i et privat hjem, hvor politiet kom. De flygtede over en mur og gennem naboens hus, hvorefter de sammen med [S] kørte væk i hans bil. De boede efterfølgende tre til syv dage i den mandlige ansøgers farfars hus i [...], hvor de kontaktede familien, der oplyste, at politiet havde opsøgt dem og spurgt efter ansøgerne. Ansøgerne tog herefter til Orumieh, hvorefter de udrejste af Iran. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgenes forklaringer om deres asylmotiv vedrørende politisk aktivitet for Det Kurdiske Demokratiske Parti i hjemlandet til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne har forklaret divergerende, afglidende og til dels udbyggende på flere væsentlige punkter. Ansøgerne har således forklaret divergerende om antallet af politiske møder, som de deltog i sammen og hver for sig. Dette er centralt i forhold til deres asylmotiv, henset til at det i alt drejer sig om fire møder over en periode på fire til fem måneder. Den mandlige ansøger har således under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i foråret] 2016 forklaret, at han har deltaget i tre til fire møder, og at hans ægtefælle var med til det sidste møde, hvor politiet kom. Under samtalen [i begyndelsen af] 2017 har han først forklaret, at det sidste af møderne var det første møde, de deltog i sammen, og at hun på egen hånd inden da havde deltaget i møder om kvinders rettigheder. Den kvindelige ansøger har under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i foråret] 2016 forklaret, at hun og den mandlige ansøger begge deltog i tre til fire møder sammen hen over sommeren 2015. Under samtalen [i begyndelsen af] 2017 har hun forklaret, at den mandlige ansøger deltog i tre til fire møder, mens hun kun deltog i to politiske møder, og at begge gange var sammen med den mandlige ansøger. Foreholdt disse oplysninger fra den kvindelige ansøger har den mandlige ansøger under samtalen [i begyndelsen af] 2017 herefter forklaret, at hun var af sted sammen med ham to gange eller en til to gange for til sidst at fastholde, at de var til møde sammen én gang. For nævnet har ansøgerne begge forklaret, at den kvindelige ansøger kun deltog i ét møde sammen med den mandlige ansøger, og at det var det møde, de flygtede fra. Den kvindelige ansøger har for nævnet desuden forklaret, at hun deltog i to møder, hvoraf det første lå cirka en måned før det møde, de gik til sammen og flygtede fra. Den mandlige ansøger har desuden forklaret divergerende med hensyn til tidspunktet for den ene demonstration, han deltog i. Under samtalen [i foråret] 2016 har ansøgeren oplyst, at den fandt sted [i foråret] 2015. Under samtalen [i begyndelsen af] 2017 har ansøgeren først forklaret, at han ikke

kunne huske datoen, mens han senere under samtalen har oplyst, at det var omkring [sommeren] 2015. For nævnet har ansøgeren forklaret, at demonstrationen fandt sted i 1392 svarende til 2013, og at han ikke – som det fremgår af referatet fra samtalen [i begyndelsen af] 2017 – gik til demonstrationen sammen med sin ven [S], idet han først lærte [S] at kende i 1394 svarende til 2015. Den mandlige ansøger har endvidere for nævnet forklaret divergerende og udbyggende med hensyn til opbevaring af løbesedler. Ansøgeren har således først forklaret, at han alene opbevarede løbesedler i en tom stalldbygning i tilknytning til beboelsen. Foreholdt, at han under samtalen [i begyndelsen af] 2017 har oplyst, at han opbevarede løbesedler i gangen og under sengen, har ansøgeren herefter forklaret, at han anbragte løbesedlerne under en trappe lige inden for indgangen og af og til også under sengen, når der kun var tale om opbevaring i meget kort tid før uddelingen. Begge ansøgerne har desuden for nævnet forklaret udbyggende om, at de sprang over to mure, da de flygtede, og at det således var i det næste nabohus, de kom ud af en stalddør. De har i øvrigt forklaret divergerende om, hvorvidt de herefter gemte sig i kornet i et kvarter og skiltes fra [S], der ville undersøge, om de kunne komme fra stedet i hans bil uden at blive opdaget. Den mandlige ansøger har herudover forklaret udbyggende om, at hans forældre ud over at være blevet opsøgt på bopælen af myndighederne også har modtaget et brev til ham fra myndighederne om, at han ville blive dømt og få en højere straf, hvis han ikke meldte sig. Denne oplysning fik han en til to måneder efter, han kom til Danmark, men han har ikke omtalt den før, fordi han ikke er blevet spurgt herom. Ansøgerne har ikke på overbevisende måde kunnet redegøre for de mange divergenser og udbygninger, selv om nævnet har taget i betragtning, at de har befundet sig i en presset situation og har haft fysiske og psykiske problemer. Det bemærkes herved, at den mandlige ansøger har oplyst at have 12 års skolegang, mens den kvindelige ansøger har oplyst at have 17½ års skolegang, herunder på universitetet. De fremlagte støtteerklæringer fra ansøgerne fra KDPI dateret den 27. juni 2016 kan ikke føre til en anden vurdering. Den kvindelige ansøgers forklaring om, hvordan de pågældende støtteerklæringer er kommet frem og til hvem har været usammenhængende, til dels udbyggende og afglidende. Flygtningenævnet har i den forbindelse i øvrigt lagt vægt på, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at KDPI's hovedkvarter i Paris sender sådanne støtteerklæringer direkte til myndighederne i det land, hvor ansøgerne søger om opholdstilladelse. Der henvises til Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps Fact-finding report om Iranian Kurds, On Conditions for Iranian Kurdish Parties in Iran and KRI, Activities in the Kurdish Area of Iran, Conditions in Border Area and Situation of Returnees from KRI to Iran, udgivet 30. september 2013. Spørgsmålet er herefter, om den kvindelige ansøgers aktiviteter for kvinders rettigheder i tiden efter afslaget kan medføre, at betingelserne i udlændingelovens § 7 er opfyldt. Flygtningenævnet lægger herom til grund, at ansøgeren dels på Jelling Bibliotek i forsommeren 2018 har udstillet en række malerier med tilhørende tekster, der forholder sig kritisk til undertrykkelse af kvinders rettigheder, både generelt og i Iran, og dels har lagt

fotos af malerierne uden tilhørende tekster på sin Instagram-profil med sit eget navn efterfulgt af tallet 1999. Ansøgeren har yderligere for nævnet oplyst, at hun på Instagram siden foråret 2018 har været følger af en iransk kvinde- og menneskerettighedsforkæmper, der er bosat i USA og har 1,6 mio. følgere. Ansøgeren har videre oplyst, at hun adskillige gange har kommenteret den pågældende kvindes opslag, hvori ansøgeren udtaler sig til støtte for hendes holdninger. Ansøgeren har ved opslag på Instagram for nævnet haft vanskeligt ved at finde blot en af sine kommentarer blandt mange andre på den pågældende kvinderetsforkæmpers Instagram-profil, men har i en pause fundet frem til en af sine kommentarer. Den er fremsat [i sommeren] 2018 til et opslag af en video, der omhandler det iranske religiøse og moralske politiske henvendelse til en kvinde, der ikke var tildækket i det offentlige rum. Ansøgerens kommentar til opslaget støtter kvinders ret til selv at vælge, om de vil bære hijab og henviser blandt andet til kampagnen ”#onsdagerhvid”, som ansøgeren også har forklaret nærmere om. Flygtningenævnet kan efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de iranske myndigheders overvågning af sociale medier ikke afvise, at de via den iranske kvinderetsforkæmpers profil på Instagram kan være blevet bekendt med eller har mulighed for at finde frem til den kvindelige ansøgers kritiske holdninger til de iranske myndigheders indstilling til kvinders rettigheder. Det fremgår videre af rapport fra Human Rights Council af 26. februar 2018, at ”Repressive and discriminatory rules concerning the dress code for women and girls continue to be enforced. Women who do not wear a hijab that conforms to the interpretation of modesty can be sentenced to up to two months in prison or be fined. Women who have publicly supported an online campaign against compulsory veiling “My Stealthy Freedom” or gave support for the White Wednesdays Campaign (which uses the social media hashtag #whitewednesdays to protest against the mandatory dress code imposed on women) continued to be harassed by the authorities, including taken in for questioning, and requested to sign attestations that they will not go out without a “proper” hijab.” Dette indebærer dog efter Flygtningenævnets vurdering ikke i sig selv eller sammenholdt med sagens andre oplysninger en konkret risiko for, at den kvindelige ansøger ved en tilbagevenden til Iran vil blive udsat for en behandling, der udgør forfølgelse i asylretlig henseende. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, ansøgeren alene for nævnet har kunnet forevise få eksempler på sine kritiske kommentarer på den iranske kvinderetsforkæmpers Instagram-profil, og at nævnet har afvist ansøgerens forklaring om at være profileret som politisk aktiv for KDPI i forhold til de iranske myndigheder. Ansøgeren kan heller ikke i øvrigt anses som særligt profileret i forhold til de iranske myndigheder, hverken i kraft af sin religion som yarsan-troende eller sin herboende fætters tilknytning til KDPI i Danmark. Flygtningenævnet finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens

§ 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/422

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og uden religion fra Sanandaj, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men han har været aktiv for nogle NGO’er. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at han vil blive fængslet, henrettet eller udsat for fysiske overgreb af de iranske myndigheder, fordi de betragter ham som modstander af regeringen og islam. Han har til støtte herfor oplyst, at han ikke tror på islam, og at han vil bekæmpe den fjendtlighed, der er mod arbejdsklassen, kvinder og børn i Iran. Mens han gik på gymnasiet og universitetet, blev han truet og udsat for fysiske overgreb af lærere, skoleledere og klassekammerater, fordi han var aktiv for nogle NGO’er og udtalte sig om kvinders rettigheder og religion. I sommeren 2010 blev ansøgeren i en park opsøgt af fem personer fra Basij-gruppen ”De 14 brødre”. De tilbageholdt ansøgeren i en park i omkring syv timer, hvor de truede med at slå ham ihjel, hvis han ikke stoppede med sine udtalelser. Otte måneder før ansøgerens udrejse af Iran, blev han og hans kollega løbende opsøgt af myndighedspersoner i deres forretning. De chikanerede dem og beskyldte dem for at være medlemmer af PJAK, fordi nogle af deres kunder var kritiske over for regeringen. På omtrent samme tidspunkt kom der en person ind i deres forretning. Ansøgeren fortalte ham om sine holdninger, og personen truede ansøgeren ved at fortælle, at det var nemt at likvidere folk med enten en kniv eller syre. Ansøgeren opholdt sig herefter ikke længere på sin bopæl, men tog i stedet ophold hos forskellige bekendte, hvorefter han udrejste illegalt af Iran i [efteråret] 2015 ved at krydse grænsen til Tyrkiet til fods. Efter han var udrejst, blev hans forældres bopæl opsøgt af to personer, som spurgte efter ansøgeren. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om, at han skulle være i et asylbegrundende modsætningsforhold til de iranske myndigheder, ikke kan lægges til grund. Der er således i ansøgerens forklaring ikke holdpunkter for at antage, at han i Iran skulle have udført aktiviteter eller udtalt sig på en måde, der sætter ham i risiko for asylbegrundende overgreb fra de iranske myndigheders eller andres side. Ansøgerens angivelige udtalelser og aktiviteter for forskellige NGO’er har ifølge ansøgeren været kendt af myndighederne længe, men er ikke ført til anholdelse, afhøring eller andre reaktioner fra myndighedernes side ud over muligvis en vis chikane. De trusler, som ansøgeren oplyser at have været udsat for i 2010 og 2015, er helt enkeltstående og forekommer efter ansøgerens forklaringer tilfældige og uden sammenhæng med ansøgerens angivelige aktiviteter. Den første trussel blev således fremsat i 2010 af gruppen ”De 14 brødre”, som ansøgeren imidlertid ikke siden har modtaget trusler fra. Den seneste trussel, som ansøgeren skulle have modtaget otte måneder forud for sin udrejse af Iran i [efteråret] 2015, blev fremsat af en person, som

ansøgeren ifølge sin forklaring for Udlændingestyrelsen selv opfattede som en kunde i sin forretning, og som ansøgeren angiveligt fortalte om sine holdninger. Denne trussel, som tilsyneladende har været udslagsgivende for ansøgerens beslutning om at flygte ud af Iran, opfattede ansøgeren som så alvorlig, at han valgte at fraflytte sin bopæl for op til udrejsen at bo hos venner og bekendte, om end han dog samtidig fortsatte sin daglige gang og arbejde i selvsamme forretning, som han havde modtaget truslen i. Denne adfærd savner sammenhæng med, at ansøgeren på det tidspunkt anså sig for alvorligt udsat for forfølgelse eller overgreb fra de iranske myndigheders eller andres side. Hertil kommer, at ansøgeren i sit asylansøgningsskema omtaler en episode, hvor han er blevet truet af en gruppe ekstremister, og at han i et år boede i skjul hos venner og bekendte. Oplysningerne i asylansøgningsskemaet, der muligvis ikke er udtømmende, passer dog hverken med oplysningerne om den første trussel, der fandt sted mange år forud for udrejsen, eller den seneste trussel, der blev fremsat af én person, der kom i ansøgerens forretning. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring om sit modsætningsforhold til de iranske myndigheder har nævnet tillige lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret uoverensstemmende om en række forhold, herunder hvorvidt myndighederne beskyldte ansøgeren for at være tilknyttet PJAK. Ansøgeren har således under sin asylsamtale [i begyndelsen af] 2017 og for nævnet forklaret, at både ansøgeren og dennes kollega blev beskyldt for at være tilknyttet PJAK, mens han under oplysnings- og motivsamtalen [i begyndelsen af] 2016 har forklaret, at det alene var kollegaen, der blev sat i forbindelse med PJAK. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer om sin situation i Iran, hvorunder nævnet har inddraget sit indtryk efter ansøgerens forklaring for nævnet, kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens 7. Nævnet tiltræder, at heller ikke oplysningerne om ansøgerens manglende religion kan føre til, at han meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har efter sin egen forklaring aldrig praktiseret nogen religion i Iran, hvilket har udsat ham for chikane og angiveligt visse overgreb i hans skoletid, men dog ikke for overgreb i et omfang, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Endelig finder nævnet, at heller ikke ansøgerens aktiviteter i Danmark, herunder hans deltagelse i et religionskritisk teaterstykke og hans angivelige deltagelse i demonstrationer foran den iranske ambassade, kan antages at have bragt ham i de iranske myndigheders søgelys på en måde, hvor han ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse eller at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/281

Der kan endvidere henvises til de afgørelser, der er omtalt i kapitel 2.2.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter repressalier fra unavn-givne militser, idet hans bror, [A], er efterstræbt på baggrund af sin kunst, og fordi han betragtes som kommunist. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hans bopæl, hvor han boede med sine fire brødre, er blevet opsøgt to gange. Under første opsøgning trængte maskerede og bevæbnede mænd ind i deres hjem. De ransagede huset og spurgte efter ansøgerens bror, [A]. De forlod hjemmet, da de ikke kunne finde [A]. Omkring en måned senere hørte ansøgeren skud foran sin bopæl og nogle mænd råbte skældsord på gaden, hvorefter de satte ild til ansøgerens bil, som holdt udenfor. Efter to uger udrejste ansøgeren til Tyrkiet. Flygtningenævnet lægger ligesom Udlændingestyrelsen ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har bestyrket sin forklaring om, at hans brødre er flygtet til Tyrkiet og er anerkendt af UNHCR som flygtninge, ved at fremlægge udskrifter fra UNHCR vedrørende tre af hans brødres flygtningestatus i Tyrkiet. Ansøgerens forklaring om, at hans bror [A] har fortsat sit kunstneriske virke i Tyrkiet, er endvidere bestyrket med fotos af [A]’s kunst og af en kunstudstilling i Tyrkiet, hvor en række værker er udstillet. Ansøgeren har henvist til, at [A] på en falsk Facebookprofil uberettiget udstilles som en blasfemisk kunstner, at profilen både omtaler [A]’s kunstnernavn og rigtige efternavn, og at kommentarer på profilen indeholder trusler rettet mod hele familien. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Irak som følge af reaktionerne på [A]’s kunst, der er kritisk overfor det irakiske militær og myndigheder, risikerer forfølgelse af shia muslimske militser, som ifølge Flygtningenævnets baggrundsoplysninger i vidt omfang kan operere i Irak uden at risikere straf. Eftersom årsagen til risikoen for forfølgelse ikke er knyttet til en bestemt lokalitet, er det ikke relevant at henvise ansøgeren til et internt flugtalternativ i Irak. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Irak/2018/110

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.3.2 nævnte afgørelse Syri 2018/55.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold m.v. helt eller delvist

kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet stadfæstede i **marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den kvindelige ansøger er etnisk kurder og sunni-muslim fra Sarpol-e Zahab, Kermanshah, Iran. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger er etnisk kurder og sunni-muslim fra Sarpol-e Zahab, Kermanshah, Iran. Den mandlige ansøger har oplyst at have været sympatisør for KDPI. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter overgreb fra de iranske myndigheder, dels som følge af den mandlige ansøgers tidligere fængsling i Iran og KDPI-sympati, dels som følge den kvindelige ansøgers families politiske aktiviteter for KDPI. Den mandlige ansøger deltog i [1970’erne] i en demonstration rettet mod det nye islamiske styre, i hvilken forbindelse han blev pågrebet af myndighederne og var fængslet i omkring fem måneder. Under fængslingen var han udsat for fysiske overgreb. Han blev løsladt mod kaution og skulle vende tilbage til fængslet, hvilket han imidlertid ikke gjorde, idet han i stedet flygtede over grænsen til Irak. Andre fanger, der vendte tilbage til fængslet, blev efterfølgende henrettet. Den mandlige ansøger blev af de iranske myndigheder registreret som en kurdisk politisk modstander flygtet fra fængslet. Den mandlige ansøger tog ophold i al-Tash lejren i Ramadi, Irak, hvor han blev gift med den kvindelige ansøger. Den mandlige ansøger har været KDPI-sympatisør. Han betalte penge til KDPI, mens han boede i al-Tash lejren, og deltog, ligesom den kvindelige ansøger, ofte i partiets ceremonier m.v. Den kvindelige ansøgers bror er aktivt KDPI-medlem, og det samme er hans fem nulevende sønner, der alle opholder sig i [Europa], hvor de har fået asyl eller venter på svar i deres asylsager. Den kvindelige ansøgers brors ældste søn var peshmerga og et aktivt KDPI-medlem, der fik asyl i [Europa] og døde som følge af, at han blev såret i kamp med iranske styrker. Ansøgerne rejste i 2015 fra Irak til Danmark. For så vidt angår den mandlige ansøgers forhold kan Flygtningenævnet – i overensstemmelse med ansøgerne forklaringer til oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2016 – alene lægge til grund, at den mandlige ansøger i [1970’erne] var fængslet i Iran i omkring fem måneder som følge af, at han ved et tilfælde var til stede ved en demonstration mod det nye islamiske styre, idet han aldrig havde været politisk aktiv og derfor blev anholdt og fængslet ved en fejl. Nævnet kan således ikke lægge den øvrige del af ansøgerne forklaringer til grund, herunder om at han af de iranske myndigheder blev registreret som en kurdisk politisk modstander flygtet fra fængslet, idet forklaringerne herom er en udbygning i forhold til den oprindelige forklaring. Uanset om det herudover lægges til grund, at den kvindeliges ansøgers nevø – som forklaret af ansøgerne efter Udlændingestyrelsens afslag på meddelelse af opholdstilladelse – har været peshmerga og et aktivt KDPI-medlem, findes ansøgerne ikke at være blevet profileret i

forhold til de iranske myndigheder på en sådan måde, at myndighederne må antages at ville efterstræbe ansøgerne i tilfælde af disses indrejse i Iran. Det er således lagt til grund, at ansøgerne aldrig selv har udøvet nævneværdige politiske aktiviteter og heller ikke hos de iranske myndigheder er registreret som politisk aktive, og at den mandlige ansøgers fængsling, der skete for næsten [...] år siden, må antages at skyldes en fejl. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at begge ansøgere har nære familiemedlemmer, der efter det oplyste lever i Iran uden at have oplevet myndighedsovergreb. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/71

Nævnet **stadfæstede** i **april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Sagen blev sambehandlet sammen med ansøgerens søster, der indrejste sammen med ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra al-Tash-lejren, Irak. Ansøgeren har sympatiseret med KDPI og deltaget i møder, mens hans far har været medlem af KDPI. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af det iranske regime, fordi han er kurder. Han har derudover som asylmotiv henvist til, at han i Irak frygter at blive fanget af det iranske regime og brugt til at presse ansøgerens far til at melde sig til myndighederne, idet hans familie har været aktive for et politisk parti, der står i opposition til det iranske regime. Han har til støtte herfor oplyst, at hans forældre udrejste af Iran i 1979 og bosatte sig i flygtningelejren al-Tash. Hans far var medlem af KDPI og havde med penge at gøre. Ansøgeren havde ikke et nærmere kendskab til, hvilke politiske aktiviteter hans far var involveret i, idet han havde tavshedspligt og aldrig har fortalt ansøgeren om sit medlemskab. Han ved ikke, hvornår hans far blev medlem, eller om han var aktiv før udrejsen fra Iran til Irak. Han ved heller ikke, hvilken position han har haft i partiet. Hans far har aldrig haft nogle personlige eller konkrete konflikter på baggrund af sit medlemskab af KDPI. Ansøgeren har været KDPI-sympatisør. Han har deltaget i mødet, hvor han serverede vand for de voksne mænd. De to første møder blev afholdt i Barika-lejren, før ansøgeren fyldte 12 år. Det sidste møde blev afholdt i Barika-lejren, da han var fyldt 12 år. Ansøgeren havde aldrig problemer som følge af, at han sympatiserede med KDPI. Han blev aldrig kontaktet hverken af de iranske eller de irakiske myndigheder. Han udrejste af Irak i [sommeren] 2015. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** har lagt vægt på, at ansøgeren ikke selv har udøvet politiske aktiviteter, og at han ikke har haft problemer som følge af sin fars aktiviteter. Om faderens aktiviteter har ansøgeren forklaret, at denne fra 1987 til 1988 var peshmerga, og at han derefter blev medlem af KDPI, hvor han fungerede som en slags kasserer, en funktion han ikke længere bestrider. Henset til, at det nu er 30 år siden, ansøgerens far var peshmerga, at hans politiske aktiviteter derefter var for-

holdsvis begrænsede og nu er begrænset til, at han deltager i møder, er det usandsynligt, at ansøgerens far er profileret i forhold til de iranske myndigheder. Dette understøttes af, at ansøgerens søster, [...], i [foråret] 2014 indrejste i Iran fra Irak for i Teheran at søge familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, og at ind- og udrejse samt ophold i Iran var uden problemer for hende. Hertil kommer, at ansøgerens fars søster og bror uden problemer opholder sig i Iran. Det forhold, at ansøgeren er født og opvokset i al-Tash lejren, er ikke i sig selv asylbegrundende. Et flertal i Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/232

Nævnet **stadfæstede i juli 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren indrejste som mindreårig i 2004 efter at have fået opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne. I 2018 søgte han asyl efter at være blevet udvist ved dom. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim af trosretning fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter de personer, som efterstræbte hans far, som af den grund i 2003 blev meddelte opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive afpresset af eksempelvis Taliban eller ISIL, fordi han har været i Europa og derfor formodes at være rig. Ansøgeren har endelig som asylmotiv henvist til de generelle forhold. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans far var forfulgt af Taliban, hvorfor ansøgeren og ansøgerens familie rejste til Pakistan i omkring 1997-1998. Ansøgerens far rejste fra Pakistan for at søge om asyl. Efter tre til fire år fandt ansøgerens mor ud af, at faren havde fået asyl i Danmark, hvorefter ansøgeren, ansøgerens mor og søskende i [foråret] 2004 kom til Danmark som familiesammenførte. I [slutningen af foråret/begyndelsen af sommeren] 2010 rejste ansøgeren til Belgien for at undgå retsforfølgelse for en voldsepisode. I 2013 opnåede ansøgeren opholdstilladelse i Belgien under en anden identitet. Ansøgeren har ikke været i Afghanistan, siden han udrejste som barn. Hvis ansøgeren vender tilbage til Afghanistan, vil folk formode, at han er rig, fordi han har været i Europa, hvormed hans liv er i fare. Derudover vil ansøgeren have vanskeligt ved at få et arbejde. Indledningsvis bemærker Flygtningenævnet, at ansøgerens asylsag skal vurderes i forhold til Afghanistan. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet nævnet dog finder, at klagerens forklaringer i forhold til årstal omkring ophold i Pakistan og brorens kidnapning samt familieforhold har været usammenhængende. Det bemærkes videre, at Flygtningenævnet i sin afgørelse [fra] 2003 i ansøgerens fars asylsag på baggrund af farens forklaring lagde til grund, at faren fra

1980 til 1992 havde været medlem af PDA, at faren var uddannet politibetjent, og at han havde været politiofficer indtil kort tid efter Mujahedins magtovertagelse i 1992. Flygtningenævnet meddelte herefter faren opholdstilladelse som følge af farens konflikter med Taliban og Mujahedin. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i fare for asylbegrundende overgreb som følge af farens konflikter i Afghanistan. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er i et konkret individuelt modsætningsforhold til de personer, der forfulgte faren. Nævnet lægger herved vægt på karakteren af farens konflikt, herunder at den ikke er familierelateret, og på, at ansøgeren ikke personligt har haft konflikter i Afghanistan eller personligt er blevet opsøgt i anledning af farens konflikter. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ukendte bevæbnede mænd opsøgte ansøgerens mor, mens hun boede med ansøgerens og ansøgerens søskende i Afghanistan, og truede hende med, at de ville tage hendes børn, med mindre hun oplyste ansøgerens fars opholdssted. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens mor blev boende i Afghanistan i to til tre år, efter ansøgerens far var udrejst. Det kan heller ikke føre til en anden vurdering, at ansøgerens storebror på et uoplyst tidspunkt før 2003 blev kidnappet. Flygtningenævnet finder i øvrigt af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at modsætningsforholdet til de personer, der efterstræbte ansøgerens far, må anses for slut nu. Nævnet lægger herved vægt på, at der som anført ikke er tale om en familierelateret konflikt og på, at faren nu er afgået ved døden. Vurderingen støttes af, at ansøgerens mor og bror i 2013 ifølge ansøgerens forklaring for nævnet ledsagede ansøgerens fars lig til begravelse i Kabul. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgeren har godtgjort, at Taliban eller ISIL vil udsætte ham for afpresning ved en tilbagevenden til Afghanistan. Det beror således alene på ansøgerens formodning, at dette vil ske. Endelig finder Flygtningenævnet, at hverken den omstændighed, at leveforholdene i Afghanistan er vanskelige, eller den generelle sikkerhedssituation i Afghanistan, kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligesom nævnet ikke finder, at EMRK artikel 3 kan føre til en anden vurdering. Det bemærkes, at Flygtningenævnet ikke har mulighed for at meddele humanitæropholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/271

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har (“imputed political opinion”), kan henvises til:

Nævnet meddelte i **marts 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk usbeker og sunni-muslim fra Maymana, Faryab, Afghanistan. Ansøgeren har i Afghanistan startet og ledet organisationen [A], hvis formål var at fremme sundheden, menneskerettighederne, forholdene for internt fordrevne i Afghanistan og undervisningen af analfabeter. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban-kommandanten [B], fordi ansøgeren nægtede at hjælpe ham og Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han startede organisationen [A] i [første halvdel af] 2011. Organisationen fik sin første kontrakt [primo] 2014. Ansøgeren arbejdede sammen med syv andre personer på projektet, som kom fra FN. Ansøgeren var leder på projektet og var mellemed mellem FN og ansøgerens organisation. [I efteråret] 2015 modtog ansøgeren et telefonopkald fra Taliban-kommandanten [B], der ville have ansøgerens hjælp til at huse talebanere og bidrage økonomisk til Talibans kamp mod regeringen. Ansøgeren nægtede at hjælpe, men [B] fortalte ham, at han ikke havde noget valg. Ansøgeren blev bange og kontaktede sin far, der rådede ham til at kontakte naboen, [C], der var medlem af og repræsentant for partiet [D]. Ansøgeren henvendte sig til [C] samme dag og fortalte ham, hvad der var sket, hvorefter [C] ringede til politikommandanten [E] og fortalte ham, hvad ansøgeren havde sagt. [C] fortalte ansøgeren bagefter, at han skulle fortsætte sit arbejde uden at bekymre sig yderligere. Tre dage efter telefonopkaldet fra [B] blev ansøgerens by invaderet af Taliban. Der var kamphandlinger imellem Taliban og regeringsstyrkerne. Samme aften blev der banket på døren. Ansøgeren gik sammen med sin mor ud til døren, der spurgte hvem det var. Mændene ville tale med [ansøgeren]. Ansøgerens mor fortalte, at ansøgeren ikke var hjemme. Ansøgeren kunne høre, at talebanerne sagde, at de, der ikke adlød, ville blive dræbt. Ansøgeren kunne også høre, at de fortalte, at de ville dræbe ansøgeren. Ansøgeren kravlede herefter op på taget af familiens hus og sprang videre over til naboens gård, hvor han gemte sig naboens brændeskur natten over. Den følgende dag ringede [B] til ansøgeren og fortalte ham, at han var vantro og uren, og at det var hans skyld, at Taliban havde mistet mange folk under invasionen, idet han ikke havde beskyttet talebanerne, da der var kampe i byen, hvorfor han skulle dræbes. Ansøger slukkede telefonen efter samtalen og tog sim-kortet ud. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af politikommandanten [E], fordi ansøgeren nægtede at betale bestikelsespenge til ham. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han to dage efter Talibans henvendelse på sin bopæl blev opsøgt af tre mænd, der var sendt af [E], og som bad ham om at følge med til [E]’s kontor. Ansøgeren fulgte frivilligt med mændene til kontoret, hvor [E] beskyldte ham for at samarbejde med Taliban igennem sin organisation. [E] krævede af ham, at han betalte 20.000 amerikanske dollars til [E]. Ansøgeren følte sig truet, idet [E] fortalte ham, at han var en klog mand, som ikke ønskede for sine børn, at de skulle vokse op uden forældre. Ansøgeren tog hjem og fortalte sin far, hvad der

var sket. Ansøgerens far fortalte ham, at selv hvis han betalte pengene, ville han stadig få problemer, idet ansøgerens mors farbrors søn, der tidligere havde haft en konflikt med [E] og som følge heraf havde betalt penge til ham, var blevet bortført, og at ingen havde set ham efterfølgende. Ansøgerens forældre besluttede, at ansøgeren skulle udrejse af Afghanistan samme dag, hvorfor ansøgeren [i efteråret] 2015 udrejste af sit hjemland til Pakistan. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sine asylmotiver til grund. Ansøgeren har således i asylansøgningsskemaet og under begge samtaler hos Udlændingestyrelsen forklaret konsistent om sine konflikter med kommandanten fra Taliban og en højtstående lokal myndighedsperson, og oplysningerne om den sidstnævntes opkrævning af bestikkelsespenge støttes af de foreliggende baggrundsoplysninger om korrupsion hos de afghanske myndigheder. Nævnet finder – uanset de foreliggende mindre divergenser – det sandsynliggjort, at ansøgeren har en konflikt med en kommandant fra Taliban, fordi ansøgeren har nægtet at bistå Taliban med økonomisk støtte og husly til Talibankrigere under et forsøg på at indtage Maimaneh, og med den højtstående lokale myndighedsperson, fordi ansøgeren har nægtet at betale bestikkelsespenge til den pågældende for at undgå en anklage for at samarbejde med Taliban. Dette støttes også af oplysningerne om ansøgerens arbejde for organisationen [A], hvor han blandt organiserede hjælp til udsatte enker, uanset om de var enker efter Talibankrigere, og at han havde adgang til økonomiske midler, der var doneret til støtte for arbejdet af både private og fra kontrakten med FN. Efter oplysningerne om ansøgerens stilling som stifter og leder af [A], hans optræden med foto på hjemmesiden og hans forklaring for nævnet om udbredelsen af [A]'s arbejde til en række provinser finder nævnet, at ansøgeren har en sådan profileringsgrad i forhold til Taliban og myndighederne, at han ikke kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Efter det anførte finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er herefter opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor [ansøgeren] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2018/138

Nævnet meddelte i **december 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og katolik fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2014, og at han [i begyndelsen af] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2. Dansk Flygtningehjælp har, på vegne af den pågældende, [i sommeren] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om op-

holdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder, idet han både er anklaget og efterlyst for at yde bistand til oprørere. Klageren frygter endvidere, at blive hvervet som reservist. Klageren har herom oplyst, at han har en baggrund fra luftvåbnet, hvor han primært var laborant og arbejdede med blodprøver. Flere gange inden sin udrejse fra Syrien blev klageren opsøgt af personer med tilknytning til hæren. Indtil et år inden sin udrejse var klageren tillige indehaver af en forretning, hvor han reparererede og solgte software og hardware, primært Apple-produkter. Klageren har derfor både militær- og IT-erfaring. Efter sin indrejse i Danmark blev klageren, gennem sin nabo i Syrien, bekendt med, at soldater fra regimet omkring [efteråret] 2016 havde ransaget hans hjem og beslaglagt hans computere. Klageren blev også, via en kilde i Syrien, som klagerens søsters mand havde betalt, bekendt med, at myndighederne mistænkte klageren for at have videregivet følsomme oplysninger til oprørerne. Denne oplysning var myndighederne blevet bekendt med gennem en person, som klageren dog ikke kender identiteten på. Klageren ved heller ikke, hvorfor den pågældende har videregivet de falske oplysninger til myndighederne. Flygtningenævnet lægger klagerens troværdige, detaljerede og konsistente forklaring til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at klageren på et tidspunkt blev forsøgt presset til at påtage sig vagttjeneste ved en kontrolpost af en militi med stærke bånd til myndighederne. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at klageren udeblev fra denne vagttjeneste, samt at militsen i den anledning opsøgte hans bopæl, mens han endnu var i landet, og at myndighederne senere efter hans udrejse ransagde hans bopæl og medtog hans computer. Endelig lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren som følge af sit erhverv, hvor han solgte og forestod reparation af elektronisk udstyr til blandt andet folk fra regimet og højstående medlemmer af Assads familie, på sin computer var i besiddelse af back up af diverse telefoner, og at han derfor ved at udeblive fra vagttjenesten er blevet mistænkt for at sympatisere med oprørerne blandt andet ved at videregive personfølsomme oplysninger til dem. Når klagerens udeblivelse fra vagttjeneste hos militsen sammenholdes med oplysningerne om, at myndighederne mistænker ham for at have samarbejdet med oprørerne, finder Flygtningenævnet, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2018/53

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og oprindeligt shia-muslim, men nu ateist, fra Ghazni, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af familierne til de afghanske drenge, som ansøgerens far har rekrutteret til at kæmpe i Syrien. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de afghanske myndigheder og den afghanske befolkning, fordi han er ateist. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han er født i Afghanistan, men at familien flyttede til Iran, da ansøgeren var to år. Ansøgeren har siden opholdt sig illegalt i Iran. I sommeren 2015 spurgte en iransk officer ansøgerens far, om han ville rekruttere unge afghanske drenge til militæret i Syrien mod til gengæld at få opholdstilladelse i Iran, hvilket faren indvilligede i. De unge drenge, der tog afsted, blev slået ihjel, og deres familier betragtede ansøgerens far som forræder og truede ham telefonisk. Endvidere blev familiens bopæl opsøgt en række gange, og ansøgerens far blev overfaldet med en kniv, hvorefter han tilbragte tid på hospitalet. Den øvrige familie tog ophold hos en ven, mens faren var indlagt, og ville efterfølgende forlade Teheran. En aften blev ansøgeren overfaldet med en kniv og måtte gemme sig i en moské. Ansøgeren udrejste kort tid efter af Iran. Til støtte for konflikten afledet af, at ansøgeren er ateist, har ansøgeren oplyst, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at nogen vil finde ud af det. Ansøgeren var omkring 14 år, da han begyndte at interessere sig for ateisme. Ansøgeren undersøgte forskellige religioner, men kunne ikke forliges med tanken om, at der kun findes én gud. Ansøgeren blev ateist omkring halvandet år før sin udrejse af Iran. Flygtningenævnet finder – som Udlændingestyrelsen – at det, som ansøgeren har forklaret om sin faders konflikt, ikke kan føre til, at han meddeles beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter ansøgerens forklaring må det lægges til grund, at den konflikt, der var anledningen til hans udrejse, i første række vedrører ansøgers far, som efter det oplyste fortsat opholder sig og arbejder i Iran sammen med ansøgerens øvrige familie. Der foreligger ikke oplysninger om, at faderen skulle være blevet opsøgt på ny af familiemedlemmer eller bekendte til de personer, som ansøgers far skulle have medvirket til at hverve til militærtjeneste i Syrien. Der er således ikke holdepunkter for at antage, at ansøgeren fortsat skulle være efterstræbt af personer, som ønsker at hævne faderens gerninger, og i hvert fald er der ikke holdepunkter for at antage, at de personer, som ansøgeren frygter, vil have viljen og navnlig evnen til at efterstræbe ansøgeren overalt i Afghanistan som følge af faderens konflikt med personer bosiddende i Iran. For så vidt angår ansøgerens oplysning om at være ateist bemærker nævnet, at det fremgår af UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based-Refugee Claims under article 1A(2) ... fra april 2004 bl.a.: "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibi-

lity concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary.” Det må efter ansøgerens forklaring lægges til grund, at det ikke var religiøse forhold, der har motiveret ansøgeren til at udrejse og i hvert fald ses dette forhold ikke omtalt i asylansøgningsskemaet. Under oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016 forklarede ansøgeren, at han ikke var troende, og under asylsamtalen [i efteråret] 2016 har han forklaret, at han var ateist, men at det ikke var vigtigt for ham, at andre ved, at han er ateist. For nævnet har ansøgeren imidlertid forklaret, at han nu er blevet mere overbevist om sit tilhørsforhold til ateismen, og at han har et stort behov for at udbrede kendskabet til ateismen til andre. Flygtningenævnets flertal finder – også efter en vurdering af ansøgerens fremtræden for nævnet – at ansøgeren har forklaret meget overbevisende om sit tilhørsforhold til ateismen og om hans behov for at udbrede kendskabet hertil. Henset hertil, og til at ændringen i ansøgerens holdning til sit behov for at udbrede kendskabet til ateismen kan begrundes i hans unge alder, finder flertallet, at det må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil have et reelt ønske om og behov for at foretage sig antireligiøse handlinger, der kan sætte ham i et alvorligt modsætningsforhold til myndigheder eller privatpersoner i Afghanistan, ligesom ansøgeren kan forventes at foretage sig handlinger af mere missionerende karakter. Flygtningenævnets flertal meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2018/224

Nævnet **meddelte i september 2018 opholdstilladelse (K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og oprindeligt sunni-muslim fra Jalalabad, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban eller sin fars slægtning, [A]. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han efter sin indrejse i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at omkring seks år før sin indrejse i Danmark, blev hans far opsøgt af sin slægtning, [A], som anmodede om at få noget af ansøgerens families jord. Ansøgerens far oplyste ham om, at han ikke kunne forære ham jorden, idet den var tiltænkt ansøgeren og hans søskende. Ansøgerens far blev kort tid efter, da han var på vej hjem fra bazaren, slået ihjel af en ukendt gerningsmand. Da ansøgerens bror, som arbejdede for de amerikanske myndigheder, var på vej hjem til begravelsen, blev han bortført af Taliban. Noget tid efter blev ansøgerens bopæl opsøgt af fire medlemmer fra Taliban, som bortførte ansøgeren til et værelse i [byen X]. Ansøgeren var efterfølgende tilbageholdt af Taliban i ti dage, hvor de hver dag slog ansøgeren adskillelige gange med en stok. Da der var gået ti dage, blev ansøgeren kørt til [byen Y], hvor han modtog undervisning i hellig krig sammen med andre drenge. Hver dag ankom der nye drenge, og mange forlod stedet iført selvmod-

bomber. Ansøgeren blev under opholdet udsat for seksuelle overgreb af sin underviser. Efter tre måneder lykkedes det ansøgeren at flygte fra Taliban. Da ansøgeren kom hjem til sin bopæl, var hans mor og bror ikke hjemme, hvorfor han søgte hjælp hos landsbyens malek, [B], som gav ansøgeren penge og hjalp ham med at flygte til Jalalabad. Ansøgeren tilbragte omkring en måned i Jalalabad, inden han tog videre til Kabul. Efter fem måneder i Kabul udrejste ansøgeren af Afghanistan, efter [B] havde oplyst ham om, at han ikke længere var i sikkerhed. Ansøgeren har vedrørende sin konvertering oplyst, at han blev kristen efter sin første samtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2016. Ansøgeren startede med at opsøge [kirken S] [i efteråret] 2016, idet han havde haft det dårligt og en psykolog havde henvist ham til at tage kontakt til en kirke. Ansøgeren var i kirken fire gange i alt, hvorefter han blev tilknyttet [kirken T], som han besøgte fem til seks gange på to måneder. Ansøgeren har siden slutningen af 2016 været tilknyttet [kirken U]. Ansøgeren blev døbt [i efteråret] 2017. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren stammer således fra et område, der er kontrolleret af Taliban. Hans far er blevet slået ihjel, formentligt af Taliban, og hans storebror er formentligt blevet bortført af Taliban i forbindelse med begravelsen. Ansøgeren har selv været tilbageholdt af Taliban i omkring tre måneder og været udsat for forskellige overgreb. Da ansøgeren slap fri og kom hjem, var hans mor og lillebror forsvundet, og han har ikke hørt fra dem siden. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens konflikt i forhold til Taliban indebærer, at ansøgeren ikke kan henvises til på ny at tage ophold i sit hjemområde. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsuplysninger, herunder også UNHCR's rapport af 30. august 2018, "Guidelines for Asylumseekers from Afghanistan", videre, at Kabul fortsat efter omstændighederne kan tjene som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet finder imidlertid efter de forhold, ansøgeren har været igennem, og ansøgerens nuværende meget dårlige psykiske tilstand ikke, at det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i Kabul eller andet sted i Afghanistan. Ansøgeren opfylder derfor betingelserne for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Vedrørende ansøgerens konvertering til kristendommen finder Flygtningenævnet, at denne må anses for værende reel. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren har forklaret troværdigt om baggrunden for sin interesse for kristendommen, hvordan han kom i kontakt med kristendommen, og om baggrunden for at han lod sig døbe. Ansøgeren er videre blevet døbt [i efteråret] 2017 efter at have gennemgået et sædvanligt dåbsforløb, han går regelmæssigt i kirke om søndagen, og han deltager regelmæssigt også i andre kirkelige aktiviteter. Han har demonstreret et rimeligt kendskab til kristendommen og forklaret, hvad kristendommen betyder for ham. Han vil også efter en eventuel tilbagevenden til Afghanistan leve som kristen. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren tillige opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afg/2018/316

Nævnet meddelte i **oktober 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og er kristen men oprindelig født som shia-muslim af trosretning fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af myndighederne, fordi han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han var omkring 22 år gammel, da han begyndte at forholde sig kritisk til sin muslimske tro på baggrund af de mange uretfærdigheder, han oplevede i det iranske samfund. Ansøgeren kendte en kristen ved navn [A], der ejede en forretning i nærheden af ansøgerens bopæl. Ansøgeren og [A] snakkede om kristendommen, og ansøgeren blev tiltrukket af kristendommens værdier. Omkring to til tre måneder efter deres første samtaler om kristendommen, fik ansøgeren som følge af sin nye overbevisning tatoveret et billede af Jomfru Maria på sit bryst. Ansøgeren blev efterfølgende af [A] introduceret for en person ved navn [B], som inviterede ansøgeren til at deltage i kristne møder i en huskirke. Ansøgeren deltog herefter i omkring seks til ti møder sammen med [B] og to andre kristne, hvoraf den ene hed [C]. Møderne foregik skiftevis hos [B] og [C]. Da ansøgeren en dag var på vej til et møde hos [C], blev han kontaktet af [B], som oplyste, at [C] var blevet anholdt af myndighederne. Ansøgeren opholdt sig herefter i skjul på sin uofficielle bopæl uden at besøge sin familie i de følgende ti dage. Ti dage efter anholdelsen blev ansøgeren, da han var på vej hjem til sine forældre, overfaldet af fire personer fra efterretningstjenesten. Ansøgeren blev tvunget ind i en bil, hvor en fra efterretningstjenesten med en skarp genstand påførte ansøgeren snitsår på maven. Det lykkedes ansøgeren at flygte med hjælp fra sin familie og folk fra området, der var kommet til. Ansøgeren flygtede hjem til sin ven [D], hvor han opholdt sig i to år inden sin udrejse. I løbet af denne periode begyndte han at spare sammen til at udrejse. I samme periode blev ansøgerens forældre opsøgt to gange af myndighederne, som spurgte efter ansøgeren. Efter ansøgerens udrejse er ansøgerens forældre blevet opsøgt én gang. Ansøgeren begyndte efter ankomsten til Danmark at gå i kirke, mens han boede på [...]. [I foråret] 2016 blev ansøgeren døbt. Efter dåben har ansøgeren fortsat med at deltage i kristendomsundervisning samt gudstjenester, og han har endvidere været aktiv med at lægge kristent materiale op på sin åbne Facebook-profil. Ansøgeren har forklaret troværdigt, detaljeret og konsistent om, hvordan han allerede, mens han var i Iran, var en søgende person, der interesserede sig for andre religioner, og var kritisk overfor det iranske regime og islam. Flygtningenævnet lægger derfor ansøgerens forklaring om kendskabet til den armenske kristne butiksejer [A] fra hans lokalområde til grund, herunder at det var via ham, ansøgeren fik de første oplysninger om kristendommen, ligesom han via [A] fik kontakt til [B] og [C]. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren fik en tatovering af Jomfru Maria på brystet, og at han over en periode på cirka fire måneder mellem otte til ti gange sammen med [B] og [C] og yderligere en

person deltog i huskirkemøder, og at han kom til at opfatte sig som kristen. Nævnet lægger videre ansøgerens forklaring om konflikten med myndighederne på grund af anholdelsen af [C] til grund, herunder at denne konflikt førte til, ansøgeren valgte at gå under jorden og holde sig skjult i to år, mens han sparede op til sin flugt. Ansøgeren forklarede allerede umiddelbart efter ankomsten til Danmark, at han er kristen. Han har fulgt dåbsundervisning, er blevet døbt, og går regelmæssigt i kirke, ligesom han også deltager i andre kristne aktiviteter. Ansøgeren har udvist kendskab til den kristne tro og har forklaret om sin overbevisning og kristne begreber med sine egne ord, ligesom han har redegjort troværdigt for den proces, der har ført til at han forlod sin muslimske tro og valgte at blive kristen. Efter ansøgerens forklaring lægger nævnet til grund, at ansøgerens konversion er reel og et ønske om fremadrettet at leve åbent som kristen, herunder at missionere for sin tro. Nævnet lægger i den forbindelse vægt på, at ansøgeren blandt andet på sin åbne Facebook profil har uploadet kristne billeder og budskaber. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og meddeler ham derfor opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.”
Iran/2018/341/JEA/17

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine religiøse tilhørsforhold helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er tadjik fra Kabul. Ansøgeren har ikke været medlem af nogle politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke været politisk aktiv. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren at blive dræbt af den magtfulde Arbaki-kommandant [A] og dennes folk, idet [A] beskylder ham dels for at have solgt et check-point til Taliban, og idet han har haft et forhold til [A]’s niece. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han nu lever som åben ateist og af den grund frygter den afghanske befolkning, som vil konfrontere ham med, at han ikke følger religiøse regler eller traditioner og sandsynligvis dræbe ham, når han afslører, at han ikke tilhører islam eller en anden religion. [Flygtningenævnets bevisvurdering vedrørende konflikten med kommandanten er udeladt]

...

Uanset om ansøgeren måtte være ateist findes han ikke at have sandsynliggjort, at han i Afghanistan vil eksponere dette på en sådan måde, at han risikerer asylbegrundende forfølgelse eller overgreb. I den forbindelse er henset til oplysningerne om, at ansøgeren efter sin egen forklaring har levet som ateist i landet gennem 20 år uden problemer

og til det ovenfor anførte om ansøgerens generelle troværdighed. Herefter finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgha/2018/274

For så vidt angår sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 6.6 (sur place).

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold, kan henvises til afgørelsen Irak 2017/163, der er omtalt i formandskabets 26. beretning (2017), side 95 f.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at den pågældende anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [...], Kermanshah, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet af de iranske myndigheder, fordi han er kurder. Ansøgeren frygter også at blive fængslet af de iranske myndigheder, fordi han er udrejst illegalt fra Iran. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han har haft svært med at finde ordentlig arbejde i Iran, fordi han er kurder. Han er også blevet diskrimineret i militæret på baggrund af hans etnicitet og religion. Ansøgeren har desuden været anholdt 15-16 gange af de iranske myndigheder, hvoraf to af gangene var relateret til hans etnicitet. Han blev anholdt, fordi han sad sammen med en gruppe unge kurdere. Generelt har ansøgeren oplevet at blive fornærmet, hånet og behandlet dårligt af iranere på grund af hans etnicitet. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7 i udlændingeloven. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen ikke lægge den del af ansøgerens forklaring, der vedrører anholdelser på grund af ansøgerens etnicitet, til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren, der her gået i skole i omkring 12 år, ikke har oplyst noget herom i sit asylansøgningsskema, selv om det fremgår af skemaet, at ansøgeren skal beskrive alle grundene til udrejsten, og at det er vigtigt, at ansøgeren tydeligt og

detaljeret beskriver, hvorfor ansøgeren var nødt til at rejse. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren ikke forklarede om anholdelserne til oplysnings- og motivsamtalen [sommeren] 2016, selv om han blev spurgt, om han havde andre konflikter end de oplyste, herunder konflikter med myndighederne. Uanset om oplysningerne havde kunnet lægges til grund tiltræder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er udsat for asylbegrundende forfølgelse. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren ifølge sin forklaring har været anholdt 15-16 gange, at han alene tilskriver to af disse anholdelser sit etniske tilhørsforhold, og at han begge gange er løsladt efter kort tid uden betingelser. Nævnet lægger videre vægt på, at der gik to et halvt til tre år fra anholdelserne frem til udrejsen, uden at ansøgeren oplevede yderligere problemer. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af, at den behandling, som ansøgeren har forklaret, at han fik i sin tid som soldat, ikke har en sådan karakter, intensitet eller aktualitet, at ansøgeren af den grund kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, ligesom nævnet af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført i begrundelsen for afslaget på asyl, tiltræder, at den omstændighed, at ansøgeren, der ikke er profileret i forhold til de iranske myndigheder, er udrejst illegalt af Iran, ikke kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse. Ansøgeren har for Flygtningenævnet som nyt asylmotiv anført, at han er ateist og derfor vil blive udsat for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han nu er ateist. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren i sit asylskema, som blev oversat [foråret] 2016, angav som asylmotiv: "På grund af min trosretning, som er Sunni og fordi jeg er kurder..." Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen [sommeren] 2016 har oplyst, at han havde været sunni-muslim siden sin fødsel, at han ikke praktiserede sin religion og aldrig havde gjort det, og at han ikke er interesseret i religion. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring finder nævnet herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han nu er ateist og vil give udtryk herfor ved en tilbagevenden til Iran. Derimod finder nævnet, at oplysningen om, at ansøgeren nu er ateist er begrundet i et ønske om at skabe et sur place-asylmotiv. Ansøgeren har anført, at det skal tillægges betydning, at han har et kors tatoveret på højre underarm. Flygtningenævnet finder imidlertid, at den omstændighed ikke kan føre til en anden vurdering. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren, der ikke er kristen, fik korset tatoveret, da han var 13 år, og at korset ikke har givet anledning til alvorlige problemer for ansøgeren, bortset fra at han angiveligt skulle være tilbageholdt en gang af politiet som 14-årig, jf. ansøgerens forklaring til asylsamtalen [foråret] 2017, hvilket ansøgeren for nævnet har ændret til, at han har været tilbageholdt af politiet tre til fire gange på grund af tatoveringen. Det skal sammenholdes med, ansøgeren angiveligt skulle have været anholdt 16 gange. Flygtningenævnet lægger efter indholdet af baggrundsoplysningerne vedrørende forholdene for kurdere i Iran til grund, at de generelle forhold for kurdere ikke er sådanne, at disse forhold i sig selv kan begrunde asyl. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter

en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/175

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Arme/206/7.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund og har fundet, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 85 ff.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 24. beretning (2015), side 80 ff.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2018** opholdstilladelse (**K -status**) til en kvindelig statsborger samt et medfølgende barn fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Kermanshah, Sarpole Zahab, Iran. Ansøgeren har forklaret, at hun i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sin far. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at hendes far ønskede at gifte hende bort til [A], da faren havde aftalt med [A], at han kunne gifte sig med [A’s] datter, hvis han giftede ansøgeren bort til [A]. [I efteråret] 2015 fortalte ansøgerens far, at ansøgeren skulle giftes med [A]. Ansøgeren fortalte sin far, at hun ikke ville giftes med [A]. Herefter blev ansøgeren slået af sin far og låst inde på sit værelse. Dagen efter kom ansøgerens far til ansøgerens værelse. Da ansøgeren fortsat nægtede at gifte sig med [A], slog faren hende med et bælte og truede med at begrave hende i haven, hvis ikke hun accepterede giftemålet. En uge efter ansøgeren var blevet låst inde, kom hendes mor ind på værelset og fortalte, at ansøgeren måtte samtykke til ægteskabet, da hendes far ellers ville slå ansøgeren ihjel. Ansøgerens mor beroligede samtidig ansøgeren og sagde, at hun nok skulle finde en løsning, så ansøgeren ikke skulle bo sammen med [A]. Samme

aften accepterede ansøgeren giftemålet overfor sin far. En dag ankom [A] til familiens hjem og satte en ring på ansøgerens hånd. Ansøgeren blev meget ked af det, og hun fortalte efterfølgende sin mor, at hun ville begå selvmord. Ansøgerens mor sagde, at hun ville bede sin fætter om hjælp til at sende ansøgeren til et sted, hvor hendes far ikke kunne finde hende. Fire dage senere fik ansøgerens mor at vide, at hendes fætter havde fundet en menneskesmugler, som kunne hjælpe ansøgeren. 12 dage herefter forlod ansøgeren familiens hus. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet og tortureret, da hun i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at hun første gang skiftede bekendtskab med kristendommen [i efteråret] 2016, da hendes veninde, [B], tog hende med ind i en kirke. Herefter begyndte ansøgeren at deltage i kristendomsundervisning i kirken, og hendes interesse for kristendommen voksede hver gang. I Iran tvang ansøgerens far hende til at bede og bære hijab. [I begyndelsen af] 2017 blev ansøgeren døbt og efterfølgende viet i [en navngiven kirke i Danmark], ligesom hendes søn blev døbt den samme dag. Ansøgeren har i den forbindelse fremlagt en udtalelse fra sognepræsten i [kirken], hvoraf det blandt andet fremgår, ansøgeren i [slutningen af] 2016 begyndte at komme i kirken, og at hun fortsat kommer i kirken om søndagen, ligesom hun deltager i kirkens kristendomsundervisning torsdag eftermiddag. Ansøgeren har videre fremlagt sin egen og sin søns dåbsattest. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv til grund. Nævnet finder, at ansøgeren, der har forklaret konsistent og overbevisende, har sandsynliggjort, at hun er flygtet fra Iran for at undgå tvangsægteskab. Dertil kommer, at ansøgeren har fået barn og efterfølgende er blevet religiøst viet i en kristen kirke i Danmark, og at det må lægges til grund, at dette er sket uden sin families accept. Henset til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være at betragte som enlig kvinde med et barn født udenfor ægteskab, er der ikke er grundlag for at henvise ansøgeren til at tage ophold andet sted i Iran (IFA). Ansøgeren meddeles som følge heraf opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, fordi hun må anses for at tilhøre en særlig social gruppe. Vedrørende den af ansøgeren påberåbte konversion til kristendommen bemærker Flygtningenævnet indledningsvis, at i et tilfælde, hvor ansøgerens asylmotiv er frygt som følge af en konversion, der har fundet sted efter udrejsen fra hjemlandet, er der anledning til at foretage en kritisk og indgående bedømmelse af troværdigheden af ansøgerens forklaring herom, herunder om tidspunktet for konversionen, baggrunden for konversionen og om følgerne af konversionen. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgerens konversion er reel, herunder således at det kan antages, at hun vil foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet har herved særlig lagt vægt på, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre nærmere for sine refleksioner over motivet for og konsekvenserne af konversionen, herunder hvilken betydning kristendommen har haft for hende. På denne baggrund meddeler Flygtningenævnet ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/345

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 6.12.2.5 og 6.12.2.6 nævnte afgørelser om anerkendelse af henholdsvis kvinder i risiko for omskæring (female genital mutilation, FGM) og LGBT-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden ”særlig social gruppe” i flygtningekonventionens artikel 1 A.

5.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningeævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I tilfælde omfattet af § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, vil der dog skulle gives opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

I bemærkningerne til bestemmelsen i § 7, stk. 2, er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

”Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN’s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf...

.....

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

....

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f. eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det, for at et overgreb falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3, kræves, at det overgreb, som klageren påstår, han eller hun vil risikere, hvis vedkommende udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Domstolens afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein o.a. mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnets praksis er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis, hvorefter det afgørende for bevisvurderingen er, hvorvidt der er vægtige grunde til at antage, at der er en reel risiko for, at ansøgeren, hvis udsendt, risikerer en behandling i strid med artikel 3. Det fremgår af Domstolens praksis, at den blotte risiko for at blive udsat for mishandling ikke er nok.

Flygtningenævnet har ligesom Menneskerettighedsdomstolen på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Der henvises for Domstolens praksis om betydningen af de generelle forhold til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 84 ff.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 5.1.4.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Børn kan have en velbegrunderet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter, såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 138 ff nævnte afgørelser Armenien/2013/5 og Afg/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver. Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.12.5 nævnte afgørelse Soma/2018/71, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til en kvindelig somalisk statsborger og hendes datter, idet nævnet fandt, at klageren, som enlig somalisk kvinde uden særlige ressourcer, ved en tilbagevenden til Somalia ikke ville være i stand til at modsætte sig et ønske fra familien og omgivelserne om omskæring af datteren.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til afsnit 5.3.2.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og et notat om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Domstolen og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Domstolen.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

5.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til et samlevende par samt to børn fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kur-

dere og sunni-muslimer fra henholdsvis [en by] og [en landsby] i Iran. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sin samlevers bror [A], fordi han har haft et udenomsægteskabeligt forhold til hans søster. Til støtte for sit asylmotiv har den mandlige ansøger oplyst, at han har kendt sin samlever [X], siden han var 17 år. Da [X] var 19 år, friede ansøgeren til hende første gang. [X's] familie afslog dog ægteskabstilbuddet. Ansøgeren friede efterfølgende til [X] gentagne gange, men hver gang blev ægteskabstilbuddet afvist af [X's] familie. Ansøgeren har videre oplyst, at parret på et tidspunkt havde aftalt at mødes bagved hans søster [B's] hus. De blev imidlertid opdaget af [A], der truede ansøgeren, gav ham lussinger og sagde, at [X] skulle giftes med en anden. [A] trak herefter [X] med sig. Fire dage senere fik ansøgeren telefonisk kontakt til [X] gennem sin søster. De aftalte at mødes ved landsbyens bro, der lå tæt på søsterens hus. Herfra kørte de til [en by] og derfra videre til [en anden by], hvor de krydsede grænsen til Tyrkiet og udrejste af Iran. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sin bror [A], fordi hun har haft et udenomsægteskabeligt forhold. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter at blive tvunget til at indgå ægteskab med en wahabist. Til støtte for sit asylmotiv har den kvindelige ansøger oplyst, at hun har kendt sin samlever [Y], siden hun var 14-15 år, og at de indledte et forhold, da hun var 19 år. [Y] friede til ansøgeren flere gange, men ansøgerens bror afviste ham. På et tidspunkt overhørte ansøgeren en samtale mellem hendes mor og bror, der fortalte, at han havde arrangeret et ægteskab mellem ansøgeren og en wahabist. Herefter mødtes ansøgeren og [Y] i hans søsters baghave. De blev imidlertid opdaget af broren, der gav [Y] lussinger og fortalte ham, at ansøgeren skulle giftes med en anden. Broren truede ligeledes [Y] og sagde, at han ville slå ham ihjel, hvis han så ham sammen med ansøgeren igen. Herefter tog broren fat i ansøgerens hår og trak hende mod bopælen, hvor han udsatte hende for vold. Ansøgeren har oplyst, at hun blev holdt under opsyn i tre dage efter hændelsen, men at hun på fjerdedagen fik telefonisk kontakt med [Y]. De aftalte at mødes ved en bro, der lå bagved [Y's] søsters bopæl. Herfra kørte de til [en by] og derfra videre til [en anden by], hvorefter de udrejste af Iran. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne har forklaret konsistent om deres kæresteforhold, og at baggrunden for deres flugt var, at den mandlige ansøger ved flere frierier fik afslag på at gifte sig med den kvindelige ansøger, fordi han havde epilepsi og ikke var religiøs nok. Umiddelbart efter det sidste frieri besluttede den kvindelige ansøgers storebror, der tillige var mullah i landsbyen, at hun mod sin vilje skulle giftes bort til en af hans religiøse venner. Herefter flygtede ansøgerne, og de blev i den forbindelse forfulgt af den kvindelige ansøgers storebror, der inden flugten havde truet den mandlige ansøger med at slå ham ihjel, hvis han så ham sammen med den kvindelige ansøger igen. Flygtningenævnet finder ikke at

kunne tillægge de få, mindre divergenser i ansøgernes forklaringer særlig betydning. Flygtningenævnet har herved i forhold til den kvindelige ansøger lagt vægt på afspilningen af optagelsen af samtalen [i foråret] 2016, hvorefter den kvindelige ansøger ifølge oversættelsen først omtaler to til tre frierier og herefter et yderligere frieri. Nævnet har endvidere lagt vægt på oplysningerne om den mandlige ansøgers epilepsi og de lægelige oplysninger om de medicinjusteringer, der blev foretaget i forhold til ham i perioden [foråret] 2016, samt i øvrigt de fremlagte oplysninger om de pågældende medikamenters bivirkninger med hensyn til påvirkning af hukommelse og koncentrations-evne. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgerne er kommet i et sådant modsætningsforhold til den kvindelige ansøgers storebror, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran risikerer at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse fra den kvindelige ansøgers storebrors side. På baggrund af de konkrete omstændigheder i sagen, herunder storebrorens position som mullah, og at ansøgerne i Danmark har fået to børn uden for ægteskab, sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Herefter meddeler Flygtningenævnet ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet nævnet ikke finder betingelserne i § 7, stk. 1, for opfyldt.”
Iran/2018/167

Nævnet meddelte i **juli 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [byen], Khogyani-distriktet, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet han arbejdede for den afghanske nationalhær og i den forbindelse modtog trusselsbreve fra Taliban. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han i otte og et halvt år arbejdede som ambulancechauffør hos den afghanske nationalhæren. I 2015 blev der afleveret et trusselsbrev på ansøgerens bopæl, hvoraf det fremgik, at ansøgeren skulle tilslutte sig til Taliban. Efter tre måneder blev der igen afleveret et trusselsbrev på ansøgerens bopæl. I brevet truede Taliban ansøgeren med at slå ham ihjel, hvis han ikke overgav sig inden for to-tre dage. Omkring fire dage efter afleveringen af andet brev opsøgte Taliban ansøgerens bopæl. Da Taliban ikke havde fundet ham på bopælen slog de hele ansøgerens familie, der var til stede, ihjel. Ansøgeren opholdte sig hele tiden på sin arbejdsplads og derfor ikke selv havde modtaget trusselsbreve eller befandt sig på bopælen, da denne var blevet opsøgt. Ansøgeren fik at vide om mordet på sin familie af sin bror den følgende morgen. Ansøgeren tog omgående til sin søster i Jalalabad, hvorfra han efter fire dage udrejste af Afghanistan. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet nævnet finder, at forklaringen fremstår troværdig og i det væsentlige konsistent. Flygtningenævnet finder, at det må lægges til grund, at ansøgeren har arbejdet

otte og et halvt for den afghanske nationalhær, herunder som sergent fra [...] 2012 frem til udrejsen i 2015, og nævnet finder efter en samlet vurdering, at ansøgerens forklaring – uanset at den på punkter fremstår mindre sammenhængende – overordnet er troværdig, og at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er truet og efterstræbt af Taliban. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren som følge af sit arbejde som sergent i den afghanske nationalhær, og det forhold at Taliban har slået ansøgerens bror ihjel, er profileret i forhold til Taliban og derfor fortsat må anses for at være i Talibans søgelys, og nævnet finder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Under hensyn til ansøgerens profilering i forhold til Taliban finder Flygtningenævnet, at det ikke er rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Nævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2018/263

Nævnet meddelte i **oktober 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk alizai og muslim fra [en landsby], Herat, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Herudover frygter ansøgeren at blive slået ihjel af sin ægtefælles brødre. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han arbejdede som VVS-installatør på en militærbase i Afghanistan. En aften, da ansøgeren var til bøn i moskeen, blev han kidnappet af Taliban. Ansøgeren fik at vide, at han havde ti dage til at placere en bombe, da han og hans familie ellers ville blive slået ihjel. Ansøgeren fik udleveret bomben, hvorefter han blev kørt tilbage og sat af i nærheden af sin bopæl. Da ansøgeren kom hjem fortalte han sin far, hvad der var sket. Ansøgerens far tog bomben fra ansøgeren og gemte den ude i familiens stald. 22 dage senere blev ansøgeren vækket om natten, idet en mand fra Taliban stod ved hans seng. Ansøgeren blev trukket ud i en bil og kørt til et hus. Under tilbageholdelsen udsatte Taliban ansøgeren for voldelige overgreb, de tvang ansøgeren til at være dansedreng og udsatte ham for seksuelle overgreb. Ansøgeren var tilbageholdt i syv dage, hvorefter ansøgerens far og fem andre mænd kom og hentede ansøgeren og bragte ham til et hospital. Ansøgerens far fortalte ham, at han var blevet løsladt af Taliban, fordi han havde fået endnu en chance til at placere bomben, nu hjemme hos militærlederen, hvor han arbejdede hver fredag. Ansøgeren havde været indlagt på hospitalet i 25 dage, da ansøgerens far kom og fortalte, at ansøgeren skulle tage hjem til sin fars ven. Ansøgeren blev hentet af sin fars ven, som han opholdt sig hos i 50 til 60 dage. Derefter kom der en menneskesmugler, som hjalp ansøgeren med at udrejse. Da ansøgeren befandt sig i Nimruz fortalte

menneskesmugleren ansøgeren, at ansøgerens familie var blevet opsøgt af Taliban, som slog ansøgerens far ihjel, voldtog ansøgerens ægtefælle og brændte familiens bopæl. Efter ansøgerens udrejse af Afghanistan opsøgte Taliban ansøgerens familie yderligere en gang og tog ansøgerens lillebror med sig. Taliban sagde i denne forbindelse, at de ville vente et par dage og se, om ansøgeren meldte sig til dem. Efter et par dage slog Taliban ansøgerens lillebror ihjel. Om sin frygt for sin ægtefælles brødre har ansøgeren oplyst, at brødrene vil slå ham ihjel, så de kan overtage hans forretning. Flygtninge­nævnet finder efter en samlet vurdering at kunne lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med Taliban til grund, idet ansøgeren har forklaret detaljeret, konsistent og uden væsentlige divergenser. Flygtninge­nævnet finder således, at det må lægges til grund, at ansøgeren har arbejdet fire til fem år på nationalhærens militærbase i Herat-provinsen, at han har været tilbageholdt af Taliban med henblik på at få ham til at placere en bombe på militærbasen og efterfølgende hos den øverstkommanderende på militærbasen, og at han under den anden tilbageholdelse blev udsat for fysiske overgreb. Nævnet finder, at ansøgeren herved i tilstrækkelig grad har sandsynliggjort, at han er truet og efterstræbt af Taliban. Flygtninge­nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtninge­nævnet finder imidlertid, at ansøgeren som følge af sit arbejde og det forhold, at Taliban har slået hans far ihjel, er profileret i forhold til Taliban og derfor fortsat må antages at være i Talibans søgelys. Nævnet finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. For så vidt angår ansøgerens frygt for ægtefællens brødre bemærker Flygtninge­nævnet, at ansøgeren efter sin forklaring ikke har oplevet konflikter med brødrene, hverken før han forlod Afghanistan eller efterfølgende, og at det beror på hans egen formodning, at ægtefællens brødre vil slå ham ihjel. Ansøgerens forklaring om, at hans ægtefælle er udrejst til Iran på grund af konflikten kan ikke føre til andet resultat, da det ikke er sandsynliggjort, at brødrene har truet ansøgeren. Under hensyn til det oplyste om ansøgerens helbredsmæssige forhold, der er underbygget af omfattende lægelige oplysninger, finder Flygtninge­nævnet, at det ikke er rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Flygtninge­nævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2018/343

Nævnet meddelte i **november 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtninge­nævnet** udtalte:” Ansøgeren er iransk statsborger, etnisk kurder og yaresan fra [en by i] Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hendes ægtefælles familie vil slå hende ihjel, idet hun flygtede fra deres hjem og dermed har bragt skam over familien. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter at

blive slået ihjel af de iranske myndigheder, idet hun er flygtet ud af sit ægteskab. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hendes bror i 2004 forårsagede en motorcykelulykke, i hvilken forbindelse en mand døde. Broren gik efter ulykken under jorden, dels fordi der blev skudt efter ham, og dels fordi familien til den afdøde ville have ham udleveret, i hvilken forbindelse de chikanerede ansøgerens familie. Ældrerådet i landsbyen samledes efter ulykken og besluttede, at ansøgerens familie skulle give en datter til den afdødes familie som kompensation for tabet. Ansøgeren blev derfor som 15-årig mod sin vilje gift med sin ægtefælle. Ansøgeren blev regelmæssigt udsat for vold af ægtefællen og hans familie. Endvidere udsatte ægtefællen ansøgeren for seksuelle overgreb. Ansøgeren blev venner med deres nabos datter, og hun fortalte hende, hvad hun blev udsat for. I 2013 mødte ansøgeren naboens datters storebror, [M]. Ansøgeren kom til at holde af ham, og hun ringede til ham, når hun havde mulighed for det. De talte om, at de gerne ville giftes. I forlængelse deraf aftalte ansøgeren og [M], at de ville flygte sammen. [I sommeren] 2014 ville de udrejse sammen, men [M] fortrød flugten ved den tyrkiske grænse, idet han ikke ønskede at forlade sine studier og sin familie i Iran. Ansøgeren rejste derefter videre alene. I Tyrkiet mødte ansøgeren tilfældigvis sin fætter, som hun boede med i syv til otte måneder, hvorefter hun også mødte sin ægtefælles nevø, [S], som derefter begyndte at skygge ansøgeren og genere hende i to måneder. [S] fortalte ansøgeren, at hun havde bragt skam over familien, og at hun skulle vende tilbage til sin ægtefælle i Iran. Ansøgeren udrejste af Tyrkiet [i sommeren] 2015. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om, at hun som led i en æresrelateret konflikt blev tvangsgift med en omkring seks år ældre mand, og at hun i ægteskabet blev udsat for vold og voldtægt, og at ægtefællens familie i øvrigt behandlede hende nedværdigende på grund af den æresrelaterede konflikt, til grund. Flygtningenævnet kan endvidere lægge ansøgerens forklaring om, at det var hovedårsagen til, at hun flygtede fra Iran, til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret detaljeret, overbevisende og selvoplevet herom, ligesom forklaringen om ægtefællens voldsudøvelse støttes af fremlagte fotos. Det forhold, at ansøgeren har erkendt, at der er andre dele af hendes forklaring til Udlændingestyrelsen, der ikke er sandt, kan ikke føre til en anden vurdering, idet både ansøgeren og hendes familiemedlem [K] hele tiden har fastholdt, at ansøgerens forklaring om hendes oprindelige problemer i Iran var sandt, og at hun kun forklarede usandt om andre forhold for at hjælpe [K]. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at blive udsat for voldelig og anden nedværdigende behandling af sin ægtefælle og svigerfamilie, og at hendes familie på grund af æreskonfliktens karakter ikke er i stand til at beskytte hende, og at myndighederne heller ikke har vilje til at beskytte hende. Efter konfliktens karakter, og da ansøgeren er en ung enlig kvinde, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren herefter har sandsynliggjort, at hun har behov for beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hendes konversion til kristendommen

er reel. Ansøgerens forklaring om, at hun allerede i Tyrkiet stiftede bekendtskab med kristendommen, og at hun også inden, at hun begyndte at gå i kirke i [en by i Danmark], havde stiftet bekendtskab med kristendommen, fremstår ikke troværdig. Dette støttes også af, at Luthersk Mission, [i en udtalelse af efteråret] 2018 har anført, at ansøgeren ikke før sin kontakt til Luthersk Mission havde beskæftiget sig med kristendommen, og at hun i begyndelsen var lidt skeptisk over for det kristne budskab. Ansøgeren har heller ikke på overbevisende måde kunnet redegøre for sine refleksioner og overvejelser i forbindelse med konversion. Ansøgerens forklaring bærer generelt præg af, at hun har været tiltrukket af det sociale fællesskab ved de kirkelige aktiviteter og den støtte, som menigheden har ydet hende i en svær tid, herunder under en længerevarende varetægtsfængsling. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Herefter, og da den dom på 20 dages fængsel, som ansøgeren er idømt ved Vestre Landsrets ankedom af [efteråret] 2018, efter en proportionalitetsafvejning ikke udelukker ansøgeren fra at opnå asyl, meddeler Flygtningenævnet derfor ansøgeren asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Iran/2018/379

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Afgh/2018/97, der er nævnt i afsnit 6.10, Afgh/2018/316, der er nævnt i afsnit 5.1.1.2, samt Irak/2018/127, der er henvist til i afsnit 6.15.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali, tilhører [A-klanen], er sunni-muslim af trosretning og fra [en landsby i] Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af medlemmer af [B-klanen] på grund af en blodhævnskonflikt. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans bror [...] arbejdede som vagt ved et landbrug. [Sommeren] 2015 blev landbruget angrebet af personer fra [B-klanen]. Ansøgerens bror var bevæbnet og skød og dræbte fire personer. Ansøgerens bror blev imidlertid også selv ramt af fire skud i brystet og afgik ved døden. [Kort tid efter brorens død] blev ansøgerens bopæl angrebet af personer fra [B-klanen]. Under angrebet blev ansøgerens far slået ihjel, mens hans mor og ægtefælle blev udsat for vold. Ansøgeren var ikke til stede, da bopælen blev angrebet, men han vendte hjem kort tid efter. Ansøgerens ægtefælle sagde til ham, at

han skulle forlade bopælen, fordi personerne fra [B-klanen] også havde til hensigt at slå ham ihjel. Ansøgeren opsøgte derfor sin ven, [Y's] bopæl, hvor han skjulte sig. [Y] opsøgte de ældre i landsbyen og bad dem mægle i konflikten, hvorefter de ældre henvendte sig til personerne fra [B-klanen]. På vegne af ansøgeren tilbød de ældre, at der blev betalt blodpenge, men personerne fra [B-klanen] afviste dette og sagde, at de ville slå ansøgeren ihjel som kompensation for de personer fra deres klan, som ansøgerens bror havde slået ihjel. De ældre rådede efterfølgende ansøgeren til at rejse væk. Ansøgeren har oplyst, at han opholdt sig ti dage hos sin ven [Y], hvorefter [Y] kørte ham hen til ægtefællens søsters bopæl i [byen X]. Derefter sluttede ansøgerens ægtefælle og børn sig til ansøgeren i [byen X], hvor han opholdt sig i 16 dage inden udrejsen. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent sammenhængende og troværdigt om hændelsesforløbet. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgerens bror i forbindelse med sit arbejde som vagt, skød og slog fire medlemmer af [B-klanen] ihjel, hvorefter broren selv blev slået ihjel. Det kan endvidere lægges til grund, at medlemmer af [B-klanen] efterfølgende slog ansøgerens far ihjel en dag, hvor ansøgeren ikke var hjemme. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til [sin hjemby] også vil være i risiko for at blive slået ihjel af medlemmer fra [B-klanen], idet denne klan ønsker blodhævn. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sin hjemby [...] vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at betingelserne for asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet finder ikke, at betingelserne for at henvise ansøgeren til som internt flugtalternativ at tage ophold i [byen Y] er opfyldt. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at landsbyen ligger meget tæt på ansøgerens hjemby, hvorfor det må antages, at medlemmer fra [B-klanen] både har mulighed for og vilje til at opsøge ansøgeren her. Den omstændighed, at ansøgerens ægtefælle og børn problemfrit har kunnet opholde sig i [byen Y] kan ikke føre til et andet resultat, da kvinder og børn sædvanligvis ikke er omfattet af blodfejder. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2018/93

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 2.3 nævnte afgørelse Afgh/2018/276, hvori nævnet fandt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemområde risikerede overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af farens arbejde for den afghanske hær. Nævnet fandt dog, at ansøgeren kunne henvises til et internt flugtalternativ i andre dele af Afghanistan.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgerne risikerede overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, kan henvises til afgørelsen Afgh/2018/341, der er nævnt i afsnit 2.3.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har forholdt sig til, om det påberåbte asylmotiv falder indenfor anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **september** 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er shia muslim fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Iran henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter sin farbror og myndighederne, samt at han ikke vil have noget liv eller nogen fremtid der. Ansøgeren har ikke nogen iranske dokumenter, hvorfor han frygter at blive deporteret til Afghanistan af de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hans farbror overtog forældremyndigheden over ansøgeren og hans søster, da ansøgerens forældre afgik ved døden. Farbroren ville tvinge ansøgeren til at arbejde for ham og tage indtjeningen fra ansøgeren. Hvis han ikke gjorde, som farbroren sagde, ville han blive smidt ud af bopælen. Ansøgeren frygter også, at han vil banke ansøgeren, indtil han dør af det. Farbroren har sagt, at hvis han en dag får fat på ansøgeren, så vil han sørge for at opdrage ham på en ordentlig måde. Han formoder, at det betyder, at han vil slå ham. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Afghanistan henvist til, at han frygter ISIL, at han ikke vil kunne klare sig, at han vil sulte, og at han vil blive udnyttet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han har hørt, at ISIL er i Afghanistan, at han aldrig har været i landet før, at han ikke kender nogen personer i landet, at han ikke har nogen jord eller penge, at han ikke kender kulturen, sproget eller samfundet, og at der ikke er nogen sikkerhed i Afghanistan. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren som asylmotiv har henvist til, at han aldrig har været i Afghanistan, ikke har nogen slægtninge der og ikke kender til samfundsforholdene og kulturen i landet. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens ukendskab til og manglende sociale relationer i Afghanistan kan begrunde, at han meddeles asyl i Danmark. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse, eller at han risikerer dødsstraf, tortur, anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er herefter ikke opfyldt. En subsidier påstand om, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, tages ikke til følge, idet Flygtningenævnet vurderer, at de foreliggende baggrundsoplysninger om den generelle sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan fortsat ikke vurderes isoleret set at være asylbegrundende. Det forhold, at en fransk appeldomstol indenfor asylområdet den 9. marts

2018 har truffet afgørelse om, at en afghansk asylansøger fra Kabul på grund af den generelle situation i Kabul skulle meddeles asyl, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/293

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen [A] og er sunni-muslim. Ansøgeren er somalisk statsborger, men født og opvokset i Jeddah i Saudi Arabien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter de generelle forhold i Somalia og at blive tvangsrekrutteret til al-Shabaab. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at han frygter krigen i Somalia, og at han frygter at blive tvangsrekrutteret til al-Shabbab, fordi han tilhører en mindre klan, [A]. Ansøgeren har aldrig været i Somalia, og han ved ikke fra hvilket område i Somalia, hans forældre stammer. Ansøgeren har forklaret, at han aldrig har været i Somalia, ikke taler somali og ikke har kendskab til familie i Somalia. Ansøgeren har ligeledes forklaret, at han ikke har konflikter i Somalia. Flygtningenævnet kan overordnet lægge disse oplysninger til grund, idet dog bemærkes, at det findes usandsynligt, at ansøgeren ikke i et vist omfang behersker det somaliske sprog, idet han er opvokset og frem til sin udrejse har boet sammen med sin mor, der er født og opvokset i Somalia. Flygtningenævnet finder, at der er tale om socioøkonomiske forhold, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7. De generelle forhold i Somalia er i det sydlige og centrale Somalia forbedret, således at enhver ikke længere, ved sin blotte tilstedeværelse, vil være i risiko for overgreb, omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Ansøgeren er en ung mand uden helbredsmæssige problemer, hvorfor ansøgeren vil kunne etablere en efter somaliske forhold rimelig tilværelse i for eksempel Mogadishu. Ansøgeren har ikke ved en henvisning til de generelle forhold i Somalia sandsynliggjort, at han ved en indrejse i Somalia vil være i risiko for overgreb som følge af en klankonflikt. Det forhold, at ansøgeren ikke er i besiddelse af dokumenter, er et udrejsespørgsmål, der ikke er omfattet af Flygtningenævnets kompetence. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en indrejse i Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2018/65

Nævnet **stadfæstede i oktober 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil fra Jaffna, Sri Lanka. Ansøgeren har forklaret, at han er hindu, men han er ikke praktiserende. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til

Sri Lanka frygter at være uden netværk, ligesom han frygter den generelle sikkerhedsmæssige situation i landet. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at hans mor døde under tsunamien i 2004, mens hans far døde under borgerkrigen omkring 2009. Ansøgerens familie blev splittet, idet hans storebror forsvandt. Ansøgeren formoder, at hans storebror havde tilknytning til de Tamilske Tigre. Efter borgerkrigen flyttede ansøgeren sammen med sin søster, sin onkel og onklens familie til Point Petro. Her opsøgte myndighederne familiens bopæl. Myndighederne tog flere gange ansøgerens søster med til politistationen, hvor hun blev afhørt om sin tilknytning til de Tamilske Tigre. Omkring 2011 blev ansøgerens søster gift med en mand bosiddende i Danmark, og hun flyttede derefter til Danmark. Efter søsterens udrejse blev familien fortsat opsøgt af myndighederne, som efterspurgte søsteren. I 2013 udrejste ansøgeren fra Sri Lanka. Ansøgeren har ikke haft kontakt med familiemedlemmer eller andre i Sri Lanka efter sin udrejse, og han er ikke bekendt med, om de familiemedlemmer, han tidligere havde i landet, fortsat lever. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at nævnet tiltræder, at ansøgeren, der er 17 år gammel, er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, idet han under mødet har svaret på de stillede spørgsmål på en måde der viser, at han har forstået, hvad asylbehandlingen går ud på. Flygtningenævnet kan i det hele lægge ansøgerens forklaring til grund, men vurderer i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen, at ansøgerens asylmotiv ikke er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved ligesom Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at ansøgeren ikke har oplevet nogen former for personlige konflikter i Sri Lanka og på, at han kunne opholde sig i Sri Lanka i omkring to år efter, at hans søster i 2011 havde forladt landet, ligesom ansøgerens søster problemfrit har opholdt sig i Sri Lanka i omkring et år fra foråret 2016. Det forhold, at ansøgeren er uden netværk i Sri Lanka, kan heller ikke føre til, at han meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, idet der er tale om socioøkonomiske forhold, der ikke er omfattet af anvendelsesområdet for denne bestemmelse. Endelig kan de generelle forhold, herunder sikkerhedssituationen for tamiler i Sri Lanka, heller ikke føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Sril/2018/4

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren er født i Mashhad,

Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af sine farbrødre grundet en jordkonflikt. Derudover frygter ansøgeren, at en person ved navn [K], vil udlevere ansøgeren til ansøgerens farbrødre, idet han har været hyret af dem. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at ansøgerens far havde en jordkonflikt med sine halvbrødre omkring 10-20 år før, ansøgeren blev født. Af denne årsag flygtede han til Iran, hvor ansøgeren blev født og voksede op. I 2007 eller 2008 lavede en person ved navn [K] en anmeldelse mod ansøgerens mor, formentlig for at få hende udvist til Afghanistan. Ansøgeren formoder, at hans farbrødre havde betalt [K] for at lave denne anmeldelse. I [efteråret] 2015 skulle ansøgeren deporteres til Afghanistan af de iranske myndigheder. Ansøgeren skulle først opholde sig i en lejr, hvor han mødte en nabo fra Iran, ved navn [J]. [J] sagde, at ansøgeren og hans familie havde røvet [J's] familie fra det, som var deres ret. Ansøgeren forstod ikke, hvad han mente. Ansøgeren formoder, at det omhandlede den anmeldelse, som [K] var blevet hyret til at lave af farbrødrene. Ansøgeren var i Afghanistan i to til tre dage. Han fik kontakt til en menneskesmugler, der skaffede ham tilbage til Iran. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at familien har en jordkonflikt i Kandahar, til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at konflikten har et sådant niveau, at ansøgeren risikerer overgreb, hvis han tager bopæl et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren er i nogen risiko i forhold. Det hviler udelukkende på ansøgerens formodninger, der ikke er underbyggede, at [K] skulle være betalt af farbrødrene med henblik på, at familien skulle tvinges tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet finder således i det hele ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Det forhold, at ansøgerens bror i 2007 fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, med henvisning til jordkonflikten, kan ikke føre til andet resultat. Vurderingen af ansøgerens risiko skal foretages på nuværende tidspunkt og efter de nu foreliggende oplysninger. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/146

Nævnet **stadfæstede i april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren indrejste i 2014, efter at hun havde fået opholdstilladelse på andet grundlag. Ansøgeren søgte asyl i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somalier og fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at de somaliske myndigheder vil slå hende ihjel, idet de tror, at hun har samarbejdet med al-Shabaab. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter al-Shabaab, idet hun har serveret mad til myndighedspersoner. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i Somalia arbej-

dede på et spisested, som ofte havde kunder med tilknytning til myndighederne. [I slutningen af] 2011 blev ansøgeren på sit arbejde opsøgt af nogle personer fra al-Shabaab, der ønskede at købe noget mad. Personerne fortalte ansøgeren, at de ikke fandt hendes påklædning passende, og at hun skulle være påpasselig. Nogle dage efter modtog ansøgeren et brev, hvori hun blev truet med, at hun ville blive slået ihjel, hvis hun ikke ændrede sin påklædning og ophørte med at servere mad til myndigheds personer. [I slutningen af] 2011 fortalte ansøgeren til nogle kunder fra militæret, at hun havde modtaget et trusselsbrev, og derfor ikke kunne servere mad for dem længere. Soldaterne blev vrede over, at ansøgeren afviste at servere for dem, og de begyndte endvidere at mistænke hende for at samarbejde med al-Shabaab. Ansøgeren blev på denne baggrund anholdt. Ansøgeren var herefter fængslet i 28 dage. Ansøgeren besluttede sig efter sin løsladelse for at udrejse af Somalia. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund men finder, at ansøgerens konflikter dels må anses for afsluttede, dels ikke har en intensitet, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Efter ansøgerens forklaring påtalte folkene fra al-Shabaab hendes påklædning og forbød hende at sælge varer og mad til myndigheds personer. Konflikten fandt sted for mere end fem år siden, og al-Shabaab har i øvrigt ikke kontrol over Mogadishu længere. Efter at ansøger havde været tilbageholdt af myndighederne, blev hun løsladt uden betingelser, efter at [A] havde garanteret, at hun ikke tilhørte al-Shabaab, og ansøgeren kunne derefter uden problemer opholde sig i hjemmet og tage sig tid til at sælge sin forretning. Også dette forhold fandt sted for mere end fem år siden og må betragtes som afsluttet. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren, da hun udrejste af Somalia, havde en asylbegrundende konflikt. Det fremgår af ansøgerens familiesammenføringssag, at hun har forældre, der lever i Somalia. Af partshøringsskema fra [vinteren] 2016 fremgår, at ansøgerens farmor lever udenfor Mogadishu. Ansøgeren har efter sin egen forklaring siden 2010 levet alene med sine meget yngre søskende og har været i stand til at etablere og drive en kiosk og et spisested og senere sælge dette. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren har været og fortsat vil være i stand til at etablere og ernære sig i Somalia. Hertil kommer, at ansøgeren fortsat har i hvert tilfælde et familiemedlem nær Mogadishu, og tidligere har fået hjælp af naboer og klanmedlemmer med forbindelser til myndighederne. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ikke har et mandligt netværk i Somalia. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2018/30/17

Som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af religiøs overbevisning fra [by] i Ghazni-provinsen i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han vil blive slået ihjel af sin fars fætter og dennes to sønner. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans fars fætter, [A], slog ansøgerens farbror, [B], ihjel, og siden har truet med at slå ansøgeren og hans familie ihjel. Konflikten med [A] vedrørte et stykke jord, som ansøgerens far ejede i fællesskab med [A] og [B]. [A] og [B] kom op at slås om jorden, i hvilken forbindelse [B] blev slået ihjel. Ansøgerens far fik herefter overdraget hele jordstykket som blodpenge, og [A] blev idømt fem års fængsel. Omkring tidspunktet for [A]’s løsladelse, blev ansøgerens bror [C] stukket to gange i skulderen med en kniv af den ene af [A]’s sønner. Omkring to uger efter denne hændelse udrejste ansøgeren og hans familie af Afghanistan. [C] rejste til Europa, mens ansøgeren og resten af familien tog ophold hos en familieslægtning ved navn [D] i Pakistan. I løbet af opholdet i Pakistan fortalte [D] ansøgeren, at han og hans families liv fortsat var i fare, idet [A] stadig ville slå dem ihjel. [D] havde hørt herom fra folk, som han kendte i både Afghanistan og i Pakistan. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens viden om jordkonflikten er sparsom og alene beror på, hvad hans mor har fortalt ham. Henset imidlertid til at ansøgerens bror, [D], der indrejste i Danmark i [starten af] 2011, under en samtale med Udlændingestyrelsen i [foråret] 2011 har forklaret i overvejende grad tilsvarende om konflikten, og henset til, at broren har opnået asyl på dette grundlag, finder Flygtningenævnet ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om jordkonflikten og truslerne fra [A], da ansøgeren og hans familie boede i Afghanistan, herunder at broren til et bryllup i Kabul blev overfaldet af en af [A]’s sønner og stukket med en kniv. Flygtningenævnet lægger til grund, at konflikten efter det oplyste daterer sig tilbage til omkring 2005, hvor [A] fik en fængselsstraf på fem år. Flygtningenævnet finder herefter, at konflikten ikke længere har en sådan aktualitet, at den er asylbegrundende. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren forlod Afghanistan for mere end syv år siden, og at jorden blev solgt i den forbindelse. Flygtningenævnet har endvidere ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren i Pakistan har modtaget trusler fra [A] og hans sønner. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han ikke ved, hvem der overbragte truslerne til [D], at han ikke personligt har modtaget trusler fra [A] eller hans sønner, og at hverken [A], dennes sønner eller andre har opsøgt ansøgeren, mens han boede i Pakistan. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel og konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den generelle sikkerhedssituation i Afghanistan, herunder for etniske hazarer, er ikke af en sådan karakter, at enhver ved deres blotte tilste-

deværelse risikerer overgreb omfattet af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/297

Der kan endvidere henvises til de afgørelser i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere, som er omtalt nedenfor i afsnit 6.3.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af) sit asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af unddragelse fra militærtjeneste, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra [by], [by], [landsby], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hans far vil udsætte ham for fysiske overgreb, fordi ansøgeren nægtede at arbejde for ham som fårehyrde. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter, at de iranske myndigheder vil anholde, fængsle eller fratage ham sine rettigheder, fordi han ikke har aftjent militærtjeneste, og fordi han er udrejst illegalt af Iran. Ansøgeren har videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at dø, fordi han ikke kan blive behandlet for sin kroniske nyresygdom i Iran. Endelig har ansøgeren under nævnsmødet henvist til, at han i Danmark er blevet sympatisør af KDPI. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han gennem hele sit liv i Iran er blevet udsat for fysiske overgreb af sin far. Overgrebene fandt sted to til tre gange om ugen. I sommeren 2015 smed ansøgerens far ham ud hjemmefra og slog ham, fordi ansøgeren fortalte ham, at han ikke ønskede at arbejde som fårehyrde for ham mere. Ansøgeren har videre oplyst, at han blev indkaldt til militærtjeneste af de iranske myndigheder i starten af 2015. Ansøgeren modtog en tilsigelse om at møde på politistationen i [by] og registrere sig. Ansøgeren mødte ikke op for at registrere sig, men han har ikke oplevet problemer med de iranske myndigheder som konsekvens heraf. Ansøgeren lider af en kronisk nyresygdom, som han ikke kan modtage behandling for i Iran. Under nævnsmødet har ansøgeren endelig henvist til, at han i Danmark er blevet sympatisør af KDPI. I den forbindelse er der blevet taget billeder af ham sammen med lederen af KDPI, og disse billeder er lagt op på KDPI’s officielle hjemmeside. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om konflikten med ansøgerens far til grund, men vurderer i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen, at denne konflikt ikke er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de samme forhold som Udlændingestyrelsen, herunder at ansøgeren har forklaret, at konsekvensen af, at han fortalte sin far, at han ikke længere ville arbejde for ham

alene var, at han blev tildelt en lussing og bedt om at forlade familiens bopæl. Det forhold, at ansøgeren ikke har meldt sig til myndighederne og ladet sig registrere i forbindelse med, at han er blevet indkaldt til militærtjeneste, og at han ikke ønsker at kæmpe for de iranske styrker i Iran, kan heller ikke føre til, at han skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved i lighed med Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at den faktiske sanktion for udeblivelse fra militærtjeneste i Iran normalt begrænser sig til, at den udeblevne ikke uden videre vil kunne tage kørekort, og at det er ualmindeligt, at fængselsstraf kommer på tale. Det fremgår videre, at der i de fleste tilfælde gives amnesti til udeblevne. Det fremgår endelig af de foreliggende baggrundsoplysninger, at de iranske myndigheder rekrutterer udenlandske shia-muslimer til at deltage som lejesoldater i krigen i Syrien, og at der ikke er indikationer på, at det iranske styre sender iranske værnepligtige til krigen i Syrien. Den omstændighed, at ansøgeren er udrejst illegalt af Iran, kan heller ikke føre til, at han anses for omfattet af den nævnte bestemmelse, da der efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de sanktioner, som ansøgeren eventuelt vil kunne imødesee ved en tilbagevenden til Iran, ikke er grundlag for at fastslå, at han vil blive udsat for en uforholdsmæssig straf. Endelig kan ansøgerens oplysninger om, at han i Danmark er blevet sympatisør for KDPI heller ikke føre til, at han meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har ikke ved de fremlagte billeder eller på anden måde sandsynliggjort, at det er kommet til de iranske myndigheders kundskab, at han er sympatisør, eller at han i Danmark har deltaget i en ceremoni, der var arrangeret af partiet. Det bemærkes herved, at ansøgerens forklaring om, at de fremlagte billeder er lagt på partiets officielle hjemmeside ikke kan lægges til grund, idet det under nævnmødet ikke har været muligt at fremvise dette. Det bemærkes, at det ikke hører under Flygtningenævnets kompetence at vurdere, hvorvidt ansøgerens nyresygdom kan føre til, at han af humanitære grunde skal meddeles opholdstilladelse. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/259

Nævnet **stadfæstede i november 2018** Udlændinge styrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og oprindeligt yarsan af religiøs overbevisning fra Sarpol-e Zahab, Iran. Ansøgeren har ikke forud for sin indrejse i Danmark været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men oplyser sidenhen at være blevet medlem af KDPI. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheders overgreb. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han er udrejst illegalt af Iran og udeblevet fra sin militærtjeneste. Ansøgeren meldte sig på militærregistreringskontoret i Sarpol-e Zahab

i [sommeren] 2015 og fik et par dage senere oplyst, at han skulle trænes og udsendes til Syrien. Ansøgeren kontaktede herefter sin far, der på dette tidspunkt opholdt sig i [et europæisk land], som opgav sin asylansøgning og vendte tilbage til Iran. Da ansøgerens far efter omkring 12 dage i Iran blev opsøgt af to myndighedspersoner, besluttede familien, herunder ansøgeren, at udrejse af landet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv endvidere oplyst, at han siden sin indrejse i Danmark er blevet medlem og politisk aktiv for KDPI. Ansøgeren har herudover henvist til, at han efter indrejsen i Danmark er konverteret til kristendommen. Nogle måneder inden hans lillesøsters fødsel i [efteråret] 2016 viste en scanning, at det ufødte barn havde en fejl i sin brystkasse. Ansøgeren fattede sammen med sine forældre interesse for kristendommen, opsøgte herefter en præst og begyndte at gå i kirke. Da søsteren blev født sund og rask, besluttede ansøgeren sammen med sine forældre at lade sig døbe, hvilket han og forældrene blev [i slutningen af] 2016. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke er i risiko for at blive udsendt til Syrien. For så vidt angår ansøgerens udeblivelse fra militærtjeneste fremgår det af et høringssvar af 13. februar 2017 fra Udenrigsministeriet blandt andet, at den faktiske sanktion for udeblivelse fra militærtjeneste i Iran normalt vil begrænse sig til, at den udeblevne f.eks. ikke uden videre kan tage kørekort, og at det er ualmindeligt, at fængselsstraf kommer på tale som sanktion i forhold til personer, der udebliver fra militærtjeneste, derimod gives der i de fleste tilfælde amnesti til udeblevne. For så vidt angår ansøgerens illegale udrejse af Iran fremgår det af baggrundsoplysningerne, herunder et høringssvar af 31. oktober 2011 fra Udenrigsministeriet, at straffen for en iraner, som er udrejst illegalt, er fængsel mellem et og tre år eller betaling af en bøde på mellem 100.000 og 500.000 Rials. Ifølge det iranske parlaments hjemmeside indeholder høringssvaret formentlig en fejl, således at fængselsstraffen rettelig er mellem et og to år. Ansøgeren findes derfor ikke at have sandsynliggjort, at han hverken i anledning af sin udeblivelse fra militærtjeneste eller illegale udrejse er i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, hvorved det bemærkes, at det – bortset fra efter dansk retstradition ganske urimelige sanktioner – falder inden for det enkelte lands jurisdiktion at lovgive for sine borgere og fastsætte sanktioner. Ansøgerens oplysninger om sine politiske aktiviteter for KDPI i Danmark findes ikke at kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans aktiviteter er kommet til de iranske myndigheders kundskab, og at han derved er kommet i et modsætningsforhold til de iranske myndigheder. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen er reel. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren blev døbt [i slutningen af] 2018, kun omkring to måneder efter at hans angivelige interesse for kristendommen opstod, og på et tidspunkt, hvor ansøgeren – der ikke i hjemlandet havde haft interesse for kristen-

dommen – kun havde meget begrænset kendskab til kristendommen. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren – i hvert fald i alt væsentligt – om baggrunden for sin konversion alene har kunne forklare, at den skyldtes, at der i forbindelse med hans mors graviditet blev fundet en fejl i det ufødte barns brystkasse, og at ansøgerens lillesøster blev født sund og rask. Den omstændighed, at ansøgeren på sin Facebook-profil har lagt budskaber, fotos m.v. med kristent indhold findes ikke at kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Nævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at de iranske myndigheder er blevet bekendt med ansøgerens aktiviteter på Facebook, og at ansøgeren derved er kommet i et modsætningsforhold til de iranske myndigheder. Flygtningenævnet finder derfor, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/259

Endvidere henvises til afgørelsen Syri/2018/34, der er omtalt i afsnit 8.7, og de i afsnit 5.1.3.2 nævnte afgørelser om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien.

Som eksempel på andre sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for sanktioner eller overgreb i forbindelse hermed ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan henvises til den i afsnit 5.2. omtalte afgørelse Lita/2018/1.

Nævnet har i beretningsåret i flere sager forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangs- hvervning til væbnede grupper. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra [mellemstor by] i Ghuri distriktet, Baghlan provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han vil blive slået ihjel af en mand ved navn [A] og hans folk, fordi ansøgeren tilhører [B] stammen, og fordi hans familie gennem en årrække har været i konflikt med [A], der var i ledtog med den tidligere afghanske vicepræsident. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, eller hvervet til deres gruppering, fordi han er flygtet fra en træningslejr drevet af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at hans familie i omkring ti år har været i konflikt med den tidligere vicepræsident og [A]. Ansøgerens morbror, [C], og ansøgerens farbror, [D], blev slået ihjel af [A]’s folk, da ansøgeren var ni eller ti år gammel. Et år herefter slog [A]’s folk også ansøgerens anden farbror, [E], ihjel. Da ansøgeren var 11 år gammel, blev ansøgerens far kidnappet. [A]’s folk fortalte ansøgerens familie, at de ikke skulle lede efter ansøgerens far, og truede i samme forbindelse med at slå ansøgerens familie ihjel, hvis de

fortsatte med at lede efter ham. På trods heraf fortsatte ansøgerens mor og ansøgerens morbror, [F], med at lede efter ansøgerens far. Omkring tre måneder herefter blev ansøgerens bror, [G], slået ihjel. Da ansøgeren en dag var i koranskole, opfordrede en person fra Taliban ansøgeren og de andre elever til at deltage i hellig krig. Dagen efter kom ansøgeren ikke i skole. Den næstfølgende dag blev ansøgerens mor opsøgt på familiens bopæl af nogle personer. Den ene af personerne slog ansøgerens mor i ansigtet og truede hende med, at de ville slå ansøgeren ihjel, hvis ikke han kom tilbage til koranskolen. Dagen efter tog ansøgeren i koranskolen, hvor han blev slået under sine fødder, fordi han var udeblevet dagen forinden. De næstfølgende fire dage modtog ansøgeren våbentræning af Taliban, hvorefter han igen udeblev fra koranskolen. Dagen efter blev ansøgeren på ny opsøgt af nogle personer, der stak ham i låret med en bajonet og truede ham på livet. Ansøgeren tog herefter til [lille by i Afghanistan], hvor han boede i skjul hos sin fars ven, [H], i seks måneder. Kort herefter udrejste ansøgeren af Afghanistan. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om asylmotiverne til grund. Nævnet henviser til, at ansøgeren har forklaret detaljeret, konsistent og sammenhængende om sin families konflikt med [A]. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgerens morbror og to farbrødre blev slået ihjel, da ansøgeren var omkring ti år gammel, og at ansøgerens far blev kidnappet, da ansøgeren var omkring 11 år gammel, ligesom ansøgerens bror på seks år blev slået ihjel. Flygtningenævnet finder imidlertid, at der er tale om en afsluttet konflikt, og at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han fortsat er i risiko som følge af konflikten. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke er blevet opsøgt eller truet efter faderens kidnapning. Ansøgeren har uden at opleve problemer kunnet bo i fire år hos sin morbror, hvis bopæl var beliggende omkring to minutters gang fra ansøgerens families oprindelige bopæl. I den periode gik ansøgeren på samme skole, hvor han tidligere havde gået, og han gik alene frem og tilbage til skole. Efter de fire år hos morbroren flyttede ansøgeren hjem til sin mor, hvor han heller ikke oplevede problemer som følge af konflikten. Nævnet henviser endvidere til, at ansøgeren har forklaret detaljeret og stort set konsistent om sit asylmotiv angående Talibans reaktion på hans udeblivelse fra koranskolen. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren på koranskolen blev opfordret til at deltage i hellig krig, at han efter den første udeblivelse blev straffet og undervist i våbenhåndtering, og at han efter den anden udeblivelse blev udsat for vold på sin bopæl, hvorunder han besvimed. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren i forhold til sit hjemområde, hvor Taliban har stor indflydelse, må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren kan imidlertid ikke anses for særligt profileret i forhold til Taliban, og han har ikke sandsynliggjort, at Taliban har evne og vilje til at finde ham, hvis han tager ophold et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har kunnet opholde sig hos sin fars ven i seks til syv måneder frem til sin udrejse af Afghanistan uden at opleve problemer. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren er en arbejdsduelig, ung, enlig mand ved godt helbred. Nævnet finder det derfor rimeligt at

henvise ham til som internt flugtalternativ at tage ophold andetsteds i Afghanistan, eksempelvis i Kabul, Herat eller Mazar-e-Sharif. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/265

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Afgh/2018//265, der er nævnt i afsnit 2.3, og Afgh/2018/141, der er nævnt i afsnit 6.15.

5.1.3.1 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager).

Formålet med lovforslaget har været at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som har behov for asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet, og som giver mulighed for, at disse udlændinge, hvis beskyttelsesbehov er mere midlertidigt, kan sendes tilbage, når situationen i hjemlandet muliggør dette.

Baggrunden herfor var udviklingen i konflikten i Syrien og den deraf følgende stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark og Europa i øvrigt.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, s. 7) fremgår:

”Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

...

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK's artikel 3.

Afgrænsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.

Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der blandt andet kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene.”

Af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (Til § 1, nr. 1) fremgår endvidere:

”Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, forudsætter en konkret vurdering af, om der kan siges at foreligge en generel situation omfattet af bestemmelsen, og om den pågældende udlænding er omfattet af denne situation. [...]”

Om indholdet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder de hidtil gældende kriterier for meddelelse af beskyttelsesstatus og betydningen af generelt vanskelige forhold i hjemlandet, henvises til beretningens afsnit 5.1.4.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af den nye bestemmelse, nævnes i lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (s. 20):

”... de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkelige gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen.”

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændinge, der omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 3, vil efter lovforslaget blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som i første omgang kan forlænges efter et år og herefter to år fra tidspunktet for en eventuel forlængelse, i hvilken forbindelse det vil blive vurderet, om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse.

En midlertidig opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, bortfalder efter reglerne i udlændingelovens kapitel 3, og såfremt opholdstilladelsen ikke forlænges.

Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles som udgangspunkt ved skriftligt nævnmøde uden advokatbeskikkelse, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2. Flygtningenævnet kan efter en konkret vurdering henvise sager til mundtlig behandling. I disse tilfælde vil klageren få beskikket en advokat. Mundtlig nævnsbehandling kan overvejes i de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen i første instans ikke har kunnet lægge klagerens forklaring til grund, eller såfremt der efter Udlændingestyrelsens afgørelse er fremkommet nye oplysninger i sagen, som nævnet bør få mulighed for at spørge klageren nærmere om.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort 117 personsager i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 3. Heraf blev 14 sager behandlet på skriftligt nævn, og 43 sager afgjort på et mundtligt nævnmøde. 16 sager blev afgjort på formandskompetencen. 44 sager blev enten hjemvist eller afsluttet uden afgørelse grundet frafald eller udrejse.

5.1.3.2 Praksis i statusændringsager

Som eksempler på sager, hvor klageren har henvist til frygt for individuel forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunnimuslim af trosretning fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at han [i sommeren] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i efteråret] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han [sommeren] 2014 blev opsøgt af de syriske myndigheder på sin bopæl, idet de ledte efter hans nevø, som var deserteret fra sin stilling som højtstående militærpilot. Klageren var arresteret og fængslet i omkring tre måneder. Han blev udsat for tortur og afhørt om, hvor hans nevø befandt sig. Han mistede under frihedsberøvelsen tidsfornemmelsen. Klageren blev løsladt ved hjælp af bestikkelse. Pengene hertil blev skaffet af hans ægtefælle, der solgte begge deres boliger. Det var klagerens advokat, der forestod selve bestikkelsen. Efter løsladelsen blev klageren og hans familie ofte udsat for chikane af myndighederne. [I efteråret] 2015 opsøgte de syriske myndigheder klagerens bopæl, hvor de anholdt klagerens sønner, som var udeblevet fra deres indkaldelse til militæret. Sønnen blev senere taget med. Klageren blev ikke taget med. Klagerens bopæl er efterfølgende ved flere lejligheder blevet opsøgt af myndighederne, hvor klageren imidlertid ikke har været hjemme. På et tidspunkt ringede klagerens ægtefælle til klageren og sagde, at de havde fået ”gæster”. Det var et kodeord, de brugte for myndighederne. Klageren indså, at han ikke kunne vende hjem, idet han var bange for at blive anholdt igen. Klageren vendte følgelig ikke tilbage til bopælen men opholdt sig ved sin søster, bror, niece og datter, indtil han kunne få udbetalt sin sidste løn. Herefter udrejste klageren illegalt. Efter udrejsen er klageren blevet bekendt med, at han har fået en udeblivelsesdom på 20 års fængsel, fordi han er udrejst illegalt. Flygtningenævnet lægger vægt på, at klageren på meget væsentlige punkter har forklaret udbyggende om sit asylmotiv. Til oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016 oplyste klageren således ikke noget om, at han var blevet tilbageholdt eller tortureret af myndighederne, fordi han har en nevø, der er deserteret fra en højtstående stilling i den syriske hær. Klageren har oplyst, at han undlod at oplyse herom under den oprindelige behandling af sagen, idet han frygtede, at oplysningerne ville blive videregivet til de syriske myndigheder. Heroverfor står imidlertid, at klageren til sin oplysnings- og motivsamtale blev vejledt om sin oplysningspligt og om, at alle oplysninger i hans sag vil blive behandlet fortroligt, ligesom de danske myndigheder under asylsagens behandling ikke ville henvende sig til offentlige myndigheder i klagerens hjemland eller i det område, hvor han frygter forfølgelse. Klageren har ved sin underskrift vedstået indholdet af oplysnings- og motivsamtalen. Af referatet af oplysnings- og motivsamtalen fremgår det, at klageren har givet en forholdsvis detaljeret forklaring om oplysningerne vedrø-

rende sine sønner og deres unddragelse af militærtjeneste og af myndighedernes opsøgninger i forbindelse hermed. Under disse omstændigheder kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at klageren undlod af fortælle om de nye forhold, som han nu har påberåbt sig til støtte for, at han skal have opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, frem for udlændingelovens § 7, stk. 3, fordi han ikke turde fortælle de danske myndigheder herom, idet det ville skade hans familie. Nævnet finder det i øvrigt påfaldende, at klageren forblev i Syrien i en meget lang periode efter at have været udsat for den omfattende tortur, som han angiver at have været udsat for i anledning af nevøens desertering. Klagerens forklaring om, at han gik ud fra, at sagen var sluttet med hans løsladelse, kan ikke føre til en anden vurdering. Nævnet finder det også påfaldende, at klageren i lyset af det ovennævnte asylmotiv fra Danmark har bedt sin hustru om at rette henvendelse til de syriske myndigheder om hans kørekortforhold. Det forhold, at klageren har fremlagt en torturundersøgelse foretaget af Amnesty International, hvoraf det fremgår, at det er overvejende sandsynligt, at klageren har været udsat for tortur, kan ikke føre til en ændret bedømmelse af det påberåbte asylmotiv. Det bemærkes, at nævnet i lyset af det ovenfor anførte om asylmotivet ikke kan lægge til grund, at klageren er blevet idømt en straf på fængsel i 20 år efter ulovlig udrejse af Syrien, og at klageren således på dette grundlag skulle have sandsynliggjort, at han har behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7. Sammenfattende finder nævnet – også efter klagerens fremtræden for nævnet og besvarelse af spørgsmål om sit fængselsophold og den tortur, som han angiveligt er blevet udsat for, og om sin oprindelige mangel på tillid til de danske myndigheder – at han ikke har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.” Syri/2018/42

Nævnet **stadfæstede i oktober 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og to børn fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i [sommeren] 2015, og at hun og hendes ældste datter i [efteråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i starten af] 2018 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter overgreb fra sin tidligere ægtefælle eller fra hans to voksne sønner fra et tidligere ægteskab. Mens klageren boede i Syrien og Tyrkiet krænkede og undertrykte den tidligere ægtefælle klageren, ligesom han udsatte hende for voldelige overgreb. Den tidligere

ægtefælle har endvidere flere gange – senest kort tid efter klagerens indrejse i Danmark over for klagerens farbror i Tyrkiet – truet med at slå klageren ihjel eller kidnappe klagerens ældste datter. Klageren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive tvangsrekrutteret af YPG. Klageren har i den forbindelse oplyst, at hun af en ven i Afrin har fået oplyst, at YPG leder efter hende og vil have hende til at kæmpe i deres hær. Klageren har endvidere oplyst, at YPG's tvangsrekruttering skal ses i lyset af de ændrede magtforhold under krigen i Syrien. Klageren frygter endvidere, at YPG vil betragte hende som forræder på grund af hendes udrejse af Syrien, og at de på den baggrund vil straffe hende. Klageren har endelig henvist til de generelle forhold i Syrien samt til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at hun vil blive fængslet af de syriske myndigheder, fordi hun har været udrejst og søgt asyl i et andet land. Flygtningenævnet bemærker, at klageren hverken til sin oplysnings- og motivsamtale eller til asylsamtalen har oplyst, at hun har haft personlige konflikter med YPG, eller at YPG ønskede at hverve hende til deres hær. Det bemærkes endvidere, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at hvervning, herunder af kvinder, som udgangspunkt sker på frivillig basis. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering ikke, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. De foreliggende oplysninger om tidligere konflikter med klagerens ægtefælle, der angiveligt ikke opholder sig i Syrien, findes ikke at medføre nogen ændring i denne vurdering. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2018/45

Nævnet meddelte i **december 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Sheikh Maqsoud, Syrien. Klageren har oplyst, at hun har deltaget i tre demonstrationer. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [vinter] 2014, og at hun [efterår] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [forår] 2018 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun er udrejst af Syrien på grund af hendes mors konflikt med de syriske myndigheder. Klageren har herom oplyst, at Flygtningenævnet har meddelt klagers søster, [A], opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, med henvisning til, at hun som følge af morens konflikt vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse. Klageren har også henvist til, at hun er udrejst fra et område, der ikke er kontrolleret af de syriske myndigheder, hvorfor det – sammenholdt med morens konflikt – vil føre til, at hun vil blive tillagt en holdning mod det syriske styre. Klageren har ikke til oplysnings- og motivsamtalen oplyst, at hun har deltaget i demonstrationer,

ligesom hun har forklaret usikkert og divergerende om antallet af demonstrationer og tidspunkterne herfor. Uanset om Flygtningenævnet måtte lægge til grund, at klageren har deltaget i demonstrationer, har hun under asylsamtalen forklaret, at hun nåede at flygte, og at myndighederne gik efter drengene og lod pigerne gå. Klageren er således ikke blevet tilbageholdt eller identificeret i anledning af sin deltagelse i demonstrationerne. Det forhold, at en eller flere demonstrationer måtte være blevet fotograferet, kan ikke medføre et andet resultat, da det alene beror på klagerens egen formodning, at hun optræder på filmene, og der ikke er grundlag for at antage, at klageren på denne baggrund kan identificeres. Det forekommer usandsynligt, at det forhold, at klageren efter afsluttet eksamen ikke har søgt et arbejde som underviser, har medført en asylbegrundende konflikt med myndighederne. Klageren har forklaret, at hun blev kidnappet af PKK, blev tilbageholdt et døgn og løsladt mod familiens betaling af løsepenge. Klageren har ikke kendskab til årsagen til, at netop hun blev kidnappet, og hun har opholdt sig en længere periode i Syrien efter løsladelsen uden at blive opsøgt på ny. Flygtningenævnet finder derfor, at forholdet må betragtes som en kriminel handling, der er afsluttet med familiens betaling af løsepenge. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun isoleret set ved en tilbagevenden til Syrien vil være udsat for risiko for forfølgelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om klageren som konsekvens af moderens, [B's], konflikt vil være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerens mor har opnået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet det er lagt til grund, at hun er i myndighedernes søgelys, fordi hun har hjulpet sårede fra Den Frie Syriske Hær. Klagerens voksne søster, [A], har opnået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af moderens konflikt. Det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, at familiemedlemmer til personer, der er i myndighedernes søgelys, også risikerer forfølgelse. Klageren var en del af moderens husstand. Derfor, og henset til, at søsteren [A], der ligeledes var en del af husstanden, er meddelt konsekvensstatus, finder Flygtningenævnet, at klageren, som en konsekvens af moderens konflikt, ved en tilbagevenden til Syrien, vil være i risiko for forfølgelse. Klageren, [C], født [forår] 1987, samt den ledsagede mindreårige nevø, [D], født [april] 2011, opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2018/55

Som eksempler på sager, hvor klageren har henvist til frygt for indkaldelse eller genindkaldelse til aftjening af militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2018** opholdstilladelse (K-status) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har deltaget i demonstrationer mod syste-

met. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at han [i foråret] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i foråret] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han frygter at blive genindkaldt til militæret. I [sommeren] 2015 blev klagerens bopæl opsøgt af fem mænd fra det syriske regime. Mændene spurgte efter klageren, der fik besked om, at klageren var på arbejde. Da klageren fik besked om, at mændene havde været på hans bopæl, tog han hen til sine svigerforældre. Samme dag opsøgte det syriske regime klagerens arbejdsplads, hvor de igen spurgte efter klageren. Efter klagerens udrejse af Syrien er hans familie blevet opsøgt yderligere to gange. Flygtningenævnet tiltræder, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Spørgsmålet for nævnet er herefter alene, om det kan lægges til grund, at klageren, der er født [i vinteren] 1972, er i risiko for at blive genindkaldt til det syriske militær, således at han tillige opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af baggrundsuplysninger om situationen i Syrien, herunder Udlændingestyrelsens rapport "Syria Update on Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG" fra oktober 2015 samt Udenrigsministeriets høringsvar af 1. juli 2016 vedrørende genindkaldelse til militærtjeneste, at de syriske myndigheder alene indkalder personer til militærtjeneste, hvis de er mellem 18 og 42 år gamle. Det fremgår af andet og nyere baggrundsmateriale imidlertid tillige, at aldersgrænsen for militærtjeneste er blevet forhøjet fra de 42 år, og at det er muligt for mænd over 42 år at blive indkaldt til militærtjeneste, se således rapport af 23. august 2016 fra Finnish Immigration Service: "Syria: Military Service, National Defence Forces, Armed Groups Supporting Syrian Regime and Armed Opposition", og Landinfos temanotat "Syria: Reaksjoner mot desertører og personer som unndrar seg militærtjeneste" fra 3. januar 2018. Det hedder endvidere i Integrationsministeriets rapport fra august 2017: "Syria Recruitment Practices in Government-controlled Areas and in Areas under Opposition Control, Involvement of Public Servants and Civilians in the Armed Conflict and Issues Related to Exiting Syria", bl.a.: "1.1.4.2. Recruitment of men above the age of 42. Regarding recruitment of those over the age of 42 to the Syrian army, several sources said that the age limit has been pushed to include men over the age of 42. Two sources noted that the military service age has been extended from 42 up to 50. Another source underlined that while the government continues to draft men between the ages of 18-42, the source had heard of men up to 50 years old being called up as reservists. Two other sources mentioned reports of men in their mid-forties being recruited. UNHCR asserted that reports of conscription of men over the age of 42 have generally involved qualified personnel with specific expertise and that it is unclear whether the age limit has been raised as part of a government policy or if it instead is happening on a case by case basis. According to UNHCR, as lower-level commanders have been given

more authority due to increasing decentralization, it may be on a more local level that commanders have deviated from existing regulations regarding age limits. Similarly, Professor Bassel Al-Hassan said that the army commanders have adopted their own recruitment strategies resulting in unpredictable and chaotic recruitment patterns that in themselves constitute an exertion of pressure for potential reservists, according to the source. The source also noted that the authority to specify the age limit of men eligible for service in government forces has been entrusted to the provincial administration ('Mohafaza') and that any person above the age of 40 is considered eligible for military service. A major international non-governmental organization operating in Syria said that generally, the age limit of recruits to the army is 42. However, agreements that have been made in areas recently taken over by the government show that the age scope of people recruited for the army has been widened to include men up until at least the age of 45. One source referred to reports of men up until the age of 52 being drafted in areas recently retaken by the government forces, for example in Aleppo where many men were immediately recruited to serve in the military. According to Christopher Kozak (ISW) the recruitment of persons over the age of 42 appears to be more uncommon. However, as the army has run out of skilled manpower, it has tapped into the older population." Klageren var 43 år på tidspunktet for udrejsen og 44 år, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i sagen. Det fremgår af klagerens oplysninger under oplysnings- og motivsamtalet [fra vinteren] 2016, at han oplyste ikke at have nogen individuelle konflikter med de syriske myndigheder, ligesom han hverken under denne samtale eller i forbindelse med partshøringen af ham [fra foråret] 2017 oplyste, at de syriske myndigheder havde opsøgt hans bopæl med henblik på at hverve ham til militærtjeneste. Klageren har imidlertid for nævnet fremkommet med en troværdig forklaring om at være forsøgt hvervet til syrisk militærtjeneste både forud for og efter sin udrejse fra Syrien, ligesom han er fremkommet med en antagelig begrundelse for, hvorfor han ikke er fremkommet med disse oplysninger på et tidligere tidspunkt. Klagerens forklaring herom har endvidere støtte i baggrundoplysningerne, navnlig når disse sammenholdes med, at klageren tidligere har gennemført værnepligt i Syrien og i den forbindelse opnået visse militære kvalifikationer. På denne baggrund finder Flygtningenævnet at kunne lægge til grund, at klageren, der ikke ønsker at lade sig genindkalde til den syriske hær, ved en tilbagevenden til Syrien var og i øvrigt fortsat er i risiko for at blive genindkaldt til militærtjeneste. Efter de for nævnet foreliggende baggrundoplysninger, herunder "Syria: Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG" fra februar 2015 og "Syria Update on Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG" fra oktober 2015, må det lægges til grund, at militærtjeneste for den syriske hær vil indebære nærliggende risiko for, at klageren vil blive tvunget til at deltage i alvorlige menneskerettighedsovertrædelser. Endvidere fremgår det blandt andet af Udenrigsministeriets notat af 15. januar 2014 vedrørende forholdene for aftjening af værnepligt i Syrien, at syrisk lovgivning ikke giver adgang

til at nægte militærtjeneste, og at syriske mænd, der aftjener deres værnepligt, kan komme ud for ordrer om at skyde på civile, samt at kontrolofficerer fra betroede grupper har umiddelbar bemyndigelse til at slå enhver soldat eller officer ihjel, hvis vedkommende mistænkes for at ville ønske eller forsøge at desertere, eller hvis vedkommende på anden vis ikke udfører sin pligt. Det må herefter lægges til grund, at der på baggrund af forholdene om militærtjeneste i Syrien må anses at foreligge en konkret og individuel risiko for klageren for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1” Syri/2018/11

Nævnet **stadfæstede** i **november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er sunnimuslim af trosretning, etnisk kurder og syrisk statsborger fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [foråret] 2014, og at han [vinteren] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [vinteren] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han mener, det er farligt for ham at tage tilbage til Syrien. Klageren har herom oplyst, at han arbejdede på kommunen i Aleppo, hvor han forlod sit arbejde uden varsel, og hvorfor han vil blive betragtet som modstander af regimet. Klageren forlod Syrien sammen med sin familie, som flygtede under samme omstændigheder som klageren. Klagerens familie indrejste i Danmark nogle måneder før klageren og blev meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har oplyst, at han ikke havde mulighed for at indrejse sammen med sin familie, hvorfor han efterfølgende indrejste alene og blev meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet tiltræder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien på grund af konkrete og individuelle forhold har bragt sig i et sådant modsætningsforhold til de syriske myndigheder, grupperinger eller privatpersoner, at han vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har oplyst, at han ikke har haft konflikter af nogen art med hverken de syriske myndigheder eller andre parter i Syrien. Klagerens ægtefælle har endvidere til sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen [vinteren] 2013 oplyst, at klageren ikke på noget tidspunkt har haft problemer med de syriske myndigheder. Det forhold, at klageren uden varsel forlod sin stilling som offentlig ansat kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, hvorefter tjenestemænd i henhold til syrisk lovgivning kan straffes med fængsel i tre-fem år og en bøde, hvis den pågældende forlader sin stilling eller undlader at møde på arbejde. Samtidig fremgår det, at fængselsstraf ikke anvendes i

praksis, ligesom der årligt er givet amnesti for så vidt angår fængselsstraffen til offentligt ansatte, der har forladt deres stillinger, senest i 2014. Flygtningenævnet finder, at den bøde, som klageren kan blive pålagt at betale, ikke i sig selv er asylbegrundende. Derudover finder Flygtningenævnet, at klageren ikke har sandsynliggjort, at klageren risikerer at blive genindkaldt af de syriske myndigheder til militærtjeneste. Nævnet har herved lagt vægt på klagerens alder og det forhold, at klageren ikke har modtaget en træning, der medfører, at klageren besidder særlige kvalifikationer, sammenholdt med de foreliggende baggrundoplysninger om militærtjeneste og situationen i Syrien. Endelig finder Flygtningenævnet, at klageren ikke har sandsynliggjort, at klageren risikerer at blive indkaldt til at aftjene i den kurdiske hær. Nævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundoplysninger, hvorefter de fleste kilder er enige om, at hvervning til YPG som udgangspunkt sker på frivillig basis. Det fremgår videre af artikel 3 i lov om obligatorisk selvforsvarstjeneste i det kurdiske område i Syrien, at bestemmelserne gælder for mænd mellem 18 og 30 år. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2018/50

Nævnet meddelte i **december 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra [A] bydelen i Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at han [i sommeren] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Forældremyndighedsindehaveren har på vegne af klageren [i foråret] 2018 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har endvidere oplyst, at hans familie har været forfulgt af Daesh/ISIS, og at hans far arbejder som mekaniker for den syriske regeringshær og efterretningstjeneste, hvilket udgør en skærpet og personlig trussel for klageren ved en tilbagevenden. På baggrund af farens tilknytning til den syriske regeringshær og efterretningstjeneste, er klageren i særlig og personlig risiko som mål for oppositionsstyrker og, at det formodentlig er derfor, at klageren er forsøgt kidnappet tre gange, inden sin udrejse af Syrien. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive indkaldt til militærtjeneste i Syrien, og at aftjeningen af værnepligten vil indebære nærliggende risiko for tvungen deltagelse i alvorlige menneskerettighedskrænkelser. Klageren har herom oplyst, at han har en velbegrunnet frygt, idet den syriske hær, henholdsvis i [sommeren] 2017 på hans tidligere skole og i [efteråret] 2017 på hans families bopæl, har eftersøgt klageren og ønsket information om klagerens opholdssted for at begynde en rekrutteringsproces til den syriske hær. Klagerens fætter blev i en alder af 17 år i sommeren

2016 hvervet til tvunget militærtjeneste. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at klageren i 2014 blev forsøgt pågrebet, i hvad der fremstår som forsøg på kidnapning. Nævnet finder ikke, at klageren har sandsynliggjort, at baggrunden herfor var, at klagerens far er ansat i den syriske hær som mekaniker. Nævnet lægger derfor til grund, at hændelserne i 2014 var forårsaget af den generelle situation i klagerens hjemområde på dette tidspunkt, og finder ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han af denne grund, ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil være i en konkret og individuel risiko for lignende overgreb. Flygtningenævnet finder, at klageren, der er 17 år og 6 måneder, i overensstemmelse med det Udlændingestyrelsens afgørelse anførte, har nået en sådan alder, at der må tages stilling til betydningen af den tvungne værnepligt i Syrien. Flygtningenævnet lægger på grundlag af klagerens forklaring til grund, at klageren ikke ønsker at aftjene værnepligt i den syriske hær, fordi han ikke ønsker at bære våben og slå mennesker ihjel. Efter de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger, herunder ”Syria: Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG” fra februar 2015 og ”Syria Update on Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG” fra september 2015, fremgår det, at aftjening af værnepligt vil indebære nærliggende risiko for, at klageren vil blive tvunget til at deltage i alvorlige menneskerettighedsovertrædelser. Uanset, at forholdene i Syrien har ændret sig, idet regimet på nuværende tidspunkt har gendobret kontrollen i store dele af landet, finder nævnet ikke, at der er grund til at antage, at det ikke stadigt forholder sig således. Videre fremgår det blandt andet af Udenrigsministeriets notat af 15. januar 2014 vedrørende forholdene for aftjening af værnepligt i Syrien, at syrisk lovgivning ikke giver adgang til at nægte militærtjeneste, og at unge syriske mænd, der aftjener deres værnepligt, risikerer at få ordrer om at skyde på civile. Der kan derudover henvises til rapport fra Migrationsverket: ”Temarapport. Reguljär och irreguljär syrisk militärtjänst 3.0” fra maj 2017 og rapport fra Landinfo: ”Temanotat. Syria: Reaksjoner mot desertører og personer som unndrar seg militærtjeneste” fra 3. januar 2018. Det findes herefter sandsynliggjort, at der på baggrund af forholdene om værnepligt i Syrien må anses at foreligge en konkret og individuel risiko for klageren for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren meddeles derfor opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syri/2018/59

Såfremt der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, kan Flygtningenævnet i de tilfælde, hvor nævnet finder, at der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse af de nye oplysninger, hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Hjemvisning kan for eksempel komme på tale i sager, hvor mandlige syriske statsborgere henviser til, at de er fyldt 18 år eller snart fylder 18, og derved efter Udlændingestyrelsens afgørelse er kommet i risiko for at blive indkaldt til militærtjeneste. Hvis

Udlændingestyrelsen under den oprindelige behandling af sagen ikke har behandlet dette asylmotiv, og klageren ikke har oplyst sin sag, herunder forklaret om, hvorfor han frygter indkaldelse til militærtjeneste, hjemvises sagerne til fornyet førsteinstansbehandling.

Flygtningenævnet har i 2018 hjemvist 51 statusændringssager til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Som eksempel på sager, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger om klagerens politiske aktiviteter, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 24. beretning (2015) side 128 f.

Der kan i øvrigt vedrørende hjemvisning henvises til afsnit 5.9.3.

5.1.4 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 4.1.2.1 og 4.1.3.1 anførte og henvisningen til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Domstolen opstillede følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konfliktens parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,
- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og
- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols efterfølgende praksis. I sagen K.A.B. mod Sverige (appl. 886/11), dom af 5. september 2013, fandt Domstolen, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de da tilgængelige baggrundsop-

lysninger ikke længere var af en sådan karakter at enhver, som var til stede i byen, be-
fandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

I sagen R.H. mod Sverige (appl. 4601/14), dom af af 10. september 2015, udtalte Dom-
stolen i præmis 68 om den generelle situation: "Consequently, having regard to the in-
formation available concerning the present situation in Mogadishu, the Court finds that
the assessment made in *K.A.B. v. Sweden* (cited above, §§ 87-91) is still valid. Thus,
there is no indication that the situation is of such a nature as to place everyone who is
present in the city at a real risk of treatment contrary to Article 3."

Særligt om situationen ved en tilbagevenden for enlige kvinder uden mandligt netværk
udtalte Domstolen i præmis 70: "The various reports attest to the difficult situation of
women in Somalia, including Mogadishu. The UNHCR has identified women and girls
as a particular risk group (see paragraph 37 above). While there has been legislative
progress in the form of the development of a sexual offences bill, there are several con-
cordant reports about serious and widespread sexual and gender-based violence in the
country (paragraphs 27, 30, 33-34 and 38). Not only civilians but also members of
SNAF, AMISOM and other armed forces are perpetrators of abuse against women.
Women are unable to get protection from the police and the crimes are often committed
with impunity, as the authorities are unable or unwilling to investigate and prosecute
reported perpetrators. It is also clear that women are generally discriminated against in
Somali society and that they hold a subordinate position to men. As shown by the report
of the Swedish Migration Board, women are reliant on men in many aspects of societal
life (paragraph 30). In the Court's view, it may be concluded that a single woman retur-
ning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real
risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article
3 of the Convention." Der henvises for betydningen heraf for nævnets praksis til afsnit
6.12.2.1.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 25. oktober 2016 drøftet
den asylretlige betydning af, at en asylansøger kommer fra et område, der er kontrol-
leret af Al-Shabaab. Der var efter disse drøftelser enighed i koordinationsudvalget om,
at det forhold, at man kommer fra et Al-Shabaab-kontrolleret område i Somalia, ikke i
sig selv er tilstrækkeligt til at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der skal
altid foretages en konkret vurdering af risikoen for den pågældende, og det er i den
forbindelse nødvendigt at inddrage de kriterier, der fremgår af Sufi Elmi-dommen.

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsop-
lysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Som eksempel fra nævnets praksis i spontansager vedrørende betydningen af de generelle forhold i Somalia kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somali og sunni-muslim fra Baraawe, Shabelle Hoose, Somalia. Ansøgeren tilhører hovedklanen Reer Baraawe og subklanen Xaatiimi Reer Xaji Xassan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren, der indrejste i Danmark den [...] 2014, har oprindeligt som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hun vil blive slået ihjel af repræsentanter fra al-Shabaab, fordi hun er flygtet fra dem, at hun vil blive voldtaget af regeringssoldater, at hendes familie vil tvangsgifte hende med hendes fars slægtning, og at hendes mor vil slå hende ihjel. Flygtningenævnet stadfæstede den [...] 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvor nævnet fandt, at ansøgerens forklaring forekom utroværdig. Efter hjemvisning meddelte Udlændingestyrelsen [i] 2017 ansøgeren på ny afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter den generelle sikkerhedssituation for kvinder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ønsker en bedre fremtid og sikkerhed for sig selv og sin nyfødte søn. Endelig har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hun vil blive omskåret på ny og tvangsgiftet bort. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at sikkerhedssituationen i hendes hjemby Baraawe er meget dårlig, herunder særligt for enlige kvinder uden et mandligt netværk. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være uden mandligt netværk, til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at hun under samtalen den [...] 2017 hos Udlændingestyrelsen oplyste, at hun ved udrejsen havde begge sine forældre, fire brødre og to søstre. De boede dengang alle i Baraawe, og hun har ikke siden hørt noget om, at de skulle være flyttet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren under samtalen har oplyst at have jævnlig kontakt med sin mormor, og at ansøgeren standser mormoren, når hun begynder at tale om deres familie i Somalia, fordi ansøgeren ikke vil høre om den på grund de ting, der er sket. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens oplysninger for nævnet om, at hendes far er blevet dræbt på grusom vis af al-Shabaab, og at hendes mor er flygtet fra Baraawe med ansøgerens søskende, er fremsat meget sent, og at ansøgeren ikke har kunnet redegøre nærmere for detaljer og tidspunkter om farens død. Det fremstår endvidere påfaldende, at ansøgeren ikke allerede på det tidspunkt, hvor hun efter sin egen forklaring modtog oplysningerne, gav dem videre til sin advokat. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren vil kunne forvente at opnå beskyttelse hos det mandlige netværk i sin familie ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der må i den forbindelse tages hensyn til, at ansøgeren under sit ophold i Danmark er blevet gift og har fået to børn

med en mand, som forældrene ikke har accepteret. I overensstemmelse med Flygtningenævnets tidligere afgørelse i sagen lægges det til grund, at ansøgeren ved udrejsten har ikke haft en asylbegrundende konflikt med al-Shaabab eller med sin familie. Det må imidlertid lægges til grund, at det ved ansøgerens tilbagevenden til hjemlandet vil komme til ansøgerens families kendskab, at ansøgeren er blevet mor til to børn med en mand, som familien ikke har accepteret. Det må efter ansøgerens forklaring endvidere lægges til grund, at ansøgeren har et modsætningsforhold til sin mor. Når dette sammenholdes med baggrundsoplysningerne om kvinders forhold i Somalia, herunder i landdistrikterne i det sydlige Somalia, hvor ansøgeren kommer fra, og ansøgerens oplysninger om sine klan- og familieforhold i Somalia, må det anses for sandsynliggjort, at ansøgeren ved at gifte sig uden familiens samtykke har bragt skam over familien og derfor vil blive udstødt af familien. Hun vil derefter reelt være enlig kvinde i Somalia uden mulighed for at opnå beskyttelse hos et mandligt netværk. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det fremgår af dommen R. H. mod Sverige af 10. september 2015 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at: "In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention". Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 er opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2018/140

Der kan endvidere henvises til de nedenfor i afsnit 6.3 om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser afgørelser vedrørende somaliske statsborgere.

Endvidere kan nævnes de afgørelser, der er henvist til i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 136.ff.

For så vidt angår nævnets praksis i inddragelsessager vedrørende somaliske statsborgere henvises til afsnit 6.3.

Flygtningenævnet har siden udbruddet af konflikten i Syrien fulgt udviklingen meget tæt og drøftet konfliktens betydning for nævnets praksis på samtlige møder i formandskabet og koordinationsudvalget siden april 2011. Efter drøftelse på møder i september 2013 fandt formandskabet og koordinationsudvalget på baggrund af de da foreliggende baggrundsoplysninger, at personer fra områder i Syrien, hvor der var væbnede kampe eller skete angreb mod civile, eller hvor der for nylig havde fundet sådanne handlinger sted, måtte anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjem-

landet risikerede at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Flygtningenævnet fandt således, at forholdene i de pågældende områder af Syrien var af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Domstolens afgørelse i Sufi og Elmi-sagen måtte lægges til grund, at personer, der kom fra de pågældende områder – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af EMRK artikel 3. Flygtningenævnet ville derfor efter en individuel vurdering kunne meddele sådanne personer opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises for en nærmere gennemgang vedrørende forholdene i Syrien og Flygtningenævnets praksisændring til formandskabets 22. beretning (2013), side 420 ff.

I december 2018 fandt Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, at situationen i Syrien ikke længere var uændret, og det blev besluttet at drøfte situationen nærmere på møder i februar 2019.

På møder i formandskabet og koordinationsudvalget i februar 2019 var der enighed om, at situationen i Syrien ikke længere kan anses for uændret. De seneste baggrundsoplysninger bekræfter, at kamphandlinger og civile tab er begrænset geografisk, og at antallet er reduceret markant i forhold til tidligere. Det er ikke op til Flygtningenævnet som klagemyndighed i første række at tage stilling til, om der måtte være grundlag for at ændre praksis. Det er derimod op til Udlændingestyrelsen i 1. instans konkret at vurdere, om der med udgangspunkt i de aktuelle baggrundsoplysninger fortsat er grundlag for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, med henvisning til de generelle forhold.

Udlændingestyrelsen har i april og maj 2019 fremsendt ni prøvesager vedrørende syriske statsborgere, der har haft bopæl i Damaskus-området, til Flygtningenævnet. Disse sager vil blive berammet på tre prøvenævn, der forventes afholdt i juni 2019.

Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 5.1.3.1. Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse

efter udlændingelovens § 7 indgivet efter den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Flygtningenævnets praksis vedrørende Syrien har også i 2018 været præget af, at næsten alle de personer fra Syrien, der søger om asyl i Danmark, meddeles opholdstilladelse ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssag).

For afgørelser i sager, hvor Udlændingestyrelsens afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er påklaget til Flygtningenævnet, henvises til afsnit 5.1.3.2.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Myanmar (tidligere Burma), se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21. beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt, se som eksempel afgørelse Bang/2015/2 i formandskabets 24. beretning (2015), side 206 f.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger, men er født i Teheran, Iran, hvor han boede med sin familie til han var 11 år gammel. Ansøgeren flyttede efterfølgende med sin familie til Kabul, Afghanistan. Ansøgeren er shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har som asyl-

motiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban eller ISIL på baggrund af de generelle forhold, og idet ansøgeren er shiamuslim. Ansøgeren har endvidere henvist til, at pashtunerne diskriminere shia-muslimerne i Afghanistan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at shia-muslimer bliver slået ihjel af Taliban, idet de anser shia-muslimerne for værende vantro. Forholdene blev forværret for ansøgerens familie, da ISIL kom til landet. ISIL brændte blandt andet elmaster ned og forbød ansøgerens familie at få elektricitet. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han omkring to uger inden sin udrejse af Afghanistan var tilbageholdt af Taliban i omkring ti dage. Ansøgeren var sammen med tre ingeniører fra byggefirmaet, som han selv arbejdede for, samt en bodyguard. Taliban tog dem med til et bjergområde, hvor de slog bodyguarden ihjel, fordi de troede, han arbejdede for myndighederne. Ansøgeren og ingeniørerne blev efterfølgende løsladt, efter at deres arbejdsgiver havde betalt en løsesum til Taliban. Endelig har ansøgeren oplyst, at pashtunerne i ansøgerens hjemområde forbød shia-muslimerne adgang til moskeerne, og beskyldte dem for at støtte Iran. Efter ansøgerens udrejse blev hans bror slået ihjel, ved at en håndgranat blev kastet ind i familiens bopæl af personer, som ansøgeren formoder, var pashtunere fra lokalområdet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Dog kan det ikke lægges til grund, at ansøgeren ofte har været udsat for fysiske overgreb, da forklaringen herom først er fremkommet under nævnsmødet. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren i Afghanistan vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har eller har haft nogen personlige konflikter med hverken myndigheder, grupper, herunder Taliban og ISIL, eller privatpersoner i Afghanistan. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på baggrunden for Talibans tilbageholdelse af blandt andre ansøgeren, der ville afkræve penge fra myndighederne og byggefirmaet, og som ikke var begrundet i en for ansøgeren konkret og individuel konflikt med Taliban. Ansøgeren har heller ikke forud for eller efterfølgende haft konkrete og individuelle konflikter med Taliban. Tilsvarende er der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren skulle være efterstræbt af ISIL. Endelig kan det ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens bror angiveligt er blevet dræbt ved, at en håndgranat blev kastet ind i ansøgerens hjem. Nævnet har herved lagt vægt på, at det alene beror på ansøgerens egen formodning, at det var udført af pashtunere fra ansøgerens hjemområde, og at ansøgeren ikke har haft konkrete og individuelle konflikter med pashtunere i sit hjemområde. Selvom de generelle forhold, herunder forholdene for shia-muslimer, og den sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan er vanskelig, kan dette ikke i sig selv begrunde asyl. Ansøgeren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/149

For så vidt de generelle forhold Irak kan henvises til afgørelserne Irak/2018/86, der er omtalt i afsnit 2.5 og Irak/2018/57, der er omtalt i afsnit 8.7.

For så vidt angår de generelle forhold for bidoons (statsløse) i Kuwait kan henvises til afgørelsen Kuwa/2018/38, der er omtalt i afsnit 2.4.

5.1.5 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

I sagen Paposvili mod Belgien (application 41378/10), dom af 13. december 2016, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for første gang redegjort for de helt særlige tilfælde, hvor udsendelse af en alvorligt syg udlænding, selvom døden ikke er nært forestående, vil rejse spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Udlændinge – og Integrationsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre fak-

torer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94 f, nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50 (fysisk helbredsforhold) samt til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 99 f og 101 f nævnte afgørelser Afg/2013/26 (datter med medfødt fysisk særkende) og Armenien/2013/1 (handicappet søn).

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA mod UK af 17. juli 2008 samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013. I begge sagerne fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagerens hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagerens kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 5.1.9.

I sagen S.H.H. mod UK (appl. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit handicap ville være særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afghanistan, ligesom baggrundsoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod UK om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller unndladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland vedrørte den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat, som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter EMRK for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handicappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt

meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod UK. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under ”very exceptional circumstances”, hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan medlemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klage-rens anbringende om, at forpligtelsen efter FN’s handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3’s anvendelsesområde udtalte Domstolen, at EMRK ikke finder anvendelse i et tommrum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN’s handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelser omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Som eksempler på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan henvises til den i afsnit 2.3 nævnte afgørelse Afgh/2018/367.

5.1.6 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 6.11

5.1.7 Uledsagede mindreårige asylansøgere

For en gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende uledsagede asylansøgere henvises til nedenfor i kapitel 9.

5.1.8 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2, at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket ”det land, i hvilket han har statsborgerret” betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrunnet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien og hendes tre mindreårige børn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Alexandria, Egypten. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter repressalier fra sin familie, fordi hun mod deres vilje har ladet sig skille fra sin fætter, [A] og indgået ægteskab med en syrisk mand. Ansøgeren frygter endvidere at blive anholdt af de egyptiske myndigheder, idet hun ikke har tilbagebetalt et lån til en bank i De Forenede Arabiske Emirater. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun efter pres fra sin familie blev gift med sin fætter i 1999 eller 2000. Allerede efter et år flyttede hun fra ægtefællen, og efter tre år blev hun bevilget skilsmisse. Ansøgerens familie har af den grund truet med at slå hende ihjel. Ansøgeren flyttede i 2007 til De Forenede Arabiske Emirater, hvor hun mødte [B], som hun blev gift med i 2010. Ansøgeren og [B] blev skilt i [foråret] 2015. Under ansøgerens ophold i De Forenede Arabiske Emirater optog hun i banken [...] et lån på 40.000 dirham, som hun kun delvist tilbagebetale. Banken har efterfølgende kontaktet ansøgeren på WhatsApp og oplyst, at hun er blevet anmeldt til de egyptiske myndigheder som følge af den manglede tilbagebetaling. Dette medfører, at hun ved en tilbagevenden til Egypten vil blive fængslet, og udsat for overgreb. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund, da ansøgeren omkring væsentlige punkter i asylmotivet har forklaret divergerende og udbyggende. Ansøgeren er veluddannet og har arbejdet som sygeplejerske både i Egypten og i Emiraterne. Ansøgeren har i sit asylskema som grund til, at hun i 2015 forlod Emiraterne, henvist til, at hendes børn ikke kunne få forlænget deres opholdstilladelse, til sønnens sygdom og de manglende behandlingsmuligheder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hendes familie, da hun ville indgå ægteskab med [B] i Emiraterne, meddelte hende, at hun ville blive slået ihjel og tortureret, hvis hun igen

kontaktede familien. Under oplysnings og motivsamtalen har ansøgeren forklaret, at skilsmissen fra ansøgerens første ægtefælle skete mod familiens vilje, at ansøgerens familie udsatte hende for verbale trusler, når de mødte hende på gaden, og at ægtefællen en gang opsøgte hende på arbejdspladsen, i hvilken forbindelse ægtefællen udsatte hende for vold. Under asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at hendes egen familie alene udsatte hende for verbale trusler bortset fra en enkelt episode, hvor hendes bror slog hende, og at dette skete, når de tilfældigt mødtes på gaden. Under nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at hun i alle årene efter skilsmissen og frem til, at hun rejste til Emiraterne i 2007, var udsat for vold og trusler fra familiens side, at de opsøgte hende, og at hun af den grund flere gange måtte tage orlov fra arbejdet og skifte bopæl. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun har krænkede familiens ære, da hun indgik ægteskab med en syrisk mand. Det fremgår imidlertid af ansøgerens forklaring, at ansøgerens bror, mens ansøgeren opholdt sig i Emiraterne gav tilladelse til dette ægteskab. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun har en konflikt med sin egen familie, der medfører, at der af den grund kan meddeles ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Ansøgeren har forklaret, at hun, fordi hun har misligholdt et lån, som hun optog under opholdet i Emiraterne, vil blive anholdt og fængslet, såfremt hun indrejser i Egypten. Ansøgeren har forklaret, at retsstillingen er den samme i Emiraterne og i Egypten og at misligholdelse af et privat lån medfører, at man kan blive fængslet. Ansøgeren har forklaret, at hun i elektroniske rykkerskrivelser fra banken er blevet truet hermed. Ansøgeren har forklaret, at disse rykkermeddelelser er gået tabt. Ansøgeren har under nævnsmødet fremlagt et lånedokument, der er dateret som udskrevet den 17. februar 2018, og har forklaret, at hun har kontaktet banken og fået dokumentet tilsendt. Ansøgeren har i den forbindelse ikke fundet anledning til at få tilsendt kopi af de elektroniske rykkerskrivelser. Nævnet har ikke i baggrundsoplysninger fundet støtte for, at man i Egypten skrider til fængsling på grund af et privat pengemellemværende, og finder i øvrigt, at dette har formodningen imod sig. Det påhviler ansøgeren at sandsynliggøre sit asylmotiv, og nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun på grund af misligholdelse af lånet vil risikere fængsling eller anden form forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt hun vender tilbage til Egypten. Ansøgeren har i Emiraterne været gift med den syriske statsborger [...], og der er i ægteskabet født to børn. Ansøgeren har endvidere under opholdet i Danmark fået yderligere et barn med [B]. Nævnet lægger til grund, at børnene har statsborgerskab i både Syrien og Egypten. På samme måde som Udlændingestyrelsen finder nævnet, at børnene i forhold til Syrien er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. Der foreligger ikke omstændigheder, der medfører, at der efter Udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, kan meddeles børnene opholdstilladelse i forhold til Egypten. Under henvisning hertil finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun eller hendes børn ved en tilbagevenden til Egypten vil risikere at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller

overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser.” Eryp/2018/17

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempel afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 168 f. Etio/2016/21.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 147, nævnte afgørelse Aser/2014/1.

Hvad angår statsløse personer, følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR’s håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at ”det land, i hvilket han har statsborgerret” for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med ”det land, hvor han tidligere havde fast bopæl”. Flygtningekonventionens grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, ”hvor han tidligere havde fast bopæl”, og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som ”det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevendende frygter at blive udsat for – forfølgelse”, jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til ”det land, hvor han tidligere havde fast bopæl”, vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus.

I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtninge-nævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side 137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets dagældende praksis eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgsmøde i april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtninge-nævnets Sekretariat, hvoraf det fremgik, at koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

Se som eksempler på sager, hvor nævnet har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til statsløse personer, de i Flygtninge-nævnets formandskabs 22. beretning (2013), siderne 426 ff, 429 f og 438 f nævnte afgørelser Statsløspal/2013/5, Syrien/2013/9 og Statsløspal/2013/2 om statsløse palæstinensere fra Syrien.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at

have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine normative år, samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Det forhold, at der i ansøgerens hjemland er indført et generelt indrejseforbud for den befolkningsgruppe, som ansøgeren tilhører, indebærer ifølge Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv, at nævnet ikke kan foretage en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold til det pågældende land. Såfremt det imidlertid i praksis viser sig ikke at være muligt at udsende ansøgere fra den pågældende befolkningsgruppe til det pågældende land, vil dette indgå i nævnets vurdering af, hvorvidt det pågældende land fortsat vil kunne anses som ansøgerens hjemland.

Se som eksempler fra nævnets praksis de afgørelser, der er nævnt i formandsskabets 25. beretning (2016), side 171 ff. Liby/2016/13, Stat/2016/18 og Stat/2016/8.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå en ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han muligvis har statsborgerret.

Se som eksempel på sager hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Libanon. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske arabere og shia-muslimer. Den mandlige ansøger, der er født i Libanon er statsborger i Libanon og angiveligt tillige i Syrien. Den kvindelige ansøger er født i Homs, Syrien, og er syrisk statsborger. I forbindelse med indgåelse af ægteskab med den mandlige ansøger opnåede hun i 2012 statsborgerskab i Libanon. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har i forhold til Syrien som asylmotiv henvist til, at han her vil risikere at blive indkaldt til at aftjene militærtjeneste, eller tvangsrekrutteret af militserne. Ansøgerne har ligeledes henvist til, at de frygter den generelle situation i Syrien. Den mandlige ansøger har til støtte for, at han er statsborger i Syrien, henvist til at hans far er syrer. Hans mor, der var libanesisk statsborger flygtede til Libanon, mens hun ventede ansøgeren. For at undgå, at ansøgerens far fandt frem til dem og fordi der i 1982-83 var krig i Libanon, blev ansøgeren registreret med en netop afdød jævnaldrende fætters identitet. Ansøgerens statsborgerskab i Libanon

knytter sig til denne falske identitet, og er således opnået på grundlag af svig. Efter at han blev 18 besøgte han jævnligt sin far i Syrien og han her har fået udstedt nationalitetspas, id-kort, kørekort og civilregistreringsattest. Bortset fra kørekortet og registreringsattesten er dokumenterne gået tabt under flugten. Flygtningenævnet finder, at det må lægges til grund, at begge ansøgere er statsborgere i Libanon og at de asylretligt skal vurderes i forhold til Libanon. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at den mandlige ansøger er født i Libanon af en libanesiske mor, og har levet i Libanon, indtil han 32 år gammel udrejste af landet. Den mandlige ansøger har haft alle rettigheder, og besiddet alle former for legitimationsdokumenter, herunder har han flere gange fået udstedt libanesiske nationalitetspas. Ansøgerne har forklaret, at deres ægteskab, der blev indgået i Syrien, er registeret i Libanon, hvilket i øvrigt på baggrund af baggrundoplysningerne har været en betingelse for, at den kvindelige ansøger på grundlag af ægteskabet med den mandlige ansøger fik libanesiske statsborgerskab og nationalitetspas. Den mandlige ansøgers forklaring om, at hans libanesiske statsborgerskab er opnået på grundlag af svig, og at han derfor i Libanon er registeret i fætterens navn, [A], støttes endvidere ikke af den fremlagte visum ansøgning, der blev indgivet i 2014 på grundlag af den mandlige ansøgers libanesiske nationalitetspas, idet ansøgeren i ansøgningen fremgår som [et andet navn end ansøgerens rigtige navn]. Ansøgerne har som asylmotiv i forhold til Libanon henvist til, at de ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive slået ihjel af Hizbollah, der gennem den mandlige ansøgers morbror, [B], har forsøgt at rekruttere den mandlige ansøger til at kæmpe i Syrien. Ansøgerne har til støtte for asylmotivet henvist til, at den mandlige ansøgers morbror genne flere år forsøgte at overtale og senere presse den mandlige ansøger til at rejse til Syrien og kæmpe sammen med Hizbollah. Den mandlige ansøger nægtede, hvilket fik morbroren til at øge presset. Dette var grunden til, at begge ansøgere i [efteråret] 2014 søgte visum til Grækenland. På et tidspunkt i [sommeren] 2015 rettede morbroren også truslerne mod ansøgerens hustru og barn. Dette førte til, at ansøgerne samme nat forlod Libanon. Ansøgerne var kortvarigt i Syrien for at sælge den mandlige ansøgers fars ejendom, således at de kunne betale for flugten til Europa. Konflikten med [B] og med Hizbollah medfører, at ansøgerne ikke kan vende tilbage til Libanon. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgenes forklaringer om asylmotivet til grund. Indledningsvis bemærkes, at det afgørende afsvækker forklaringens troværdighed, at den mandlige ansøger ikke forklarede herom til oplysnings og motivsamtalen, men derimod forklarede, at hverken han eller hans familie havde konflikter i Libanon. Den mandlige ansøgers forklaring om konflikten med morbroren [B] har været afglidende, ukonkret og divergerende herunder vedrørende den sidste flugtudløsende episode, og den kvindelige ansøgers forklaring herom har endvidere været divergerende. Begge ansøgere har således under samtalerne med Udlændingestyrelsen forklaret, at [B] ankom til deres hjem, hvorefter den mandlige ansøger forlod hjemmet sammen med [B]. Under nævnsmødet har de forklaret, at [B] ankom, og at han straks havde en kortvarig samtale med den mandlige ansøger, som

den kvindelige ansøger til dels overhørte. Ansøgerne har endvidere forklaret divergerende om, hvornår [B] ankom. Den mandlige ansøgers forklaring om antallet og karakteren af [B's] overtalelsesforsøg i 2014 har endvidere været stærkt divergerende især i forhold til antal. Nævnet finder slutteligt, at det afsvækker ansøgernes forklaringer om det pres den mandlige ansøger angiveligt var under, at de efter forgæves at have søgt visum i 2014, forblev i Libanon i yderligere ni måneder. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Libanon vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liba/2018/4

Nævnet meddelte i **september 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Aleppo, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter de generelle forhold i landet, idet landet er plaget af borgerkrig. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er syrisk statsborger og er født og opvokset i Syrien. Det lægges endvidere til grund, at hun aldrig har boet i Rusland eller besøgt landet i sine formative år, og at hun taler meget begrænset russisk og ikke har familiemæssige relationer til Rusland, udover at hendes mor oprindeligt kommer fra Rusland. Ansøgerens mor, der er russisk statsborger, har ikke opholdt sig i Rusland i mange år og er nu meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Det fremgår af artikel 14, stk. 1, afsnit A i den føderale lov af Den Russiske Føderation af den 31. maj 2002 No 62-FZ ”om statsborgerskab i Den Russiske Føderation”, at udenlandske statsborgere og statsløse, der er fyldt 18 år, og som er juridisk myndige og har mindst en forælder, der har russisk statsborgerskab og bopæl i Den Russiske Føderation, kan henvende sig til en russisk diplomatisk repræsentation og et russisk konsulært kontor med en ansøgning om russisk statsborgerskab ved naturalisation på en forenklet måde. Den russiske ambassade har ved e-mail af 24. august 2018 bekræftet dette. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren asylretligt alene skal vurderes i forhold til Syrien. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen – der under mødet i Flygtningenævnet har henvist til den begrundelse, der fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse, herunder ansøgerens asylretlige stilling i forhold til Syrien – at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syri/2018/39

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.2. nævnte afgørelse Liby/2017/3.

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), s. 120 f, nævnte afgørelse Irak/2013/4.

Det er politiet og Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registreringen fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtningenævnet er dog ikke bundet heraf og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. For eksempler herpå henvises til afsnit 5.7 om udsendelse.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren, der har oplyst, at han er etnisk rohingya og kristen, er født i Arakan, Burma, men opvokset i Bangladesh. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Burma frygter at blive tortureret og slået ihjel af buddhister og militæret, idet han er født i en muslimsk familie. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter at blive slået ihjel af sin fars søn, på grund af sin religiøse orientering til kristendommen. Endvidere frygter ansøgeren ISIL, idet han flygtede fra dem, efter de havde tilbageholdt ham. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter at blive slået ihjel af den religiøse gruppering Hefajot Islam, på grund af sin konvertering til kristendommen. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han frygter politiet i Bangladesh, idet han truede dem med at fortælle til medierne, at politiet havde krævet bestikkelse fra ham. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en eventuel tilbagevenden til Indien frygter at blive anholdt af de indiske myndigheder, idet de har været overbevist om, at ansøgeren var spion. Ansøgeren har til støtte for sine asylmotiver henvist til, at han forlod Burma i 2000, da hans forældre blev slået ihjel. Derefter opholdt ansøgeren sig på et børnehjem i Indien i to år, hvor han blev adopteret og bragt til Bangladesh. Ansøgerens interesse for kristendommen begyndte i 2009, og han konverterede i 2012 i en hemmelig kirke, ved hjælp af en præst. Præsten blev senere slået ihjel af den religiøse gruppering Hefajot Islam. Ansøgeren fik at vide, at et medlem af kirken havde opgivet ansøgerens navn og adresse til Hefajot Islam. Efter ansøgeren konverterede til kristendommen blev han truet på livet af sin adoptivfars søn, som var imod denne beslutning. I 2015 mødte ansøgeren en ukendt mand, som tilbød ham et job. Ansøgeren besvimelede efter at havde

spist mad på mandens bopæl. Da han vågnede, befandt han sig i en træningslejr ved Chittagong hos ISIL. Her blev ansøgeren udsat for vold af ISIL og tvunget til at udføre et terrorangreb. Efter omkring seks måneders tilbageholdelse og umiddelbart inden udførelsen af det planlagte terrorangreb, lykkedes det for ansøgeren at flygte fra ISIL. I [sommeren 2015] tog ansøgeren til Dhaka, hvor han anmeldte til politiet de forhold, som han havde været udsat for. Politiet krævede bestikkelse for ikke at rejse tiltale mod ansøgeren, idet de havde lagt narkotika i hans lomme. Tolv dage senere udrejste ansøgeren til Indien, hvor han, ved hjælp af en agent, fremskaffede falske dokumenter. Agenten krævede dog flere penge for disse dokumenter, og da han ikke havde fået dem, anmeldte han ansøgeren til politiet for spionage. I den forbindelse ransagede politiet ansøgerens bopæl, hvor de fandt de falske dokumenter. Ansøgeren udrejste derefter til Pakistan og derfra videre mod Europa. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaringer om sine asylmotiver til grund, idet de samlet fremstår utroværdige, usandsynlige og konstruerede med det formål at sikre, at ansøgeren, der ikke har nationalitetsdokumenter, har et asylmotiv, der dækker både Burma, Bangladesh og Indien. Flygtningenævnet finder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, og da det, der er fremkommet for nævnet ikke kan føre til en anden vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er etnisk rohingya fra Burma, og nævnet tiltræder, at ansøgerens asylmotiver skal vurderes i forhold til Bangladesh. Udover det, som Udlændingestyrelsen har anført, lægger Flygtningenævnet også vægt på, at ansøgeren i sit ansøgningsskema har oplyst, at han er født i Bangladesh, og ansøgeren nævner ikke i ansøgningsskemaet, at han er rohingya eller er fra Burma. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren har forklaret, at de på børnehjemmet i Indien sagde, at han var fra Bangladesh. Det bemærkes, at ansøgeren, der dengang var dreng og nødvendigvis måtte tale det sprog, som han talte med sine forældre. Ansøgerens forklaring om, at han ikke talte med de voksne, kan ikke lægges til grund, idet forklaringen var afglidende og vævende. Endvidere lægger nævnet vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om sit kendskab til Burma. Ansøgeren forklarede til oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren 2016], at han ikke husker noget om sit liv i Burma, idet han var helt lille, da han blev solgt videre af en agent til Indien. Til asylsamtalen den [i slutningen af 2016] forklarede han derimod, at han blev født i Burma i staten ”Akran”, og at han kun boede et sted til sin udrejse. Han forklarede videre, at han var i det muslimske tempel om morgenen, idet børnene altid var i templet om morgenen. Flygtningenævnet tillægger det også en vis betydning, at ansøgeren har oplyst forskelligt om, hvor gammel han var, da han blev adopteret. I sit ansøgningsskema har ansøgeren anført, at han blev adopteret, da han var seks år gammel. Til oplysnings- og motivsamtalen den [i sommeren 2016] og til asylsamtalen den [i slutningen af 2016] forklarede ansøgeren derimod, at han var 8 år, da han blev adopteret. Flygtningenævnet finder som følge heraf, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket, og nævnet finder, at troværdigheden svækkes yderligere af en række divergenser mv. i ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet lægger herved vægt

på, at ansøgeren for nævnet har forklaret, at han i 2005 eller 2006 var i Pakistan, og at han der hørte, at den mand, som han opholdte sig hos, ville sælge ham til ISIL. Foreholdt om han var sikker på, at det var ISIL, han hørte omtalt, forklarede han, at det var ISIL i Afghanistan. Det skal sammenholdes med baggrundsoplysningerne om tidspunktet for ISILs fremkomst i Afghanistan og udbredelse, som skete senere. Ligesom Udlændingestyrelsen finder Flygtningenævnet af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført, at ansøgerens forklaring om, at han blev tilbageholdt af ISIL er utroværdig og konstrueret. Flygtningenævnet lægger også vægt på, at ansøgeren i samtalerne med Udlændingestyrelsen og for nævnet har forklaret, at han blev tilbageholdt af ISIL i 2015. Ansøgeren har imidlertid ikke nævnt noget herom i sit ansøgningsskema, hvor han alene har omtalt grupperingen J.M.B. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende for nævnet om J.M.B., idet han først forklarede, at J.M.B. er en islamisk organisation i Bangladesh, og at den er tilknyttet ISIL. Senere forklarede han, at ISIL er hovedorganisationen, som J.M.B hører under. Flygtningenævnet lægger yderligere vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om dels hvor længe han var tilbageholdt, dels hvornår han indgav anmeldelse til politiet. Ansøgeren har til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han var tilbageholdt af ISIL i omkring fem måneder. Til asylsamtalen forklarede han, at han var tilbageholdt omkring seks måneder, hvilket han også forklarede til gensamtalen den [begyndelsen af 2017]. Til oplysnings- og motivsamtalen forklarede ansøgeren, at han i [foråret 2015] indgav anmeldelse om tilbageholdelsen til politiet, mens han til gensamtalen forklarede, at han indgav anmeldelsen den [sommeren 2015], og at det må være en fejl, når det er anført i oplysnings- og motivsamtalen, at det var [i foråret 2015]. For nævnet har ansøgeren forklaret, at han ikke husker præcist, hvornår han indgav anmeldelsen til politiet, men at det var medio [sommeren 2015]. Forklaringerne om tilbageholdelsens varighed og tidspunktet for indgivelse af politianmeldelsen er i sig selv divergerende, men uanset hvilken forklaring der måtte være den rigtige, er forklaringerne imidlertid uforenelige med, at ansøgeren både til oplysnings- og motivsamtalen og til gensamtalen forklarede, at han blev tilbageholdt [foråret 2015], hvilket vil sige, at ansøgeren ifølge sine forklaringer først skulle være undsluppet ISIL [i sommeren 2015]. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren for nævnet har forklaret, at han efter fire måneders tilbageholdelse fik besked om, at han skulle deltage i en terrorhandling, som fandt sted 15 til 25 dage senere. Flygtningenævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren har forklaret utroværdigt og udbyggende om sin konflikt med stedbroren [A]. Ansøgeren forklarede således til asylsamtalen, at han i [efteråret 2016] havde fået nye oplysninger af sin adoptivmor om sin konflikt i Bangladesh. Hun fortalte ansøger, at adoptivfarens søn [A], der er en stor politisk figur i Bangladesh, beskyldte ham for alt det, der er sket, og at han vil flå ham levende, hvis han får fat på ham. Til gensamtalen forklarede ansøgeren blandt andet, at adoptivfarens søn, allerede mens ansøgeren var i Bangladesh, havde prøvet at slå ansøgeren ihjel, fordi ansøgeren var konverteret til kristendommen. Ansøgeren forklarede

også at adoptivfarens søn havde truet ansøgeren og prøvet at slå ansøgeren ihjel, siden ansøgeren i 2012 konverterede til kristendommen. Han truede ansøgeren konstant og var farlig, fordi han havde politisk magt. For nævnet har ansøgeren forklaret udbyggende om [A`s] politiske rolle, ligesom han har forklaret, at [A] har kontakter til terrorister og kriminelle. Flygtningenævnet finder, at forklaringen er bemærkelsesværdig henset til den trussel, som [A] angiveligt skulle udgøre over for ansøgeren, og det er i særdeleshed bemærkelsesværdigt, at ansøgeren ikke har nævnt konflikten hverken i sit asylskema eller til oplysnings- og motivsamtalen. Som følge af ansøgerens stærkt svækkede generelle troværdighed finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sine asylmotiver. For så vidt angår ansøgerens angivelig konflikt med politiet i Bangladesh lægger Flygtningenævnet – udover det, som Udlændingestyrelsen har anført – også vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende om, at politiet skulle frygte, at han ville melde dem til medierne, og at ansøgeren for nævnet udbyggende har forklaret om, at politiet skulle have slået op på en computer, at ansøgerens adoptivfar boede i USA, og at politiet derefter plantede narkotika på ham og krævede penge af ham. Efter baggrundsplysningerne kan det ikke lægges til grund, at den generelle situation for kristne, herunder konvertitter, i Bangladesh er af en sådan karakter, at den omstændighed, at ansøgeren opfatter sig som kristen, kan begrunde, at ansøgerens meddeles opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bang/2018/3

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 5.7.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylsøgende, henvises til afsnit 6.1.

5.1.9 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde

kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af ”kumulative grunde”. Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse, må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være ”den sidste dråbe”. Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for ”velbegrundet” (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante

faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo Lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvivl, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler, hvori han var nævnt eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevenden til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevenden fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det

heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både mht. tidspunkt og udstrækning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendte tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Dommen skal sammenholdes med senere indhentede baggrundsoplysninger, jf. herved Udlændingestyrelsens fact finding-rapport Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations, Report from the Danish Immigration Service’s fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation, from 23 April to 13 May 2014 and Paris, France 3 June 2014, afsnit 6 om Physical examination for bruises, scars or signs of torture.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Iran. Indrejst i 2015. Sagen blev behandlet sammen med sagen vedrørende den mandlige ansøgers bror og dennes ægtefælle og børn, der indrejste sammen med ansøgerne. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk kurder, født i [...], der er beliggende i Kermanshah-området i Iran. Han er født i et sunni-muslimsk hjem, men interesserer sig ikke for religion. Den kvindelige ansøger er født og opvokset i [...], der er beliggende i Kermanshah-området i Iran. Hun er kurder og sunni muslim af trosretning. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet eller idømt en langvarig fængselsstraf, fordi han og hans bror [B] har været aktive medlemmer af kurdiske partier. Den kvindelige ansøger har henvist til, at hun frygter at blive dræbt af de iranske myndigheder på grund af ægtefællens og svogerens politiske aktiviteter. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han sammen med sin familie flyttede til Irak, da han var 8-9 år gammel. Familien boede i blandt andet Al-Tash-lejren i Irak indtil 1990/1991, hvor

familien vendte tilbage til Iran. Ansøgerens familie blev herefter overvåget af de iranske myndigheder. I 1997 udrejste ansøgerens bror, [B], til Irak, hvor han blev peshmerga. Efterfølgende intensiverede den iranske efterretningstjeneste overvågningen af ansøgerens familie. Efterretningstjenesten opsøgte ofte ansøgerens families bopæl, og ansøgeren blev afhørt om brorens politiske aktiviteter. I 1997 begyndte ansøgeren at udføre opgaver for KDPI, herunder at indsamle informationer til partiet, primært om militære forhold og bevægelser i det iransk-kurdiske område. Endvidere uddelte han to til tre gange løbesedler og plakater. Ansøgeren havde en kontaktperson i partiet, [H], som han mødtes med på grænsen mellem Iran og Irak og videregav informationerne til. På et tidspunkt blev ansøgeren træt af sin og familiens situation og besluttede sig for at forlade Iran. I slutningen af 2004/begyndelsen af 2005 udrejste ansøgeren og hans ægtefælle til Irak, hvor de tog ophold i Erbil. De lejede et hus i Erbil, hvor de boede frem til deres udrejse af Irak i [efteråret] 2015. I 2006 blev KDPI splittet i to, og ansøgeren blev medlem af den ene del – KDP. Ansøgerens politiske aktiviteter bestod i at udføre vagtopgaver, ligesom han modtog våbentræning. I [efteråret] 2015 udrejste ansøgeren og ægtefællen af Irak til Tyrkiet som følge af, at iranske styrker var kommet til Irak for at bekæmpe ISIL. De var derfor bange for at blive kidnappet eller likvideret i Irak. Ansøgeren har fortsat sine politiske aktiviteter efter indrejsen i Danmark, idet han har deltaget i møder arrangeret af KDP og demonstrationer foran blandt andet den iranske ambassade i København, ligesom han udbreder politiske budskaber gennem sin offentlige facebook-profil. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun blev gift med den mandlige ansøger i 2002. Hun vidste på daværende tidspunkt ikke, at ægtefællen var politisk aktiv. Efterretningstjenesten opsøgte ofte familiens bopæl, men ansøgeren troede, at det var på grund af ægtefælles bror, [B] I de første to til tre måneder efter, at ansøgeren og ægtefællen var blevet gift, blev de opsøgt af efterretningstjenesten én gang om ugen og efter noget tid ca. hver anden dag. Personerne fra efterretningstjenesten var meget truende og skubbede til ansøgerens svigermor. Efterretningstjenesten kom altid, når ægtefællen ikke var der. På et tidspunkt blev ansøgeren og ægtefællen trætte af efterretningstjenesten og udrejste illegalt til Irak, hvor de bosatte sig i Erbil. Under opholdet i Irak fandt ansøgeren ud af, at ægtefællen var medlem af KDP og havde haft politiske aktiviteter i Iran. Ægtefællen deltog ofte i partiets møder i Irak. I [efteråret] 2015 udrejste ansøgeren og ægtefællen illegalt af Irak til Tyrkiet, fordi de frygtede ISIL. Flygtningenævnet kan lægge dele af ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet kan ikke lægge den mandlige ansøgers forklaring om sine aktiviteter for KDPI i Iran i perioden fra 1997 til 2004 til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger har afgivet divergerende forklaringer om, hvilke aktiviteter han havde, ligesom han under nævnsmødet har forklaret usammenhængende og afglidende herom. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at efterretningstjenesten i et vist omfang har opsøgt familien på deres bopæl. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at Flygtningenævnet ved en afgørelse af dags dato

har fundet den mandlige ansøgers brors forklaring troværdig og har lagt denne til grund, herunder for så vidt angår spørgsmålet om myndighedernes henvendelser, hvorunder at myndighederne har oplyst at være bekendt med, at broren var peshmerga. Flygtninge-nævnet kan endvidere lægge den mandlige ansøgers forklaring om sine aktiviteter for KDPI i Irak til grund. Flygtninge-nævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøgers forklaring støttes af billeder fremlagt under nævnsmødet. Flygtninge-nævnet har endelig lagt til grund, at den mandlige ansøger i Danmark fortsat har været medlem af KDP, og at han har deltaget i partiets møder og sammenkomster samt demonstrationer, herunder foran den iranske ambassade i Danmark, ligesom han på facebook har postet materiale vendt mod det iranske regime. Flygtninge-nævnet har som anført lagt den mandlige ansøgers brors forklaring til grund og har ved afgørelsen af dennes sag fundet, at broren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorfor Flygtninge-nævnet har meddelt broren, dennes ægtefælle og deres børn opholdstilladelse i Danmark. Flygtninge-nævnet finder, at den mandlige ansøger som følge af brorens politiske aktiviteter i Iran, Irak og Danmark sammenholdt med hans længerevarende ophold i Irak, hvor han er blevet medlem af og har udført opgaver for KDP samt hans efterfølgende politiske aktiviteter i Danmark, må antages at være så profileret over for de iranske myndigheder, at han ved en eventuel tilbagevending til Iran vil være i risiko for at blive identificeret som kurdisk modstander af det iranske regime. Flygtninge-nævnet finder derfor, at [...]og [...]har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/MNR2018/391

Sagen blev sambehandlet med sagen Iran/2018/392, der er omtalt i afsnit 5.1.1.2.

Der kan endvidere henvises til sagerne Afgh/2018/304 m.fl., der er omtalt i afsnit 5.3.2.

5.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtninge-nævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 9, af Flygtninge-nævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen

henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 4.1.7.4 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13 f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes

hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets Sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets Sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2018 har nævnet stadfæstet 6 sager på formandskompetencen.

Som eksempel på en sag, der er afgjort på formandskompetencen kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Litauen. Indrejst i 2014. Ansøgeren søgte asyl i 2017, efter at Litauen havde begæret ham udleveret til strafforfølgning. **Flygtningenævnet** ud-

talte: ”Det bemærkes indledningsvis, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 9, og 56, stk. 3. Ansøgeren er statsborger i Litauen, etnisk litauer og kristen af trosretning fra byen [B], Litauen. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har søgt om asyl, fordi han frygter, at han ved en tilbagevenden til Litauen vil blive slået ihjel af den kriminelle gruppering, [K], som han befinder sig i et gældsforhold til. Ansøgeren har videre forklaret, at han på et ukendt tidspunkt i 2005 optog et lån på et ikke oplyst beløb af personer med tilknytning til [K], som han efterfølgende brugte til at investere i [et firma]. På et ikke oplyst tidspunkt i 2005 blev ansøgeren opsøgt af et ukendt antal personer fra [K], fordi han ikke havde betalt renterne på lånet. Personerne udsatte ansøgeren for fysiske overgreb, og hans gæld steg yderligere. Ansøgeren begyndte herefter at sælge narkotika for at afdrage på sin gæld. Ansøgeren blev i 2009 fængslet i Norge, fordi han havde stukket en person med en kniv. Mens ansøgeren var fængslet, fik han ikke afdraget yderligere på sin gæld, og hans familie blev derfor opsøgt af personer med tilknytning til [K], idet personerne ville true ansøgeren igennem hans familie. Ansøgerens onkels forretning blev samtidig overtaget af [K]. Ansøgeren blev deporteret fra Norge til Litauen ultimo 2012 og tog ophold hos sin far og nogle venner i byen [B]. Her opholdt ansøgeren sig frem indtil primo 2013, hvor han blev opsøgt af fem personer med tilknytning til [K], som udsatte ham for fysiske overgreb. Ansøgeren var derefter indlagt i omkring fire dage, hvorefter han indgik en aftale med personer fra [K] om at sælge narkotika for dem i Norge og Danmark. Som opstart lånte [K] ansøgeren yderligere 30.000 euro. Ansøgeren blev fængslet i Danmark [i foråret] 2015, og hans familie er siden blevet opsøgt af personer fra [K] omkring en gang om måneden. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring om de faktiske omstændigheder til grund, men nævnet finder ikke, at ansøgerens konflikt med den kriminelle gruppering, [K], er af en sådan karakter eller intensitet, at den kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren må henvises til at søge de litauiske myndigheders beskyttelse, og nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han og hans familiemedlemmer ikke vil kunne modtage relevant beskyttelse fra de litauiske myndigheder. Nævnet bemærker, at det fremgår af ansøgerens forklaring, at han ikke har anmeldt truslerne og de overfald, som han har været udsat for til det litauiske politi, da han mener, at Litauen er et korrupt land, hvor der ikke er sikkerhed for, at gerningsmændene vil blive dømt i Litauen, hvis ansøgeren og dennes familie anmelder forholdet til politiet. Det beror således alene på ansøgerens ubekræftede formodning, at han og hans familie ikke vil kunne modtage beskyttelse i tilfælde af, at han måtte melde overfaldene og truslerne fra grupperingen [K] til de litauiske myndigheder. For så vidt angår det anførte om fængselsforholdene i Litauen bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren under oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2017 har forklaret, at fængselsfor-

holdene i Litauen ikke er årsagen til, at han søger asyl, og at han godt kunne afsone sin straf i Litauen, hvis ikke han havde problemer med [K]. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det fremgår af de aktuelle baggrundsoplysninger, herunder senest ”Country Report on Human Rights Practices 2016 – Lithuania”, udgivet 3. marts 2017, at forholdene i de litauiske fængsler er forbedret i de senere år, herunder at forholdene i fængslerne findes at være i overensstemmelse med internationale minimumsstandarder, om end nogle fængsler findes at være under internationale minimumsstandarder. Flygtningenævnet finder på den baggrund ikke, at oplysningerne om fængselsforholdene i Litauen er af en sådan karakter, at ansøgeren som følge heraf vil være i reel risiko for at blive udsat for en umenneskelig eller nedværdigende behandling, jf. artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Endelig finder nævnet ikke, at det forhold, at oplysnings- og motivsamtalereferatet [i efteråret] 2017 indeholder nogle stave- og trykfejl, kan føre til en ændret vurdering. Nævnet finder således ikke, at der er tale om fejl, der har haft betydning for behandlingen af sagen eller sagens afgørelse. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Litauen vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Lita/2018/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2018** en afgørelse vedrørende en mandlig ansøger, der oplyste at være statsborger i Libyen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tergi og muslim af trosretning. Ansøgeren har til de danske myndigheder senest oplyst, at han er statsborger i Libyen, ligesom han til sin advokat har oplyst, at han er libysk statsborger. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter myndighederne, da han under Gadaffis styre blev registreret som havende tilknytning til Gadaffi. Ansøgeren har desuden som asylmotiv oplyst, at hans familieklan er efterstræbt af den nuværende regering, da klanen tilhører Wlad Sulaiman, som er twanrag af etnicitet, og som ikke anerkender den nuværende regering. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han frygter ISIL og andre terrorgrupperinger. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han en dag blev stoppet på gaden af myndighederne og ført til et sted, hvor han skulle underskrive en erklæring om at ville deltage i krigen til fordel for Gadaffi. Ansøgeren fik besked om, at han efterfølgende skulle melde sig på en politistation. Ansøgeren valgte i stedet at udrejse. Ansøgeren frygter de nuværende myndigheder, da disse har fundet den journal, hvoraf det fremgår, at han har underskrevet den nævnte erklæring. Myndighederne efterstræber ansøgeren, da de leder efter folk, som tidligere har støttet Gadaffi. Myndighederne opsøgte i den forbindelse ansøgerens familie i 2014. Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på mundtligt nævns-møde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 56, stk. 3. Efter udlændingelovens § 40,

stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelsen af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, som denne påberåber sig. Flygtninge-nævnet finder, at ansøgeren ikke har dokumenteret eller på anden måde sandsynliggjort sin identitet og nationalitet overfor de danske myndigheder, samt at ansøgeren ikke har sandsynliggjort det asylgrundlag, som han påberåber sig. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om sin identitet og sin nationalitet. Ansøgeren har til sin asylansøgning af 7. februar 2012 oplyst, at hans navn er [A], født den 16. april 1988, og at han er statsborger i Libyen. Ansøgeren forklarede imidlertid til politiets identitetsafhøring den 27. februar 2012, at han i 2008 efter ansøgning fik udstedt et algerisk nationalitetspas på Algeriets ambassade i Tripoli, Libyen. Ansøgeren oplyste under sin oplysnings- og motivsamtale [i foråret] 2017, at han er både libysk og algerisk statsborger, og at han har fået udstedt et algerisk nationalitetspas. Ansøgeren har under sin samtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2017 oplyst, at han alene er statsborger i Libyen. Ansøgeren oplyste videre, at det ikke var rigtigt, at han havde fået udstedt et algerisk nationalitetspas, men at han tidligere har henvendt sig til den algeriske ambassade og fået at vide, at han kunne blive algerisk statsborger, da ansøgerens mor er algerisk statsborger. Ansøgeren har til [udlændingemyndighederne i et navngivent europæisk land] oplyst, at hans navn er [A], født den 16. april 1988, og at han er statsborger i Algeriet. Det fremgår desuden af oplysningerne fra [myndighederne i det navngivne europæiske land], at ansøgeren i [det navngivne europæiske land] tillige er kendt under navnene [B], født den 16. april 1988, med libysk statsborgerskab og [C], født den 16. april 1988, med libysk statsborgerskab. [Myndighederne i et andet navngivent europæisk land] har oplyst, at ansøgeren i [det andet navngivne europæiske land] er kendt under navnene [A], født den 16. april 1988 med libysk statsborgerskab, og [A], født den 16. april 1987 med algerisk statsborgerskab. Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at han oprindeligt fejlagtigt har oplyst til de danske myndigheder, at han var statsborger i Algeriet, fordi han var bange for at blive sendt til Libyen, hvor han havde en konflikt, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren ved sin første kontakt til det danske politi den 7. februar 2012 oplyste, at han var statsborger i Libyen. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren er kommet med en rimelig forklaring på divergenserne i sine forklaringer om sin identitet og nationalitet. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren desuden har forklaret divergerende om sine forældres nationalitet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren til de danske myndigheder har forklaret divergerende og udbyggende om sit asylmotiv, herunder om myndighedernes henvendelse til ansøgerens familie efter ansøgerens udrejse samt ansøgerens familieklaus konflikter med de libyske myndigheder. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring om sit asylmotiv har Flygtningenævnet tillagt det nogen vægt, at ansøgeren til de schweiziske udlændingemyndigheder har op-

lyst et helt andet asylmotiv end det, han har oplyst til de danske myndigheder. Ansøgeren har således til de schweiziske udlændingemyndigheder oplyst, at han havde en arveretlig familiekonflikt i Algeriet, og at han derfor flyttede til Libyen. Ansøgeren blev senere tilbageholdt af de libyske myndigheder som følge af manglende fremvisning af identitetspapirer. Ansøgeren udrejste herefter, da algeriere blev anset for at være sympatisører med Gadaffi-styret. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren på troværdig måde har sandsynliggjort sit asylmotiv. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at de generelle forhold i Libyen ikke i sig selv [kan begrunde] asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Liby/2017/3

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henvise en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har i 2018 ikke behandlet sager, der var henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde.

Resumé af en sag, der i 2017 blev hjemvist til Udlændingestyrelsen på et mundtligt nævnsmøde, følger her:

Nævnet stadfæstede i **november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk bosnier og ateist fra Sarajevo, Bosnien-Hercegovina. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina frygter for sin sikkerhed, da han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i en periode på 30 år har været udsat for verbal chikane og hetz af ukendte personer fra sit lokalområde i Sarajevo

grundet hans seksuelle orientering. Ansøgeren har politianmeldt overgreb begået mod ham den [...], den [...] og den [...] 2013. Ansøgeren udrejste af Bosnien-Hercegovina i [foråret] 2014 og vendte, efter han fik afslag på asyl i Tyskland, tilbage til landet i [efteråret] 2016. Ansøgeren opholdt sig i Bosnien-Hercegovina i omkring én måned, hvor han blev udsat for et enkelt overgreb af tre ukendte personer. Ansøgeren udrejste herefter på ny af Bosnien-Hercegovina. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at nævnet ved vurderingen af sagen, i overensstemmelse med pkt. 206-212 i UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelsen af flygtningestatus, har taget hensyn til at ansøgeren har oplyst, og fremlagt lægerapporter hvoraf fremgår, at han har en IQ på 62. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker dog, at ansøgerens oplysninger om overfald og diskriminering dækker en periode på i hvert fald 30 år. På baggrund af de væsentlige politiske ændringer, der i denne periode er sket i ansøgerens hjemområde og på baggrund af baggrundsoplysningerne, herunder om nyere ændringer i lovgivningen i Bosnien-Hercegovina, finder Flygtningenævnet, at alene oplysningerne om, hvad der er foregået i de senere år, kan tillægges asylretlig relevans. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i hvert fald én gang har været udsat for et meget alvorligt voldeligt overfald. Ansøgeren har forklaret, at han talrige gange tidligere har været udsat for overfald, men det må efter forklaringerne lægges til grund, at en del af episoderne har været udelukkende af verbal karakter. Flygtningenævnet må endvidere lægge til grund, at politiet i hvert fald i ét tilfælde har indkaldt ansøgeren til konfrontation med henblik på udpegelse af mulige gerningsmænd. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren har været i stand til at opholde sig i Bosnien igennem stort set hele sit liv. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at de beskrevne episoder, som ansøgeren har været udsat for, hver for sig eller til sammen, har den fornødne karakter og intensitet, til at dette kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Såfremt ansøgeren ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina forsat vil blive udsat for overfald, må han henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. I den forbindelse bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren selv har oplyst, at han på intet tidspunkt har været udsat for chikane fra myndighedernes side på grund af sin seksualitet. Nævnet bemærker, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at om end forholdene for LGBT-personer efter omstændighederne kan være vanskelige, er homoseksuelle forhold lovlige, og at der ikke foreligger oplysninger om risiko for overgreb fra myndighedernes side rettet mod LGBT-personer. Det fremgår videre, at de bosniske myndigheder støtter LGBT-rettigheder, og at hadforbrydelser og anden diskrimination af LGBT-personer er kriminaliseret ved lov. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at de generelle forhold for homoseksuelle i Bosnien-Hercegovina i sig selv kan begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bosnien-Hercegovina vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af

udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bosn/2018/1

5.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, f.eks. spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

5.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

I Dublin-sager og § 29 b-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra Dansk Flygtningehjælp. Hvis sagen henvises til behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 4.3.2, beskikkes som udgangspunkt en advokat for udlændingen.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at

beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets Sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

5.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager. Endvidere henvises klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber

sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang til behandling på mundtligt nævn, se nærmere afsnit 4.1.3.1.

Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen.

Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f, nævnte afgørelse Soma/2014/34.

Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet. Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke er proceshabilt, f.eks. fordi den pågældende er i en tilstand, hvor han eller hun ikke er i stand til at svare meningsfuldt på de stillede spørgsmål, vurderer nævnet, om tilstanden må antages at være midlertidig og sagen derfor med fordel kan udsættes til behandling på et nyt nævnsmøde. Hvis nævnet vurderer, at tilstanden er af mere varig karakter, vil nævnet sikre, at sagen oplyses bedst muligt, f.eks. ved afhøring af eventuelle vidner, se nærmere afsnit 4.4.2, ligesom princippet om "benefit of the doubt" finder anvendelse, se afsnit 4.4.1. For så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere henvises til afsnit 4.1.7.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet anledning til at vurdere ansøgerens proceshabilitet kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandsskabets 24. beretning (2015), side 181 f., Liby/2015/3.

Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 5.3.1.

Som udgangspunkt behandles Dublin-sager af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og forretningsordenens § 46, stk. 1. I helt særlige tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det på-

krævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 4.1.7.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Ved flertalsafgørelser angives stemmefordelingen ikke i beslutningen, idet det alene anføres, at beslutningen er truffet af et flertal af nævnets medlemmer.

I sager, hvor det er relevant, indgår i afgørelsen af asylspørgsmålet en vurdering af, om der er anledning til at bringe et internt flugtalternativ i anvendelse. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse i forhold til ansøgerens hjemland, og finder et flertal, at ansøgeren isoleret set i forhold til den del af hjemlandet, vedkommende kommer fra, må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men at der skal træffes bestemmelse om, hvorvidt der foreligger et internt flugtalternativ i en anden del af hjemlandet, deltager mindretallet ikke i denne vurdering. Et votum for, at et internt flugtalternativ kan finde anvendelse, er et votum for stadfæstelse. Der træffes afgørelse ved stemmeflerhed. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylsøgningsland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

Som udgangspunkt forkynnes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den truffe beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

I august 2017 meddelte Københavns Politi Flygtningenævnet politiets beslutning om med virkning fra den 21. august 2017 at fjerne den faste politivagt i forbindelse med nævnsmøderne.

Københavns Politis beslutning blev drøftet på et ekstraordinært møde i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. august 2017, og der var i koordinationsudvalget enig-

hed om, at der skal være særlig fokus på sikkerhed, og det enkelte nævn kun burde meddele afgørelsen i forbindelse med nævnets møde, hvis nævnet vurderer, at der er en meget høj grad af sikkerhed for, at det ikke vil give anledning til sikkerhedsmæssige problemer.

Efterfølgende er politivagten blevet erstattet af en vagt fra et privat firma. I konkrete tilfælde kan Flygtningenævnets Sekretariat bestille bevogtning fra Københavns Politi.

Den 31. oktober 2017 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg på ny spørgsmålet om forkyndelse af nævnets afgørelser. Da der ikke havde været episoder af sikkerhedsmæssig karakter i tiden efter afskaffelsen af politivagten, var der i udvalget endvidere enighed om, at der fremover kan ske forkyndelse i videre omfang, selvfølgelig fortsat med fokus på sikkerheden, ligesom formændene stadig skal være opmærksomme på at indberette eventuelle hændelser af sikkerhedsmæssig karakter til sekretariatet. Det er som hidtil det enkelte nævn, der vurderer, om det er sikkerhedsmæssigt forsvarligt at forkynde på nævnsmødet.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambehandlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambehandlet betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

I de tilfælde, hvor et ægtepar, samlevende par eller forældre og mindreårige børn (og myndige børn, der ikke har et selvstændigt asylmotiv) er indrejst sammen i Danmark og har søgt om asyl sammen, og hvor asylmotivet umiddelbart er overlappende eller sammenfaldende, indhentes der ikke særskilt samtykke til sambehandling, idet dette antages at ligge implicit i sagen. Det samme gælder, hvor familiemedlemmerne er indrejst i Danmark kort tid efter hinanden, og det fremstår, som om de har samme sag.

Derimod indhentes der samtykke til sambehandling i de tilfælde, hvor ægtefællerne er indrejst hver for sig, og hvor der er tale om forskellige asylmotiver samt i de tilfælde, hvor det af sagen fremgår, at der er oplysninger, som ansøgeren ikke ønsker, at ægte-

fællen skal blive bekendt med. Der søges tillige indhentet samtykke, hvis ægtefællerne har ophævet samlivet. Endvidere indhentes samtykke fra myndige børn, der har et selvstændigt asylmotiv.

Herudover søger nævnet at indhente samtykke til sambehandling fra ansøgere, der i forvejen kender hinanden, f.eks. fjernere beslægtede familiemedlemmer, som er indrejst sammen og har overlappende eller sammenfaldende asylmotiver. Såfremt de pågældende ikke ønsker at give samtykke til sambehandling og heller ikke ønsker at give samtykke til, at akterne i den ene sag kan indgå ved behandlingen af den anden sag, vurderer nævnet, om værdispringsreglen efter en konkret vurdering tilsiger, at sagerne skal berammes til behandling på samme nævn, således at nævnet bliver gjort bekendt med oplysningerne i begge sager, forinden der træffes afgørelse. I denne vurdering indgår blandt andet, om det antages at ville være af betydning for, at nævnet kan træffe den korrekte afgørelse og dermed for nævnets udøvelse af sin virksomhed, at nævnet får adgang til oplysningerne i begge sager.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver sin afgørelse.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, bliver bekendt med, at der er opstået et modsætningsforhold mellem ansøgerne, vil nævnet foretage en vurdering af, om der fortsat skal ske sambehandling af sagerne, eller om modsætningsforholdet er af en sådan karakter, at sagerne bør behandles på forskellige nævnsmøder. Som eksempel på en sag, hvor nævnet har ophævet en sambehandling og hjemvist en sag vedrørende en kvindelig ansøger, der indrejste sammen med sine forældre og søskende, på grund af oplysninger om et muligt modsætningsforhold mellem ansøgeren og hendes forældre, kan nævnes sagen, der er omtalt i afsnit 5.9.3 Afgh/2018/325.

Flygtningenævnet har i beretningsåret sambehandlet flere sager vedrørende større familier (familieprojekter), således at sagerne er behandlet af det samme nævn over to dage. Som eksempel herpå kan nævnes nedenstående afgørelser i et familieprojekt på i alt 13 personer bestående af et ægtepar og parrets tre børn, den mandlige ansøgers mor og fire søskende samt en af den mandlige ansøgers søskendes ægtefælle og børn:

Nævnet meddelte i **september 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenaævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk hazara og tidligere shia-muslim af trosretning. Den kvindelige ansøger er etnisk tadjik og ikke udøvende shia-muslim af trosretning. Ansøgerne er fra [landsby], [større by], Balhkab, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, ligesom de frygter myndighederne og befolkningen fra deres landsby, idet den mandlige ansøgers far har været kommandant og medlem af partiet [navngivet parti], ligesom hans bror, [M], har været soldat for regeringsstyrkerne. De frygter endvidere den mandlige ansøgers fars politiske modstander, [Y], ligesom de frygter en person ved navn [O], der er medlem af Taliban, og som den mandlige ansøger har en jordkonflikt med. De frygter også den mandlige ansøgers svoger, [V], der har truet familien, fordi den mandlige ansøgers søster, [A], har ladet sig skille. Ansøgerne frygter endelig de generelle forhold for hazaraer og shia-muslimer. Den kvindelige ansøger har yderligere som selvstændigt asylmotiv henvist til, at hun frygter sin søsters svoger, [L], fordi han har voldtaget hende. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøgers far, [Z], var kommandant i landsbyen [landsby]. Hans arbejde skabte mange problemer for dem og resten af den mandlige ansøgers familie, idet han var tilhænger af partiet [navngivet parti] og imod Taliban. Omkring syv – otte år forud for ansøgernes udrejse af Afghanistan, forsvandt den mandlige ansøgers far, og familien har ikke siden haft kontakt til ham. Ansøgerne og den mandlige ansøgers familie er herefter jævnlige blevet udsat for chikane af befolkningen i [landsby]. Omkring fem år før udrejsen købte den mandlige ansøger et stykke jord af [O], der var hans fars tidligere ven. [O] solgte imidlertid senere jorden videre til en anden person. Den mandlige ansøger opsøgte [O], mens denne opholdt sig hos nogle slægtninge, og [O] tilbød at give ham pengene for købet af jorden tilbage, men den mandlige ansøger afviste ham. Den mandlige ansøger og [O] kom at skændes, og ansøgeren sagde noget ærekrænkende til [O]. Den mandlige ansøger og [O] kom op at slås og blev skilt af de andre tilstedeværende. Da den mandlige ansøger var på vej hjem, blev han standset af [O] og yderligere en person på motorcykel og bragt tilbage til [O]s slægtninges hus, hvor han blev lukket inde i et aflåst kælderrum og udsat for tortur og seksuelle overgreb. Efter 11 dages fangenskab lykkedes det ham at flygte. Umiddelbart efter forsvandt [O] fra området. Tre år forud for udrejsen genvandt Taliban magten i ansøgernes hjemområde, og omkring en måned forud for udrejsen skød [O], som var kommet tilbage og nu havde fået forbindelse til Taliban, efter den mandlige ansøgers bil. Den mandlige ansøger formoder, at baggrunden herfor var, at [O] bar nag på grund af jordkonflikten og ønskede at drive hans familie fra deres hjemområde. Den mandlige ansøgers bror, [M], meldte sig tre år før ansøgernes udrejse til det afghanske militær. Han var tilknyttet militæret i et år og nogle måneder, hvorefter han vendte tilbage til

[landsby]. Efter et års tid hørte familien fra folk i landsbyen, at Taliban var ude efter ham, fordi han havde arbejdet for myndighederne. [M] udrejste herefter af Afghanistan. Omkring et år forud for udrejsen blev den kvindelige ansøger voldtaget af sin svoger, [L], mens hun var på besøg hos sin mor. Efterfølgende flygtede [L] fra stedet, og ansøgerne har ikke set ham siden. Ansøgerne har videre henvist til, at den mandlige ansøgers søster, [A], har en konflikt med sin tidligere ægtefælle, [V], som var voldelig, og at han har truet med at kidnappe den mandlige ansøgers søstre, [A] og [B]. Nogle dage forud for udrejsen truede [V] hele familien gennem den kvindelige ansøgers mor. Ansøgerne har videre henvist til at familien omkring en uge forud for udrejsen modtog et trusselsbrev fra Taliban, hvoraf det fremgik, at familien skulle aflevere den mandlige ansøgers far og [A] og [B] til Taliban inden for 10 dage. Herefter besluttede den mandlige ansøger, at familien skulle udrejse af Afghanistan. For at finansiere rejsen, besøgte den mandlige ansøger sin mors moster for at sælge et stykke jord. Mens den mandlige ansøger opholdt sig hos sin moster for at hente penge, blev mosterens bopæl opsøgt af bevæbnede mænd, der havde relation til [A]s ægtefælle, men det lykkedes den mandlige ansøger at flygte fra stedet. Om konflikterne med lokalbefolkningen og den mandlige ansøgers fars politiske modstander, parlamentsmedlemmet [Y], og de lokale myndigheder på grund af den mandlige ansøgers fars politiske aktiviteter skal Flygtninge-nævnet bemærke, at faren forsvandt omkring otte år, før familien udrejste, og at ansøgerne har forklaret, at de sammen med resten af familien herefter er blevet verbalt chikaneret af lokalbefolkningen. Den mandlige ansøgers mor, [C], har endvidere forklaret om en episode kort efter farens forsvinden, hvor en kommandant tog familiens dyr, og hvor familiens træer blev hugget ned og om en episode, hvor den mandlige ansøgers bror, [K], blev smidt i en flod. Efter ansøgernes forklaringer lægger nævnet til grund, at ansøgerne og resten af familien var i stand til at leve i lokalområdet og passe deres landbrug frem til kort før udrejsen, og at de ikke på noget tidspunkt er blevet opsøgt af hverken myndighederne eller [Y]. Det beror således alene beror på ansøgernes formodninger, at myndighederne og [Y] skulle ønske at hævne sig på dem på grund af den mandlige ansøgers fars politiske aktiviteter, ligesom det beror på formodninger, at overfaldet på den mandlige ansøgers bror, [K], havde noget med farens politiske virke at gøre. De handlinger, ansøgerne har været udsat for fra lokalbefolkningens side, har endvidere hverken haft en karakter eller intensitet, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at den mandlige ansøgers bror, [M], har arbejdet som soldat for regeringsstyrkerne kan ikke føre til, at ansøgerne meddeles asyl, idet ansøgerne ikke har forklaret, at det skulle have medført konkrete personlige konflikter for dem, hverken efter at [M] havde forladt nationalhæren eller i det år, der gik, fra [M] udrejste og til ansøgerne og resten af familien udrejste. Om konflikten med den mandlige ansøgers svoger, [V], og opsøgningen af den mandlige ansøger hos hans mors moster, skal nævnet bemærke, at nævnet efter søsteren [A]s forklaring sammenholdt med de fremlagte iranske dokumenter lægger til grund, at [A]s ægtefælle udsatte

hende for vold, og at hun via de iranske myndigheder opnåede skilsmisse fra ægtefællen og rejste tilbage til Afghanistan kort før, familien udrejste. [A] har ikke i sit asylschema angivet, at ægtefællen skulle være fulgt efter hende til Afghanistan. Det bemærkes videre, at det ikke forekommer sandsynligt, at personer med tilknytning til [V] tilfældigt, fordi de kunne genkende den mandlige ansøgers bil, skulle have været i stand til at finde ham hos hans mors moster, hvor han kun opholdt sig for at hente penge, ligesom den mandlige ansøgers forklaring om, hvordan det lykkedes ham at flygte fra de bevæbnede mænd ved at iføre sig dametøj forekommer mindre sandsynlig. Nævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylretligt relevante overgreb eller forfølgelse fra [V]s side, idet nævnet herved yderligere har lagt vægt på, at [V] siden barnsben sammen med sin nærmeste familie har boet i Iran og kun har opholdt sig i Afghanistan, når han har været på besøg hos sine slægtninge, og at han på trods af, at disse slægtninge skulle være indflydelsesrige, ikke har henvendt sig direkte til ansøgerne i tiden fra [A]s tilbagevenden og frem til ansøgenes udrejse. Den mandlige ansøger har til stadighed forklaret, at han ikke længere er udøvende shia-muslim på samme måde som flere andre af hans familiemedlemmer har forklaret, at de ikke har været aktivt udøvende muslimer. Den mandlige ansøger har forklaret, at han mistede sin tro omkring et år før udrejsen efter episoden, hvor han blev tilbageholdt af [O], og at han herefter ikke længere hverken bad, gik til moske eller overholdt Ramadanen. Idet han videre har forklaret, at han var i stand til at skjule sin manglende tro ved at holde sig indenfor, når der blev kaldt til bøn og ikke har givet udtryk for, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan har et ønske om åbent at leve som ikke-troende, er det ikke sandsynliggjort, at han, fordi han har frafaldet sin muslimske tro, ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Om den kvindelige ansøgers selvstændige asylmotiv bemærkes, at svogeren efter voldtægten af hende flygtede, og at han ikke er set siden, og at hverken den mandlige ansøger eller den kvindelige ansøgers egen familie har bebrejdet den kvindelige ansøger noget i forbindelse med voldtægten. Voldtægten er således et afsluttet kriminelt forhold, og det er ikke sandsynliggjort, at den vil medføre overgreb eller forfølgelse mod den kvindelige ansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet. Om konflikten med [O] skal nævnet bemærke, at ansøgerne og den mandlige ansøgers øvrige familiemedlemmer i det væsentlige har forklaret samstemmende om konflikten opståen i forbindelse med salget af jorden, om [O]s forsvinden og tilbagevenden og hans tilknytning til Taliban, om episoden, hvor [O] og hans folk skød efter den mandlige ansøgers bil, og om det trusselsbrev familien kort efter modtog fra Taliban. Den mandlige ansøgers forklaring om tilbageholdelsen i kælderens, hvor han blev udsat for tortur og overgreb forekommer selvoplevet og understøttes af oplysningerne om hans psykiske tilstand og hans fremtoning i forbindelse med nævns-mødet. Han har endvidere til stadighed i forbindelse med asylsamtalerne forklaret, at han havde personlige problemer, som han ikke var i stand til at fortælle om. Hans for-

klaring understøttes videre af den kvindelige ansøgers forklaring om, at han på et tidspunkt var væk i længere tid, og at han ved tilbagekomsten til bopælen var træt og virkede angst, og af den kvindelige ansøgers og [C]s forklaringer om, at der ikke var noget usædvanligt i, at han var væk i længere tid, når han kørte som chauffør. Ansøgerne har videre samstemmende forklaret om slægtskabet mellem familien og [P], der var lokalt talibanmedlem og om forbindelsen mellem [P] og [O]. Efter [D]s og [E] forklaringer lægger nævnet til grund, at der kort før udrejsen var en konflikt mellem [P] og [E] om en generator, og at [P] i den forbindelse truede [E]. Det lægges videre efter ansøgenes samstemmende forklaringer til grund, at det var [P], der kort efter afleverede trusselsbrevet fra Taliban til den mandlige ansøgers bror, [Q], og at trusselsbrevet var rettet mod hele familien og blandt andet indeholdt et vilkår, om at familien skulle oplyse, hvor den mandlige ansøgers far var henne, og dermed et vilkår, der var umuligt at opfylde. Nævnet lægger endelig efter de stort set samstemmende forklaringer til grund, at [D] og [E] opsøgte [P], og at denne gav [D] en lussing og på ny fremsatte trusler, idet han sagde, at han ville gøre noget, så familien forsvandt. Endelig lægger nævnet til grund, at [P] sammen med yderligere tre personer kort efter opsøgte [D]s og [E] bopæl om natten, og at de flygtede væk fra huset og umiddelbart efter videre ud af landet sammen resten af familien. Den mandlige ansøgers far havde gennem en del år været politisk aktiv og med til at bekæmpe Taliban, ligesom hans bror, [M] havde kæmpet for regeringsstyrkerne. Nævnet lægger endvidere som anført ovenfor til grund, at lokalbefolkningen i området så skævt til familien og chikanerede dem. Herefter, og efter oplysningerne om Talibans øgede tilstedeværelse i ansøgenes hjemområde, antallet af konflikter rettet mod såvel enkelte af familiens medlemmer som familien som helhed, er det sandsynliggjort, at såvel ansøgerne som de øvrige familiemedlemmer ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for overgreb fra Talibans side som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse efter § 7, stk. 2.” Afgh/2018/304

Nævnet anførte i en af den mandlige ansøgers brøders sag følgende:

”Indledningsvist bemærkes, at ansøgeren aldrig har været forsøgt tvangshvervet af Taliban, selvom han var omkring 16 år gammel ved udrejsen, og at der heller ikke foreligger oplysninger om, at andre af familiens mandlige medlemmer eller andre personer i lokalområdet skulle være forsøgt tvangshvervet af Taliban i den periode på tre år op til udrejsen, hvor Taliban var ved magten i ansøgerens område. Herefter, er det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan skulle være i risiko for at blive tvangshvervet af Taliban.

...

Henset til, at ansøgeren kommer fra en politisk profileret hazarafamilie, antallet af familiens konflikter med Taliban og den relation, der er, mellem ansøgerens familie og

talibanmedlemmet [P] og dennes tilknytning til [O], der var et højtstående medlem af Taliban, sammenholdt med at familien tidligere har været nødt til at flygte til Mazar-e-Sharif, hvor familien også blev truet, er det ikke rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i Herat, Kabul eller Mazar-e-Sharif som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter § 7, stk. 2.” Afgh/2018/306

Nævnet meddelte en søster til den mandlige ansøgers opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk.2 som følge af hendes families profilering, men nævnet kunne ikke lægge hendes forklaringer om hendes selvstændige asylmotiv til grund. Nedenfor følger resumé af nævnets afgørelse:

Nævnet meddelte i **september 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra [landsby], [større by], Balhkab, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har ikke selv haft konflikter med myndighederne eller enkeltpersoner i Afghanistan, og hun har derfor henvist til de konflikter, hendes mor og bror [F] havde forud for udrejsen, herunder [F]’s jordkonflikt med [O], der er medlem af Taliban. Ansøgeren frygter videre ligesom sin mor og resten af familien både myndighederne og befolkningen i sin landsby, [landsby], idet hendes far har arbejdet som kommandant og været medlem af partiet Sepah, ligesom hendes bror [M] har været soldat for regeringsstyrkerne. Hun frygter endvidere farens politiske modstandere herunder, [Y]. Ansøgeren har som selvstændigt asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter sin tidligere ægtefælle, idet hun er blevet skilt fra ham. Ansøgeren frygter endelig de generelle forhold i Afghanistan for hazaraer og shia-muslimer. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hendes far, [Z], var kommandant for de afghanske myndigheder i landsbyen [landsby]. Hans arbejde skabte mange problemer for ansøgeren og hendes familie, idet han var tilhænger af partiet Sepah, hvorimod de andre kommandanter i området var tilhængere af andre partier. For 10 år siden blev ansøgerens farbror dræbt, hvorefter hun sammen med sin familie flyttede til Mazar-e-Sharif. Mens familien opholdt sig her, modtog hendes far gentagne gange trusler, hvorefter familien to år senere flyttede tilbage til landsbyen [landsby]. På et ukendt tidspunkt, da ansøgeren og hendes familie ikke var hjemme, blev bopælen angrebet personer, der modtog nogle af farens personlige ejendele. Omkring 8 år før, ansøgeren udrejste fra Afghanistan, forsvandt hendes far. Hun kender ikke til baggrunden for hans forsvinden, og har ikke haft kontakt til ham siden. Ansøgeren og hendes familie blev herefter jævnlige udsat for chikane af lokalbefolkningen i [landsby], der blandt andet stjal familiens husdyr og begik hærværk mod deres træer. På et ukendt tidspunkt købte ansøgerens bror, [F], et stykke jord af personen [O], der senere solgte den samme jord til en anden person. [O] tilbød [F] at betale købesum-

men tilbage, men det afviste [F]. Ansøgerens bror, [M] meldte sig på et tidspunkt til den afghanske hær. På et tidspunkt, hvor han var tilbage i landsbyen, hørte han via en af [F]'s venner, at Taliban var efter ham, hvorefter han flygtede. Ansøgeren har videre henvist til, at hun i 2014 blev gift med [V] og flyttede sammen med ham til Iran. Efter nogle måneders ægteskab begyndte han at udsætte ansøgeren for fysiske overgreb. Ansøgeren anmeldte ham flere gange til politiet, og der kom en retssag ud af det. Fordi ægtefællens familie tvang ham til det, accepterede han skilsmisse på vilkår, at ansøgeren afskrev sig retten til sin medgift og retten til at se deres barn samt på vilkår, at ansøgeren tilbagekaldte sine anmeldelser mod ham. Da ansøgeren gjorde det, blev hun og ægtefællen skilt. Ansøgeren flyttede herefter tilbage til familien i Afghanistan. [V] fulgte efter ansøgeren til Afghanistan og truede via hendes svigerindes [G]'s mor med, at han ikke ville acceptere, at ansøgeren ikke længere ville være hans kone. Omkring en måned forud for udrejsen skød [O] efter ansøgerens brors, [F]'s, bil. Ansøgeren har videre henvist til, at familien omkring en uge forud for udrejsen modtog et trusselsbrev fra Taliban, hvoraf det fremgik, at familien skulle udlevere ansøgeren, hendes mor, hendes far og hendes [B] til Taliban inden for 10 dage. Herefter besluttede ansøgerens bror, [F], at familien skulle udrejse af Afghanistan. Flygtningenævnet skal indledningsvist bemærke, at ansøgeren bortset fra spørgsmålet om truslen fra eks-ægtefællen og truslen fra Taliban har henvist til de samme asylmotive som sin mor og sin bror, [F]. Om konflikterne med lokalbefolkningen og ansøgerens fars politiske modstander, parlamentsmedlemmet [Y], og de lokale myndigheder på grund af farens politiske aktiviteter skal Flygtningenævnet bemærke, at ansøgerens far forsvandt omkring 8 år, før familien udrejste, og at ansøgerens mor, [C], og bror, [F], har forklaret, at de sammen med resten af familien herefter er blevet verbalt chikaneret af lokalbefolkningen. [C] har endvidere forklaret om en episode kort efter ægtefællens forsvinden, hvor en kommandant tog familiens dyr, og hvor familiens træer blev hugget ned og om en episode, hvor hendes søn, [K], blev smidt i en flod. Efter [F], [C] og de øvrige familiemedlemmers forklaringer lægger nævnet til grund, at familien var i stand til at leve i lokalområdet og passe deres landbrug frem til kort før udrejsen, og at familien ikke på noget tidspunkt er blevet opsøgt af hverken myndighederne eller [Y]. Det beror således alene på formodninger, at myndighederne og [Y] skulle ønske at hævne sig på ansøgeren og resten af familien på grund af ansøgerens fars politiske aktiviteter, ligesom det beror på formodninger, at overfaldet på, [K], havde noget med farens politiske virke at gøre. De handlinger, familien har været udsat for fra lokalbefolkningens side, har endvidere hverken haft en karakter eller intensitet, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgerens bror, [M] har arbejdet som soldat for regeringsstyrkerne kan ikke føre til, at han meddeles asyl, idet hverken hun eller de øvrige ansøgere har forklaret, at det skulle have medført konkrete personlige konflikter for dem, hverken efter at [M] havde forladt nationalhæren eller i det år, der gik, fra [M] udrejste og til, ansøgeren og resten af familien udrejste. Om konflikten med

ansøgeren ægtefælle, [V], skal nævnet bemærke, at nævnet efter ansøgerens detaljerede og troværdige forklaring sammenholdt med de fremlagte iranske dokumenter lægger til grund, at hendes ægtefælle udsatte hende for vold, og at hun via de iranske myndigheder opnåede skilsmisse fra ham og rejste tilbage til Afghanistan kort før, familien udrejste. Ansøgeren har ikke i sit asylskema angivet, at ægtefællen skulle være fulgt efter hende til Afghanistan. Det bemærkes videre, at det ikke forekommer sandsynligt, at personer med tilknytning til [V] tilfældigt, fordi de genkendte hans bil, skulle have været i stand til at finde ansøgerens bror [F] hos ansøgerens mors moster, hvor han kun opholdt sig for at hente penge, ligesom [F]'s forklaring om, hvordan det lykkedes ham at flygte fra de bevæbnede mænd ved at iføre sig dametøj forekommer mindre sandsynlig. Nævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylretligt relevante overgreb eller forfølgelse fra [V]'s side, idet nævnet herved yderligere har lagt vægt på, at [V]'s siden barnsben sammen med sin nærmeste familie har boet i Iran og kun har opholdt sig i Afghanistan, når han har været på besøg hos sine slægtninge, og at han på trods af, at disse slægtninge skulle være indflydelsesrige, ikke har henvendt sig direkte til ansøgeren eller hendes familie i tiden fra hendes tilbagevenden og frem til hun og resten af familiens udrejse. Nævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgerens familie står bag hende i ønsket om at forblive skilt fra ægtefællen. Om broren [F]'s konflikt med [O] skal nævnets flertal bemærke, at [F] og de øvrige familiemedlemmer i det væsentlige har forklaret samstemmende om konfliktens opståen i forbindelse med salget af jorden, om [O]'s forsvinden og tilbagevenden og hans tilknytning til Taliban, om episoden, hvor [O] og hans folk skød efter [F]'s bil, og om det trusselsbrev, familien kort efter modtog fra Taliban. [F]'s forklaring om tilbageholdelsen i kælderen, hvor han blev udsat for tortur og overgreb, forekommer selvoplevet og understøttes af oplysningerne om hans psykiske tilstand og hans fremtoning i forbindelse med nævnsmødet. [F] har endvidere til stadighed i forbindelse med asylsamtalerne forklaret, at han havde personlige problemer, som han ikke var i stand til at fortælle om. Hans forklaring understøttes videre af ægtefællen [G]'s forklaring om, at [F] på et tidspunkt var væk i længere tid, og at han ved tilbagekomsten til bopælen var træt og virkede angst, og af ansøgerens mor, [C]'s, og [G]'s forklaringer om, at der ikke var noget usædvanligt i, at [F] var væk i længere tid, når han kørte som chauffør. Nævnets flertal lægger derfor til grund, at ansøgerens bror [F] havde en konflikt med [O], der var et lokalt højtstående medlem af Taliban, og at [O] efterfølgende truede hele familien som følge af denne konflikt. Ansøgerne har videre samstemmende forklaret om slægtskabet mellem familien og [P], der var lokalt talibanmedlem og om forbindelsen mellem [P] og [O]. Efter søsteren [D]'s og hendes ægtefælle [E]'s forklaringer lægger nævnet til grund, at der kort før udrejsen var en konflikt mellem [P] og [E] om en generator, og at [P] i den forbindelse truede [E]. Det lægges videre efter disse ansøgeres samstemmende forklaringer til grund, at det var [P], der kort efter afleverede trusselsbrevet fra Taliban til ansøgerens bror, [Q], og at trusselsbrevet var rettet mod

hele familien og blandt andet indeholdt et vilkår, om at familien skulle oplyse, hvor ansøgerens far var henne, og dermed et vilkår, der var umuligt at opfylde. Nævnet lægger endelig efter de stort set samstemmende forklaringer til grund, at [D] og [E] opsøgte [P], og at denne gav [D] en lussing og på ny fremsatte trusler, idet han sagde, at han ville gøre noget, så familien forsvandt. Endelig lægger nævnet til grund, at [P] sammen med yderligere tre personer kort efter opsøgte [D]'s og [E]'s bopæl om natten, og at de flygtede væk fra huset og umiddelbart efter videre ud af landet sammen resten af familien. Ansøgerens far havde gennem en del år været politisk aktiv og med til at bekæmpe Taliban, ligesom hendes bror, [M] havde kæmpet for regeringsstyrkerne. Nævnet lægger endvidere som anført ovenfor til grund, at lokalbefolkningen i området så skævt til familien og chikanerede dem. Herefter, og efter oplysningerne om Talibans øgede tilstedeværelse i ansøgernes hjemområde, antallet af konflikter rettet mod såvel enkelte af familiens medlemmer som familien som helhed, er det sandsynliggjort, at såvel ansøgeren som de øvrige familiemedlemmer ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for overgreb fra Talibans side som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2018/307

Nævnet meddelte en anden søster til den mandlige ansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk.1, idet nævnet lagde til grund, at hun var konverteret fra islam til kristendommen. Nævnet fandt tillige, at søsteren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af familiens profilering. Nedenfor følger resumé af nævnets afgørelse:

Nævnet meddelte i **september 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt to medfølgende børn fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og tidligere shia-muslim men nu kristen fra [landsby], [større by], Balhkab, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, ligesom hun frygter befolkningen fra sin landsby, idet hendes far var kommandant. Ansøgeren frygter endvidere, at Taliban vil tvangsrekruttere hendes søn. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hendes far, [Z], var kommandant for de afghanske myndigheder i deres distrikt. Hans arbejde skabte mange problemer for ansøgeren og hendes familie, idet han var tilhænger af partiet Sepah, hvorimod de andre kommandanter i området var tilhængere af andre partier. Omkring otte år forud for udrejsen af Afghanistan blev ansøgerens families bopæl opsøgt af nogle for ansøgeren ukendte personer, der eftersøgte hendes far, [Z]. Da hendes far senere samme dag kom hjem og fik oplyst om henvendelsen, tog han afsted og er ikke blevet set siden. Ansøgeren og hendes familie er herefter jævnlige udsat for chikane af folk i [landsby]. Omkring fem år forud for udrejsen købte ansøgerens bror, [F],

et stykke jord af en person ved navn [O]. [O] solgte imidlertid også jorden videre til en anden person. [F] afviste at få pengene tilbage, hvilket startede hans konflikt med [O]. Omkring en måned forud for udrejsen skød [O] efter ansøgerens brors, [F]'s, bil. Tre år forud for udrejsen genvandt Taliban magten i ansøgerens hjemområde, og ansøgerens bror, [M], meldte sig på samme tid til det afghanske militær. Han var tilknyttet militæret i et år og nogle måneder, hvorefter han vendte tilbage til [landsby]. Efter et års tid hørte familien fra folk i landsbyen, at Taliban var ude efter [M], idet han arbejdede for myndighederne. [M] udrejste derfor af Afghanistan. Ansøgeren har videre henvist til, at hendes søster, [A], har en konflikt med sin tidligere ægtefælle, [V], som var voldelig, og at han har truet med at kidnappe [A] og [B]. På en for ansøgeren ukendt dato kom ansøgerens ægtefælle op at skændes med [P], der var tilknyttet Taliban og i familie med ansøgeren. Som følge af skænderiet truede [P] ansøgerens ægtefælle med at slå ham ihjel. Ansøgeren har ydermere henvist til, at familien omkring en uge forud for udrejsen modtog et trusselsbrev fra Taliban, som blev afleveret til hendes bror, [Q], af den magtfulde talebaner [P], og at hun efterfølgende tog hen for at konfrontere [P] med brevet, hvilket resulterede i et skænderi, og at [P] gav hende en lussing. [P] truede med, at han ville slå ansøgeren og hendes familie ihjel. Fire-fem dage senere blev ansøgerens og ægtefællens bopæl opsøgt om natten af fire bevæbnede mænd. Den ene af mændene var [P]. Ansøgeren flygtede fra bopælen sammen med sin ægtefælle og sine børn. Herefter besluttede ansøgerens bror, [F], at familien skulle udrejse af Afghanistan. For at finansiere rejsen, besøgte [F] ansøgerens mors moster for at sælge et stykke jord. Mens [F] opholdt sig hos ansøgerens mors moster, blev dennes bopæl opsøgt af bevæbnede mænd, der havde relation til [A]'s ægtefælle. Efter udrejsen har [A]'s ægtefælle opsøgt familiens bopæl i [landsby], ligesom to højtstående medlemmer af Taliban har opsøgt familiens bopæl. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at hun i Danmark er konverteret fra islam til kristendommen, og at hun [i efteråret] 2017 er blevet døbt efter, at hun har gennemgået et forløb med dåbsundervisning. Indledningsvist bemærkes, at ansøgerens søn aldrig har været forsøgt tvangshvervet af Taliban, og at der heller ikke foreligger oplysninger om, at andre af familiens mandlige medlemmer eller andre personer i lokalområdet skulle være forsøgt hvervet af Taliban i den periode på tre år op til udrejsen, hvor Taliban var ved magten i ansøgerens område. Herefter, er det ikke sandsynliggjort, at ansøgerens mindreårige søn ved en tilbagevenden til Afghanistan skulle være i risiko for at blive tvangshvervet af Taliban. Om konflikterne med lokalbefolkningen og ansøgerens fars politiske modstander, parlamentsmedlemmet [Y], og de lokale myndigheder på grund af farens politiske aktiviteter, skal Flygtningenævnet bemærke, at ansøgerens far forsvandt omkring otte år, før familien udrejste, og at ansøgeren, hendes mor, [C], og hendes bror, [F], har forklaret, at de sammen med resten af familien herefter er blevet verbalt chikaneret af lokalbefolkningen. Ansøgeren og [C] har endvidere forklaret om en episode kort efter ansøgerens fars forsvinden, hvor en kommandant tog familiens dyr, og hvor familiens træer blev hugget ned og om en episode, hvor hendes søn, [K],

blev smidt i en flod. Efter [F]'s, [C]'s og de øvrige familiemedlemmers forklaringer lægger nævnet til grund, at familien var i stand til at leve i lokalområdet og passe deres landbrug frem til kort før udrejsen, og at familien ikke på noget tidspunkt er blevet op-søgt af hverken myndighederne eller [Y]. Det beror således alene på formodninger, at myndighederne og [Y] skulle ønske at hævne sig på ansøgeren og resten af familien på grund af farens politiske aktiviteter, ligesom det beror på formodninger, at overfaldet på [K] havde noget med farens politiske virke at gøre. De handlinger, familien har været udsat for fra lokalbefolkningens side, har endvidere hverken haft en karakter eller intensitet, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgerens bror, [M], har arbejdet som soldat for regeringsstyrkerne kan ikke føre til, at ansøgeren meddeles asyl, idet hverken han eller de øvrige ansøgere har forklaret, at det skulle have medført konkrete personlige konflikter for dem, hverken efter, at [M] havde forladt nationalhæren eller i det år, der gik, fra [M] udrejste og til, ansøgeren og resten af familien udrejste. Om konflikten med ansøgerens søsters mand, [V], og opspørgningen af [F] hos ansøgerens mors moster, skal nævnet bemærke, at nævnet efter søsteren [A]'s forklaring sammenholdt med de fremlagte iranske dokumenter lægger til grund, at [A]'s ægtefælle udsatte hende for vold, og at hun via de iranske myndigheder opnåede skilsmisse fra ægtefællen og rejste tilbage til Afghanistan kort før, familien udrejste. [A] har ikke i sit asylskema angivet, at ægtefællen skulle være fulgt efter hende til Afghanistan. Det bemærkes videre, at det ikke forekommer sandsynligt, at personer med tilknytning til [V] tilfældigt, fordi de genkendte hans bil, skulle have været i stand til at finde [F] hos ansøgerens mors moster, hvor han kun opholdt sig for at hente penge, ligesom [F]'s forklaring om, hvordan det lykkedes ham at flygte fra de bevæbnede mænd ved at iføre sig dametøj forekommer mindre sandsynlig. Nævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylretligt relevante overgreb eller forfølgelse fra [V]'s side, idet nævnet herved yderligere har lagt vægt på, at [V] siden barnsben sammen med sin nærmeste familie har boet i Iran og kun har opholdt sig i Afghanistan, når han har været på besøg hos sine slægtninge, og at han på trods af, at disse slægtninge skulle være indflydelsesrige, ikke har henvendt sig direkte til ansøgeren eller hans familie i tiden fra [A]'s tilbagevenden og frem til ansøgeren og resten af familiens udrejse. Om broren [F]'s konflikt med [O] skal nævnets flertal bemærke, at [F] og de øvrige familiemedlemmer i det væsentlige har forklaret samstemmende om konfliktens opståen i forbindelse med salget af jorden, om [O]'s forsvinden og tilbagevenden og hans tilknytning til Taliban, om episoden, hvor [O] og hans folk skød efter [F]'s bil, og om det trusselsbrev, familien kort efter modtog fra Taliban. [F]'s forklaring om tilbageholdelsen i kælderens, hvor han blev udsat for tortur og overgreb, forekommer selvoplevet og understøttes af oplysningerne om hans psykiske tilstand og hans fremtoning i forbindelse med nævnsrådet. [F] har endvidere til stadighed i forbindelse med asylsamtalerne forklaret, at han havde personlige problemer, som han ikke var i stand til at fortælle om. Hans forklaring understøttes videre af

ægtefællen [G]'s forklaring om, at [F] på et tidspunkt var væk i længere tid, og at han ved tilbagekomsten til bopælen var træt og virkede angst, og på [C]'s og [G]'s forklaringer om, at der ikke var noget usædvanligt i, at [F] var væk i længere tid, når han kørte som chauffør. Nævnets flertal lægger derfor til grund, at [F] havde en konflikt med [O], der var et lokalt højtstående medlem af Taliban, og at [O] efterfølgende truede hele familien som følge af denne konflikt. Ansøgerne har videre samstemmende forklaret om slægtskabet mellem familien og [P], der var lokalt talibanmedlem og om forbindelsen mellem [P] og [O]. Efter ansøgerens og hendes ægtefælles forklaringer lægger nævnet til grund, at der kort før udrejsen var en konflikt mellem [P] og ægtefællen [E] om en generator, og at [P] i den forbindelse truede [E]. Det lægges videre efter ansøgerens og ægtefællens samstemmende forklaringer til grund, at det var [P], der kort efter afleverede trusselsbrevet fra Taliban til ansøgerens bror, [Q], og at trusselsbrevet var rettet mod hele familien og blandt andet indeholdt et vilkår, om at familien skulle oplyse, hvor ansøgerens far var henne, og dermed et vilkår, der var umuligt at opfylde. Nævnet lægger endelig efter de stort set samstemmende forklaringer til grund, at ansøgeren og [E] opsøgte [P], og at denne gav ansøgeren en lussing og på ny fremsatte trusler, idet han sagde, at han ville gøre noget, så familien forsvandt. Endelig lægger nævnet til grund, at [P] sammen med yderligere tre personer kort efter opsøgte ansøgerens og ægtefællens bopæl om natten, og at de flygtede væk fra huset og umiddelbart efter videre ud af landet sammen resten af familien. Ansøgerens far havde gennem en del år været politisk aktiv og med til at bekæmpe Taliban, ligesom hendes bror, [M] havde kæmpet for regeringsstyrkerne. Nævnet lægger endvidere som anført ovenfor til grund, at lokalbefolkningen i området så skævt til familien og chikanerede dem. Herefter, og efter oplysningerne om Talibans øgede tilstedeværelse i ansøgernes hjemområde, antallet af konflikter rettet mod såvel enkelte af familiens medlemmer som familien som helhed, er det sandsynliggjort, at såvel ansøgeren som de øvrige familiemedlemmer ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for overgreb fra Talibans side som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har som den eneste i sin familie valgt at konvertere efter indrejsen i Danmark, også selvom hendes ægtefælle fortsat er muslim, og konversionen har haft den konsekvens, at forholdet til ægtefællen er opløst. Hun har demonstreret, at hun med egne ord er i stand til at forklare om kristne grundbegreber og de forhold, der har ført til, at hun fik interesse for kristendommen og siden valgte at konvertere og lade sig døbe. Det lægges videre til grund, at hun forud herfor deltog i såvel gudstjenester som et dåbsforberedende kursus. Nævnet finder det herefter sandsynliggjort, at ansøgerens konversion er reel, og at hun også fremadrettet har et ønske om åbent at leve som kristen. Nævnet finder det herefter sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hendes to medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2018/308

Nævnet meddelte samtidig søsterens ægtefælle opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af hans tilknytning til en profileret familie. Nævnet fandt ikke, at ægtefællen opfyldte betingelserne for at blive meddelt konventionsstatus.

Som eksempel på sambehandling af sager vedrørende nærtstående familiemedlemmer kan endvidere henvises til afgørelserne Iran/2018/391 og Iran/2018/392, der er nævnt i henholdsvis afsnit 5.1.9 og 5.1.1.2.

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning, side 105 f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn, som er indrejst sammen med sine forældre, kan have et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, vil nævnet vurdere, hvorvidt barnet bør gives mulighed for at afgive en selvstændig forklaring om sit motiv. I denne vurdering indgår, at barnet ikke må bringes i en situation, hvor det risikerer at kompromittere forældrenes forklaringer.

For eksempler på sager, hvor et mindreårigt barn har afgivet en selvstændig forklaring under behandlingen af forældrenes sag kan henvises til de afgørelser, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 186 f.

5.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-14, på skriftligt grundlag. Efter § 56, stk. 4, kan Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, henviser en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 5.2, Dublin-sager, jf. nærmere afsnit 4.3, sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, samt sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endvidere behandles statusændringssager som udgangspunkt på skriftligt grundlag, idet dog klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang henvises til mundtlig behandling, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 5.13.1.

Bortset fra statusændringssager samt Dublin-sager, § 29 b-sager og sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse, der behandles på formandskompetencen, vil der i sager, som behandles på skriftligt grundlag, blive beskikket en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen.

Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

5.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

5.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere afsnit 6.11.2.6. Endvidere vil det indgå i Flygtningenævnets vurdering om divergenserne kan tilskrives tolkeproblemer. I den forbindelse vil det kunne tillægges vægt, om divergenserne vedrører enkelte ord, eller beskrivelser afgivet som led i en sammenhængende forklaring.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivel altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har foretaget en lempelig bevisvurdering som følge af ansøgerens handicap kan henvises til afgørelsen Bosn/2018/1, der er omtalt i afsnit 5.2.

Som et eksempel på, at nævnet i sin bevisvurdering har forholdt sig til ansøgerens talehandicap kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Gilan-provinsen, Iran. Ansøgeren har oplyst, at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive straffet af de iranske myndigheder, da han er konverteret til kristendommen, ikke har aftjent militærtjeneste og er udrejst illegalt. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han fik interesse for kristendommen i Iran, og at han fik en bibel af sine muslimske venner. Ansøgeren talte om kristendommen med sin søster [S], der også var interesseret i kristendommen. I [sommere] 2015 blev [S] opsøgt af civilklædt politi i sin frisørsalon, mens hun sad og læste i biblen. [S] blev anholdt og var tilbageholdt i en uge. [En dag i sommeren] 2015 kom [S] for retten, hvor hun blev idømt fem års fængsel, 74 piskeslag og en bøde på tre millioner toman for at have lavet kristne aktiviteter. Mens [S] var tilbageholdt, tog ansøgeren kristne ting fra hendes bopæl og gemte dem på sit kollegieværelse på sit universitet. Det blev imidlertid opdaget, og det resulterede i, at ansøgeren blev bortvist fra universitetet. Efter ansøgeren blev bortvist fra universitetet, fik han en indkaldelse til et retsmøde, og han udrejste derfor illegalt af Iran sammen med [S]. Ansøgeren og [S] blev døbt i Tyrkiet [i slutningen af] 2015. Efter ansøgerens indrejse har ansøgeren og hans søster været i kirke i Danmark, og de har også modtaget kristendomsundervisning. Ansøgeren har endvidere lagt kristne opslag op på sin Facebook-profil, mens han har været i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om dennes konflikt med de iranske myndigheder til grund. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at konflikten efter det oplyste udspringer af det forhold, at ansøgerens søster skulle være blevet anholdt som kristen. Flygtningenævnet har ved samtidig afgørelse i sagen vedrørende ansøgerens søster ikke lagt dennes forklaring til grund. For så vidt angår ansøgeren finder Flygtningenævnet det i særlig grad utroværdigt, at han efter sin søsters anholdelse skulle have valgt at opbevare kompromitterende materiale på sit kollegieværelse. Ansøgeren har hverken under samtaler med Udlændingestyrelsen eller ved fremmøde i Flygtningenævnet kunnet give nogen overbevisende eller sandsynlig forklaring herpå. For så vidt angår ansøgerens oplysninger om at være konverteret til kristendommen kan Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at der er tale om en reel konversion. Trods gentagne forespørgsler om baggrunden for, at ansøgeren er konverteret, har han været helt ude af stand til at forklare nærmere herom. Dette gælder også ved den tredje samtale med Udlændingestyrelsen i [foråret] 2017, omkring tre år efter, at han ifølge sin forklaring begyndte at interessere sig for kristendommen og halvandet år efter, han blev døbt. Heller ikke ved fremmøde i Flygtningenævnet har

ansøgeren været i stand til at redegøre nærmere for baggrunden for, at han skulle være konverteret. Ansøgeren har endvidere kun kunnet demonstrere et ganske overfladisk og upræcist kendskab til kristendommen. Flygtningenævnet er opmærksomt på ansøgerens talehandicap, men bemærker, at ansøgeren har haft lejlighed til at forklare sig detaljeret ved samtaler med Udlændingestyrelsen, der har strakt sig over adskillige timer, således senest en samtale af i hvert fald tre timers varighed [i foråret] 2017. Det, som ansøgeren yderligere har anført vedrørende unddragelse fra militærtjeneste, kan ikke føre til et ændret resultat. Nævnet bemærker, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring ikke på noget tidspunkt er blevet indkaldt til aftjening af militærtjeneste. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger kan dette forhold, samt det forhold, at ansøgeren er udrejst illegalt af Iran, ikke føre til, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/315

Flygtningenævnet har deltaget i og bidraget til et internationalt samarbejde om troværdighedsvurderingen i asylsager generelt, det såkaldte Credo-projekt. Projektet blev iværksat i 2011 og har haft til formål at styrke asylmyndighedernes arbejde med troværdighedsvurderingen. Projektet har resulteret i udgivelsen i 2013 af en rapport udarbejdet af UNHCR, en rapport udarbejdet af International Association of Refugee Law Judges og en vejledning udarbejdet af internationale eksperter i samarbejde med UNHCR. Rapporterne, der kan understøtte den enkelte beslutningstagers overvejelser om troværdigheden af et asylmotiv, er offentliggjort på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 196 ff. nævnte afgørelse Afgh/2016/198.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 143 ff. nævnte afgørelse Syrien/2013/23 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 187 f. nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

Se endvidere som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen efter nævnets hjemvisning af sagen havde foretaget en ændret vurdering af sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgernes forklaringer, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 175 f., nævnte afgørelse Soma/2014/15.

Se i denne forbindelse endvidere afsnit 5.4.6 om *reformatio in pejus*.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til kapitel 10.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i henholdsvis afsnit 6.11 og kapitel 9.

Som anført nedenfor i afsnit 6.8.2, kan det efter omstændighederne være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til, at ansøgeren har oplyst ikke at have nogen religion, selv om han ikke har påberåbt sig dette som asylmotiv, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk lor og muslim fra Ahvaz, Khozistan, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter den iranske revolutionsgarde Sepah, fordi han udrejste af Iran og derfor anses for at være spion. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han igennem sin fars gamle ven, som var én af de øverstbefalende i Sepah Pasdaran, fik arbejde hos [A] Air agentur, afdelingen i Teheran, som var et iransk rejsebureau, der arrangerede charterrejser. Ansøgeren underskrev en femårig kontrakt hos [A] Air agentur med start [i foråret] 2015. Efter nogle måneder sagde han sit job op, idet han fik kendskab til, hvad Sepah lavede. Sepah sendte civilklædte folk til områder i Irak for at sikre ro for shia-muslimer. Ansøgeren syntes ikke, at Iran skulle blande sig i Iraks interne anliggender. Ansøgerens arbejdsgiver godtog ikke opsigelsen, og ansøgeren fortsatte derfor med at arbejde hos [A] Air agentur i yderligere omkring seks måneder, indtil han fik at vide, at han skulle udstationeres til Irak. Ansøgeren havde ikke lyst til at blive udstationeret i Irak, og derfor fik han lavet et pas, fik tildelt en uges ferie fra sit arbejde og udrejste af Iran til Tyrkiet i [efteråret] 2015. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgerens forklaring ikke forekommer sandsynlig. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke forekommer sandsynligt, at ansøgeren hverken vidste eller havde en klar forestilling om, hvilket arbejde, han skulle udføre, og at han ønskede at opgive sin stilling, fordi han angiveligt fandt ud af, at Sepah sendte agenter til Irak for at holde ro og orden, og at de som efterretningstjeneste blev sendt ud som civile uden

at blive registreret på flylisterne. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren angiveligt fik jobbet gennem sin fars gamle ven, som var en af de øverste befalingshavende i Sepah, og at ansøgeren indgik kontrakten med Sepah, idet rejseselskabets indehaver henviste ansøgeren til Sepah Valihaser i Khusistan i Ahvaz by for at skrive kontrakt. I den forbindelse blev ansøgeren orienteret om blandt andet sin tavshedspligt, og ansøgeren blev i fortrolighed oplyst om, at Sepah benyttede virksomheden til efterretningstjeneste, og at agenterne fløj med Iran Air. Flygtningenævnet bemærker herved, at nævnet ikke kan lægge ansøgerens divergerende forklaring under nævnsmødet til grund om, at han ikke vidste, at Sepah benyttede virksomheden ved ansættelsen. Det forekommer heller ikke sandsynligt, at ansøgeren ikke vidste eller havde en forestilling om, at den iranske efterretningstjeneste opererede i udlandet, herunder i Irak, og at en efterretningstjenestes aktiviteter forsøges holdt skjult, blandt andet ved ikke at lade efterretningstjenestens agenter figurere på flylister. Ved vurderingen af ansøgerens generelle troværdighed har Flygtningenævnet lagt vægt på, hvordan ansøgeren har fremstået for nævnet, herunder særligt at ansøgeren har svaret afglidende og uklart, hvorved ansøgerens forklaring ikke fremstår selvoplevet. Nævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren uden en rimelig og relevant begrundelse nægtede at deltage i den udvidede asylsamtale, som han var indkaldt til, hvorfor han ikke har medvirket til at oplyse sin asylsag, jf. udlændingelovens § 40. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring om sit asylmotiv som konstrueret og utroværdig. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har forklaret, at han ikke har nogen religion. Ansøgeren har ikke påberåbt sig dette som asylmotiv, og henset til at ansøgeren ikke har forklaret om religionsrelaterede problemer, kan dette forhold ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/303

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan i øvrigt nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etnisk kurdere og yarsan af trosretning fra [...] i Kermanshah, Iran. Den mandlige ansøger har haft politisk aktivitet for partiet Komola. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter at blive fængslet eller henrettet af de iranske myndigheder, fordi den mandlige ansøger har været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han tog til Irak i 2010 for at besøge sin bror, [R], der var politisk aktiv for partiet Komola. Efterfølgende besluttede den mandlige ansøger sig ligeledes for at udføre politi-

ske aktiviteter for Komola. Han var en del af en celle, og han havde til opgave at afhente politisk materiale og videregive dette materiale til de andre medlemmer fra cellen. Han udførte disse aktiviteter fire-seks gange hvert år i perioden fra 2010-2015. Den mandlige ansøger videregav også Kalashnikov-geværer to-tre gange. I 2012 blev den mandlige ansøger, hans bror, [M], og deres far opsøgt af efterretningstjenesten, som tilbageholdt dem. Under tilbageholdelsen blev de afhørt om [R]s aktiviteter. Den mandlige ansøger og [M] blev løsladt efter to-tre dage, og faren blev løsladt efter en-to uger. I de følgende otte måneder udførte den mandlige ansøger ingen politiske aktiviteter, hvorefter han genoptog aktiviteterne. I 2015 blev en af aktivisterne, [F], fra den mandlige ansøgers celle, anholdt af efterretningstjenesten. Herefter tog den mandlige ansøger ophold i byen [...], og han bad den kvindelige ansøger om at tage ophold hos hendes familie. Efterfølgende fik den mandlige ansøger at vide, at familiens bopæl var blevet opsøgt af efterretningstjenesten, som spurgte efter ham, og at efterretningstjenesten i den forbindelse tilbageholdt den mandlige ansøgers far og bror, [B]. Ansøgerne flygtede herefter til Irak, hvor de opholdt sig i tre måneder, forinden de rejste til Europa. I Irak var der en person, der udgav sig for at være medlem af Komola, fordi han havde til hensigt at slå den mandlige ansøger ihjel. Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers konflikt. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaringer om deres asylmotiv til grund, idet de fremstår som konstrueret til lejligheden og utroværdige. Flygtningenævnet har herved i forhold til den mandlige ansøger lagt vægt på, at han på flere væsentlige punkter har forklaret udbyggende og divergerende. Der er herved taget hensyn til den mandlige ansøgers begrænsede skolegang. Ansøgeren har således under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2016 forklaret, at det beroede på hans formodning, at [F] fra ansøgerens celle havde angivet ansøgerens navn til efterretningstjenesten, mens ansøgeren under samtalen [i vinteren] 2017 har oplyst, at efterretningstjenesten under tilbageholdelsen af ansøgerens far og bror [B] fortalte, at det var [F], som havde angivet ansøgerens navn til efterretningstjenesten. Dette skulle ansøgeren være blevet bekendt med, inden han udrejste af Irak. Ansøgeren har endvidere først for nævnet forklaret om sin deltagelse i aktiviteter for Komola i Danmark, som begyndte helt tilbage i 2016, hvilket er væsentligt i forhold til hans asylmotiv. Ansøgeren har endvidere forklaret forskelligt om tidspunktet for tilbageholdelsen af ham, hans far og bror [B], som også er en central oplysning i forhold til ansøgerens asylmotiv. Han har under samtalen [i foråret] 2016 forklaret, at det skete 1½ år efter, han startede på sin aktivitet for Komola, som ansøgeren på det tidspunkt angav til 2009. Under samtalen [i efteråret] 2016 har ansøgeren forklaret, at han startede sine aktiviteter i [foråret] 2010 omkring en måned efter, han kom hjem fra sit besøg hos broren [R] i Komolas hovedkvarter i Irak, og at tilbageholdelsen skete i 1391, svarende til [efteråret] 2012. Under samtalen [i vinteren] 2017 har ansøgeren forklaret, at han ikke ved, om han blev tilbageholdt i 1391 eller 1390. Den omstændighed, at ansøgeren har det svært med tidsangivelser, kan ikke føre til en anden vurdering, idet ansøgeren på andre

punkter har afgivet præcise oplysninger, herunder om tidspunkterne for modtagelsen af oplysningerne om anholdelsen af hans ven [F], meddelelserne fra hans kone og familie og senere udrejse. Han har i øvrigt under flere samtaler hos Udlændingestyrelsen oplyst, at han overvejede, om han ville gå ind i arbejdet for Komola i en måned, efter han kom hjem fra besøget hos broren i Irak, og at han stoppede sine aktiviteter i otte måneder efter den første tilbageholdelse. Ansøgeren har først for nævnet oplyst, at han bygger det på, at han stoppede med aktiviteterne midt i 1391 og startede igen i 1392, selv om han under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i foråret] 2016 angav, at han ikke kunne angive hverken måned eller årstal på, hvornår han stoppede sin aktivitet og startede igen. Ansøgeren har herudover forklaret forskelligt om, hvor mange gange han modtog materiale fra sin bror [R]. Under samtalen [i vinteren] 2017 oplyste ansøgeren, at han modtog materiale fra broren [R] to-tre gange, mens han for nævnet har forklaret, at han fik udleveret materiale fra broren syv-ni gange, og at broren [R] afleverede det til ansøgeren hjemme på familiens bopæl de første gange, mens de to de øvrige gange mødtes i et øde bjergområde ved grænsen. Ansøgeren har desuden forklaret forskelligt om, hvornår hans far blev løsladt efter den første tilbageholdelse. Under samtalen [i foråret] 2016 har ansøgeren oplyst, at faren blev løsladt efter en uge, mens ansøgeren under samtalen [i vinteren] 2017 har forklaret, at faren blev løsladt efter to uger. Nævnet har endvidere lagt vægt på en række forhold, som nævnet finder påfaldende. Det drejer sig om den omstændighed, at ansøgeren mødte op hos Komolas hovedkvarter i Irak for at opsøge sin bror uden forudgående aftale og herefter fik lov til at deltage i fire møder i hovedkvarteret i løbet af to uger. Dette stemmer ikke overens med de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport ”On Conditions for Iranian Kurdish Parties in Iran and KRI, Activities in the Kurdish Area of Iran, Conditions in Border Area and Situation of Returnees from KRI to Iran”, udgivet 30. september 2013. Det drejer sig endvidere om den omstændighed, at ansøgerens bror [M] også i 2015 er flygtet fra de iranske myndigheder og har søgt asyl i Sverige, men ansøgeren ved intet om baggrunden herfor, da han ikke har spurgt ham om det. Det samme gælder i forhold til, at ansøgeren ikke har kendskab til baggrunden for, at hans svoger og svigerinde efter at være indrejst i Danmark otte dage efter ansøgeren og hans ægtefælle har søgt om asyl på trods af, at det af deres sagsakter fremgår, at asylmotivet for ansøgerens svoger også drejer sig om politiske aktiviteter for Komla. Hertil kommer, at ansøgeren gennem samtaleforløbet skiftevis har betegnet sig selv som sympatisør/aktivist for og decideret medlem af partiet Komola og uden at kunne redegøre nærmere for forskellen herpå. Nævnet har i forhold til den kvindelige ansøgers forklaring i øvrigt lagt vægt på, at det fremstår bemærkelsesværdigt, at hun ikke skulle have kendskab til sin families politiske aktiviteter, som hendes bror, [B], har oplyst om ved sin samtale hos Udlændingestyrelsen [i foråret] 2016, herunder at hendes far og søster i [foråret] 2015 før hendes udrejse blev tilbageholdt af efterretningstjenesten i anledning af brorens og søsterens politiske aktiviteter i forbindelse med en nytårsfest, ligesom den

kvindelige ansøger heller ikke har kendskab til, at hendes familie efter hendes og broren [B]s udrejse er blevet opsøgt af efterretningstjenesten. Nævnet bemærker, at den mandlige ansøger ikke alene ved sin deltagelse i de beskrevne aktiviteter for Komola i Danmark har profileret sig i en sådan grad i forhold til de iranske myndigheder, at han af den grund vil være udsat for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Efter det anførte finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er herefter ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser." Iran/2018/116

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og tidligere shia-muslim fra Ahvaz, Iran. Ansøgeren har oplyst, at han i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har skrevet politiske slogans imod det iranske regime, men ansøgeren har ikke deltaget i demonstrationer eller været medlem af et politisk parti. Efter sin indrejse i Danmark er ansøgeren blevet medlem af AADPF (The Al-Ahwaz Arab Peoples Democratic Popular Front). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel, dels fordi ansøgeren har medvirket til at skrive slogans imod det iranske styre og valget, dels fordi ansøgeren er konverteret til kristendommen. Til støtte for sit politiske asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han seks til syv år før sin udrejse begyndte at skrive politiske slogans på mure. I løbet af de seks til syv år har der været omkring 20-25 episoder, hvor civilklædt politi har forsøgt at arrestere ansøgeren, men hvor det hver gang lykkedes ansøgeren at undslippe dem. Da ansøgeren [i efteråret] 2015 blev forsøgt arresteret, tabte han sin mobiltelefon. Dagen efter blev ansøgerens bopæl opsøgt af myndighederne. Ansøgeren udrejste efterfølgende af Iran i [slutningen af] 2015. Til støtte for sit asylmotiv vedrørende sin konvertering til kristendommen har ansøgeren oplyst, at han i 2014 mødte en person i den butik, hvor han arbejdede, som introducerede ansøgeren for kristendommen, hvorefter ansøgeren én gang var i huskirke. Ansøgeren valgte ikke at opsøge kristendommen yderligere, før han kom til Tyskland, hvor han besøgte en kirke. Efter sin indrejse i Danmark, har ansøgeren oplyst, at han har gået i kirke to gange om ugen, og at han er blevet døbt [i foråret] 2016. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit modsætningsforhold til de iranske myndigheder til grund, idet ansøgeren på centrale punkter har forklaret divergerende og udbyggende. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren ikke har oplyst om sine politiske aktiviteter i asylskema [fra foråret] 2016, og at ansøgeren har forklaret divergerende om blandt andet myndighedernes opsøgning af ansøgerens families bopæl, samt om hvordan og hvornår han blev bekendt med dette. Ved vurderingen af divergenserne i ansø-

gerens forklaring har nævnet lagt vægt på, at ansøgerens asylmotiv er centreret om en enkeltstående hændelse, der har et relativt simpelt forløb. Flygtningenævnet finder, at de fremhævede divergenser ikke kan forklares med sprog- og tolkeproblemer, særligt henset til at de fremhævede divergenser ikke blot består af enkelte ord, men at der er tale om beskrivelser, der indgår i en sammenhængende forklaring. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring om sin konflikt med de iranske myndigheder som konstrueret og utroværdig. Endvidere finder Flygtningenævnet, at ansøgerens påberåbte medlemskab af AADPF (The Al-Ahwas Arab Peoples Democratic Popular Front) ikke kan føre til en ændret vurdering. Nævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren er medlem af AADPF, særligt henset til at ansøgeren har forklaret divergerende herom. Endvidere forekommer ansøgerens deling af opslag fra AADPF på en Facebook-side ikke overbevisende, og nævnet lægger således til grund, at ansøgeren alene har delt opslag fra AADPF i et forsøg på at skabe sig et sur place-asylmotiv, og ikke fordi han reelt er politisk interesseret, endsige politisk aktiv. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har delt opslag fra AADPF uden at have særlig kendskab til AADPF, og at delingerne forekommer ureflekterede. Derudover finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han som følge af de konstruerede politiske sur place-aktiviteter er særligt profileret i forhold til de iranske myndigheder. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han var særligt profileret ved sin udrejse, og at ansøgeren – henset til karakteren og indholdet af sine konstruerede aktiviteter – heller ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være særligt profileret i forhold til de iranske myndigheder. Nævnet bemærker, at ansøgeren har delt opslag på Facebook under et andet navn. I relation til den af ansøgeren påberåbte konvertering til kristendommen bemærker Flygtningenævnet indledningsvis, at i et tilfælde, hvor ansøgerens asylmotiv er frygt som følge af konvertering efter udrejse, er der anledning til at foretage en kritisk og indgående bedømmelse af troværdigheden af ansøgerens forklaring herom, herunder om tidspunktet for konverteringen, baggrunden for konverteringen og om følgerne af konverteringen. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgerens konvertering er reel, herunder således at det kan antages, at ansøgeren vil foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren har et begrænset kendskab til kristendommen og kun har forklaret overfladisk og fragmentarisk om kristendommen. Særligt har ansøgeren ikke kunnet redegøre nærmere for sine refleksioner over motivet for konverteringen. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren ikke havde noget særligt kendskab til kristendommen inden indrejsen i Danmark, og at han blev døbt efter at have opholdt sig i Danmark i blot tre måneder og ti dage, hvor han havde deltaget i gudstjeneste og bibelundervisning i to måneder. Ansøgerens kendskab til kristendommen må derfor antages at have været meget begrænset, både da han besluttede sig for at lade sig døbe, og da han lod sig døbe. I den forbindelse finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre for den

personlige udvikling, som ansøgeren må have gennemgået i den korte periode. Endelig har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren ikke under sit ophold i Danmark har haft nogen fast og varig tilknytning eller søgning til kristne kirker. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/251

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. Ansøgeren indrejste og søgte asyl sammen med sin voksne datter, som han ikke længere har kontakt med, hvorfor ansøgerens og datterens sager ikke blev sambehandlet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger, etnisk tadjik og oprindeligt fra Kabul. For cirka 35 år siden udrejste han til Iran, hvor han boede i byen [...], der er beliggende i nærheden af Kerman, indtil 2015. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke været politisk aktiv. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren at blive dræbt af den afghanske befolkning, fordi han er konverteret til kristendommen. Han frygter endvidere at blive slået ihjel af Taliban, fordi han inden sin udrejse af Afghanistan producerede og solgte spiritus. Endelig har han henvist til de generelle forhold i Afghanistan. Ansøgeren har oplyst, at han oprindeligt var shia-muslim, men at han i 1973 stoppede med at praktisere islam, efter at han i forbindelse med en rejse til Iran havde en drøm om Jesus. Efterfølgende begyndte han at lytte til radiostationen Jawan, der sendte programmer om kristendommen. For cirka 35 år siden udrejste ansøgeren af Afghanistan, fordi han frygtede, at myndighederne eller religiøse grupper skulle få kendskab til, at han sammen med sin far illegalt producerede og solgte spiritus. Efter indrejsen i Iran fortsatte ansøgeren med at lytte til radiostationen Jawan. I 2015 udrejste ansøgeren af Iran, efter at hans søn var blevet fængslet af de iranske myndigheder. Under et ophold i Grækenland arbejdede han for en kristen kirke, og [i efteråret] 2015 blev han døbt. Efter indrejsen i Danmark har han fortsat sine kristne aktiviteter, idet han dels har været i kirke og dels har talt med andre afghanere om Jesus. Flygtningenævnet finder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, og da det, der er fremkommet nævnet ikke kan føre til et andet resultat, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han, fordi han for mere end 34 år siden producerede og solgte spiritus i Kabul, skulle være konkret og individuelt forfulgt af Taliban. jf. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet skal derfor vurdere om ansøgeren har sandsynliggjort, at han er konverteret fra islam til kristendommen, og om han som følge heraf skal meddeles opholdstilladelse i Danmark. Afgørelsen heraf må bero på en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger, herunder ansøgerens forklaringer om de refleksioner, der ligger bag hans konversion, ansøgerens kendskab til kristen-

dommen, oplysningerne om ansøgerens deltagelse i gudstjenester og menighedsliv mv., om ansøgerne er døbt, tidspunktet for fremkomsten af ansøgerens interesse for kristendommen og konversion samt ansøgerens generelle troværdighed. Flygtninge-nævnet lægger ved vurderingen af ansøgerens forklaring om sin konversion vægt på, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår ansøgerens interesse for kristendommen opstod. Ansøgeren forklarede til oplysnings- og motivsamtalen [i efteråret] 2016, at interessen var opstået for omkring syv-otte år siden. Til asylsamtalen [i slutningen af] 2016 og gensamtalen [i foråret] 2017 forklarede ansøgeren imidlertid, at interessen opstod i 1973. Nævnet er opmærksomt på, at ansøgeren foreholdt divergensen af Ud-lændingestyrelsen har forklaret, at han også til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at hans interesse for kristendommen opstod i 1973, men det kan ikke føre til en anden vurdering, idet ansøgeren fik referatet af oplysnings- og motivsamtalen oversat uden at have bemærkninger hertil. Nævnet lægger herved også vægt på, at ansøgeren for nævnet har forklaret, at hans interesse for kristendommen opstod i 1980. Videre lægger Flygtninge-nævnet vægt på, at ansøgerens forklaring om sin interesse for kristendommen ikke støttes af ansøgerens datter, [...]’s forklaring. Ansøgeren forklarede således til gensamtalen, at hans kone og børn, der gik i moskéen i Iran, ikke sagde noget til, at han så kristne programmer på TV-stationen Jawan, mens han boede i Iran. [Datteren] har imidlertid ikke forklaret om, at der blev set kristen TV i hjemmet, hvilket ellers ville være naturligt henset til, at hun også har anført bl.a. konversion til kristendommen som begrundelse for at søge asyl i Danmark. Hun forklarede derimod til sin asylsamtale [i begyndelsen af] 2017, at det var hendes morbror og veninde, der startede med at fortælle hende om kristendommen. Endvidere lægger Flygtninge-nævnet vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt han havde kristne film i sit hjem. Ansøgeren forklarede til oplysnings- og motivsamtalen, at han havde nogle film på cd om Jesus, men til gensamtalen forklarede ansøgeren, at han ikke havde nogen kristne film. For nævnet har ansøgeren forklaret, at han ikke havde kristne film, og at det må bero på en misforståelse, når det fremgår af referatet af oplysnings- og motivsamtalen, at han havde kristne film. Det kan imidlertid ikke føre til en anden vurdering, henset til at ansøgeren fik referatet af samtalen oversat, og han ikke havde bemærkninger til oversættelsen. Flygtninge-nævnet lægger ved vurderingen af ansøgerens generelle troværdighed også vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om varigheden af den fængselsstraf, som hans søn blev idømt i Iran. Ansøgeren forklarede til oplysnings- og motivsamtalen, at sønnen blev idømt tre års fængsel, en bøde på ti mio. tomaner og 120 piskeslag. Til gensamtalen forklarede han, at sønnen blev idømt fem års fængsel. For nævnet har ansøgeren forklaret, at sønnen fik en straf på fem års fængsel og en bøde på ti mio. Foreholdt divergensen mellem tre års og fem års fængsel, fastholdt ansøgeren for nævnet, at sønnen blev straffet med fem års fængsel og en bøde, men ikke andet. Foreholdt forklaringen om piskeslag forklarede ansøgeren, at det må

bero på en misforståelse, at denne straf fremgår af referatet. Det kan imidlertid ikke føre til en anden vurdering, henset til at ansøgeren fik referatet af samtalen oversat, og han ikke havde bemærkninger til oversættelsen. Flygtningenævnet lægger også vægt på, at ansøgeren ikke, hverken i samtalerne med Udlændingestyrelsen eller for nævnet har redegjort overbevisende for de refleksioner, der lægger bag hans konversion, ligesom nævnet lægger vægt på, at ansøgeren i samtalerne [i sommeren] og [slutningen af] 2016 samt [i foråret] 2017 med Udlændingestyrelsen demonstrerede et særdeles overfladisk og mangelfuldt kendskab til kristendommen, selvom han angiveligt skulle have fulgt TV-udsendelser om kristendommen i 15 år. For nævnet har ansøgeren kunne forklare lidt yderligere om kristendommen, herunder at man i kristendommen fejrer Jesu fødsel i julen, men ansøgeren har trods det forhold, at han ifølge sin forklaring har gået regelmæssigt i kirke i Danmark, hvor gudstjenesten er blevet tolket, ikke kunnet fremsige trosbekendelsen. På denne baggrund fremstår den omstændighed, at ansøgeren den [...] 2015 lod sig døbe i Grækenland, som et udslag af et ønske om at etablere et asylmotiv. Ved vurderingen af om ansøgerens konversion er reel, finder Flygtningenævnet, at det må indgå, at ansøgeren er analfabet, men nævnet finder anledning til at bemærke, at ansøgeren på de punkter, hvor ansøgeren ikke har været udfordret af de stillede spørgsmål, har demonstreret en udmærket hukommelse. Det forhold, at ansøgeren er analfabet, kan således ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet kan i øvrigt henvise til begrundelsen i Udlændingestyrelsens afgørelse, dog bør det ikke tillægges betydning, at ansøgeren i samtalerne med Udlændingestyrelsen ikke har kunnet huske datoen for sin dåb [nævnet lægger til grund, at det beror på en fejl, at der i Udlændingestyrelsens afgørelse er anført ”årstalen”]. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og sagens oplysninger, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konversion fra islam til kristendommen er reel. De generelle forhold i Afghanistan, herunder den sikkerhedsmæssige situation, kan ikke begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark. På denne baggrund og henset til at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er blevet truet i anledning af sine eller datterens kristne aktiviteter, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/375

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har lagt vægt på, at ansøgeren tidligere har afgivet urigtige forklaringer til de danske myndigheder, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede i december 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”An-

søgeren er etnisk afghaner og sunni-muslim fra Charqhalaye Wazirabad, Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han arbejdede som chauffør for tre udenlandske firmaer. Ansøgeren arbejdede i firmaerne [A], [B] og [C] fra omkring 2007 til 2013. I 2013, tre til fire dage efter sit bryllup, var ansøgeren på arbejde hos [C]. En mand ved navn [D] fik i den forbindelse øje på ansøgeren. [D] sad fast i trafikken sammen med en anden mand ved navn [E]. Et par dage senere dukkede [D] op på ansøgerens families bopæl for at tale med ansøgerens far. [D] dukkede også op dagen efter. Faren fortalte ansøgeren, at [E] var medlem af Taliban. [E] havde fortalt [D], at ansøgeren skulle hjælpe Taliban med at placere sprængstof i en bil eller i en kampvogn. [D] havde fortalt [E], at ansøgeren ikke længere arbejdede på militærbasen, og at ansøgeren ikke kunne hjælpe dem. Dette var [E] ikke tilfreds med. Ansøgeren blev tre til fire dage efter ringet op af sin mor, som ville have, at ansøgeren skulle komme hjem. Moderen sagde, at tre mænd havde opsøgt bopælen. Mændene slog ansøgerens far og spurgte efter ansøgeren. Efter denne episode sagde ansøgeren sit job op hos [C] og tog hjem til sin faster. Ansøgeren flygtede et par dage senere til et andet område i Kabul sammen med sine forældre og søskende. Tre til fire dage senere var ansøgeren på vej hjem fra arbejde sammen med faren, da han så, at to personer holdt øje med dem. Ansøgeren fortalte dette til sin far. Ansøgeren og faren tog hurtigt hjem. Ansøgeren skiftede tøj og tog et tørklæde for mund og hals, så han ikke kunne genkendes. Ansøgeren tog herefter igen over til sin faster. Dagen efter kom ansøgerens mor og søskende hjem til fasteren. Moderen fortalte, at Taliban havde opsøgt deres bopæl samme nat, og at de havde kidnappet faren. Ansøgerens fasters mand forsøgte i de efterfølgende dage at få løsladt faren uden held. Moderen sagde til ansøgeren, at han skulle forlade Afghanistan. Ansøgeren udrejste herefter til Danmark. Flygtningenævnets flertal kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med Taliban i Afghanistan til grund. Flygtningenævnets flertal har her ved lagt vægt på, at ansøgerens generelle troværdighed fremstår som svækket af, at ansøgeren for nævnet har forklaret, at han som led i sin ansøgning om visum til Danmark [i foråret] 2014 afgav forkerte oplysninger, herunder om at han ikke havde arbejdet for internationale NGO'er eller udenlandske firmaer i Afghanistan. Ansøgerens forklaring er endvidere til dels divergerende og fremstår på visse punkter som usammenhængende og påfaldende. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvordan hans relation var til den person ved navn [D], der ifølge ansøgeren skulle have opsøgt ansøgerens far for at formidle et budskab fra personens nabo om, at ansøgeren skulle hjælpe Taliban ved at placere en taske med sprængstof på en udenlandsk militærbase eller i et køretøj fra militærbasen. Ansøgeren har således under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i vinteren] 2015 forklaret, at [D] er hans bedstefars fætter. Ansøgeren har under samtalen [i foråret] 2016 forklaret, at [D] er hans fars fasters søn. Under samtalen

[forår] 2017 har ansøgeren forklaret, at [D] er hans fars fætter, men at det ikke er en rigtig fætter. De er ikke reelt i familie, men tilhører samme klan. For nævnet har ansøgeren forklaret, at [D] er hans fars farbrors søn og ikke anses som en del af familien, men bliver kaldt onkel i respekt. Det fremstår endvidere uden sammenhæng med ansøgerens fars samtale med [D], at ansøgerens familie tre til fire dage efter [D's] andet besøg herefter skulle være blevet opsøgt af tre politimænd på bopælen i Kabul for at få oplyst ansøgerens opholdssted. Ansøgeren havde på dette tidspunkt ikke en konflikt med de afghanske myndigheder, og der var ingen grund til, at politiet skulle opsøge ansøgerens bopæl. Det fremstår heller ikke konsistent, at der – som hævdet af ansøgeren – skulle være tale om talebanere forklædt som afghansk politi eller politifolk med forbindelse til Taliban, idet Taliban på dette tidspunkt udmærket vidste, hvor ansøgeren arbejdede og derfor uden vanskelighed kunne have fundet frem til ansøgeren uden at true ansøgerens familie til at oplyse hans opholdssted. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende og til dels usammenhængende om den episode, hvor han efter ophøret med at arbejde i Logar skulle være blevet forfulgt af to personer i Kabul sammen med sin far. Under samtalen [i vinteren] 2015 har ansøgeren forklaret, at han kom hjem fra arbejde og bemærkede to personer, der fulgte efter dem og så, hvor de boede. Ansøgeren blev derfor kørt hjem til sin faster af sin far. Under samtalen [i foråret] 2016 har ansøgeren forklaret, at han blev opmærksom på de to personer, da han steg ud af en taxa på en taxaholdeplads sammen med sin far, idet de holdt øje med dem og kom hen imod dem. Ansøgeren og faren begyndte at gå hjemad, men gik tilbage til stedet, de kom fra, for at købe frugt, hvor ansøgeren så personerne ved frugthandleren. De to personer stoppede for at tale sammen, gik en anden vej og forsvandt. Ansøgeren tog derefter hjem med sin far, skiftede tøj og vendte tilbage til taxaholdepladsen sammen med sin far, hvor ansøgeren forlod faren og tog over til sin faster. Ansøgeren så ikke sin far herefter. For nævnet har ansøgeren forklaret, at de to personer dukkede op ved et busstoppested, og at han og faren ikke gik tilbage for at købe frugt, men gik ind i den sidste forretning, der lå på vejen hjem. Det fremstår i den forbindelse i øvrigt påfaldende, at der pludselig skulle dukke to personer op for at holde øje med ansøgeren på en taxaholdeplads eller busstoppested, hvor ansøgeren ved et tilfælde netop den dag færdedes sammen med sin far i Kabul efter flytningen til en ny adresse i en anden bydel 25 til 30 minutters kørsel fra den tidligere adresse. Det fremstår endvidere bemærkelsesværdigt, at ansøgerens far efter at være blevet udsat for fysiske overgreb og have skiftet bopæl på grund af frygt for ansøgerens sikkerhed skulle have taget ansøgeren med på arbejde på det pågældende tidspunkt på grund af ansøgerens psykiske tilstand henset til risikoen for, at det derved kunne blive afsløret, at ansøgeren fortsat opholdt sig i Afghanistan og ikke var udrejst til Pakistan. Det forekommer endelig bemærkelsesværdigt, at ansøgeren havde arbejdet for forskellige udenlandske firmaer i Kabul som chauffør gennem en længere årrække uden problemer, inden han pludselig i sommeren 2013 – umiddelbart efter sit bryllup med en kvinde med opholdstilladelse i Danmark – skulle

have fået problemer med Taliban i Logar. Flygtningenævnets flertal har herudover til- lagt det en vis vægt, at ansøgeren ikke søgte om asyl før to måneder efter, han ankom til Danmark, og at det fremstår påfaldende, at han ikke talte med sin kone om sine problemer med Taliban på et langt tidligere tidspunkt end en måned før, hans visum udløb. Den generelle situation i Afghanistan er ikke af en karakter, så enhver som følge af sin blotte tilstedeværelse vil være i reel risiko for overgreb og forfølgelse i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnets flertal finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynlig- gjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i aktuel risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenne- skelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtninge- nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/374

Nævnet **stadfæstede i december 2018** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende et ægtepar fra Armenien samt et barn. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er armenske statsborgere og kristne af trosretning fra Yerevan, Armenien. Den mandlige ansøger er etnisk armenier, og den kvindelige ansøger er etnisk halvt ar- menier og halvt aserbajdsjaner. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men den mandlige ansøger har tidligere delta- get i demonstrationer for bedre levevilkår. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive arresteret af efter- retningstjenesten, idet personer, der udgav sig for at være fra efterretningstjenesten, fik ham til at spionere mod det armenske militær. Den mandlige ansøger har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter chikane som følge af, at hans ægtefælle er et- nisk halvt aserbajdsjansk. Endeligt frygter han at opholde sig i Armenien grundet hans og hans ægtefælles helbredsproblemer. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv hen- vist til, at hun ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive straffet for de handle- r, hun har udført i tilknytning til ægtefællens spionage mod militære personer. Den kvindelige ansøger frygter endvidere offentligheden, hvis det bliver kendt, at hun er halvt armenier og halvt aserbajdsjaner. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asyl- motiv oplyst, at han igennem to uger i [sommeren] 2013 blev overvåget af en bil, der fulgte efter ham næsten hver dag. [I efteråret] 2013 satte ansøgeren sig ind i sin bil, og da han bakkede, hørte han et bump. Da han steg ud af bilen, lå der en pige på jorden. Pigen blev kørt til sygehuset. Efterfølgende kom en anden bil, og en civilt klædt person og en person i politiuniform ved navn [A] steg ud af bilen. Ansøgeren blev arresteret af [A] og blev herefter kørt væk. [A] fortalte ansøgeren, at han havde kørt en frihedskæm- pers ægtefælle ned, og at hvis ansøger samarbejdede, så ville de beskytte ansøgeren mod represalier fra frihedskæmperen. Ansøgeren fik ikke at vide, hvad han skulle gøre for denne beskyttelse. Ansøgeren var tilbageholdt et ukendt antal timer, hvorefter han

blev kørt tilbage til sin bil. Næste dag blev ansøgeren opsøgt af [A] i sin butik. Ansøgeren fik håndjern på og blev sat ind i en bil. Ansøgeren blev bragt til det ukendte sted, hvor ansøger tidligere havde været tilbageholdt. En person ved navn [B] oplyste under tilbageholdelsen ansøgeren om, at hans ægtefælle havde angivet urigtige oplysninger om sin identitet, da hun var halvt aserbajdsjaner. Ansøgeren fik lov til at ringe til sin svigermor for at høre, om det var rigtigt, hvad [B] havde sagt om ægtefællen. Svigermoren bekræftede, at ansøgerens ægtefælle var halvt aserbajdsjaner. Ansøgeren blev truet med, at [B] ville fortælle medierne, at ansøgeren havde kørt pigen ned, og at hans ægtefælle var aserbajdsjaner, hvis han ikke samarbejdede. Ansøgeren fik herefter oplyst, at han skulle samle informationer om en bestemt militærbase. Ansøgeren skulle køre taxa med personer fra basen, og på denne måde få oplysninger om basen. Ansøgeren blev herefter kørt hjem til sin bopæl. Ansøgeren begyndte at køre taxa ved basen sidst [på efteråret], hvilket var to til tre dage efter, at ansøgeren blev kørt hjem efter sin tilbageholdelse. Ansøgeren kørte taxa med folk fra basen i en uge til ti dage. Ansøgeren fik herefter til opgave af [A] at køre taxa med folk fra en anden base. Ansøgeren kørte taxa ved denne base til [vinteren] Ansøgerens ægtefælle skulle i [slutningen af] 2013 placere aflytningsudstyr for [A] hos sin arbejdsgiver, der var en militærperson med høj rang. Dette blev ægtefællen opdaget i. Ansøgeren ringede, efter at ægtefællen var blevet opdaget, til [A] der viste en flugtvej i væggen i ansøgenes lejlighed. I slutningen af [året] indrømmede [A], at påkørslen med pigen var noget, som han havde fundet på. Dagen efter [A] indrømmede dette, så ansøgeren nogle biler køre ind ad indkørslen til ansøgers bopæl. Ansøgeren og ægtefællen flygtede herefter ud af flugtvejen. De tog til en bekendts hus, og her opholdt de sig i 20 dage. De tog herefter til Georgien, hvor de opholdt sig i et års tid, og efterfølgende kom ansøgenes søn. Herefter tog de til Rusland, hvor de opholdt sig i et år. Herefter rejste de til [et andet europæisk land], hvor de opholdt sig en måned inden indrejsen til Danmark. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i [efteråret] 2013 af sin ægtefælle blev bedt om at placere en ting, der lignede en bog, hos en oberstløjtnant, som hun arbejdede for. Ansøgeren placerede bogen og skiftede den ud efter to dage. Dette gjorde ansøgeren to gange. Ægtefællen havde fået at vide af [A], at oberstløjtnanten var under mistanke for landsforræderi, hvorfor den nationale sikkerhedstjeneste og [A] ønskede at holde øje med ham. [A] ville have ansøgeren til at filme kontakter på oberstløjtnantens telefon og fotografere papirer på hans skrivebord, samt at placere optageudstyr i hans bil. I [slutningen af] 2013 var ansøgeren på arbejde i oberstløjtnantens hus, og det lykkedes hende at kopiere nogle kontakter fra telefonen og tage billeder af papirer på bordet. Da ansøgeren var ved at placere lytteudstyret i bilen, blev hun opdaget af oberstløjtnantens mor. Ansøgeren flygtede derfor fra stedet. Hun tog hjem til ægtefællen, der viste hende en hemmelig flugtvej. En ukendt dato ankom politiet herefter til ansøgers bopæl, hvorefter ansøgeren flygtede ud af den hemmelige flugtvej med sin ægtefælle. Flygtningegnævnet finder, at i hvert fald væsentlige dele af ansøgenes forklaringer om baggrunden

for at søge asyl i Danmark ikke kan lægges til grund. Ansøgerne har over for Udlændingemyndighederne afgivet en række urigtige oplysninger om deres identitet, herunder om deres navne og fødselsdatoer, ligesom de har erkendt at have afgivet urigtige oplysninger om tidsangivelserne for de episoder, som deres asylmotiv støttes på, og om deres rejserute til Danmark samt omstændighederne for deres søns udrejse fra Armenien. Den mandlige ansøger har desuden forklaret uoverensstemmende om centrale forhold af betydning for asylmotivet, herunder om hvor lang tid han kørte taxa ved den første militærbase, om han tidligere havde kørt taxa og om forløbet af de to tilbageholdelser. Den mandlige ansøger har endvidere forklaret noget usandsynligt og usammenhængende om hele forløbet, herunder om hans påkørsel af en kvinde som optakt til de efterfølgende begivenheder, om baggrunden for at han blev sat til at spionere, og om hvordan han kom i besiddelse af oplysninger om militærbase. Ansøgerne har herudover forklaret indbyrdes uoverensstemmende om den flugtudløsende begivenhed, hvor de blev opsøgt af politiet i deres lejlighed, idet den mandlige ansøger har forklaret, at det var om aftenen ved 16-17 tiden, mens den kvindelige ansøger har forklaret, at det var om morgenen. Efter en samlet bedømmelse af ansøgernes forklaringer – hvorunder er indgået det indtryk, som de har efterladt under deres forklaringer direkte for nævnet – finder nævnet, at ansøgernes forklaring om konflikten med de armenske myndigheder ikke kan lægges til grund. Heller ikke den kvindelige ansøgers forklaring om, at hun frygter den armenske offentlighed, såfremt det bliver offentlig kendt, at hun angiveligt er halvt aserbajdsjaner, kan føre til, at ansøgerne skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det kan således ikke lægges til grund, at den kvindelige ansøgers angivelige etniske tilhørsforhold er blevet afdækket, ligesom hendes frygt i øvrigt alene beror på formodninger. Endelig kan heller ikke oplysningerne om ansøgernes helbredsforhold føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Armenien vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Arme/2018/7

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt dele af ansøgerens forklaring til grund og meddelt opholdstilladelse til trods for, at ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger til de danske myndigheder kan henvises til afgørelsen Iran/2018/379, der er omtalt i afsnit 5.1.2.2.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. Senere i 2013 meddelte Udlændinge-

styrelsen ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2017 traf styrelsen afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk sheekhaal og muslim af trosretning fra Bu'ale, Middle Juba, Somalia. Klageren tilhører hovedklanen sheekhaal. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive tilbageholdt og slået ihjel af al-Shabaab, idet klageren flygtede fra al-Shabaabs varetægt, og fordi al-Shabaab dømte klageren til at få afhugget den ene hånd og det modsatte ben, da klageren blev beskyldt for at have stjålet en vandingsmaskine fra naboen. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til daværende praksis. Udlændingestyrelsen har i forbindelse med den berigtigede afgørelse af [efteråret] 2017 meddelt, at styrelsen efter en fornyet gennemgang af klagerens sag kunne konstatere, at styrelsens orientering til samtalen med klageren [i sommeren] 2017 om vurderingen af hans oprindelige asylmotiv var forkert. Udlændingestyrelsen vurderede således oprindeligt, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne afvises, at han ved en tilbagevenden til Somalia ville være i et asylrelevant modsætningsforhold til al-Shabaab, selv om klagerens forklaring på visse punkter forekom påfaldende. Det fremgår af referatet fra klagerens samtale hos Udlændingestyrelse [i sommeren] 2017, at klageren ikke længere kan huske en række detaljer fra sin forklaring om sit oprindelige asylmotiv, som han afgav henholdsvis [i sommeren] og [i sommeren] 2013. Dette må anses for naturligt i forhold til den tid, der er gået mellem samtalerne i 2013 og 2017. Det må imidlertid anses for væsentlige divergenser i forhold til klagerens forklaringer fra 2013, at klageren under samtalen [i sommeren] 2017 har angivet et helt andet navn på den fætter, der skulle have hjulpet ham til at flygte fra fængslet, ligesom klageren under samtalen [i sommeren] 2017 har oplyst, at fætteren altid havde været hans nabo, mens klageren under samtalerne i 2013 oplyste, at den pågældende fætter tidligere havde været hans nabo. Der er tale om oplysninger, som er centrale i forhold til klagerens påberåbte asylmotiv, og som klageren må kunne huske mere nøjagtigt selv efter fire år, hvis episoden havde været selvoplevet. Det fremstår desuden meget påfaldende, at klageren under samtalen [i sommeren] 2017 først har forklaret, at han ikke kunne huske, hvordan han fik penge til at flygte for, og at han dernæst spontant under gennemgangen af referatet har oplyst, at den ukendte bilist, som han mødte tilfældigt og blev taget med af efter flugten, finansierede hans udrejse. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, og klageren kan herefter ikke anses for at have en individuel asylbegrundende konflikt i Somalia. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet endvidere, at de generelle forhold i klagerens hjemområde er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse. Nævnet har lagt til grund, at klagerens hjemområde er kontrolleret af al-Shabaab, men at en udsendelse af klageren til Somalia, herunder til

hans hjemområde Bu'ale, Middle Juba, ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er derfor opfyldt. Spørgsmålet er herefter, om en inddragelse af klagers opholdstilladelse må anses for særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født i 1988 og har haft lovligt ophold i Danmark siden [sommeren] 2013. Han er født og opvokset i Bu'ale, hvor han har boet indtil sin udrejse i slutningen af 2012. Han har bestået Prøve i Dansk 2 og haft en tilknytning af kortere varighed og omfang til det danske arbejdsmarked og været medlem af et par foreninger. Han har imidlertid ingen helbredsmæssige problemer og ingen familiemæssig tilknytning til Danmark, og hans far bor efter det oplyste fortsat i Somalia. Efter en samlet vurdering af klagerens forhold, finder Flygtningenævnet ikke, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2018/68

For så vidt angår Flygtningenævnets bevisvurdering i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere henvises i øvrigt til afsnit 6.3.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet trods mindre divergensener i ansøgerens forklaring har lagt forklaringen til grund, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2018** opholdstilladelse (B-status) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Jalalabad, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, som tidligere har holdt ham indespærret i fem år, fordi de ville have fat i ansøgerens bror. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han og hans lillebror en dag var på vej hjem fra skole, hvor de kunne konstatere, at der holdt tre biler parkeret foran familiens bopæl. Inde i huset stod en gruppe talebanere og spurgte efter ansøgerens bror [A]. Ansøgerens mor svarede, at hun ikke kendte nogen ved dette navn, hvorefter hun blev slået. Ansøgeren fik bind for øjnene og blev taget med. Ansøgeren blev bragt til et ukendt sted, hvor han blev udspurgt om [A], som ansøgeren benægtede at kende. Ansøgeren blev herefter kørt til et bjergområde, hvor han skiftede bil og blev kørt til et hus. Ansøgeren sad indespærret i dette hus sammen med omkring ti andre drenge. Ansøgeren sad indespærret i omkring halvandet til to år, hvorefter han blev flyttet til et nyt hus sammen med tre andre drenge, hvor han sad indespærret i omkring to et halvt til tre år. Under ansøgerens indespærring

blev han tvunget til at bede fem gange om dagen, ligesom han modtog undervisning i Jihad. Derudover skulle han også udføre fysisk træning samt hjælpe til i køkkenet. En aften lød der pludselig en eksplosion, hvor der kom et hul i muren, som ansøgeren og to andre fanger flygtede ud af. Ansøgeren kom til en landsby, hvorfra han ringede sin faster, som arrangerede ansøgerens udrejse. Flygtningenævnet kan – uanset mindre, uvæsentlige divergenser – lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet finder, at ansøgeren under nævnsbehandlingen har fremtrådt psykisk påvirket, men på trods heraf har kunnet fortælle sammenhængende og konsistent om sin oprindelige tilfangetagelse, som ligeledes støttes af de oplysninger, som fremgår af hans brors sag, hvori det er lagt til grund, at ansøgerens hjem blev brændt ned, og moren blev slået ihjel. Herefter finder nævnet, at det må lægges til grund, at ansøgeren i en årrække blev holdt i fangenskab med henblik på, at Taliban kunne få oplysninger om ansøgerens bror. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren var forfulgt af Taliban, da han udrejste af hjemlandet. Nævnet finder ikke, at det kan afvises, at Taliban fortsat vil efterstræbe ansøgeren, hvis han vender tilbage til Afghanistan efter at være flygtet fra Talibans fangenskab, og at han således fortsat må antages at være i Talibans søgelys. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2018/31

Der kan endvidere henvises til afgørelsen, der er gengivet i afsnit 5.1.9, Iran/ 2018/391.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har lagt dele af ansøgernes forklaringer til grund, men ikke har kunnet lægge til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske arabere og sunni-muslimer fra Bagdad, Irak. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Irak frygter, at de vil blive slået ihjel af de shiitiske militser Jaish Al-Mahdi og Asaab Ahl al-Haq, fordi den mandlige ansøger har været medvirkende i og udvikler af et politisk satire tv-program i Egypten, hvori det irakiske parlament og dets medlemmer blev kritiseret. Den kvindelige ansøger har endvidere henvist til, at hun indirekte frygter de irakiske myndigheder, fordi de shiitiske militser er en del af myndighederne. Den mandlige ansøger har til støtte for konflikten med de shiitiske militser oplyst, at han i begyndelsen af 2005 blev opsøgt af fire ukendte personer fra Mahdi militsen i sin musikbutik i Bagdad. Personerne truede med at slå ansøgeren ihjel, hvis ikke han lukkede sin butik. Herefter lukkede ansøgeren sin butik. Omkring et par måneder der efter åbnede ansøgeren en ny musikbutik i en anden bydel i Bagdad. Omkring et par måneder

herefter, blev ansøgeren truet på ny, hvorefter han også lukkede denne butik. I slutningen af 2005 flyttede ansøgeren til Egypten, hvor ansøgerens bror [A] boede. I begyndelsen af 2006 fik ansøgeren arbejde på tv kanalen [B]. Her var ansøgeren medvirkende i og udvikler af et satireprogram ved navn [C] hvori det irakiske parlament, herunder dets medlemmer blev kritiseret. Ansøgeren boede og arbejdede i Egypten indtil slutningen af 2008, hvor han opsagde sit arbejde og vendte tilbage til Bagdad. I begyndelsen af 2009 blev ansøgeren standset ved en kontrolpost, hvor en bevæbnet person gjorde det klart, at han vidste, at ansøgeren var sunni-muslim, og endvidere spurgte han ansøgeren, hvor gammel ansøgerens datter var. Da ansøgeren kom hjem, besluttede han sammen med sin ægtefælle at flytte til Erbil, idet de oplevede bemærkningen fra den bevæbnede person om deres datter, som en trussel om voldtægt. I Erbil fik ansøgeren arbejde på en tv station, og fik samtidig opholdstilladelse i Det Kurdiske Selvstyreområde (KRI). I slutningen af 2011 eller begyndelsen af 2012 vendte ansøgeren og hans familie tilbage til Bagdad, idet familien var træt af den racisme og nedværdigende behandling, som de oplevede fra kurderne i KRI. I perioden herefter arbejdede ansøgeren freelance i både Bagdad og i KRI. I [efteråret] 2015 ringede ansøgerens ægtefælle til ansøgeren og fortalte, at der var blevet affyret skud mod deres bopæl i forbindelse med, at et trusselsbrev med en patron fra et kalashnikov gevær fra militsen Asaeb Ahl al-Haq var blevet smidt ind mod garagen ved bopælen. Samme dag tog ansøgeren og hans ægtefælle ophold i en ejendom i Bagdad, som tilhørte ansøgerens ven [D]'s forældre. Her boede ansøgeren og hans familie indtil [efteråret] 2015, hvorefter de tog til Erbil og derefter udrejste af Irak i [vinteren] 2015. Den kvindelige ansøger har i det hele henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Flygtningenævnet lægger efter ansøgernes forklaringer til grund, at den mandlige ansøger i 2005 lukkede to musikbutikker, fordi myndighederne bad ham om det. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at den mandlige ansøger har arbejdet som journalist og skuespiller for [B] fra 2006-2008, og at han i den forbindelse har udviklet og medvirket i et satireprogram, der gjorde grin med det irakiske styre. Satireprogrammet blev sendt i tv i 2007/2008 og nogle episoder kan stadig findes på Youtube. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgerne i slutningen af 2008 flyttede fra Egypten til Bagdad, og at den mandlige ansøger blev stoppet ved en kontrolpost i 2009, hvor den milit, der stoppede ham, vidste, hvem han var. Endelig lægger Flygtningenævnet til grund, at den mandlige ansøger efter ti minutter kunne forlade kontrolposten uden yderligere. Slutteligt lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerne i en periode fra 2009 til slutningen af 2011 eller begyndelsen af 2012 boede i Erbil, hvor den mandlige ansøger arbejdede for I TV, hvorefter de igen flyttede til Bagdad, hvor de boede frem til deres udrejse i 2015. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgernes forklaringer om, at de i 2015 modtog et trusselsbrev, til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgernes forklaringer om trusselsbrevet, herunder om modtagelsen af det og om dets indhold fremstår usikre, ligesom der er lagt vægt på, at ansøgerne ikke har kunnet redegøre for, hvorfor

de først skulle modtage et trusselsbrev i 2015, som henviser til de to musikbutikker, der lukkede i 2005 og til udsendelserne som blev sendt i 2007/2008, når de på det tidspunkt havde opholdt sig i Bagdad i omkring tre år, og når den mandlige ansøger i de tre år jævnligt havde kørt fra Erbil til Bagdad, hvor han ved kontrolposter havde vist sit ID, ligesom ansøgerne udrejste legalt af Irak. Nævnet har på denne baggrund tilsidesat forklaringerne om trusselsbrevet som utroværdige og konstruerede til lejligheden. De dokumenter, som ansøgerne har fremlagt til støtte for, at denne episode skulle have fundet sted, kan på denne baggrund ikke føre til et andet resultat. Der er herved tillige lagt vægt på karakteren af dokumenter, herunder at der tilsyneladende er stavfejl i brevhovedet på et af de officielle dokumenter samt på omstændighederne ved dokumenternes tilblivelse. Det kan heller ikke føre til et andet resultat, at flere af ansøgernes familiemedlemmer er blevet slået ihjel. Der er herved lagt vægt på, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at disse drab har noget med ansøgerne at gøre. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at den mandlige ansøger er profileret over for hverken militser eller myndigheder på grund af sine musikbutikker eller sine tv-udsendelser i en sådan grad, at ansøgerne risikerer asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet finder efter indholdet af baggrundsoplysningerne om Irak, at den omstændighed, at ansøgerne er sunni-muslimer, ikke i sig selv er asylbegrundende. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2018/74

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode (“benefit of the doubt”) skal finde anvendelse. Som eksempel herpå kan: henvises til afgørelsen Afgh/2018/375, der er omtalt i afsnit 5.4.1.

5.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel kan nævnes.

Nævnet meddelte i **september 2018** opholdstilladelse (B-status) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. Under nævnsmødet blev afhørt to vidner, der var henholdsvis ansat og investor i det firma, som ansøgeren efter sin forklaring var medstifter af. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra Kashan i Isfahan-provinsen, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Afghanistan frygter at blive dræbt af de afghanske myndigheder, den afghanske befolkning eller Det Islamiske Råd, idet han er blevet beskyldt for at missionere for kristendommen. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter de 5000 personer, som var en del af hans netværk, idet de gav ham skylden for at missionere for kristendommen, og at disse personer ville dræbe ham, idet de har betalt 500 US Dollar for at være medlem. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han på en ukendt dato i 2005 sammen med 11 andre personer oprettede et firma ved navn [A] Afghanistan, som var opbygget pyramidalsk med salg af primært guldmønter. Firmaet havde hovedsæde i Kabul og havde herudover kontorer i andre provinser. Ansøgerens opgave i firmaet bestod i at give informationer om blandt andet, hvad firmaet gik ud på til nye kunder. På et tidspunkt i 2008 fortalte den kontoransvarlige i den afghanske by Pul-e Khomri om mønterne, som afbilledede Pave Johannes Paul II og et kors, til en mullah. Mullahen blev stødt over mønterne og sagde, at firmaet missionerede for kristendommen. På en ukendt dato i [begyndelsen af] 2008 afholdt ansøgeren og de øvrige fra firmaet et møde som følge af mullahens reaktion på mønterne med medlemmer og ikke-medlemmer, hvor de fortalte om firmaet og dets formål. Da ansøgeren var på vej hjem fra mødet, blev ansøgeren stoppet af ukendte personer, som udsatte ansøgeren for fysiske overgreb. På et tidspunkt i januar eller februar 2008 besluttede den afghanske regering at lukke ansøgerens firma og begrundede det med, at firmaet var ulovligt. På den baggrund demonstrerede ansøgerens firma og dets medlemmer foran præsidentpaladset på et tidspunkt i [begyndelsen af] 2008. Cirka en uge efter demonstrationen blev der afsagt en kendelse om, at de personer, som havde oprettet firmaet, skulle anholdes. På en ukendt dato herefter blev ansøgeren anholdt. Da ansøgeren ankom til politistationen, adspurgte politibetjenten, hvor meget ansøgeren ville give for sit liv, hvorefter ansøgeren betalte 10.000 US dollar mod at blive løsladt. Da ansøgeren blev løsladt, opholdt ansøgeren sig cirka en uge hos en bekendt. Ansøgeren udrejste på en ukendt dato [i begyndelsen af] 2008 af Afghanistan til Pakistan, hvor ansøgeren opholdte sig i to år og ni måneder. Ansøgeren udrejste herefter til Iran, hvor ansøgeren opholdt sig i cirka fem år inden udrejsen til Europa. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han som følge af aktiviteter i virksomheden

[A] og foreningen [A] skulle være kommet i et asylbegrundende modsætningsforhold til de afghanske myndigheder. Ansøgerens forklaring om, at han skulle have indtaget en ledende rolle i [A] i Afghanistan har således støtte i forklaringerne fra de to vidner, som har været afhørt under nævnets behandling af sagen, ligesom det fremgår af en videooptagelse, som har været forevist nævnet, at ansøgeren præsenteres som en ledende person i forbindelse med et arrangement afholdt af virksomheden med deltagelse af flere tusinde personer. Ansøgeren har desuden forklaret overensstemmende om sine aktiviteter for virksomheden, ligesom han har været i stand til for nævnet at redegøre for virksomhedens meget karakteristiske forretningsmodel, herunder nærmere for baggrunden og historien bag [B] (eller [C]) som virksomheden udspringer fra. Det kan efter ansøgerens forklaring – der er overensstemmende med forklaringer afgivet af vidnerne for nævnet og i deres egne tidligere sager – endvidere lægges til grund, at virksomheden i Afghanistan er blevet sat i forbindelse med ulovlige aktiviteter, herunder navnlig at missionere for kristendommen, i hvilken forbindelse der skulle være udstedt en fatwa mod i hvert fald virksomhedens/foreningens ledende medarbejdere. Nævnet bemærker hertil, at spørgsmålet om den pågældende fatwa har været lagt til grund af Udlændingestyrelsen i en række tilsvarende tidligere afgjorte sager, hvor ansøgerne bl.a. som følge heraf er blevet meddelt asyl. Ansøgeren må i kraft af sin fremtrædende position i virksomheden anses som særligt profileret i forhold til en sådan fatwa, hvilket understøttes af, at ansøgeren var udsat for et tilsyneladende organiseret overfald på samme tid, som flere af virksomhedens øvrige ledende personer blev udsat for tilsvarende overfald. Henset hertil finder nævnet, at det må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens 7, stk. 2. Det bemærkes, at ansøgeren ikke vil være i risiko for forfølgelse af de grunde, der er omfattet af § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2018/302

Nævnet **stadfæstede i juni 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra [M] i Samara-området, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive udsat for overgreb af personer med tilknytning til ISIL eller de irakiske myndigheder, idet hans far, mor og søskende blev kidnappet af maskerede personer. Ansøgeren har videre henvist til den generelle sikkerhedssituation i Irak. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han og hans familie i 2006 blev truet i forbindelse med et attentat på to hellige imamers gravsteder i Samara på grund af ansøgerens families efternavn. Ansøgeren og hans familie fik at vide, at de ville blive slået ihjel, såfremt de ikke forlod deres hus. Majoriteten af beboerne i området var shia-muslimer. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hans far arbejdede for det irakiske militær, hvor han

havde en høj rang. Ansøgeren er ikke nærmere bekendt med farens opgaver i militæret. I maj/juni 2015 tog ansøgeren med sin søster til Bagdad for at hente søsterens eksamensbevis. Ansøgeren blev i denne forbindelse ringet op af en ven, der fortalte, at ansøgerens familie var blevet kidnappet af maskerede mænd, og at ansøgeren ikke skulle komme tilbage. Ansøgeren ved ikke, hvem der kidnappede hans familie. Ansøgeren tog tilbage til sin kusines hus, hvor han boede, mens de var i Bagdad, og fortalte, hvad der var sket. Ansøgerens kusines ægtefælle, [S], ville forsøge at undersøge, hvad der var sket. Ansøgeren skændtes ofte med [S], idet ansøgeren selv ville finde ud af, hvad der var sket. Til sidst sagde [S], at han ville hjælpe ansøgeren med at rejse tilbage til ansøgerens families hjemby. Ansøgeren blev dog narret i forbindelse med rejsen til sin hjemby, idet han i stedet endte i Tyrkiet. Ansøgeren udrejste omkring to måneder efter kidnappingen af sin familie. Ansøgerens søster udrejste før ansøgeren til Finland, hvor hun blev meddelt opholdstilladelse. Ansøgeren fandt senere ud af, at hans families hus var blevet ødelagt i forbindelse med en eksplosion. Ansøgerens søster har givet ansøgeren et billede af familiens ødelagte hus, som han har fremlagt til Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet bemærker først, at hverken ansøgeren eller hans søster, som opholder sig i Finland, har været individuelt forfulgt inden udrejsen, og at der ikke er grundlag for at antage, at de har noget udestående med de irakiske myndigheder. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtningenævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvem der fortalte ham om ransagningen af familiens hus og om omstændighederne herved. De fremlagte fotografier støtter ikke entydigt ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren og hans søster har forklaret forskelligt om, hvordan de er kommet i besiddelse af fotografierne. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgerens forklaring om udrejsen, dels er divergerende, dels forekommer mindre sandsynlig, idet ansøgeren efter sin forklaring af et familiemedlem er blevet narret til at udrejse. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at de finske myndigheder ikke har lagt ansøgerens søsters tilsvarende forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for sunnimuslimer i Irak er af en sådan karakter, at ansøgeren af den grund risikerer forfølgelse. Flygtningenævnet finder ligeledes i det hele ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet bemærker afslutningsvist, at nævnet ikke har fundet grundlag for at afholde et supplerende nævnsmøde, at lade ansøgerens søster høre som vidne eller at udsætte sagen med henblik på verificering af ansøgerens oplysninger. Nævnet har herved lagt vægt på, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til at kunne træffe afgørelse på det foreliggende grundlag. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2018/77

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde, eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempler den i Flygtninge­nævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 436 f nævnte afgørelse Irak/2014/8, den i 21. beretning (2012), side 29 f, nævnte afgørelse Syrien/2012/30, den i 19. beretning (2010), side 201 f, nævnte afgørelse Kosovo/2010/1 samt den i 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

5.4.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller første asylland samt til brug for behandlingen af Dublin-sager om forholdene for asylansøgere i de øvrige Dublin-lande.

Flygtninge­nævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 5.4.3.2.

Flygtninge­nævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US State Department, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgiverens autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporter var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

5.4.3.1 Flytningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigter vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnsekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af

såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN, herunder UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Immigration and Refugee Board of Canada, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at finde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

5.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets Sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt

offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager, eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets Sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

5.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

5.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets Sekretariat seks dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Som eksempel kan henvises til Flygtningenævnets høring af Udlændingestyrelsen i oktober 2015 om forholdene i Ungarn til brug for behandlingen af Dublin-sager, se nærmere afsnit 3.2.2.1.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

Som eksempel fra praksis på en sag, hvor nævnet har indhentet oplysninger fra Udenrigsministeriet til brug for sagen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. I 2016 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2017 udsatte Flygtningenævnet sagen på indhentelse af oplysninger gennem Udenrigsministeriet. I slutningen af 2017 modtog nævnet oplysningerne fra Udenrigsministeriet. Sagen blev afgjort ved skriftlig votering blandt nævnets medlemmer. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [...], [...], Kunduz, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet hans far og bror nægtede at samarbejde med dem. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans far var kommandant for lokalpolitiet i Afghanistan. Ansøgerens bror var anklager og arbejdede i Farah-provinsen. I 2014 begyndte Taliban at sende trusler til ansøgeren og hans bror. Taliban sagde til landsbyens mullah og landsbyens leder, at de skulle sige til ansøgerens far og bror, at de skulle samarbejde med Taliban. Derudover fik de også trusselsbreve fra Taliban, hvori de bad ansøgerens far og bror om at samarbejde med Taliban eller stoppe deres arbejde for myndighederne. Omkring et år efter blev ansøgerens bror dræbt af en selvmordsbombe, da han var på vej på arbejde på kontoret i Farah-provinsen. Der var også mange andre, der døde i eksplosionen. En uge efter brorens død kom mullahen og landsbyformanden og truede ansøgerens far. Dette skete fire gange. Tre måneder efter brorens død blev ansøgerens far dræbt af en bombe, da han kørte over en bro. Der var fire andre personer i farens bil, som også blev dræbt. To dage efter farens begravelse fik ansøgeren at vide af mullahen, at Taliban ville dræbe ham. Efterfølgende blev ansøgeren opsøgt om natten. Ansøgeren så ikke, hvem der opsøgte ham, men han valgte at flygte fra bopælen, idet han var blevet truet på livet. Ansøgeren flygtede hen til naboen, hvor han overnattede. Dagen efter kom ansøgerens morbror og tog ham med til [P]. Her var ansøgeren i en uge, hvorefter morbroren hentede resten af ansøgerens familie, idet familien var blevet opsøgt på deres bopæl af Taliban. Ansøgeren og hans familie blev i [P] i yderligere to nætter, hvorefter de tog til Kabul. De blev i Kabul i en måned. Ansøgeren udrejste herefter alene af Afghanistan. Flygtningenævnet bemærker først, at ansøgeren ingen dokumentation har for sin identitet eller sine familieforhold. Nævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at han er statsborger i Afghanistan. Ansøgeren har påberåbt sig forfølgelse som følge af hans fars og brors forhold. Flygtninge-

nævnet bemærker, at ansøgerens far og bror efter ansøgerens forklaring har haft så fremtrædende positioner, at oplysningerne om dem må antages at kunne verificeres. Udenrigsministeriet har i sin udtalelse af [...]2017 henvist til svar fra det afghanske indenrigsministerium, der ikke kunne bekræfte farens forhold, og gav udtryk for, at broren ikke fungerede som anklager eller administrativ medarbejder ved den militære anklagers kontor i Farah. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren alene gennem sin forklaring, der ikke er ganske konsistent, har sandsynliggjort, at hans familie har været udsat for de overgreb, som han har forklaret om, og at han dermed selv skulle risikere overgreb fra Taliban. Flygtningenævnet kan således ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/181

5.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af tilsigelser, udskrift af dombøger, erklæringer om medlemskab af ulovlige politiske partier m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, foretager Flygtningenævnet en vurdering af, om der via Udenrigsministeriet skal søges indhentet en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Da foretagelsen af en ægthedsvurdering kan være både tids- og udgiftskrævende, vil nævnet alene iværksætte en høring af Udenrigsministeriet, såfremt resultatet heraf kan antages at have betydning for nævnets vurdering af sagen. Nævnet vil endvidere ved vurderingen af, om der skal iværksættes en høring, blandt andet kunne lægge vægt på ansøgerens generelle troværdighed i sagen og på baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe falske dokumenter eller ægte dokumenter med usandt indhold i ansøgerens hjemland samt udbredelsen heraf.

Nævnet vil endvidere kunne lægge vægt på dokumenternes karakter, herunder om de fremstår som udstedt af myndigheder, politiske partier eller personer fra ansøgerens hjemområde. Således vil f.eks. en erklæring udstedt af en landsbyleder eller af en europæisk afdeling af et ulovligt politisk parti kunne være ægte i den forstand, at dokumentet reelt er udstedt af den pågældende person eller organisation, uden at dette dog nødvendigvis er udtryk for, at indholdet er sandt. I en sådan situation vil en ægthedsvurdering af dokumentet således ikke bidrage til oplysning af sagen.

Der henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols udtalelse i sagen M.K. mod Frankrig (Appl. 76100/13), beslutning af 1. september 2015, præmis 30, hvori klageren havde fremlagt adskillige erklæringer fra personer i sin omgangskreds, som bekræftede, at der var udtrykt trusler om hævn overfor klageren. Domstolen udtalte, at de nationale myndigheder som udgangspunkt er bedst egnede til at bedømme de beviser, der forelægges dem, men at de nationale myndigheder i den foreliggende sag havde været uenige med hensyn til hvilken bevisværdi, der skulle tillægges de pågældende dokumenter. Regeringen fandt erklæringernes bevisværdi tvivlsomt henset til deres forfattere og mangel på præcision. Domstolen var enig med klageren i, at det er vanskeligt at opnå andre former for bevismateriale for sådanne trusler. Den kunne dog ikke se bort fra, at alle erklæringerne stammede fra personer, der stod klageren nær, det være sig familiemedlemmer eller venner, og tog derfor den tvivl, som både regeringen og de administrative myndigheder havde givet udtryk for, i betragtning.

Endvidere vil tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst og ansøgerens forklaringer herom kunne tillægges betydning ved vurderingen af, om en høring bør iværksættes.

I visse tilfælde vil det ikke være muligt at foretage egentlige ægthedsvurderinger. Dette gælder lande, hvor Udenrigsministeriet ikke råder over kilder, der kan forelægges dokumenter med personfølsomme oplysninger. I sådanne sager kan der eventuelt i stedet foretages en generel høring om domstolsprocedurer, myndighedskompetence m.v.

Hvis Flygtningenævnet beslutter at iværksætte en høring, påser nævnet forud for afsendelsen til Udenrigsministeriet, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i langt de fleste asylsager typisk er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningesnævnet normalt i høringsskrivelserne følgende forbehold: ”Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde.”

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den

arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Endvidere drøftes spørgsmål vedrørende ægthedsvurderinger løbende i et samarbejdsforum med deltagelse af Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Som eksempler på nævnets vurdering af fremlagte dokumenter kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Saghez, Iran. Ansøgeren er født i en sunni-muslimsk familie, men oplyser, at han ikke er troende. Ansøgeren har været aktiv for arbejderbevægelsen, hvor han har deltaget i en række demonstrationer i Iran i perioden fra 1981 til 2014. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet eller slået ihjel af den iranske efterretningstjeneste, idet han er flygtet fra fængslet. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han fra 1981-1982 arbejdede på en tekstilfabrik, hvor han og de andre ikke fik udbetalt løn. Ansøgeren deltog derfor i en række demonstrationer for arbejderne rettigheder. [I foråret] 1991 blev han anholdt, da han havde arrangeret en strejke på den fabrik, hvor han arbejdede. Han var fængslet i syv år. Efter sin løsladelse fortsatte han sin kamp for bedre rettigheder til arbejderne. Han blev anholdt igen i 1991 og var fængslet i fire år. Herudover blev ansøgeren idømt en betinget dom på fire års fængsel. [I sommeren] 2014 blev an på ny tilbageholdt for politiske aktiviteter. Han fik at vide, at han skulle afsone de fire års betinget fængsel, som han blev idømt i 1991. Derudover ville myndighederne have ansøgeren til at fortælle, hvilke aktiviteter han havde udført, og hvem han havde arbejdet sammen med. Ansøgeren var anholdt i seks måneder. På et tidspunkt fik ansøgeren lov til at komme på hospitalet for at få behandling for de skader, som han var blevet påført under sine fængslinger. Det lykkedes ansøgeren at flygte gennem et vindue på badeværelset og videre gennem et gitter i en havelåge. Ansøgeren tog med en rutebil til en by i nærheden af Sarshiv, hvor han overnattede hos nogle venner. Ansøgerens familie havde kontaktet ansøgerens venner, så de på forhånd vidste, at ansøgeren ville komme. Han opholdt sig kun det samme sted i ti dage ad gangen. [I efteråret] 2015 udrejste ansøgeren af Iran. Ansøgerens familie blev en måned efter ansøgerens flugt opsøgt af myndighederne. Ansøgerens ægtefælle har fortalt ansøgeren, at hun er blevet opsøgt af de iranske myndigheder omkring en måned inden ansøgerens oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] 2016. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende og usammenhængende, ligesom centrale dele af ansøgerens forklaring ikke forekommer sandsynlig. Endvidere finder nævnet, at ansøgerens generelle troværdig-

hed er væsentligt svækket, da ansøgerens forklaring på flere punkter ikke stemmer overens med de faktuelle oplysninger i sagen. Vedrørende divergenserne har Flygtningenævnet blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016 har forklaret, at hans ægtefælle var blevet opsøgt omkring tre måneder forud for samtalen med Udlændingestyrelsen, hvilket stemmer overens med, at ansøgeren til samtalen også har forklaret, at han havde kontakt med sin ægtefælle gennem sin bror, og at han senest havde haft kontakt med dem tre måneder tidligere, fordi broren boede langt væk. Til de efterfølgende samtaler med Udlændingestyrelsen har ansøgeren forklaret, at ægtefællen blev opsøgt en måned før den første samtale med Udlændingestyrelsen. Under nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at ægtefællen blev opsøgt i perioden mellem oplysnings- og motivsamtalen og asylsamtalen, hvilket imidlertid ikke stemmer overens med, at ansøgeren har omtalt dette forhold under oplysnings- og motivsamtalen. Derudover har ansøgeren på flere punkter forklaret divergerende og usammenhængende om sin seneste fængsling. I asylskemaet af [en dato i efteråret] 2015 har ansøgeren forklaret, at han senest blev anholdt i 2012/2013, hvorimod han til de efterfølgende samtaler har forklaret, at han blev anholdt i 2014. Dertil kommer, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han blev fængslet i [foråret] 2014 og flygtede i efteråret 2014, hvorimod han til asylsamtalen indledningsvis har forklaret, at han blev anholdt [en dato i] 1393 ([sommeren] 2014) og flygtede i [slutningen af] 2014. Dette stemmer imidlertid ikke overens med, at det af ansøgerens visumakter fremgår, at hans pas er udstedt [i sommeren] 2014, dvs. mens ansøgeren sad i fængsel. Under gennemlæsningen af forklaringen ændrede ansøgeren herefter tidspunktet for fængslingen til den [en dato i] 1393 ([efteråret] 2014), og at han flygtede en uge inden iransk nytår [en dato i] 1393 ([foråret] 2015). Om selve anholdelsen har ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han blev fængslet, fordi han på eget initiativ henvendte sig til myndighederne med henblik på at få et skøde tilbage. Til asylsamtalen [i vinteren] 2017 har ansøgeren derimod forklaret, at han blev opsøgt og anholdt på sin arbejdsplads. Endelig har ansøgeren forklaret divergerende om sine politiske aktiviteter forud for sin seneste fængsling. Endvidere finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring om sin flugt fra fængslet ikke forekommer sandsynlig, ligesom ansøgeren har forklaret divergerende herom. Ved vurderingen af ansøgerens generelle troværdighed har nævnet lagt særlig vægt på, at ansøgerens fængsling frem til [foråret] 2015, og det forhold at ansøgeren efterfølgende holdt sig skjult omkring byen Orumieh i omkring seks måneder frem til sin udrejse, er vanskeligt foreneligt med, at ansøgeren ifølge visumakterne personligt ansøgte om visum i Teheran [i sommeren] 2015. Foreholdt dette har ansøgeren afvist, at han har ansøgt om visum i perioden, hvor han holdt sig skjult, og han har ikke kunnet give nogen forklaring på visumakternes datering. Endvidere har nævnet ved vurderingen af ansøgerens generelle troværdighed lagt vægt på, hvordan ansøgeren har fremstået for nævnet, herunder særligt at ansøgerens forklaring om sit seneste fængselsophold fremstår udetaljeret og

ikke selvoplevet. Endelig har Flygtningenævnet ved vurderingen af ansøgerens generelle troværdighed lagt vægt på den tidsmæssige sammenhæng mellem, at ansøgeren i Teheran [i sommeren] 2015 ansøgte om visum til at besøge sin bror i Danmark, hvilket han fik endeligt afslag på [i efteråret] 2015, sammenholdt med at ansøgeren udrejste af hjemlandet [i efteråret] 2015, og at ansøgeren ikke under samtalerne med styrelsen har omtalt visumansøgningen. På denne baggrund tilsidesætter Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om sin baggrund og sit asylmotiv som konstrueret og utroværdigt. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren på noget tidspunkt har været fængslet. Det forhold, at ansøgeren kort tid før nævnsmødet har fremlagt en udskrift af en dom, dateret [en dato i] 1396 ([foråret] 2018), hvoraf fremgår, at ansøgeren skulle være idømt tre fængselsstraffe på henholdsvis otte år, syv år og en dag samt seks måneder og 74 piskeslag kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på dokumentets sene fremkomst og dokumentets indhold og karakter, herunder at en række tilsvarende dokumenter forefindes på internettet, der alle stammer fra samme internetadresse som ansøgerens dokument. Under nævnsmødet har ansøgeren fremlagt det originale dokument, som hans hustru angiveligt har modtaget fra myndighederne, og ansøgeren har ikke haft nogen forklaring på, hvorfor den ovenfor nævnte internetadresse er på dokumentet. Under hensyn hertil, og da nævnet har tilsidesat ansøgerens forklaring som utroværdig, finder nævnet ikke anledning til at foranstalte en ægthedsvurdering af dommen, da det ikke har væsentlig betydning for sagens afgørelse. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har forklaret, at han er ateist, men han har ikke påberåbt sig dette som asylmotiv. Henset til ansøgerens forklaring om, at han alene har oplevet problemer som følge heraf, da han var fængslet, hvilken forklaring nævnet tilsidesætter, og at ansøgeren ikke derudover har oplevet andre religionsrelaterede problemer, kan dette forhold ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/294

Se som eksempel på sager, hvor nævnet blandt andet lagde vægt på ansøgerens troværdighed og baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe samt udbredelsen af falske dokumenter endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 200 f nævnte afgørelse Bangladesh/2014/7, hvor Flygtningenævnets flertal ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han var tiltalt for et drab, som han ikke havde begået, til grund. Flertallet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter, hvoraf det fremgik, at han var tiltalt i sagen, idet flertallet herved lagde vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Bangladesh, at det er let at skaffe falske dokumenter, og at disse flourerer i vid udstrækning. Se endvidere den i 23. beretning, side 415 ff, nævnte afgørelse Albanien/2014/1,

hvor nævnet fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat i en sag vedrørende et albansk ægtepar, at ansøgerne måtte formodes at kunne skaffe en erklæring fra en mægler, der havde mæglet i en blodfejdekonflikt, idet det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring.

Se som eksempel på sager, hvor en af Udenrigsministeriet foretagen ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgers troværdighed:

Nævnet **stadfæstede i december 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim af trosretning. Ansøgeren er født i [by], Al-Tash, Irak, men flyttede som ca. 10-årig sammen med sin familie til [by], Kermanshah, Iran, hvor han har boet indtil udrejsen fra Iran. Ansøgeren har sympatiseret med KDPI og har som asylmotiv henvist til, at han af denne grund frygter at blive fængslet eller slået ihjel af de iranske myndigheder ved en tilbagevenden til Iran. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han arbejdede med at transportere varer mellem Iran og Irak. Ansøgeren har videre oplyst, at hans morbror var medlem af KDPI, og at han en dag spurgte ansøgeren, om han ikke ville hjælpe ham med at få nogle politisk aktive personer over grænsen mellem Iran og Irak. Ansøgeren accepterede at hjælpe sin morbror. Ansøgeren hjalp personer, der var aktive for KDPI over grænsen omkring 45 gange. Nogle gange overnattede personerne på ansøgerens bopæl. [I foråret] 2015 var ansøgeren på besøg hos sin søster, da hans mor ringede og fortalte, at myndighederne havde afleveret en tilsigelse til retten, hvoraf det fremgik, at ansøgeren skulle møde i retten [i sommeren] 2015, idet politiet ville tale med ham. Ansøgeren opholdt sig omkring en måned og 20 dage hos sin søster og derefter fem dage hos en ven, der boede i nærheden af grænsen. Ansøgeren udrejste af Iran [i sommeren] 2015. [I sommeren] 2015 modtog ansøgerens forældre en dom, hvoraf fremgik, at ansøgeren var blevet idømt 7 år og 6 måneders fængsel, idet han havde hjulpet KDPI. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at den dom og tilsigelse, som ansøgeren har fremlagt, og som er meget centrale for ansøgerens asylmotiv, er blevet vurderet uægte. Hertil kommer, at ansøgeren under sin forklaring for nævnet har oplyst, at han er idømt fængsel i 6,5 år til 7 år, mens han under sine samtaler i Udlændingestyrelsen har oplyst, at han er idømt fængsel i syv år og seks måneder, hvilket også er det, der fremgår af den fremlagte dom. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret divergerende om centrale dele af sit asylmotiv. Han har således til samtalen i Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2016 oplyst, at hans forældre ikke havde fået problemer med de iranske myndigheder, fordi myndighederne ikke var bekendt med, at der havde overnattet personer fra KDPI på bopælen. Til samtalen [i foråret]

2017 har ansøgeren forklaret, at forældrene ikke havde fået problemer, fordi de var gamle og syge, og fordi myndighederne godt vidste, at det var ansøgeren, der havde hjulpet personerne fra KDPI. Endelig har ansøgeren forklaret forskelligt om, hvor han opholdt sig umiddelbart inden udrejsen af Iran, herunder hvor længe han havde ophold hos sin søster. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2018/414

Se som eksempel på sager, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 126 f, nævnte afgørelse Bangladesh/2014/2.

5.4.4.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiet, Nationalt Kriminalteknisk Center (NKC), om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Center om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Centers behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort

Som eksempel på en sag fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til indholdet af en kriminalteknisk erklæring kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim fra Dubis, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af ISIL, da han har været politibetjent i Irak. Ansøgeren har til støtte for dette asylmotiv oplyst, at han tre til fire måneder efter, at han var vendt tilbage til Irak i 2009 fik arbejde for politiet i Dubis. Under sit arbejde for politiet arbejdede ansøgeren sammen med en officer, som han senere blev bodyguard for. Officeren var meget aktiv og kendt for at modarbejde terrorister, hvorfor terroristerne gerne ville have fat i ham. På et tidspunkt lykkedes det terroristerne at slå officeren ihjel ved at bruge en bilbombe. Bilbomben sprang på et tidspunkt, hvor ansøgeren havde pause. Der var 20 til 30 personer, som døde i forbindelse med bilbomben. Da officeren døde, troede ansøgeren, at

konflikten var slut. Det viste sig imidlertid, at terroristerne ønskede at få fat i ansøgeren, da terroristerne ledte efter personer, som havde arbejdet sammen med officeren. Det lykkedes terroristerne at få fat i en anden bodyguard, som også havde arbejdet for officeren og slå ham ihjel. Bodyguardens navn var [A]. En dag fulgte terroristerne efter ansøgeren. Ansøgeren var derfor nødt til at flygte hjem hos en ven. Ansøgeren opholdt sig hos vennen indtil dagen efter, hvor han tog hjem til sig selv. Ansøgeren ringede herefter til politistationen og bad om at få beskyttelse. Politiet sagde, at de ikke kunne beskytte ansøgeren, men at de kunne forflytte ham. Ansøgeren tog ikke imod tilbuddet, da han ved, at terroristerne kan finde frem til ham. Et par uger efter dette udrejste ansøgeren af Irak. Ansøgeren har desuden som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af spontane bombesprængninger. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren har indleveret et falsk irakisk kørekort og politilegitimationskort, og idet ansøgerens forklaring på flere punkter er divergerende. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af en erklæring af 13. august 2015 fra Rigspolitiets Nationalt Kriminalteknisk Center fremgår, at de af ansøgeren til Udlændingestyrelsen indleverede irakisk kørekort og politilegitimationskort vurderes at være uægte. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvem der opfordrede ham til at søge arbejde som politibetjent, idet han til asylsamtalen har forklaret, at hans barndomsven [A] foreslog ham, at han kunne søge arbejde hos politiet, mens han til gensamtalen og den fjerde samtale har forklaret, at det var hans ven [B], som foreslog ham dette. Ansøgeren har til den fjerde samtale endvidere forklaret, at han ikke kendte [A's] fulde navn, og at han ikke kendte [A], før han startede i politiet, og foreholdt sin forklaring til asylsamtalen derefter, at [A] og [A] er den samme person. Ansøgeren har endelig i Flygtningenævnet skiftevis forklaret, at vennen, der foreslog ham at søge ind til politiet, hedder [B], [B's] fornavn med A's efternavn] og [A]. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om det tidsmæssige forløb fra bilbomben sprang ved politistationen og frem til ansøgerens udrejse af Irak, idet han til asylsamtalen har forklaret, at en uge efter, at bilbomben var sprunget ved politistationen, blev [A] skudt og dræbt, en måned efter drabet på [A], blev ansøgeren forfulgt af en bil, og to til tre uger senere udrejste ansøgeren af Irak, mens ansøgeren til gensamtalen har forklaret, at en uge efter, at bilbomben var sprunget ved politistationen, blev [A] skudt og slået ihjel, to dage efter drabet på [A], blev ansøgeren forfulgt af en bil, og to uger efter drabet på [A], udrejste ansøgeren af Irak. I Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at han blev forfulgt af en bil to dage efter drabet på [A], og at han udrejste af Irak tre uger efter, at bilbomben var sprunget. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgerens forklaring er utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har af samme grund i øvrigt ikke fundet grundlag for at imødekomme en anmodning om, at dokumenterne forelægges for den irakiske ambassade i Danmark. Det forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak frygter spontane bombesprængninger og shiamilitser, kan ikke

i sig selv føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsmateriale, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Irak ikke er af en sådan karakter, at der er en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2018/22

5.4.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til betydningen af resultatet af en foretagen sprogundersøgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger af ukendt nationalitet. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og har oplyst, at han er fra Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er libysk statsborger, og at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter at blive slået ihjel af sin afdøde fars fjender. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans far arbejdede som livvagt for Muammar Gaddafi, og at hans familie derfor blev slået ihjel ved et bombeangreb i deres hjem i Tripoli, Libyen. Ansøgeren modtog herefter et trusselsbrev fra ukendte personer, som henviste til drabet på ansøgerens far og ansøgeren udrejste derfor af Libyen. Ansøgeren har oplyst, at han som følge af sin helbredsmæssige tilstand ikke husker tidspunkterne for drabet på sin familie, modtagelsen af trusselsbrevet eller for sin udrejse. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring sammenholdt med de oplysninger, der foreligger om ansøgerens forhold, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sin identitet eller asylmotivet, og Flygtningenævnet forkaster som følge heraf ansøgerens forklaring om, at han er libysk statsborger og efterstræbt af de libyske myndigheder. Flygtningenævnet lægger især vægt på oplysningerne fra de schweiziske myndigheder om, at ansøgeren forinden indreisen i Danmark har ansøgt om asyl i Schweiz, idet han i den forbindelse har oplyst et andet navn og fødselsdato

samt en anden nationalitet. Han har således oplyst, at han hedder [A], at han er født [i foråret] 1991, og at han er marokkansk statsborger. Der lægges endvidere vægt på, at det ifølge resultaterne af den gennemførte sprogtest er mest sandsynligt, at ansøgerens sproglige dialekt afviger fra den dialekt, der tales i den vestlige del af Libyen, hvorfra ansøgeren har oplyst, at han kommer. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgerens oplysninger om, at han har opholdt sig i andre lande i Nordafrika, og at han derfor er blevet sprogligt påvirket derfra, ikke kan føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet tillægger det i øvrigt betydning, at ansøgeren kort efter sin indrejse på politiets forespørgsel den [i foråret] 2016 ikke har været i stand til at udpege det libyske flag eller at oplyse om den libyske valuta. Det bemærkes i øvrigt, at ansøgeren har forklaret udbyggende om sine konflikter, idet han under nævnsmødet har oplyst, at han og hans familie også er blevet truet under deres ophold i Marokko og Algeriet. Forklaringen herom fremstår ikke troværdig. Han har i øvrigt udbyggende forklaret, at han også har opholdt sig i Israel. Flygtningenævnet finder i øvrigt ikke, at de foreliggende oplysninger om ansøgerens helbredstilstand kan føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i individuel og konkret begrundet risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hjem/2018/63

5.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, eventuelt på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-ankendelse kan henvises til afgørelsen Irak/2017/48, der er omtalt i formandsskabets 26. beretning (2017), side 204 ff.

5.4.6 Reformatio in pejus

Som anført ovenfor under afsnit 4.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, ligesom Flygtningenævnet ikke er bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans, se afsnit 5.4.1 og de heri nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har i 2014 i en række sager taget stilling til, om princippet om reformatio in pejus var til hinder for, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornyede behandling af en hjemvist sag foretog en fornyet vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til hjemlandet. I de pågældende sager havde Udlændingestyrelsen ved den første afgørelse meddelt afslag, idet styrelsen fandt, at ansøgeren på baggrund af de daværende baggrundsoplysninger isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til hjemlandet, men at den pågældende havde opnået beskyttelse i et første asylland, jf. § 7, stk. 4. Flygtningenævnet hjemviste sagerne til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen blandt andet med henblik på, at styrelsen skulle indhente nærmere oplysninger om ansøgerens opholdsgrundlag i førsteasyllandet. På baggrund af nye oplysninger vedrørende de forbedrede generelle forhold i ansøgerens hjemland traf Udlændingestyrelsen herefter en ny afgørelse, hvorefter ansøgeren ikke – heller ikke isoleret – ansås for omfattet af udlændingelovens § 7.

I sagen Soma/2014/10 vedrørende et ægtepar fra Somalia udtalte Flygtningenævnet herom: ”Udlændingestyrelsens afgørelse *fra foråret* 2013 blev truffet under den praksis, der blev fulgt efter Sufi Elmi-dommen af 28. juni 2011. Efter indhentelse af nye oplysninger vedrørende de generelle forhold i Somalia traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i nogle prøvesager. Den 5. september 2013 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen KAB mod Sverige. I lyset heraf traf Udlændingestyrelsen afgørelsen *i slutningen af* 2013. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen under disse omstændigheder har været berettiget til at foretage en fornyet vurdering af, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.”

Se det fulde resumé af afgørelsen i formandskabets 23. beretning (2014), side 210 ff.

5.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets Sekretariat en sammenfatning af oplysningerne i sagen, som består dels af en kort oversigt over sagsforløbet, herunder datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse, indrejseforholdene, herunder -tidspunktet, og ansøgnings tidspunktet, og om ansøgeren har tilknytning til Danmark f.eks. i form af herboende familiemedlemmer, og andre for sagen relevante oplysninger, dels et resumé af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med, at ansøgeren har ansøgt om

asyl, herunder Rigspolitiets asylregistreringsrapport, såfremt rapporterne indeholder oplysninger af relevans for asylsagen samt resumé af oplysningerne i asylansøgnings-skemaet, såfremt ansøgeren har udfyldt skema. Resultatet af eventuelle høringssvar og sprogtest m.v. indgår også. Endvidere vedhæftes alle referater fra ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen i deres helhed. Sammenfatningen, herunder Udlændingestyrelsens samtalerreferater, indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således nævnets beslutning, hvori indgår dels en stillingtagen til, i hvilket omfang ansøgerens forklaring kan lægges til grund, dels nævnets vurdering af, om ansøgeren herefter opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender og betydningen af baggrundsoplysninger.

5.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som ud-

gangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen skal undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

I forhold til nyere sager vil der endvidere være adgang til Flygtningenævnets afgørelser på nævnets hjemmeside www.fn.dk, hvor nævnet siden medio maj 2015 har offentliggjort præmisserne i alle afgørelser i anonymiseret form, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I det omfang anmodningen ikke kan besvares (alene) på baggrund af de på hjemmesiden offentliggjorte afgørelser, vil nævnet i disse tilfælde foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er opfyldt. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

5.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han eller hun allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 6.1.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger, der har oplyst at være bidoon (statsløs) fra Kuwait. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst, at han er bidoon fra Kuwait og er sunni-muslim af trosretning fra Sulaibiya, al-Jahra, Kuwait. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kuwait frygter fængsling eller henrettelse af de kuwaitiske myndigheder eller befolkning, idet hans far arbejdede illegalt i Kuwait. Ansøgeren har til støtte for asylmotivet oplyst, at hans far fik konflikter med de kuwaitiske myndigheder som følge af sit arbejde, og at han i samme forbindelse blev anholdt og fængslet. Ansøgerens far blev løsladt og rejste til England, hvor han nu har opnået asyl. De kuwaitiske myndigheder opsøgte familiens bopæl i Kuwait flere gange, efter ansøgerens far udrejste fra landet. Af denne grund udrejste ansøgeren til Jordan sammen med sin mor, tre brødre og to søstre. Ansøgeren mor og to søstre er blevet familiesammenført med ansøgerens far i England. I 2015 udrejste ansøgeren og hans brødre fra Jordan. Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til be-

dømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det følger heraf, at en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og de i sagen i øvrigt foreliggende oplysninger finder Flygtningenævnet, at nævnet ikke kan lægge ansøgerens forklaring om hans identitet eller hans asylmotiv til grund. I relation til identiteten bemærkes, at ansøgeren har forklaret, at han ikke ved noget om Kuwait, og at han ikke har lokalkendskab til sit område, fordi han fra sin fødsel og indtil udrejsen har opholdt sig inde i familiens hus. Han og hans brødre har over for Udlændingestyrelsen og under nævnsmødet oplyst den samme adresse i Kuwait og henvist til denne adresse som familiens bopæl. Adressen findes imidlertid ikke på tilgængeligt detaljeret kortmateriale. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om, at familien med undtagelse af faren opholdt sig inden døre stort set hele tiden, fordi de var bidoonere og uden rettigheder, hverken fremstår overbevisende eller underbygget af oplysningerne i baggrundsmaterialet om de generelle forhold for bidoonere i Kuwait. Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren og hans bror samt de to brødre, der har forladt Danmark, har forklaret divergerende om, hvorvidt faderen havde et arbejde, om omfanget af faderens handicap og om, hvorvidt ansøgeren og/eller hans brødre hjalp faderen med dennes arbejde. Flygtningenævnet har for så vidt angår selve asylmotivet lagt vægt på, at ansøgeren og hans bror har forklaret divergerende om blandt andet antallet og varigheden af faderens anholdelser. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at både ansøgeren og hans bror har afgivet en forklaring, der er helt overordnet og fuldstændig uden detaljerer, ligesom de begge har svaret afglidende på de stillede spørgsmål. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring om hans identitet og hans asylmotiv som konstrueret og utroværdig. Den foretagne sproganalyse, der konkluderer, at ansøgerens dialekt er i overensstemmelse med den dialekt, der tales i et område omkring Den Arabiske Golf, kan ikke føre til en anden vurdering. Det forhold, at ansøgeren har fremlagt dokumenter, der viser, at han er søn af sin far, der har opnået opholdstilladelse i England, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sin identitet eller sit asylmotiv, og ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” ukendt/2018/102

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Hjem 2018/63, der er nævnt ovenfor i afsnit 5.4.4.

Som eksempel på, at tvivlen med hensyn til ansøgerens nationalitet stod mellem to lande, og hvor nævnet traf afgørelse om, at ansøgeren kunne udsendes til enten det ene land eller det andet land kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i september 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2006. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst at være etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Wahran, Algeriet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Algeriet frygter, at han vil få problemer med sin familie. Ansøgeren har videre henvist til, at de algeriske myndigheder ikke vil tillade ham at indrejse i Algeriet. Ansøgeren har i indlægget fra advokaten og under mødet i Flygtningenævnet henvist til, at han frygter, at hans søskende vil udsætte ham for overgreb, fordi de ønsker at tilegne sig arven fra deres forældre og bedsteforældre, uden at ansøgeren får del heri. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han boede hos sine forældre indtil han fyldte ni år, hvorefter han flyttede hjem til sine bedsteforældre på farens side, hvor han boede i omkring et år. I denne periode blev ansøgerens forældre skilt, og ansøgerens mor blev gift med en anden mand, hvorefter ansøgeren mistede kontakten til sine forældre. Omkring et år efter døde ansøgerens bedsteforældre. Ingen af ansøgerens søskende tog sig af ansøgeren. Ansøgeren boede herefter hos nogle venner, hvorefter han udrejste af Algeriet, da han var omkring ni eller ti år gammel. Ansøgeren er indrejst i Danmark uden identitetspapirer. Ansøgeren har oprindeligt forklaret, at han var marokkansk statsborger ligesom sine forældre og søskende, og at de boede i Marokko. Ansøgeren ændrede under sagen forklaring til, at han var algerisk statsborger. Flygtningenævnet lagde i afgørelsen [i begyndelsen af] 2014 til grund, at ansøgeren var algerisk statsborger. Ansøgeren har herefter været fremstillet på den algeriske ambassade, hvor det blev oplyst, at det med stor sikkerhed kunne udelukkes, at ansøgeren kommer fra Algeriet, ligesom Interpol Algier har oplyst, at udlændingen er ukendt i Algeriet. Ansøgeren er herefter af Interpol Rabat identificeret som værende marokkansk statsborger, og den marokkanske ambassade har udstedt laissez-passez til ansøgeren under identiteten, [navn], født den [...] [i slutningen af] 1978 i Tétoun. Flygtningenævnet lægger på denne baggrund til grund, at ansøgeren er den marokkanske statsborger, [navn], født den [...] [i slutningen af] 1978 i Tétoun. Ansøgeren har under nævnmødet fastholdt, at han er algerisk statsborger, og at hans asylmotiv er begrundet i forhold til familien. Flygtningenævnet finder ikke, at de påberåbte familiemæssige forhold er af sådan en karakter, at de kan give grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Marokko. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Maro/2018/19

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 216 f, nævnte afgørelse Bangladesh/Burma/2014/1.

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 5.1.8.

Politiets og Udlændingestyrelsens fastlæggelse af en ansøgers identitet og nationalitet foretages med henblik på at skabe det rette grundlag for udlændingemyndighedernes behandling af asylansøgningen og for håndteringen af den eventuelle senere udsendelse af den pågældende udlænding. Justitsministeriet har på denne baggrund udtalt, at fastlæggelse af en asylansøgers identitet og nationalitet er en del af politiets og Udlændingestyrelsens faktiske forvaltningsmyndighed, hvilket betyder, at fastlæggelsen ikke kan påklages til Justitsministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet). En asylansøgers indvendinger mod den nationalitet, som politiet og Udlændingestyrelsen har fastlagt, må således i sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, anses som en del af klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis i forhold til somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK vurderedes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor under afsnit 4.1.4.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 412 f, nævnte afgørelse Soma/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, hvor det lægges til grund, at ansøger i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1-3, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt

andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), side 201 ff. Se endvidere formandskabets 22. beretning (2013), side 277 f, om den efterfølgende meddelelse om, at det ikke ansås for muligt at gennemføre udsendelser af iranske kurdere til Irak (KRI).

Det er politiet, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Politiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager politiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis kan have vanskeligheder ved at opnå rejsellegitimation til hjemlandet, er en teknisk udsendelsehindring, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7.

5.7.1 Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som senest er ændret ved lov nr. 1273 af 20. november 2015 om ændring af udlændingeloven (Håndtering af flygtninge- og migrantsituationen). Lovændringen trådte i kraft den 22. november 2015. Ved lovændringen ændredes udrejsefristen for udlændinge, der har fået afslag på asyl, fra 15 dage til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger ifølge bestemmelsen navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Såfremt ansøgeren er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal den pågældende udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. § 25 b, stk. 2. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, justerer udrejsefristernes længde, således at de bringes i overensstemmelse med [direktivets] artikel 7.

Den foreslåede bestemmelse regulerer dog også som hidtil fastsættelsen af udrejsefrister i afgørelser, der ikke er omfattet af direktivet, f.eks. afgørelser i forhold til EU-borgere og nordiske statsborgere, samt fastsættelse af udrejsefrister i sager, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, f.eks. sager efter udlændingelovens § 49 a.

...

Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flytningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.

Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.

...

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:

hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,

– hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,

– hvis tredjelandstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,

– hvis tredjelandstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,

– hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,

– hvis tredjelandstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,

- hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
- hvis tredjelandsstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

...

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrundet nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flygtningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.

Hvis Flygtningenævnet fastsætter udrejsefristen til straks, skal Udlændingestyrelsen i umiddelbar forlængelse heraf udvise udlændingen med indrejseforbud, hvis der ikke er særlige grunde der taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 b, stk. 2.”

Som anført ovenfor blev bestemmelsen om udrejsefristens længde senest ændret ved lov nr. 1273 af 20. november 2015, således at udgangspunktet igen er 7 dages udrejsefrist.

Det er Udlændingestyrelsen, der med klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet tager stilling til, hvorvidt en fastsat udrejsefrist efterfølgende kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 c. Dette gælder også en udrejsefrist, der er fastsat af Flygtningenævnet. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingestyrelsen, jf. herved bemærkningerne til § 33 c, 1. pkt., jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2.3.2.2.3, fremgår blandt andet:

”Udlændingemyndighederne har hidtil bl.a. udsat en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen udsættes til to måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, har udlændingemyndighederne hidtil i afgørelsen fastsat en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Denne praksis opretholdes.”

Der fastsættes ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Udlændingenævnet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 6.10 om konsekvensstatus anførte.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis betingelserne i udlændingelovens § 17 ikke længere er opfyldt, bortfalder en opholdstilladelse automatisk (ex lege). I sager, hvor nævnet giver afslag på en ansøgning om ikke at anse en opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, påhviler det ansøgeren at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding

er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til § 33, stk. 2.

5.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Om refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 7.2.

Se endvidere afsnit 5.13.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan henvises til den afgørelse, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 238 ff. Arme/1.

I sager vedrørende ægtefæller af forskellig nationalitet, hvor en af ægtefællerne af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og hvor nævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den anden ægtefælle, fastsætter nævnet en udrejsefrist for den ægtefælle, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, i overensstemmelse med reglerne i udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, jf. det anførte i afsnit 5.7.1, ligesom nævnet træffer afgørelse om, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt en udsendelse af ægtefællen, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, er forenelig med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Fra nævnets praksis henvises til afgørelsen Irak/2017/260, der er omtalt i formandskabets 26.beretning (2018), side 221 ff.

Der kan endvidere henvises til sagen vedrørende Stat 2017/23, der er nævnt i afsnit 6.1.1.

5.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet således afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke

er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring eller en erklæring fra centersygeplejersken, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Stat/2012/6.

Som eksempel på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Sarpol-e Zahab, Kermanshah, Iran. Ansøgeren er født i Romadi-lejren i Irak. Ansøgeren er tidligere ikke-religiøs, men har oplyst at være konverteret til kristendommen i Danmark. Ansøgeren har tidligere oplyst, at han har været tilhænger og hemmeligt medlem af Det Demokratiske Parti i Iran (PUK), og at han har hjulpet PUK med at transportere tre militsfolk. Ansøgeren har til sin advokat oplyst, at han rettelig var sympatisør af Kurdistans Demokratiske Parti (KDP), og at han hjalp KDP med at transportere peshmergaer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet, tortureret, underkastet umenneskelig behandling og henrettet af de iranske myndigheder, fordi han har hjulpet KDP og er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han har været tilhænger og hemmeligt medlem af Det Demokratiske Parti i Iran (PUK), hvis fulde navn han ikke kender, men mener forkortes PUK. [I efteråret] 1394 svarende til [efteråret] 2015 bad PUK ansøgeren om at transportere tre militsfolk til et grænseområde ved Irak. Efter ca. 15 minutters kørsel stødte de ind i soldater, hvorefter ansøgeren efterlod bilen og flygtede hjem til sin mor i [en landsby]. Mens ansøgeren var hos sin mor, hørte han, at nogle folk fra efterretningstjenesten havde været på hans bopæl og spurgt efter ham. Ansøgeren udrejste illegalt af Iran [i] 1394 svarende til [efteråret] 2015. Ansøgeren har fået at vide, at efterretningstjenesten har været på hans bopæl et par gange og spurgt efter ham, siden han udrejste. Ansøgeren er konverteret til kristendommen i Danmark. Ansøgeren har gået fast i kirke i to år, og han blev døbt [i efteråret] 2016. Ansøgeren gav ikke møde i forbindelse med sagens behandling i nævnet på trods af, at han ved brev afsendt fra Flygtningenævnet den 4. oktober 2018 behørigt er blevet indkaldt til

nævnsrådet. Flygtningenævnet har efter de foreliggende oplysninger ikke fundet, at ansøgerens udeblivelse kan anses som lovligt forfald, og Flygtningenævnet har derfor besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. En medarbejder fra Center Sandholm kontaktede Flygtningenævnet kl. 10, og oplyste, at ansøgeren ved en fejl var mødt i Sandholmlejligheden i stedet for Flygtningenævnet. Flygtningenævnet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på denne baggrund. Det fremgår af sagens akter, at ansøgeren taler flydende farsi, og af referatet fra oplysnings- og motivsamtalen, at denne er gennemført på farsi, som ansøgeren taler og forstår, og at ansøgeren ønsker, at den efterfølgende samtale skal foregå på farsi. Det fremgår af notat af 3. august 2017, at ansøgeren ikke ønskede at gennemføre asylsamtalen med den indkaldte farsitolk, at han blev vejledt om, at dette kunne medføre processuel skadevirkning, og at sagen herefter blev afgjort på det foreliggende grundlag. Der er derfor af denne årsag ikke grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling ved Udlændingestyrelsen. Ansøgeren har i advokatindlægget til brug for nævnsmødet oplyst at være konverteret til kristendommen. Efter Flygtningenævnets praksis er der ikke grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling ved Udlændingestyrelsen som følge af dette påberåbte sur place asylmotiv. Det påhviler efter udlændingelovens § 40, stk. 1, en ansøger at medvirke til oplysning af sagen, herunder af sit asylmotiv. Ansøgeren har ikke ønsket at deltage i asylsamtalen og har ikke givet møde for Flygtningenævnet. Hertil kommer, at ansøgeren i [foråret] 2016 frafaldt sin ansøgning om asyl og oplyste, at han frit kunne indrejse i Iran, da han ikke havde nogen problemer med de iranske myndigheder. Videre har ansøgeren i advokatindlægget til brug for nævnsmødet oplyst at være konverteret til kristendommen og har fremlagt et dåbsbevis, dateret den [...] 2016. Heroverfor står, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen oplyste, at han ikke er religiøs og ikke har oplyst om sin interesse for kristendommen. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2018/364

Som eksempel på en inddragelsessag, som nævnet har behandlet uden klagerens medvirkning, fordi klageren ikke mødte op til nævnsmødet kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret 2017] vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Flygtningenævnet udtalte: "Flygtningenævnet har efter de foreliggende oplysninger ikke fundet, at klagerens udeblivelse kan anses som lovligt forfald, og Flygtningenævnet har derfor besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. Klageren er etnisk ashraf og muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været poli-

tisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter, at han vil blive slået ihjel af al-Shabaab eller klanen Abgal. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han blev truet af klanen Abgal hver dag. Klageren blev tillige truet af al-Shabaab, fordi hans indtægtskilde var at drive en biograf, der ifølge al-Shabaab var forbudt, idet kvinder og mænd blev samlet på det samme sted. Al-Shabaab brændte hans biograf ned. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring om sin konflikt med klanen Abgal til grund, men Flygtningenævnet finder, at konflikten, herunder at klageren er blevet bestjålet og kaldt skældsord, ikke i sig selv kan danne grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Særligt vedrørende konflikten med samarbejdspartneren [A] har Flygtningenævnet lagt vægt på karakteren af konflikten, at klageren opholdt sig et år i Mogadishu efter at [A] frarøvede klageren hans andel i deres fælles bus, samt at konflikten opstod i 2008 og må anses for afsluttet. Det beror således alene på klagerens formodning, at han fortsat står i et modsætningsforhold til [A]. Udlændingestyrelsen har ved afgørelsen af [foråret] 2012 og afgørelsen af [foråret] 2017 tilsidesat klagerens individuelle asylmotiv i forhold til al-Shabaab, og Flygtningenævnet tiltræder, at klageren ikke har sandsynliggjort sin konflikt med al-Shabaab. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at klageren ikke har forklaret om denne konflikt til [udlændingemyndighederne i et andet europæisk land], da klageren søgte om asyl i [det andet europæiske land] i 2009, og at klageren på centrale punkter har forklaret divergerende og udbyggende. Klageren har således forklaret divergerende om blandt andet tidspunktet for, hvornår han etablerede biografen, og klageren har til samtalen den [i begyndelsen af] 2017 udbygget sin forklaring, idet han forklarede, at han også havde modtaget truende sms'er. Endelig har nævnet lagt vægt på, at det forekommer mindre sandsynligt, at klageren i en periode på et år uden problemer har kunnet drive en biograf, selvom al-Shabaab angiveligt var klar over, at han drev biografen. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund klagerens forklaring om sin konflikt med al-Shabaab som konstrueret og utroværdig. Flygtningenævnet har siden andet halvår 2016 i forskellige sager tiltrådt, at den generelle situation i Mogadishu ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3. Forholdene i Mogadishu er, selvom de fortsat er skrøbelige og uforudsigelige, forbedret, og ændringerne findes ikke at være af helt midlertidig karakter. Efter en samlet vurdering af de seneste baggrunds-

oplysninger finder Flygtningenævnet fortsat, at situationen er af en sådan karakter, at en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet skal endelig tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Ved vurderingen har nævnet særligt lagt vægt på, at klageren, der er statsborger i Somalia, er 35 år og født og opvokset i Somalia, hvor han har boet indtil sin udrejse i [efteråret] 2008. Klageren har haft lovligt ophold i Danmark i ca. 6 år, har bestået Danskprøve 2, og har haft ansættelse hos ISS siden 2015, hvor han har arbejdet mellem 25-37 timer om ugen. Klageren har ikke familie-mæssig tilknytning til Danmark, har ikke gennemført en erhvervsrettet uddannelse og har ikke engageret sig i foreningslivet i Danmark. Endelig har klageren ingen helbreds-mæssige problemer. Flygtningenævnet finder efter en samlet og konkret vurdering, at klageren ikke har en sådan tilknytning til Danmark, at det vil være særligt belastende for ham at nægte at forlænge hans opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt. jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2018/54

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2, de i formandskabets 22. beretning (2013), side 200 f, nævnte afgørelser.

5.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

5.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland (UCN), og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behand-

ling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

5.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

5.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i november 2018** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra [...], Kurdistan, Iran. Ansøgeren har i en årrække sympatiseret med og udført aktiviteter for KDPI. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af myndighederne, fordi han har været politisk aktiv. Ansøgeren har til støtte herfor over for Udlændingestyrelsen forklaret, at han, siden han var 12 år, har skrevet regimekritiske kurdiske digte, at han siden fem-seks år forud for sin udrejse har sympatiseret med KDPI, og at han har uddelt regimekritiske løbesedler for KDPI. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han i 2009

blev anholdt af myndigheds personer, da disse så, at ansøgeren på gaden læste en løbeseddel med regimekritisk tekst. Ansøgeren blev efterfølgende tilbageholdt i en uge, hvor ansøgeren blev udsat for voldelige overgreb. Herefter blev ansøgeren fremstillet for retten, hvor ansøgeren blev idømt tre måneders fængsel og 70 piskeslag for politiske aktiviteter. Mens ansøgeren var fængslet, ransagde myndighederne ansøgerens bopæl, hvor de fandt billeder af [...], nogle digte og et kurdisk flag. Ansøgeren formoder, at de også tog ansøgerens computer. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han læste sine digte op i skolen, og at han underviste i kurdisk i pauserne, hvorfor han som 18-19 årig blev smidt ud af skolen. Efter sin indrejse i Danmark har ansøgeren haft en åben Facebook-profil, hvor han lagde regimekritisk materiale op. Ansøgeren har endvidere i Danmark deltaget i et KDPI-møde. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin tidligere kærestes familie eller af myndighederne. For Flygtningenævnet har ansøgeren uddybende til støtte for dette asylmotiv henvist til, at der rettelig var tale om et homoseksuelt forhold. Ansøgeren har til sin advokat oplyst, at hans tidligere kæreste, [A], er en ung mand, som ansøgeren havde en forhold til i omkring fire måneder. Ansøgeren besøgte [A] på dennes bopæl, hvor [A] tog nogle billeder med sin mobiltelefon af sig selv sammen med ansøgeren, hvor de kyssede. En dag, da [A] og ansøgeren gik sammen i en offentlig park, så en person, der kendte [A] og dennes familie, at [A] berørte/kærtegnede ansøgeren. Kort tid efter episoden i parken blev ansøgeren, da han var på vej hjem fra et træningscenter, overfaldet og udsat for voldelige overgreb af en gruppe for ansøgeren ukendte mænd. Da ansøgeren efter overfaldet ringede til [A], var det [A]s far, der tog telefonen. [A]s far udtalte: "Er du i live endnu? Om det så skal tage mig 100 år, skal jeg nok slå dig ihjel." De næste måneder opholdt ansøgeren sig inden døre af frygt for yderligere overfald. Da ansøgeren omkring fire-fem måneder senere gik uden for hjemmet, mødte han på gaden to mænd ved navn [B] og [C]. Ansøgeren kendte [B] fra sin boksetræning. De to mænd lokkede ansøgeren med i deres bil under påskud af, at de ønskede at mægle mellem ansøgeren og [A]s familie. I stedet blev ansøgeren kørt uden for byen, hvor han af [B] blev truet med en kniv og derefter voldtaget af [C]. De to mænd gjorde det klart for ansøgeren, at han var blevet straffet for det, der var sket mellem ansøgeren og [A]. Et par dage senere truede [A]s far telefonisk ansøgeren på livet. Derefter slukkede ansøgeren for sin telefon og holdt sig inden døre. [A]s far har efterfølgende, senest i efteråret 2018, telefonisk kontaktet ansøgerens far og fremsat dødstrusler mod ansøgeren. Ansøgerens bror, der opholder sig i [et europæisk land], har endvidere fortalt ansøgeren, at han via kontakt til personer i [A]s familie har fået oplyst, at [A]s far fortsat ønsker at komme ansøgeren til livs. Ansøgeren har yderligere som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel, sendt i krig i Syrien eller idømt livsvarigt fængsel som følge af, at han deserterede fra sin militærtjeneste. Ansøgeren har til støtte herfor over for Udlændingestyrelsen forklaret, at han, da han havde været i militæret nogle måneder, blev udsat for et drabsforsøg. Nogle måneder senere blev han og nogle andre sunni-muslimer af en of-

ficer under en fællesbøn foreholdt, at de ikke deltog i bønnen, hvortil ansøgeren, som talsmand for gruppen, svarede, at dette skyldes, at de var sunni-muslimer. Ansøgeren blev efterfølgende fængslet i 11 dage, hvorefter han af en officer blev meddelt, at han skulle sendes til Syrien for at kæmpe i krigen. Da ansøgeren anså dette for en indirekte dødsdom, besluttede han sig for, i samråd med sin familie, at flygte ud af Iran. Endeligt har ansøgeren som nyt asylmotiv for Flygtningenævnet oplyst, at han i Danmark er blevet gift med en [statsborger fra et sydamerikansk land], der er transseksuel, og som har fået opholdstilladelse i Danmark som kvoteflygtning på grund af sin seksualitet. Han vil også af denne grund være i risiko for forfølgelse og overgreb ved en tilbagevenden til Iran, idet hans ægtefælles facebookprofil med bryllupsbilleder er åben, hvorfor der er risiko for, at hans familie og myndighederne er blevet bekendt med ægtefællernes seksualitet. Ansøgerens advokat har gjort gældende, at sagen bør hjemvises til Udlændingestyrelsen på grund af de mange faktuelle fejl, der fremgår af Udlændingestyrelsen oprindelige afgørelse, men navnlig således at Udlændingestyrelsen får mulighed for at tage stilling til de nye oplysninger i sagen om, at ansøgerens kæreste i Iran var en mand, og at ansøgeren nu er gift med en transseksuel fra [et sydamerikansk land]. Flygtningenævnet finder efter karakteren af de nye oplysninger, at Udlændingestyrelsen skal gives lejlighed til at vurdere disse oplysninger. Sagen hjemvises derfor til Udlændingestyrelsen med henblik på fornyet behandling.” Iran/2018/420

Som eksempel på, at nævnet har hjemvist sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at mindreårige børn af ansøgere kunne få lejlighed til at afgive forklaring om deres selvstændige asylmotiv kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i september 2018** en sag vedrørende en mindreårig kvindelig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren indrejste sammen med sine forældre og søskende i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra [D], Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har oprindeligt som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban, fordi de slår hazaraer ihjel. Ansøgeren frygter endvidere, at hun vil blive voldtaget af repræsentanter fra Taliban, fordi det er almindeligt, at Taliban udsætter kvinder for overgreb. Ansøgeren frygter endvidere ISIL, fordi de slår shia muslimer ihjel. Endelig har ansøgeren henvist til, at hun frygter familien til en mand ved navn [M], der er far til hendes søsters barn, fordi ansøgernes forældre har anmeldt [M] til de danske myndigheder. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hendes far på et tidspunkt fik at vide, at han skulle henvende sig i den lokale moské sammen med landsbyens andre mænd. I moskéen spurgte Taliban, hvem af mændene der arbejdede for myndighederne, og hvem der bar et våben. Taliban sagde endvidere, at pigerne i byen skulle gå med hijab, og at de ikke måtte forlade deres bopæl uden at være ledsaget af en mand.

På et tidspunkt var der skyderier i området, fordi der var kampe mellem Taliban og de afghanske myndigheder. Ansøgeren opholdt sig på sin bopæl sammen med sin familie under kampene. Omkring fem eller seks dage før ansøgeren og hendes families udrejse af Afghanistan lukkede Taliban en skole for piger. Ansøgeren udrejste af Afghanistan med sine forældre og søskende [i sommeren] 2015. Efter indrejsen i Danmark har ansøgerens søster [K] [i] 2017 født et barn uden for ægteskab og er den [...] 2017 blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I indlægget fra ansøgerens advokat har ansøgeren som asylmotiv endvidere henvist til, at hun frygter et mandligt familiemedlem i Afghanistan, fordi han for fire år siden udsatte hende for seksuelle overgreb. Ansøgeren har videre henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hendes fremtidige ægtefælle vil slå hende ihjel, hvis han finder ud af, at hun ikke er jomfru, idet hun både i Iran og i Danmark har været udsat for seksuelle overgreb. Efter indholdet af advokatindlægget finder nævnet, at ansøgeren kan have et asylmotiv, som ikke tidligere er belyst under sagen, og som kan begrunde et modsætningsforhold til hendes forældre, der har samme advokat som ansøgeren. Under disse omstændigheder finder nævnet, at der ikke på nuværende tidspunkt er grundlag for at behandle hendes asylsag i Flygtningenævnet. Sagen hjemvises derfor til Udlændingestyrelsen." Afgh/2018/325

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156 ff. nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Flygtningenævnet har i beretningsåret hjemvist flere sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende somaliske statsborgere som følge af, at klagerens mindreårige børn før nævnsmødet har indgivet ansøgning om asyl. Som eksempel herpå kan henvises til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Soma/2018/63.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning, se som eksempler herpå de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 241 og 242 nævnte afgørelser Rus/2014/15 og Afg/2014/43. Som eksempel herpå kan endvidere nævnes:

Nævnet **hjemviste i januar 2018** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. Flygtningenævnet udtalte: "Klageren er etnisk araber og muslim fra Hamah, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [medio] 2016, og at han den [ultimo] 2017 blev meddelt opholds-

tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klagerens mor har på vegne af klageren [foråret] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klagerens mor har til støtte herfor oplyst, at klageren på grund af sin mentale og psykiske tilstand ikke var i stand til at oplyse, at han som følge af sin fars konflikt med myndighederne vil risikere asylbegrundende forfølgelse, herunder blive tvunget til at aftjene i militæret. Klageren har som asylmotiver henvist til de generelle forhold i Syrien, at han ved tilbagevenden til Syrien risikerer forfølgelse som følge af truslerne mod hans mor og far, og at han risikerer indkaldelse til militærtjeneste i Syrien. Flygtningenævnet bemærker, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse af [primo] 2017 om opholdstilladelse efter Udlændingelovens § 7, stk. 3, alene har taget stilling til klagerens risiko som følge af de generelle forhold i Syrien og ansøgerens risiko for at blive hvervet til militærtjeneste. Udlændingestyrelsen har ikke forholdt sig til ansøgerens eventuelle motiv afledt af forældrenes forhold i Syrien. Det bemærkes hertil, at Udlændingestyrelsen alene har inddraget oplysninger, klageren selv har givet. I betragtning af klagerens mentale tilstand, finder Flygtningenævnet, at Udlændingestyrelsen burde have oplyst sagen ved at inddrage andre oplysninger end klagerens egen forklaring, herunder forklaringerne afgivet af hans mor og far. Flygtningenævnet finder at klagerens eventuelle afledte asylmotiv skal vurderes af Udlændingestyrelsen i 1. instans. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen.” Syri/2018/3/DH

5.9.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

5.10 Ad hoc-besikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

5.10.1 Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 14, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 4.9.4.

Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 4.13.1.

5.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes

5.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 14, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94 ff nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 14, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 12* kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn.”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

5.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes, bliver jævnligt aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-besikkes.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.
- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesansøgningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de

nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.

- C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesansmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesansmodningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.
- D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.
- E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 14, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

5.10.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

5.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med

Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Se som eksempel på sager, hvor det ikke var muligt at fremskaffe en tolk, der talte ansøgerens dialekt, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321 f nævnte afgørelse Afgh/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets Sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat. Flygtningenævnets Sekre-

tariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets Sekretariat foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til et anbringende fra ansøgeren om, at der under sagens behandling i Udlændingestyrelsen havde været tolkeproblemer af en sådan karakter, at det havde haft betydning for styrelsens afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og to børn fra Iran. Indrejst i 2015. Sagen blev sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgernes tre voksne børn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er iranske statsborgere, etniske kurdere og yaresan af trosretning. Ansøgerne har senest opholdt sig i [...], Irak, men har oplyst, at have opholdt sig i al-Tash lejren i Irak fra 1981 til 1996. Ansøgerne har været medlemmer af KDPI og har været medlemmer af partiet fra omkring 1993. Ansøgerne var inden da sympatisører af KDPI. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter myndighederne og muslimske fanatikere. Ansøgerne har videre forklaret, at de er medlemmer af Kurdisk Demokratisk Parti (KDPI). I 1985 fik den mandlige ansøger interesse for partiet, mens han boede i al-Tash lejren. Den mandlige ansøger blev sympatisør, men udførte ikke nogen aktiviteter for partiet. Ansøgerne blev gift i 1993 og omkring samme tidspunkt blev ansøgerne også medlemmer af partiet. Den mandlige ansøger har deltaget i møder hos KDPI, siden han blev medlem og indtil sin udrejse af Irak. I Danmark har den mandlige ansøger deltaget i to KDPI møder. Den mandlige ansøger har ligeledes oplyst, at han blev skudt af de iranske myndigheder i 2003, da han var ude på sin farm i Irak. Ansøgerne har forklaret, at den mandlige ansøger har deltaget i en demonstration foran den iranske ambassade den [...]. Ansøgerne har forklaret, at de ikke har nogen iranske dokumenter, samt at deres trosretning, yaresan, ikke er anerkendt i Iran. Flygt-

ningenævnet lægger ansøgernes forklaringer om medlemskab af KDPI og deltagelse i enkelte møder til grund. Derimod tilsidesætter Flygtningenævnet forklaringerne om den mandlige ansøgers ledende rolle i partiet, omfattende mødeaktivitet og om omdeling af materiale for partiet, idet de er udbyggende og divergerende. Der er herved blandt andet henset til den mandlige ansøgers forklaring til oplysnings- og motivsamtalen om, at han på intet tidspunkt har haft konflikter med de iranske myndigheder som følge af medlemskabet af KDPI, at han har levet som et medlem, der ikke har eksponeret sig selv, og at han har holdt lav profil, ligesom han har forklaret, at han har været almindeligt medlem af partiet. Først senere blandt andet for nævnet har ansøgerne forklaret om yderligere profilering og aktiviteter. På denne baggrund finder nævnet ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være således profilerede, at de vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Det bemærkes yderligere, at den mandlige ansøgers forklaring om at være blevet beskydt i 2003 alene efter hans egen formodning skyldes politiske aktiviteter. Endvidere bemærkes, at uanset, at den mandlige ansøger har deltaget i politiske aktiviteter i Danmark, herunder deltaget i en demonstration, findes dette ikke at medføre nogen ændring i den ovenfor nævnte vurdering af ansøgernes profilering i forhold til de iranske myndigheder. Ansøgernes tilknytning til yaresantroen findes efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke i sig selv asylbegrundende. En subsidiær påstand om hjemvisning som følge af tolkeproblemer til den mandlige ansøgers asylsamtale tages ikke til følge, blandt andet under hensyn til, at de ovenfor nævnte divergenser relaterer sig til oplysnings- og motivsamtalen, hvor den mandlige ansøger efter egen forklaring ikke havde forståelsesproblemer. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/332

5.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere afsnit 45.1.7, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til afsnit 7.6.

5.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

5.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarterings-system. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som udgangspunkt fastsætter udrejsefristen til 7 dage, se nærmere afsnit 4.7.1. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 10 og 12, og forretningsordenens § 48, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 277 f, nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i Nordirak (KRI) som første asylland. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2018/156, der er omtalt i kapitel 6.1, hvor nævnet efter en fornyet gennemgang af sagen fandt, at Italien i den konkrete sag ikke kunne tjene som første asylland

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 48, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 4.10.

For så vidt angår sager, der oprindeligt er afgjort af et 5 mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, er anført følgende i forarbejderne til lov nr. 1561 af 13. december 2016 om ændring af Flygtningenævnets sammensætning, jf. lovforslag nr. 11 fremsat den 5. oktober 2016, side 12:

”Endvidere vil dette gælde for afsluttede sager, der efter den 1. januar 2017 søges genoptaget eller genoptages til fornyet behandling. Træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at spørgsmålet om genoptagelse skal forelægges det nævn, der har afgjort sagen, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering, jf. Flygtningenævnets forretningsordens (bekendt-

gørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet) § 48, stk. 2, nr. 1, eller at sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 48, stk. 2, nr. 2, skal det oprindelige nævn uden medlemme indstillet af Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren træffe afgørelse i sagen.”

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 14, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 4.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 6.3.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstil-

stand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antagelig gør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrunderende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

I kapitel 8.7 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

5.13.2 Domstolsprøvelse

5.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i afsnit 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR 1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

5.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81 ff. Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

5.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2015 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2018 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 6

Udvalgte asylretlige problemstillinger

6.1 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, kan opholdstilladelse efter § 7 nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse.

De hidtil gældende regler for første asylland blev ændret ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.).

Ændringen indebar, at den hidtil gældende bestemmelse om første asylland i udlændingelovens § 7, stk. 3, blev flyttet til stk. 4 og ændret, således at en afgørelse om første asylland kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3.

Ændringen indebar endvidere, at der i udlændingelovens § 29 b blev indsat en ny bestemmelse, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land, der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Ændringerne trådte i kraft den 20. februar 2015. Det fremgår af ikrafttrædelsesbestemmelsen, at ændringsloven ikke finder anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, for hvilke de hidtil gældende regler finder anvendelse.

I dette afsnit gennemgås bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 4, og nævnets praksis efter denne bestemmelse, og dernæst gennemgås i afsnit 6.2 bestemmelsen i § 29 b og nævnets praksis efter denne bestemmelse.

Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Ændringen af bestemmelsen ved ovennævnte lovændring indebærer, at anvendelsen af reglen om første asylland ikke som hidtil forudsætter, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved realitetsbehandling af en ansøgning om asyl skal det i stedet alene vurderes, om betingelserne for at anse et land for at være første asylland er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8), at det imidlertid fortsat bør være muligt at foretage en vurdering af asylmotivet, hvor dette undtagelsesvis er af betydning for, om et land kan betragtes som et første asylland. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis det potentielle første asylland efter de foreliggende baggrundsoplysninger udsætter personer med et bestemt asylmotiv for refolement.

Det fremgår videre, at det ikke er hensigten med lovforslaget at ændre betingelserne for, hvornår et land kan anses for at være første asylland, således som dette er fastlagt i forarbejderne til den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og i Flygtningenævnets praksis, se herom nedenfor afsnit 6.1.1.

Det vil således ifølge lovforslagets almindelige bemærkninger (afsnit 3.3.2.) fortsat være en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Udlændingen skal således være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor udlændingen er forfulgt. Udlændingen skal endvidere som hidtil være beskyttet mod, at første asyllandet videresender udlændingen til et land, hvor udlændingen ikke vil nyde denne faktiske beskyttelse.

6.1.1 Beskyttelse i et andet land

Spørgsmålet om, hvilke kriterier, der indgår ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, kapitel 3.2. Det fremgår heraf, at det først og fremmest må kræves, at de pågældende asylansøgere skal kunne komme tilbage til landet, og at de skal kunne opholde sig legalt der. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet, selv om de pågældende ikke hidtil har været udsat for overgreb. Omvendt kan det ikke kræves, at de pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men deres personlige integritet må være beskyttet. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at de pågældende skal være i personlig sikkerhed såvel ved indrejse som ved ophold i landet.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til den hidtil gældende bestemmelse i § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. I beskyttelseskravet indgår et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren skal nyde visse helt basale rettigheder. Der henvises herved til de civile og socioøkonomiske rettigheder, der fremgår af flygtningekonventionens kapitel II til V samt til EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”*treated in accordance with recognized basic human standards*”. Dette må eksempelvis indebære, at asyllandet i praksis skal respektere de krav, der fremgår af flygtningekonventionens artikel 3 om ikke-diskrimination, artikel 4 om religionsfrihed, artikel 17 om adgang til lønnet beskæftigelse i samme omfang som de gunstigst stillede udlændinge, artikel 22, stk. 1, om adgang til grundskoleundervisning efter samme standard som asyllandets egne statsborgere, artikel 23 om samme behandling som asyllandets statsborgere med hensyn til offentlig understøttelse samt artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter.

Som eksempel herpå fra Flygtningenævnets praksis kan blandt andet henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 201ff., nævnte afgørelse Iran/2011/15 vedrørende en iransk statsborger, som var født i al-Tash-lejren i Irak og havde opholdt sig i KRI (Kurdistan Region of Iraq) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde ved vurderingen af, om KRI kunne tjene som ansøgerens første asylland, blandt andet vægt på, om ansøgeren havde adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt muligheden for at eje fast ejendom og bil.

Det vil ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, i forhold til andre europæiske lande – i modsætning til vurderingen efter Dublinforordningen – som udgangspunkt ikke være relevant at vurdere modtageforholdene for asylansøgere i første asyl landet, idet ansøgeren normalt vil være i besiddelse af en opholdstilladelse i første asyl landet. Er dette ikke tilfældet, vil ansøgeren alt efter baggrundsoplysningerne om det pågældende asyl land ofte relativt let kunne antages at kunne opnå en ny opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien (app. no. 27725/10) ved beslutning af 2. april 2013 forholdt sig både til spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyl landet med en udløbet opholdstilladelse og til spørgsmålet om, hvorvidt forholdene for personer med opholdstilladelse i førsteasyl landet udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. I den pågældende sag var førsteasyl landet Italien, og Domstolen fandt, at klagen for så vidt angik Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 var åbenbart ugrundet og derfor ikke kunne antages til behandling.

For så vidt angår spørgsmålet om forholdene i første asyl landet, henviste Domstolen i præmis 68 til, at: "the assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk of being subjected to treatment in breach of Article 3 must necessarily be a rigorous one and inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standard of that Convention provision." Herefter udtalte Domstolen i præmis 70-71: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008), that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home, and that this provision does not entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 249). Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. In the absence of exceptionally compelling humanitarian grounds against removal, the fact that the applicant's material and social living conditions would be significantly reduced if he or she were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3 (see, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom*, cited above, § 42); and *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, §§ 281-292)".

For så vidt angår spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse og søge om fornyelse af sin opholdstilladelse henvises til beslutningens præmisser 37-38 og 77.

I modsætning til vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, hvorefter en asylansøger skal sandsynliggøre sit asylmotiv, gælder der ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, en omvendt bevisbyrde-regel. Det påhviler således Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, at godtgøre, at det fremstår bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som en asylansøgers første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet skal således ud fra den enkelte sags oplysninger kunne påvise, hvilke omstændigheder, der konkret begrundes antagelsen om, at en asylansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til første asyllandet. Der kan herved blandt andet henvises til Flygtningenævnets Formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, afsnit 3.3.2.3.

Det bemærkes, at der ikke i nævnets hidtidige praksis ses at være forskel på vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, alt efter om ansøgeren isoleret set anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3.

Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøgeren at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 6.1.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, f.eks. i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 6.1.2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er syrisk statsborger, etnisk araber og sunni-muslim fra [en by i] Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive henrettet af den syriske efterretningstjeneste, fordi han ikke ønsker at blive hvervet til militæret i Syrien. Ansøgeren vil således ikke bære våben, slå ihjel eller blive slået ihjel. Ansøgeren frygter endvidere de generelle forhold i Syrien. Ansøgeren har videre henvist til, at han ved en tilbagevenden til Liba-

non frygter at blive slået ihjel af Baath-partiets afdeling i Libanon. Han frygter endvidere den libanesiske efterretningstjeneste. Ansøgeren har endeligt henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon har en generel frygt for salafister. Ansøgeren har oplyst, at han indgik et ufrivilligt samarbejde med den syriske efterretningstjeneste i 2007. Han indvilgede i samarbejdet for at kunne undgå at være omfattet af et udrejseforbud. Ansøgeren skulle rapportere til den syriske efterretningstjeneste, hvis syriske og libanesiske både nærmede sig hinanden. Ansøgeren har videre oplyst, at hans navn i 2010 blev fjernet fra listen over personer, som skulle have en særlig udrejsetilladelse, hvorfor han samtidig stoppede med at rapportere til den syriske efterretningstjeneste. I [sommeren] 2014 blev ansøgeren stoppet på grænsen mellem Syrien og Libanon af den syriske efterretningstjeneste. Han var herefter fængslet i to dage. Derefter blev han bragt til brigadegeneralen, [A], som sagde til ham, at han skulle finde informationer, om hvem der var afhoppet fra det syriske militær. Ansøgeren opholdt sig derefter i Libanon i omkring tre måneder uden at rapportere til den syriske efterretningstjeneste. En dag fortalte ansøgerens ven, [J], ham, at den syriske efterretningstjeneste ledte efter ham. I august 2014 henvendte ansøgeren sig derfor til oberst [F]. Ansøgeren forklarede ham, at han ikke ville opdages af de libanesiske myndigheder, og at han derfor arbejdede langsomt. Senere den samme måned blev ansøgerens bror tilbageholdt af den syriske efterretningstjeneste. Ansøgeren tog derfor hen til den syriske efterretningstjeneste, hvor han fik til opgave at afsløre desertører i Libanon og bringe dem tilbage til Syrien. Frem til [efteråret] 2015 rejste ansøgeren ofte mellem Syrien og Libanon. I den periode rapporterede han til obersten omkring en gang om måneden. Ansøgeren gav ham ikke specifikke oplysninger, og han oplyste aldrig navne på desertører. Ansøgeren blev instrueret i, at han skulle henvende sig på et turistbureau i Tripoli og tale med [B], som ville give ham yderligere instrukser. I [foråret] 2015 ringede [B] til ansøgeren og sagde, at han havde samlet en gruppe på otte terrorister, der gerne ville til Tyrkiet. Ansøgeren og hans ven, [M], overleverede herefter de otte mænd til den syriske efterretningstjeneste, hvorefter hans bror blev løsladt. Ansøgeren ved ikke, hvad der skete med de otte mænd, men han troede, at desertørerne ville blive taget med til fronten. De syriske myndigheder ville torturere desertørerne, indtil de indvilgede i at vende tilbage til fronten. I [sommeren] 2015 blev ansøgeren og [M] anholdt af den libanesiske efterretningstjeneste. De blev sigtet for at have samarbejdet med den syriske efterretningstjeneste mod den libanesiske stat. Ansøgeren udrejste legalt af Libanon på sit syriske pas omkring [efteråret] 2015. Ansøgeren har efter sin udrejse af Libanon modtaget en dom in absentia i Libanon på seks måneder. Ansøgeren har videre oplyst, at han frygter Baath-partiet i Libanon, fordi de samarbejder med den syriske efterretningstjeneste, hvilket ansøgeren ved, fordi hans ven, [J], har oplyst dette. Ansøgeren har også oplyst, at han frygter den libanesiske efterretningstjeneste, fordi hans ven, [C], under hans ophold i Danmark har oplyst ham om, at den libanesiske efterretningstjeneste eftersøger ham. Flygtningenævnet lægger ligesom Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren ved en

tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for at blive indkaldt til militærtjeneste, og at han derfor isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet finder imidlertid ligesom Udlændingestyrelsen, at Libanon efter oplysningerne i sagen om ansøgerens og dennes families tilknytning til Libanon kan tjene som ansøgerens første asyl-land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Ansøgerens oplysninger under nævnmødet om hans families bopæls- og nationalitetsforhold og de herom fremlagte dokumenter kan ikke føre til andet resultat, også henset til de betydelige divergenser, der er i ansøgerens forklaringer om hans tilknytning til Libanon. Nævnet har herunder bl.a. lagt vægt på, at ansøgeren – i modstrid med tidligere forklaringer – har oplyst, at han har boet hele sit liv i Syrien. Ansøgerens påberåbelse af tolkeproblemer mv. under tidligere samtaler kan ikke føre til en anden vurdering af dette spørgsmål. Der er ikke grundlag for at antage, at Libanon vil sende ansøgeren tilbage til Syrien, jf. herved Amnesty International: ”Agonizing Choices: Syrian Refugees in Need of Health Care in Lebanon”, 2014, side 8. Nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med den syriske efterretningstjeneste, Baath-partiets afdeling i Libanon eller den libanesiske efterretningstjeneste til grund. Nævnet har ved vurderingen af sagen navnlig lagt vægt på, at ansøgeren først til samtalerne den 23. december 2016 og 13. marts 2017 oplyste om omstændighederne i forbindelse med tilbageholdelsen af broderen, selvom der havde været lejlighed til at omtale dette for asylmotivet helt centrale forhold allerede i asylsømaet og under samtalerne den 25. maj 2016 og 2. august 2016. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren under mødet i nævnet har oplyst, at han ikke tidligere oplyste herom, fordi han var bange. På denne baggrund og i øvrigt under henvisning til de modstridende forklaringer, som ansøgeren har afgivet om, hvornår han overleverede de otte desertører til den syriske efterretningstjeneste og om, hvordan han fik kendskab til, at hans bror var tilbageholdt, forkaster nævnet ansøgerens forklaring om sit asylmotiv vedrørende disse forhold. Ansøgerens mere generelt betonedede frygt for salafister i Libanon kan heller ikke føre til, at Libanon ikke kan tjene som første asylland. Oplysningerne om den straffedom, der er afsagt over ansøgeren i Libanon, kan heller ikke føre til, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han har behov for beskyttelse mod forfølgelse af de libanesiske myndigheder eller overgreb i øvrigt. Da ansøgeren herefter ikke har sandsynliggjort, at han vil blive udsat for forfølgelse i Libanon, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ved en tilbagevenden til Libanon risikerer overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2018/26

Som eksempler på sager, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i et første asylland, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2018** opholdstilladelse (**midlertidig beskyttelse**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Syrien. Det fremgår af sagen, at ansøgerens mor er statsborger i Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at de syriske myndigheder vil spørge hende, hvorfor hun er udrejst, og hvad hun har lavet i udlandet. Ansøgeren har derudover henvist til, at de unge mænd fra Den Frie Syriske Hær har opsøgt hende ved svigerfamilien for at spørge, om de måtte overtage hendes hus. Hun frygter endvidere de generelle forhold som følge af krigen i Syrien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at der i ansøgerens område var kampe mellem parter, der henholdsvis støttede og var imod de syriske myndigheder. Ansøgeren boede hos sin svigerfamilie, da unge mænd fra Den Syriske Hær kom og spurgte, om de måtte overtage ansøgerens hus, som stod tomt. Ansøgeren sagde til dem, at de ikke måtte overtage huset. Efter ti til 15 dage udrejste ansøgeren. I forhold til Libanon har ansøgeren forklaret, at hun ikke ønsker at opholde sig i Libanon, fordi hun ikke ville vide, hvor hun skulle bo henne. Hun ønsker endvidere at blive i Danmark, fordi hun gerne vil passe sin mor, der lider af Alzheimers. Flygtningenævnet lægger på samme måde som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. Spørgsmålet er herefter, om Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Ansøgeren er født og opvokset i Libanon som statsløs palæstinenser og har boet i Libanon, indtil hun blev gift i 1983. To af hendes sønner, to af hendes døtre og hendes søster opholder sig fortsat i Libanon. Ansøgeren indrejste legalt i Libanon i 2011, hvor hun opholdt sig, indtil hun rejste til Danmark i 2015. Ansøgerens mor er libanesisk statsborger, men har boet i Danmark siden omkring 1986. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har en nær tilknytning til Libanon. Spørgsmålet er herefter, om Flygtningenævnet kan godtgøre, at det fremstår som bevismæssigt sandsynligt, at ansøgeren kan antages at kunne opnå beskyttelse i Libanon. Ansøgeren har fortsat sit syriske pas, som er gyldigt til [sommeren] 2020. Af passet fremgår, at ansøgeren er født i Libanon. Ansøgeren har forklaret, at hun ikke har dokumentation for, at hendes mor er libanesisk statsborger, at hendes mor, som er dement, ikke kan bidrage med oplysninger og ikke har libanesiske identifikationspapirer, samt at ansøgeren afleverede sine egne dokumenter fra Libanon til de syriske myndigheder, da ansøgeren søgte og fik syrisk statsborgerskab. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgeren er i besiddelse af et gyldigt syrisk pas, i sig selv er tilstrækkeligt til at opfylde kravene til dokumentation med henblik på at opnå opholdstilladelse i Libanon. Flygtningenævnet henviser til, at det fremgår af notat [fra starten af] 2018 fra Udenrigsministeriet, at et barn født i Libanon af en libanesisk mor for at opnå opholdstilladelse i Libanon skal fremlægge sin egen libanesiske fødselsattest samt kopi af moderens libanesiske id-kort eller udskrift af registrering. Flygtningenævnet finder

ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at hun ikke kan opfylde kravene til dokumentation. Flygtningenævnet har derfor ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren kan opnå beskyttelse i Libanon som første asylland. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3.” Syri/2018/48

Der kan endvidere henvises til afgørelserne i formandskabets 25. beretning (2016), side 337ff., og formandskabets 26. beretning (2017), side 249ff.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet enkelte sager vedrørende asylansøgere, som forud for indrejsen i Danmark har haft ophold i et andet europæisk land.

Som eksempler på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asylland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser samt tre børn fra Syrien. Indrejst i 2014. I slutningen af 2015 blev sagen indbragt for FN’s Menneskerettighedskomité. I foråret 2017 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser, etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Derra, Syrien. Flygtningenævnet har ved afgørelse af [vinteren] 2014 fundet, at ansøgeren isoleret set er omfattet af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, og den genoptagne sag angår alene spørgsmålet, om Bulgarien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Ansøgeren har oplyst, at hun efter sin indrejse i Bulgarien opholdt sig i landet i omkring otte måneder. Hun fravalgte ophold i et åbent asylcenter, hvor hun fandt forholdene dårlige og uegnede for børn, og blev af to syriske familier tilbudt at bo i en lejlighed sammen med dem uden at betale nævneværdigt herfor. Hun var under opholdet i Bulgarien ikke udsat for overgreb, men var utryk og forlod ikke lejligheden uden følgeskab af andre voksne. Det fremgår af sagen, at ansøgeren i [starten] af 2014 fik udstedt opholdstilladelse i Bulgarien med gyldighed i tre år. Af AIDA, Country Report, Bulgaria, 2016 Update, side 63, fremgår blandt andet, at *“Both refugee and subsidiary protection (“humanitarian”) statuses granted are indefinitely and are not limited in duration, but differ in the duration of validity of identity documents issued to holders”*. På denne baggrund og under hensyn til de i øvrigt foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i Bulgarien lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren og hendes tre børn på henholdsvis 11, 14 og 16 år kan indrejse lovligt og tage lovligt ophold i Bulgarien. Nævnet finder endvidere, at ansøgerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i Bulgarien, og at hun vil være beskyttet mod refoulement. Det bemærkes herved, at kravet om beskyttelse af ansøgerens personlige integritet og sikkerhed ikke indebærer, at den på-

gældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 – 1989, at udlændingen i første asyl landet bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Efter Flygtningenævnets praksis er der blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt muligheden for at eje fast ejendom. Efter baggrundsoplysningerne lægger nævnet til grund, at ansøgeren og dennes børn har adgang hertil. De sociale og økonomiske forhold i Bulgarien findes – om end vanskelige – at være så tilstrækkelige, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Bulgarien som første asyl land. En udsendelse af ansøgeren og hendes børn til Bulgarien findes endvidere ikke at udgøre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3 og CCPR artikel 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren og hendes børn – der ikke er små – efter det oplyste er i hvert fald i alt væsentligt fysisk og psykisk raske og tillige er vurderet relativt ressourcestærke, og herefter ikke kan anses for at være særligt sårbare, uanset at ansøgeren er alene med børnene. Bulgarien kan herefter tjene som første asyl land for ansøgeren og hendes børn, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2018/1

Som eksempler på sager, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asyl land, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt deres børn fra Iran. Oprindeligt indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere og tidligere sunni-muslimer fra Iran. Ansøgerne har oplyst, at de er konverteret til kristendommen. Den mandlige ansøger har været medlem af KDPI siden 1992. Ansøgerne har som asylmotiv tidligere henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, idet den mandlige ansøger fra 1991 til 1992 hjalp de kurdiske pesmergaer med mad og husly. Han blev af denne årsag flere gange opsøgt af de iranske myndigheder, der ønskede, at han skulle give myndighederne oplysninger om pesmergaernes aktiviteter i landsbyen [landsby]. Han udrejste derfor til Irak i 1992, hvor han blev medlem af KDPI. Han var peshmerga i perioden fra 1992 til 1998, hvor han blev fritaget for tjeneste for at kunne arbejde og tjene penge. Han begyndte at arbejde hos en kristen bygherre, hvor hans interesse for kristendommen blev vakt. Familien blev udsat for chikane på grund af hans arbejde for den kristne bygherre, hvorfor familien forlod Irak i 2010. Den kvindelige ansøger har herudover henvist til, at hendes bror var peshmerga. Ansøgerne er i Italien blevet meddelt konventionsstatus. Ansøgerne er [i sommeren 2014] blevet døbt i [navngiven kirke] i [by]. De frygter derfor også at blive udsat for overgreb som følge af deres konversion. [I efteråret 2015] meddelte Udlændingestyrelsen ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelo-

vens § 7. Styrelsen fandt, at ansøgerne er omfattet af udlændingestyrelsens § 7, men at Italien kunne tjene som familiens første asyl-land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3 (nu udlændingelovens § 7, stk. 4). [I slutningen af 2015] stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret 2015]. Nævnet pålagde samtidig ansøgerne samt deres medfølgende børn at udrejse senest syv dage fra afgørelsesdatoen. Ansøgerne har om forholdene i Italien oplyst, at da de fik opholdstilladelse, fik de at vide, at de skulle forlade den bolig, hvor de havde boet i omkring et år, og selv finde arbejde og forsørge sig selv. De fik ikke at vide, hvordan de kunne få hjælp til at finde arbejde og en bopæl. Ansøgerne forlod bopælen og tog til Rom. Ansøgerne fik mad i en kirke, men ellers overnattede de i parker og på en banegård. Efter ti til 15 dage udrejste ansøgerne til Danmark. Efter Flygtningenævnets afslag på opholdstilladelse udrejste de af Danmark og opholdt sig i Italien i en periode på omkring fem måneder, hvor de efter egne oplysninger angiveligt boede på gaden. De rejste herefter tilbage til Danmark [i sommeren 2016]. Familien er efter det oplyste efterfølgende forsøgt udsendt til Italien to gange, senest [i foråret 2017]. Det fremgår af sagen, at den mandlige ansøger ved dom [fra sommeren 2017] afsagt af Retten i [by] blev idømt fængsel i tre måneder for overtrædelse af straffelovens § 266 og knivlovens § 7, stk. 1, jf. § 1, ved at have fremsat trusler under anvendelse af en [...] kniv. Den mandlige ansøger blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. § 32, stk. 3. Straffedommen angik en episode [beskrivelse af episoden]. Det fremgår endvidere af sagen, at den mandlige ansøger [i sommeren 2017] blev indlagt på såkaldt gule papirer på psykiatrisk hospital. Den mandlige ansøger blev udskrevet fra psykiatrisk hospital [i sommeren 2017]. I blandt andet underretning [fra sommeren 2017] og [efteråret 2017] samt referat af tværfagligt koordinerende møder, dateret [i efteråret 2017], alle fra Røde Kors, ansøgning [fra sommeren 2017] om omsorgsplads i centersystemet samt Dansk Flygtningehjælps indlæg [fra sommeren 2017] og [efteråret 2017] er familiens aktuelle forhold belyst nærmere. I sin afgørelse [fra efteråret 2017] udtalte Flygtningenævnet blandt andet: "Flygtningenævnet finder fortsat ikke grundlag for at ændre nævnets afgørelse [fra slutningen af 2015] som fastholdt ved afgørelse [fra starten af 2017]. Nævnet finder således, at der ikke er tilført sagen væsentlige nye oplysninger i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet [fra slutningen af 2015] eller i forbindelse med ansøgernes anmodning om genoptagelse, som blev afvist [i starten af 2017], der kan føre til, at Italien ikke kan tjene som ansøgernes første asyl-land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Nævnet skal henvise til begrundelserne i nævnets tidligere afgørelser i sagen. Som det også fremgår af de tidligere afgørelser i sagen, anerkender Flygtningenævnet, at levevilkårene for flygtninge med opholdstilladelse i Italien er vanskelige, men nævnet kan som hidtil ikke lægge ansøgernes forklaringer om vanskelighedernes udstrækning til grund. De forhold, som ansøgerne nu har påberåbt sig som grundlag for, at Italien ikke kan tjene som første asyl-land, kan ikke føre til en anden vurdering. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Ita-

lien er der ikke grundlag for at fravige det klare udgangspunkt om, at Italien kan anses for første asyl-land for udlændinge, der har fået opholdstilladelse som flygtninge i landet, selvom det kan lægges til grund, at familien må antages at have behov for støtte af social og sundhedsfaglig karakter. Nævnet er således opmærksom på, at den mandlige ansøger blev indlagt på psykiatrisk sygehus i en periode på ti dage [i sommeren 2017] under diagnosen depressiv enkeltepisode af svær grad med psykotiske symptomer. Nævnet er desuden opmærksom på de foreliggende oplysninger om den kvindelige ansøgers og børnenes sociale forhold, herunder i lyset af episoden [i foråret 2017], der førte til straffedommen over den mandlige ansøger. De nævnte forhold placerer imidlertid efter nævnets opfattelse ikke ansøgerne i en sådan særlig sårbar situation, at en udsendelse til Italien undtagelsesvist bør undlades. Heller ikke oplysningerne om forløbene af de hidtidige forsøg på udsendelse af familien, senest [i foråret 2017], kan føre til en anden vurdering af sagen. I forbindelse med en tilbagesendelse til Italien forudsætter Flygtningenævnet, at Udlændingecenter Nordsjælland i det relevante omfang gør de italienske myndigheder opmærksom på familiens sociale og sundhedsmæssige behov.” [I slutningen af 2017] forsøgte dansk politi på ny at udsende ansøgerne til Italien. Det fremgår af udsendelsesrapport [fra slutningen af 2017], udfærdiget af Nordsjællands Politi, Udlændingecenter Nordsjælland, at udsendelsen ikke blev gennemført, da de italienske myndigheder ikke ville lade ansøgerne indrejse grundet en fejl i adviseringen af ansøgernes ankomst. [I starten af 2018] har Dansk Flygtningehjælp anmodet om genoptagelse af sagen. Dansk Flygtningehjælp har i den forbindelse gjort gældende, at Italien ikke kan tjene som familiens første asyl-land og har i den forbindelse henvist til familiens særlige sårbarhed, dens tidligere oplevelser i Italien samt den omstændighed, at familien to gange er blevet forsøgt udsendt til Italien. [I starten af 2018] har Dansk Flygtningehjælp indbragt sagen for FN’s Børnekomité med henvisning til, at en udsendelse af ansøgerne til Italien vil udgøre en krænkelse af artiklerne 3 og 22 i FN’s Børnekonvention. [I starten af 2018] har Flygtningenævnet udsat ansøgernes udrejsefrist i overensstemmelse med en anmodning fra FN’s Børnekomité om ikke at udsende ansøgerne, mens komitéen behandler sagen. Efter en fornyet gennemgang af sagen, hvori Flygtningenævnet har inddraget oplysningerne i genoptagelses-anmodningen og klagen til FN’s Børnekomité, finder nævnet – under hensyn til oplysningerne om, at den kvindelige ansøgers og ansøgernes børns sociale situation er blevet forværret siden udsendelsesforsøget [i slutningen af 2017], sammenholdt med den omstændighed, at ansøgerne nu to gange forgæves er forsøgt udsendt til Italien – efter en konkret og samlet vurdering ikke, at Italien længere kan tjene som ansøgernes første asyl-land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgerne opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet finder under hensyn til sagens forløb og oplysningerne om den mandlige ansøgers psykiske tilstand ikke, at han bør udelukkes fra opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, som følger af, at han ved dom [fra sommeren 2017] af-

sagt af Retten i [by] blev idømt fængsel i tre måneder for overtrædelse af straffelovens § 266 og knivlovens § 7, stk. 1, jf. § 1, samt udvist af Danmark med et indrejseforbud i seks år, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. § 32, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/156

Nævnet meddelte i **december 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Irak. Indrejst i 2014. I starten af 2016 meddelte Flygtningenævnet ansøgerne afslag på asyl. I sommeren 2016 blev sagen indbragt for FN’s Menneskerettighedskomité. I foråret 2017 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er irakiske statsborgere, etniske arabere fra Bagdad, Irak. Den mandlige ansøger er sunni-muslim og den kvindelige ansøger er shia-muslim. Flygtningenævnet har ved afgørelse af [primo 2016] fundet, at ansøgerne isoleret set er omfattet af den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, og den genoptagne sag angår alene spørgsmålet, om Bulgarien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Den mandlige ansøger har oplyst, at han udrejste af Irak med sin ægtefælle og børn i [foråret] 2014, hvorefter de indrejste i Bulgarien. Ansøgeren har videre oplyst, at han ikke kan tage ophold i Bulgarien, idet han har oplevet problemer med mafiaen, ligesom han blev fængslet, da han opholdt sig i landet. Under fængslingen blev ansøgeren udsat for vold. Endvidere blev han opsøgt af en betjent, der troede, at han var i besiddelse af et stort kvantum cigaretter, som han solgte. Ansøgeren kunne endvidere ikke finde arbejde i Bulgarien. Den kvindelige ansøger har oplyst, at hun ikke kan tage ophold i Bulgarien, da hun ikke havde penge til at købe mad for, da hun opholdt sig i landet. Det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgerne [i vinteren 2011-2012] har opnået beskyttelsesstatus i Bulgarien. Flygtningenævnet lægger indledningsvis til grund, at ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet ansøgernes forklaringer om asylmotivet, herunder at den mandlige asylansøger flere gange har været tilbageholdt og er blevet udsat for tortur, efter at han har arbejdet for de amerikanske myndigheder, og at han ved en tilbagevenden til Irak på ny risikerer at blive anholdt og udsat for tortur, lægges til grund. Det skal herefter vurderes, om Bulgarien kan tjene som ansøgernes første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, tidligere stk. 3. Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Bulgarien, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Selvom kravet om beskyttelse af ansøgernes personlige integritet og sikkerhed ikke indebærer, at de socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere, er det dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 – 1989, at udlændingen i første asylland bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Efter Flygtningenævnets praksis er der blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt muligheden for

at eje fast ejendom. Efter baggrundsoplysningerne lægges det til grund, at ansøgerne vil have adgang til disse ting i Bulgarien, men at de sociale og økonomiske forhold i Bulgarien er vanskelige, og at de blandt andet ikke vil kunne opnå økonomisk bistand eller hjælp til at finde en bolig. Dette er senest beskrevet i UNHCR response, Questions for UNHCR Bulgaria regarding the situation for asylum seekers and refugees in Bulgaria, af 3. november 2018. Selvom ansøgerne ganske vist har formået at finde en bolig i Bulgarien, må det således samtidig lægges til grund, at de ikke kunne beholde boligen, fordi deres medbragte økonomiske midler slap op. Flygtningenævnet lægger om ansøgeres konkrete situation til grund, at den mandlige ansøger i Danmark er under psykiatrisk behandling, og han er i de lægelige oplysninger blandt andet beskrevet som lidende af svær PTSD og dagligt præget af torturen. Endvidere er de to sønner beskrevet med vanskeligheder, og den ældste søn har truet med at begå selvmord. Selvom udlændinge med opholdstilladelse ifølge baggrundsoplysningerne i Bulgarien har samme adgang til lægehjælp som bulgarske statsborgere, og der mod betaling af en månedlig sundhedsforsikring er adgang til medicinsk behandling, finder Flygtningenævnet, at det må lægges til grund, at ansøgerne ikke i Bulgarien vil kunne få den fornødne støtte og behandling. Hertil kommer, at ansøgerne i [vinteren 2016-2017] har fået endnu et barn, som på nuværende tidspunkt er under to år. Under disse særlige omstændigheder finder Flygtningenævnet, at ansøgerne må anses som ganske særligt sårbare, hvorfor Bulgarien ikke kan tjene som første asylsøgende land for ansøgerne og deres børn. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Irak/2018/118

Der verserede ved udgangen af 2018 19 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelse om, at ansøgeren kunne henvises til et europæisk første asylsøgende land, herunder syv sager, hvor der var truffet afgørelse efter udlændingelovens § 29 b, se nærmere afsnit 6.2 og 11.4.1.

En af de 19 sager blev lukket i 2019.

I fem af de 19 sager, som verserede ved udgangen af 2018, er komitéen forud for 2018 blevet anmodet om at lukke sagerne. I fire af disse er der blevet sendt en rykker til komitéen om at lukke sagerne i 2018 samt i foråret 2019.

I to af de 19 sager har Flygtningenævnet genoptaget behandlingen af de pågældende asylsager og meddelt klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I den ene af disse har klageren anmodet komitéen om at lukke sagen (discontinuance).

Endelig vedrører fire af de 19 sager tidligere kritiksager, hvor Flygtningenævnet afventer lukkeskrivelser fra komitéen.

I foråret 2019 er komitéen i en af de 19 sager blevet anmodet om at lukke sagen, idet klageren har frafaldet sin klage og er påset udrejst, mens komitéen i en af de 19 sager har fundet sagen inadmissible.

6.1.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 4, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefælle og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om tilknytning, kan der henvises til de i formandskabets 24. beretning (2015), side 336 og 340 nævnte afgørelser Syri/2015/19 og Syri/2015/58.

6.1.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser

frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyl landet.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asyl land må anses for udsigtsløs, orienterer politiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat.

Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyl landets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs. En ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyl land, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling med henblik på vurdering af, om der skal gives asyl i Danmark.

Som eksempel på sådanne genoptagede sager kan henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 211, nævnte afgørelse Iran/2012/49 og den i formandskabets 26. beretning (2017) side 260f., nævnte afgørelse Syri/2017/59.

6.2 Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 29 b, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Lovændringen havde til formål at gøre det muligt at afvise at behandle asylansøgninger fra udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land.

EU-retten indeholder en mulighed for, at medlemsstaterne – blandt andet i tilfælde, hvor asylansøgeren har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat – kan afvise asylansøgninger, uden at der er foretaget en realitetsbehandling af sagen, jf. artikel 33 i asyl-proceduredirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013). Direktivet er imidlertid omfattet af Danmarks forbehold på området for retlige og indre anliggender og finder derfor ikke anvendelse i Danmark.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b indebærer, at udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, hvor Dublinforordningen finder anvendelse, som udgangspunkt ikke har ret til at få deres ansøgninger om asyl behandlet i Danmark.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændringer af udlændingeloven.

6.2.1 Grundlaget for behandlingen af 29 b-sager

6.2.1.1 Udlændingelovens bestemmelser

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgningen skal afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.

Dublin-landene omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) fremgår, at hvis det under realitetsbehandlingen af en asylansøgning vurderes, at betingelserne for at afvise en ansøgning er opfyldt, træffes der snarest muligt afgørelse om afvisning af asylansøgningen.

6.2.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland

I bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) er blandt andet anført følgende:

”Afvisning kan alene ske, hvis betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at en udlænding tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er i den forbindelse ikke et krav, at udlændingen kan leve på fuldt ud det samme niveau som det andet EU-lands egne statsborgere eller som flygtninge i Danmark, og praksis vedrørende overførsler efter Dublinforordningen kan ikke uden videre overføres, idet der bl.a. må sondres mellem vilkårene for udlændinge, hvis asylsag er under behandling, og udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 b forudsætter ikke, at udlændingen på afgørelsestidspunktet fortsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold. Hvis det derimod på forhånd må anses udsigtsløst, at udlændingen tillades indrejse, kan asylansøgningen ikke afvises. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der foreligger en erklæring fra det pågældende EU-land om, at udlændingen ikke vil blive modtaget eller tilladt indrejse.

Viser det sig efterfølgende, at udlændingen nægtes indrejse, vil sagen efter omstændighederne kunne genoptages.”

Da det er en forudsætning for anvendelse af § 29 b, at betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at ansøgeren tidligere har opnået beskyttelse i landet, er det også forholdene i det pågældende land for udlændinge med opholdstilladelse, der er relevante ved vurderingen af, om landet kan yde ansøgeren beskyttelse. Disse forhold kan på væsentlige punkter adskille sig fra forholdene for asylansøgere i det pågældende land, hvorfor der er tale om en anden vurdering end i Dublinsager, se herom nærmere kapitel 4.

I sin praksis efter § 29 b har nævnet ved vurderingen af, om betingelserne for at betragte et land som første asylland er opfyldt, henvist til, at det herved blandt andet er et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58 – 1989, at flygtningen i første asyllandet bliver ”*treated in accordance with recognized basic human standards*”. Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der inddrages ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, og Flygtningenævnets praksis herom, er nærmere gennemgået i afsnit 6.1.1.

6.2.2 Sagens behandling

6.2.2.1 Sagsforløb

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har afvist en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, kan afvisningen påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Klagen har ikke automatisk opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Klage skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at styrelsens afgørelse er meddelt udlændingen, og klage indgivet senere end denne frist afvises af Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

Klagen behandles på samme måde som klager efter Dublinforordningen. Flygtningenævnets afgørelse i § 29 b-sager træffes således som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3.

I helt særlige tilfælde kan sagen dog henvises til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og § 56, stk. 3, 2. pkt. Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14) fremgår:

”Formanden eller næstformanden vil dog i helt særlige tilfælde, hvor sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål, kunne henvise sagen til skriftlig behandling i nævnet. Det kan navnlig være relevant i sager, der rejser spørgsmål om, hvorvidt det er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser at afvise asylansøgningen. Helt undtagelsesvis kan væsentlige principielle spørgsmål og nødvendigheden af, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, gøre det påkrævet, at sagen behandles mundtligt.”

Flygtningenævnet har i 2018 truffet afgørelse i 73 personsager, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning efter udlændingelovens § 29 b. Heraf blev ni sager afgjort på et skriftligt nævnsmøde og 29 sager afgjort på mundtligt nævn. Nævnet stadfæstede i alt 53 personsager, omgjorde en personsag og hjemviste fire sager. 15 af sagerne blev afsluttet uden afgørelse som følge af enten udeblivelse, frafald eller udrejse.

I sager, der behandles på formandskompetencen, ydes udlændingen retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes. Retshjælpen er gratis for udlændingen. I klagesager, hvor udlændingen ønsker at lade sig repræsentere af Dansk Flygtningehjælp, fremkommer Dansk Flygtningehjælp typisk med et indlæg i sagen i forlængelse af Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagens akter til Flygtningenævnet.

Der beskikkes som udgangspunkt ikke en advokat for udlændingen under Flygtningenævnets behandling af klagesagen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5. Udlændingen kan dog til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper herom, herunder forvaltningslovens § 8, stk. 1. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil.

I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., jf. § 53, stk. 6, samt udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse. Flygtningenævnet vil således kunne beskikke en advokat for udlændingen, hvis dette vurderes at være nødvendigt, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, 2. pkt.

Påklage af en afgørelse efter udlændingelovens § 29 b til Flygtningenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt. Dette medfører, at udlændingens processuelle ophold, som udlændingen har opnået som følge af sin ansøgning om asyl, ophører fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens

afgørelse. Udlændingen vil således fra dette tidspunkt være omfattet af de almindelige regler om udsendelse m.v. Det forudsættes imidlertid ifølge bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14), at Rigspolitiet orienterer udlændingemyndighederne i verserende sager om datoen for udlændingens udsendelse, og at Flygtningenævnet bestræber sig på at træffe afgørelse, inden udlændingen skal udsendes. Der er således en forventning om, at en afgørelse i klagesager over udlændingelovens § 29 b kan træffes hurtigt ud fra et ressourcemæssigt hensyn, således at det sikres, at asylansøgere, hvis sag ikke skal behandles i Danmark, kan udsendes af landet snarest muligt.

Efter en konkret vurdering kan Flygtningenævnet, eller den som nævnet bemyndiger dertil, dog beslutte, at gennemførelsen af en udsendelse skal udsættes under klagesagens behandling. Nævnet vil i den forbindelse blandt andet kunne lægge vægt på, om der efter en umiddelbar vurdering er udsigt til, at udlændingen kan få medhold i sin klage, om der er tale om en sag, der rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning, eller om der er væsentlige grunde til at tro, at en udsendelse vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Endvidere vil nævnet kunne lægge vægt på, om det er nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Som anført i afsnittene 1.3 og 5.13 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Domstolsprøvelse af nævnets afgørelse er ifølge domstolens praksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 5.13.2.

6.2.2.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en § 29 b-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse vedrørende otte anmodninger om genoptagelse i § 29 b-sager.

6.2.2.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte sag er tilstrækkeligt oplyst, inden der træffes afgørelse om afvisning af asylansøgningen efter udlændingelovens § 29 b, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger de fornødne baggrundsoplysninger om første asyllandet, herunder om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i landet det være sig i form af konventionsbeskyttelse, subsidiær beskyttelse eller anden form for opholdstilladelse.

For nærmere gennemgang af betingelserne for at kunne anse et land som første asylland henvises til afsnit 6.1.1.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i modtagerlandene. Baggrundsoplysningerne indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsoplysninger, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i første asyllandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i første asyllandene.

For nærmere gennemgang af Flygtningenævnets anvendelse af baggrundsoplysninger til brug for behandlingen af Dublin-sager og asylsager henvises til afsnit 4.3.1 samt 5.4.3.

6.2.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle forhold i det pågældende første asylland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Såfremt høringsstemmet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) § 29 b-sager.

Om iværksættelse af høringer i Dublin-sager og asylsager henvises til afsnittene 4.3.2 og 5.4.4.1.

Flygtningenævnet besluttede i november 2016 at udsætte afgørelsen af en konkret sag vedrørende en særligt sårbar udlænding med flygtningestatus i Grækenland. Sagen blev udsat på en høring af Udenrigsministeriet om forholdene for anerkendte flygtninge ved en tilbagevenden til Grækenland, herunder blandt andet om muligheden for adgang til sundhedsbehandling samt hjælp til bolig, uddannelse og social understøttelse. Flygtningenævnet besluttede i januar 2017 tillige generelt at berostille behandlingen af klagesager vedrørende særligt sårbare udlændinge med flygtningestatus i Grækenland. Flygtningenævnet modtog svar på høringen i juni 2017. Høringssvaret gav anledning til en opfølgende høringsanmodning, som Flygtningenævnet modtog svar på i oktober 2017. Flygtningenævnet genoptog herefter de berostillede sager, og nævnet traf i februar 2018 afgørelse i den konkrete sag:

Nævnet **stadfæstede i februar 2018** Udlændingestyrelsen afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mand fra Syrien, der var meddelt flygtningestatus i Grækenland. Dansk Flygtningehjælp og klagerens advokat henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til klagerens handicap og sårbarhed og som følge heraf det faktum, at han har en ægtefælle i Danmark. Flygtningenævnet udsatte efter et mundtligt nævnsmøde sagen på en høring af Udenrigsministeriet om forholdene for særligt sårbare udlændinge med flygtningestatus i Grækenland, herunder blandt andet om muligheden for adgang til sundhedsbehandling samt hjælp til bolig, uddannelse og social understøttelse. Efter modtagelse af svar på høringen udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet følgende i en afgørelse, stilet til klagerens advokat: "Flygtningenævnet bemærker først, at Deres klient vil være beskyttet mod refoulement i Grækenland. Deres klient har således den 2. februar

2015 fået international beskyttelse i form af opholdstilladelse som flygtning i Grækenland med gyldighed til den 5. maj 2018. Grækenland er som medlem af EU omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non-refoulement-princippet som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af Deres klient vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at Deres klients personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. For så vidt angår de overfald, tyverier eller røveri, som Deres klient påberåber sig at have været udsat for, bemærker nævnet, at Deres klient har henvendt sig til politiet herom, og at det må lægges til grund, at han kan opnå den fornødne beskyttelse herimod. I beskyttelsesbegrebet indgår også et vist socialt og økonomisk element. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II-V samt ExCom Conclusion no. 58, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Efter Flygtningenævnets praksis bliver der blandt andet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at kunne besætte sig, samt muligheden for at eje fast ejendom. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland – om end vanskelige – i sig selv kan medføre, at Deres klient efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylland. Flygtningenævnet finder ikke, at det af Deres klient oplyste om sine helbredsmæssige forhold, herunder at han har fået amputeret det ene ben, har fantomsmerter, har granatsplinter i kroppen og smerter i kroppen samt hovedpine og psykiske problemer, indebærer, at Deres klient er sådan ganske særligt sårbar, at han ikke vil kunne sendes tilbage til Grækenland. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at Deres klient, på trods af sit handicap, har udvist betydelig evne til at klare sig selv, at han må antages at kunne opnå den fornødne lægelige behandling i Grækenland, og at Udlændingestyrelsen i givet fald vil kunne underrette de græske myndigheder om eventuelle helbredsproblemer, såfremt Deres klient giver samtykke hertil. Nævnet bemærker herved, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at handicappede anerkendte flygtninge i henhold til græsk lovgivning har samme adgang til lægehjælp, sociale ydelser og uddannelse som græske statsborgere, ligesom der vil blive taget særligt hensyn til sårbare persongrupper, herunder handicappede flygtninge. Sårbare flygtninge har generelt adgang til bolig og social understøttelse. For så vidt angår Deres

klients situation bemærker Flygtningenævnet, at han kun har opholdt sig cirka tre måneder i Grækenland, efter han fik opholdstilladelse, og at hans tidligere oplevelser i Grækenland derfor i vidt omfang må relateres til situationen som asylansøger. Det fremgår dog, at Deres klient, på trods af sit handicap, må anses for en ressourcestærk person, der har haft et betydeligt netværk i Grækenland. Deres klient har med hjælp opsøgt de græske myndigheder i flere tilfælde, men han har afstået fra at forfølge de muligheder for hjælp, der er tilgængelige. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering af Deres klients situation, at betingelserne for at anvende Grækenland som første asylland er opfyldt. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” § 29b-Græ/2018/7

Efter afgørelsen af de berostillede sager blev Flygtningenævnet af Udlændingestyrelsen i en af sagerne, hvor klagerens opholdstilladelse i Grækenland ved udløbet, gjort opmærksom på, at det var styrelsens faste praksis ikke at afvise asylansøgninger fre en udlænding, hvis den pågældendes opholdstilladelse i Grækenland var udløbet. Flygtningenævnet genoptog og hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet har efter anmodning genoptaget og hjemvist 13 sager med samme problemstilling.

For en gennemgang af tidligere iværksatte høringer i § 29 b- og første asyllandssager kan henvises til formandskabets 25. beretning (2016), side 351 f.

Flygtningenævnet kan endvidere beslutte at hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger. Flygtningenævnet har i beretningsåret hjemvist [x] § 29 b-sager.

Der består således en mulighed for nævnet for at søge sagen yderligere belyst, førend der træffes en endelig afgørelse om afvisning af udlændingens asylansøgning.

6.2.2.5 Sager mod Danmark ved internationale organer

Der verserede ved udgangen af 2018 syv sager for FN's Menneskerettighedskomité, hvori der var klaget over Flygtningenævnets afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 29 b. Se herom nærmere kapitel 11.

6.2.3 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives et resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingens asylansøgning skulle afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.

6.2.3.1 Generelle forhold i første asyl landet

Som eksempler på afgørelser, hvor klageren har henvist til de generelle forhold i første asyl landet, og hvor sagen blev behandlet af et fuldt navn, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af to asylansøgere, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende et ægtepar samt tre medfølgende børn fra Syrien, der var meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Sagen blev behandlet på et mundtligt nævnsmøde. Klagernes advokat henviste som begrundelse for, at klagerne sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold i Grækenland og til, at klagerne ved en tilbagevenden til Grækenland risikerer at blive henvist til et liv på gaden, da de som en familie med tre små børn, uden netværk eller økonomiske midler, må betragtes som særligt sårbare. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra hun ikke risikerede refoulement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klagerne vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerne og deres børns personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland – om end vanskelige – i sig selv kan medføre, at klagerne efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asyl land. Flygtningenævnet finder ikke, at den omstændighed, at klagerne er et ægtepar med tre mindre børn i sig selv medfører, at klagerne er således ganske særligt sårbare, at dette i sig selv kan udelukke, at klagerne kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asyl land. Nævnet bemærker herved, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at anerkendte flygtninge i henhold til græsk lovgivning har samme adgang til lægehjælp, sociale ydelser og uddannelse som græske statsborgere, ligesom der vil blive taget særligt hensyn til sårbare persongrupper. Sårbare flygtninge har generelt adgang til bolig og social understøttelse. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering af klagerne situation, at betingelserne for at anvende Grækenland som første asyl land er opfyldt. Nævnet finder derfor ikke grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Græ/2018/2

Nævnet **stadfæstede i april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende et ægtepar samt tre mindre-

årige børn fra Sudan, der var meddelt flygtningestatus i **Italien**. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde. Klagerens advokat henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at der var tale om en familie med mindreårige børn, som måtte anses som særligt sårbare, og som ikke vil kunne klare sig i Italien, herunder, at det er Flygtningenævnet, som har bevisbyrden for, at ægteparrets personlige integritet er beskyttet i Italien, og at Flygtningenævnet ikke kan løfte denne bevisbyrde. Klagerens advokat har endvidere henvist til de generelle forhold for anerkendte flygtninge i Italien, herunder, at ægteparret skulle klare sig selv og fik ikke stillet værelse til rådighed, og at de ikke havde penge og vidste ikke, hvordan de skulle klare sig. I Italien vil ægteparret blive henvist til et liv på gaden uden mulighed for skolegang, støtte eller bolig. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klagerne at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra de ikke risikerede refoulement, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”For så vidt angår spørgsmålet om de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Italien finder nævnet ikke, at en afvisning af Deres klienter vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, ligesom nævnet finder, at Deres klienters personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Flygtningenævnet finder efter de seneste baggrundsoplysninger om flygtninges forhold i Italien, at der ikke er grundlag for at antage, at de generelle socioøkonomiske vilkår – skønt svære – er på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kan tjene som første asylland. Deres klienter vil kunne opnå tilstrækkelig økonomisk og social beskyttelse i Italien, hvor de inden indreisen til Danmark havde opholdstilladelse efter at have opnået asyl. Flygtningenævnet lægger således til grund, at Deres klienter vil kunne modtage basale sociale og økonomiske ydelser, herunder lægehjælp og bolig. Flygtningenævnet har ved vurderingen lagt vægt på Deres klienters konkrete situation og personlige erfaringer. Nævnet lægger således vægt på, at Deres klienter har haft længerevarende opholdstilladelse i Italien på baggrund af arbejde, som fortsat var gyldig, da Deres klienter udrejste af Italien, og at Deres klienters tre mindreårige børn alle er født og opvokset i Italien. Endvidere har Deres mandlige klient opholdt sig i Italien siden 1998, og begge Deres klienter taler italiensk, idet de i Italien har gået på sprogskole. Deres klienter har endvidere begge oplyst, at Deres mandlige klient frem til 2011 har haft et arbejde i Italien med en løn, som kunne forsørge familien. Således har Deres klienter, indtil de modtog beskyttelse i Italien, været i stand til at forsørge sig selv, finde egen bolig samt gå i skole og lære sproget. Det må på den baggrund lægges til grund, at Deres klienter har et godt kendskab til det italienske system og er i besiddelse af alle de nødvendige evner til at kunne klare sig i Italien. Derudover har nævnet lagt vægt på, at udover Deres klienters følelsesmæssige påvirkning af situationen samt [A’s] astma, så er familien sunde og raske og tager ikke medicin. Endelig har nævnet lagt vægt på,

at Deres kvindelige klient har oplyst, at hun ingen personlige konflikter havde i Italien, hverken med myndigheder eller privatpersoner, og at Deres mandlige klients frygt i relation til medarbejderne på den sudanesiske ambassade, som han ikke har hørt fra, siden han stoppede sit arbejde i 2011, alene beror på at Deres mandlige klients egen formodning. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” § 29b-Ita/2018/2

Nævnet **stadfæstede i december 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en kvinde og hendes medfølgende barn fra Eritrea, der var meddelt flygtningestatus på **Malta**. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde. Klagernes advokat henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold på Malta, herunder manglen på bistand fra myndighederne. Endvidere henviste advokaten til, at klagerens barn ikke vil have ret til statsborgerskab på Malta. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold på Malta, hvorfra hun ikke risikerede refoulement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Deres klient har [i foråret] 2017 opnået subsidier beskyttelse på Malta. Deres klient kan således indrejse og lovligt opholde sig på Malta, ligesom Deres klient vil være beskyttet mod refoulement. Deres klient fødte et barn på Malta og har sammen med barnet opholdt sig et år og tre måneder på Malta, inden hun udrejste. Deres klient havde i den periode adgang til bolig, sundhedsbehandling og sociale ydelser, ligesom Deres klient havde arbejde. Deres klient vil efter nævnets baggrundsoplysninger fortsat have adgang til at tage ophold på et center, herunder særlige centre for mindreårige og kvinder. Selv om de økonomiske ydelser er begrænsede, finder Flygtningenævnet, at Deres klient og hendes barn/børn vil opnå tilstrækkelige økonomiske og sociale vilkår, således at deres personlige integritet vil være beskyttet, ligesom Deres klient vil kunne opnå tilstrækkelig sundhedsbehandling på Malta. Det forhold, at Deres klient er gravid, kan ikke medføre et andet resultat. Det forhold, at Deres klients børn ikke vil kunne opnå maltesisk statsborgerskab, kan ej heller medføre et andet resultat, idet det ikke er en forudsætning for at kunne opnå tilstrækkelige økonomiske og sociale vilkår, at man har statsborgerskab. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” § 29b-Mal/2018/1

Som eksempler på sager, der blev behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsen afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingeloven § 29 b, vedrørende en mand fra Syrien, der var blevet meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Sagen blev behandlet på formandskompetencen. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at sagen skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold for anerkendte flygtninge i Grækenland, og at klageren vil risikere ikke at kunne få adgang til bolig, skolegang eller arbejde. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid, at der ikke er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland – om end vanskelige – ikke i sig selv kan medføre, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylland. Flygtningenævnet finder endvidere, at klagerens oplevelser i Grækenland eller hans personlige forhold i øvrigt ikke kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker, at klageren er fyldt 18 år [på tidspunktet for nævnets afgørelse], og at han derfor juridisk set skal betragtes som en voksen. Dansk Flygtningehjælps henvisning til Børnekonventionen og det heraf følgende princip om barnets tarv kan derfor heller ikke føre til en ændret vurdering. Klageren er således en ung mand, der har oplyst, at han, bortset fra problemer med sine tænder og angst, er sund og rask og ikke tager nogen former for medicin. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at klageren ikke kan betragtes som værende så ganske særligt sårbar, at Grækenland ikke kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet finder endvidere, at klagerens personlige sikkerhed og integritet vil være beskyttet i fornødent omfang i Grækenland. For så vidt angår den omstændighed, at klageren har oplevet, at de græske myndigheder ikke lod høre fra sig, efter han havde opsøgt dem for at få anvist en bolig, må klageren henvises til at rette henvendelse til myndighederne på ny. På denne baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Græ/2018/9

Nævnet stadfæstede i **november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingeloven § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra

Nigeria, der var blevet meddelt opholdstilladelse i **Italien**. Sagen blev behandlet på formandskompetencen. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at sagen skulle behandles i Danmark, blandt andet til, at klagerens opholdstilladelse i Italien er udløbet, og at det italienske politi har meddelt ham, at han ikke kan få forlænget sin opholdstilladelse. Videre henviste Dansk Flygtningehjælp til de generelt vanskelige forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Italien. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, hvorfra han ikke risikerede refolement, og med henvisning til Italiens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningegenævnet** blandt andet: "Det forhold, at klagerens opholdstilladelse er udløbet [i starten af] 2018, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningegenævnet finder herved, at det vil være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, samt at klageren i Italien vil være beskyttet mod refolement. Det bemærkes herved, at klageren har opnået beskyttelse i Italien, der som medlem af EU er omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og som har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder efterlevelse af non refolement-princippet som anført i Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Flygtningegenævnet kan endvidere henvise til, at Rigspolitiet ved høringssvar af 18. august 2015 har orienteret Flygtningegenævnet om, at de italienske myndigheder den 17. juni 2015 overfor Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet blandt andet har oplyst, at en udlænding, som har en opholdstilladelse i Italien som anerkendt flygtning eller med beskyttelsesstatus, kan ansøge om fornyelse af opholdstilladelsen ved dennes tilbagerejse til Italien, også selvom opholdstilladelsen måtte være udløbet. De italienske myndigheder har ved samme lejlighed oplyst, at udlændingen ved tilbagerejsen til Italien skal henvende sig ved den politistation, som har udstedt opholdstilladelsen, som derefter vil videresende vedkommendes ansøgning til rette myndighed. De italienske myndigheder har desuden ved e-mail af 17. juli 2015 oplyst, at en udlænding, hvis opholdstilladelse er udløbet, lovligt kan indrejse i Italien for at få fornyet opholdstilladelsen. For så vidt angår de generelle forhold for udlændinge med opholdstilladelse i Italien finder nævnet ikke, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Flygtningegenævnet finder efter de seneste baggrundsoplysninger om flygtnings forhold i Italien, at der ikke er grundlag for at antage, at de generelle socioøkonomiske vilkår – skønt svære – er på et så uacceptabelt niveau, at Italien ikke kan tjene som første asyl land. Flygtningegenævnet lægger således til grund, at klageren vil kunne modtage basale sociale og økonomiske ydelser, herunder lægehjælp og bolig. Flygtningegenævnet finder endvidere ikke, at der foreligger oplysninger om klagerens personlige forhold, der kan medføre, at Italien ikke kan tjene

som klagerens første asylland. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren er en yngre mand, der efter sin egen forklaring til Udlændingestyrelsen under oplysnings- og motivsamtalen [i efteråret] 2018 er sund og rask, og som under sit ophold i Italien har haft bolig og arbejde. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren efter sin egen forklaring under oplysnings- og motivsamtalen ikke har haft nogen konflikter med hverken myndighederne eller privatpersoner i Italien, men at han forlod Italien, da han blev tilbudt et arbejde af sin tidligere arbejdsgiver i Sverige. Det bemærkes, at det alene beror på klagerens formodning, at han ikke vil kunne få sin opholdstilladelse forlænget ved henvendelse til de relevante italienske myndigheder. Nævnet kan således ikke lægge klagerens udbyggende forklaring til Dansk Flygtningehjælp om, at det italienske politi har meddelt ham, at han ikke kan få forlænget sin opholdstilladelse, til grund. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” § 29 b-Ita/2018/3

6.2.3.2 Helbredsmæssige forhold/sårbarhed

Som eksempel på afgørelser, hvor klageren har henvist til sine helbredsmæssige forhold, og hvor sagen blev behandlet på et skriftligt eller mundtligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, der var meddelt flygtningestatus i **Bulgarien**. Indrejst i 2017. Sagen blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde. Klagernes advokat henviste som begrundelse for, at klagernes sag skulle behandles i Danmark, at klageren ikke kan indrejse og opholde sig i Bulgarien som følge af klagerens personlige forhold og til, at klageren er i medicinsk samt til tider ambulans behandling for epilepsi samt paranoid skizofreni, som Bulgarien ikke er i stand til at bistå med behandlingen af, og at forholdene er af kritisabel karakter, såfremt man er udsat. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren at indrejse og tage lovligt ophold i Bulgarien, hvorfra han ikke risikerede refoulement, og henvisning til Bulgariens internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Bulgarien, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Bulgarien – om end vanskelige – i sig selv kan medføre, at klageren efter Flygtningenævnets

praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Bulgarien som første asylansøger. Vedrørende klagerens konkrete situation skal Flygtningenævnet bemærke, at klageren har oplyst i det væsentlige at have problemer med en enkelt person i Bulgarien. Flygtningenævnet finder det usandsynligt at denne person, der efter det oplyste selv er syrisk flygtning, skulle have et sådant netværk eller en sådan indflydelse i Bulgarien, at dette skulle føre til at klagerens konflikt med den pågældende medfører, at klageren ved en tilbagevenden til Bulgarien ville være i risiko for overgreb. Det må lægges til grund, at klageren lider af alvorlig psykisk sygdom. Flygtningenævnet finder dog ikke, at klageren kan betragtes som ganske særligt sårbar. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at klageren har opholdt sig i længere perioder i forskellige EU-lande, og at det må lægges til grund, at klageren har været i stand til at klare sig. Derudover er medicinering mod klagerens sygdom efter det oplyste tilgængelig i Bulgarien, og klageren, som har opnået international beskyttelse i Bulgarien, vil efter det oplyste også have ret til sådan en behandling. For så vidt angår klagerens oplysninger om, at han har været udsat for overgreb fra de bulgarske myndigheder, henviser Flygtningenævnet til det i Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2017 anførte, herunder at klageren indrejste ulovligt i Bulgarien og opholdt sig ulovligt i landet i en periode. Det kan derfor ikke føre til en ændret vurdering, at klageren blev tvunget til at afgive fingeraftryk. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2017, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Bul/2018/1

Nævnet **stadfæstede i juli 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Syrien. Indrejst i 2016. Sagen blev behandlet på et mundtligt nævns-møde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”[Den mandlige klager] og [den kvindelige klager] har klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om, at deres asylansøgning afvises efter udlændingelovens § 7, stk. 4, jf. § 29 b, under henvisning til, at de har opnået beskyttelse i **Grækenland**, hvor de henholdsvis [i efteråret] 2015 og [i slutningen af] 2015 opnåede konventionsstatus gældende i tre år. Klagerne har i Flygtningenævnet forklaret, at den mandlige klager boede på gaden i den første halvanden måned af sit ophold i Grækenland. Han blev i denne periode to gange frarøvet sine ting, hvor han blev truet med kniv. Efter halvanden måned fik den mandlige klager et værelse i en kirke. Den kvindelige klager og klagerens to børn kom til Grækenland i [slutningen af] 2015, hvor de flyttede ind i den mandlige klagers værelse i kirken. Den mandlige klager forsøgte uden held at finde et arbejde i Grækenland. Klagerne udrejste af Grækenland, fordi de frygtede, at de ikke ville kunne få hjælp af de græske myndigheder, herunder lægehjælp. Da klagerne ankom til Danmark, var den kvindelige klager gravid med tvillinger. [I sommeren] 2016, kort efter den kvindelige klagers oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen, blev tvillingerne født døde. Klagerens dødfødte tvillinger ligger begravet i [Danmark], og klagerne vil ikke have mulighed for at besøge tvillin-

gedøtrene gravplads, såfremt de skal vende tilbage til Grækenland. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at klagerne vil være beskyttet mod refoulement i Grækenland. Klagerne har således opnået international beskyttelse som flygtninge i Grækenland med gyldighed for den mandlige klagers vedkommende til [efteråret] 2018 og for den kvindelige ansøgers og børnenes vedkommende til [slutningen af] 2018. Grækenland er som medlem af EU omfattet af Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder artikel 19, stk. 2, og har tiltrådt Flygtningekonventionen, herunder kravet om efterlevelse af non-refoulement-princippet, jf. Flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klagernes ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 vil medføre risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7. Nævnet finder endvidere, at klagernes personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. I forhold til den mandlige klagers oplysninger om, at han i Grækenland har oplevet i to tilfælde at være blevet frarøvet sine ejendele, må nævnet henvise klageren til – herunder såfremt dette gentager sig – at søge beskyttelse hos de græske myndigheder. I beskyttelsesbegrebet indgår også et vist socialt og økonomisk element. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II-IV og ExCom Conclusion no. 58, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Efter Flygtningenævnets praksis bliver der blandt andet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at kunne bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland – selvom de er vanskelige – i sig selv kan medføre, at klagerne efter Flygtningenævnets praksis, herunder nævnets seneste praksis i afgørelserne fra 2018, ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asyl-land. Anerkendte flygtninge i Grækenland har ifølge baggrundsoplysningerne efter græsk lovgivning adgang til lægehjælp, sociale ydelser og uddannelse på samme måde som græske statsborgere. Der vil endvidere blive taget særligt hensyn til sårbare persongrupper, og sårbare flygtninge har generelt adgang til bolig og social understøttelse. Flygtningenævnets flertal finder, at oplysningerne om klagernes og børnenes psykiske problemer og den mandlige klagers øvrige helbredsforhold, blandt andet i lyset af deres oplevelser under krigen i Syrien, herunder de overgreb, som den mandlige klager har været udsat for under torturen i Syrien, samt omstændighederne i forbindelse med fødslen af de dødfødte tvillingedøtre under opholdet i Danmark, ikke er forhold, der kan

føre til en ændret vurdering af sagen. Det kan heller ikke føre til en anden vurdering, at den kvindelige ansøger nu er gravid. Flygtningenævnet har herved i lighed med Udlændingestyrelsen lagt til grund, at klagerne og børnene vil have mulighed for at få de fornødne undersøgelser og behandlinger i Grækenland. Udlændingestyrelsen vil kunne gøre de græske myndigheder opmærksom på familiens behov for hjælp og støtte, hvis klagerne giver samtykke hertil. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Græ/2018/6

Der kan endvidere henvises til Irak/2018/118 og Iran/2018/156 nævnt i afsnit 6.1.1 samt afgørelsen § 29b-Ita/2018/2 nævnt i afsnit 6.2.3.1.

Som eksempler på sager, der blev behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2018** Udlændingestyrelsen afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingeloven § 29 b, vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser samt hans to børn fra Syrien, der var blevet meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Sagen blev behandlet på formandskompetencen. Dansk Flygtningehjælp henviste som begrundelse for, at sagen skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold for anerkendte flygtninge i Grækenland, herunder dårlige indkvarteringsforhold, da han var asylansøger, og til, at klageren, som har mistet sin ægtefælle i Syrien og derved er enlig far, har behov for støtte fra sine herboende familiemedlemmer til pasning af sine børn. Endvidere henviste Dansk Flygtningehjælp til, at en udsendelse til Grækenland efter Flygtningehjælpens opfattelse ville være i strid med barnets tarv. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren og hans børn at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra han ikke risikerede refolement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Forholdene for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i Grækenland, er ifølge de for Flygtningenævnet foreliggende baggrundsoplysninger vanskelige. Nævnet finder imidlertid, at der ikke er væsentlige grunde til at tro, at der er tale om sådanne generelle mangler, at en afvisning af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, og som omfattet af EMRK artikel 3 og CCPR artikel 7, ligesom nævnet finder, at klagerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i fornødent omfang. Tilsvarende finder Flygtningenævnet, at de generelle sociale og økonomiske forhold for flygtninge med opholdstilladelse i Grækenland – om end vanskelige – ikke i sig selv kan medføre, at klageren efter Flygtningenævnets praksis ikke kan henvises til at tage ophold i Grækenland som første asylland. Flygtningenævnet finder

endvidere, at klagerens og hans børns oplevelser i Grækenland eller deres personlige øvrige forhold i øvrigt ikke kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker, at klageren er en 33-årig mand, der har oplyst, at han er sund og rask og ikke modtager nogen former for medicin. Om sine mindreårige børns helbred har klageren oplyst, at de er sunde og raske. Flygtningenævnet finder, at klageren og hans børn ikke kan betragtes som værende så ganske særligt sårbare, at Grækenland ikke kan tjene som deres første asylland. Det forhold, at klageren har mistet sin ægtefælle i Syrien og har oplyst, at han har behov for støtte fra sine herboende familiemedlemmer til pasning af sine mindreårige børn, kan ikke føre til en ændret vurdering heraf. Flygtningenævnet finder endvidere, at klagerens og hans børns personlige sikkerhed og integritet vil være beskyttet i fornødent omfang i Grækenland. For så vidt angår den omstændighed, at klageren har oplevet, at indkvarteringen under behandlingen af hans asylsag i Grækenland var utryg og dårlig, samt den enkeltstående oplevelse af, at græske soldater har udvist mangel på vilje til at hjælpe klageren, må klageren henvises til at rette henvendelse til de græske myndigheder. Flygtningenævnet finder endelig, at henvisningen til børnekonventionens artikel 3 og det heraf følgende princip om barnets tarv, ikke kan føre til en ændret vurdering. Nævnet finder således, at det ikke kan udledes heraf, at klageren og hans børn skal kunne leve under de samme sociale vilkår i Grækenland, som børn i Danmark gør. På denne baggrund skal Flygtningenævnet meddelelse, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Græ/2018/8

6.2.3.3 Tilknytning til Danmark

Som eksempler på afgørelser, hvor klageren har haft tilknytning til Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mand samt fire børn fra Syrien, der var meddelt flygtningestatus i **Grækenland**. Sagen blev behandlet på et mundtligt nævnsmøde. Dansk Flygtningehjælp og klagerens advokat henviste som begrundelse for, at sagen skulle behandles i Danmark, at klageren og hans fire børn ved en overførsel til Grækenland ville blive adskilt fra sin ægtefælle, som har opholdstilladelse i Danmark. Efter en gennemgang af lovgrundlaget og beskyttelsesbegrebet og efter at have konstateret, at det ville være muligt for klageren og hans børn at indrejse og tage lovligt ophold i Grækenland, hvorfra de ikke risikerede refolement, og henvisning til Grækenlands internationale forpligtelser, at de generelle forhold i Grækenland ikke var til hinder for en afvisning af klageren, og at klagerens personlige forhold ligeledes heller ikke var til hinder for en afvisning, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: ”Det er i sagen et særligt problem, at børnenes mor ikke har opholdstilladelse i Græken-

land, men i Danmark. Dansk Flygtningehjælp har i den forbindelse peget på flere bestemmelser i børnekonventionen og menneskerettighedskonventionen om retten til familieliv, og at det ved afgørelser er barnets tarv, der skal komme i første række. Flytningenævnet bemærker herved, at nævnet hverken skal træffe afgørelse om opholdstilladelse eller udrejse, men en processuel afgørelse om, hvorvidt klageren kan få sin ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 behandlet i Danmark, efter at han allerede har fået beskyttelse i Grækenland. Nævnet har derimod ikke kompetence til at træffe afgørelse vedrørende klagerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens bestemmelser om familiesammenføring sammenholdt med Danmarks internationale forpligtelser, og herunder om med hvilken vægt og betydning oplysningerne om klagerens ægtefælle og børnenes mor herved må tillægges. Denne afgørelse træffes i første instans af Udlændingestyrelsen, hvor sagen fortsat verserer. Afgørelsen kan indbringes for Udlændingenævnet. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b.” §29b-Græ/2018/5

Der kan endvidere henvises til afgørelserne nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), afsnit 6.2.3.3, side 364 ff.

6.2.3.4 Spørgsmålet om, hvorvidt opholdstilladelsen er udløbet

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til det forhold, at en klagers opholdstilladelse i et første asyl land er udløbet, kan nævnes afgørelsen § 29b-Ita/2018/3 nævnt i afsnit 6.2.3.1. Der kan endvidere henvises til afgørelsen nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), afsnit 6.2.3.4, side 367f.

6.3 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Efter § 19, stk. 1, nr. 1, er det alene tidsbegrænsede opholdstilladelser, der kan inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

Ifølge § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse dog altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Dette gælder, uanset om opholdstilladelsen i en periode har været udløbet, bortfaldet eller inddraget. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 indsattes som § 19, stk. 3, en bestemmelse om, at det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), til nr. 56, fremgår blandt andet følgende:

”Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i det land, hvor vedkommende har angivet at være forfulgt eller i risiko for overgreb, må således i fraværet af bevis for det modsatte skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Hermed indføres en bevisbyrde-regel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.

Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtning i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning.

Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagereisen.

Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.

Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.

Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.”

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: ”Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.”

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstil-

ladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt

som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

- (a) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje,
- (b) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger,
- (c) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet.

Det fremgår af punkt 121 blandt andet, at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at han har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. På den anden side kan det ikke anses som at søge beskyttelse på ny, såfremt man erhverver dokumenter fra de

nationale myndigheder, som ikke-statsborgere ligeledes vil skulle ansøge om – såsom en fødsels- eller vielsesattest – eller andre lignende ydelser.

Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på ”statutflygtninge”. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Der skal ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7 og § 8 tillige tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, det vil sige overgreb, der er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og dennes 6. og 13. tillægsprotokol eller FN's Torturkonventions artikel 3. Disse bestemmelser er absolutte og gælder således, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus).

Ved afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, er ved lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012 affattet således:

”§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Hvad angår den indbyrdes vægtning af § 26-hensynene fremgår blandt andet følgende af Udvalgsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 886:

”Efter de gældende regler om udvisning skal domstolene i alle tilfælde, herunder også ved grov eller samfundsskadelig kriminalitet, foretage en vurdering af, om de i § 26 nævnte humanitære hensyn bør føre til, at udvisning af udlændingen undlades.

Med henblik på en tydeliggørelse af de enkelte hensyns indbyrdes vægtning har udvalget set på, om der kunne være anledning til at ændre opbygningen i udlændingelovens § 26, således at de i bestemmelsen opregnede hensyn vægtes i forhold til hinanden.

Udvalget har imidlertid ikke fundet, at en udskillelse af visse af de i bestemmelsen opregnede humanitære hensyn som vigtigere end andre vil være hensigtsmæssig. Udvalget har herved lagt vægt på, at det bør være de i den konkrete sag foreliggende omstændigheder, der som udgangspunkt er

afgørende for, hvilke af de i § 26 anførte hensyn der tillægges betydning for afgørelsen i den konkrete sag.”

Herudover fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 176-177, om de hensyn, som skal inddrages efter § 26, stk. 1, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, fastsætter en række *obligatoriske* hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.

Det fremgår af formuleringen af § 26, stk. 1, nr. 1-5, at bestemmelsens opregning af hensyn ikke er udtømmende, hvorfor der kan tages hensyn til, om udvisning af andre grunde, som måtte komme frem under sagen, må antages at virke særlig belastende, jf. udtrykket ”.om udvisning må antages at virke særlig belastende, *navnlig* på grund af ”. Ordet ”navnlig” blev indføjet under folketingsbehandlingen for at understrege, at opregningen i § 26, stk. 1, ikke er udtømmende, jf. Retsudvalgets betænkning afgivet den 27. maj 1983 til nr. 34 (FT B 1982-83, spalte 1971) og tilføjelse afgivet den 31. maj 1983 til betænkning, til nr. 28-30.

På baggrund af bestemmelsens tilblivelseshistorie må det f.eks. antages, at andre humanitære hensyn end de i § 26, stk. 1, udtrykkeligt nævnte vil kunne findes i eksempelvis de af Danmark tiltrådte menneskerettighedskonventioner, jf. betænkning nr. 968/1982, side 176, som er citeret ovenfor.”

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, om hensynet til udlændingens tilknytning til det danske samfund, fik sin nugældende affattelse ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring). Lovændringen indebar, at det forhold, at udlændingen var kommet her til landet som barn eller ganske ung, samt varigheden af udlændingens ophold her i landet, ikke længere udtrykkeligt nævnes blandt de hensyn, der selvstændigt indgår i vurderingen efter § 26, stk. 1. Det fremgår af bemærkningerne til den nugældende bestemmelse i § 26, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, at varigheden af en udlændings ophold her i landet fortsat vil have betydning, idet en udlænding, der har opholdt sig her i landet gennem en årrække, normalt alt andet lige vil have opnået en stærkere tilknytning her til landet end en udlænding, som kun har opholdt sig her i landet i kortere tid.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 29 og 30, blandt andet:

”Med den foreslåede affattelse præciseres det endvidere, at der ved en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til, om udlændingen er velintegreret i Danmark og dermed har opnået tilknytning til det danske samfund.

Det vil afhænge af en samlet vurdering af udlændingens forhold, om den pågældende har opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse skal undlades inddraget eller nægtes forlænget.

I denne vurdering kan f.eks. indgå, om den pågældende har tilknytning til arbejdsmarkedet, om den pågældende er engageret i foreningslivet, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber, og om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb.

Endvidere kan varigheden af udlændingens ophold i Danmark indgå som et kriterium i den samlede vurdering af udlændingens tilknytning til det danske samfund. Dog skal selve det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i en årrække på op til syv år, ikke i sig selv føre til, at inddragelse af den pågældendes opholdstilladelse undlades, jf. ovenfor.

...

Et forhold, der kan tale imod inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse, kan være, at udlændingen gennem en årrække har haft arbejde her i landet og gennem dette arbejde har opnået en tilknytning til det danske samfund. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse skal dog ikke undlades, alene fordi en udlænding har haft beskæftigelse her i landet i en årrække. En udlænding, der har haft beskæftigelse her i landet gennem flere år – f.eks. fem år – vil dog typisk have opnået en tilknytning til det danske samfund gennem arbejdspladsen, hvorfor der i sådanne tilfælde ofte efter en samlet vurdering vil kunne blive tale om at undlade at inddrage eller at nægte at forlænge den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse.

...

Det vil endvidere kunne indgå som et kriterium i den samlede vurdering af, om der foreligger en sådan tilknytning til det danske samfund, at opholdstilladelsen ikke skal inddrages eller nægtes forlænget, om den pågældende er aktiv i foreningslivet. Det kan f.eks. være tilfældet, såfremt den pågældende arbejder frivilligt som f.eks. sportsleder eller er lokalt aktiv som f.eks. bestyrelsesmedlem i en andelsboligforening, et gårdlaug eller lignende. Det er herved en forudsætning, at den pågældendes engagement er af en karakter, som ud fra en generel betragtning kan siges at rumme integrationsfremmende aspekter.

Det vil herudover kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber. Det forudsættes ikke herved, at Udlændingestyrelsen foretager en nærmere vurdering af den pågældendes dansk kundskaber. Det vil imidlertid f.eks. kunne tale for inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings tidsbegrænsede opholdstilladelse, såfremt det under en samtale hos Udlændingestyrelsen viser sig nødvendigt at anvende tolk.

Det vil tillige kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb i Danmark og derigennem har opnået en tilknytning til det danske samfund.

Det vil ikke i sig selv have betydning, om udlændingen har gennemført et introduktionsprogram efter integrationslovens bestemmelser herom.

De ovenfor anførte kriterier forudsættes at finde tilsvarende anvendelse i udvisningssager.”

Vedrørende de af § 26, stk. 1, nr. 2, omfattede hensyn til udlændingens alder, helbreds-tilstand og andre personlige forhold, fremgår det af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 176 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19, nu § 26:

”Efter bestemmelsen skal der tages hensyn til, om udvisning vil være særligt belastende på grund af udlændingens personlige forhold (alder, køn, helbredstilstand m.v.)”

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) blev affattelsen af udlændingelovens § 26, stk. 1, ændret i overensstemmelse med Udvisningsudvalgets forslag. Det fremgår blandt andet af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 848 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, til § 26:

”Bestemmelsen i den gældende § 26, nr. 6, sidste led, hvorefter der i forbindelse med en afgørelse om udvisning og inddragelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til udlændingens særligt svage stilling, tager efter bemærkningerne til lovforslag nr. L 150 til lov nr. 380 af 22. maj 1996 særligt sigte på udlændinge, der er stærkt fysisk eller psykisk handicappede.

Udvalget finder, at disse hensyn vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 26, nr. 3, hvorefter oplysninger om udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold skal indgå i afgørelsen.”

Endvidere fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 179 om alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, blandt andet:

”Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 1, kan finde anvendelse på såvel særlig lav som særlig høj alder.

Der kan være tale om, at udlændingen lider af en alvorlig sygdom, som enten ikke kan behandles i hjemlandet, eller som vil forværres betydeligt under hjemlandets klimatiske forhold. Der kan endvidere i visse særlige tilfælde blive tale om at tillægge den pågældendes køn betydning, jf. udlændingelovskommentaren, side 235.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 3, hensynet til udlændingens tilknytning til herboende personer, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, til § 26, blandt andet:

”I vurderingen af udlændingens tilknytning til herboende personer skal i overensstemmelse med gældende praksis vedrørende § 26, stk. 1, nr. 2, indgå, om den pågældende er gift eller fast samle-

vende med en herboende person, og om den pågældende har børn, forældre eller søskende her i landet.

I denne vurdering vil styrken af den faktiske tilknytning til de herboende personer tillige skulle indgå. Det vil således være af betydning, hvor nært forholdet til de pågældende kan anses at være.”

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 4, om hensynet til udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af blandt andet udlændingeloven. Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846-847 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser, til § 26, blandt andet:

”Udvalget har endvidere foreslået, at det i udlændingelovens § 26 præciseres, at der i overensstemmelse med forarbejderne til bestemmelsen samt under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, i forbindelse med en afgørelse om udvisning skal lægges vægt på, om beslutningen må antages at virke særligt belastende for den pågældendes nære familiemedlemmer her i landet.

Med henblik på en tydeliggørelse heraf foreslår udvalget, at vurderingen af udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer indsættes som et særskilt hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5.

I overensstemmelse med EMRK artikel 8 vil der således i forbindelse med afgørelsen om udvisning skulle lægges vægt på, om udlændingen her i landet har en ægtefælle, fast samlever eller mindreårige børn, som udvisningen vil have alvorlige følger for.

I vurderingen skal der bl.a. lægges vægt på, om udlændingens herboende ægtefælle, faste samlever eller mindreårige børn som følge af deres tilhørsforhold her til landet vil have særligt vanskeligt ved at følge med den udviste udlænding til dennes hjemland eller et andet land.”

Ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven, lov om ægteskabs indgåelse og opløsning og repatrieringsloven (Skærpet straf for ulovlig beskæftigelse, afskaffelse af madkasseordningen, styrkelse af oplysningsgrundlaget i sager om helbredsbedinget humanitær opholdstilladelse, præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed, fremhævelse af hensynet til familiens enhed, udvidelse af personkredsen, der kan modtage hjælp efter repatrieringsloven, m.v.) blev det i bestemmelsen udtrykkeligt anført, at der skal tages højde for hensynet til familiens enhed.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Nunez mod Norge (application no. 55597/09) af 28. juni 2011 forholdt sig til afvejningen mellem på den ene side den af klageren udviste svig og på den anden side udvisningens konsekvenser for hendes børn. Klager, der var dominikansk statsborger, var indrejst i Norge første gang

i 1996 og blev samme år efter vedtagelse af et bødeforlæg for tyveri tvangsmæssigt udsendt med indrejseforbud i to år. Klageren indrejste igen i Norge fire måneder senere under falsk identitet og ved brug af falsk pas. I den forbindelse oplyste hun, at hun ikke havde besøgt Norge tidligere, og at hun ikke var dømt for kriminalitet. Klageren indgik i 1996 ægteskab med en norsk statsborger og blev på urigtigt grundlag meddelt opholds- og arbejdstilladelse. I december 2001 indrømmede klageren forholdet i forbindelse med en afhøring hos politiet. Klageren blev i 2001 skilt og flyttede sammen med en dominikansk statsborger med fast ophold i Norge, med hvem hun fik to børn i 2002 og 2003. I 2005 blev parret separeret. Ligeledes i 2005 inddrog de norske myndigheder klagerens opholdstilladelse og traf afgørelse om, at hun skulle udvises med indrejseforbud i to år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at hensynet til den offentlige interesse i at udvise klageren vejede tungt i proportionalitetsafvejningen blandt andet henset til klagerens brud på et tidligere meddelt indrejseforbud, klagerens ulovlige ophold opnået på baggrund af falsk identitet samt en tidligere straf for kriminalitet. Domstolen bemærkede videre vedrørende klagerens artikel 8-rettigheder, at hun var indrejst i Norge som voksen uden forudgående forbindelse til landet, og at hun på intet tidspunkt under sit ulovlige ophold – fra sin genindrejse i 1996 og indtil hun i 2002 blev varslet om mulig inddragelse af opholds- og arbejdstilladelse – med rimelighed kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Endelig lagde Domstolen vægt på, at klagerens tilhørsforhold til sit hjemland var forblevet stærk uanset de forbindelser, hun havde knyttet i Norge igennem sit i øvrigt ulovlige ophold, og som anført uden, at hun kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Vedrørende hensynet til klagerens børns tarv bemærkede Domstolen, at klageren havde været børnenes primære omsorgsperson, fra de blev født, og indtil faderen ved dom i 2007 – blandt andet under henvisning til beslutningen om udvisning af klageren – fik forældremyndigheden, hvilket indebar, at børnene skulle forblive i Norge for at bo sammen med deres far. Domstolen bemærkede, at som følge af udvisningsbeslutningen og dommen om forældremyndighed ville børnene efter al sandsynlighed blive adskilt fra deres mor i næsten to år, hvilket var meget lang tid for børn på den alder. Der var heller ikke sikkerhed for, at klageren efter forløbet af de to år ville kunne vende tilbage. Under de givne omstændigheder måtte det lægges til grund, at børnene var sårbare. Hertil kom, at selvom klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget i 2001, traf myndighederne først i 2005 beslutning om at udvise hende med indrejseforbud. På den baggrund fandt Domstolen, at udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville udgøre en meget vidtrækkende foranstaltning i forhold til børnene. Henset navnlig til børnenes langvarige og tætte bånd til klageren, beslutningen i forældremyndighedssagen om at flytte børnene til faderen, det brud og den belastning, som børnene allerede havde været udsat for, og den lange tid, der var pågået, før myndighederne traf beslutning om udvisning med indrejseforbud, fandt Domstolen ikke i den foreliggende sag under de konkrete og helt særlige omstændigheder, der gjorde sig gældende, at der var

taget tilstrækkeligt hensyn til børnenes tarv i relation til artikel 8, hvorfor en udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville være i strid med EMRK artikel 8.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol tiltrådte derimod i dommen *Antwi m.fl. mod Norge* (application no. 26940/10) af 14. februar 2012 de norske myndigheders afvejning af på den ene side den offentlige interesse i at kunne sikre en effektiv immigrationskontrol og på den anden side hensynet til klagerens familier – herunder særligt klagerens 10-årige datters – behov for, at klageren forblev i Norge. Sagen vedrørte en ghanesisk statsborger, som i 2000 havde opnået opholds- og arbejdstilladelse i Norge på baggrund af en falsk identitet som portugisisk statsborger ved hjælp af forfalsket pas og fødselsattest. Klageren fik i 2001 en datter med en ghanesisk kvinde, der i 2000 havde opnået norsk statsborgerskab, og med hvem han i 2005 indgik ægteskab. I 2005 blev de norske myndigheder klar over, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse ved brug af en falsk identitet. De norske myndigheder advarede klageren om en eventuel udvisning i 2005 og traf i 2006 afgørelse om udvisning med indrejseforbud i fem år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at en udvisning af klageren med indrejseforbud i fem år ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 under henvisning til klagerens grove krænkelse ved opnåelse af ophold på baggrund af en falsk identitet. Hensynet til den offentlige interesse i udvisningen vejede tungere i proportionalitetsafvejningen end hensynet til klagerens familier behov for, at klageren forblev i Norge. Hensynene bag proportionalitetsafvejningen var blandt andet, at klageren ved indreisen i Norge ikke havde anden tilknytning til landet end sin fremtidige ægtefælle, og at klageren på intet tidspunkt efter sin indrejse i Norge med rimelighed kunne have forventet at kunne forblive i Norge. Domstolen bemærkede, at klageren var opvokset i Ghana og først som voksen ankom til Norge, hvorfor hans tilhørsforhold til Ghana måtte antages at være stærkere end det tilhørsforhold, han igennem sit ulovlige ophold havde opbygget i Norge. Hertil kom, at der ikke var særlige forhold, der gjorde, at ægtefællen ikke kunne følge med til Ghana, idet hun havde en baggrund i Ghana, og idet ægteskabet var blevet indgået i Ghana. Domstolen fandt videre, at effektueringen af udvisningsbeslutningen ikke ville være til gavn for klagerens datter, men at det – henset til at begge forældre var født og opvokset i Ghana og havde besøgt landet tre gange med deres datter – ikke ville være forbundet med uovervindelige vanskeligheder for klagerne at tage ophold i Ghana sammen eller i det mindste at fastholde regelmæssig kontakt. Domstolen bemærkede endvidere, at klagerens datter ikke havde et særligt behov for pleje, som hendes moder ikke alene ville kunne klare. Domstolen fandt, at sagen på væsentlige punkter adskilte sig fra den ovennævnte sag *Nunez mod Norge*, hvor Domstolen havde lagt afgørende vægt på de helt særlige omstændigheder, der havde gjort sig gældende vedrørende klagerens børn. I modsætning til børnene i sagen *Nunez mod Norge* fandtes klagerens datter i den aktuelle sag heller ikke at være særligt sårbar som følge af tidligere brud og belastning, ligesom

myndighederne i nærværende sag havde udvist klageren kort tid efter klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget, og han var blevet varslet om mulig inddragelse. Da der således ikke gjorde sig nogen særlige omstændigheder gældende, fandt Domstolen, at hensynet til barnets tarv var tillagt tilstrækkelig vægt ved beslutningen om udvisning af klageren, og Domstolen fandt derfor i denne sag ikke, at en udvisning af klager med indrejseforbud i fem år var i strid med EMRK artikel 8.

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 5, hensynet til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan forventes at tage ophold, fremgår blandt andet af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 177 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19:

”Efter bestemmelsen skal der også tages hensyn til udlændingens eventuelt manglende eller svage tilknytning til det eller de lande, hvor udlændingen efter en udvisning kan ventes at tage ophold. En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, f.eks. fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder. Udvisningen bør i så fald kun ske i særligt kvalificerede tilfælde. At forholdene i udlændingens hjemland generelt er ringere end forholdene her i landet, er ikke i sig selv et hensyn, der bør indgå i afvejningen, jfr. betænkning nr. 882/1979 side 118.”

Endvidere fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 183 under manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, blandt andet:

”Der sigtes med bestemmelsen til ringe tilknytning som følge af mangeårigt fravær og eventuelt fravær af tilbageværende nære slægtninge i hjemlandet.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 6, hensynet til risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 184 under risiko for overlast, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, nr. 5 [nu nr. 6], giver mulighed for at lade indgå i overvejelserne, om en udvisning vil medføre, at udlændingen i hjemlandet på ny vil blive straffet for den samme lovovertrædelse, som den pågældende er dømt for i Danmark. Princippet om »Ne bis in idem« er bl.a. fastslået i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, afsnit III, kapitel 1, jf. udlændingelovskommentaren, side 239.”

Se som eksempel på anvendelse af § 26-hensynene i sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 1, nr. 1, de i dette afsnit nævnte afgørelser: Soma/2018/32, Soma/2018/115, Soma/2018/36, Soma/2018/91 og Irak/2018/94, samt de i afsnit 6.4 nævnte afgørelser: Afgh/2018/81 og Syri/2018/61.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet én afgørelse vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4:

Nævnet **ophævede i december 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, således at han fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra [...], Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter for sin sikkerhed på grund af krigen. Udlændingestyrelsen meddelte [en nærmere angiven dato i begyndelsen af] 2015 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af de generelle forhold i Syrien. Ifølge tilladelsesresolutionen er tilladelsen givet på grundlag af generelle forhold som følge af væbnede kampe og angreb på civile. Styrelsen har ved vurderingen af sagen lagt vægt på, at personer som kommer fra områder i Syrien, hvor der foregår væbnede kampe, eller områder hvor der sker angreb mod civile, eller hvor der for nyligt har fundet sådanne handlinger sted, ved en tilbagevenden til hjemlandet aktuelt må anses for at være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Styrelsen har lagt vægt på Flygtningenævnets praksis efter beslutning truffet af Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 18. september 2013 samt efterfølgende måneds-rapporter fra Udenrigsministeriet om situationen i Syrien. Udlændingestyrelsen meddelte [en nærmere angiven dato i efteråret] 2018 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, idet styrelsen vurderer, at klageren ved en udsendelse til sit hjemland vil være i risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i henhold til udlændingelovens § 31, stk. 1. Styrelsen vurderer derfor, at der er risiko for, at klageren vil blive udsat for forfølgelse i Syrien, og at udsendelse derfor ikke kan finde sted i henhold til udlændingelovens § 31, stk. 1. Udlændingestyrelsen har anført, at klageren på den baggrund fremadrettet har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingestyrelsen inddrog samtidig klagerens opholdstilladelse efter § 7, stk. 2. Efter bestemmelserne i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, er det en udtrykkelig betingelse for inddragelse, at forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet bemærker, at klagerens opholdstilladelse oprindeligt er givet på baggrund af de generelle forhold i Syrien, og at styrelsen ved afgørelsen af [en nærmere angiven dato i efteråret] 2018 fortsat finder, at de generelle forhold er af en sådan karakter, at klageren ikke kan sendes tilbage til Syrien. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at forholdene kan anses for at have ændret sig på en sådan måde, at klageren ikke længere risikerer at blive udsat for en behandling som må anses for at være i strid med Den Europæiske

Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [en nærmere angiven dato i efteråret] 2018.” Syri/2018/62

Se som yderligere eksempler på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, den i formandskabets 26. beretning (2017), side 284ff., nævnte afgørelse Iran/2017/332, og de i formandskabets 22. beretning (2013), side 237ff., nævnte afgørelser Irak/2013/7 og Iran/2013/30.

Flygtningenævnet har i forlængelse af nævnets afgørelser den 15. august 2016 og den 15. september 2016 i fem principielle sager, jf. formandskabets 25. beretning (2016), i beretningsåret i lighed med 2017 truffet afgørelse i en række sager vedrørende somaliske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde vurderet, at forholdene i hjemlandet havde ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede, jf. 19, stk. 1, nr. 1. Der er her tale om sager, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid havde meddelt de somaliske statsborgere opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til daværende asylpraksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia i sig selv ville udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Udlændingestyrelsen henviste i den forbindelse særligt til dommen Sufi og Elmi mod Storbritannien (application no. 8319/07 og 11449/07) afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 28. juni 2011. Udlændingestyrelsen meddelte således de somaliske statsborgere i de pågældende sager beskyttelse under henvisning til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt.

Som eksempler på nævnets afgørelser i sager vedrørende spørgsmålet om inddragelse/nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen Rahanweyne og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har under sin oprindelige asylsag som asylmotiv henvist til, at han flere gange er forsøgt hvervet af Al-Shabaab. Hertil kommer, at man som følge af konflikterne i landet ikke kan leve i Somalia. Klageren har i forbindelse med inddragelsessagen henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive tvunget til at slå nogen ihjel eller selv vil blive slået ihjel. Klageren har oplyst, at hans far gerne ville være politiker i landet, men blev slået ihjel. Klageren tror, at hans far blev slået ihjel af politiske årsager af Al-Shabaab. Klagerens onkel blev også slået ihjel,

fordi han var politisk aktiv. Klageren frygter derfor, at han også vil blive slået ihjel på grund af blodhævn. Klageren har ikke hus eller familie i Mogadishu, hvorfor han ikke kan bo der. Klageren har under nævnsmødet yderligere oplyst, at nogle venner fra Facebook, har fortalt, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia vil blive slået ihjel af sin klan. Endelig har han henvist til, at han vil være i Al-Shabaabs søgelys som følge af, at han har opholdt sig flere år i Vesten. Udlændingestyrelsen meddelte [i starten af] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet tog ved nævnets afgørelse [i starten af] 2010 stilling til klagerens asylmotiv i forhold til Al-Shabaab. Nævnet fandt ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han var konkret og individuelt i søgelyset hos Al-Shabaab med henblik på hvervning og fandt således ikke, at han opfyldte betingelserne for at få asyl i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet finder fortsat ikke, at der er grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden til Mogadishu vil være i Al-Shabaabs søgelys, hverken som følge af det oprindelige asylmotiv, men heller ikke som følge af, at han har opholdt sig i Vesten i flere år. Nævnet kan heller ikke lægge til grund, at klageren risikerer at blive dræbt af sin klan, hvis han vender tilbage til Mogadishu. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren først under nævnsmødet har omtalt dette, ligesom han ikke nærmere har redegjort for baggrunden for, at hans klan skulle ønske at dræbe ham. Klageren har således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har siden andet halvår 2016 i flere sager tiltrådt, at den generelle situation i Mogadishu ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3. Forholdene i Mogadishu er, selvom de fortsat er skrøbelige og uforudsigelige forbedret, og ændringerne findes ikke at være af helt midlertidig karakter. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet fortsat, at dette er tilfældet, således at en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet skal endelig tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født og opvokset i Somalia og har boet i Mogadishu indtil sin udrejse i 2009. Han har efter det oplyste ingen nære familiemedlemmer i Somalia. Han har haft lovligt ophold i Danmark siden 2012 og har bestået Dansk 2, ligesom han efter det oplyste har gennemført 9. klasse. Han har siden sommeren

2016 arbejdet som rengøringsassistent. Den første tid få timer ugentligt og siden [sommere] 2017 i 30-37 timer ugentligt. Han taler noget dansk. Han har ingen familiemedlemmer i Danmark, men har under nævnsmødet oplyst, at han er forlovet med en herboende somalisk kvinde, og at parret skal giftes i [sommere] 2018. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at en inddragelse af hans opholdstilladelse ikke vil være særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2018/26

Nævnet **omgjorde** i **marts 2018** en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om inddragelse af en mandlig somalisk statsborgers opholdstilladelse, således at han fortsat har opholdstilladelse (B-status). Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen Hawiye, Haber Gedir og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har i forbindelse med sin oprindelige asylsag henvist til, at han forlod sit hjemland, fordi der var mange problemer. Man skulle deltage i krigen, ellers blev man slået ihjel af Al-Shabaab. Al-Shabaab beordrede klageren til Jihad mod de vantro. Klageren havde fire søskende. Tre af klagerens søskende er blevet slået ihjel af Al-Shabaab. Klageren har ingen familie tilbage i Somalia. Klageren har i forbindelse med inddragelsessagen som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af Al-Shabaab, som i 2008 forsøgte at tvangsrekruttere ham. Klageren blev i den forbindelse tilbageholdt i 10 dage, hvorefter han blev løsladt. Han har endvidere henvist til, at han ingen fremtid har i Somalia, og at han føler sig som dansker. Udlændingestyrelsen meddelte [i starten af] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. [I foråret] 2011 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse [truffet i sommere] 2010, idet klageren ikke havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at der er fremkommet nye oplysninger i sagen, der giver grundlag for en omgørelse af det tidligere meddelte afslag. Nævnet finder således fortsat ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Mogadishu er i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tids-

punkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Mogadishu er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet har på baggrund af baggrundsoplysningerne om forholdene i Mogadishu i flere afgørelser, herunder afgørelser fra januar 2018, udtalt, at nævnet ikke finder, at den generelle vold i Mogadishu har nået et niveau, der indebærer, at enhver, der vender tilbage til byen, vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der er ikke ved de seneste oplysninger om forholdene i Mogadishu ændret herved. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet fortsat, at situationen er af en sådan karakter, at en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet skal endelig tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født og opvokset i Mogadishu, hvor han har boet indtil sin udrejse i 2008. Han indrejste i Danmark i [efteråret] 2009 som 19-årig og blev meddelt opholdstilladelse i [starten af] 2012. Han har således på nuværende tidspunkt haft lovligt ophold i Danmark i godt seks år. Det lægges til grund, at klageren, siden han fik opholdstilladelse, har været selvforsørgende enten via arbejdsindtægter eller SU. Han har således under hele perioden været under uddannelse og har sideløbende hermed siden [starten af] 2016 været ansat på et plejehjem. Han har således bestået Dansk 2 og har opnået karakteren 12 i samfundsfag niveau g. Herudover har han i perioden 2014 – 2016 gennemført og bestået en 2-årig uddannelse som social- og sundhedshjælper. Han går for øjeblikket på VUC, hvor han har fagene dansk, matematik og samfundsfag. Han har planer om at videreudanne sig til sygeplejerske, og er i gang med at kvalificere sig til direkte at kunne blive optaget på sygeplejeskolen eller via social- og sundhedsassistentuddannelsen, som han aktivt søger praktikplads til i hele Storkøbenhavn. Han blev [i starten af] 2016 ansat i et vikariat på et plejehjem frem til [slutningen af] 2018 med minimum 28 timer ugentligt. I forlængelse af vikariatet blev han tilknyttet det faste vikarkorps på plejehjemmet, hvor han fortsat er ansat, og hvor han efter det oplyste arbejder omkring 20 timer ugentligt ved siden af sin skolegang. I sin fritid går klageren bl.a. til dans og fitness, ligesom han efter det oplyste synger og skriver musik. Han har både danske og somaliske venner. Han talte under nævnsmødet dansk, og det var på intet tidspunkt nødvendigt med tolkning. Der er under sagen fremlagt en lang række erklæringer, herunder fra afdelingslederen på det plejehjem, hvor han arbejder som vikar, fra lærere på VUC samt fra personer, der har kendt klageren, siden han ankom til Danmark. Efter en samlet og konkret vurdering af oplysningerne om klagerens personlige forhold finder Flygtningenævnet, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [truffet i starten af] 2017, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2018/115

Nævnet **stadfæstede i april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende inddragelse af opholdstilladelse vedrørende en somalisk statsborger. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen Ogaden og er sunni-muslim fra Dhobley, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. I 2010 udrejste klageren fra Somalia og flygtede til Sydafrika, hvor UNHCR i 2014 vurderede, at klageren var omfattet af flygtningekonventionen og egnet til genbosætning. Over for UNHCR har klageren som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at han nemt kunne blive slået ihjel. Klageren har videre henvist til, at han frygtede at blive tvangsrekrutteret af al-Shabaab. Til støtte for asylmotivet oplyste klageren, at han er født og opvokset i Dhobley-området, hvor hans familie havde dyrehold. I 2006 blev klagerens far slået ihjel i forbindelse med kampe mellem islamistiske grupper og regeringsstyrker i landsbyen, hvor familien havde bopæl. Da kamphandlingerne fandt sted, opholdt klageren sig udenfor landsbyen, hvor han tog sig af familiens dyr. Klageren var på dette tidspunkt 18 år. Klageren erindrede ikke, at familien havde problemer inden farens død, selvom der var krig i landet. De flygtede dog fra kamphandlinger adskillige gange og var tvunget til at flytte rundt i Dhobley-området for at undgå disse. I 2010 udrejste klageren fra Somalia, fordi den sikkerhedsmæssige situation i landet var forringet. Al-Shabaabs tilstedeværelse på klagerens hjemegn var voksende, og udover at tilegne sig landsbyfolkenes husdyr, forsøgte de at rekruttere dem. Nogle sluttede sig til al-Shabaab frivilligt, andre følte, at de ikke havde noget valg, og nogle blev slået ihjel, fordi de nægtede at tilslutte sig al-Shabaab. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren 2014] klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. § 7, stk. 2, som kvoteflygtning. Tilladelsen blev givet i overensstemmelse med daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Til partshørings samtalen i Udlændingestyrelsen [i foråret 2017] har klageren som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia i dag frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Han har videre henvist til den generelle situation i Somalia, og til at han frygter at blive tvangsrekrutteret af al-Shabaab eller regeringsstyrkerne. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at al-Shabaab tidligere har forsøgt at rekruttere ham. De ringede til ham 2-3 gange og sagde, at hvis han ikke samarbejdede, ville han blive slået ihjel. En enkelt gang fik al-Shabaab en af hans gamle klassekammerater til at opsøge ham. Klageren oplyste også, at personer, der kommer fra Europa eller USA er særligt udsatte, at han ikke har nogen familie i Somalia, og at hans bror, som er syg og bosat i Danmark, fortsat har brug for hans hjælp. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om, at han forud for sin udrejse af Somalia fik ca. tre opringninger eller sms'er fra al-Shabaab, der tillige sendte en af hans gamle klassekammerater med opfordring til at tilslutte sig al-Shabaab, til grund. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren aldrig er blevet opsøgt

af al-Shabaab, og at hans familie ikke oplevede andre episoder end, at deres dyr en gang blev stjålet i perioden fra 2006, hvor hans far døde og til 2010, hvor familien udrejste. Flygtningenævnet finder, at henvendelserne fra al-Shabaab ikke havde en sådan intensitet og karakter, at der er tale om asylbegrundende forfølgelse. Herefter, og idet det er otte år siden, klageren udrejste af Somalia, finder Flygtningenævnet, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han er profileret over for al-Shabaab, eller at han ved en tilbagemunden til Somalia vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af hans individuelle forhold. Flygtningenævnet bemærker, at der ikke er belæg for i inddragelsesvurderingen at skelne mellem udlændinge med opholdstilladelse efter § 7 og udlændinge med opholdstilladelse efter § 8. Nævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Somalia er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet, at de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, herunder i klagerens hjemområde i Dhobley uden for Kismayo, er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse [i efteråret 2014], således at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det fremgår af fact finding rapporter fra september 2015 og marts 2017 ("Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process; Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Nairobi, Kenya and Mogadishu, Somalia; 2-12 May 2015" og "South and Central Somalia, Security Situation, al-Shabaab Presence, and Target Groups"), at Kismayo er kontrolleret af AMISON, men at al-Shabaab har fri bevægelighed uden for byen og kontrollerer landområderne. Kismayo er den nærmeste store by i nærheden af Dhobley. Flygtningenævnet har derudover lagt vægt på, at det fremgår af de seneste baggrundsoplysninger, at al-Shabaabs måde at operere på i områder, som de har kontrollen over henholdsvis ikke har kontrollen over, generelt har ændret sig fra at være vilkårlige angreb mod civilbefolkningen til at være målrettede angreb mod profilerede personer, og at al-Shabaab ikke foretager disse angreb i områder, som de facto har kontrollen over. Flygtningenævnet finder, at disse ændringer – om end forholdene stadig er alvorlige – ikke er af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder herefter, at den generelle sikkerhedssituation i Dhobley ikke længere har en sådan karakter, at den indebærer, at enhver, der vender tilbage til byen, vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Dhobley, ikke udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet skal endelig tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren har haft opholdstilladelse siden

[vinteren 2014]. Han har bestået dansk prøve 1. Han har ikke opnået fast tilknytning til arbejdsmarkedet, men har været i praktikforløb to gange og i arbejde med løntilskud i tre måneder, ligesom han under nævnsmødet oplyste, at han for tiden har to måneder tilbage af et forløb med arbejde med løntilskud. Han har ikke nære slægtninge i Somalia. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af disse forhold, at en udsendelse af klageren til Dhobley ikke udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og at betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, derfor er opfyldt. Det ændrer ikke herved, at klageren har en bror og en svigerinde i Danmark.” Soma/2018/36

Nævnet **hjemviste i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk somali og sunni-muslim af trosretning fra [en by i Mahadaay-distriktet], Middle Shabelle, Somalia. Klageren har oplyst, at han ikke tilhører nogen bestemt klan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren, der indrejste i Danmark i foråret 2010, har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, som har forsøgt at hverve ham og dømt ham til døden. Endvidere frygter klageren at blive efterstræbt af sin plejefamilie. Klageren frygter endvidere, at hans liv ville være i fare i Somalia, fordi han ikke tilhører nogen bestemt klan. Flygtningenævnet stadfæstede i efteråret 2010 Udlændingestyrelsens afgørelse om asyl, hvor nævnet fandt, at klagerens forklaring forekom utroværdig og konstrueret til lejligheden. Efter hjemvisning meddelte Udlændingestyrelsen i foråret 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Klageren frygter endvidere, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil blive slået ihjel af sin plejefamilie, hvis han nægter at lade sine døtre omskære. Han frygter også, at han vil blive slået ihjel, hvis han nægter at lade sine børn rekruttere til eksempelvis al-Shabaab. Endvidere frygter klageren, at han vil blive udsat for repressalier, hvis han modsætter sig at lade sine døtre tvangsgifte. Derudover frygter klageren, at hans ægtefælle og børn vil blive tvangsfjernet fra ham, at hans børn bliver udsat for voldtægt, og at han i den forbindelse vil komme op og skændes med sin plejefamilie. Det er oplyst, at klagerens tre mindreårige børn har søgt om asyl i Danmark lige før nævnsmødet, under hvilken sagsbehandling klagerens ægtefælle forven-

tes at ville blive inddraget. Under hensyntagen til den nære sammenhæng mellem klagerens nægtelse af forlængelsessag og klagerens mindreårige børns asylsager, herunder de nye påberåbte asylmotiver vedrørende klagerens mindreårige børn, som klageren har påberåbt sig under samtalen med Udlændingestyrelsen i [slutningen af] 2017, finder Flygtningenævnet det mest hensigtsmæssigt, at disse sager behandles samtidigt. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.” Soma/2018/63

I en række sager vedrørende spørgsmålet om inddragelse/nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, har Udlændingestyrelsen i forbindelse med partshøringen vurderet, at de ikke længere kunne lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, selvom klagerens oprindelige meddelte opholdstilladelse helt eller delvist var begrundet i klagerens individuelle forhold. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen, Hawiye, subklan [A], subsubklan [B] og familieklan [C]. Han er sunni-muslim fra Qoryooley i Shabelle Hoose-regionen i det sydlige Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive efterstræbt af al-Shabaab, idet han ikke har tilsluttet sig dem. Klageren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at al-Shabaab havde magten i hans hjemby, og at de i starten af 2013 begyndte at tvangsrekruttere personer fra klagerens område. Al-Shabaab fortalte således befolkningen, at de skulle møde op i den lokale moské, men klageren og hans familie mødte ikke op i moskéen. I [begyndelsen af] 2013 opsøgte al-Shabaab derfor familiens bopæl. De tvang klageren og hans far og bror udenfor og tog dem med til en træningslejr, hvor de fik at vide, at de skulle træne. I træningslejren var der andre, som al-Shabaab havde tilbageholdt, og al-Shabaab inddelte dem i tre grupper efter deres fysiske niveau. Klageren var i den mellemste gruppe. Grupperne blev herefter løsladt. Noget tid senere kom al-Shabaab til det marked, som klageren arbejdede ved. Al-Shabaab lukkede alle butikkerne og sagde til dem, at de skulle lukke butikken og møde op i moskéen, når der var bøn. I [begyndelsen af] 2013 kørte al-Shabaab klageren og andre fra den nævnte langt væk fra Qoryooley, hvor de fik at vide, at de skulle deltage i nogle kampe. Samme aften forsøgte klageren og tre til fire af hans venner at flygte, men klageren blev fanget og bragt tilbage. Klageren fik senere at vide, at to af hans venner var blevet slået ihjel under flugtforsøget. Klageren blev herefter låst inde i syv dage. Han blev pisket hver morgen og aften og overhældt med koldt vand. Efter syv dage blev han løsladt og fik at vide, at han den følgende morgen skulle møde op på al-Shabaabs hovedkontor. Herefter udrejste klageren af So-

malia. Efter klagerens udrejse af Somalia, blev hans far opsøgt af al-Shabaab, fordi faren havde hjulpet klageren med hans udrejse. Al-Shabaab slog faren ihjel, idet de skød ham i maven. Efterfølgende blev klagerens bror og morbror også slået ihjel af al-Shabaab, men klageren ved ikke hvorledes. Broren blev slået ihjel [i foråret] 2013. I [sommeren] 2013 tog klagerens ægtefælle, mor og søster ophold i Kenya, fordi klagerens ægtefælle blev forsøgt tvangsgift med et medlem af al-Shabaab. Klageren har som yderligere asylmotiv henvist til, at han frygter sin forhenværende kærestes ægtefælle og familie, idet de har haft et udenomsægteskabeligt forhold. Klageren har til støtte for dette asylmotiv forklaret, at han i Danmark indledte et forhold til den somaliske kvinde, [D]. [D] blev gravid, men aborterede. Hun havde en somalisk ægtefælle, der opholdt sig i Somalia, mens hende og klagerens forhold stod på. På et tidspunkt fik [D]'s ægtefælle, [E], opholdstilladelse i Danmark på baggrund af sit ægteskab med hende. Da han kom til Danmark opdagede han, at klageren og [D] havde haft et forhold. Ægtefællen truede klageren i januar 2016 og rejste tilbage til Somalia. Endeligt har klageren henvist til, at brønden i hans landsby er blevet lukket, hvorfor landsbyen ikke længere forsynes med vand. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afgørelsen er ikke begrundet nærmere, men Udlændingestyrelsen har i et internt notat om afgørelsen anført begrundelsen herfor. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen må anses for delvist at have lagt klagerens forklaring om sit asylmotiv i forhold til al-Shabaab til grund, og at afgørelsen således er begrundet i klagerens individuelle forhold. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring til grund om, at han og hans familie blev opsøgt på bopælen af al-Shabaab, og at ansøgeren sammen med mange andre blev taget til et område i udkanten af byen, hvor de blev slået og fik at vide, at de ville blive slået ihjel, hvis de ikke hjalp al-Shabaab. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge klagerens øvrige forklaring om sit oprindelige og senere asylmotiv til grund, idet forklaringen herom er meget usikker, divergerende og udbyggende, hvorfor forklaringen i det hele tilsidesættes som utroværdig. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at klageren vedrørende sit oprindelige asylmotiv oprindeligt har forklaret, at én af hans venner blev slået ihjel, da de flygtede fra al-Shabaab, mens han nu har forklaret, at to af hans venner blev slået ihjel, ligesom klageren har forklaret divergerende om, hvor mange gange han blev opsøgt af al-Shabaab på markedet. Endvidere har klageren oprindeligt forklaret, at han talte med sin far efter sin ankomst til Danmark, mens klageren under mødet i Flygtningenævnet først forklarede, at han ikke havde talt med sin far, men senere – efter at være blevet foreholdt sin tidligere forklaring til udlændingemyndighederne – forklarede, at han havde talt med sin far. Det bemærkes i den forbindelse, at det ifølge klageren skulle have været den sidste samtale, han havde med sin far, inden faderen døde. Yderligere har klageren forklaret divergerende om, hvilke familiemedlemmer han havde og fortsat har i Somalia. Flygtningenævnet finder endvidere klagerens forklaring om, at han under sin angivelige sidste tilbageholdelse af al-Shabaab dagligt i syv dage

skulle have fået 200 piskeslag med en læderpisk, og at han som følge heraf skulle være blevet alvorlig såret, for utroværdig henset til, at klageren selv har forklaret, at han ikke har egentlige skader eller ar som følge heraf. Vedrørende klagerens påståede konflikt med en somalisk mand har klageren forklaret udbyggende, idet han først for Flygtninge-nævnet har forklaret, at den pågældende mand har truet klageren med en kniv, ligesom klageren har forklaret divergerende om, hvorfra han er bekendt med, at den somaliske mand, der nu angiveligt skulle være tilbage i Somalia, fortsat ønskede at slå klageren ihjel. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder om den formindskede risiko for tvangsrekruttering i Somalia, sammenholdt med at AMISOM nu har kontrollen i klagerens hjemby, og at klageren ikke kan anses for særlig profileret, finder Flygtninge-nævnet ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgning af al-Shabaab. Flygtninge-nævnet finder derfor ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Herefter, og da det af baggrundsoplysningerne vedrørende de generelle forhold i Somalia fremgår, at forholdene er forbedret siden klagerens udrejse, og at forbedringen – uanset at forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ikke er af helt midlertidig karakter, finder Flygtninge-nævnet heller ikke, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtninge-nævnet skal herefter tage stilling til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født og har boet i Somalia frem til sin udrejse som ca. 19-årig i [begyndelsen af] 2013, og han har siden [foråret] 2013 opholdt sig i Danmark. Han taler somalisk, skriver somalisk og har gået 3 ½ år i skole i Somalia. Ansøgeren har taget 9. og 10. klasse i Danmark og har siden [foråret] 2017 arbejdet som vikar, men har først fået varig ansættelse 15 timer om ugen som handicaphjælper i [efteråret] 2017. Klageren ønsker til [sommer] 2018 at påbegynde uddannelsen som elektriker. Han er sund og rask og har ingen familie her i landet, men har i hvert fald en onkel i Somalia. Flygtninge-nævnet finder efter en samlet og konkret vurdering af klagerens forhold, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2017.” Soma/2018/32

Nævnet **ophævede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Klageren tilhører Hawiye-klanen og er muslim fra [...], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af Al-Shabaab, idet han er efterstræbt af militsen. Til støtte herfor har klageren oplyst, at Al-Shabaab angreb hans bo-

pæl [i foråret] 2013, og at klageren og hans søn i den forbindelse blev kidnappet. Klageren var tilbageholdt i omkring en måned. Han formåede under sin tilbageholdelse at grave en tunnel, hvorved han flygtede. Klageren udrejste dernæst af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afgørelsen er ikke begrundet nærmere, men det fremgår af Udlændingestyrelsens tilladelsesresolution af [sommeren] 2013, at klageren er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 med følgende begrundelse: "Uanset at ansøgers forklaring forekommer påfaldende, finder Udlændingestyrelsen ikke at kunne afvise, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i et asylrelevant modsætningsforhold til Al-Shabaab. Vi har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundoplysninger omkring menneskerettighedssituationen i Somalia, herunder at ansøger kommer fra et område i Hiraan regionen, der stadig ses kontrolleret af Al-Shabaab." Flygtningenævnet bemærker, at det i Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2017 om inddragelse af klagerens opholdstilladelse er anført, at opholdstilladelsen er meddelt med henvisning til Udlændingestyrelsens vurdering af, at det på daværende tidspunkt ville udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at tilbagevende klageren til Somalia. Udlændingestyrelsen lagde vægt på de generelle forhold i det centrale og sydlige Somalia på daværende tidspunkt. I Udlændingestyrelsens berigtigelse af [efteråret] 2017 er det derimod anført, at Udlændingestyrelsen nu vurderer, at man ikke kan lægge klagerens forklaring til grund om hans konflikt med Al-Shabaab, selv om Udlændingestyrelsen tidligere vurderede, at man ikke med fornøden sikkerhed kunne afvise, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville stå i et asylbegrundende modsætningsforhold til Al-Shabaab. Flygtningenævnet kan efter en samlet vurdering af klagerens forklaring om asylmotivet i det væsentlige lægge forklaringen til grund, idet forklaringen på afgørende punkter fremstår sammenhængende og detaljeret. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren har sandsynliggjort sit asylmotiv, således som Udlændingestyrelsen også oprindeligt fandt grundlag for i tilladelsesresolutionen af [sommeren] 2013. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at Al-Shabaab angreb klagerens bopæl [i foråret] 2013, og at klageren og en af hans sønner i den forbindelse blev kidnappet. Under klagerens tilbageholdelse blev han flere gange udsat for overgreb og beskyldt for at samarbejde med myndighederne, indtil det lykkedes ham at flygte. Klageren har herved sandsynliggjort, at han er efterstræbt af Al-Shabaab, og at det har været nødvendigt for klageren at flygte fra Somalia. Flygtningenævnet bemærker, at der ikke er fremkommet konkrete nye oplysninger om asylmotivet, og at forekommende divergenser i klagerens forklaring må anses for at være af mindre betydning, herunder om klageren har tildækket et hul med sit tøj eller et lagen. Flygtningenævnet finder, at det ikke vil være rimeligt at henvise klageren til at tage ophold et andet sted i Somalia, og nævnet lægger herved vægt på karakteren af klagerens individuelt og konkret begrundede modsætningsforhold til Al-Shabaab. Nævnet finder ikke, at

en ændring af de generelle forhold i den centrale og sydlige del af Somalia kan udgøre et tilstrækkeligt grundlag for en inddragelse af klagerens opholdstilladelse i denne konkrete sag. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommere] 2017, som berigtiget [i efteråret] 2017, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2018/61

Nævnet **ændrede i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse, således at en mandlig statsborger fra Somalia fortsat har opholdstilladelse (B-status) i Danmark. Klageren indrejste i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen [X] og er sunni-muslim af trosretning. Klageren er født i Mogadishu i Somalia, men har siden 1997 og frem til sin udrejse opholdt sig i Kismayo i Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive tvangsrekrutteret af De Islamiske Domstole, dvs. al-Shaabab. Til støtte for sit oprindelige asylmotiv har klageren oplyst, at han på tidspunktet for sin udrejse boede hos en mand ved navn [A] og dennes familie. En dag blev klageren og [A’s] søn, [B], og cirka 25 andre unge samlet op på gaden og taget til fange af personer fra De Islamiske Domstole. Klageren og [B] blev tilbageholdt i cirka fem timer, indtil [A] betalte løsepenge. I forbindelse med løsladelsen sagde personerne fra De Islamiske Domstole, at hvis klageren og [B] blev taget til fange igen, ville de kun blive løsladt, såfremt [A] betalte en endnu større løsesum. Omkring tre uger senere udrejste klageren sammen med [A] og [B], fordi Abdulqadir blev beskyldt af De Islamiske Domstole for at stå bag drabet på to af deres medlemmer. De rejste sammen fra Somalia til Etiopien, hvorfra klageren rejste videre til Tyrkiet sammen med en kvinde. I [foråret] 2008 rejste klageren til Grækenland, og [i sensommere] 2009 fløj klageren fra Grækenland til Danmark. Klageren har oplyst, at han fortsat frygter at blive tvangsrekrutteret af al-Shaabab. Derudover har klageren henvist til, at han som udefrakommende uden familie og netværk, vil være i risiko for uretmæssige anklager fra myndighedernes side. [Primo] 2010 meddelte Udlændingestyrelsen klageren tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Afgørelsen er ikke nærmere begrundet, men Udlændingestyrelsen har i et internt notat om afgørelsen anført begrundelsen herfor. Det fremgår heraf, at Udlændingestyrelsen har lagt klagerens forklaring om sit asylmotiv i forhold til al-Shaabab til grund, og Flygtningenævnet finder således, at afgørelsen er begrundet i klagerens individuelle forhold. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte den oprindelige troværdighedsvurdering af klagerens forklaring. Det kan således lægges til grund, at klageren, da han var 14 år gammel, sammen med en række andre unge blev fanget og tilbageholdt af De Islamiske Domstole, men blev løsladt samme dag mod kaution fra sin plejefar. Det kan endvidere lægges til grund, at klagerens plejefar efterfølgende blev beskyldt for at have slået to personer ihjel fra De Islamiske Domstole, hvilket var baggrunden for, at ansøgerens

plejefar flygtede fra Somalia sammen med bl.a. klageren. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at AMISOM siden 2012 har udøvet kontrollen i Kismayo. På denne baggrund og under henvisning til den tid der er forløbet, til at klageren efter det oplyste ikke havde andel i plejefarens konflikt og til, at tilbageholdelsen af klageren må antages at have været led i en generel hvervning af unge mennesker, finder Flygtninggenævnet ikke, at klageren på nuværende tidspunkt kan antages at være profileret i forhold til De Islamiske Domstole/al-Shabaab. Flygtninggenævnet finder derfor, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia på nuværende tidspunkt ikke er i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtninggenævnet endvidere, at de generelle forhold i Kismayo er forbedret – om end forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtninggenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Kismayo heller ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtninggenævnet skal herefter tage stilling til, om en nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er født i Somalia og har boet i landet, indtil han udrejste som 14-årig. Han tilhører en minoritetsklan og har ingen familie eller netværk i Somalia, idet hele hans familie blev slået ihjel, da klageren var fem år gammel, og idet hans plejefar flygtede fra Somalia sammen med klageren. Klageren har haft ophold i Danmark siden 2009, hvor han som 17-årig indrejste i landet. Han blev meddelt opholdstilladelse [primo] 2010 og havde således haft lovligt ophold i syv år og otte måneder [i sensommeren] 2017, hvor Udlændingestyrelsen traf beslutning om, at klagerens opholdstilladelse ikke ville blive forlænget. Klageren har siden han var 18 år været selvforsørgende, bortset fra en periode på nogle måneder efter meddelelsen om, at hans opholdstilladelse ikke ville blive forlænget, hvor han som følge heraf var sygemeldt. Han har således været ansat hos McDonalds' i en periode på tre år, hvorefter han gennemførte grundforløbet på serviceassistentuddannelsen. Han har siden [sommeren] 2018 haft arbejde hos Grundfos. Klageren taler godt dansk, og der var ikke behov for tolkning under nævns-mødet. Han har bestået prøve i Dansk 2 med et karaktergennemsnit på 9, Folkeskolens Afgangsprøve i matematik og engelsk samt enkeltfag i dansk, samfundsfag og matematik, alle med gode resultater. Klageren har været medlem af [en forening] siden [vintren] 2011, hvor han bl.a. fungerer som livredder og spiller fodbold. Klageren har ingen familiemæssig tilknytning til Danmark, men har efter det oplyste både danske og somaliske venner. Efter en samlet og konkret vurdering af disse oplysninger finder Flygtninggenævnet, at en nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Flygtninggenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [...], således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2018/91

Flygtningenævnet har udover sagerne vedrørende somaliske statsborgere truffet afgørelse i én sag vedrørende inddragelse af opholdstilladelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1.

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Mosul. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter ISIL, idet han tidligere er blevet afkrævet økonomisk støtte af dem. Klageren har endvidere henvist til, at han siden sine universitetsstudier har tegnet portrætter af nøgne eller delvist nøgne kvinder. Klageren modtog dog beskeder online og i sin forretning om, at han skulle stoppe med at tegne nøgne kvinder. Klageren har desuden henvist til de generelle forhold for sunnimuslimer i Irak, at hans forældre er udrejst til Tyrkiet, og at han ikke længere har kontakt til sine to søskende. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2016 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2, jf. § 7, stk. 2. [I foråret] 2018 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1.pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker, at efter de nu foreliggende baggrundsoplysninger om den generelle sikkerhed i Irak, herunder i Mosul-området, er sikkerhedssituationen ikke længere isoleret set asylbegrundende blandt andet under hensyn til, at ISIL ikke har kontrol over klagerens hjemområde. Endvidere bemærkes, at klageren, der, uanset at han i lighed med andre forretningsdrivende, forud for udreisen for omkring fem år siden, blev opkrævet skat af ISIL, dog ikke findes at være særskilt profileret over for denne organisation. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, hvorfor betingelserne for at nægte en forlængelse af klagerens opholdstilladelse findes opfyldt. De generelle forhold for sunnimuslimer i Irak vurderes ikke i sig selv at være asylbegrundende. Spørgsmålet er herefter, hvorvidt en hjemsendelse vil være særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Dette findes ikke at være tilfældet. Det bemærkes herved, at klageren er født og opvokset i Irak, som han forlod som 26-årig, at han har søskende og muligt forældre i Irak, at han ikke har familie i Danmark, at han ikke har gennemført et uddannelsesforløb i Danmark, og at han ikke har haft arbejde i Danmark. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2018/94

Om betydningen af generelt vanskelige forhold henvises i øvrigt til afsnit 5.1.4.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet henvises til afsnit 8.5.

6.4 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 7, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til afsnit 6.3.

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 4 sager vedrørende 8 personer vedrørende inddragelse af opholdstilladelse på grund af svig.

Nævnet **stadfæstede i februar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren 2009] klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af den oprindelige sag, at klageren udfyldte asylskema samt et familieskema [i foråret 2009], hvor han oplyste, at hans forældre hed [A] og [B], samt at hans søster hed [C]. Det fremgår videre, at klageren til asylsamtalen [i foråret 2009] oplyste, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive kidnappet og slået ihjel af [D’s] bande. Klageren oplyste videre, at han var blevet bortført af [D] to gange, samt at klagerens fars fætter var blevet bortført og slået ihjel af den samme bande. Klageren oplyste videre, at han blev kidnappet første gang i 2003. Klageren var blevet vækket af tre bevæbnede mænd om natten. Klageren blev kørt til et

hemmeligt sted, hvor han blev udsat for vold. Klageren blev løsladt efter ni til ti dage, fordi klagerens far havde betalt en løsesum. Klageren var på hospitalet i 14 dage, hvor efter han var syg i fire måneder. Klageren har endvidere oplyst, at [D] var tidligere mujaheddiner og talibaner, hvorfor han var en meget magtfuld mand. Klagerens far var meget velhavende, idet han havde sit eget vognmandsfirma samt jordareal. Da klageren blev rask flyttede han og hans familie til Iran. De vendte tilbage til Afghanistan i 2006. Kort tid herefter blev klagerens fars fætter kidnappet og slået ihjel af en bande, som lagde hans afhuggede hoved foran klagerens forældres dør. Få dage efter klagerens fatters fars begravelse var klageren på vej hjem. Da klageren var på vej hjem, blev han igen kidnappet og kørt til et sted, hvor han var tilbageholdt i fem til seks nætter. Klageren blev løsladt, fordi klagerens far betalte en løsesum igen. Klageren og hans familie rejste til Iran igen. [I efteråret 2008] rejste klageren og hans familie tilbage til Afghanistan, idet de var blevet udvist af Iran. Klageren og hans familie tog ophold i Herat. En nat kom der tre personer ind i haven. Klagerens far så personerne, og var sikker på, at en af personerne var i [D's] bande. Umiddelbart herefter flygtede klageren og hans familie fra Afghanistan. [I foråret 2009] indrejste klagerens bror og svigerinde i Danmark og søgte om asyl. De pågældende oplyste ikke, at de var i familie med klageren. De pågældende blev [i starten af 2010] meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. [I sommeren 2010] indrejste klagerens forældre i Danmark og søgte om asyl. Klagerens forældre oplyste ikke, at de var klagerens forældre. De oplyste, at de havde en søn, [E], som boede i Danmark, en søn ved navn [F], der var blevet slået ihjel i Afghanistan, samt en datter ved navn [C], der boede i Italien. [I sommeren 2013] modtog Udlændingestyrelsen en henvendelse, hvoraf fremgik, at klagerens familie ikke var forfulgt af Taliban, samt at den søn, som klagerens forældre havde oplyst var blevet slået ihjel i Afghanistan, var identisk med klageren. Det fremgik endvidere, at klageren og hans familie lige havde været i Iran, fordi klageren skulle giftes. Der blev i den forbindelse henvist til en række fotografier på klagerens Facebook-profil, hvor klageren stod sammen med sin familie. Klagerens forældre blev på baggrund heraf indkaldt til samtaler hos Udlændingestyrelsen. Klagerens forældre oplyste, at klageren ikke var deres søn, men derimod en bekendt, som de havde mødt i Danmark. Klageren blev herefter indkaldt til samtale hos Udlændingestyrelsen. Klageren fastholdt sit angivne asylmotiv og bestred, at hans forældre opholdt sig i Danmark. Klageren oplyste videre, at navnesammenfaldet mellem de pågældendes navne og de navne, som klageren havde oplyst som sine forældres navne, var tilfældigt, samt at han ikke havde nogen brødre. Klageren oplyste endelig, at de pågældende var klagerens bekendte, som han havde mødt i Danmark. Herefter afholdt Udlændingestyrelsen samtaler med klagerens bror og svigerinde. Klagerens bror og svigerinde oplyste, at klageren var henholdsvis deres bror og svoger. De oplyste videre, at de havde undladt at oplyse om deres tilknytning til klageren ved indreisen i Danmark. På baggrund af samtalerne udfald besluttede Udlændingestyrelsen at gennemføre en DNA-undersøgelse, som kunne oplyse nær-

mere om slægtskabet mellem klageren, hans forældre samt hans bror. Konklusionen på DNA-undersøgelsen var, at klageren med meget stor sandsynlighed var søn af de ovennævnte, samt at [E] med høj sandsynlighed var klagerens bror. Klagerens advokat oplyste herefter, at klagerens asylmotiv var grundløst, samt at klageren ikke havde oplyst det rigtige asylmotiv ved indrejsen i Danmark. Klageren havde derimod været impliceret i de begivenheder som hans forældre og bror havde beskrevet som deres asylmotiv. Klageren havde oplyst et falsk motiv, fordi han havde fået at vide, at han ville få afslag på asyl, hvis han blev sat i relation til en episode, hvor klagerens far havde slået en person ihjel. Klageren var efterfølgende bange for at ændre sit asylmotiv. Klageren og hans familiemedlemmer blev herefter indkaldt til samtaler hos Udlændingestyrelsen på ny. Under samtalen erkendte klageren, at han havde givet urigtige oplysninger om sit asylmotiv ved indrejsen i Danmark. Klageren oplyste, at hans nye asylmotiv var det samme som hans forældres. Klagerens forældre havde henvist til, at klagerens far havde skudt en tyv, hvorefter klagerens bror [F] var blevet slået ihjel som hævn, samt at klageren og hans familie var blevet truet på livet af Taliban. Klageren og hans familie var udrejst sammen af Afghanistan. Klageren erkendte endvidere, at han havde afgivet urigtige oplysninger om, at han ikke var i familie med sin bror eller sine forældre. Om klagerens personlige forhold, oplyste han, at han var gift og boede sammen med sin ægtefælle, som var blevet familiesammenført til Danmark i 2014. Klageren har ikke børn. Klageren oplyste videre, at han var rejst alene til Iran for at hente sin ægtefælle i 2014. Klageren oplyste endvidere, at han var blevet uddannet som social- og sundhedsassistent [i foråret 2016]. Klageren oplyste endelig, at han havde deltaget i danskundervisning. Klagerens advokat har efter ovennævnte samtale oplyst, at klageren har oplyst, at den tyv, som hans far slog ihjel, var en person fra [G's] gruppe, som var en del af Taliban. Klagerens advokat oplyste videre, at klageren havde været i beskæftigelse som tilkaldevikar siden [efteråret 2016]. Udlændingestyrelsen nægtede på den baggrund at forlænge klagerens opholdstilladelse [i starten af 2017], med begrundelsen at klageren havde opnået opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 2. Flygtningenævnet er i alt væsentligt enig i Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet finder således, ligesom Udlændingestyrelsen, efter en samlet vurdering af oplysningerne i klagerens sag, at der er grundlag for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, med henvisning til, at klageren har opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og at klageren ikke kan meddeles asyl på nyt grundlag efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet finder, at klageren – som erkendt af ham – bevidst har afgivet urigtige oplysninger om sit oprindelige asylmotiv, hvorfor der er grundlag for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, med henvisning til, at klageren har opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1. Flygtningenævnet finder desuden af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at der ikke er grundlag for at forlænge

klagerens opholdstilladelse under henvisning til de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold. Flygtningenævnet finder, ligesom Udlændingestyrelsen, endvidere, at klagerens forklaring om sit nye asylmotiv er utroværdig og konstrueret til lejligheden, at klageren bevidst og i samarbejde med de øvrige familiemedlemmer har givet urigtige oplysninger i sin asylsag, og at klagerens forklaring om sit nye asylmotiv er utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder, ligesom Udlændingestyrelsen, at klagerens generelle troværdighed er betydeligt svækket som følge af klagerens oprindelig urigtige oplysninger om sit asylmotiv, hvilke oplysninger klageren indledningsvis har fastholdt også under samtalen i Udlændingestyrelsen i 2014. Flygtningenævnet finder, ligesom Udlændingestyrelsen, at klageren og de øvrige familiemedlemmer på centrale punkter har afgivet divergerende og skiftende forklaringer om asylmotivet og i øvrigt andre begivenheder, hvilket Flygtningenævnet finder, bestyrker, at klagerens troværdighed er svækket, og at klagerens forklaring om sit asylmotiv ikke kan lægges til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de divergenser, der er anført af Udlændingestyrelsen, dog at Flygtningenævnet finder, at der ikke er divergenser af betydning for så vidt angår [F's] navn, antallet af tyve, mosterens navn, bede- og sørgebage efter begravelsen, og hvorvidt der blev kastet en sten på eller gennem en rude, ligesom Flygtningenævnet finder, at der ikke kan lægges vægt på det, der er anført i lægejournalen om [B's] børn. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at hverken klageren eller de øvrige familiemedlemmer i Flygtningenævnet har forklaret særligt detaljeret om [F] og begivenheder vedrørende ham, ud over at de samstemmende har forklaret, at [F] var glad for fodbold og sit studium. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at [B] i Flygtningenævnet har forklaret, at hun har mange minder om [F], men direkte adspurgt har forklaret, at hun ikke kan huske nærmere om ham, mens hun i øvrigt har kunnet forklare detaljeret om andre forhold, der er foregået for længere tid siden. Det gør på den baggrund ingen forskel, at klageren og de øvrige familiemedlemmer i alt væsentligt har forklaret samstemmende i Flygtningenævnet, i hvilken forbindelse bemærkes, at Flygtningenævnet finder, at det er påfaldende, at klageren og de øvrige familiemedlemmer nu har forklaret så samstemmende og har fremhævet de samme ting vedrørende de enkelte begivenheder, hvilket efterlader det indtryk, at klageren og de øvrige familiemedlemmer forud for mødet i Flygtningenævnet har samstemt deres forklaringer, hvorfor forklaringerne ikke fremstår som selvoplevede. Det gør endvidere ingen forskel, at der i Flygtningenævnet er fremlagt ældre fotos af familien, hvor han og [E] samt angiveligt søsteren [C] og broren [F] er på som børn. Det gør heller ingen forskel, at der er fremlagt fotos af et gravsted angiveligt for [F], i hvilken forbindelse i øvrigt bemærkes, at fødselsåret for afdøde på gravstenen er ca. fire år tidligere end det af klageren og de øvrige familiemedlemmer oplyste fødselsår. Det gør endelig ingen forskel, at der er fremlagt fotos af angiveligt [F's] karakterblad fra skolen, hvorved bemærkes, at det af baggrundsoplysningerne, herunder Landinfos temannotat "Afghanistan: Tazkera, pass og andre ID-dokumenter", udgivet 20. oktober 2016,

og Udlændingestyrelsens fact finding-rapport ”Afghanistan, Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, Report from DIS’s fact-finding mission to Kabul, Afghanistan, 25 February to 4 March 2012”, fremgår, at det ifølge kilder i Afghanistan er muligt at skaffe alle typer falske dokumenter i hele Afghanistan. Flygtningenævnet finder herefter, at det ikke kan udelukkes, at klageren har haft en bror ved navn [F], og at denne er afgået ved døden, men Flygtningenævnet finder, at klageren som følge af det ovenfor anførte ikke har sandsynliggjort, at denne er død under de omstændigheder, som klageren har anført. Herefter, og idet det af klagerens advokat om forholdene i forbindelse med klagerens forklaring i Udlændingestyrelsen ikke kan føre til et andet resultat, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/81

Nævnet **stadfæstede i december 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Syrien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive slået ihjel af Den Frie Syriske Hær og de syriske myndigheder. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes ægtefælle arbejdede som chauffør for flere ledende myndighedspersoner i Syrien. I [foråret] 2013 blev klagerens ægtefælle tilbageholdt af Den Frie Syriske Hær ved en kontrolpost. Han blev taget til et ukendt sted af et ukendt antal personer, som udsatte ham for fysiske overgreb, og som sagde, at han skulle samarbejde med dem. Under tilbageholdelsen fremsatte Den Frie Syriske Hær trusler mod klagerens ægtefælle og familie. Klageren har endvidere anført, at hendes bopæl er blevet ransaget tre gange af det syriske militær. Under den ene ransagning blev klageren udsat for fysiske overgreb. Klageren har endelig anført, at hendes ægtefælle blev tilbageholdt af de syriske myndigheder, idet de mistænkte ham for at samarbejde med Den Frie Syriske Hær. Hun har forklaret, at hun ikke er sikker herpå, idet hun måske har blandet nogle episoder sammen. Klageren og hendes yngste datter udrejste herefter af Syrien. Udlændingestyrelsen meddelte [en nærmere angiven dato i sommeren] 2013 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen lagde klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund og lagde vægt på, at hun forklarede sammenhængende og detaljeret. Udlændingestyrelsen lagde endvidere vægt på, at klagerens forklaring understøttedes af de foreliggende oplysninger om menneskerettighedssituationen i Syrien på daværende tidspunkt. Udlændingestyrelsen fandt således, at klageren havde et individuelt beskyttelsesbehov i forhold til såvel Den Frie Syriske Hær som de syriske myndigheder. Udlændingestyrelsen nægtede at forlænge klagerens opholdstilladelse [en nærmere angiven dato i efteråret] 2018, idet klageren havde opnået opholdstilladelse ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk.

2, nr. 1. Klageren blev i denne forbindelse meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet tiltræder, at der foreligger sådanne divergenser mellem klagerens forklaringer og hendes ægtefælles forklaringer, at det ikke kan lægges til grund, at klageren har noget individuelt beskyttelsesbehov i forhold til Den Frie Syriske Hær eller de syriske myndigheder. Nævnet er således enig med Udlændingestyrelsen i, at forklaringen om, at klagerens ægtefælle har været tilbageholdt af Den Frie Syriske Hær og de syriske myndigheder, ikke kan lægges til grund. Nævnet bemærker herved yderligere, at klagerens ægtefælle har forklaret afgørende forskelligt om, hvilket tidspunkt på døgnen han blev løsladt efter tilbageholdelsen af Den Frie Syriske Hær, og at ægtefællen har forklaret, at han ikke er blevet tilbageholdt af de syriske myndigheder. Flygtningenævnet bemærker videre, at klagerens ægtefælles forklaring for nævnet klart bærer præg af, at han ikke havde noget individuelt modsætningsforhold til de syriske myndigheder, og at de ransagninger, der fandt sted, var led i generelle ransagninger af huse i området. Flygtningenævnet bemærker endelig, at såvel klageren som hendes ægtefælle er udrejst legalt af Syrien. Flygtningenævnet finder således, at klageren har afgivet bevidst urigtige oplysninger til brug for sin asylansøgning, og at opholdstilladelsen derfor som udgangspunkt kan inddrages. Flygtningenævnet bemærker, at der ikke er grundlag for at antage, at klageren risikerer overgreb som følge af, at ægtefællen har forladt sit arbejde som chauffør hos de syriske myndigheder. For så vidt angår vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, bemærker nævnet, at de enkelte kriterier ikke kan tillægges den sædvanlige vægt, idet klageren er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet finder ikke efter en vurdering af § 26-hensynene, at disse har en sådan styrke, at der alligevel ikke er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2018/61

6.5 Generhvervelse af opholdstilladelse

Det følger af udlændingelovens § 18 a, stk. 1, at en opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Af bestemmelsens stk. 2 fremgår, at en udlænding, hvis danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Efter § 18 a, stk. 3, er generhvervelse efter stk. 2 betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

Det fremgår således af § 18 a, stk. 3, at der ved behandlingen af sager om generhvervelse af opholdstilladelse skal anvendes de samme kriterier, som anvendes ved sager om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19. Dette indebærer, at

der i forbindelse med behandlingen af sager om generhvervelse af opholdstilladelse skal foretages en vurdering af, om nægtelse af generhvervelse af en opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende for den pågældende, navnlig på grund af de hensyn der fremgår af udlændingelovens § 26.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises der til afsnit 6.3.

Udlændingelovens § 18 a blev indført ved lov nr. 193 af 4. maj 2002 om ændring af indfødsretsloven og udlændingeloven (Frakendelse af dansk indfødsret erhvervet ved svig). Der blev i forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget om indførelse af udlændingelovens § 18 a ikke stillet forslag til en ændring af § 53 a, stk. 1, der fastlægger Flygtningenævnets kompetenceområde.

Flygtningenævnet fandt i afgørelsen Syri/2018/54, at nævnet, til trods for at dette ikke udtrykkeligt fremgår af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, har kompetencen til at behandle denne sagstype:

Nævnet **omgjorde i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i starten af 1990'erne. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste og søgte asyl i Danmark i starten af 1990'erne. Klageren oplyste under asylsagen, at han var statsborger i et mellemøstligt land [A], ligesom hans asylmotiv vedrørte forholdene i land [A]. Klageren erhvervede i 2000 dansk indfødsret. Klageren blev af domstolene i 2016 frakendt sin danske indfødsret i medfør af lov om dansk indfødsret § 8 a, idet klageren rettelig var statsborger i Syrien, og havde opnået sin danske indfødsret ved svig. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder fra [by], Syrien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i starten af 1990'erne], og at han [efter omkring to år] blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev [i] 1996 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. [I] 2000 erhvervede klageren dansk indfødsret, hvorved hans tidsubegrænsede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, bortfaldt i medfør af udlændingelovens § 18 a, stk. 1. Klageren blev [i] 2013 frakendt sin danske indfødsret [...] i medfør af lov om dansk indfødsret § 8 a. Østre Landsret [...] og Højesteret stadfæstede [dommen i] 2016 [...]. Klageren søgte [i] 2017 på ny asyl i Danmark, idet han som asylmotiv henviste til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive genindkaldt til militærtjeneste. Klageren frygter desuden de generelle forhold i Syrien og forholdene for kurdere. Klageren har til brug for sagen oplyst, at han, [...] påbegyndte [...] sin militærtjeneste [i] 2010. Klageren blev [i] 2011 fritaget for resten af sin militærtjeneste efter, han havde betalt et undtagelsesgebyr. Klageren udrejste herefter af Syrien. [I] 2017 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændin-

gelovens § 7, stk. 2, ikke kunne generhverves, jf. udlændingelovens § 18 a, stk. 3, jf. § 19, stk. 2, nr. 1. Udlændingestyrelsen meddelte ved samme afgørelse klageren afslag på hans asylansøgning. Udlændingelovens § 18 a, indeholder følgende bestemmelse: ”§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret. Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1. Stk. 3. generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.” Udlændingelovens § 53 a, indeholder ingen udtrykkelig bestemmelse om, at afgørelser efter § 18 a, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet. Udlændingelovens § 18 a, blev indført ved lov nr. 193. af 4. maj 2002, Lov om ændring af indfødsretsloven og udlændingeloven (Frakendelse af dansk indfødsret erhvervet ved svig). Af bemærkningerne til loven fremgår følgende (L 33 af 12. december 2001). ”Hvis der træffes afgørelse om, at den pågældende ikke kan generhverve den tidligere opholdstilladelse, vil afgørelsen kunne påklages efter de almindelige regler i udlændingeloven. Det betyder, at afgørelser, der vedrører en person, hvis tidligere opholdstilladelse var meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8, vil kunne påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1. Hvis afgørelsen vedrører en person, hvis tidligere opholdsbevis eller opholdstilladelse var meddelt efter EF/EØS-bekendtgørelsen, vil afgørelsen kunne påklages til Udlændingestyrelsen. I andre tilfælde vil afgørelsen kunne påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.” Flygtningenævnet finder uanset den manglende udtrykkelige henvisning i udlændingelovens § 53 a, at nævnet under henvisning til de udtrykkelige bemærkninger i lovforslaget om kompetencen har kompetence til at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 18 a, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker, at klageren bevidst oprindeligt angav urigtig identitet, nationalitet og asylgrundlag. Klagerens oplysninger herom blev lagt til grund af Udlændingestyrelsen og førte til, at klageren blev meddelt opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Denne opholdstilladelse blev senere forlænget, og i 2000 fik klageren dansk statsborgerskab. Klageren har over for de danske myndigheder fastholdt denne urigtige baggrund, indtil [...] 2010 [...]. Klagerens rette identitet blev herved klarlagt. Flygtningenævnet finder, at den udviste svig er af betydelig grovhed, og at den offentlige interesse i, at klageren ikke kan generhverve sin opholdstilladelse vejer tungt i proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 26. Nævnet bemærker herved, at klageren ikke på noget tidspunkt kan have haft en berettiget forventning om at kunne blive her i landet. Efter udlændingelovens § 26 skal der imidlertid også i denne situation tages hensyn til, om nægtelse af opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at klageren har opholdt sig omkring 25 år, og således næsten hele sit voksne liv, i Danmark. Han har i langt størstedelen af tiden haft arbejde, taler og skriver dansk, og han er velintegreret i det danske samfund. Hans ægtefælle er [statsborger i det europæiske land B], og deres tre børn er danske [statsbor-

gere og statsborgere i det europæiske land B] og formentlig også syriske statsborgere. Børnene, der er [under ti år] gamle, går i skole og børnehave, hvor der tales både [...] og dansk. Familien er bosat i [by] i [en bestemt landsdel]. Klagerens ægtefælle kunne først ikke få arbejde i Danmark, og arbejdede derfor i [B], men hun har nu arbejde i Danmark. Klageren har i omkring tre år i perioden fra 2008 til 2012 boet i [B]. Klageren kan som syrisk statsborger ikke henvises til at tage ophold i Syrien under de nuværende forhold, idet Udlændingestyrelsen har givet udtryk for, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnets flertal finder efter den proportionalitetsafvejning, der skal foretages efter udlændingelovens § 26, at det må anses for særligt belastende, såfremt klageren ikke kan generhverve sin opholdstilladelse i Danmark. Flertallet bemærker, at det med klagerens baggrund ikke kan anses for unaturligt, at han og hans ægtefælle har ønsket at skabe en vis tilknytning for deres børn til [B], og at familien har bosat sig i [landsdel] oprindeligt af hensyn til klagerens ægtefælles beskæftigelse. Flertallet henviser til de bemærkninger, der fremgår af Udvalgte sager nr. 326/1997 og de senere lovændringer på området, og bemærker, at disse må ses i lyset af de forskellige stramninger, der er sket på udlændingeområdet generelt i de mellemliggende år. Flertallet henviser videre til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme af 28. juni 2011 i sagen Nunez mod Norge og af 14. februar 2012 i sagen Antwi m.fl. mod Norge. Flertallet henviser endvidere mere generelt til praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 vedrørende udvisning som følge af kriminalitet. Flygtningenævnets mindretal finder efter den samme proportionalitetsafvejning, at klagerens tilknytning til [B] skal tillægges en sådan vægt, at der ikke er grundlag for, at lade klageren generhverve sin danske opholdstilladelse. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2017, således at klageren generhverver sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syri/2018/54

6.6 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse

Afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse træffes i første instans af Udlændingestyrelsen efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 330 af 24. april 2018 om udlændinges adgang her til landet § 16, stk. 1, 1. pkt. (herefter ”udlændingebekendtgørelsen”). Indtil udgangen af februar 2015 kunne Udlændingestyrelsens afgørelse påklages til Justitsministeriet. Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev klageadgangen i disse sager overført til Flygtningenævnet med virkning fra 1. marts 2015.

Klager over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8 behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 13. Formanden eller en af næstformændene kan dog i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til

skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Klager over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8 skal indgives til Udlændingestyrelsen senest 4 uger efter, at afgørelsen er blevet truffet. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 2. pkt.

Ved bekendtgørelse nr. 330 af 24. april 2018 om ændring af bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, som trådte i kraft 1. maj 2018, blev udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1, 1. pkt., affattet således, at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, gives for højst 2 år ad gangen. Endvidere blev bestemmelsen affattet således, at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives for højst 1 år og efter 1 år for højst 2 år ad gangen. Endelig blev bestemmelsen affattet således, at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives for højst 1 år og efter 3 år for højst 2 år ad gangen. Tidligere var bestemmelsen affattet således, at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, kunne gives for højst 5 år ad gangen.

Flygtningenævnet har i 2018 truffet afgørelse om spørgsmålet om varigheden af tidsbegrænset opholdstilladelse i én personsag, hvor nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 300f.

6.7 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden føl-

gende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [ ] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betænkeligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asylslandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad §

7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [ ]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylsland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asylslandsbestemmelsen), nu § 7, stk. 4, i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det, hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 uanset bestemmelsen i § 17 først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Fortrydelsesfristen på 12 måneder er kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved Lov nr. 464 af 30. juni 1993 og fik sin nuværende form ved lov nr. 353 af 2. juni 1999. Bestemmelsen blev indsat, da repatrieringsloven blev vedtaget. Repatrieringsloven har blandt andet til formål at støtte udlændinges repatriering, og i overensstemmelse hermed har udlændingelovens § 17 a til formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelse, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere hjemland med henblik på at tage varigt ophold dér.

I tilfælde, hvor en udlænding har opholdstilladelse efter eksempelvis udlændingelovens §§ 7-8 og vender tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at

tage ophold dér, skal der både tages stilling til, om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17, herunder om udlændingens ophold uden for Danmark har været *frivilligt*, og om der er grundlag for *dispensation*, jf. §§ 17, stk. 3 og 4, og om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17 a.

Som eksempel på en afgørelse, hvor udlændingelovens § 17 a er anvendt henvises til følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede i maj 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Vietnam. Indrejst i 1991. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er vietnamesisk statsborger fra Long An, Vietnam. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i foråret] 1991, og at han [i foråret] 1991 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1, jf. § 7, stk. 1. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren 2013] udrejste til Vietnam, idet han ville repatriere til sit hjemland. [I foråret] 2017 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1, jf. § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1, jf. § 17, stk. 1, og stk. 4, idet klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren [i foråret] 2013 frivilligt frafaldt sin opholdstilladelse i Danmark og [i sommeren] 2013 udrejste til Vietnam med henblik på at tage permanent ophold. Klageren opholdt sig herefter i Vietnam indtil [sommeren] 2015, hvor han kom til Danmark på ferie. Han rejste tilbage til Vietnam i [efteråret] 2015. Klageren har således opholdt sig i Vietnam i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at klageren frivilligt tog ophold i Vietnam, idet han [sommeren] 2014 underskrev en erklæring om udbetaling af tillægsydelse knyttet til hans repatriering, hvoraf fremgik, at han erklærede, at han ikke havde gjort brug af muligheden for at søge forlængelse af sin fortrydelsesfrist, der udløb 12 måneder efter hans udrejse af Danmark. Klageren modtog i den forbindelse tillægsydelse. Nævnet finder ikke, at klageren er fremkommet med en rimelig begrundelse for, at han først søger om at vende tilbage til Danmark omkring et år og 11 måneder efter sin repatriering. Klageren må således i forbindelse med erklæringen [i sommeren] 2014 anses at have taget endelig stilling til spørgsmålet om fortrydelse i forbindelse med repatriering til Vietnam. Det bemærkes herved, at klageren ifølge det af ham oplyste, har sin mor og bror i Vietnam, og at han bor hos broren. Det forhold, at klageren vil savne sin familie i Danmark og ikke oplever Vietnam som et åbent land med religionsfrihed og menneskerettigheder, og at han efter det af ham oplyste overvåges af myndighederne, hvis han har besøg af mere en tre personer, der ikke er familie, kan heroverfor ikke føre til, at fortrydelsesfristen i § 17 a, stk. 2, forlænges. Flygtningenævnet tiltræder derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse er bortfaldet. Flygtningenævnet tiltræder endvidere Udlændingestyrelsens afgørelse om, at der ikke kan dispen-

seres fra bortfald af klagerens opholdstilladelse og henviser i den forbindelse til samme grunde, som ovenfor anført vedrørende fortrydelsesfristen og bortfald af opholdstilladelsen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Viet/2018/1

Som et andet eksempel på en afgørelse, hvor udlændingelovens § 17 a er anvendt, henvises til afgørelsen Iran/2017/370, som fremgår af afsnit 6.6.2 i formandskabets 26. beretning (2017).

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i otte personsager vedrørende bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i seks personsager og hjemviste to sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

6.7.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen Osman mod Danmark af 14. juni 2011 vedrørende en familiesammenføringssag, at de danske myndigheders afvisning af i den konkrete sag at dispensere fra bortfald af en opholdstilladelse som familiesammenført på baggrund af ophold udenfor Danmark i forbindelse med genopdragelsesrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra

bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har tilbragt de formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældemyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7.

Som eksempel på en sag, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, henvises til afsnit 6.5.1 i formandskabets 25. beretning (2016).

6.7.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede i marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Irak. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klagerne er etniske arabere og muslimer fra Basra, Irak. Det fremgår af sagen, at klagerne indrejste i Danmark [i sommeren] 2007, og at de [i sommeren] 2008 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. [I begyndelsen af] 2013 opgav klagerne deres opholdstilladelse i Danmark, og [i foråret] repatrierede de til Irak. [I efteråret] 2013 henvendte klagerne sig til Udlændingestyrelsen og oplyste, at de havde fortrudt deres repatriering, og klagernes fortrydelsesret blev derefter forlænget. Klagerne genindrejste i Danmark [i sommeren] 2014. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klagerne [i sommeren] 2015 udrejste af Danmark for at tage ophold i Irak. [I foråret] 2017 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerne [X] og [Y] samt deres to ældste børns opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 var bortfaldet. Flygtningenævnet finder, at klagernes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, er bortfaldet, da det må lægges til grund, at klagerne ved at opsigte deres lejlighed, tage børnene ud af skolen, flytte deres bohavet til Irak og ved henvendelse til kommunen framelde sig hos myndighederne i Danmark har opgivet deres bopæl i Danmark for frivilligt at tage ophold i Irak. Flygtningenævnet finder endvidere, at det efter klagernes forklaringer til Udlændingestyrelsen under bortfaldssagen må lægges til grund, at klagerne frivilligt tog ophold i Irak, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Flygtningenævnet har fundet, at der ikke er grundlag for i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, at bestemme, at klagernes opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenæv-

net har herved lagt vægt på, at klagerne ikke har en væsentlig tilknytning til Danmark og på, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, som kan føre til en ændret vurdering. Der er i den forbindelse lagt vægt på, at klagerne sammenlagt har haft opholdstilladelse i Danmark i fem et halvt år, i hvilken periode de to gange frivilligt har været udrejst til Irak med henblik på at tage varigt ophold samt på, at klagerne begge gange udrejste frivilligt af Danmark som en samlet familie, ligesom klagerne er uden familie i Danmark. Hverken den mandlige eller den kvindelige klager har haft arbejde i Danmark. Det forhold, at klagernes to ældste børn har gået i skole i Danmark i sammenlagt fem et halvt år og det forhold, at den mandlige ansøger taler dansk kan på ovennævnte baggrund ikke føre til et andet resultat. Da klagerne har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, skal der træffes afgørelse om, hvorvidt klagerne kan udsendes efter udlændingelovens § 31. [I foråret] traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for, at de pågældende kan udsendes til Irak, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31, stk. 1 og 2. Klagerne har som udrejsehindring henvist til, at den mandlige klager har arbejdet som tolk for de britiske og danske styrker, og at han under familiens to ophold i Irak i henholdsvis 2013 og 2015 blev udsat for overgreb, herunder en kidnapning i 2013 og et brandattentat på familiens hus i 2015, hvorfor de fortsat frygter asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens afgørelse, hvoraf det fremgår, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for udsendelse af klagerne. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen til grund, at klagerne tog frivilligt ophold i Irak to gange i henholdsvis 13 måneder og fem måneder, hvor familien opholdt sig i Basra og førte et hverdagsliv med behandlinger for den kvindelige klager og skolegang for børnene, og hvor klagerne fik udstedt irakisk nationalpas [i efteråret] 2013. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at den mandlige klager var udsat for en kidnapning. Der er herved lagt vægt på, at ansøgernes forklaringer om kidnapningen er indbyrdes divergerende for så vidt angår tidspunktet for løsladelsen og i øvrigt helt overordnede og uden detaljer. Det forekommer endvidere mindre sandsynligt, at klagerne efter en kidnapning skulle opholde sig i samme område i flere måneder inden en udrejse. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at klagernes hus blev brændt ned på grund af klagerne. Der er herved lagt vægt på, at klagerne ikke har sandsynliggjort, at branden i huset skyldtes den mandlige klagers forhold. Der er tillige lagt vægt på, at klagerne efter branden opholdt sig i området i flere måneder, hvor børnene blandt andet gik i skole. Flygtningenævnet stadfæster derfor, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, ikke er til hinder for, at klagerne kan udsendes til Irak. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2018/126

6.7.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som eksempel på en sag, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 1988. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Tripoli, Libanon. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [en nærmere angiven dato i sommeren] 1988, og at han [en nærmere angiven dato i efteråret] 1988 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2 (de facto-status). Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [en nærmere angiven dato i foråret] 2007 udrejste til Sverige. [En nærmere angiven dato i sommeren] 2017 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og stk. 4, idet klageren havde opgivet sin bopæl i Danmark og havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet tiltræder, at klagerens opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og stk. 4, idet klageren må anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark og har opnået beskyttelse i et tredje land. Endvidere har klageren opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens oplysninger om, at han udrejste af Danmark i 2007 og bosatte sig i Sverige med det formål at opnå svensk statsborgerskab. Det fremgår videre af Det Centrale Personregister, at klageren siden [en nærmere angiven dato i foråret] 2007 har været bosat i Sverige, ligesom det fremgår af klagerens danske lægejournaler fra 2007 og 2009 samt oplysninger fra Skatteverket i 2016, at klageren var bosiddende i Sverige. Det forhold, at klageren har bevaret sin tilknytning til det danske arbejdsmarked ved at beholde sin virksomhed i Danmark og indbetale til pension og A-kasse, kan ikke føre til en ændret vurdering af, at klageren må anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark. Endvidere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren [en nærmere angiven dato i foråret] 2007 blev meddelt opholdstilladelse i Sverige på baggrund af EU-reglerne med gyldighed indtil [en nærmere angiven dato i foråret] 2012, hvorved klageren har opnået beskyttelse i et tredje land. Det forhold, at klageren er meddelt afslag på permanent opholdstilladelse i Sverige [en nærmere angiven dato i vinteren] 2013, ændrer ikke herved. Der er ikke grundlag for at bestemme, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke kan anses for godtgjort, at klageren har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden udløbet af den fastsatte periode, men er blevet forhindret heri på grund af sygdom eller andre uforudsete hindringer. Det er ligeledes indgået i Flygtningenævnets vurdering, at klageren i Udlændingestyrelsens afgørelse af [en nærmere angiven dato i vinteren] 2008 blev vejledt om, at hans opholdstilladelse

ville bortfalde, hvis han ikke tog bopæl i Danmark inden [en nærmere angiven dato i vinteren] 2009, og at klageren fortsat blev boende i Sverige. Flygtningenævnet bemærker herved, at der ikke er grundlag for at lægge til grund, at klageren ikke var bekendt med styrelsens afgørelse af [en nærmere angiven dato i vinteren] 2008. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren først under sagen for Flygtningenævnet har gjort gældende, at han aldrig har modtaget afgørelsen, og nævnet finder, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren ikke har fulgt op på sin ansøgning i de efterfølgende cirka 7 år, hvis han ikke var orienteret om afgørelsen. Der er heller ikke i øvrigt oplyst sådanne særlige omstændigheder, herunder om klagerens tilknytning til Danmark, der gør, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Liba/2018/9

6.7.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. Klage har ikke opsættende virkning, hvis udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Lovændringen har til formål at sikre, at det kan få opholdsretlige konsekvenser for en herboende udlænding, hvis den pågældende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt.

Et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er ifølge lovforslaget blandt andet aktiv deltagelse i kampf handlinger. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kampf handlinger, kan blive udsat for påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne blandt andet trænes i militære færdigheder.

En opholdstilladelse eller opholdsret kan således bortfalde efter bestemmelsen, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamp-handlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Ved vurderingen af, om mistankekravet er opfyldt ("grund til at antage") vil der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, afsnit 3.2.1.) kunne lægges vægt på de samme momenter, som indgår i den i lovforslaget foreslåede bestemmelse i pasloven om nægtelse af udstedelse af pas eller inddragelse af et allerede udstedt pas (lovforslaget s. 9ff.). Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i i udlandet, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Der vil ikke kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret i henhold til udlændingelovens § 21 b, hvis en sådan afgørelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt. in fine. Det forudsættes herved, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det følger af udlændingelovens § 30, stk. 1, at såfremt udlændingen opholder sig i Danmark ved afgørelsen af, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal udlændingen udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, omsorg for udrejsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 og 2, vil en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, indebære, at der skal tages stilling til, om der kan ske udsendelse, eller om dette vil være i strid med refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. 32 a.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 12, må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles som hovedregel for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet.

En udlænding, der opholder sig i udlandet, når udlændingemyndighederne konstaterer, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, har som udgangspunkt ikke ret til at indrejse og på ny tage ophold i Danmark.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at Udlændingestyrelsen umiddelbart efter, at afgørelsen om bortfald er truffet, skal underrette Rigspolitiet med henblik på, at indrejseforbuddet kan registreres i Det Centrale Kriminalregister (KR), og den pågældende indberettes som uønsket til SIS II. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis det efterfølgende bestemmes, at en opholdstilladelse eller en opholdsret ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2, se herom nedenfor, eller hvis Flygtningenævnet efter påklage beslutter, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet. I sådanne situationer skal udlændingemyndighederne umiddelbart efter, at der er truffet en sådan afgørelse, underrette Rigspolitiet, der herefter sletter indrejseforbuddet i KR samt foranlediger, at indberetningen i SIS II slettes.

Efter ansøgning kan det bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på en dispensation efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 12, bortfalder, hvis der efterfølgende med hjemmel i udlændingelovens § 21 b, stk. 2, træffes bestemmelse om dispensation.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, ind-

træder efter den 1. marts 2015, jf. § 4, stk. 1 og 3, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke behandlet sager vedrørende udlændingelovens § 21 b. Der henvises i den forbindelse til afsnit 6.5.4 i formandskabets 25. beretning (2016).

6.8 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94-96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

6.8.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er blandt andet relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempler på sager, hvor en ansøger som asylmotiv henviste til ændrede generelle forhold i et hjemområde, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 397 vedrørende Irak samt de i formandskabets 22. beretning (2013), kapitel 7 nævnte afgørelser vedrørende Syrien.

Som eksempel på sager, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter ansøgerens udrejse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

6.8.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af ansøgerens handlinger, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være, og om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab, samt om ansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse ”på grund af sine politiske anskuelser” betyder, at ansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor ansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af hans overbevisning kan være rimeligt at antage, at hans anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at ansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan ansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En ansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til hans holdninger, før han forlod landet. Han kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en ansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre hans sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurde-

ring af de konsekvenser, en ansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt politisk holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og ansøgeren således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger ham (imputed political opinion).

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor ansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen.

UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at "So-called "self-serving" activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

I sager, hvor en ansøger har søgt asyl eller har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende er konverteret, vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen først skulle foretage en vurdering af, om ansøgerens konversion kan betragtes som reel.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for ansøgerens konversion, herunder om ansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, ansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for ansøgerens individuelle forhold og forudsætninger, samt om ansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Ved denne afvejning tager nævnet hensyn til, at f.eks. analfabeter ikke har de samme forudsætninger som veluddannede personer for at tilegne sig samme grad af kendskab til indholdet af den nye tro, men at et mere begrænset kendskab desuagtet efter en konkret vurdering kan anses for udtryk for en reel indre overbevisning. Omvendt vil det forhold, at en ansøger har en sådan uddannelsesmæssig eller personlig baggrund, at han i forbindelse med afgivelse af sine forklaringer for udlændingemyndighederne kan demonstrere et kendskab til højtider, centrale personer, skriftsteder m.v., indgå i nævnets vurdering, men ikke i sig selv sandsynliggøre, at ansøgerens overbevisning er reel. Nævnet vil således ved afgørelsen af sagen foretage en vurdering af, om ansøgerens faktuelle viden er udtryk for en reel indre overbevisning.

Endvidere kan det indgå i nævnets vurdering, om ansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier), og om ansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

FN's Menneskerettighedskomité fandt i en udtalelse af 11. december 2015 i klagesagen X mod Norge (communication no. 2474/2014) ikke anledning til at kritisere de norske udlændingemyndigheder. Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til at være konverteret fra islam til kristendommen og af den grund frygtede forfølgelse i strid med blandt andet artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder. De norske udlændingemyndigheder kunne ikke lægge klagerens konversion til grund, idet den ikke fandtes at være reel, hvorved de norske myndigheder ikke fandt, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere behandling i strid med konventionens artikel 7. Komitéen lagde i udtalelsen vægt på, at den norske appelret havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af klagerens asylmotiv, idet retten blandt andet havde taget stilling til klagerens deltagelse i gudstjenester, konferencer, bibelundervisning, missionsrejser samt medlemskab af en kirke. Komitéen lagde endvidere vægt på, at retten havde taget erklæringerne fra tre kirkelige personer, der støttede den konklusion, at klagerens konversion var reel, i betragtning, men ikke desto mindre havde identificeret adskillige andre faktorer, der talte imod denne konklusion. Appelretten havde derudover taget tilstrækkelig stilling til klagerens viden og engagement i kristendommen efter hans dåb. Komitéen fandt derfor, at klage-

ren havde undergået konkret og individuel asylsagsbehandling, og at sagsbehandlingen ikke var et udtryk for vilkårlig behandling (præmis 7.5).

Den omstændighed, at en ansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at ”Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary.” Der kan herved henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at ansøgerens konversion må betragtes som reel, skal der foretages en vurdering af, hvad ansøgeren i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb.

Ved vurderingen af, om ansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om ansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller straf-følgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hvervning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgelsen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde den fornødne beskyttelse.

EU-Domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at ”Artikel 2, litra c), i

direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger.”

Videre fremgår det af UNHCR's udtalelse i forbindelse med EU-Domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at ”When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant's individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant's religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee status by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention.” Der kan herved henvises til UNHCR's statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 19. december 2017 dom i sagen A mod Schweiz (application no. 60342/16). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til politiske aktiviteter i hjemlandet. Efter at have fået afslag på asyl, søgte klageren om genoptagelse af sin asylansøgning med en ny identitet under henvisning til, at han var konverteret til kristendommen, og at hans forhold til sin far, der havde forbindelser til efterretningstjenesten, var dårligt, hvorfor han risikerede at blive arresteret ved en tilbagevenden til hjemlandet. Klageren var blevet døbt i Schweiz og havde fremlagt en kopi af sin dåbsattest. De schweiziske myndigheder meddelte på ny klageren afslag på asyl. Myndighederne havde lagt vægt på, at selve konversionen i sig selv ikke udsatte klageren for nedværdigende behandling. Sådan en risiko kunne foreligge, såfremt klageren missionerede eller tiltrak sig offentlig opmærksomhed på anden vis. De schweiziske myndigheder fandt ikke, at klageren udøvede eller påtænkte at udøve sin religion på sådan en måde. Videre var der ingen

indikationer på, at de iranske myndigheder havde kendskab til klagerens konversion. Yderligere fremgik det, at de iranske myndigheder vidste, at iranske statsborgere påberåbte sig konversion for at opnå flygtningestatus i vestlige lande. Herudover betvivlede de schweiziske myndigheder, at klagerens konversion var reel, da klagerens konversion først havde fundet sted efter, at klageren var blevet meddelt afslag på asyl, ligesom dåben havde fundet sted i en huskirke fremfor en folkekirke. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klageren til Iran. Domstolen lagde vægt på, at der ingen indikationer var på, at sagsbehandlingen og vurderingen foretaget af de nationale myndigheder havde været mangelfuld. I dommen henvises der til dommen afsagt den 5. juli 2016 i sagen T.M and Y.A mod Holland (application no. 209/16), hvor domstolen udtalte, at det forhold, at man er døbt og har kendskab til kristendommen, ikke betyder, at ens konversionen er reel.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse undladelser kan således – afhængig af forholdene i ansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis ansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme undladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis ansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om ansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at ansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte ansøgeren for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor ansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Storkammer afsagde den 23. marts 2016 dom i sagen F.G. mod Sverige (application no. 43611/11). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til sine politiske aktiviteter i hjemlandet. Klageren oplyste derudover, at han efter ankomsten til Sverige var konverteret fra islam til kristendommen, idet han var døbt i en frikirke, men at dette for ham var et personligt anliggende, der ikke skulle indgå i asylsagsbehandlingen. De svenske udlændingemyndigheder havde af den grund ikke spurgt nærmere ind til klagerens konversion, ligesom de ikke havde foretaget en vurdering af risikoen for forfølgelse eller overgreb ved en

tilbagevenden til Iran. Efter at være blevet meddelt afslag på asyl, gjorde klageren gældende, at han nu frygtede, at konversionen var kommet til de iranske myndigheders kendskab. De svenske udlændingemyndigheder fandt imidlertid ikke, at der var tale om nye oplysninger, som kunne begrunde en fornyet vurdering af sagen. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ville udgøre en krænkelse af artiklerne 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Iran uden en forudgående vurdering fra de svenske myndigheder af konsekvenserne af konversionen. Domstolen lagde herved vægt på, at de svenske udlændingemyndigheder i behandlingen af klagerens asylsag var bekendt med klagerens konversion, og at han dermed kunne tilhøre en persongruppe, der – afhængig af forskellige faktorer – kunne være i risiko for en behandling i strid med artiklerne 2 og 3 ved en tilbagevenden til Iran. Desuagtet havde de svenske myndigheder ikke foretaget en grundig vurdering af klagerens konversion, alvoren af hans overbevisning eller den måde, hvorpå han udøvede sin kristne tro i Sverige og agtede at udøve den i Iran. De svenske myndigheder havde således aldrig foretaget en vurdering af den mulige risiko, som konversionen kunne indebære for klageren ved en tilbagevenden til Iran. Henset til den absolutte karakter af artiklerne 2 og 3 fandtes det næppe tænkeligt, at en person kan give afkald på bestemmelsernes beskyttelse, og de kompetente myndigheder har derfor en forpligtelse til af egen drift og uanset klagerens adfærd at forholde sig til samtlige for sagen fremlagte informationer og dermed også foretage en vurdering af den konkrete risiko for forfølgelse eller overgreb i strid med konventionen ved en tilbagevenden til hjemlandet (præmis 156).

Som anført ovenfor vil en ansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor ansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om ansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kundskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på ansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være og ansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt forhold i Danmark, herunder om ansøgerens handlinger er omtalt i medier, om han selv har ytret sig til medier, om han er identificeret eller identificerbar.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for over-

greb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 6.13 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med ansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

6.8.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som et eksempel på en sag, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtingenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder, er født yari-troende, men har i dag ikke noget religiøst tilhørsforhold og er fra [A], Kermanshah, Iran. Ansøgeren har været politisk aktiv ved, at han [i sommeren] 2009 og [i vinteren] 2010 har deltaget i demonstrationer mod præsidentvalget i Iran, ligesom han to gange har deltaget i protester imod den dårlige mad på sit universitet, i hvilken forbindelse han også har skrevet protestbreve to gange. Efter sin ankomst til Danmark har ansøgeren deltaget i Komala-arrangementer som sympatisør, senest [i primo] 2016. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af brødrene [B], [C] og [D], idet han har haft et seksuelt forhold til deres søster [E]. Ansøgeren har til støtte for dette asylmotiv oplyst, at han enten i [sensommeren] 2014 fik kontakt til [E] og [F] gennem sin ven [G], idet de ønskede hjælp til at skrive deres afsluttede specialer på deres respektive universitetsstudier. Ansøgeren og [E] havde telefonisk kontakt i omkring 7 til 8 måneder, i hvilken periode de begyndte at udvikle følelser for hinanden, inden de på en for ansøgeren ukendt dato i [foråret] 2015 mødtes personligt foran [et navngivent universitet] i byen [H]. Ansøgeren blev i [H] i fem dage, og på fjerde- eller femtedagen havde ansøgeren og [E] samleje med hinanden. Herefter rejste ansøgeren til Karaj, hvor han besøgte sin søster i et for ham ukendt antal dage, hvorefter han rejste tilbage til Kermanshah. På et for ansøgeren ukendt tidspunkt aftalte ansøgeren og [E], at de skulle giftes. De havde talt om dette tidligere også, men det var først efter, at de havde mødtes personligt, at de aftalte det. [I sommeren] 2015 fortalte [E] sin mor, at ansøgeren ville bede om hendes hånd, hvilket moren fortalte [E]’s bror, [B], der var leder af efterretningstjenesten i [H], og som herefter ville sætte en undersøgelse af ansøgeren i værk. På en for ansøgeren ukendt dato i [sommeren] 2015 blev ansøgerens naboer opsøgt af to for ansøgeren ukendte personer, der udspurgte ansøgerens naboer om ansøgeren og hans familie. Efter denne episode blev ansøgeren ringet op af [E], der fortalte ham, at hendes far og brødre modsatte sig et ægteskab imellem dem med den begrundelse, at ansøgeren var yari-troende. Ansøgeren og [E] opretholdt kontakten telefonisk og aftalte at flygte ud af

Iran sammen [i efteråret] 2015. [E] mødte imidlertid ikke op som aftalt ved busterminalen i Teheran. De talte sammen en sidste gang den følgende dag, hvor [E] fortalte ham, at hun havde skændtes med sine forældre, og at hun havde fortalt dem alt, hvad de havde lavet. Ansøgeren fortalte hende, at han ville komme til [H] for at tale med hendes familie, men hans søster og kusine frarådede ham at gøre dette, idet det ville være for farligt. Et par dage efter, at ansøgeren havde talte med [E] for sidste gang, udrejste han alene fra Iran. Ansøgeren har efter udrejsen ikke forsøgt at få finde ud af, hvad der er sket med [E]. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter de iranske myndigheder, idet han, efter han er kommet til Danmark, er blevet sympatisør af Komala-partiet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv for så vidt angår sine politiske aktiviteter oplyst, at han deltog i to demonstrationer i Iran henholdsvis [i sommeren] 2009 og [i vinteren] 2010. Begge demonstrationer var imod præsidentvalget og intet skete i forbindelse med disse. Mens ansøgeren læste på universitetet protesterede han og andre medstuderende mod den dårlige mad i kantine, og han skrev også to protestbreve om det samme emne. Intet skete i forbindelse med dette. Efter ankomsten til Danmark stiftede ansøgeren bekendtskab med Komala-partiet igennem sin tidligere sambo på asylcenteret, [I]. Ansøgeren har to gange og senest [i primo] 2016 deltaget i arrangementer og møder til støtte for Komala. Ansøgeren har herudover været med til at korrekturlæse et protestbrev, som [I] skrev, og som handlede om behandlingen af personer af yari-troen i Iran. På et for ansøgeren ukendt tidspunkt deltog han også i et møde, hvor en dansk mand fortalte om yari-troen, og om hvorvidt demokratiet var foreneligt med de forskellige religioner. Ansøgeren har tillige på sin Facebook-profil delt nyheder om menneskerettigheder, kurderes forhold i Iran og afghaneres rettigheder i Iran, ligesom han også har delt nyheder fra Komalas hjemmeside. Flygtningenævnet kan efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran risikerer at blive dræbt eller på anden måde efterstræbt af [E]'s familie som følge af ansøgerens seksuelle forhold til hende. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens frygt herfor alene er baseret på en formodning ud fra en telefonsamtale med [E], hvor hun oplyste, at hun skulle have fortalt sin familie om forholdet. Ansøgeren har derimod ikke oplevet represalier som følge heraf, og der er ikke oplysninger om, at hans familie, som fortsat bor det samme sted i Iran, hvor repræsentanter for [E]'s familie foretog undersøgelser af familien, og som han har kontakt med, har oplevet følger heraf. Ansøgeren har heller ikke givet en rimelig forklaring på, hvorfor [E] skulle vælge at afsløre det seksuelle forhold for sin religiøse familie. Han har endvidere oplyst, at han ikke har forsøgt at få oplyst, hvordan det er gået [E] efterfølgende. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at ansøgeren har et asylbegrundende modsætningsforhold til de iranske myndigheder som følge af ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark begrænser sig til deltagelse i enkelte møder som sympatisør med, men ikke medlem af, Komala, korrekturlæsning mv. af et eller

flere protestbreve og deling af andres opslag med politisk indhold på Facebook, ligesom han også selv har forfattet opslag. Ansøgeren havde ikke forud for sin udrejse af Iran konflikter med de iranske myndigheder og var efter det oplyste ikke i deres søgelys ved sin udrejse. Hertil kommer, at ansøgerens Facebook-profil nok er oprettet i en del af ansøgerens eget navn, men der optræder mange profiler i dette navn på Facebook. Selvom ansøgerens Facebook-profil således er offentligt tilgængelig, og selvom der er postet flere opslag, som er kritiske over for præstestyret eller støtter Komala, finder nævnet derfor ikke grundlag for at antage, at de iranske myndigheder skulle have et sådant kendskab til ansøgeren via aktiviteter på Facebook, at han af den grund er i risiko ved en tilbagerejse til Iran. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet **stadsfæster** derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/142

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2018/251.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **meddelte** i **januar 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og ateist fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet og idømt en hård straf eller henrettet, fordi han er ateist og tidligere har siddet fængslet på grund af dette. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han [i efteråret] 2014 blev anholdt af de iranske myndigheder på sin bopæl. Ansøgeren blev kørt til efterretningstjenestens kontor i Teheran, hvor han var tilbageholdt i 13 dage, hvor han blev afhørt og udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren blev stillet for en dommer to gange. Anden gang blev det besluttet, at han skulle fængsles. Efter omkring et halvt år i Evin-fængslet blev ansøgeren [i foråret] 2015 løsladt på betingelse af, at han fremover meldte sig hos myndighederne hver mandag. Efter ansøgeren blev løsladt, deltog han en gang i et møde hos en ven for narkomaner på afvæning. Der deltog 20 til 30 personer, og det var et byrådsmedlem ved navn [B], der ledte mødet. Ansøgeren deltog, fordi hans ven [V] opfordrede ham hertil. På mødet udtalte ansøgeren sig kritisk omkring religion og islam. Omkring 40 dage efter han var blevet løsladt, blev ansøgeren igen anholdt af myndighederne på sin bopæl. Han blev bragt til efterretningstjenestens kontor, hvor han var tilbageholdt i syv til otte dage, før han blev stillet for en dommer og på ny fængslet i Evin-fængslet. Efter omkring 20 dage i fængslet blev ansøgeren løsladt, da hans søster stillede kaution for hans løsladelse. Ansøgeren fik i forbindelse med løsla-

delsen at vide, at han ville blive indkaldt til et møde i retten fem måneder senere. Omkring én måned senere, [i efteråret] 2015, udrejste ansøgeren illegalt af Iran med hjælp fra en agent. Flygtningenævnet kan ikke lægge den del af ansøgerens forklaring til grund, der drejer sig om, at han inden udrejsen fra Iran har været tilbageholdt og udsat for overgreb fra de iranske myndigheders side. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring herom har været usandsynlig, upræcis og divergerende på centrale punkter, hvorfor forklaringen i det hele forekommer konstrueret til lejligheden. Nævnet skal indledningsvist bemærke, at ansøgeren ikke har været i stand til at give en rimelig forklaring på, hvorfor de iranske myndigheder cirka 6 år efter broren, [A's], udrejste opsøgte ansøgeren, der igennem mange år havde levet uden at tilkendegive sin manglende tro offentligt, ligesom ansøgerens forklaring om, hvilke oplysninger myndighederne gav ham herom, og hvad de afhørte ham til, har været upræcis og overfladisk. Ansøgeren har videre forklaret divergerende med hensyn til, om myndighederne ransagede hans bopæl i forbindelse med anholdelsen, eller først mens han sad fængslet. Også med hensyn til, hvad der blev fundet, har ansøgeren forklaret divergerende med hensyn til, om de ingenting fandt, om de fandt en koran og nogle dokumenter, om de fandt et familiealbum, eller endeligt om de fandt en koran og billeder af ansøgeren og nogle af hans venner. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende med hensyn til, om han underskrev erklæringer i forbindelse med tilbageholdelserne og om antallet heraf, ligesom han har forklaret divergerende med hensyn til, om han efter tilbageholdelse nummer to blev løsladt på vilkår om meldepligt eller alene på betingelse af, at hans søster stillede kaution, har forklaringen været divergerende. Ansøgerens forklaring om, at han ytrede sig offentligt til et NA-møde om sin skepsis i forhold til Islam, er ikke sandsynlig set i lyset af, at der var et byretsmedlem til stede, og at hændelsen fandt sted efter, at ansøgeren i mange år havde undladt at gøre opmærksom på sin manglende tro. Nævnet har herved også lagt vægt på, at denne hændelse skulle have fundet sted kort efter, at ansøgeren var blevet løsladt med vilkår om meldepligt, og på et tidspunkt hvor han mente sig overvåget af myndighederne. Det er heller ikke sandsynligt, at myndighederne efter tilbageholdelse nummer to valgte at løslade ansøgeren set i lyset af, at han tidligere havde underskrevet en tilståelse, og at han havde forbrudt sig mod vilkåret om ikke på ny at udtale sig kritisk om Islam. Om den del af ansøgerens asylmotiv, der omhandler hans ateisme, skal nævnet bemærke, at ansøgerens forklaring om, at han er ateist, har været konsistent, ligesom han har forklaret på en overbevisende måde om de overvejelser, der førte til, at han i en længere årrække først stillede sig kritisk til Islam, og senere blev overbevist ateist. Forklaringen understøttes af den omstændighed, at broren, [A], i 2011, i det asylskema han udfyldte i forbindelse med sin asylsag, anførte, at hans bror [ansøgeren] var opmærksom på [A's] synspunkter i relation til tro og ateisme, og at [ansøgeren] synes godt om dem. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren er ateist, og dermed, at han har frafaldet sin shiamuslimske tro. Ansøgeren har kort efter ankomsten til Danmark oprettet en Facebook-profil, hvor han har delt

materiale af ateistisk indhold. Han har videre oprettet tre blogs på en iransk hjemmeside, der faciliterer blogs. På disse blogs, der er oprettet i ansøgerens eget navn og med angivelse af hans fødselsdata, og at han stammer fra Teheran, har han delt en lang række ateistiske indlæg, tegninger og andet materiale, der primært stammer fra andre hjemmesider med ateistisk indhold. To af hans blogs er efterfølgende lukket ned af de iranske myndigheder med angivelse af, at indholdet er strafbart, ligesom han har modtaget flere truende kommentarer til indholdet. Henset hertil og til ansøgerens brors aktiviteter og profilering i forhold til de iranske myndigheder, finder nævnet ikke, at det kan udelukkes, at ansøgeren ved sine aktiviteter efter udrejsen, er kommet i de iranske myndigheders søgelys som ateist og dermed modstander af den iranske styreform, og at han derfor ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse, hvorfor han meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/1

Nævnet **meddelte i september 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og angiveligt kristen fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin fars familie eller af sin tidligere ægtefælles familie, idet hun er konverteret til kristendommen, samt fordi hun har indledt et forhold til en mand i Danmark. Hun har endvidere henvist til, at hun frygter voldelige overgreb fra sin tidligere ægtefælle, da han ikke vil acceptere, at de er blevet skilt. Endelig har hun henvist til de generelle forhold i Afghanistan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hendes interesse for kristendommen startede omkring 2½ år inden, at hun forlod Iran, da hun så en film om Jesus. Hun fik en bibel af sin morbror, som også interesse-rede sig for kristendommen. Ansøgeren følte, at det gav hende kærlighed og omsorg, når hun læste i biblen. Hun udrejste af Iran i efteråret 2015, og da hun kom til Grækenland, begyndte hun at gå i kirke. Efter en til halvanden måneders undervisning blev hun døbt sammen med sin far. Hun har fortsat med sine kristne aktiviteter efter, at hun kom til Danmark. Til støtte for konflikten som følge af ansøgerens forhold til sin fætter, [A], har hun forklaret, at hun begyndte at tale med [A] omkring en til to måneder efter, at hun kom til Danmark. Efter lidt tid blev de kærestere. [A] var tidligere kæreste med ansøgerens søster, hvorfor ansøgerens søster og far var meget imod forholdet. Ansøgerens far har udsat ansøgeren for fysiske overgreb og truet hende på livet. Ansøgeren har i forhold til konflikten med sin tidligere ægtefælle forklaret, at hun blev tvangsgift med ham, da hun var 14 år. Han og familien udsatte hende for fysiske overgreb og behandlede hende som familiens tjener, og de blev derfor skilt fem til seks år efter vielsen. Den tidligere ægtefælle har efterfølgende opsøgt ansøgeren og truet hende, hvilket gennem

årene eskalerede, således at han i 2015 truede hende flere gange om ugen. Han udsatte hende også for voldelige overfald, hvilket fik hende til at udrejse i efteråret 2015. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sin konversion til kristendommen til grund. Nævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren allerede i sin oplysnings- og motivsamtale oplyste, at hun var kristen, og at hun og hendes far var blevet døbt i Grækenland. Forklaringen støttes af hendes fars forklaring i sin sag, af fotos af dåben og af en udtalelse [fra sommeren] 2018 fra [navn på organisation], hvoraf fremgår, at ansøgeren blev døbt [i efteråret] 2015. Nævnet har videre lagt vægt på ansøgerens forklaring om den indre afklaringsproces, hun har gennemgået efter mødet med den kristne tro, som hun fik sit første kendskab til i Iran gennem en morbror, som er kristen, og som gav ansøgeren en bibel på farsi. Nævnet har videre tillagt det betydning, at ansøgeren i Danmark er kommet regelmæssigt i forskellige kirker, hvor hun jævnligt har deltaget i undervisning og forskellige aktiviteter. Dette støttes af en udtalelse [fra sommeren] 2018 fra sogne- og indvandrerpræst [navn på præst], hvorefter ansøgeren er kommet i kirken siden sommeren 2017 og har deltaget i fredagsfællesskaber og gudstjenester samt sociale arrangementer og sommerlejre. Ansøgerens forklaring om, at det var af hensyn til sin søster i Danmark, at hun gav urigtige oplysninger i asylskemaet om blandt andet sit navn og asylmotiv, lægges endvidere til grund. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgerens konversion til kristendommen er reel, ligesom det efter hendes forklaring findes at kunne lægges til grund, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan åbent vil leve som kristen, ligesom hun har forklaret, at hendes tidligere ægtefælle og hendes farbror og fætre, som har bopæl i Afghanistan, er bekendt med hendes konversion og tager afstand herfra. Sammenholdt med Flygtningenævnets baggrundsmateriale om konvertitter i Afghanistan har ansøgeren sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2018/292

Nævnet **stadfæstede i maj 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren oplyser at være kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hun vil blive slået ihjel eller overfaldet med syre af sin tidligere ægtefælle, [E]. Derudover frygter ansøgeren at blive henrettet af de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for [E] oplyst, at de blev gift [i efteråret] 2010. I 2013 henvendte ansøgeren sig til retten for at klage over [E], som var hende utro, og som var voldelig overfor hende. I [foråret] 2015 blev ansøgeren skilt fra [E]. Efter at ansøgeren opdagede hans utroskab, flyttede ansøgeren hjem til sine forældre. [E] truede ansøgeren efterfølgende per telefon og en gang via SMS, ligesom

han gav udtryk for, at han ville giftes med ansøgeren igen. Den sidste trussel fra [E] modtog ansøgeren en måned før sin udrejse fra Iran. Ansøgeren udrejste [i efteråret] 2015. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun er konverteret til kristendommen. Hun blev døbt i [foråret] 2017. Ansøgeren frygter alvorlige overgreb fra myndighederne ved en tilbagevenden til hjemlandet. Hun frygter, at hendes tidligere ægtefælle vil angive hende til myndighederne, idet han er blevet bekendt med konversionen gennem en ukendt person på asylcenteret. Yderligere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun lever i et uægteskabeligt forhold til en kristen mand, og at dette, hvis det kommer til de iranske myndigheders kendskab, vil medføre overgreb fra myndighedernes side. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i relation til sin tidligere ægtefælle i Iran til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om væsentlige forhold i denne del af hendes asylmotiv. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvor længe hun har opholdt sig i Iran efter skilsmissen, idet ansøgeren under Flygtningenævnets behandling af sagen har forklaret, at hun har opholdt sig i Iran i cirka seks måneder efter skilsmissen, mens ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at hun har opholdt sig i Iran i cirka et år efter skilsmissen, og til asylsamtalen har forklaret, at hun har opholdt sig i Iran i cirka to år efter skilsmissen. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvornår hendes tidligere ægtefælle opsøgte hende og hendes familie, idet ansøgeren under Flygtningenævnets behandling af sagen har forklaret, at hendes tidligere ægtefælle kun opsøgte dem inden skilsmissen, mens ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han kun opsøgte dem efter skilsmissen. Yderligere har ansøgeren forklaret divergerende om, hvordan hendes tidligere ægtefælle fremsatte sine trusler mod hende, idet ansøgeren under Flygtningenævnets behandling af sagen har forklaret, at hendes tidligere ægtefælle kun en gang har fremsat en trussel mod hende per sms og ellers har fremsat dem telefonisk, mens ansøgeren til gensamtalen har forklaret, at hun fik gentagne trusler på sms. Flygtningenævnet finder det ikke troværdigt, når ansøgeren til gensamtalen på direkte forespørgsel forklarede, at hun ikke skelnede mellem sms og telefonsamtaler. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt hun i forbindelse med sin klage til retten over sin tidligere ægtefælles utroskab nævnte, at han havde indgået et tidsbegrænset ægteskab. Ansøgeren har således under Flygtningenævnets behandling af sagen og til gensamtalen forklaret, at hun ikke har sagt i retten, at hendes tidligere ægtefælle havde indgået et tidsbegrænset ægteskab, mens ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at hun sagde til retten, at han havde indgået et tidsbegrænset ægteskab. Samtidig har ansøgeren forklaret divergerende og utroværdigt om sin mulighed for at opnå skilsmisse fra sin tidligere ægtefælle. Ansøgeren har således under Flygtningenævnets behandling af sagen forklaret, at ingen har set, at hun havde blå mærker efter slag og spark fra sin tidligere ægtefælle, hvorfor hun ikke havde mulighed for at bruge dette som bevis i retten. Ansøgeren har derimod til oplysnings- og motiv-

samtalen forklaret, at hendes forældre havde set hendes blå mærker. Ansøgeren har desuden forklaret, at en underbo har hørt voldsudøvelsen mod hende. Ansøgeren har yderligere forklaret udbyggende om, at hendes moster havde anbefalet hende at gifte sig på ny med en anden mand, idet dette først er fremkommet i advokatindlægget, hvor ansøgeren tillige udbyggende har anført, at hendes tidligere ægtefælle med våben har truet den mand, som mosteren havde fundet, og som ønskede at fri til ansøgeren. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at ansøgerens konversion er reel. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har udtalt, at det, som for hende er det afgørende i kristendommen, er ro og fred og lighed mellem kønnene, og at ansøgeren ikke i øvrigt har kunnet redegøre på fyldestgørende måde for sin indre kristne overbevisning. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgerens viden om væsentlige forhold i kristendommen fremstår tillært. Flygtningenævnet har herunder lagt vægt på, at ansøgeren ikke på fyldestgørende måde har kunnet redegøre for, hvad der ligger i begrebet mission, men blot har henvist til, at det jo er hendes pligt som kristen at missionere. Det forhold, at ansøgeren er blevet døbt, findes ikke at ændre herved. Ansøgeren har under Flygtningenævnets behandling af sagen som et nyt asylmotiv gjort gældende, at hun risikerer forfølgelse fra de iranske myndigheder som følge af, at hun nu lever i et uægteskabeligt forhold til en kristen mand. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at dette forhold er kommet eller vil komme til de iranske myndigheders kendskab. Det bemærkes i den forbindelse, at Flygtningenævnet ikke kan lægge vægt på ansøgerens forklaring om, at der er en person på asylcenteret, som har underrettet hendes tidligere ægtefælle om, at hun er blevet vantro. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran risikerer konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1, eller asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/165

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er afghansk statsborger, etnisk tadjik og oprindeligt fra Kabul. For cirka 35 år siden udrejste han til Iran, hvor han boede i byen [...], der er beliggende i nærheden af Kermanshah, indtil 2015. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke været politisk aktiv. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren at blive dræbt af den afghanske befolkning, fordi han er konverteret til kristendommen. Han frygter endvidere at blive dræbt af Taliban, fordi han inden sin udrejse af Afghanistan producerede og solgte spiritus. Endelig har han henvist til de generelle forhold i Afghanistan. Ansøgeren har oplyst, at han oprindeligt var shia-muslim, men at han i 1973 stoppede med at praktisere islam, efter at han i forbindelse med en rejse til Iran havde en drøm om Jesus. Efterfølgende begyndte han at lytte til radiostationen Jawan, der sendte programmer om kristendom-

men. For cirka 35 år siden udrejste ansøgeren af Afghanistan, fordi han frygtede, at myndighederne eller religiøse grupper skulle få kendskab til, at han sammen med sin far illegalt producerede og solgte spiritus. Efter indrejsen i Iran fortsatte ansøgeren med at lytte til radiostationen Jawan. I 2015 udrejste ansøgeren af Iran, efter at hans søn var blevet fængslet af de iranske myndigheder. Under et ophold i Grækenland arbejdede han for en kristen kirke, og [i efteråret] 2015 blev han døbt. Efter indrejsen i Danmark har han fortsat sine kristne aktiviteter, idet han dels har været i kirke og dels har talt med andre afghanere om Jesus. Flygtningenævnet finder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, og da det, der er fremkommet nævnet ikke kan føre til et andet resultat, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han, fordi han for mere end 34 år siden producerede og solgte spiritus i Kabul, skulle være konkret og individuelt forfulgt af Taliban, jf. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet skal derfor vurdere om ansøgeren har sandsynliggjort, at han er konverteret fra islam til kristendommen, og om han som følge heraf skal meddeles opholdstilladelse i Danmark. Afgørelsen heraf må bero på en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger, herunder ansøgerens forklaring om de refleksioner, der lægger bag hans konversion, ansøgerens kendskab til kristendommen, oplysningerne om ansøgerens deltagelse i gudstjenester og menighedsliv mv., om ansøgeren er døbt, tidspunktet for fremkomsten af ansøgerens interesse for kristendommen og konversion samt ansøgerens generelle troværdighed. Flygtningenævnet ligger ved vurderingen af ansøgerens forklaring om sin konversion vægt på, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår ansøgerens interesse for kristendommen opstod. Ansøgeren forklarede til oplysnings- og motivsamtalen [i efteråret] 2016, at interessen var opstået for omkring 7-8 år siden. Til asylsamtalen [i slutningen af] 2016 og gensamtalen [i foråret] 2017 forklarede ansøgeren imidlertid, at interessen opstod i 1973. Nævnet er opmærksom på, at ansøgeren foreholdt divergensen af Udlændingestyrelsen har forklaret, at han også til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at hans interesse for kristendommen opstod i 1973, men det kan ikke føre til en anden vurdering, idet ansøgeren fik referatet af oplysnings- og motivsamtalen oversat uden at have bemærkninger hertil. Nævnet lægger herved også vægt på, at ansøgeren for nævnet har forklaret, at hans interesse for kristendommen opstod i 1980. Videre lægger Flygtningenævnet vægt på, at ansøgerens forklaring om sin interesse for kristendommen ikke støttes af ansøgerens datter, [...]s forklaring. Ansøgeren forklarede således til gensamtalen, at hans kone og børn, der gik i moskéen i Iran, ikke sagde noget til, at han så kristne programmer på TV-stationen Jawan, mens han boede i Iran. [Datteren] har imidlertid ikke forklaret om, at der blev set kristen TV i hjemmet, hvilket ellers ville være naturligt henset til, at hun også har anført bl.a. konversion til kristendommen som begrundelse for at søge asyl i Danmark. Hun forklarede derimod til sin asylsamtale [i begyndelsen af] 2017, at det var hendes morbror og veninde, der startede med at fortælle hende om kristendommen. Endvidere lægger Flygtningenævnet vægt

på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvorvidt han havde kristne film i sit hjem. Ansøgeren forklarede til oplysnings- og motivsamtalen, at han havde nogle film på cd om Jesus, men til gensamtalen forklarede ansøgeren, at han ikke havde nogen kristne film. For nævnet har ansøgeren forklaret, at han ikke havde kristne film, og at det må bero på en misforståelse, når det fremgår af referatet af oplysnings- og motivsamtalen, at han havde kristne film. Det kan imidlertid ikke føre til en anden vurdering, henset til at ansøgeren fik referatet af samtalen oversat, og han ikke havde bemærkninger til oversættelsen. Flygtningenævnet lægger ved vurderingen af ansøgerens generelle troværdighed også vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om varigheden af den fængselsstraf, som hans søn blev idømt i Iran. Ansøgeren forklarede til oplysnings- og motivsamtalen, at sønnen blev idømt 3 års fængsel, en bøde på 10 mio. tomaner og 120 piskeslag. Til gensamtalen forklarede han, at sønnen blev idømt 5 års fængsel. For nævnet har ansøgeren forklaret, at sønnen fik en straf på 5 års fængsel og en bøde på 10 mio. Foreholdt divergensen mellem 3 års og 5 års fængsel, fastholdt ansøgeren for nævnet, at sønnen blev straffet med 5 års fængsel og en bøde, men ikke andet. Foreholdt forklaringen om piskeslag forklarede ansøgeren, at det må bero på en misforståelse, at denne straf fremgår af referatet. Det kan imidlertid ikke føre til en anden vurdering, henset til at ansøgeren fik referatet af samtalen oversat, og han ikke havde bemærkninger til oversættelsen. Flygtningenævnet lægger også vægt på, at ansøgeren ikke, hverken i samtalerne med Udlændingestyrelsen eller for nævnet har redegjort overbevisende for de refleksioner, der lægger bag hans konversion, ligesom nævnet lægger vægt på, at ansøgeren i samtalerne [i sommeren] og [slutningen af] 2016 samt [i foråret] 2017 med Udlændingestyrelsen demonstrerede et særdeles overfladisk og mangelfuldt kendskab til kristendommen, selvom han angiveligt skulle have fulgt TV-udsendelser om kristendommen i 15 år. For nævnet har ansøgeren kunne forklare lidt yderligere om kristendommen, herunder at man i kristendommen fejrer Jesu fødsel i julen, men ansøgeren har trods det forhold, at han ifølge sin forklaring har gået regelmæssigt i kirke i Danmark, hvor gudstjenesten er blevet tolket, ikke kunnet fremsige trosbekendelsen. På denne baggrund fremstår den omstændighed, at ansøgeren den [...] 2015 lod sig døbe i Grækenland, som et udslag af et ønske om at etablere et asylmotiv. Ved vurderingen af om ansøgerens konversion er reel, finder Flygtningenævnet, at det må indgå, at ansøgeren er analfabet, men nævnet finder anledning til at bemærke, at ansøgeren på de punkter, hvor ansøgeren ikke har været udfordret af de stillede spørgsmål, har demonstreret en udmærket hukommelse. Det forhold, at ansøgeren er analfabet, kan således ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet kan i øvrigt henvisse til begrundelsen i Udlændingestyrelsens afgørelse, dog bør det ikke tillægges betydning, at ansøgeren i samtalerne med Udlændingestyrelsen ikke har kunnet huske datoen for sin dåb. På denne baggrund finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og sagens oplysninger, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konversion fra islam til kristendommen er reel. De generelle forhold i

Afghanistan, herunder den sikkerhedsmæssige situation, kan ikke begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i Danmark. På denne baggrund og henset til at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han er blevet truet i anledning af sine eller datterens kristne aktiviteter, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Afgh/2018/329

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bakhtiari fra [by], Khuzestan-provinsen, Iran. Ansøgeren var tidligere shia-muslim, men er konverteret til kristendommen inden sin ankomst til Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at få en lang fængselsstraf, samt at blive henrettet af de iranske myndigheder, idet han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i perioden fra [slutningen af] 2014 til [starten af] 2015 begyndte at blive interesseret i kristendommen. I [sommeren] 2015 tog ansøgeren i fem til syv dage til Tyrkiet for at undersøge mere om kristendommen. Efter sin tilbagevenden fra Tyrkiet betragtede ansøgeren sig for at være kristen. I [sommeren] 2015 kørte ansøgeren i en taxa til byen Ahwaz. Han blev dog stoppet og kontrolleret ved en kontrolpost, hvorved myndighederne fandt en bibel tilhørende ansøgeren. Ansøgeren blev efterfølgende kørt til en politistation, hvor han blev afhørt og tilbageholdt indtil aftenen. I [efteråret] 2015 deltog ansøgeren i tre kristne møder i en hemmelig huskirke. Ved det sidste møde kom myndighederne, og ansøgeren flygtede ud af huset over et tag. Ansøgeren flygtede til sin brors ven i byen [...], hvorfra han efter to dage udrejste af Iran. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han fik sin interesse for kristendommen i Iran, og at han var til hemmelige møder i en kristen huskirke, i hvilken forbindelse han skulle være kommet i et modsætningsforhold til de iranske myndigheder. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om årsagen til, at han udrejste af Iran. I asylansøgningsskemaet af [slutningen af] 2015 har ansøgeren oplyst, at det blev umuligt for ham at leve sammen med sin religiøse familie, som fandt ud af, at han var kristen. De behandlede ham hårdt og dårligt, og måske vil de slå ham ihjel. Til oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016, til asylsamtalen [i foråret] 2017 og under nævnsmødet har ansøgeren imidlertid forklaret, at han udrejste af Iran, fordi han frygtede, at de iranske myndigheder ville henrette ham eller idømme ham langvarig fængselsstraf, fordi myndighederne havde opdaget, at han var konverteret til kristendommen. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i asylansøgningsskemaet ikke har anført noget om, at

han havde deltaget i hemmelige møder i en kristen huskirke, og at myndighederne en dag var kommet til stede ved et af møderne, hvilket angiveligt var den flugtudløsende begivenhed. Ansøgeren har heller ikke nævnt, at myndighederne havde fundet biblen, som ansøgeren var i besiddelse af, eller at både ansøgeren og ansøgerens far var blevet anholdt. Derudover har ansøgeren i asylansøgningsskemaet anført og under nævnsmødet forklaret, at han i Iran spurgte enhver om kristendommen, og om hvad forskellen var mellem kristendommen og islam, inden han rejste til Tyrkiet, mens ansøgeren til asylsamtalen [i foråret] 2017 har forklaret, at han ikke talte med nogen eller spurgte nogen om kristne forhold, inden han rejste til Tyrkiet, og at der ikke var nogen at spørge. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har givet en rimelig forklaring på de fremhævede divergerende og udbyggende forklaringer. På denne baggrund kan nævnet ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han fik sin interesse for kristendommen i Iran, og at han var til hemmelige møder i en kristen huskirke, i hvilken forbindelse han skulle være kommet i et modsætningsforhold til de iranske myndigheder. Ansøgeren har ladet sig døbe i den kristne tro [i foråret] 2016, men Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgerens konversion er reel, herunder således at det kan antages, at ansøgeren vil foretage kristne handlinger ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre nærmere for sin indre afklaringsproces, og at ansøgeren alene har et meget begrænset kendskab til kristendommen og fremtræder ureflekteret i forhold til indholdet af kristendommen. Endvidere har ansøgeren ikke på overbevisende måde kunnet redegøre nærmere for, hvilken betydning kristendommen har haft for ansøgeren. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han har en bibel på farsi, at han har læst den fra start til slut, og at han begyndte at læse i biblen, da han ankom til Danmark. Dertil kommer, at ansøgeren er en veluddannet person, som normalt må antages at være i stand til at opfatte og reflektere over, hvad han oplever, og være i stand til at gengive sine egne betragtninger herom. Endelig har nævnet lagt vægt på, at ansøgerens generelle troværdighed er svækket, idet nævnet har tilsidesat ansøgerens forklaring om sine aktiviteter i Iran. Flygtningenævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring om sin konversion som konstrueret og utroværdig. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens deltagelse i gudstjenester og andre kristne aktiviteter er sket i et forsøg på at skabe sig et (sur place) asylmotiv og uden at have baggrund i en reel religiøs overbevisning hos ansøgeren. De fremlagte udtalelser fra bl.a. præster samt ansøgerens dåbsbevis kan ikke føre til en ændret vurdering. Den omstændighed, at ansøgeren har lagt billeder på sin danske Facebook-profil med kristne motiver og tekst, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at ansøgeren som følge heraf er kommet eller vil komme i et asylbegrundende modsætningsforhold til hverken de iranske myndigheder, grupperinger eller privatpersoner. Nævnet har herved lagt vægt på, at karakteren, indholdet og omfanget af ansøgerens Facebook-opdateringer med

kristent indhold fremstår konstrueret som et forsøg på at skabe sig et (sur place) asylmotiv og uden at have baggrund i en reel religiøs overbevisning hos ansøgeren. Endvidere har nævnet lagt vægt baggrundsoplysningerne om de iranske myndigheders kendskab til og reaktion på, at iranere bruger konversion i forsøget på at opnå asyl, jf. Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp, Fact-finding report. House Churches and Converts, februar 2018, pkt. 80 og 88. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2018/288

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.1 nævnte afgørelse (Iran/2018/293).

6.8.2.2 Seksuelle aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, og hvor ansøgeren har praktiseret denne i Danmark, kan der nævnes:

Nævnet **meddelte i marts 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Flygtningenævnet udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Llam, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv i Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt af sin familie eller af de iranske myndigheder, ide han er frafaldet islam og har revet tre til fire sider ud af koranen. Han har til støtte herfor oplyst, at han begyndte at tvivle på Islam, da han var 17-18 år. Han stoppede med at deltage i religiøse ceremonier og med at bede. Da han fyldte 19 år, begyndte han at drikke alkohol. Da hans forældre opdagede, at han ikke længere var religiøs, afstraffede de ham ved at slå ham og ved at låse ham inde. Herefter flyttede ansøgeren væk fra sine forældres bopæl. Han boede ved venner og ved sin farbror og tante. I [efteråret] 2015 tog ansøgeren hjem til sine forældre, efter han havde været ude og drikke alkohol med sine venner. Ansøgerens mor var hjemme. Hun kunne lugte, at ansøgeren havde drukket alkohol. De kom op at skændes, og ansøgerens mor sagde, at hans far ville dræbe ham, hvis han fandt ud af, at ansøgeren havde drukket alkohol. Herefter gik ansøgeren ind i stuen, fandt koranen og rev et par sider ud af den. Hans mor kaldte ham vantro efter den episode, og hun sagde, at han ikke fortjente at være i live. Ansøgeren forlod sine forældres bopæl. Hans farbror ringede kort tid efter og oplyste ansøgeren, at hans far havde meldt ham til de iranske myndigheder. Ansøgeren blev hentet af sin farbror, og de kørte til et kollegium, hvor han opholdt sig i 15-16 dage. Han fik af sin farbror oplyst, at han var eftersøgt og sigtet for at være fra-

faldet islam. Herefter valgte han at forlade Iran. Han forlod Iran 16 dage efter konflikten med sin mor. Ansøgeren har videre som asylmotiv henvist til, at han er konverteret til kristendommen og er blevet døbt [i foråret] 2017. Forud for dåben har han modtaget ugentlig undervisning i 9 måneder. Han har endvidere henvist til, at han er homoseksuel og har haft en mandlig kæreste i ca. 1½ år. Han har været privat indkvarteret hos sin kæreste siden [sommeren] 2017. Endelig har ansøgeren henvist til, at han [i vinteren] 2018 har deltaget i en demonstration foran den iranske ambassade mod det iranske styre. Han har lagt billeder herfra og kristne billeder, herunder billeder fra sin dåb på sin facebook-profil. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit oprindelige asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende og divergerende på centrale punkter. Ansøgeren har således ikke angivet noget om sin konflikt i asylsøgeområdet. Han har under oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2016 ikke oplyst noget om en ransagning, men har under samtalen [i efteråret] 2016 forklaret, at civilklædte agenter på en ukendt dato foretog ransagning på forældrenes bopæl. Han har forklaret divergerende om sin religiøsitet i Iran. Endelig forekommer det utroværdigt, at ansøgeren rev sider ud af koranen, henset til den alvorlige straf, han risikerede for denne forseelse. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at ansøgerens konversion til kristendommen er reel. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på tidspunktet for ansøgerens angivelige konversion, herunder at ansøgeren under sin samtale i Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2016 oplyste, at han ikke var begyndt at interessere sig for nye religioner, mens det af en erklæring fra [navn på organisation] fremgår, at ansøgeren [i efteråret] 2016 offentligt har meddelt, at han er konverteret. Flygtningenævnet finder endelig, at ansøgeren ikke alene ved sin deltagelse i en demonstration foran den iranske ambassade [i vinteren] 2018 har bragt sig i en situation, hvor han ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Et flertal af Flygtningenævnet** kan imidlertid lægge ansøgerens forklaring om sin seksualitet til grund. Flertallet finder, at ansøgeren har forklaret troværdigt og overbevisende om sin seksualitet, herunder om baggrunden for, at han ikke har nævnt noget herom tidligere. Flertallet var videre lagt vægt på, at ansøgeren har haft et forhold til en mand i det seneste ca. 1½ år, og at han har været privat indkvarteret hos denne mand siden sommeren 2017. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at seksuelle handlinger mellem to af samme køn straffes hårdt. På grundlag af ansøgerens forklaring om sine familiemæssige forhold, finder flertallet endvidere, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere overgreb fra familiens side. Flygtningenævnets flertal finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2018/82

6.8.2.3 Andre aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, henvises der til Flygtningenaevnets formandsskabs 26. beretning (2017), side 337ff.

6.9 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding er dømt for kriminalitet begået under opholdet her i landet, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf, det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgements”, ligesom det fremgår af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 50, at ”Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 samt artikel 3 i FN’s konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet ”ne bis in idem” hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (application no. 24132/94, Kommissionens afgørelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxemborg (application no. 24015/94, Kommissionens af-

gørelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk.

Se også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 8. juli 2014 i sagen M.E. mod Danmark (application no. 58363/10), der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 267ff. Det fremgår af dommen blandt andet, at princippet om *ne bis in idem* ikke i sig selv rejser spørgsmål i henhold til artikel 3.

Indtil ændringen af udlændingelovens § 26 ved lov nr. 758 af 29. juni 2011 henhørte det under domstolene i forbindelse med vurderingen af, om der i en sag skulle ske udvisning på grund af kriminalitet, at tage stilling til spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf, jf. § 26, stk. 1. Ved lovændringen blev § 26 ændret, således at en udlænding skal udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og 25, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det fremgår således ikke længere af bestemmelsen, at domstolene ved afgørelser om udvisning m.v. skal tage hensyn til, om dette må være særligt belastende, navnlig på grund af blandt andet risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Det fremgår af Østre Landsrets dom af 1. juli 2015 (S-3475-14), at der hverken i lovens forarbejder eller i øvrigt er holdepunkter for at antage, at der herved er sket en ændring af den hidtidige kompetencefordeling mellem domstolene og udlændingemyndighederne. Det påhviler således udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, at tage stilling til asylbegrundende forhold og herunder sikre, at en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og dette spørgsmål skal ikke indgå i domstolenes vurdering i forbindelse med udvisning af kriminelle udlændinge.

Østre Landsrets dom blev stadfæstet af Højesteret den 8. juni 2016 (UfR 2016.3235). Højesteret tiltrådte i den forbindelse, at spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte i sagen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerede at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention måtte afgøres i forbindelse med en stillingtagen efter udlændingelovens regler til, om tiltalte måtte udsendes af Danmark.

Ved lov nr. 1744 af 27. december 2016 blev § 26, stk. 2, ændret, således at en udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og 25, medmindre dette *med sikkerhed* vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Højesteret fastslog ved dom af 14. november 2017 (UFR 2018.769), at der i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning ikke skal tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Denne vurdering skal først ske, når der efter udlændingelovens regler skal tages stilling til, om den pågældende skal udsendes fra Danmark, jf. herved Højesterets dom af 8. juni 2016. Der skal heller ikke i forbindelse med spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive straffet for den samme forbrydelse (dobbelStraf). Højesteret henviste herved til præmis 59 i den ovennævnte dom i sagen M.E. mod Danmark fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Selve risikoen for at blive idømt dobbeltStraf ved en tilbagevenden til hjemlandet er således ikke i sig selv relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtninge-nævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtninge-nævnet skal således i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, alene tage stilling til, om udlændingen ved udsendelse til sit hjemland vil være i risiko for asylbe-grundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse her i landet, uden for lan-det er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvor der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter de nævnte bestemmelser, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, vil spørgsmålet om udvisning og hermed bortfald af opholdstilladelse ikke blive forelagt for domstolene her i landet. Udlændingemyndighederne vil derimod skulle tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages som følge af den begåede kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 1. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 7.5.

Som eksempler på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltStraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, henvises til den i

Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 425ff., nævnte afgørelse Nigeria/2015/4, den i formandskabets 22. beretning (2013), side 301ff., nævnte afgørelse Nigeria/2013/10 samt den i formandskabets 20. beretning (2011), side 224f., nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

6.10 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 181-188, blandt andet, at flygtningekonventionen ikke inkorporerer princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Hovedparten af lande følger imidlertid rekommandationen i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Det fremgår af UNHCR's Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation fra maj 2009, punkt 11-12, at hvis en familie søger asyl baseret på en frygt for FGM, vil en forælder kunne opnå konsekvensstatus på basis af barnets ret til beskyttelse som følge af risikoen for at blive udsat for FGM. Det fremgår ligeledes, at hvis et forældrepar får en datter under et ophold uden for hjemlandet, kan der opstå et behov for beskyttelse sur place. Se nærmere herom i afsnit 6.12.2.5 og som eksempler på nævnets praksis:

Nævnet **omgjorde i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig klager fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen Rahanweyn og er muslim af trosretning fra [byen X], Barawe regionen, Lower Shabelle, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbageven til Somalia frygter al-Shabaab, idet de har opsøgt hendes familie for at tvinge hende til at

gifte sig med et af deres medlemmer. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at hendes far blev slået ihjel af al-Shabaab i [foråret] 2013, fordi han nægtede at tilslutte sig al-Shabaab. I [foråret] 2014 blev klageren og hendes mor opsøgt af al-Shabaab på deres bopæl, hvor de truede moren på livet, hvis ikke hun accepterede at bortgifte klageren til et medlem af al-Shabaab. Klagerens mor accepterede, men kontaktede sin bror for at søge hjælp. Morbroren tog herefter til Kenya og arrangerede udrejse for både klageren og hendes mor. Klageren har videre oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes datter, der er født [i foråret] 2017 vil blive omskåret, hvilket hun selv er modstander af. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at de generelle forhold i [byen X], Lower Shabelle, er forbedret – om end forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til [byen X] ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet lægger efter klagerens forklaring til grund, at hendes mor opholder sig i Kenya, og at hun ikke har andre familiedlemmer i Somalia end muligvis en morbror, som hun ikke har haft kontakt med siden udrejsen i 2013. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens Temarapport ”South Central Somalia – Female Genital Mutilation/Cutting” fra januar 2016, at op mod 99 % af kvinder i alderen 15 – 49 år i Somalia er omskåret. Det fremgår videre af de foreliggende baggrundsoplysninger, at Lower Shabelle har en meget stor forekomst af kvindelig omskæring. Klageren har forklaret, at hendes mor, der opholder sig i Kenya, er imod omskæring, men at hendes far gik ind for omskæring, og at det var ham, der foretog omskæringen af hende. Hun har videre forklaret, at hendes morbror også går ind for omskæring, og at alle piger i hendes hjemområde bliver omskåret. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren har sandsynliggjort, at hun, der ikke har nogen ægtefælle, ved en tilbagevenden til Somalia, vil være alene om at beskytte datteren, der er ca. halvanden år gammel, imod at blive omskåret. På den anførte baggrund og efter en samlet og konkret vurdering finder Flygtningenævnet, at klageren som enlig somalisk kvinde uden særlige ressourcer ved en tilbagevenden til Somalia ikke vil være i stand til at modsætte sig et ønske fra omgivelserne om omskæring af datteren. Flygtningenævnet finder således, at klageren har sandsynlig-

gjort, at hendes datter ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for at blive omskåret mod klagerens vilje. Flygtningenævnet har derfor meddelt klagerens datter, [A], opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og som konsekvens heraf meddeles klageren også opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren] 2018, således at klageren meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk.1.” Soma/2018/89

Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag.

Se som eksempel på nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **februar 2018 opholdstilladelse (B-status)** til et ægtepar samt fem børn fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tadjikere og sunni-muslimer fra landsbyen [A] i [distriktet X], Kabul provinsen, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har dog været medlem af Det Demokratiske Afghanske Folkeparti, indtil Najibullahs regering væltede. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han og hans familie vil blive slået ihjel af Taliban, idet han under en fredsforhandling har været skyld i, at hans overordnede, imod forhandlingernes forudsætninger, greb til anholdelse af to kommandanter fra Taliban. Den mandlige ansøger har som yderligere asylmotiv henvist til, at han frygter sin overordnede, [B], og at blive slået ihjel af de afghanske myndigheder, idet han er flygtet fra fængslet. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han i [efteråret] 2005 blev ansat som administrativ medarbejder hos den afghanske efterretningstjeneste i [distriktet X]. Efter mere end ni år blev ansøgeren af sin chef, [B], udnævnt til at være operativ officer. Ansøgerens operative arbejdsopgaver bestod i, at han skulle skabe og opretholde sikkerheden i [...] området ved at etablere kontakt og mægle mellem blandt andet Taliban og efterretningstjenesten. Ansøgeren udførte sit arbejde hemmeligt. Han tog kontakt til betydningsfulde personer i lokalområdet med henblik på at levere beskeder fra efterretningstjenesten til de inderste kredse i Taliban. [I efteråret] 2015 bad [B] ansøgeren om at aftale et møde med Talibans kommandanter [C] og [D] med henblik på at indgå en fredsftale med dem. Mødet fandt sted en uge efter i en æblehave i [byen]. Mødet foregik fredeligt, og kommandanterne tog godt imod efterretningstjenestens budskab om fred, og de tilbødte amnestier. Næste møde med kommandanterne fandt sted [i efteråret] 2015. Denne gang deltog [B], samt en del efterretningsfolk, også. Under dette møde blev de to kommandanter fra Taliban efter ordre fra [B] imidlertid anholdt. Da ansøgeren den efterfølgende dag henvendte sig til [B], for at spørge, hvorfor der blev foretaget uventede anholdelser under fredsforhandlingerne, blev han ankla-

get for at være i ledtog med Taliban. Ansøgeren blev anholdt og indespærret i tre dage. Ved hjælp af to kollegaer lykkedes det ansøgeren at flygte. Da han kom hjem, fik han at vide af den kvindelige ansøger, at deres bopæl var blevet opsøgt fire gange af Taliban, som beskyldte ansøgeren for at stå bag anholdelsen af deres to kommandanter. Ansøgerens bopæl var også blevet opsøgt af myndighederne, som havde bedt den kvindelige ansøger om at fortælle ansøgeren, at han skulle overgive sig. Ansøgeren tog efterfølgende sammen med sin familie til Herat, hvorfra de udrejste af Afghanistan. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at den mandlige ansøger arbejdede for det hemmelige politi. På et tidspunkt forsvandt han i fire dage. Nogle personer fra Taliban opsøgte herefter familiens bopæl tre gange. Hver gang spurgte de efter den mandlige ansøger. Den fjerde aften efter den mandlige ansøger var forsvundet, blev ansøgeren opsøgt af tre personer, der fortalte, at de var fra den mandlige ansøgers arbejdsplads. De ville vide, hvor den mandlige ansøger befandt sig, hvortil ansøgeren svarede, at han var på arbejde. Personerne fortalte ansøgeren, at den mandlige ansøger havde begået noget strafbart, og at han var flygtet fra arresten, hvorefter de forlod bopælen. En til to timer senere blev ansøgeren igen opsøgt. Denne gang var det tre-fire personer fra Taliban. Personerne udsatte ansøgeren og hendes børn for fysiske overgreb i form af slag og spark. De spurgte efter den mandlige ansøger, og mens overgrebene stod på, råbte de, at to kommandanter fra Taliban var blevet anholdt, og at den mandlige ansøger ikke havde gjort, hvad han havde lovet. Personerne truede hende, idet de sagde, at de ville slå hende og hendes børn ihjel, hvis ikke den mandlige ansøger overgav sig til Taliban. De fortalte hende, at de ville komme tilbage den følgende dag. I løbet af natten kom den mandlige ansøger hjem, og familien begyndte deres udrejse med det samme. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgenes forklaring til grund, idet forklaringerne har været konsistente og detaljerede og har fremstået selvoplevede. Flygtningenævnet lægger således på grundlag af den mandlige ansøgers forklaring til grund, at han efter endt uddannelse blev ansat på efterretningstjenestens distriktskontor i [distriktet X], hvor han i ni år udførte administrative opgaver. Nævnet finder, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han stammer fra en familie, der var kendt og respekteret i lokalområdet, herunder i [A], hvor ansøgerne boede i den ejendom, som de havde arvet efter ansøgerens far. På denne baggrund finder nævnet det sandsynligt, at netop ansøgeren af sin nye overordnede, [B], blev flyttet til den operative afdeling for med hjælp fra landsbyformanden i [A] at etablere kontakt med to lokale Taliban kommandanter. Flygtningenævnet finder, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at hans overordnede, [B], misbrugte den mandlige ansøgers indsats til at hævne sig på de to kommandanter, og at [B], da ansøgeren påtalte dette, anklagede den mandlige ansøger for at sympatisere med og støtte Taliban og foranledigede den mandlige ansøger fængslet. Nævnet finder videre, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han med bistand fra to kollegaer kunne undvige fra arresten. På grundlag

af den kvindelige ansøgers forklaring, finder nævnet, at det kan lægges til grund, at hun i de fire dage, hvor den mandlige ansøger ikke kom hjem, flere gange blev opsøgt af Taliban og den fjerde aften tillige af myndighederne, der ledte efter den mandlige ansøger, og at Taliban den sidste aften slog den kvindelige ansøger og børnene og truede med, at de ville vende tilbage næste dag for at få hævn over den mandlige ansøger. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne har sandsynliggjort, at den mandlige ansøger har bragt sig i et sådant modsætningsforhold til Taliban, at han ved en tilbagevenden vil risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra Talibans side. Nævnet finder endvidere, at den mandlige ansøger vil stå i et modsætningsforhold til sin overordnede [B], og at den mandlige ansøger tillige fra [B's] side vil risikere at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at bringe udlændingelovens § 7, stk. 1 i anvendelse. Den kvindelige ansøger har i det hele henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. På denne baggrund meddeler Flygtningenævnet ansøgerne og deres fem børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2018/97

Nævnet meddelte i **november 2018 opholdstilladelse (K-status)** til et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etnisk kurdere og sunnimuslimer fra [byen X], Kermanshah, Iran. Den mandlige ansøger har været aktiv og sympatiseret med Komala partiet i et år. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet og henrettet af den iranske efterretningstjeneste. Til støtte for sit asylmotiv har den mandlige ansøger oplyst, at de iranske myndigheder har opdaget hans politiske aktiviteter for Komala partiet. Ansøgeren begyndte sine aktiviteter for Komala partiet omkring et år før sin udrejse af Iran. Det var omkring [vinteren] 2014. Ansøgeren havde ikke politiske aktiviteter før dette tidspunkt, men ønskede at støtte og være aktiv for den kurdiske sag. Ansøgeren havde kontakt til Komala partiet gennem sin fars nevø. Han uddelte materiale i form af løbesedler og cd'er for partiet. Ansøgeren fik omkring 20 pakker med politisk materiale én gang om måneden. Farens nevø kontaktede altid ansøgeren, når ansøgeren skulle hente materiale. Ansøgeren fragtede materialet til sin bopæl og uddelte dem samme aften/nat, som han fik det. Ansøgeren gemte materialet i sin kommode. Ansøgeren var på sin bopæl fem til seks gange i løbet af natten, hvor han hentede mere materiale, indtil han havde udelt det hele. Dagen forud for ansøgerens udrejse af Iran [i sommeren]1394 (efter iransk kalender) skete en række hændelser. Ansøgeren hentede politisk materiale, men nåede ikke at uddele det hele. Samme aften var ansøgeren, ansøgerens søn og ægtefælle på besøg hos ansøgerens svigerfar, mens myndighederne opsøgte hans bopæl. Ansøgeren blev kontaktet af sin bror, som fortalte, at myndighederne havde ransaget ansøgerens bopæl i omkring en time. Myndighederne havde fundet ansøgerens politiske materiale. Den kvindelige an-

søger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet eller udsat for vold af de iranske myndigheder som følge af den mandlige ansøgers politiske aktiviteter. Derudover frygter ansøgeren, at hendes tidligere ægtefælle vil udsætte hende for syreangreb. Til støtte for sit selvstændige asylmotiv har den kvindelige ansøger oplyst, at hun og hendes nuværende ægtefælle, [A], en dag var på besøg hos ansøgerens forældre. Ægtefællens bror ringede til ham og sagde, at myndighederne havde været på ansøgerens og ægtefællens bopæl. Ægtefællen sagde derefter til ansøgeren, at de skulle udrejse. Samme aften klokken 19 tog de i en bil til Urmia, hvorfra de udrejste dagen efter. Den kvindelige ansøger har om sin frygt for sin tidligere ægtefælle oplyst, at hendes tidligere ægtefælle flere gange har truet hende med, at han vil smide syre i hovedet på hende, fordi ansøgeren har giftet sig med sin nuværende ægtefælle [A]. Ansøgerens tidligere ægtefælle vil derudover ikke lade ansøgeren se deres fælles datter. Flygtningesnævnet finder, at enkelte dele af den mandlige ansøgers forklaring om sine politiske aktiviteter i Iran fremstår noget påfaldende, ligesom der i samtalerreferaterne kan påvises uoverensstemmelser i den forklaring, han har givet vedrørende, hvornår han i forhold til udrejsen senest modtog materiale til uddeling, om han uddelte hele dette materiale, og hvor mange gange han talte med broren den aften, hvor ansøgerens bopæl angiveligt skulle være blevet opsøgt af myndighederne. Nævnet finder imidlertid – efter det indtryk han har efterladt under sin afgivelse af forklaring direkte for nævnet – at i hvert fald en del af disse mulige uoverensstemmelser meget vel kan skyldes sproglige misforståelser mellem ansøgeren, der er analfabet, og interviewereren. Nævnet finder endvidere, at der ikke er grundlag for at fastslå, at ansøgerne har forklaret indbyrdes uoverensstemmende om nogen del af asylmotiverne og i øvrigt, at den mandlige ansøger i al væsentligt har forklaret troværdigt om begivenhederne uden at have forsøgt på at udbygge eller dramatisere asylmotivet yderligere. Under disse omstændigheder finder nævnet, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte den mandlige ansøgers forklaring om sine politiske aktiviteter i Iran og om myndighedernes kendskab hertil. Uanset at den mandlige ansøgers politiske aktiviteter i Iran må karakteriseres som begrænsede, finder nævnet, at det må lægges til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Om den kvindelige ansøgers selvstændige asylmotiv bemærkes, at hun først afslutningsvis under asylsamtalen [i foråret] 2017 forklarede, at hun ved en tilbagevenden til Iran tillige frygtede sin tidligere ægtefælle, som flere gange angiveligt har truet den kvindelige ansøger med at ville kaste syre i hovedet på hende. Den kvindelige ansøger nævnte intet herom under oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016, ligesom hun flere gange under asylsamtalen har udtalt, at hun ikke havde nogen personlige problemer eller konflikter i Iran. Henset hertil og i øvrigt til, at den kvindelige ansøger har været fraskilt siden 2012 og levet i Iran frem til [vinteren] 2015 uden at have været udsat for andet end de angivelige verbale trusler, finder nævnet, at det ikke kan lægges til grund, at den kvindelige

ansøger er i reel risiko for asylbegrundende overgreb fra sin tidligere ægtefælle ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/387

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgernes forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering. Se som eksempel herpå fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i januar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim fra Hawler, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter de generelle forhold. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun udelukkende er udrejst af Irak på grund af de generelle forhold. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har et selvstændigt asylmotiv som følge af hendes mands aktiviteter i Irak. Flygtningenævnet lægger vægt på, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgerens mand som følge af politiske aktiviteter i Irak kan anses som særligt profileret i forhold til iranske agenter, der opererer i Irak. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har godtgjort, at ægtefællens tidligere politiske aktiviteter indebærer, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak er i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for andre asylbegrundende forhold omfattet af § 7, stk. 2. Ægtefæller af forskellig nationalitet, der ansøger om asyl, skal efter Flygtningenævnets praksis vurderes særskilt i forhold til deres respektive hjemlande, jf. Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016) side 431 f. Der er derfor ikke grundlag for at meddele ansøgeren konsekvensstatus i forhold til ægtefællens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2018/7

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus.

Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis den senest indrejste ægtefælle efter en konkret vurdering af den pågældendes egne forhold – hvori indgår oplysninger om en eventuel efterstræbelse som følge af ægteskabet med den først indrejste ægtefælle – ikke findes at kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vil nævnet vurdere, om betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt. Er det tilfældet, vil den senest indrejste ægtefælle blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen.

Se som eksempel på nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk amhari og kristen ortodoks fra Addis Ababa, Etiopien. Ansøgeren har siden 2010 været medlem af partiet Ethiopien Patriotic Peoples Front (EPPF). Ansøgeren har oprindeligt som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive slået ihjel af de etiopiske myndigheder, idet hun er medlem af det politiske parti EPPF og har udøvet politiske aktiviteter mod den etiopiske regering. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun blev medlem af EPPF i 2010. Hun udøvede formidlingsarbejdet for partiet, herunder uddelte hun flyers og talte med mennesker omkring partiets holdninger. Ansøgeren arbejdede i en celle, hvormed det kun var fem personer, som kendte ansøgerens identitet. [I foråret] 2013 blev ansøgeren anholdt af myndighederne, da hun var ude at uddele materiale for partiet. Under tilbageholdelsen på tre dage blev ansøgeren afhørt og slået af myndigheds personer. Ansøgeren blev løsladt, fordi myndighederne ikke havde nogen beviser imod hende. Efter løsladelsen fortsatte ansøgeren sine aktiviteter i partiet. I 2015 blev ansøgeren anholdt af myndighederne på sit arbejde, da hun var blevet angivet. Ansøgeren var tilbageholdt i en måned, hvor hun blev udsat for vold og seksuelle overgreb. Ansøgeren blev løsladt, fordi de ikke kunne bevise, at hun havde været politisk aktiv for partiet. I [efteråret] 2015 blev ansøgeren bekendt med, at en fra hendes celle var blevet anholdt, hvorefter hun udrejste af Etiopien. Ansøgeren har i forbindelse med anmodningen om genoptagelses-anmodningen som asylmotiv desuden henvist til, at hun frygter for overgreb på baggrund af sit ægteskab med [A], der er blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at de etiopiske myndigheder kender til ansøgerens ægtefælles aktiviteter, og at myndighederne vil hævne sig på ansøgerens ægtefælle. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få meddelt konsekvensstatus, da parforholdet først er etableret efter udrejsen af Etiopien og kort før indrejsen i Danmark. For så vidt angår

ansøgerens eget asylmotiv er der ikke fremkommet nye oplysninger, der kan begrunde en anden vurdering end den, som er foretaget i nævnets afgørelse [fra begyndelsen af] 2017, som Flygtningenævnet i det hele kan tiltræde. Det kan ikke føre til en ændret vurdering heraf, at billederne fra demonstrationen i København i [efteråret] 2016 efter ansøgerens forklaring ligger på YouTube. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i risiko for overgreb som følge af sit ægteskab med [A]. Nævnet har herved lagt vægt på, at det efter forklaringerne må lægges til grund, at parret ikke kendte hinanden i Etiopien. Ansøgeren har endvidere forklaret, at hun ikke kender sin ægtefælles politiske aktiviteter i detaljer, lige som hun ikke kender de personer, han har udøvet disse aktiviteter sammen med. Det bygger således alene på ansøgerens egen formodning, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien risikerer asylbegrundende forfølgelse på grund af ægtefælless politiske aktiviteter. Nævnet finder ikke, at denne formodning er sandsynliggjort. Da Flygtningenævnet således ikke finder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse.” Etiopien/2018/2

Der kan desuden henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 272f., nævnte sag Afg/2013/13, hvor nævnet fandt, at ansøgenes barn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år og derfor var udskilt fra moderens sag, under hensyn til, at moderen isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan.

Der henvises i øvrigt til den i formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 5.6 nævnte afgørelse Burundi/2009/1 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.6 nævnte afgørelse.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 347f., nævnte afgørelse Rus/2014/1 vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland, hvis ægtefælle, der var syrisk statsborger, og parrets to børn var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren blev efterfølgende meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer udtalte blandt andet, at det efter Udenrigsministeriets notat af [...] 2013 lagdes til grund, at ægtefællen ikke aktuelt kunne henvises til at tage ophold i Rusland, idet han risikerede at blive refouleret til Syrien. Flertallet udtalte videre, at ægtefæller af forskellig nationalitet, der ansøger om asyl, skal vurderes særskilt i forhold til deres respektive hjemlande, jf. bemærkningerne i Flygtningenævnets formandskabs 8. beretning. Når der endvidere hensås til bemærkningerne i UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtning-

gestatus, artikel 184, var der ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, da hun efter det foreliggende måtte antages at kunne tage ophold i hjemlandet uden at risikere asylbegrundende forfølgelse. Der var derfor heller ikke grundlag for at meddele ansøgeren konsekvensstatus i forhold til den af ægtefællen efter udlændingelovens § 7, stk. 1, meddelte opholdstilladelse.

Det bemærkes, at fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet efter Flygtningesnævnets praksis meddeles den bedst mulige retsstilling. Dette indebærer, at fællesbørn i tilfælde, hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse. Det er dog en forudsætning herfor, at børnene har samme statsborgerskab som den af forældrene, der meddeles opholdstilladelse.

Dog bemærkes, at såfremt barnet har dobbelt statsborgerskab og herunder er statsborger i et land, hvor hverken barnet eller den ene forælder risikerer noget, vil barnet kunne henvises til dette lands beskyttelse jf. UNHCR's håndbog, pkt. 184.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinjer som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke opfyldt, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.7.1 vedrørende fastsættelse af udrejsefrist.

6.11 Tortur

6.11.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af

f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen), FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt ekterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter CEDAW artikel 2 fordømmer deltagerstaterne alle former for forskelsbehandling af kvinder og forpligter sig til at afstå fra at deltage i nogen handling eller praksis hvorved der forskelsbehandles mod kvinder. Ifølge CEDAWs General Recommendation no. 19: Violence against women, omfatter definitionen af diskrimination i konventionens artikel 1 kønsbaseret vold, herunder vold rettet mod en kvinde, fordi hun er kvinde, eller vold der rammer kvinder i uproportionalt omfang. Dette inkluderer handlinger

som påfører kvinden fysisk, psykisk eller seksuel skade eller lidelse, trusler om sådanne handlinger, tvang eller andre begrænsninger i friheden.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom nedenfor afsnit 6.11.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

6.11.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen S.A. mod Danmark, communication no. 339/2008 (Iran), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Vedrørende betydningen af tidligere tilfælde af tortur ved vurderingen af den aktuelle risiko for, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil være i risiko for at blive udsat for tortur, kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), hvor komitéen udtalte, at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at mishandling i fortiden alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning. Komitéen udtalte videre, at selvom det antoges, at klageren i den konkrete sag tidligere havde været udsat for tortur fra myndighedernes side, var det ikke en automatisk følge heraf, at klageren nu, mindst syv år efter at den påståede hændelse fandt sted, fortsat ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 276 ff., for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. og andre mod Sverige, communication no. 309/2006 (Aserbajdsjan) og M.S.H. mod Sverige, communication no. 235/2003 (Bangladesh), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuell risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan der henvises til den i formandskabets 26. beretning (2017), afsnit 6.10.2 nævnte afgørelse Afgh/2017/423.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuell risiko for tortur, kan der henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 356 ff., nævnte afgørelse Rus/2014/7.

6.11.3 Bevisvurderingen

I afsnit 5.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotive kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempler fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim af religiøs overbevisning fra Vest-Aserbadjan [provins], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet eller fængslet på livstid. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i [første halvår] 2014 var ansat som chauffør i firmaet [X]. Grundet manglende aflønning besluttede ansøgeren og en række af firmaets øvrige chauffører at demonstrere foran guvernørens kontor i [by]. Under demonstrationen blev ansøgeren anholdt og ført til efterretningstjenestens kontor i [by] og senere samme dag til efterretningstjenestens hovedkontor i Orumieh i Aserbadjan [provins]. Her blev ansøgeren tilbageholdt i omkring halvanden til to måneder frem til [sommeren] 2014, i hvilken periode han blev udsat for tortur. Ansøgeren blev efterfølgende overført til et fængsel i [by], hvor han sad fængslet i omkring 13 måneder. I midten af [efteråret] 2015 blev ansøgeren løsladt på orlov i ti dage mod kaution, som ansøgerens bror havde stillet for ham. Under sit fængselsophold var ansøgeren blevet gjort bekendt med, at hans tidligere chef var tilknyttet den iranske efterretningstjeneste. I løbet af sin orlov blev ansøgeren ringet op af sin advokat, som rådede ansøgeren til at udrejse af Iran. Advokaten oplyste, at ansøgerens tidligere chef havde fået lagt et dokument på ansøgerens sag, hvoraf fremgik, at ansøgeren og flere medlemmer af hans familie var antirevolutionære og bekæmpede regeringen. Ansøgeren udrejste herefter af Iran [i slutningen] 2015. Efter ansøgerens udrejse er ansøgerens hustru blevet opsøgt af efterretningstjenesten, som har spurgt efter ansøgeren. Ansøgerens forældre og bror er ligeledes blevet opsøgt af myndighederne. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker, at ansøgeren under sagens behandling i Flygtningenævnet har været præget af at have været udsat for tortur. Nævnet tillægger det i denne sammenhæng tillige betydning, at de lægelige oplysninger, indhentet under ansøgerens ophold i Danmark, peger i retning af, at ansøgeren må anses som torturoffer. Nævnet bemærker i henseende til nogle mindre betydende divergenser, at disse bør vurderes i lyset af ansøgerens skrøbelige psyke. Herefter finder nævnet at kunne lægge til grund, at ansøgeren har været i myndighedernes søgelys på grund af sine regimekritiske udtalelser og fortsat vil være det ved en tilbagevenden til Iran. Nævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren har unddraget sig yderligere fængsling og dermed tilsidesat vilkårene i den stillede kaution, hvorved brorens hus er blevet konfiskeret. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/280

Nævnet meddelte i **december 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske hazaraer og shia-muslimer fra [landsby], Daikundi, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han vil blive slået ihjel, og at hans familie vil blive tortureret af Taliban, idet ansøgeren frivilligt arbejdede ved politiet med at tilse og hjælpe ofre for Taliban. Den mandlige ansøger frygter endvidere visse ukendte personer fra Taliban, der var skyld i, at ansøgeren og hans familie var nødt til at opholde sig i Iran indtil 1382 eller 1383 (2003 eller 2004). Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Den kvindelige ansøger frygter endvidere, at hun vil blive anholdt og misbrugt af Taliban grundet ægtefællens konflikt. Den mandlige ansøger har til støtte for asylmotivet oplyst, at han og familien flygtede til Iran, da Najibullahs regering faldt. Årsagen til flugten var, at ansøgerens far og bror havde arbejdet for regeringen og derfor var i fare for sanktioner fra Taliban. Ansøgeren opholdt sig i Iran indtil begyndelsen af sommeren 1382 eller 1383 [sommeren] 2003 eller [sommeren] 2004), hvor ansøgeren rejste alene tilbage til Afghanistan. Ansøgeren tog et uofficielt kursus i sundhedsbehandling i Kabul, hvor han befandt sig i to år. Herefter rejste han til Iran igen, hvor han opholdt sig i to år. I denne periode blev ansøgerne gift. Seks måneder efter vielsen rejste ansøgerne tilbage til [landsbyen] i Afghanistan, hvor han i efteråret 1392 (efteråret 2013) begyndte at arbejde som sygehjælper ved en politistation. Ansøgeren arbejdede ved siden af som svejser. I den sidste måned af 1392 ([foråret] 2014), kom en ukendt person til ansøgerens arbejdsplads og sagde til ham, at dem der ”hjalp”, ligesom ansøgeren, skulle slås ihjel. Anden trussel kom i 1393, tre til fire måneder efter nytår ([sommeren] 2014), hvor ansøgeren også blev opsøgt på sin arbejdsplads af en ukendt person, der spurgte om ansøgeren ”lavede sjov med dem”. Ansøgeren har ikke fået yderligere trusler. I den sidste måned af 1393 ([foråret] 2015) blev ansøgerens morbror skudt, da han var på vej hjem fra arbejde. Ansøgeren formoder, at gerningsmændene var de samme fjender, som ansøgeren havde. Ti eller femten dage efter at ansøgerens morbror blev slået ihjel, var ansøgeren på vej til Kabul i bil sammen med nogle venner. På vejen blev de stoppet af Taliban. En af ansøgerens venner blev i den forbindelse slået ihjel. Ansøgeren og hans andre venner blev af Taliban taget med til et hus. Næste dag kom fire eller fem personer og fortalte, at han og vennerne skulle transportere kasser gennem bjergene. Hver tiende eller femtende dag skulle de bære kasser fra et område til et andet. I mellemtiden sad de fanget. Dette stod på i seks måneder. En aften opstod der en konflikt i området, hvorunder det lykkedes ansøgeren at flygte. Da ansøgeren efter flugten ankom til sin bopæl, fik han at vide, at hans farbrors søn var blevet slået ihjel. Ansøgeren opholdt sig herefter seks dage i Kabul, hvorefter han udrejste. Fem dage inden den mandlige ansøger blev kidnappet af Taliban, fik han et trusselsbrev, hvori der stod, at han skulle stoppe sit arbejde, da han

ellers ville blive slået ihjel. Den kvindelige ansøger har til støtte for asylmotivet oplyst, at hun omkring seks måneder efter den mandlige ansøgers kidnapning blev opsøgt af tre ukendte personer på bopælen. De ville vide, hvor den mandlige ansøger opholdt sig. De ville overfalde den kvindelige ansøger, men hendes naboer kom til og dræbte dem. I en rapport af [en nærmere angiven dato i foråret] 2017 fra [...] Kommune om behandlingsindsats for flygtningefamilier med traumer fremgår det, at familiebehandler [...] og behandlingspsykolog [...] siden [en nærmere angiven dato i begyndelsen af] 2017 har gennemført familiebehandling for ansøgerens søn og ansøgerne, og at behandlingen fortsat var pågående og kunne forventes afsluttet [i sommeren] 2017. Baggrunden for behandlingen var en underretning fra ansøgerens asylcenter. Det fremgår af rapporten, at familien gennem psykoedukation har erhvervet sig redskaber til at håndtere de vedvarende symptomer på traumer hos begge forældre, mest udtalt for den mandlige ansøger. Det er i forløbet gennem selvrapportering fremgået, at den mandlige ansøger har betydelige symptomer på traumer i form af søvnløshed, flashbacks, fysiske smerter i skuldre og nakke samt under fødder, hukommelsesproblemer og koncentrationsbesvær. Det er den behandlende psykologs vurdering, at den mandlige ansøger er mærket af de traumatiske begivenheder, han har været udsat for i hjemlandet på en måde, der betyder, at han henfalder i absencer og delvis handlingslammelse pga. traumatiske tilbagevendende erindringer. Amnesty Internationals Lægegruppe har [en nærmere angiven dato i sommeren] 2018 udfærdiget rapport om torturundersøgelse af den mandlige ansøger foretaget [en nærmere angiven dato i sommeren] 2018. Det fremgår af rapporten blandt andet, at den mandlige ansøger fra [foråret] 2015 og ca. 6 måneder frem var tilfangetaget og udsat for tortur. I forbindelse med tilfangetagelsen blev den mandlige ansøger og de andre passagerer i den bil, der blev stoppet, med knytnæveslag og spark gennet op i Talibans ladvogn. Den mandlige ansøger parerede et slag fra et gevær og pådrog sig et snitsår i venstre overarm fra en bajonet. De tilfangetagne blev med bind for øjnene og bagbundne anbragt i et fugtigt rum uden møbler eller vinduer, hvor de opholdt sig ca. en måned. Den mandlige ansøger gør dog herved opmærksom på, at han har mistet tidsfornemmelsen. De fik vand og gammelt brød en gang om dagen og måtte forrette deres nødtørft på det gulv, hvor de sad. Dagen efter ankomsten blev den mandlige ansøger udsat for usystematiske slag og spark overalt på kroppen. Han blev holdt stående af en af tilfangetagerne, mens flere andre slog og sparkede ham. Han blev blandt andet sparket i venstre side af hovedet, så to tænder fortil i venstre side af undermundens knækkede. Han blev også sparket i højre side af brystkassen, hvorved han mener, at et ribben blev trykket eller brækket. Herudover blev han hyppigt klemt om sine kønsdele, til han besvimedede, ligesom han blev brændt med cigaretter på armene. Han blev udsat for tortur 1-2 gange dagligt og gled herunder ud og ind af bevidsthed. Endvidere blev han og de andre fanger 1-2 gange om måneden tvunget til at transportere trækasser i bjergene til fods under ledsagelse af bevæbnede vagter. De fanger, der ikke kunne holde til arbejdet længere, blev henrettet for øjnene af de andre fanger. Den

mandlige ansøger blev tvunget til at se to af sine venner få skåret halsen over. Han blev truet med, at Taliban ville henrette hans familie og herunder slå hans søn ihjel. Det lykkedes den mandlige ansøger at flygte under en skudveksling i forbindelse med en transport, og han fik et dybt inficeret sår ved højre tommelfinger efter en skade, som han pådrog sig på vej ned ad bjerget. Efter at være kommet tilbage til familien var den mandlige ansøger i en tilstand af chok og alarm, følte sig svimmel og desorienteret. Han havde svært ved at sove og havde mareridt og flashbacks. Ved undersøgelsen beskrev den mandlige ansøger sine aktuelle symptomer blandt andet som smerter i højre side af brystkassen, en pressende/trykkende fornemmelse i venstre side af hovedet, smerter fra de beskadigede tænder, en brummende lyd for højre øre, som kommer og går ledsaget af svimmelhed og nedsat orienteringssans, smerter i højre fod, lænderyg og lår, og smerter og stivhed samt nedsat følesans i højre tommelfinger. Han har ifølge rapporten endvidere i ekstrem grad tilbagevendende tanker og erindringer om tilfangetagelsen og torturen og i ekstrem grad undvigende adfærd over for aktiviteter, tanker og følelser, der kan minde ham om det. Han har i udtalt grad flashbacks og mareridt og søvnbesvær i høj grad. Han har i udtalt grad koncentrations- og hukommelsesbesvær. Han oplever sig ude af stand til at mærke følelser og har en høj grad af isolationstendens. Af konklusionen fremgår det blandt andet, at de beskrevne symptomer er velkendte psykiske følger af tortur. Den beskrevne tortur og den fundne fysiske skader heraf findes at være i god overensstemmelse. På de foreliggende konkluderes der at være god overensstemmelse mellem den beskrevne tortur og de fysiske og psykiske fund ved undersøgelsen. Flygtningenævnets flertal kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaring om den mandlige ansøgers konflikt med Taliban til grund. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgerne under samtalerne hos Udlændingestyrelsen har forklaret konsistent og samstemmende om den mandlige ansøgers arbejde som paramediciner tilknyttet det lokale politi, hvor han ydede bistand med behandling af personer, som blev såret i blandt andet kampe med Taliban. Ansøgerne har endvidere forklaret konsistent og samstemmende om, at den mandlige ansøger i løbet af første halvår af 2014 blev opsøgt et par gange af nogle personer, som truede ham for at få ham til at stoppe med at hjælpe. De har videre forklaret, at han herefter på et tidspunkt i foråret 2015 blev kidnappet og tilbageholdt i 6 måneder af Taliban, at han i den periode blev tvunget til at bære trækasser for Taliban gennem bjergene, og at det lykkedes ham at flygte under en skudveksling i forbindelse med transport af trækasser. Flygtningenævnets flertal har endvidere lagt vægt på oplysningerne i rapporterne fra [...] Kommune om den mandlige ansøgers symptomer på traumer og rapporten fra Amnesty Internationals Lægegruppe om den mandlige ansøgers oplevelser af tortur under tilbageholdelsen hos Taliban og hans reaktioner herpå. Flygtningenævnets flertal bemærker, at oplysningerne om den mandlige ansøgers reaktioner på den behandling, han blev udsat for i forbindelse med tilbageholdelsen hos Taliban, giver en plausibel forklaring på, hvorfor han ikke tidligere er kommet med nærmere oplysninger herom, herunder i sit asylskema.

Dette støttes tillige af, at den kvindelige ansøger under sine samtaler har fremhævet, at den mandlige ansøger ikke brød sig om at tale om episoden og ikke kunne lide at fortælle om, hvad han blev udsat for under tilbageholdelsen. Flygtningenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at der ikke foreligger en særskilt og fuldstændig oversættelse af den mandlige ansøgers asylskema, på trods af den vægt, Udlændingestyrelsen har tilagt dette i sin afgørelse. De divergenser, der fremgår af ansøgernes forklaringer omkring tidspunkterne for morbrorens død samt de nærmere omstændigheder vedrørende dødsfaldene for de venner, der var med i bilen ved tilbageholdelsen, kan dog på grund af sagens øvrige oplysninger ikke føre til at tilsidesætte ansøgernes forklaringer, idet der herved er taget hensyn til princippet om ”Benefit of the doubt” i forhold til den mandlige ansøger. Flygtningenævnets flertal finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevendende til Afghanistan vil være i konkret, individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af den mandlige ansøgers konflikt med Taliban. Nævnet finder, at den mandlige ansøger efter hændelsesforløbet må anses for at have fået en sådan grad af profilering i forhold til Taliban, at det ikke vil være relevant eller efter omstændighederne rimeligt at henvise ham, ægtefællen og deres medfølgende barn til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2018/375

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.3 nævnte afgørelse Afgh/2018/304.

6.11.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det ske, at Flygtningenævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om den påberåbte tortur, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. En sådan beslutning træffes typisk først under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af, hvorvidt iværksættelse af en torturundersøgelse er nødvendig i forhold til den asylretlige vurdering af sagen, afhænger af sagens konkrete omstændigheder.

Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at iværksætte en undersøgelse. Der henvises i den forbindelse til formandskabets 21. beretning (2012), side 168ff., vedrørende FN’s Torturkomité’s udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, communication no. 464/2011 (Afghanistan).

Se også Torturkomitéens udtalelse i ovennævnte sag S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien). I den pågældende sag havde klageren gjort gældende, at

det udgjorde en krænkelse af torturkonventionens artikel 3, at myndighederne havde afvist de lægelige udtalelser fra Dansk Røde Kors og Amnesty International's lægegruppe uden i stedet at foranstalte, at der blev iværksat en neutral torturundersøgelse. Danmark gjorde heroverfor gældende, at en sådan undersøgelse ikke var nødvendig blandt andet henset til klagerens generelt utroværdige forklaring. Efter at have slået fast, at tidligere tortur alene var et af de elementer, der skulle tages i betragtning, og at det relevante spørgsmål for komitéen var, hvorvidt klageren aktuelt risikerede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalte komitéen, at klagerens oplysninger var for utilstrækkelige til at sandsynliggøre hendes påstand om, at hun ville risikere at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at en udsendelse til hjemlandet derfor ikke ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Komitéen kritiserede ikke de danske myndigheder for ikke at have iværksat en torturundersøgelse.

Se endvidere Torturkomitéens udtalelse i sagen M.S. mod Danmark, communication no. 429/2010 (Sri Lanka), fra december 2013, hvor komitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Komitéen noterede sig, at klageren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for tortur, og at de danske myndigheder skulle have iværksat en lægeundersøgelse, der kunne be- eller afkræfte hendes påstand herom. Komitéen bemærkede imidlertid, at de relevante myndigheder havde foretaget en grundig vurdering af de beviser, som klageren havde fremlagt, og at myndighederne havde fundet, at beviserne manglede troværdighed, og at det derfor ikke havde været nødvendigt at iværksætte en lægelig undersøgelse. Komitéen bemærkede videre, at selvom det måtte kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, var det relevante spørgsmål, om hun aktuelt risikerede tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, og at det forhold, at klageren tidligere havde været udsat for tortur, ikke var ensbetydende med, at hun, flere år efter, at de påberåbte begivenheder havde fundet sted, stadig risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 223ff.

Torturkomitéen har den 25. november 2016 afgivet udtalelse i sagen M.B. og A.B. og andre mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark havde foretaget en troværdighedsvurdering til ugunst for klagerne uden at foranstalte en torturundersøgelse af den mandlige klager, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om den mandlige klager ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i afsnit 5.3.2.1.

Torturkomitéens udtalelse gav anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. februar 2017. Udvalget fandt ikke, at udtalelsen gav anledning til generelt at ændre praksis i forhold til, hvornår der bør iværksættes en torturundersøgelse. Udvalget fandt videre, at det forhold, at en asylansøger måtte anmode om at få foretaget en torturundersøgelse, ikke i sig selv kan medføre en absolut pligt for asylmyndigheden til at iværksætte en sådan undersøgelse. Det må som hidtil bero på en konkret vurdering, herunder af om resultatet af undersøgelsen vil kunne bidrage til sagens oplysning. Udvalget fandt på den baggrund, at nævnets praksis, som den blandt andet er beskrevet i formandskabets 24. beretning (2015), side 439f., således fortsat er gældende. Udvalget bemærkede i den forbindelse, at nævnets medlemmer er opmærksomme på muligheden for at gennemføre torturundersøgelser, hvis sagens oplysninger giver anledning hertil.

Flygtningenævnet genoptog i marts 2017 sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, således at nævnet i lyset af Torturkomitéens udtalelse kunne foretage en fornyet vurdering af ansøgerens asylansøgning. Flygtningenævnet meddelte på ny ansøgeren afslag på asyl. Se nærmere gennemgang af sagen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 485.

Torturkomitéen har den 12. maj 2017 afgivet udtalelse i sagen A.M.D. og andre mod Danmark, communication no. 653/2015 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark burde have foranstaltet en torturundersøgelse af klageren, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om klageren var i en reel, aktuel og individuel risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 486ff.

Torturkomitéens udtalelse gav endnu en gang anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 22. juni 2017. Udvalget fandt, at komitéen syntes at mene, at myndighederne som udgangspunkt i alle sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur og ønsker gennemført en egentlig torturundersøgelse, bør iværksætte en sådan undersøgelse, inden der træffes afgørelse i sagen. Udvalget var under henvisning til princippet om fri bevisvurdering ikke enig heri. Udvalget fandt, at det således fortsat er op til det enkelte nævn at vurdere, om der er anledning til at iværksætte en torturundersøgelse uafhængigt af eventuelle påstande herom. Udvalget bemærkede i den anledning, at nævnets medlemmer naturligvis skal være opmærksomme på muligheden for at iværksætte en torturundersøgelse, hvis resultatet heraf må antages at kunne være af betydning for afgørelsen.

Se også Torturkomitéens udtalelser i sagerne S.S.B. mod Danmark, communication no. 602/2014 (Sudan) og G.I. mod Danmark, communication no. 625/2014 (Pakistan). Sagerne er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 493f.

Hvis Flygtningenævnet lægger ansøgerens asylmotiv til grund, og der samtidig er en aktuell risiko for tortur eller forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil nævnet ikke foranstalte en torturundersøgelse. Som eksempel herpå kan der henvises til den i afsnit 7.9 nævnte afgørelse Syri/2017/39 samt afgørelsen Afgh/2018/304 fra dette beretningsår, der er offentligt tilgængelig på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for sandsynligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat. Som eksempel herpå henvises til afgørelsen Iran/2018/204, der er offentligt tilgængelig på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Hvis nævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring. Der henvises i den forbindelse til den i formandskabets 25. beretning (2016), afsnit 6.9.3.1, nævnte afgørelse Sril/2016/7.

Hvis torturundersøgelsen herefter konkluderer, at ansøgerens skader kan være opstået ved tortur, kan det have indflydelse på den generelle troværdighedsvurdering af ansøgerens forklaringer, da det ikke kan forventes, at personer som tidligere har været udsat for tortur altid er i stand til at afgive en forklaring om sagens faktum på samme måde som en person, der ikke tidligere har været udsat for tortur. Hertil kommer, at nævnet anvender princippet om benefit of the doubt. Nævnet forventer ikke, at man gennem en torturundersøgelse får oplyst årsagen til tortur, hvilket selvsagt ikke er muligt. En torturundersøgelse kan heller ikke altid afklare, hvorvidt ansøgerens skader er udtryk for tortur, eller om de hidrører fra for eksempel slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger. I de sager, hvor ansøgerens forklaring giver anledning til tvivl, kan en torturundersøgelse imidlertid understøtte ansøgerens forklaring så meget, at princippet om benefit of the doubt fører til, at den pågældende meddeles asyl.

I sager, hvor ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende, hvorfor han ved en tilbagevendende risikerer igen at blive udsat for tortur, vil nævnet som udgangspunkt ikke foranstalte en torturundersøgelse iværksat, hvis ansøgeren under hele forløbet har fremstået utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz og andre mod Sverige (application no. 15576/89), præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. mod Danmark, application no. 209/2002 (Algeriet), punkterne 6.4-6.6, hvor klagernes forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagernes manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse efter flygtningekonventionen og EMRK og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fn.dk.

Der har været eksempler på, at en ansøger har kunnet påvise, at han har fysiske eller psykiske skader, der ifølge hans forklaring stammer fra tortur. Til tider er ansøgerens oplysninger om skaderne underbygget af lægeundersøgelser, herunder undersøgelser foretaget af Amnesty International's lægegruppe. Det hænder, at det i konklusionerne fra disse undersøgelser er angivet, at der ses at være overensstemmelse mellem de objektive fund og ansøgerens forklaringer om tortur som følge af konflikter med myndighederne. Hvis nævnet i en sådan sag har forkastet hele ansøgerens forklaring om de forhold, der skulle have begrundet torturen – for eksempel fordi det på ingen måde kan lægges til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv, eller at den politiske aktivitet er blevet opdaget af myndighederne – vil det ikke i sig selv give anledning til iværksættelse af en torturundersøgelse. Nævnet kan i en sådan sag selvsagt konstatere, at ansøgeren har fysiske eller psykiske skader, men nævnet kan ikke dermed konkludere, hvorfor skaderne er blevet påført eller af hvem. Det vil derfor heller ikke kaste yderligere lys over sagen at iværksætte en egentlig torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, som blot vil kunne konstatere det samme, nemlig at ansøgeren har fysiske og psykiske skader, der kan være opstået på den af ham beskrevne måde, men også kan være opstået på andre måder. Sagt på en anden måde, kan en torturundersøgelse ikke nødvendigvis afklare, om ansøgerens skader skyldes tortur, eller om de stammer fra slagsmål, overfald, uheld, krigshandlinger eller andet. Undersøgelsen kan heller ikke afklare, om ansøgerens forklaring om, hvorfor eller af hvem han blev udsat for tortur, er sand. Hvis

forklaringen om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren er de samme forhold, der medfører, at han stadig risikerer at blive udsat for tortur, kan det selvfølgelig ikke lægges til grund, at ansøgeren alene på den baggrund risikerer at blive tortureret. Derfor finder Flygtningenævnet ikke, at der er behov for at iværksætte en torturundersøgelse i den slags sager, idet undersøgelsen ikke vil bidrage til oplysning af sagen.

Som eksempler fra beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har forklaret, at han er etnisk araber og shia-muslim af trosretning fra distrikt [A], landsbyen [B], Kuwait. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har dog deltaget i en demonstration for bidooneres rettigheder i 2013. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer at blive fængslet af myndighederne som følge af sin deltagelse i en demonstration til fordel for bidooneres rettigheder i Kuwait. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i [starten af] 2013 deltog i en demonstration i [byen X] i Kuwait til fordel for bedooneres rettigheder, hvilken demonstration blev opløst af politiet. I forbindelse med oplysningen blev ansøgeren anholdt og efterfølgende tilbageholdt i op mod 19 dage, i hvilken periode han flere gange blev udsat for vold. Efter sin løsladelse tog ansøgeren ophold hos sin fars ven, hvor han forblev, indtil han udrejste af Kuwait i [efteråret] 2015. Ansøgerens forældre blev i denne periode opsøgt tre-fire gange. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om baggrunden for at søge asyl i Danmark ikke kan lægges til grund. Ansøgeren har forklaret meget udetaljeret og begrænset om sin tilværelse i Kuwait, herunder ikke kunnet oplyse adressen på den bopæl, hvor han angiveligt har opholdt sig i omkring 23 år, ligesom han stort set intet kendskab har til sit angivelige lokalområde. Ansøgerens manglende oplysninger om sin dagligdag i Kuwait er kommet til udtryk under samtlige samtaler med Udlændingestyrelsen, under ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet og i forbindelse med den foretagne sproganalyse, hvorunder han ifølge erklæringen ikke var i stand til at komme med oplysninger om ”the Kuwaiti capital city, the geographical landscape and the sea fauna”, ligesom han svarede ukorrekt på samtlige andre spørgsmål, han blev stillet om Kuwait, herunder om farverne på Kuwaits flag og datoerne for særlige kuwaitiske helligdage. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret noget forskelligt om en række forhold, der knytter sig til hans angivelige konflikt med myndighederne i Kuwait. Ansøgeren har således forklaret forskelligt om, hvor længe han var tilbageholdt, idet han stort set hver eneste gang, han er blevet spurgt herom, har forklaret forskelligt, således at det er uvist, om han var tilbageholdt omkring 7 eller op til 19 dage. Ansøgeren har tillige forklaret forskelligt om, hvorvidt ansøgerens fars ven,

[C], deltog i demonstrationen, idet ansøgeren for Udlændingestyrelsen over flere samtaler har forklaret, at han deltog, mens han for nævnet har forklaret, at det ikke var tilfældet. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvorvidt han udelukkende opholdt sig hos [C] efter sin løsladelse, eller om han besøgte sine forældre, herunder om omfanget og varigheden af disse besøg, ligesom han har forklaret forskelligt om, hvorvidt hans forældre har modtaget trusler ved politiets søgning efter ansøgeren. Endelig har ansøgeren forklaret udbyggende om omfanget af de overgreb, som han har oplyst at have været udsat for under sin tilbageholdelse, idet han for nævnet – som noget nyt – har forklaret, at han tillige blev brændt på armen med en ske. På denne baggrund finder nævnet, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren er bidoon fra Kuwait, ligesom ansøgerens asylmotiv følgelig heller ikke kan lægges til grund. Nævnet har ved vurderingen af ansøgerens oplysninger været opmærksom på, at han angiveligt er helt uden nogen skolemæssig baggrund, ligesom han har oplyst at have været udsat for tortur under sin tilbageholdelse. Det forhold, at ansøgeren har fremlagt en fødsels-/sundhedsattest fra Kuwait, kan under de nævnte omstændigheder ikke ændre herpå, idet det fremgår af baggrundsoplysninger, som nævnet er i besiddelse af, at adgangen til falske dokumenter er nem, og at det er relativt enkelt at få dokumenter forfalsket, se herved Landinfos rapport fra 2013: ”Kuwait: Bidun – dokumenter for formelle forhold”. Nævnet finder anledning til at bemærke, at det ikke findes påkrævet at iværksætte en undersøgelse af ansøgerens oplysninger om at have været udsat for overgreb under sin angivelige tilbageholdelse, idet nævnet på det foreliggende grundlag – hvori er indgået ansøgernes umiddelbare optræden for nævnet under den mundtlige forhandling – har vurderet, at det er helt ubetænkeligt at tilsidesætte hans forklaring om i hvert fald sit asylmotiv. Endvidere bemærkes, at nævnet ikke har foretaget en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold til andre lande (herunder Irak), da en sådan asylretlig vurdering ikke er foretaget af Udlændingestyrelsen. Der er herefter ikke grundlag for at lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hjem/2018/16

Nævnet **stadfæstede i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har oprindeligt oplyst, at han ikke har været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2015, og at han [i efteråret] 2015 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i foråret] 2017 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at

han har været en del af modstandsbevægelsen i Syrien, og at han i Syrien er blevet dømt for terror. Klageren har herom oplyst, at han i Syrien var fængslet i tre måneder, hvor han blev udsat for tortur. Som følge heraf lider klageren nu af posttraumatisk stress, angst og depression. Klageren blev ved "terrorretten" i Syrien dømt for terror, idet han var en del af modstandsbevægelsen. Flygtningenævnet kan lægge dele af klagerens asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren i 2013 blev tilbageholdt i to måneder af en såkaldt folkekomite ved navn [X], der tilbageholdt ham på myndighedernes vegne med henblik på at hverve ham til at forsvare konkrete områder. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at årsagen til at klageren ved en razzia blev tilbageholdt var, at der på hans ID-kort stod, at han boede i [en bestemt by], og at myndighederne betragtede alle, der boede her, som sympatisører med oprørerne. Nævnet kan ikke afvise, at klageren under tilbageholdelsen blev udsat for tortur og kan lægge til grund, at han blev løsladt, fordi hans ægtefælle betalte bestikkelse. Klageren og hans familie opholdt sig herefter på bopælen i de følgende to år frem til udrejsen uden at blive opsøgt af de syriske myndigheder. Nævnet kan tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering i afgørelsen [fra efteråret] 2015, hvorefter klageren ikke er i konkret eller individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, og er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge til grund, at klageren tre måneder forud for udrejsen var fængslet i Syrien, fordi han var en del af modstandsbevægelsen, at han i denne periode var udsat for tortur, og at han blev dømt for terror ved "terrorretten". Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren har forklaret udbyggende herom, idet han under samtalen med Udlændingestyrelsen hverken har forklaret, at han var en del af modstandsbevægelsen i Syrien, eller at han er blevet dømt for terror. Han har endvidere ikke tidligere forklaret, at han skulle være blevet fængslet i tiden op til udrejsen. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at klagerens ægtefælle heller ikke har forklaret herom i sin oplysnings- og motivsamtale. Nævnet finder ikke, at klageren har givet en rimelig forklaring på, hvorfor han ikke er fremkommet med disse nye oplysninger på et tidligere tidspunkt. Klagerens oplysninger om at han undlod at oplyse om, at han blev fængslet og tortureret og dømt for terror umiddelbart inden udrejsen, fordi han frygtede, at han i Danmark ville blive mistænkt for terror, forekommer ikke overbevisende dels henset til, at klageren indledningsvist under oplysnings- og motivsamtalen blev oplyst om sin pligt til i henhold til udlændingelovens § 40 at give nødvendige oplysninger til bedømmelse af sin asylansøgning, dels at han til oplysnings- og motivsamtalen forklarede detaljeret om baggrunden for fængslingen i 2013, herunder at han blev betragtet som sympatisør med oprørerne. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at iværksætte en torturundersøgelse. Nævnet har herved lagt vægt på, at klagerens forklaring om fængslingen i 2015, hvor den påståede tortur fandt sted, forkastes som utroværdig. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at klageren i [foråret] 2017 er diagnosticeret med posttraumatisk belastningsreaktion. Klageren opfylder således ikke be-

tingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2018/51

Se i den forbindelse også den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 189ff., nævnte afgørelse Som/2014/37, hvor nævnet udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i dag havde skader svarende til overfald og skoldning, fandtes det ikke sandsynliggjort, at skaderne kunne tilskrives det af ansøgeren oplyste overfald.

Der kan i den forbindelse yderligere henvises til Torturkomitéens udtalelse af 25. november 2015 i sagen S.A.P. mod Schweiz, communication no. 565/2013 (Rusland), hvori komitéen i en sag, hvor klageren havde oplyst at have været udsat for tortur fra de russiske myndigheders side og havde fremlagt lægelige udtalelser til støtte for sit asylmotiv, blandt andet udtalte følgende:

”7.4 In the present case, the Committee notes that the complainants invoke a violation of article 3 of the Convention because of an alleged risk of persecution by the authorities of the Russian Federation. The Committee further notes that the complainants claim that they were persecuted and subjected to ill-treatment by the Russian authorities following the publication, in September and December 2009 and in January 2010, of an article in which they criticize the attitude of Soviet authorities during the hijacking of an aeroplane that occurred in 1985. S.A.P. claims that, as a result, she sustained extremely serious injuries and suffered from post-traumatic stress disorder. However, the Committee considers that the complainants have not provided sufficient evidence to allow it to conclude that the attested injuries were caused by the alleged acts of persecution and ill-treatment by those authorities.“

6.11.3.1.1 FN's Torturkomité's General Comment no. 4

Den 6. december 2017 vedtog FN's Torturkomité General Comment no. 4, der erstatter General Comment no. 1. General Comment no. 4, som blev udgivet den 4. september 2018, indeholder beskrivelser af komitéens fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør et fortolkningsbidrag til artikel 3 i torturkonventionen.

Det fremgår af General Comment no. 4, pkt. 40-41, at Torturkomitéen anbefaler, at myndighederne iværksætter en torturundersøgelse, hvis ansøgeren anmoder herom, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej.

Komitéen har blandt andet anført følgende:

41. [...] In particular, an examination by a qualified medical doctor, including as requested by the complainant to prove the torture that the complainant has suffered, should always be ensured, regardless of the authorities' assessment of the credibility of the allegation, so that the authorities deciding on a given case of deportation are able to complete the assessment of the risk of torture on the basis of the result of the medical and psychological examinations, without any reasonable doubt.

Som beskrevet i afsnit 6.11.3.1 har Flygtningenævnet imidlertid praksis for, at beslutningen om at iværksætte en torturundersøgelse træffes på baggrund af en konkret vurdering og ikke ud fra en generel standard. Vedtagelsen af General Comment no. 4 blev derfor drøftet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 18. april 2018. Der var i udvalget enighed om, at iværksættelse af en torturundersøgelse indtil videre fortsat må bero på en konkret vurdering af, om der er behov for en sådan undersøgelse af hensyn til den nødvendige asylretlige vurdering af sagen.

Siden vedtagelsen af General Comment no. 4 har Torturkomitéen afgivet udtalelse i tre sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I samtlige sager havde Flygtningenævnet afvist at iværksætte en torturundersøgelse, selvom ansøgerne havde anmodet herom. Modsat konklusionen i pkt. 41 i General Comment no. 4 udtalte komitéen imidlertid ikke kritik af Danmark i de pågældende sager. Torturkomitéen udtalte tværtimod, at de konkrete omstændigheder i sagerne ikke gav anledning til iværksættelse af torturundersøgelser. For en nærmere gennemgang af sagerne henvises til afsnit 11.3.3.

Se også Torturkomitéens udtalelser i sagerne M.B. og A.B. og andre mod Danmark, som der henvises til i General Comment no. 4, pkt. 41, og A.M.D. og andre mod Danmark samt formandskabets 25. beretning (2016), s. 277 ff., og formandskabets 26. beretning (2017), s. 356 f. og s. 486 ff.

6.11.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Herudover foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan desuden foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter undersøgelseerne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

6.11.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Se som eksempel på en sag, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse:

Nævnet meddelte i **september 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran.

Det fremgår af sagen, at ansøgeren indrejste i Danmark i oktober 2015 og indgav ansøgning om asyl. Primo 2017 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse fra efteråret 2016, hvorefter ansøgeren blev meddelt afslag på asyl. I [foråret] 2017 anmodede ansøgeren om at få sagen genoptaget. [I foråret] 2018 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra [by], Kermanshah, Iran. Ansøgeren er tidligere sunni-muslim af trosretning, men har oplyst, at han er konverteret til kristendommen efter sin ankomst til Danmark. Ansøgeren har været aktiv for Det Demokratiske Unionsparti siden 2006. Under Flygtningenævnets behandling af sagen [primo] 2017 henviste ansøgeren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive henrettet af de iranske myndigheder grundet sine politiske aktiviteter for Det Demokratiske Unionsparti. Ansøgeren blev medlem af partiet, hvorefter han fik til opgave at hjælpe folk fra partiet over grænsen mellem Iran og Irak og bringe partimateriale til Iran. Ansøgeren blev [i efteråret] 2008 anholdt af myndighederne, hvorefter han blev tilbageholdt i en periode og udsat for tortur. Ansøgeren vågnede [i efteråret] 2018 op på et hospital, hvor han var indlagt i omkring tre måneder, og han var herefter syg i yderligere nogle måneder. Ansøgeren genoptog efterfølgende sine aktiviteter for partiet. Videre henviste ansøgeren til, at han efter sin ankomst til Danmark var konverteret til kristendommen og blev døbt [primo] 2017. Ansøgeren har fastholdt de asylmotiver, som han henviste til under Flygtningenævnets behandling af sagen [primo] 2017. Ansøgeren har i [foråret] 2017 gennemgået en torturundersøgelse ved Amnesty Internationals danske lægegruppe. Amnestys lægegruppe har konstateret fysiske og psykiske fund, som samlet set stemmer overens med ansøgerens forklaring om oprindelsen heraf. Ansøgeren har videre fremlagt en række nye udtalelser vedrørende sine kristne aktiviteter i Danmark. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter i Iran til grund, herunder at han som følge heraf har været tilbageholdt og tortureret af myndighederne. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent og troværdigt om hændelsesforløbet, der stemmer overens med de lægelige fund. Flygtningenævnet kan endvidere lægge til grund, at ansøgerens konversion til kristendommen er reel, og at han ved en tilbageven-

den til Iran fortsat vil praktisere sin kristne tro. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren, der allerede under oplysnings- og motivsamtalen oplyste, at han interesseret sig for kristendommen, har forklaret troværdigt og overbevisende om sine overvejelser og refleksioner i forbindelse med konversionen, ligesom han kontinuerligt siden indrej- sen i 2015 har udøvet sin kristne tro ved deltagelse i kirkelige arrangementer. Flygtning- genævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/291

Der henvises desuden til Afgh/2018/375, der er omtalt i afsnit 6.11.3.

6.12 Køns- og æresrelateret forfølgelse

6.12.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelate- rede overgreb. Det er dog generelt anerkendt, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og indivi- duel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets bag- grundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsæg- teskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophæ- velse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden æg- tefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 6.12.2.1 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til risikoen for, at deres medfølgende mindreårige døtre risikerer at blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der henvises til de i afsnit 6.12.2.5 nævnte afgørelser.

6.12.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

6.12.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen R.H. mod Sverige (application no. 4601/14) vedrørende en kvinde fra Somalia forholdt sig til den generelle risiko for kvinder uden mandligt netværk i Mogadishu. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at hun skulle leve sammen med en mand, som hun var blevet tvunget til at gifte sig med, eller at hun ville blive dømt til døden, som følge af at hun var flygtet fra et tvangsægteskab og havde forladt landet. Ansøgeren henviste endvidere til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for seksuelle overgreb, da hun ikke havde mandligt netværk i Somalia til at yde hende støtte. Domstolen udtalte, at forskellige rapporter vidnede om den vanskelige situation for kvinder i Somalia, herunder i Mogadishu. Domstolen henviste i den forbindelse særligt til, at UNHCR havde udpeget kvinder og piger som tilhørende en særlig risikogruppe, og at flere rapporter samstemmende berettede om alvorlig og udbredt seksuel og kønsbaseret vold. Domstolen henviste videre til, at kvinder ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse, da myndighederne er ude af stand til eller uvillige til at efterforske og retsforfølge rapporterede gerningsmænd. Domstolen lagde afgørende vægt på, at kvinder efter de foreliggende baggrundsoplysninger er afhængige af mænd i mange samfundsmæssige aspekter. Under henvisning hertil fandt Domstolen, at det kunne konkluderes, at en enlig kvinde uden adgang til beskyttelse fra mandligt netværk ved en tilbagevenden til Mogadishu ville være i reel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3. I den konkrete sag fandt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventionens artikel 3, idet klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være uden mandligt netværk.

Flygtningenævnet har i 2018 behandlet et antal sager vedrørende kvindelige statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til, at de som enlige kvinder uden mandligt netværk vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, om den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, herunder om ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være uden mandligt netværk. Se som eksempler på nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **oktober 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger og to børn fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen sheekhal og er sunni-muslim fra Qoryooley, Lower Shabelle, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at hun forlod Somalia, da hun var omkring 10 år gammel. Hun forlod Somalia, fordi der havde været tørke, og klagerens forældre havde svært ved at skaffe mad til deres børn. Klageren har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede den generelle sikkerhedssituation i Somalia. Klageren har som sit nuværende asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hendes to døtre, som er født i Danmark, vil blive tvangsomskåret eller tvangsgift. Ved en tilbagevenden til Somalia frygter klageren, at hendes ægtefælle vil tvinge hende til at få flere børn, og hun frygter at skulle forsørge sig selv, såfremt hun siger nej til at få flere børn. Udlændingestyrelsen meddelte den 10. marts 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen vurderede således oprindeligt, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne afvises, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i et asylrelevant modsætningsforhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at de generelle forhold i Qoryooley, Lower Shabelle, er forbedret – om end forholdene forsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Qoryooley ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Ud fra en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder at klageren udrejste af Somalia omkring 2007 sammenholdt med klagerens troværdige forklaring om, at klageren igennem mange år ikke har haft kontakt til sin familie i Somalia, finder Flygtningenævnets flertal, at det må lægges til grund, at klageren reelt er en enlig kvinde i Somalia uden mulighed for at opnå beskyttelse hos et mandligt netværk. Flertallet bemærker, at det ikke kan lægges til grund, at

klagerens somaliske ægtefælle, der ifølge det oplyste er anerkendt flygtning i Malta, har mulighed for at rejse med klageren tilbage til Somalia. Med henvisning til dommen R. H. mod Sverige af 10. september 2015 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol finder flertallet herefter, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet finder ikke, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af 5. februar 2018, således at klageren, [S], samt hendes to børn [R] og [H], fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Herefter finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at tage stilling til de af klagerens børn rejste selvstændige asylmotiver.” Soma/2018/73

Flygtningenævnet har endvidere i sager, hvor ansøgerne har været kvindelige statsborgere fra Afghanistan, Pakistan eller Irak, inddraget det forhold, at de har været enlige og uden mandligt netværk i hjemlandet i vurderingen af, om de opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7. Se som eksempel:

Nævnet **stadfæstede** i februar 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og muslim fra [...] i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban, idet hendes ældste søn flygtede fra Taliban, fordi Taliban forsøgte at tvangshverve ham. Ansøgerens søn angav under pres to personer til Taliban, hvilket resulterede i, at Taliban slog de to personers far ihjel. Ansøgerens familie er derfor også efterstræbt af den afdøde persons familie. Ansøgeren har som nyt asylmotiv henvist til, at hendes to voksne sønner er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorfor ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være enlig kvinde uden mandligt netværk. Der er ikke for nævnet fremkommet nye oplysninger i forhold til ansøgerens oprindelige asylmotiv, som ansøgeren henviste til på tidspunktet for nævnets afgørelse af [primo 2011]. Ved denne afgørelse blev ansøgerens forklaring om sit asylmotiv om forfølgelse fra Talibans side ikke lagt til grund. Nævnet finder således fortsat ikke, at det kan lægges til grund, at der har været en oprindelig konflikt med Taliban som forklaret af ansøgeren. Efter Flygtningenævnets afslag på opholdstilladelse [af primo 2011] har ansøgerens to sønner, der dengang var mindreårige og omfattet af afgørelsen, på selvstændigt grundlag opnået opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, henholdsvis [primo 2013] og [medio 2015]. Ved en tilbagesendelse til Afghanistan af ansøgeren og hendes voksne datter kan de to sønner ikke følge med dem, og de kan derfor heller ikke udgøre et mandligt netværk for ansøgeren og hendes voksne datter i Afghanistan. Flygtningenævnet lægger efter det oplyste til grund, at ansøgerens ældste søn på et tidspunkt er

forsvundet i Tyskland, og at familien ikke længere har kontakt med ham. Flygtninge­nævnet bemærker, at det forekommer bemærkelsesværdigt, at ansøgerens ægtefælle skulle stamme fra en familie bestående udelukkende af enebørn, og det fremgår af sa­gens akter, at de to yngste sønner ved indrejsen oplyste, at de i en periode havde boet hos en onkel. Det kan efter det foreliggende imidlertid ikke afvises, at ansøgeren og hendes voksne datter ved en tilbage­sendelse til Afghanistan vil være uden et reelt mandligt netværk. Det kan derimod ikke lægges til grund, at ansøgeren og hendes voksne datter på grund af de forhold, der har medført opholdstilladelse for ansøgerens to brødre, vil blive udsat for overgreb eller forfølgelse fra myndighederne eller lokal­samfundet, idet disse forhold ikke kan antages at være kendt i Afghanistan. Den om­stændighed, at ansøgeren og hendes voksne datter ikke har et mandligt netværk i Af­ghanistan, kan hverken i sig selv eller sammenholdt med oplysningerne om deres skrø­belige helbredsmæssige forhold medføre, at ansøgeren og hendes voksne datter med­deles opholdstilladelse, idet det – i overensstemmelse med Flygtninge­nævnets tidligere afgørelse af [primo 2011] – og tillige efter det nu foreliggende ikke kan lægges til grund, at de ved deres tilbage­venden til Afghanistan vil befinde sig i en aktuel konflikt, som de har et særligt behov for mandligt netværk til at beskytte dem mod. Det forhold, at enlige kvinder i Afghanistan uden mandligt netværk har vanskelige levevilkår, kan ikke føre til en anden vurdering. Der foreligger efter nævnets vurdering herefter ikke sådanne kumulative asylrelevante risici for ansøgeren og hendes voksne datter ved en tilbage­venden til Afghanistan, som kan medføre behandling omfattet af Den Europæi­ske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Efter det anførte har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbage­venden til Afghanistan vil være i risiko for kon­kret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umen­neskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtninge­nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/103

Der henvises endvidere til afgørelsen Paki/2018/3 i afsnit 6.12.2.2. og til den i Flygt­ninge­nævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 370, nævnte afgørelse Irak/2017/211.

6.12.2.2 Ægteskab

Nævnet meddelte i april 2018 opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt hendes to børn fra Pakistan. Indrejst i 2008. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Ansøge­ren er etnisk punjabi og sunnimuslim fra [...], Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbage­venden til Pakistan frygter, at hun og hendes børn vil blive slået ihjel af hendes ægtefælle eller hendes svigerfamilie. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun indrejste

i Danmark i 2008 for at studere. I perioden fra 2008-2012 var ansøgeren flere gange tilbage i Pakistan, blandt andet for at besøge sin syge far. Hun indrejste senest i Danmark i 2012. I 2013 kom ansøgerens ægtefælle og parrets søn til Danmark. I [foråret] 2016 fik ansøgeren afslag på permanent opholdstilladelse, og hun blev pålagt at udrejse af Danmark. Herefter bestilte ansøgerens ægtefælle billetter til ham og børnene. Ansøgerens søn ville ikke rejse uden ansøgeren, og sønnen blev derfor truet på livet af ansøgerens ægtefælle. Ansøgeren er også blevet truet af sin ægtefælle flere gange. Han har slået hende, talt nedladende til hende, tvunget hende til at sende penge til hans familie, og tvunget hende til seksuelt samkvem. I [sommeren] 2016 flyttede ansøgeren på et krisecenter sammen med børnene. Ansøgerens ægtefælle var ikke bekendt hermed, og han kontaktede ansøgerens søstre i Danmark for at spørge efter ansøgeren. Efterfølgende udrejste ansøgerens ægtefælle til Pakistan, hvor han også har opsøgt ansøgerens mor og søster. Han sagde i den forbindelse, at han vil kunne finde ansøgeren overalt, og at han ikke vil lade ansøgeren leve. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret troværdigt, konsistent og sammenhængende om, at hun mod sin vilje i [sommeren] 2007 blev tvunget til at indgå ægteskab med sin fætter, og at hun efter at have født deres første barn i [foråret] 2008 rejste alene til Danmark for at studere og arbejde med henblik på at slippe væk fra sin mand og svigerfamilie, som behandlede hende dårligt og forlangte, at hun sendte penge hjem til sin ægtefælle og hans familie. Ansøgeren var herefter flere gange tilbage i Pakistan blandt andet for at besøge sin syge far, som døde i 2010. Hun blev senere gravid med parrets datter, som er født i Danmark [i foråret] 2013. Ansøgerens ægtefælle tvang hende til at søge familiesammenføring med ham og deres søn. Indtil da havde sønnen boet hos ansøgerens mor 10-15 minutters gang fra ansøgerens ægtefælle, der boede sammen med sine forældre. Ansøgerens ægtefælle kom sammen med sønnen til Danmark i [foråret] 2013, og ansøgerens ægtefælle har under deres samliv i Danmark været voldelig over for parrets børn og ansøgeren og tiltvunget sig samleje med ansøgeren, ligesom han har truet hende med at tage børnene fra hende og gifte sig med en anden kvinde. Da ansøgeren i 2016 fik afslag på permanent opholdstilladelse, blev ansøgerens ægtefælle vred og meddelte, at hun ikke længere var noget værd for ham, og han bestilte billetter til Pakistan til ham og børnene. Ansøgeren ville ikke lade ham rejse med børnene og tog dem med på krisecenter, hvorefter hun søgte asyl. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgerens ægtefælle efter sin tilbagevenden til Pakistan har opsøgt ansøgerens mor og truet med at slå ansøgeren ihjel, fordi ansøgeren har sat sig op imod ham. Ansøgeren har ikke i hjemlandet nogen form for mandlig familie, der kan beskytte hende, ligesom hun efter de foreliggende baggrundsplysninger om forholdene for kvinder i Pakistan ikke kan forvente myndighedernes beskyttelse. Ansøgerens frygt må endvidere anses for velbegrundet set i lyset af oplysningerne om, at hendes og hendes mands fælles fætter – som efter det oplyste tidligere er dømt for drab på en anden fætter i Danmark i 1993, da denne ville

forlade hans søster – ved en begravelse i Pakistan har truet ansøgerens mor og spurgt ind til, hvor ansøgeren befandt sig, idet han tilkendegav, at hvad han havde gjort én gang, kunne han gøre igen. Efter det anførte finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Pakistan vil være i konkret og individuel risiko for at blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet der ikke findes tilstrækkeligt grundlag for at anse betingelserne i § 7, stk. 1, for opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hendes to medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Paki/2018/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.1.2.2 nævnte afgørelse Iran/2018/379 og den i afsnit 5.1.4. nævnte afgørelse Soma/2018/66

6.12.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet meddelte i **februar 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pakistanner og sunni-muslim af trosretning fra [landsby], Lahore, Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter, at han vil blive slået ihjel af sin tidligere ægtfælles far og bror, idet han er gået fra hende. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter at blive fængslet i 14-20 år eller længere af de pakistanske myndigheder, idet de vil beskyldte ham for at have begået voldtægt mod sin nuværende kæreste. Ansøgeren har endelig henvist til, at han frygter, at han vil blive slået ihjel af befolkningen i Pakistan, da han ikke længere vil blive betragtet som muslim. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han indrejste i Sverige [en nærmere angiven dato i sommeren] 2007, og at han [en nærmere angiven dato i sommeren] 2008 fik tilladelse til at studere i Danmark. [En nærmere angiven dato i sommeren] 2009 blev ansøgeren presset til at gifte sig med sin kusine i Pakistan. De havde problemer i ægteskabet, hvorfor parret besluttede at gå fra hinanden [primo] 2011. I [sommeren] 2011 tog ansøgerens ægtefælle tilbage til Pakistan. Ansøgeren har to børn med sin ægtefælle, og de er fortsat gift. Ansøgeren ønsker en skilsmisse, men ansøgerens egen og ægtefællens familie er imod skilsmisse. Slægtskabet mellem ansøgeren og hans ægtefælle har desuden medført, at samtlige familiemedlemmer er involverede i forholdet. I [efteråret] 2011 mødte ansøgeren sin nuværende kæreste. I slutningen af 2011 begyndte ansøgeren at skændes med sin ægtfælles familie i Pakistan over telefonen. I [efteråret] 2013 tog ansøgeren til Spanien, hvor han mødte flere forskellige personer fra sit lokalområde i Pakistan, herunder en person ved navn [A], som fortalte ansøgeren, at han ville blive slået ihjel, såfremt han vendte hjem til Pakistan. Ansøgeren blev endvidere under sit ophold truet af sin ægtfælles bror. Ansøgeren vendte tilbage til Danmark i [sommeren] 2015. I [efteråret] 2015 blev ansøgeren opsøgt af [A],

som ringede ansøgerens ægtefælles bror op og gav telefonen til ansøgeren. Broren truede ansøgeren med, at familien ville finde ham, og at han ville blive anmeldt og fængslet ved en tilbagevenden til Pakistan for at have et barn udenfor ægteskab. Han anklagede endvidere ansøgeren for ikke længere at være muslim. Flygtningenævnets flertal kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent om sit ønske om at komme ud af det påtvungne ægteskab med sin kusine, [B], og at han siden samlivsophævelsen i 2011, hvor han lod sin gravide kone og deres fælles barn rejse alene tilbage til hendes familie i Pakistan, har haft uoverensstemmelser med både sin egen familie og svigerfamilie herom, idet han ikke ønskede at fortsætte ægteskabet. Derimod ønskede begge familier, at han skulle vende tilbage til Pakistan og fortsætte ægteskabet med [B]. Ansøgeren har senest i 2015 meddelt sin egen familie, at han ikke agtede at komme tilbage og fortsætte ægteskabet med [B], men ville etablere sig i Danmark med sin kæreste, med hvem han ventede et barn. Der er for nævnet fremlagt dokumentation for, at ansøgeren fortsat i Pakistan er registreret som gift med [B]. Der er endvidere fremlagt dokumentation for, at han er registreret som far til et barn i Danmark sammen med sin herboende kæreste, der er kinesisk statsborger. Nævnets flertal lægger efter det oplyste til grund, at ansøgerens egen familie og svigerfamilie er praktiserende muslimer, og at hans svigerfamilie er indflydelsesrig med tilknytning til myndighederne. På den baggrund finder nævnets flertal, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Pakistan enten vil blive tvunget til at fortsætte i et tvangsægteskab eller risikere anmeldelse for utroskab, der ifølge baggrundsoplysningerne kan straffes med amputation, piskeslag eller stening til døde. Efter det anførte har ansøgeren ifølge nævnets flertal efter en samlet vurdering sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Pakistan vil være i risiko for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf fra svigerfamilien eller de pakistanske myndigheder. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Paki/2018/2

Nævnet meddelte i **september 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shia muslim af trosretning fra [landsby], [større by], Balhkab, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. [...] Ansøgeren har som selvstændigt asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter sin tidligere ægtefælle, idet hun er blevet skilt fra ham. [...] Ansøgeren har videre henvist til, at hun i 2014 blev gift med [V] og flyttede sammen med ham til Iran. Efter nogle måneders ægteskab begyndte han at udsætte ansøgeren for fysiske overgreb. Ansøgeren anmeldte ham flere gange til politiet, og der kom en retssag ud af det. Fordi ægtefællens familie tvang ham til det, accepterede han skilsmisse på de vilkår, at ansøgeren afskrev sig retten til sin medgift og retten til at se deres barn samt på det vilkår, at ansøgeren tilbage-

kaldte sine anmeldelser mod ham. Da ansøgeren gjorde det, blev hun og ægtefællen skilt. Ansøgeren flyttede herefter tilbage til familien i Afghanistan. [V] fulgte efter ansøgeren til Afghanistan og truede via hendes svigerinde [G]'s mor med, at han ikke ville acceptere, at ansøgeren ikke længere ville være hans kone. [...] Om konflikten med ansøgerens ægtefælle, [V], skal nævnet bemærke, at nævnet efter ansøgerens detaljerede og troværdige forklaring sammenholdt med de fremlagte iranske dokumenter lægger til grund, at hendes ægtefælle udsatte hende for vold, og at hun via de iranske myndigheder opnåede skilsmisse fra ham og rejste tilbage til Afghanistan kort før, familien udrejste. Ansøgeren har ikke i sit asylskema angivet, at ægtefællen skulle være fulgt efter hende til Afghanistan. Det bemærkes videre, at det ikke forekommer sandsynligt, at personer med tilknytning til [V] tilfældigt, fordi de genkendte hans bil, skulle have været i stand til at finde ansøgerens bror [P] hos ansøgerens mors moster, hvor han kun opholdt sig for at hente penge, ligesom [F]'s forklaring om, hvordan det lykkedes ham at flygte fra de bevæbnede mænd ved at iføre sig dametøj forekommer mindre sandsynlig. Nævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylretligt relevante overgreb eller forfølgelse fra [V]'s side, idet nævnet herved yderligere har lagt vægt på, at [V] siden barnsben sammen med sin nærmeste familie har boet i Iran og kun har opholdt sig i Afghanistan, når han har været på besøg hos sine slægtninge, og at han på trods af, at disse slægtninge skulle være indflydelsesrige, ikke har henvendt sig direkte til ansøgeren eller hendes familie i tiden fra hendes tilbagevenden og frem til hendes og resten af familiens udrejse. Nævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgerens familie står bag hende i ønsket om at forblive skilt fra ægtefællen. [...]” Afgh/22018/307

6.12.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb

Nævnet meddelte i **august 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. **Flytningenævnet udtalte:** ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter sin egen familie, sin svigerfamilie, bekendte, Taliban, Islamisk Stat, magtfulde personer og desuden den person, som voldtog hende i 2012. Ansøgeren har videre henvist til, at hun er veluddannet og vestliggjort, og at hun derfor vil være udsat ved en tilbagevenden til sit hjemland. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun arbejdede som læge i Afghanistan, hvor hun blev udsat for et seksuelt overgreb af en overlæge fra en anden afdeling på sygehuset. Ansøgeren turde ikke anmelde episoden til politiet eller fortælle andre om episoden af frygt for de konsekvenser, det kunne få for hende i Afghanistan. Ansøgeren havde tidligere modtaget forskellige trusler, når hun udførte aborter i kraft af sit arbejde, hvor ansøgeren også hjalp udsatte kvinder. Ansøgeren fik [i sommeren] 2012 tilladelse til et studieophold på [en dansk skole]. [I efteråret] 2013 fik ansøgeren

arbejdstilladelse som autoriseret læge i Danmark. Ansøgerens ægtefælle, [A], fik [i sommeren] 2014 familiesammenføringstilladelse med ansøgeren i Danmark. Ansøgerens lovlige ophold i Danmark udløb [i efteråret] 2015. Ansøgeren var i Afghanistan i [efteråret] 2015 for at se sin adoptiv søn og for at deltage i sin brors bryllup. Ansøgeren rejste legalt til Mazar-e-Sharif Lufthavn, og ansøgeren opholdt sig i Afghanistan i en kort periode, før hun vendte tilbage til Danmark. I slutningen af 2015 eller starten af 2016 fortalte ansøgeren sin ægtefælle om voldtægten i Afghanistan. Herefter oplevede hun, at ægtefællen ændrede personlighed og blev mere og mere voldelig, og hun valgte derfor at flytte fra ham i [vinteren] 2016. Politiet har været tilkaldt på adressen to gange, henholdsvis [i februar] 2016 og [juli 2016] i forbindelse med husspektakler. Ansøgeren søgte om asyl i Danmark [i foråret] 2016. Ansøgeren har oplyst, at hendes ægtefælle har fortalt deres familier om voldtægten, hvorfor hun nu er i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Afghanistan. Ansøgeren ønsker at blive skilt fra sin ægtefælle, hvorfor hun som fraskilt vil være endnu mere udsat i Afghanistan. Ansøgeren har fået opkald fra sin ægtefælles mor, hvor hun er blevet truet med, at hun skal straffes for sine gerninger, både i Afghanistan og i Danmark. Ansøgeren har fået samme trusler fra sin bror, der ikke længere vil acceptere ansøgeren som sin søster, idet hun efter hans opfattelse har krænket familiens ære. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har forklaret konsistent, troværdigt og af betydning for asylmotivet uden divergenser om sit asylmotiv. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at der ikke er grundlag for at inddrage ansøgerens ægtefælles oplysninger henset til ansøgerens forklaring om, at hun har forladt denne. Flygtningenævnet bemærker videre, at der ikke kan lægges vægt på de billeder, der blev fundet på ansøgerens mobiltelefon, idet det ikke fremgår, hvornår de er blevet taget, men alene hvornår ansøgeren har modtaget disse. Flygtningenævnet bemærker endelig, at der henset til ansøgerens forklaring herom ikke kan lægges vægt på den lydfil, der blev fundet på ansøgerens mobiltelefon. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren i Afghanistan var udsat for en voldtægt, at hun fortalte ægtemanden herom ultimo 2015/primo 2016, at ægtefællen fortalte deres respektive familier herom, og at både ansøgerens og ægtefællens familier derefter over for hende fremsatte trusler på livet. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren ønsker skilsmisse fra sin ægtefælle. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren som enlig kvinde ikke kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2018/288

Der kan endvidere henvises til den i kapitel 5.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2018/345, den i kapitel 6.15 nævnte afgørelse Afgh/2018/252, den i kapitel 5.1.2.2 nævnte afgørelse Iran/2018/167 og den i kapitel 9.7 nævnte afgørelse Irak/2018/88.

6.12.2.5 Omskæring og andre overgreb, der ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen *Emily Collins og andre mod Sverige* (application no. 23944/05) vedrørende en nigeriansk statsborger forholdt sig til risikoen for at blive udsat for kvindelig omskæring (female genital mutilation, FGM). Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun og ægtefællen ikke ønskede, at deres døtre skulle omskæres. Domstolen afviste klagen som ”åbenbart ugrundet”. Domstolen udtalte, at det var ubestridt, at kvindelig omskæring udgjorde en krænkelse af konventionens artikel 3, og at kvinder i Nigeria traditionelt havde været og til en vis grad stadig var i risiko for at blive omskåret. Det afgørende var, om klagerne i den foreliggende sag var i en reel og konkret risiko for at blive omskåret ved en tilbagevenden til Nigeria. Domstolen bemærkede hertil, at flere stater i Nigeria havde forbudt kvindelig omskæring ved lov, herunder den stat, som klagerne kom fra. Antallet af kvindelige omskæringer i klagerens stat var ifølge baggrundsplysningerne væsentligt lavere end angivet af klagerne, og antallet havde været støt faldende igennem 15 år. Domstolen fremhævede en række elementer, som kan indgå i en vurdering af, hvor selvstændig en kvinde er med hensyn til at modstå presset. Domstolen bemærkede, at klager ikke havde valgt at tage ophold i en anden stat i Nigeria eller et naboland, hvor hun kunne have fået hjælp og støtte fra faderen og sin egen familie, men i stedet rejste til Sverige og søgte asyl. I det lys fandt Domstolen det vanskeligt at se, hvorfor klageren, efter at have vist en så betragtelig mængde styrke og uafhængighed, ikke kunne beskytte datteren fra at blive undergivet FGM, om ikke i Delta State, så i en af de andre stater i Nigeria, hvor FGM er forbudt og/eller mindre udbredt. Domstolen fandt det derfor ikke godtgjort, at klagerne ville risikere en reel og konkret risiko for at blive undergivet FGM ved tilbagevenden til Nigeria.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i 2016 i dommene *Sow mod Belgien* (application no. 27081/13) og *R.B.A.B. og andre mod Holland* (application no. 7211/06) på ny forholdt sig til risikoen for at blive udsat for FGM.

I *Sow mod Belgien* vedrørende en statsborger fra Guinea havde klageren som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Guinea risikerede genomskæring. Domstolen fandt ikke grundlag for at antage, at de belgiske asylmyndigheders afgørelse om, at klageren ikke risikerede genomskæring ved en tilbagevenden til Guinea, var arbitrær eller åbenlyst urimelig. De belgiske myndigheder havde ved deres afgørelse lagt vægt på en rapport, hvoraf det fremgik, at genomskæring kun fandt sted i specifikke tilfælde, som klageren ikke var omfattet af. Domstolen bemærkede i øvrigt klagerens personlige situation: Hun var på tidspunktet for Domstolens behandling af sagen 28 år gammel og var moderne opdraget og havde tydeligt givet udtryk for sin modstand mod praktiseringen af FGM, ligesom hendes mor, der var det eneste familiemedlem, klageren stadig

havde kontakt med, var moderne og mod praktiseringen af FGM og i øvrigt ikke selv omskåret. Domstolen fandt derfor, at klageren ikke var særligt sårbar.

I R.B.A.B. og andre mod Holland vedrørende et sudanesisk ægtepar med en mindreårig datter, havde klagerne som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevendt til Sudan frygtede, at deres datter ville blive udsat for FGM. Domstolen fandt, at omskæring hovedsageligt er et valg, som forældrene tager, og at forældre, der er imod FGM, vil være i stand til at forhindre, at deres datter bliver omskåret. Domstolen bemærkede endvidere, at der i klagerens hjemby er vedtaget en lov, der forbyder FGM.

Flygtningenævnet har i 2018 behandlet flere sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse for statsborgere fra Somalia, hvor der som et nyt asylmotiv henvises til risikoen for omskæring af deres døtre. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af FGM i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. Det indgår også i vurderingen om ansøgerne (forældrene) på baggrund af sagens oplysninger har vist styrke og uafhængighed, og om det derved må antages, at de pågældende vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra omgivelserne og kan beskytte deres døtre imod omskæring. FN's Børnekomité har den 25. januar 2018 blandt andet udtalt sig om dette afvejningsmoment, se kapitel 9.6.

På baggrund af ovennævnte kriterier vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren henset til forholdene for så vidt angår FGM i hjemlandet må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1A. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og kvinder i risiko for FGM vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 5.1.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse. Se som eksempel fra nævnets praksis:

Nævnet meddelte i **oktober 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger og hendes to børn fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen Hawiye og er sunni-muslim fra [en landsby], Galgadud-regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en

tilbagevenden til Somalia frygter, at hun vil blive slået ihjel af sin farbror, der er tilknyttet al-Shabaab, fordi klageren har giftet sig med en mand imod sin farbrors vilje. Klageren har til støtte herfor henvist til, at hendes farbror havde lovet hende bort til en mand ved navn [A], der er leder i al-Shabaab. Uden farbrorens kendskab valgte klageren derimod at gifte sig med en anden mand ved navn [B] i [foråret] 2013. På et tidspunkt opdagede klagerens farbror forholdet til [B], idet klageren var blevet gravid. Herefter udsatte farbroren klageren for fysiske overgreb, hvorefter han frihedsberøvede hende i omkring ti måneder. [I foråret] 2014 fandt klageren ud af, at hun var blevet dømt til døden. Kort herefter lykkedes det klageren at flygte fra Somalia med hjælp fra sin kusine og [Bs] ven ved navn [C]. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2015 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Udlændingestyrelsen fandt derimod ikke, at kunne lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet nævnet finder, at forklaringen fremstår utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder således, at klageren har forklaret usammenhængende, udbyggende og divergerende om centrale dele af sit asylmotiv. Flygtningenævnet skal blandt andet fremhæve, at klageren til oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2014 forklarede, at hun havde kendt sin daværende ægtefælle, [B], siden barndommen. Senere i samtalen forklarede klageren, at hun lærte [B] at kende igennem [Bs] arbejde med transport af varer til [D]. Til asylsamtalen [i foråret] 2015 forklarede klageren, at hun lærte [B], som altid havde hjulpet klageren, at kende i [efteråret] 2012, og at de lærte hinanden at kende ved vandhullet i landsbyen. For nævnet har klageren forklaret, at hun mødte [B] i 2013. Klageren forklarede videre til asylsamtalen, at hun og [B] mødtes hos [Bs] ven, [C], og havde samleje der. Til gensamtalen [i foråret] 2015 forklarede klageren, at hun og [B] mødtes, at de også havde samleje, og at møderne foregik hos [B]. Foreholdt divergensen forklarede hun, at den skyldtes fejl ved tolkningen. For nævnet har klageren som forklaring på divergensen forklaret, at [B] og [C] boede i samme hus. Endvidere forklarede klageren til oplysnings- og motivsamtalen, at hun, efter at ægteskabet var blevet opdaget, skjulte sig 10 måneder hos [B], hvilket hun ændrede til, at hun i 10 måneder blev holdt fanget hos farbroren. Til asylsamtalen forklarede klageren, at hun i de 10 måneder, hun blev holdt fanget, havde en fodlænke på, og at hun blev ledsaget af nogen, når hun skulle på toilettet, og når hun skulle have mad. Til samtalen [i efteråret] 2017 forklarede klageren nu, at hun [en dag i foråret] 2014 hentede vand til familien ved brøn-

den, og at hun ved brønden mødte [C], som hun aftalte flugten med. For nævnet forklarede klageren, at det var kusinen, der kontaktede [C]. Flygtningenævnet er opmærksom på, at klageren har forklaret divergenserne med, at der er sket fejl ved tolkningen. Det kan imidlertid ikke føre til en anden vurdering henset til, at klageren har fået referaterne af samtalerne med Udlændingestyrelsen oversat uden at have bemærkninger til divergenserne. Det svækker endvidere klagerens troværdighed, at hun ikke har kunnet oplyse om navnet på den sheik, der viede hende og [B], idet klageren har forklaret, at sheiken boede i den landsby med 500 indbyggere, hvor klageren har boet hele sit liv, kun fem huse fra klagerens bopæl. Klageren har på denne baggrund ikke sandsynliggjort, at hun har en konflikt med al-Shabaab eller sin farbror, og klageren har ikke sandsynliggjort, at hun er uden netværk i Somalia. Flygtningenævnet stadfæstede [i sommeren] 2016 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse i Danmark vedrørende klagerens ægtefælle – den somaliske statsborger [E] – og meddelte ægtefællen en udrejsefrist på 7 dage. Klageren har for nævnet forklaret, at ægtefællen i sommeren 2018 afbrød klageren og ægtefællens samliv, og at hun ikke siden har set ægtefællen. Nævnet lægger klagerens forklaring om samlivsophøret, der støttes af oplysningerne om, at ægtefællen i [sommeren] 2018 forlod sit asylcenter, til grund. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være alene om at beskytte datteren [F], der er omkring halvandet år gammel, imod at blive omskåret mod klagerens vilje. Nævnet lægger herved vægt på, at der ikke er grundlag for at antage, at klagerens netværk i Somalia vil være i stand til eller indstillet på at støtte klageren i ønsket om at beskytte datteren imod omskæring, idet klageren og klagerens kusiner, som hun er opvokset sammen med, alle er omskåret. Efter en samlet og konkret vurdering finder Flygtningenævnet, at klageren, som enlig somalisk kvinde uden særlige ressourcer ved en tilbagevenden til Somalia ikke vil være i stand til at modsætte sig et ønske fra familien og omgivelserne om omskæring af datteren. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at klageren har sandsynliggjort, at hendes datter ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for at blive omskåret mod klagerens vilje. Flygtningenævnet har derfor meddelt klagerens datter, [F], opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og som konsekvens heraf meddeles klageren også opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1. Da klagerens søn, [G], har anmodet om asyl under sagens behandling for Flygtningenævnet, meddeles han ligeledes opholdstilladelse. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren og klagerens søn, [G], opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Soma/2018/71

Om andre overgreb kan henvises til den i kapitel 6.14 nævnte afgørelse Afgh/2018/304.

6.12.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)

I sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet, træffer Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af en konkret og

indivuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering eller kønsidentitet. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, i sit hjemland, og om de overgreb, ansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i hans tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og LGBT-personer vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 5.1.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier, der kan indgå ved vurderingen af asylsager, hvor ansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig kønsidentitet og/eller seksuel orientering, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), kapitel 6.10.2.6.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, herunder eksempelvis Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 og Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelser vedrørende fortolkningen af minimumsdirektivet og proceduredirektivet finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser.

Den retsopfattelse, som kommer til udtryk i EU-Domstolens afgørelser, er efter nævnets opfattelse i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis i lignende sager.

Ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er Flygtningenævnet opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender

Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises i øvrigt til afsnit 5.4 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af ansøgerens forklaring.

Der kan vedrørende Flygtningenævnets praksis fra beretningsåret henvises til følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk berber fra Chlef, Algeriet. Ansøgeren har oplyst, at han er agnostiker. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Algeriet frygter chikane og fysiske overgreb fra lokalbefolkning og myndighederne, idet han er homoseksuel. Herudover har ansøgeren henvist til, at han ikke har nogen at vende tilbage til, idet hans familie i Algeriet ikke accepterer ham på grund af hans seksualitet. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han fandt ud af, at han var homoseksuel, da han var omkring 13 eller 14 år gammel. Ansøgeren havde samleje med en mand for første gang, da han var omkring 13 eller 14 år gammel. Da ansøgeren var omkring 14 år, fandt hans familie ud af, at han var homoseksuel. Ansøgerens brødre kunne ikke acceptere det, og de låste derfor ansøgeren inde i huset i omkring to og en halv måned og udsatte ham for fysiske overgreb. Ansøgeren blev herefter bedt om at forlade huset og aldrig vende tilbage til familien. Ansøgeren lærte en mand ved navn [A] at kende, da han var omkring 16 år. Ansøgeren var i et fast forhold med [A] og boede med ham i et telt ved stranden i to måneder. Nogle personer opdagede ansøgeren og [A], mens de havde samleje i et skovområde tæt på stranden. Ansøgeren og [A] blev som følge af det udsat for vold. Personerne forsøgte at bringe ansøgeren og [A] til politiet, men de tog kun [A] med til politiet. Det lykkedes ansøgeren at stikke af fra personerne. Ansøgeren indså, at det var farligt at være i et forhold med [A] og afsluttede derfor forholdet. Herefter flyttede ansøgeren hjem til sin moster, hvor han boede i to år. Herudover boede ansøgeren hos sine venner eller på gaden. Ansøgeren levede sit liv i frygt, hvorfor han valgte at udrejse fra Algeriet i 2015. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende på flere væsentlige punkter i sit asylmotiv. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår han havde sin homoseksuelle debut, om han havde homoseksuelle forhold, før han mødte [A], om [A's] alder, da de var kærestes, hvor mange personer, der opsøgte dem i teltet, og hvilket overgreb, han blev udsat for i teltet. Nævnet finder det endvidere usandsynligt, at han ikke efter overgrebet har skaffet sig oplysninger om, hvad der er sket med [A]. Nævnet tilsidesætter ansøgerens forklaring om, at hans brødre har anmeldt ham til politiet, idet denne oplysning først er kommet frem under nævnsmødet. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren har boet i Algeriet i ti år uden at have oplevet nogen problemer,

og at der angiveligt ikke er andre end hans familie, der er bekendt med, at han er homoseksuel. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår han fik den telefon, hvor politiet har konstateret billeder af kvinder i seksuelt prægede situationer. Ansøgeren har under nævnmødet forklaret, at han ikke har seksuel interesse i kvinder. Nævnet bemærker, at der på ansøgerens telefon er fundet billeder af kvinder i seksuelt prægede situationer, og at han er dømt for blufærdighedskrænkelser mod en kvinde. Som følge af ovennævnte tilsidesætter nævnet ansøgerens forklaring. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Algeriet vil være forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i konkret eller individuel risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Alge/2018/3

Nævnet meddelte i **oktober 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: “Ansøgeren er etnisk perser og ikke-religiøs fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til han frygter at blive henrettet af myndighederne, idet han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for asylmotivet henvist til, at han som 12-årig var kæreste med en pige, men at han også var interesseret i drenge. En dag, da ansøgeren var ude på en fodboldbane med en af sine klassekammerater, [A], begyndte de at røre ved hinanden. To andre drenge kom og voldtog [A], mens ansøgeren kiggede på. De to drenge blev efterfølgende bortvist, mens ansøgeren fik lov at fortsætte på skolen. Ansøgeren viste efterfølgende ikke sin biseksualitet i praksis. Ansøgeren har videre henvist til, at han forud for sin udrejse af Iran ved siden af sit job som produktionsmedarbejder lavede kortfilm i skjul omhandlende forskellige samfundskritiske temaer. På en for ansøgeren ukendt dato mellem den [nærmere angivet dato i efteråret] og den [nærmere angivet dato i efteråret] 2015 ringede en person ved navn [B] til ansøgeren. Han ønskede, at ansøgeren skulle lave en film om ham og hans homoseksualitet til brug for en asylansøgning i Tyrkiet. En uge efter mødtes ansøgeren med [B] i hans hjem. Inden de gik i gang med at filme, begyndte de to at kysse, og det endte med at [B] udførte oralsex på ansøgeren. Midt i akten kom [B]s far hjem og opdagede dem, hvorefter ansøgeren flygtede ud af vinduet og tog hjem. Ansøgeren tog dagen efter til byen [navngiven by i Iran], hvor han modtog et telefonopkald fra sin ven, [C], der fortalte, at han havde givet [B] ansøgerens adresse, idet [B] ville returnere ansøgerens kameraudstyr til ansøgeren. Senere samme dag ringede ansøgerens bror til ansøgeren og fortalte, at ansøgerens bopæl var blevet opsøgt af militærfolk, der havde afleveret en retskendelse til ansøgerens familie og havde givet ansøgeren 24 timer til at melde sig til dem, hvorefter de ville iværksætte en efterlysning. Dette skyldtes, at [B]s far havde anmeldt ansøgeren for voldtægt. Ansøgeren opholdt sig i ti dage i [navngiven by i Iran], inden han udrejste af Iran. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i Iran

har haft forhold til tre drenge eller mænd, hvoraf kun det ene forhold med drengen [D] var langvarigt. De var kærester fra ansøgeren var 13 år og cirka fem år frem. Efter ankomsten til Danmark blev ansøgeren først kæreste med kvinden [E]. Ansøgeren mødte imidlertid kort tid herefter manden, [F], som han også blev kæreste med. Da ansøgeren læne [F] at kende, følte han sig meget tiltrukket af ham og afbrød derfor sit forhold til [E]. Ansøgeren har efterfølgende karakteriseret sig som homoseksuel. Ansøgeren har i Danmark været medlem af [navn på organisation] siden [efteråret] 2016, ligesom han har været aktiv for [navn på fond], hvilket fremgår flere steder på hans Facebook-profil. Ansøgeren er i Danmark desuden blevet truet flere gange som følge af sin seksualitet, ligesom han er blevet overfaldet udenfor [navngivent diskotek] i Danmark. Videre har ansøgeren figureret i bladet [navngivet blad] i [efteråret] 2016, hvor ansøgeren ses sammen med [F] og [E]. Endelig har ansøgeren givet råd og oplyst om homoseksualitet til brug for en biografilm, og ansøgerens navn fremgår af rulieteksterne. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om den flugtudløsende begivenhed til grund, idet den fremstår som konstrueret til lejligheden og dermed utroværdig. Ansøgerens forklaring om, at han og [B] havde sex i [B]s hjem uden at sikre sig mod risikoen for opdagelse virker således påfaldende og usandsynlig – også henset til, at de i øvrigt ikke kendte hinanden særlig godt. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvordan [B] rørte ved ham, da han stod i [B]s værelse. Ansøgeren har således for nævnet forklaret, at [B] tog om ham bagfra og holdt om hans brystkasse og kyssede ham i nakken som indledning til sex, mens han under samtalen [en nærmere angiven dato i foråret] 2017 forklarede, at [B] startede med at tage ham på bagdelen. Ansøgeren har i øvrigt givet forskellige oplysninger om, hvornår politiet skulle have opsøgt hans bopæl efter den pågældende episode. Under samtalen hos Udlændingestyrelsen [en nærmere angiven dato i sommeren] 2016 har ansøgeren forklaret, at dette skete dagen efter, han ankom til [navngiven by i Iran]. Under samtalen [en nærmere angiven dato i foråret] 2017 har ansøgeren oplyst, at det skete samme dag, som han ankom til [navngiven by i Iran]. Nævnet lægger imidlertid ansøgerens oplysninger om, at han er homoseksuel, til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at hans forklaring herom støttes af oplysningerne om, at han i [efteråret] 2016 måtte flyttes fra sit daværende asylcenter, fordi de øvrige beboere havde opdaget, at han var homoseksuel. Nævnet har endvidere lagt vægt på ansøgerens optræden i en artikel i [navngivet blad] i [efteråret] 2016 sammen med både sin daværende kvindelige og mandlige kæreste, oplysningerne i erklæringen fra [navn på organisation] af [en nærmere angiven dato i efteråret] 2018 og uddragene af ansøgerens Facebook-profil, hvor han har postet opslag fra sine aktiviteter i bl.a. [navn på fond] og [navn på organisation]. Det må efter ansøgerens forklaring lægges til grund, at han agter at leve åbent som homoseksuel også ved en tilbagevenden til kan. På baggrund af baggrundsoplysningerne om straffen for seksuelle forhold mellem to personer af samme køn i Iran finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i konkret risiko for asylbegrundende behandling omfattet

af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet har efter en samlet proportionalitetsafvejning ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at udelukke ansøgeren fra beskyttelse i Danmark på grund af de handlinger, han har udført som værnepligtig i perioden fra [primo] 2008 til [foråret] 2009, hvor han var vagt i et fængsel. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt til grund, at ansøgeren en enkelt gang fra et andet rum oplevede en fange blive udsat for tortur, og at han havde til opgave at slå på fangerne, når de gjorde oprør, hvilket han også gjorde. Han har endvidere i tre tilfælde i perioden sammen med to overordnede fulgt fanger fra deres celle, når de var på vej til henrettelse og skulle tage afsked med deres familie i et andet rum. Ansøgeren har ikke overværet henrettelserne, og det kan ikke lægges til grund, at han på noget tidspunkt har udøvet andet end simpel vold i tilfælde af fangeoprør. Flygtningenævnet har i øvrigt lagt vægt på, at ansøgeren forsøgte at modsætte sig at følge personer på vej til henrettelse efter at have gjort det to gange, men at han som straf herfor fik 25 dages fængsel, 20 piskeslag og en bøde på 700.000 tuman. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/357

Nævnet **stadfæstede i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: “Ansøgeren er etnisk muganda og agnostiker fra [by], Wakiso-distriktet, Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive fængslet af myndighederne, slået ihjel af lokalbefolkningen eller sin tidligere ægtefælle, fordi hun er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun indledte et forhold til en kvinde, [A], i 2008. I 2010 pressede ansøgerens tante hende til at indlede et forhold med hendes tidligere kæreste, [B]. Ansøgeren og [B] flyttede efter kort tid sammen. Hendes forhold med [A] fortsatte i skjul, når [B] var på forretningsrejse. [En nærmere angiven dato i sommeren] 2015 kom [B] for tidligt hjem fra en af sine forretningsrejser, og han fandt ansøgeren og [A] i seng med hinanden. [B] fulgtes med to kollegaer, og sammen overfaldt de ansøgeren og [A] med slag og spark. På grund af råb og støj fra overfaldet, samledes naboerne og blev bekendte med ansøgeren og [A]s forhold. Nogle af naboerne deltog i overfaldet, mens andre begyndte at samle dæk med henblik på at brænde ansøgeren og [A]. Overfaldet blev stoppet af politiet, som hjalp ansøgeren og [A] i tøjet og førte dem væk fra stedet. [A] var så medtaget af sine skader, at hun måtte køres på hospitalet. Ansøgeren blev kørt til politistationen, hvor hun blev afhørt. Ansøgeren fortalte en kvindelig politibetjent, at hun var blevet overfaldet, fordi hun var homoseksuel. Politibetjenten blev aggressiv og chikanerede ansøgeren verbalt. Ansøgeren fik lov til at kontakte sin kusine, [...], som kunne hente ansøgeren på politistationen dagen efter. Dagen efter betalte [ansøgerens kusine] den kvindelige politibetjent bestikkelse, så ansøgeren kunne forlade politistationen. Derefter opholdt hun sig i skjul på en gård, hvor [kusinen] arbejdede, i omkring fire måneder.

Halvanden måneds tid senere mødte [ansøgerens kusine] [B] i Kampala, hvor han sagde, at han ville slå ansøgeren ihjel, hvis han fandt hende. Ansøgerens mor har endvidere sagt, at hun ville ønske, at ansøgeren var blevet slået ihjel under overfaldet. Ansøgeren udrejste [en nærmere angiven dato i efteråret] 2015 fra Entebbe lufthavn med [A]s veninde, [...], som skaffede udrejsepapirer og betalte lufthavnspersonalet bestikkelse. Ansøgeren har efter sin indrejse i Danmark haft kontakt med andre homoseksuelle, deltaget i Pride-arrangementer og er blevet medlem af [navn på organisation] i Danmark, hvor hun blandt andet har deltaget i foreningens møder. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er homoseksuel. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om overfaldet og modsætningsforholdet til politiet til grund. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om både overfaldet og biomstændighederne fremstår udetaljeret og usammenhængende. Hun har således forklaret udetaljeret og usammenhængende om tantens interesse i, at ansøgeren som muslim og klanmedlem skulle leve sammen med en mand i et forhold med henblik på at føre slægten videre, når forholdet ikke var et ægteskab. Hun har endvidere forklaret udetaljeret og usammenhængende om sit otte år lange forhold til [A], herunder om sit kendskab til [A], [A]s familie, venner, arbejde og tilhørssteder samt om sine bestræbelser på at finde [A] og om selve overfaldet og mandens, vennernes og naboernes ageren under overfaldet og mandens efterfølgende opførsel herunder i forbindelse med den forholdsvis værdifulde forretning, som ansøgeren angiveligt forlod i 1½ måned, før hun afhændede den. Endelig har hun forklaret udetaljeret og usammenhængende om omstændighederne ved afhøringen hos politiet og politiets viden om baggrunden for overfaldet. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og hendes fremtræden for nævnet, at forklaringen om overfaldet og det efterfølgende forløb hos politiet fremstod ureflekteret og mekanisk. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at hun som følge af sin homoseksualitet har været udsat for overgreb. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det af baggrundsoplysninger om homoseksuelles forhold i Uganda fremgår, at om end forholdene for homoseksuelle i Uganda efter omstændighederne kan være vanskelige, er LGBT-personer ikke udsat for rutinemæssige eller systematiske målrettede overgreb fra myndighederne, jf. blandt andet rapporterne fra Udlændingestyrelsens og Dansk Flygtningehjælps fact finding mission til Kampala i Uganda, "Situation of LGBT persons in Uganda", udgivet januar 2014, US Department of State – 2013 Country Report on Human Rights Practices, UK Home Office – Country Information and Guidance Uganda af 10. april 2014. Det fremgår videre, at uanset, at homoseksualitet ifølge Penal Code Act 1950, Section 145, er ulovligt, er ingen personer blevet dømt for homoseksualitet. Ydermere fremgår det, at Ugandas forfatningsdomstol den 1. august 2014 besluttede at annullere den omdiskuterede Anti-Homosexuality Act fra 2014, jf. således Organization for Refugee, Asylum and Migration – Country of Origin Report: Sexual and Gender Minorities, udgivet oktober 2014. Af nyere baggrundsrapporter om forholdene for homoseksuelle i Uganda fremgår det ligeledes, at

forholdene for homoseksuelle i Uganda efter omstændighederne kan være vanskelige, men at der fortsat ikke er oplysninger om rutinemæssige eller systematiske målrettede overgreb fra myndighedernes side, jf. bl.a. Human Rights Watch's World Report 2018 – Uganda, udgivet den 18. januar 2018, Amnesty Internationals Annual Report 2017/18 – Uganda, udgivet 22. februar 2018, Freedom House, Freedom in the World 2017 – Uganda, udgivet 12. juli 2017 og rapport fra UK Home Office – Country Information and Guidance Uganda on Sexual Orientation and Gender Identity, udgivet januar 2017. Det fremgår imidlertid endvidere af baggrundsoplysningerne, at homoseksuelle er i risiko for at blive udsat for diskrimination, trusler og overgreb i Uganda fra navnlig lokalbefolkningens side, hvilken risiko navnlig er til stede for personer, hvis seksuelle identitet er "outwardly visible", jf. rapport fra UK Home Office – Country Information and Guidance Uganda on Sexual Orientation and Gender Identity, udgivet i januar 2017. Derudover fremgår det, at der siden 2012 årligt er arrangeret Uganda Prides, og at møder arrangeret af LGBT organisationer, herunder også Uganda Prides, er blevet opløst af politiet ved flere lejligheder. Det fremgår endvidere, at der er en fremherskende traditionel og kulturel misbilligelse af homoseksualitet, at homofobi er udbredt, og at der ofte er forvirring om, hvad det indebærer at være LGBT. Selv om der er en stærk ugandisk offentlig opinion mod homoseksualitet, findes der imidlertid en række organisationer, primært i Kampala, der aktivt og åbent debatterer LGBT rettigheder og også forfølger sager om LGBT-rettigheder ved domstolene. Der er endvidere etableret støttenetværker for homoseksuelle. Flygtningenævnet finder herefter, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Uganda, alene på grund af sin homoseksualitet, vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ugan/2018/8

Nævnet **meddelte i maj 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk samia og kristen protestant fra Mukono, Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygter, at han vil blive slået ihjel af de ugandiske myndigheder, af sin familie, af sine tidligere kollegaer eller af de unge i ansøgerens landsby, fordi ansøgeren er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han blev bekendt med sin seksuelle observans, da han var mellem syv og ni år gammel. I perioden indtil ansøgeren fyldte 21 år, havde ansøgeren kortvarige forhold med fire forskellige mænd. Herefter indledte ansøgeren et forhold med en mand ved navn [A], der varede 4 til 5 år. Herefter og indtil 2013 indgik ansøgeren i kortvarige forhold med mellem 30 til 40 mænd. I december 2013 mødte ansøgeren en mand ved navn [B], som han blev kærester med. I juni 2014 sendte ansøgeren en sms til [B] om, at han savnede ham, og at han var sød. Omkring et par timer efter

ringede ansøgerens mor til ansøgeren og bad ham om at komme hjem. Da ansøgeren kom hjem, var [B], hans forældre og en politibetjent til stede. [B]s mor havde set den sms, som ansøgeren havde sendt til [B], herunder også de intime fotos, som ansøgeren og [B] havde udvekslet. Herefter blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb af politibetjenten og af ansøgerens to stedbrødre. Ansøgeren blev dernæst tilbageholdt en uge på politistationen i [by], hvorefter ansøgeren blev løsladt. Efter løsladelsen sagde flere af landsbyens indbyggere til ansøgeren, at han fortjente at dø. [I sensommeren] 2014 mødtes ansøgeren med [B] på et herberg. Kort efter kom fem personer til herberget og kørte ansøgeren og [B] til politistationen i [by], hvorefter ansøgeren var fængslet i tre og en halv måned i [...]-fængslet. I fængslet blev ansøgeren flere gange tvunget af sine medindsatte til at have seksuelt samkvem med en anden mandlig medindsat, der var 16 eller 17 år. En dag, hvor ansøgeren og en af de andre indsatte var ude for at arbejde, blev ansøgeren løsladt af en fængselsbetjent. Ansøgeren flygtede til fods og mødtes med sin mor, som fortalte ansøgeren, at han ikke kunne vende tilbage til landsbyen, fordi folket i landsbyen, ansøgerens stedfar og ansøgerens stedbrødre var efter ham. Ansøgeren tog ophold hos sin mors ven i en uge, hvorefter han tog til Mokono. Ansøgeren opholdt sig i Mokono i halvanden måned. Ansøgeren fik med hjælp fra en mand ved navn [C] udstedt et falsk pas, som ansøgeren brugte til at få udstedt et visum til Spanien. Ansøgeren udrejste af Uganda i [foråret] 2015 med fly til Tyrkiet og videre til Spanien. Ansøgeren har efter sin indrejse i Danmark haft kontakt til andre homoseksuelle, har deltaget i Copenhagen Pride og er blevet medlem af [navn på organisation], hvor han blandt andet har givet møde ved flere af foreningens møder. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgeren er homoseksuel, og at han to gange er blevet overfaldet og fængslet på grund af sin homoseksualitet. Nævnet kan videre lægge til grund, at ansøgeren er blevet udsat for fysiske overgreb af sine brødre, politiet og de medindsatte i fængslet, og at fængselspersonalet medvirkede til overgrebene. Endelig kan nævnet lægge til grund, at ansøgeren efter sin løsladelse er blevet spyttet på og overfaldet verbalt, da lokalbefolkningen er bekendt med hans homoseksualitet. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Uganda vil være i risiko for forfølgelse fra familien og lokalbefolkningen, og at han ikke kan opnå myndighedsbeskyttelse herimod. Udlændingestyrelsen har under nævnsmødet frafaldet anbringendet om udelukkelse efter udlændingelovens § 10. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Ugan/2018/5

Nævnet **meddelte i maj 2018** opholdstilladelse (**K-status**) en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og oprindelig shiamuslim af trosretning fra [navn på by] i Basra-provinsen, Irak. Ansøgeren betragter sig i dag som værende ikke-troende. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er homoseksuel, og at han havde et homoseksuelt forhold til en mand i Irak, som nu er blevet genoptaget. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at det vil være umuligt for ham at skjule sin homoseksualitet, hvorfor han ved en tilbagevenden til Irak straks vil opsøge sin kæreste og flygte ud af landet med ham med henblik på, at de kan leve sammen som et homoseksuelt par i et andet land. Ansøgeren er sikker på, at hans familie og venner, som følge af deres fortolkning af koranen, mener, at homoseksuelle skal slås ihjel. Ansøgeren var derfor bange for at fortælle de danske myndigheder om sin homoseksualitet, idet han frygtede, at hans venner og familie i Irak ville opdage det, og at hans kæreste ville komme i fare. Flygtningenævnet lægger efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og det fremlagte materiale til grund, at ansøgeren er homoseksuel, og at han ved en tilbagevenden til Irak ønsker at leve sammen som sådan med sin mandlige kæreste, [navn på kæreste], som han har kendt i en årrække. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren inden sin udrejse udelukkende har afholdt sig fra at leve sammen med [navn på kæreste] af frygt for familiens og omgivelsernes reaktion. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at ansøgeren risikerer sådanne overgreb fra familiens eller lokalbefolkningens side som følge af sin seksualitet, hvis han i Irak etablerer et samliv med [navn på kæreste] at det ikke bør kræves, at han vender tilbage. Det bemærkes herved, at det ikke kan antages, at myndighederne vil yde ham den fornødne beskyttelse herimod. Da ansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe i flygtningekonventionens forstand, findes betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Irak/2018/73

6.13 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2018 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 6.14.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 347f., for en nærmere gennemgang af de danske og internationale tiltag med henblik på bekæmpelse af og bistand til personer, der har været udsat for menneskehandel.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempel på en sag, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Congo. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er congolesisk statsborger, etnisk congoleser og kristen fra [en by i] Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter politiet i Congo, idet hendes far var i opposition til præsidenten. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter forfølgelse på grund af hendes forældres politiske engagement i Congo. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Congo frygter at blive voldtaget, fordi hun er en pige. Ansøgeren har oplyst, at hendes far var dommer, og at han ønskede en ny præsident. Omkring et år før ansøgerens udrejse blev familiens bopæl opsøgt af politiet. Politiet talte med ansøgerens far, og de virkede meget sure. Ansøgeren og hendes søskende opholdt sig på et værelse, hvorfor ansøgeren ikke kunne høre, hvad politiet fortalte faren. Noget tid derefter blev der kastet en gasbombe ind på familiens bopæl, og de måtte alle dække deres ansigter med tørklæder, indtil gassen forsvandt. Ansøgeren udrejste herefter af Congo med sin lillesøster, [P]. Ansøgeren har videre oplyst, at hendes mor betragtes som en menneskerettighedsaktivist, og at hun har modtaget trusler fra de congolesiske myndigheder. Moren har endvidere modtaget en indkaldelse fra Kriminalpolitiet i [en by i Congo]. Ansøgerens far har oplyst til ansøgeren, at hun vil være i fare, såfremt hun vender tilbage til Congo. Flygtningenævnet er enig i Udlændingestyrelsens vurdering

af, at ansøgeren må anses for tilstrækkelig moden til at få behandlet sin asylsag, idet hun for nævnet har været i stand til at svare relevant på de stillede spørgsmål på dansk. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sin flugt sammen med sin lillesøster til grund, ligesom nævnet kan lægge ansøgerens forklaringer til Udlændingestyrelsen om baggrunden herfor til grund, selv om ansøgeren først efter afslaget på asyl har oplyst, at hun ved indrejsen angav et forkert efternavn, fordi hun var instrueret herom af sine forældre. Flygtningenævnet har herved taget hensyn til, at ansøgeren kun var 11 år, da hun indrejste, og at der nu er gået flere år, siden de begivenheder, hun har forklaret om, fandt sted. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at det, som ansøgeren har oplyst om årsagen til, at hun søger asyl, er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt er blevet udsat for overgreb fra hverken de congolesiske myndigheder eller andre eller truet hermed, og at der ved den episode, hvor politiet opsøgte hendes far i hjemmet, ikke skete andet, end at politiet så sure ud, og at deres far virkede bekymret. Ansøgerens far er herefter forblevet i Congo og har efter det oplyste fortsat arbejde som dommer, selv om han ifølge den fremsendte, udaterede og ikke underskrevne udtalelse i en kort periode skulle have været afskediget og efter genansættelse nu er ”kept out of all sensitive cases”. Den episode, hvor der senere blev kastet en gasbombe ind mod bopælen, kan efter de foreliggende oplysninger ikke anses for at have sammenhæng med politiets henvendelse på bopælen, og den må betragtes som en enkeltstående hændelse, som hverken i sig selv eller sammenholdt med sagens øvrige oplysninger kan anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at ansøgerens frygt for at blive voldtaget alene beror på ansøgerens egen generelle formodning, og at de oplysninger, der er fremkommet for nævnet om indkaldelse af ansøgerens mor til afhøring hos kriminalpolitiet i [en by i Congo] i [efteråret] 2012 og hendes mors politiske aktiviteter for menneskerettigheder i Congo i 2013, ikke kan antages at medføre, at ansøgeren på nuværende tidspunkt som følge heraf vil være i konkret risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemland. Det bemærkes herved, at moderen efter det oplyste ikke længere opholder sig i Congo. Nævnet er opmærksomt på, at Udlændingestyrelsen vurderer, om en ansøger har været udsat for menneskehandel. Efter de foreliggende oplysninger, herunder ansøgerens forklaring om sin flugt og den efterfølgende kontakt med forældrene og onklen i Sverige, er der imidlertid ikke ud fra en asylretlig vurdering grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i konkret risiko for at blive udsat for menneskehandel. På denne baggrund finder nævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i aktuel risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 og stk. 2, er herefter ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Demo/2018/5

6.14 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 65.

Som eksempler på afgørelser, hvor ansøgeren har oplyst at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tajik og muslim af trosretning fra Herat, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af familien til en elev, som hun har undervist, idet familien beskylder ansøgeren for at være involveret i elevens forsvinden. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at hun arbejdede som lærer på en skole i hjemlandet. Ansøgeren underviste blandt andre en pige, som var meget dygtig, men som på et tidspunkt stoppede med at komme i skolen. Ansøgeren kontaktede herefter pigens familie for at opfordre denne til at lade pigen komme i skole igen. Ansøgeren begrundede dette med, at pigen var meget dygtig, og at hun derfor via studier kunne få en god fremtid. To dage senere begyndte pigen igen i skolen. Efter omkring en uge blev ansøgeren opsøgt på skolen af pigens mor, der spurgte efter sin datter, idet denne ikke var kommet hjem fra skole den dag. Moren beskyldte endvidere ansøgeren for at være involveret i datterens forsvinden. Fire dage senere mødte personer op på ansøgerens families bopæl, hvor de spurgte ansøgerens forældre om, hvor ansøgeren befandt sig. Ansøgeren så ikke de fremmødte, men kunne inde fra huset høre, at de nævnte pi-

gens navn, og at de sagde, at de ville slå ansøgeren ihjel. De fremmødte udsatte ansøgerens forældre for voldelige overgreb, og ansøgeren flygtede via bagdøren til naboen, der efterfølgende kørte ansøgeren til sin morbror. Den følgende dag udrejste ansøgeren sammen med sine forældre af Afghanistan. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund, idet den har været konsistent. Flygtningenævnet finder, at den omstændighed, at ansøgeren har bidraget til, at pigen genoptog sin skolegang, må anses for at være en omstændighed, der kan have fremkaldt vrede hos pigens familie, og at dette har medført, at familien henvendte sig på ansøgerens bopæl. Flertallet finder imidlertid, at dette må opfattes som en lokal privat konflikt, som falder uden for anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Flertallet bemærker i den sammenhæng, at konflikten ikke kan anses for at have en sådan intensitet og karakter, at dette kan medføre en ændret vurdering. Flertallet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun var asylrelevant forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/20

Nævnet **stadfæstede i februar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [landsbyen A], Tagab-distriktet, Kapisa-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Taliban, idet Taliban vil hverve ham til krigen. Ansøgeren frygter endvidere myndighederne i form af det lokale politi, Arbaqjen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han boede i landsbyen [A], som i en årrække har været kontrolleret af Taliban. Ansøgeren blev fra en tidlig alder tvunget til at udføre opgaver for Taliban. Ansøgerens opgaver bestod i de senere år i at hente og bringe våben og forsyninger til Taliban og i at holde vagt i forskellige landsbyer i Tagab-distriktet. Derudover bistod ansøgeren Taliban i forbindelse med kamphandlinger, idet han var tvunget til det. Han deltog ikke i kamphandlingerne, men skulle bringe våben og forplejning til Taliban. Ansøgeren kunne ikke nægte at bistå Taliban, idet han blev opsøgt og hentet på sin bopæl og truet på livet, hvis han forsøgte at gemme sig. Han har affyret sit eget våben mod Talibans modstandere en enkelt gang. Han havde fået besked om at holde vagt og afgive varselsskud, hvis nogen nærmede sig. Da han bemærkede, at nogen bevægede sig i retning af stedet, hvor han holdt vagt, og så lys nærme sig fra lang afstand, skød han i retning mod lyset. Han ved ikke, om han ramte noget eller nogen. En aften, da ansøgeren skulle holde vagt på en plantage i [A], besluttede han at flygte. Han var bange og træt, fordi der havde været mange episoder, og han havde måtte holde vagt hver nat. Ansøgeren løb hen til sin morbrors bopæl i byen [B], hvorfra han samme nat udrejste af Afghanistan. Hans farbrors

søn, [C], var en magtfuld kommandant i Tagab. Det var især [C] og kommandanten [D], der pressede ansøgeren i forhold til at hjælpe Taliban. De vil ønske at hævne sig på ansøgeren, og i kraft af deres magtfulde position vil de kunne finde ham overalt i Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv yderligere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter Arbaqjen, der kæmpede mod Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han er opvokset i en landsby, hvor alle vidste, at han hjalp Taliban. Det var også kendt, at han var knyttet til de to kommandanter. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgerens forklaring grundlæggende har været konsistent og detaljeret, ligesom forklaringen har fremstået selvoplevet. På grundlag af ansøgerens forklaring lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren, der stammer fra et område, der er under Talibans kontrol, fra barnsben har udført forskellige praktiske opgaver for Taliban, at han på et tidspunkt efter farens død fik udleveret en riffel, og at ansøgeren i årene op til udrejsen holdt vagt efter anvisninger fra Taliban og hentede og bragte våben og ammunition for Taliban, herunder i forbindelse med kamphandlinger. Nævnet kan endvidere lægge til grund, at ansøgers farbrors søn, [C], var kommandant i lokalområdet. Nævnet finder ikke, at ansøgeren kan anses for indrulleret i Taliban, eller at ansøgeren af Taliban har været anset for andet og mere end en praktisk hjælper. Ansøgerens forklaring under nævnsrådet om, at farbrorens søn havde store planer med ansøgeren, er af udbyggende karakter, og det samme gælder ansøgerens forklaring om, at der i dagene efter ansøgerens flugt var planlagt et større angreb. Nævnet kan ikke lægge denne del af ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder at ansøgeren, fordi han forlod sin vagtopgave, ikke vil kunne vende tilbage til sit hjemområde, idet ansøgeren ved en tilbagevenden til sin hjemegn vil risikere at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling eller straf fra Talibans side. På den baggrund vurderer nævnet, at ansøgeren vil være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren uanset slægtskabet med [C] og kontakten med [D] har sandsynliggjort, at han er profileret på en sådan måde, at han vil risikere overgreb fra Talibans side, såfremt ansøgeren ved tilbagevenden til Afghanistan tager ophold andetsteds end i hjemområdet. Det samme er tilfældet i forhold til myndighederne. Nævnet finder derfor, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Herat eller Mazar-e-Sharif som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren er en ung og arbejdsduelig mand uden helbredsmæssige problemer. På den baggrund finder nævnet, at det må anses for rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold de nævnte steder, hvor levevilkårene vil være af en sådan karakter, at basale humanitære rettigheder ikke krænkes. Nævnet bemærker, at de generelle forhold, herunder den sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan, ikke kan medføre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ikke vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/96

Nævnet meddelte i **februar 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt to børn fra Irak. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere og sunni-muslimer fra Sulaymaniyah, Irak. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter deres søns kærestes, [B]s, familie, idet de er imod [B]s forhold til ansøgenes søn, [A]. Til støtte herfor har ansøgerne oplyst, at [A] og [B] [i efteråret] 2015 blev overfaldet af to af [B]s brødre og en tredje ukendt person. To dage senere opsøgte to af [B]s brødre ansøgenes bopæl, hvor de truede ansøgerne med at slå dem ihjel, såfremt [A] fortsat så [B]. [A] ringede hjem til den kvindelige ansøger [omkring to uger efter overfaldet på ansøgerens søn] og fortalte, at han og [B] var flygtet, og han sagde, at ansøgerne også var nødt til at flygte. Ansøgerne har ikke hørt fra [A] siden. Ansøgerne flygtede til Erbil samme dag, hvor de opholdt sig i en uge frem til udrejsen [omkring tre uger efter overfaldet på ansøgenes søn]. Mens ansøgerne opholdt sig i Erbil, blev deres bopæl ødelagt af [B]s familie. Den mandlige ansøgers moster, [...], blev opsøgt af [B]s familie på sin bopæl den [to dage efter ansøgenes udrejse], hvor de spurgte efter den mandlige ansøger. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne i al væsentligt har forklaret troværdigt, sammenhængende og konsekvent om de forhold, der begrunder deres ansøgning om asyl. Der er således ikke grundlag for – som sket af Udlændingestyrelsen – at tilsidesætte ansøgenes forklaringer under henvisning til nogle få og mindre divergenser, hvilke divergenser ansøgerne – når spurgt ind hertil – er kommet med en antagelig forklaring på. Ved vurderingen af troværdigheden af ansøgenes forklaringer indgår tillige, at der ikke er noget, der tyder på, at ansøgerne – efter forklaringernes indhold – har forsøgt at overdrive oplysningerne om den situation, som familien er kommet i, ligesom ansøgenes oplysninger har sammenhæng med baggrundsoplysninger om æresrelaterede forbrydelser i den del af Irak, hvor ansøgerne kommer fra, se hertil f.eks. Rapport fra august 2017 fra Home Office: ”Country Policy and Information Note – Iraq: Kurdish honour crimes.” På denne baggrund lægger nævnet ansøgenes forklaring om baggrunden for at søge asyl i Danmark til grund. Flygtningenævnet bemærker imidlertid, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse eller overgreb, hvis ansøgeren vil kunne undgå dette eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Det følger af UNHCR’s Guidelines on International Protection, “Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1 A (2) of the Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003, at det ved vurderingen heraf må tages med i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at udgøre et internt flugtalternativ, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende og stabilt. Det område, som ansøgeren i givet fald må henvises til, skal yde ansøgeren mulighed for at leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder (“undue hardship”). Forhold som ansøgers alder, helbredstilstand, fa-

miliemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalernativ, påhviler asylmyndighederne. Baggrundsoplysninger om situationen i den Kurdiske Region i Irak (KRI) vedrørende muligheden for at søge myndighedsbeskyttelse i relation til æresrelaterede forbrydelser peger i meget forskellige retninger, og i hvert fald dele af disse oplysninger peger på, at om end der formelt – via den irakiske straffelov – eksisterer værn mod sådan forbrydelse, så er det ikke altid, at myndighederne kan eller vil yde den fornødne beskyttelse, se hertil bl.a. Rapport fra august 2017 fra Home Office: "Country Policy and Information Note – Iraq: Kurdish honour crimes." Spørgsmålet for nævnet er imidlertid, om ansøgerne – også uden myndighedsbeskyttelse – vil kunne henvises til at tage ophold i andre dele af Irak uden at være i risiko for at blive udsat for overgreb som følge af den konflikt, der er opstået med [B]s familie. Efter ansøgernes forklaringer, der støttes af videooptagelser forevist for nævnet, lægges det til grund, at ansøgernes hus blev udsat for hærværk og sat ild til få dage efter deres flugt, ligesom det lægges til grund, at [B]s familie opsogte ansøgernes familie i Kirkuk. På denne baggrund finder nævnet det godt gjort, at [B]s familie, der tillige forud herfor havde overfaldet ansøgernes søn [A] og opsogt og truet ansøgerne, har haft evne og vilje til at efterstræbe ansøgerne på grund af den æresrelaterede familiekonflikt, og at konflikten har en meget alvorlig karakter. Ansøgerne har om [B]s familie forklaret, at det er en indflydelsesrig familie med tilknytning til Komali Islami. Henset hertil, til at [B]s familie har eftersøgt ansøgerne også uden for deres hjemby, og til at ansøgernes familie består af to mindreårige børn, finder nævnet, at det må anses for usikkert, om ansøgerne med rimelighed og i sikkerhed fra [B]s familie vil kunne bosætte sig andetsteds i Irak. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres to medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2018/32

Nævnet **stadfæstede i juli 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nepal. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk newari og hindu fra [...], Kathmandu, Nepal. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælle og svigerfamilie. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at problemerne med hendes ægtefælle begyndte umiddelbart efter indgåelsen af ægteskabet [i foråret] 2014. Ansøgerens ægtefælle udsatte ansøgeren for fem til seks seksuelle overgreb. Da ansøgerens ægtefælle rejste til Saudi-Arabien for at arbejde, boede ansøgeren hos sine svigerforældre. Hun boede hos dem i omkring et år. Ansøgeren rejste i [efteråret] 2015 til Danmark på et studievisum. Ansøgerens ægtefælle indrejste i Danmark i [foråret] 2016. Ansøgerens ægtefælle begyndte

herefter at udsætte ansøgeren for seksuelle og voldelige overgreb. Hun blev udsat for seksuelle overgreb flere gange om dagen. Hun blev udsat for fysiske overgreb hver anden eller tredje dag frem til [sommeren] 2016. I [sommeren] 2016 blev ansøgeren igen udsat for vold af sin ægtefælle. Han truede hende med en kniv og med, at han ville brække ansøgerens lemmer. Han fortalte ansøgeren, at han ville slå hende ihjel, hvis han havde mulighed for at slippe ustraffet fra det. I [efteråret] 2016 søgte ansøgeren om skilsmisse fra sin ægtefælle. Dette blev dog afvist af de danske myndigheder, idet ansøgeren ikke var i besiddelse af en opholdstilladelse i Danmark. Ansøgerens søster har efterfølgende fortalt ansøgeren, at ansøgerens svigerfar i perioden fra [efteråret] 2016 til [vinteren] 2017 har opsøgt ansøgerens familie i Nepal og truet med at slå ansøgeren ihjel, hvis hun vender tilbage til hjemlandet, idet lovgivningen ikke kan forhindre dette. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har intet oplyst om konflikter med de nepalesiske myndigheder, og nævnet finder på denne baggrund ikke, at betingelserne for meddelelse af asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. Ansøgerens konflikt med svigerfamilien vurderes at være af privatretlig karakter. Hverken ansøgeren eller hendes familie har efter det oplyste søgt beskyttelse fra de nepalesiske myndigheder. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Nepal vil være i konkret og individuel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, mod hvilke hun ikke vil kunne opnå myndighedsbeskyttelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nepal/2018/1

Nævnet meddelte i **september 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk hazara og tidligere shia-muslim af trosretning. Den kvindelige ansøger er etnisk tadjik og ikke udøvende shia-muslim af trosretning. Ansøgerne er fra [landsby], [større by], Balhkab, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, ligesom de frygter myndighederne og befolkningen fra deres landsby, idet den mandlige ansøgers far har været kommandant og medlem af partiet [navngivet parti], ligesom hans bror, [M] har været soldat for regeringsstyrkerne. De frygter endvidere den mandlige ansøgers fars politiske modstander, [Y], ligesom de frygter en person ved navn [O], der er medlem af Taliban, og som den mandlige ansøger har en jordkonflikt med. De frygter også den mandlige ansøgers svoger, [V], der har truet familien, fordi den mandlige ansøgers søster, [A], har ladet sig skille. Ansøgerne frygter endelig de generelle forhold for hazaraer og shia-muslimer. Den kvindelige ansøger har yderligere som selvstændigt asylmotiv henvist til, at hun frygter sin søsters svoger, [L], fordi han har voldtaget hende. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv

henvist til, at den mandlige ansøgers far, [Z], var kommandant i landsbyen [landsby]. Hans arbejde skabte mange problemer for dem og resten af den mandlige ansøgers familie, idet han var tilhænger af partiet [navngivet parti] og imod Taliban. Omkring syv-otte år forud for ansøgernes udrejse af Afghanistan, forsvandt den mandlige ansøgers far, og familien har ikke siden haft kontakt til ham. Ansøgerne og den mandlige ansøgers familie er herefter jævnligt blevet udsat for chikane af befolkningen i [landsby]. Ca. 5 år før udrejsen købte den mandlige ansøger et stykke jord af [O], der var hans fars tidligere ven. [O] solgte imidlertid senere jorden videre til en anden person. Den mandlige ansøger opsøgte [O], mens denne opholdt sig hos nogle slægtninge, og [O] tilbød at give ham pengene for købet af jorden tilbage, men den mandlige ansøger afviste ham. Den mandlige ansøger og [O] kom at skændes, og ansøgeren sagde noget ærekrænkende til [O]. Den mandlige ansøger og [O] kom op at slå og blev skilt ad af de andre tilstedeværende. Da den mandlige ansøger var på vej hjem, blev han standset af [O] og yderligere en person på motorcykel og bragt tilbage til [O]s slægtninges hus, hvor han blev lukket inde i et aflåst kælderrum og udsat for tortur og seksuelle overgreb. Efter 11 dages fangenskab lykkedes det ham at flygte. Umiddelbart efter forsvandt [O] fra området. Tre år forud for udrejsen genvandt Taliban magten i ansøgernes hjemområde, og omkring en måned forud for udrejsen skød [O], som var kommet tilbage og nu havde fået forbindelse til Taliban, efter den mandlige ansøgers bil. Den mandlige ansøger formoder, at baggrunden herfor var, at [O] bar nag på grund af jordkonflikten og ønskede at drive hans familie fra deres hjemområde. Den mandlige ansøgers bror, [M], meldte sig tre år før ansøgernes udrejse til det afghanske militær. Han var tilknyttet militæret i et år og nogle måneder, hvorefter han vendte tilbage til [landsby]. Efter et års tid hørte familien fra folk i landsbyen, at Taliban var ude efter ham, fordi han havde arbejdet for myndighederne. [M] udrejste herefter af Afghanistan. Omkring et år forud for udrejsen blev den kvindelige ansøger voldtaget af sin svoger, [L], mens hun var på besøg hos sin mor. Efterfølgende flygtede [L] fra stedet, og ansøgerne har ikke set ham siden. Ansøgerne har videre henvist til, at den mandlige ansøgers søster, [A], har en konflikt med sin tidligere ægtefælle, [V], som var voldelig, og at han har truet med at kidnappe den mandlige ansøgers søstre, [A] og [B]. Nogle dage forud for udrejsen truede [V] hele familien gennem den kvindelige ansøgers mor. Ansøgerne har videre henvist til at familien omkring en uge forud for udrejsen modtog et trusselsbrev fra Taliban, hvoraf det fremgik, at familien skulle aflevere den mandlige ansøgers far og [A] og [B] til Taliban inden for 10 dage. Herefter besluttede den mandlige ansøger, at familien skulle udrejse af Afghanistan. For at finansiere rejsen besøgte den mandlige ansøger sin mors moster for at sælge et stykke jord. Mens den mandlige ansøger opholdt sig hos sin moster for at hente penge, blev mosterens bopæl opsøgt af bevæbnede mænd, der havde relation til [A]s ægtefælle, men det lykkedes den mandlige ansøger at flygte fra stedet. Om konflikterne med lokalbefolkningen og den mandlige ansøgers fars politiske modstander, parlamentsmedlemmet [Y], og de lokale myn-

digheder på grund af den mandlige ansøgers fars politiske aktiviteter skal Flygtninge-nævnet bemærke, at faren forsvandt omkring 8 år før, familien udrejste, og at ansøgerne har forklaret, at de sammen med resten af familien herefter er blevet verbalt chikaneret af lokalbefolkningen. Den mandlige ansøgers mor, [C], har endvidere forklaret om en episode kort efter farens forsvinden, hvor en kommandant tog familiens dyr, og hvor familiens træer blev hugget ned og om en episode, hvor den mandlige ansøgers bror, [K], blev smidt i en flod. Efter ansøgernes forklaringer lægger nævnet til grund, at ansøgerne og resten af familien var i stand til at leve i lokalområdet og passe deres landbrug frem til kort før udrejsen, og at de ikke på noget tidspunkt er blevet opsøgt af hverken myndighederne eller [Y]. Det beror således alene beror på ansøgernes formodninger, at myndighederne og [Y] skulle ønske at hævne sig på dem på grund af den mandlige ansøgers fars politiske aktiviteter, ligesom det beror på formodninger, at overfaldet på den mandlige ansøgers bror, [K], havde noget med farens politiske virke at gøre. De handlinger, ansøgerne har været udsat for fra lokalbefolkningens side, har endvidere hverken haft en karakter eller intensitet, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at den mandlige ansøgers bror, [M], har arbejdet som soldat for regeringsstyrkerne kan ikke føre til, at ansøgerne meddeles asyl, idet ansøgerne ikke har forklaret, at det skulle have medført konkrete personlige konflikter for dem, hverken efter at [M] havde forladt nationalhæren eller i det år, der gik, fra [M] udrejste og til, ansøgerne og resten af familien udrejste. Om konflikten med den mandlige ansøgers svoger, [V], og opsøgningen af den mandlige ansøger hos hans mors moster skal nævnet bemærke, at nævnet efter søsteren [A]s forklaring sammenholdt med de fremlagte iranske dokumenter lægger til grund, at [A]s ægtefælle udsatte hende for vold, og at hun via de iranske myndigheder opnåede skilsmisse fra ægtefællen og rejste tilbage til Afghanistan kort før, familien udrejste. [A] har ikke i sit asylskema angivet, at ægtefællen skulle være fulgt efter hende til Afghanistan. Det bemærkes videre, at det ikke forekommer sandsynligt, at personer med tilknytning til [V] tilfældigt, fordi de kunne genkende den mandlige ansøgers bil, skulle have været i stand til at finde ham hos hans mors moster, hvor han kun opholdt sig for at hente penge, ligesom den mandlige ansøgers forklaring om, hvordan det lykkedes ham at flygte fra de bevæbnede mænd ved at iføre sig dametøj forekommer mindre sandsynlig. Nævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylretligt relevante overgreb eller forfølgelse fra [V]s side, idet nævnet herved yderligere har lagt vægt på, at [V] siden barnsben sammen med sin nærmeste familie har boet i Iran og kun har opholdt sig i Afghanistan, når han har været på besøg hos sine slægtninge, og at han på trods af, at disse slægtninge skulle være indflydelsesrige, ikke har henvendt sig direkte til ansøgerne i tiden fra [A]s tilbagevenden og frem til ansøgernes udrejse. Den mandlige ansøger har til stadighed forklaret, at han ikke længere er udøvende shia-muslim på samme måde som flere andre af hans familiemedlemmer har forklaret, at de ikke har været aktivt udøvende muslimer. Den mand-

lige ansøger har forklaret, at han mistede sin tro ca. 1 år før udrejsen efter episoden, hvor han blev tilbageholdt af [O], og at han herefter ikke længere hverken bad, gik til moske eller overholdt ramadanen. Idet han videre har forklaret, at han var i stand til at skjule sin manglende tro ved at holde sig indenfor, når der blev kaldt til bøn og ikke har givet udtryk for, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan har et ønske om åbent at leve som ikke-troende, er det ikke sandsynliggjort, at han, fordi han har frafaldet sin muslimske tro, ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Om den kvindelige ansøgers selvstændige asylmotiv bemærkes, at svogeren efter voldtægten af hende flygtede, og at han ikke er set siden, og at hverken den mandlige ansøger eller den kvindelige ansøgers egen familie har bebrejdet den kvindelige ansøger noget i forbindelse med voldtægten. Voldtægten er således et afsluttet kriminelt forhold, og det er ikke sandsynliggjort, at den vil medføre overgreb eller forfølgelse mod den kvindelige ansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet. Om konflikten med [O] skal nævnet bemærke, at ansøgerne og den mandlige ansøgers øvrige familiemedlemmer i det væsentlige har forklaret samstemmende om konflikten opstået i forbindelse med salget af jorden, om [O]s forsvinden og tilbagevenden og hans tilknytning til Taliban, om episoden, hvor [O] og hans folk skød efter den mandlige ansøgers bil, og om det trusselsbrev familien kort efter modtog fra Taliban. Den mandlige ansøgers forklaring om tilbageholdelsen i kælderen, hvor han blev udsat for tortur og overgreb forekommer selvoplevet og understøttes af oplysningerne om hans psykiske tilstand og hans fremtoning i forbindelse med nævnmødet. Han har endvidere til stadighed i forbindelse med asylsamtalerne forklaret, at han havde personlige problemer, som han ikke var i stand til at fortælle om. Hans forklaring understøttes videre af den kvindelige ansøgers forklaring om, at han på et tidspunkt var væk i længere tid, og at han ved tilbagekomsten til bopælen var træt og virkede angst, og af den kvindelige ansøgers og [C]s forklaringer om, at der ikke var noget usædvanligt i, at han var væk i længere tid, når han kørte som chauffør. Ansøgerne har videre samstemmende forklaret om slægtskabet mellem familien og [P], der var lokalt Talibanmedlem, og om forbindelsen mellem [P] og [O]. Efter [D]s og [E] forklaringer lægger nævnet til grund, at der kort før udrejsen var en konflikt mellem [P] og [E] om en generator, og at [P] i den forbindelse truede [E]. Det lægges videre efter ansøgernes samstemmende forklaringer til grund, at det var [P], der kort efter afleverede trusselsbrevet fra Taliban til den mandlige ansøgers bror, [Q], og at trusselsbrevet var rettet mod hele familien og blandt andet indeholdt et vilkår, om at familien skulle oplyse, hvor den mandlige ansøgers far var henne, og dermed et vilkår, der var umuligt at opfylde. Nævnet lægger endelig efter de stort set samstemmende forklaringer til grund, at [D] og [E] opsøgte [P], og at denne gav [D] en lussing og på ny fremsatte trusler, idet han sagde, at han ville gøre noget, så familien forsvandt. Endelig lægger nævnet til grund, at [P] sammen med yderligere tre personer kort efter opsøgte [D]s og [E] bopæl om natten, og at de flygtede væk fra huset og umiddelbart efter videre ud af landet sam-

men resten af familien. Den mandlige ansøgers far havde gennem en del år været politisk aktiv og med til at bekæmpe Taliban, ligesom hans bror, [M] havde kæmpet for regeringsstyrkerne. Nævnet lægger endvidere som anført ovenfor til grund, at lokalbefolkningen i området så skævt til familien og chikanerede dem. Herefter, og efter oplysningerne om Talibans øgede tilstedeværelse i ansøgernes hjemområde, antallet af konflikter rettet mod såvel enkelte af familiens medlemmer som familien som helhed, er det sandsynliggjort, at såvel ansøgerne som de øvrige familiemedlemmer ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for overgreb fra Talibans side som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse efter § 7, stk. 2.” Afgh/2018/304

Nævnet **stadfæstede i november 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk punjabi og sunni-muslim fra [by i] Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter, at han vil blive udsat for repressalier af medlemmer fra [X]-slægten, fordi han er fra [Y]-slægten. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at [X]-slægten i hans landsby er tilhængere af partiet Peoples Party, og [Y]-slægten er tilhængere af partiet Muslim League. I 1993 eller 1994 blev ansøgerens morbror skudt og dræbt af medlemmer fra [X]-slægten. Der verserede en retssag mod de formodede gerningsmænd i to til tre år, men ingen blev dømt herfor. Der blev imidlertid indgået en forligsaftale mellem [X]-slægten og [Y]-slægten over drabet på ansøgerens morbror. I 2007 eller 2008 blev ansøgerens far skudt på af medlemmer fra [X]-slægten. Der verserede længe en retssag mod de formodede gerningsmænd for skudattentatet mod ansøgerens far, men ingen blev dømt herfor. På et tidspunkt deltog ansøgeren i et slagsmål mod 14 medlemmer fra [X]-slægten. Slagsmålet blev anmeldt til politiet af medlemmer fra [Y]-slægten. I slutningen af 2009 udrejste ansøgeren af Pakistan og rejste til Tyrkiet. Ansøgeren blev herefter udvist af Tyrkiet til Pakistan, hvorefter ansøgeren igen tog ophold på sin bopæl i Pakistan. I sommeren 2010 udrejste ansøgeren illegalt af Pakistan ved at krydse grænsen til Iran i bil. Årsagen til ansøgerens udrejse var, at ansøgerens far havde fortalt ham, at forholdene i Pakistan ikke var gode, og han var bekymret for fjendskabet med [X]-slægten. Herudover sendte [Y]-slægten generelt deres børn ud af Pakistan for at holde dem væk fra konflikten med [X]-slægten. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund, men finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at det ikke er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Nævnet finder, at ansøgerens konflikt med [X]-slægten ikke har en sådan karakter og intensitet, at den kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens morbror blev slået ihjel i 1993 eller 1994, og at ansøgerens far blev skudt i 2007 eller 2008, og at ansøgeren ikke har oplevet problemer med [X]-

slægten i forbindelse med disse episoder. Ansøgeren har således kunnet blive boende i [by] frem til året før, ansøgerens far blev skudt. Derefter boede han – i forbindelse med sit arbejde – i Rawalpindi i en periode, hvorunder han besøgte familien én gang om ugen og kort tid efter episoden, hvor ansøgerens far blev skudt, flyttede han tilbage til [by], hvor han boede til sin udrejse. Ansøgeren flyttede endvidere tilbage til [by] efter at være blevet udvist af Tyrkiet. Ansøgerens familie er også blevet boende i [by]. Det forhold, at ansøgeren efter episoden, hvor ansøgerens far blev skudt, har været involveret i et slagsmål med personer fra [X]-slægten i [by], kan ikke føre til et andet resultat, da ansøgeren ifølge sin forklaring ikke er personligt forfulgt af [X]-slægten, og at det alene beror på hans egen formodning, at han risikerer overgreb fra [X]-slægten, hvis han rejser tilbage til Pakistan. Om årsagen til sin udrejse har ansøgeren således forklaret, at hans far besluttede, at han skulle udrejse af frygt for, hvad der måtte kunne ske. Det forhold, at ansøgerens bror efter ansøgerens forklaring bliver truet af medlemmer af [X]-slægten og frygter falske anklager, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Pakistan er i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Paki/2018/9

Der kan i øvrigt henvises til afgørelserne Soma/2018/93, Afgh/2018/343 og Iran/2018/167 i kapitel 5.1.2.2.

6.15 Internt flugtalernativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalernativ (Internal Flight Alternative – IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøge-

rens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugalternativ.

Hvis et område indenfor hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ansøgerens personlige forhold skal indgå i den konkrete vurdering af, om ansøgeren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal anskues kumulativt, jf. UNHCR's håndbog, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal sammenholdes med forholdene i området, herunder sikkerhedssituationen og respekten for grundlæggende menneskerettigheder samt de socioøkonomiske forhold.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsrådet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu traf Flygtningenævnet i september 2013 afgørelse i nogle prøvesager vedrørende somaliske statsborgere, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til det område i Somalia, hvor de pågældende var hjemmehørende. Flygtningenævnet tog i sagerne stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i Mogadishu. Nævnet fandt på daværende tidspunkt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgerne til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ ikke var opfyldt. Der henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 361f.

Flygtningenævnet tog i 2015 stilling til anvendelse af IFA i Somalia i en række sager. For eksempler på, at nævnet fandt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu og Kismayo som internt flugtalternativ var opfyldt, henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 490ff.

Som eksempel på, at nævnet efter en konkret vurdering af ansøgerens personlige forhold fandt, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ, henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 497f.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen H. og B. mod Storbritannien (application no. 44539/11) vedrørende to afghanske statsborgere generelt udtalt, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke er til hinder for, at staterne, ved vurderingen af en konkret sag, hvori ansøgeren har gjort gældende, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med artikel 3, henviser ansøgeren til et internt flugtalternativ. Domstolen fastslog samtidig, at det er en forudsætning for anvendelse af internt flugtalternativ, at visse garantier er opfyldt. Det er herefter påkrævet, at personen har mulighed for at rejse til og få adgang til det pågældende område, ligesom personen skal have mulighed for at etablere sig i området. Den konkrete sag vedrørte to afghanske statsborgere. Den ene havde det meste af tiden siden sin tidlige barndom boet i Kabul, hvor han i en periode på tre år havde arbejdet som chauffør for FN. Den anden havde i en periode på to år arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen. Begge klager gjorde overfor Domstolen gældende, at de på grund af deres arbejde for internationale parter automatisk ville være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 fra Talibans side i hele Afghanistan. Storbritannien havde ved afgørelsen henvist klagerne til at tage ophold i

Kabul som internt flugalternativ. I henhold hertil anførte Domstolen, at ingen af klagerne havde fremlagt noget, der kunne indikere, at de ikke ville have mulighed for at opnå adgang til og etablere sig i Kabul. Med henvisning til UNHCRs guidelines af december 2010 vedrørende Afghanistan anførte Domstolen, at personer, som har tilknytning til den afghanske regering eller det internationale samfund, falder indenfor en potentiel risikokategori, hvorfor der må anlægges en særlig omhyggelig undersøgelse af den risiko, de vil være underlagt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Denne vurdering understøttedes af de øvrige rapporter om forholdene i Afghanistan. Domstolen fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige beviser for at antage, at Taliban havde evne eller vilje til at forfølge internationale parters samarbejdspartnere på lavere niveau i Kabul eller i andre områder uden for Talibans kontrol. Domstolen lagde videre vægt på, at de, som ikke længere samarbejder med det internationale samfund og er flyttet til andre områder, har en lav prioritet for Taliban. På den baggrund fandt Domstolen, at ikke enhver person med tilknytning til FN eller de amerikanske styrker automatisk vil være i risiko for forhold omfattet af artikel 3. Klageren må konkret påvise, at han grundet individuelle forhold, herunder graden af tilknytning til internationale aktører samt graden af profilering, vil være underlagt en reel og personlig risiko for overgreb fra Taliban i Kabul. Domstolen fandt ikke, at det var i strid med artikel 3 at henvise de pågældende til at tage ophold i Kabul som internt flugalternativ. I denne forbindelse henviste Domstolen blandt andet til, at der var forløbet fire år siden den ene klager efter anmodning fra Taliban ophørte med at arbejde for FN og udrejste af Afghanistan, samt han i øvrigt ikke fremstod som særlig profileret. Domstolen fandt det derfor ikke bevist, at Taliban stadig ville have interesse for ham. I forhold til den anden klager henviste Domstolen til, at han var en sund enlig mand på 24 år, som talte glimrende engelsk, og at han ikke havde sandsynliggjort, at artikel 3 var til hinder for, at han tog ophold i Kabul, et byområde under regeringens kontrol, hvor han stadig havde familie, herunder to søstre. Domstolen henviste endvidere til, at klageren ikke fremstod som særlig profileret i Kunar-provinsen, ligesom han ikke havde fremlagt beviser eller andet, der tydede på, at han vil blive identificeret i Kabul eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra Taliban.

Som eksempler fra beretningsåret på, at nævnet efter en konkret vurdering fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra landsbyen [...], Maidan Wardak provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter kommandant [A]. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ikke vil have noget familie at

vende tilbage til, og at han vil være alene i Afghanistan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han blev kontaktet af kommandant [A]. Dette skete omkring en måned inden ansøgerens udrejse af Afghanistan. Han tilbød ansøgeren arbejde, hvor ansøgeren kunne lære at spille musik på et hotel, som han havde i byen [...]. Samtidig kunne ansøgerens mor og søstre bo i et hus, som han ejede. Ansøgerens familie accepterede tilbuddet og flyttede til [en anden by]. Ansøgeren begyndte at arbejde på hotellet i kælderen. I kælderen var der andre drenge. Ansøgeren skulle servere te og juice for dem. Af og til spillede ansøgeren også musik og dansede med drengene. På et tidspunkt fik kommandant [A] besøg af nogle venner i kælderen. En af mændene tog ansøgeren ind i et rum, hvor han bad ansøgeren om at tage tøjet af. Ansøgeren nægtede, hvorefter manden slog ansøgerens hoved ind i væggen. Ansøgeren blev bevidstløs. Da ansøgeren vågnede, havde han ikke nogen t-shirt på, og han havde mærker efter håndaftryk på sine arme. [A] undskyldte for episoden og sagde, at han havde forhindret sin ven i at gøre ansøgeren fortræd. Ansøgeren, kommandant [A] og en dreng ved navn [B] tog derefter til et bryllup i Kandahar. På turen fortalte [B] ansøgeren, at han havde tænkt sig at flygte, og at dette også var ansøgerens chance for at flygte. Da de nåede til hotellet, lagde de sig til at sove. Da alle var faldet i søvn, flygtede ansøgeren og [B]. Ansøgeren ringede til sin familie og sagde, at de skulle flygte fra den bopæl, som de boede til leje i hos [A]. Ansøgeren udrejste herefter af Afghanistan med [B]. Ansøgeren mistede kontakten med [B] på rejsen mellem Tyrkiet og Grækenland. Flygtningenævnet lægger på samme måde som Udlændingestyrelsen ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund, uanset at ansøgerens forklaring dog for nævnet har fremstået mindre sikker end de tidligere afgivne forklaringer synes at angive. Flygtningenævnet finder, at det på baggrund af ansøgerens forklaring må anses for sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemområde i Afghanistan kan risikere overgreb eller forfølgelse som nævnt i udlændingelovens § 7 i form af repressalier fra kommandant [A]. Nævnet finder imidlertid, at en sådan hindring for tilbagevenden ikke kan omfatte hele Afghanistan. Det er således efter de foreliggende oplysninger om kommandantens status og ansøgerens tilknytning til kommandanten sammenholdt med den hengåede tid ikke sandsynliggjort, at kommandanten skulle have hverken evne eller vilje til at finde ansøgeren i hele Afghanistan. På denne baggrund, og idet ansøgeren ikke har oplyst om andre konflikter, herunder med de statslige myndigheder i Afghanistan, finder nævnet, at ansøgeren – som anført i Udlændingestyrelsens afgørelse – kan henvises til at tage ophold i Herat eller Mazar-e-Sharif uden dér at risikere forfølgelse eller overgreb fra kommandant [A]. Det vil desuden være sikkert, lovligt og praktisk muligt for ansøgeren at rejse til Herat eller Mazar-e-Sharif, idet afghanske statsborgere må rejse og tage ophold i hele landet, jf. herved Lifos (Migrationsverket), Rättsligt ställningstagande angående säkerhetsläget i Afghanistan, den 27. juni 2016. Det vil endvidere være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i Herat eller Mazar-e-Sharif, da det ikke kan antages, at ansøgerens levevilkår i disse områder vil være af en sådan karakter, at ansø-

gerens basale humanitære rettigheder krænkes. Det er herunder indgået i vurderingen, at ansøgeren er en arbejdsduelig ung mand uden væsentlige helbredsmæssige problemer, der således vil have mulighed for at etablere sig på et efter afghanske forhold rimeligt niveau i Herat eller Mazar-e-Sharif som internt flugalternativ. De generelle forhold i Afghanistan, herunder den sikkerhedsmæssige situation i landet, kan ikke føre til, at ansøgeren får opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, jf. herved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 5. juli 2016 i sagen A.M. mod Nederlandene og dom af 12. januar 2016 i sagen H. og B. mod Det Forenede Kongerige. Flygtningenævnet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/126

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi Taliban har slået ansøgerens far og farfar ihjel, idet farfaren var mullah, og han var skyld i, at et familiemedlem til et Taliban-medlem var blevet stenet. Ansøgeren frygter endvidere myndighederne, idet de mener, at han har advaret Taliban om, at militæret kom til landsbyen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han tre til fire dage efter farens død modtog en personlig trussel fra Taliban. De udsatte ham for fysiske overgreb og spurgte, om han ville være selvmordsbomber for dem. Da han nægtede, udsatte de ham igen for fysiske overgreb og sagde, at de ville komme tilbage. To dage efter kom Taliban igen, hvor de sagde det samme og udsatte ham for overgreb. Efter dette tog ansøgeren og familien til Qara Bagh distriktshovedkvarteret, hvor ansøgeren fortalte, at Taliban havde slået ansøgerens far, farfar og farbrødre ihjel. De svarede, at det var et privat fjendskab og ville ikke gøre noget. Familien tog hjem igen, hvor de opdagede, at Taliban havde været på bopælen for tredje gang. Samme nat kom militæret til byen for at angribe Taliban. Dagen efter kom Taliban igen. Ansøgeren gemte sig i kælderen, men kunne høre, at de sagde, han var en spion. Taliban udsatte ansøgerens mor og bror for fysiske overgreb og brændte familiens græs. Dagen efter tog ansøgeren og familien hen til ansøgerens morbror i [A], hvor ansøgeren gemte sig. Taliban fortsatte med at opsøge bopælen, mens ansøgeren ikke var hjemme. Ansøgerens morbror modtog to trusselsbreve i moskéen, som var henvendt til ansøgeren, mens ansøgeren opholdt sig hos morbroren. Uagtet der er mindre divergenser i ansøgerens forklaring, har ansøgeren overordnet forklaret konsistent, og Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om, at Taliban har dræbt hans farfar, to farbrødre og far, og at ansøgeren ligeledes er efterstræbt, til grund. Ansøgeren er herefter isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i

Afghanistan. Det beror på ansøgerens egen formodning, at han har en konflikt med myndighederne, og det forhold, at han er indkaldt til at give møde på distriktskontoret, hvor han selv forinden havde rettet henvendelse, underbygger ikke ansøgerens formodning. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens konflikt med Taliban er lokal, at ansøgeren ikke er særligt profileret i forhold til Taliban, og at Taliban ikke vil have evne og vilje til at finde ham i en større by, som for eksempel Kabul. Ansøgeren er en enlig, ung mand i den erhvervsaktive alder med et godt helbred. Efter nævnets baggrundsoplysninger vil ansøgeren i for eksempel Kabul kunne etablere sig med efter afghanske forhold rimelige levevilkår, hvorfor ansøgeren med rimelighed kan henvises til at tage ophold i for eksempel Kabul. UNHCR's rapport af 30. august 2018, "Guidelines for Asylumseekers from Afghanistan", kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2018/315

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra landsbyen [...], Parwan-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive slået ihjel af en person ved navn [A], der er tilknyttet Taliban. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at [A]s søn, [B], havde haft en konflikt med ansøgerens morbror, [C]. [B] og [C] var kommet op at skændes på en bazar, og [C] var blevet slået ihjel af [B] i 2012. [B] var flygtet op i bjergene og opholdt sig der næsten et års tid, hvor han tilsluttede sig Taliban. Da [B] kom tilbage, var alle landbyerne i området under hans kontrol. I [starten af] 2015 blev [B] slået ihjel. Han havde mange fjender, herunder politiet, og ansøgeren ved ikke, hvem der stod bag angrebet på [B] og hans mænd. [B] blev begravet få dage senere. Ved [B]s begravelse svor [B]s far, [A], at han ville slå ansøgeren og hans familie ihjel. Dette fik familien besked om omkring en time efter begravelsen. Ansøgerens far frygtede, at de allerede samme aften ville blive slået ihjel af [A], hvorfor ansøgeren og hans mor straks flygtede. Ansøgeren tog herefter til Kabul, hvor han opholdt sig hos en fjern slægtning. Ansøgeren udrejste af Afghanistan ti til tyve dage senere. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren af [A] er blevet beskyldt for at have slået [A]s søn, [B], ihjel, fordi [B] nogle år tidligere havde dræbt ansøgerens morbror, der var en del af ansøgerens husstand. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at der er tale om en æresrelateret konflikt om blandt andet arv, der geografisk er afgrænset til ansøgerens hjemegn. Henset til konfliktens karakter finder Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren er efterstræbt af Taliban på en sådan måde, at Taliban har vilje og evne til at opsøge ansøgeren, såfremt han tager ophold et andet sted i Afghanistan. Det forhold, at [B] og [A] i få år har været tilknyttet Taliban, kan ikke føre

til en ændret vurdering. Heller ikke det forhold, at ansøgerens far, efter ansøgerens udrejse, angiveligt er blevet overfaldet, selvom han havde forladt hjemegnen, kan føre til en anden vurdering, da det alene beror på ansøgerens formodning, at farens tilskadekomst har relation til den æresrelaterede konflikt. Ansøgeren har ingen konflikt med myndighederne i Afghanistan, der tværtimod i en periode efter ansøgerens udrejse har beskyttet ansøgerens familie. Flygtningenævnet finder derfor efter en samlet vurdering, at det er relevant og rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, f.eks. i Kabul, Herat eller Mazar-e-Sharif. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren er en enlig ung og arbejdsduelig mand, at han opholdt sig i Kabul inden sin udrejse, og at ansøgerens nære familie, far, mor og to brødre, nu bor i Kabul, hvor de har egen bolig, og faren arbejder som daglejer. UNHCR's rapport af 30. august 2018, "Guidelines for Asylumseekers from Afghanistan", kan under de ovenfor anførte omstændigheder ikke føre til en ændret vurdering heraf. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2018/321

Efter en konkret vurdering af ansøgernes personlige forhold fandt Flygtningenævnet i andre sager, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at søge IFA i Kabul eller andre steder i Afghanistan. Se som eksempler herpå:

Nævnet meddelte i **marts 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er afghansk statsborger, etnisk sadat og shia-muslim fra [en landsby i] Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hans far eller farbrødre vil tvinge ham til at blive en del af Taliban eller slå ham ihjel i tilfælde af, at han ikke tilslutter sig Taliban. Ansøgeren har oplyst, at hans far og farbrødre, [H] og [S], er talebanere. [H] er den højeste inden for Taliban i ansøgerens hjemområde. Ansøgeren flyttede med sin mor og søskende til Kabul, da han var otte år. På vej til Kabul fortalte moren, at de flyttede, fordi landsbyens folk havde fundet ud af, at faren var talibaner. Da de boede i Kabul, kom faren på besøg en til to gange om ugen. Ansøgeren vidste, at faren var talibaner, fordi han ikke ville have, at hans børn gik i en almindelig skole, og fordi han forsøgte at overbevise ansøgeren og ansøgerens søskende om, at det var i orden at slå amerikanere og afghanske myndighedspersoner ihjel. Endvidere var faren også hård, når han var hjemme, hvor han slog børnene. Inden ansøgerens udrejse havde faren sagt til moren, at han var blevet enig med [H] om, at ansøgeren skulle gå i en Taliban-skole. Dette ville

moren ikke have, hvorfor hun besluttede, at de skulle udrejse. Under rejsen til Iran fortalte moren om årsagen til udrejse. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, idet han for nævnet har fremstået som troværdig. Nævnet har herved også lagt vægt på ansøgerens unge alder og begrænsede skolegang i forhold til hans forklaring. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens mor så sig nødsaget til at forlade Afghanistan med ansøgeren og dennes yngre søskende, fordi ansøgerens far gennem en årrække havde forlangt, at ansøgeren i lighed med sine fætre skulle deltage i jihad mod regeringen og de udenlandske styrker, og fordi faren krævede, at ansøgeren skulle starte i Taliban-skole. Moren tog ifølge ansøgeren beslutningen om at forlade landet på det pågældende tidspunkt, da hun indså, at faren også ville kræve det samme af ansøgerens lillebror, når han blev stor nok til at gå i Taliban-skole. Nævnet lægger endvidere til grund, at faren gennem hele ansøgerens opvækst har været voldelig over for ansøgeren og dennes mor, og at dette især er kommet til udtryk i forbindelse med farens krav om, at ansøgeren skulle tilslutte sig Taliban. Nævnet lægger på den baggrund, sammenholdt med ansøgerens oplysninger om sine farbrøders arbejde for Taliban, til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse fra sin fars og farbrøders side med henblik på at rekruttere ansøgeren som medlem af Taliban. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren, der er en ung og arbejdsduelig mand, med rimelighed kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Nævnets flertal lægger til grund, at ansøgerens egen far vedholdende har krævet, at han tilslutter sig Taliban, og at den ene af ansøgerens to farbrødre, der begge er medlemmer af Taliban, er en velhavende og magtfuld person med et netværk i forhold til både myndigheder og Taliban. Denne farbror må derfor have evne til at efterstræbe ansøgeren uden for sit hjemområde, og det må antages, at ansøgerens far har vilje til at udnytte dette, idet han anser ansøgerens vægring mod rekruttering for at kaste skam over farens familie. Det bemærkes endvidere, at ansøgeren i tilfælde af en tilbagevenden til et andet område i Afghanistan må forventes at stå uden netværk. Nævnets flertal finder herefter ikke, at det er rimeligt at henvise ansøgeren til at søge at opnå beskyttelse et andet sted i Afghanistan. Nævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2018/141

Nævnet meddelte i **juni 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim. Han er født i landsbyen [A] i Jaghuri-distriktet i Ghazni-provinsen, Afghanistan, men flyttede som seksårig til Kabul i Kabul-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin fasters ægtefælle og en mand, som har vundet ansøgeren i et kortspil. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han er født i [A], hvor han voksede op hos sine forældre. Da ansø-

geren var ganske lille, blev hans forældre slået ihjel, og hans faster og dennes ægtefælle, [B], tog sig af ham og hans søster. Ansøgeren og hans lillesøster har siden da og frem til sin udrejse boet med dem i Kabul. [B] behandlede dem dårligt og udsatte ansøgeren for vold, hvis han ikke gjorde, som [B] ønskede. [B] tog dem med til hasardspil og tvang ansøgeren til danse i kvindetøj og tillod tilskuerne at kysse ham og røre ved hans krop. På et tidspunkt tog [B] ansøgeren med hjem til en mand, som ansøgeren ikke kendte. [B] og manden spillede kort, og på et tidspunkt fortalte de ham, at [B] havde tabt ansøgeren til manden, og at ansøgeren derfor skulle blive der. Manden tvang ansøgeren til at sove hos sig, og da han forsøgte at udnytte ansøgeren seksuelt, bad ansøgeren om lov til at gå på toilettet, hvorfra han flygtede. Ansøgeren løb hjem og gemte sig i en brødovn udenfor bopælen. Da ansøgerens faster fandt ham den følgende morgen, fortalte han hende, hvad der var sket. Ansøgeren overhørte herefter [B] fortælle fasteren, at ansøgeren havde bragt skam over familien ved at flygte fra manden og bad fasteren om at finde ansøgeren. Fasteren sagde til ansøgeren, at han skulle gemme sig hos deres naboer, idet [B] ville slå ham ihjel eller bringe ham tilbage til manden. Ansøgeren skjulte sig hos naboer i nogle dage og udrejste derefter af Afghanistan. Flygtningenævnets flertal kan lægge ansøgerens forklaring til grund, idet forklaringen, uanset, at der vedrørende forløbet af den sidste fest har været mindre divergenser i ansøgerens forklaring, har fremstået troværdig og selvoplevet. Flygtningenævnets flertal lægger derfor på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren og ansøgerens søster efter forældrenes død boede hos deres faster og denne mand, [B], i Kabul. Flertallet lægger endvidere til grund, at [B], der ernærede sig med hasardspil og hanekampe, tvang ansøgeren til at optræde som dansedreng ved et stort antal fester, og at [B] udsatte ansøgeren for vold, når ansøgeren forsøgte at undslå sig. Nævnets flertal lægger endvidere til grund, at [B] først tabte ansøgerens søster i spil, og at søsteren blev tvunget til at følge med vinderen. På grundlag af ansøgerens forklaring finder nævnets flertal, at det kan lægges til grund, at [B] nogle dage før, ansøgeren flygtede på ny, tvang ansøgeren til at danse ved en fest, og at [B] spillede om ansøgeren og tabte. Ansøgeren blev af [B] tvunget til at blive på stedet, og manden, der havde vundet ansøgeren, krævede, at ansøgeren skulle lægge sig i sengen. Da manden ville have, at ansøgeren skulle klæde sig af, bad ansøgeren om lov til at gå på toilettet, og herfra lykkedes det ansøgeren at flygte. Nævnets flertal finder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ikke havde andre muligheder end at søge hjem til fasteren, som ansøgeren stolede på. Nævnets flertal kan endvidere lægge ansøgerens forklaring om, at fasteren hjalp ansøgeren til først at skjule sig og få dage senere at flygte ud af Afghanistan, til grund. Ved at flygte har ansøgeren krænket [B]s ære, og nævnets flertal finder, at ansøgeren, såfremt han skal vende tilbage til Kabul, vil være i en konkret risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren er aldersvurderet til at være født i 1997, således at ansøgeren på nuværende tidspunkt er 21 år gammel. Ansøgeren flygtede fra Afghanistan i 2016, og han har ingen uddannelse. Ansøgeren har levet indespærret under

[B]s kontrol, hvorfor ansøgeren ikke har det samme kendskab til det afghanske samfund som jævnaldrende unge mænd, der har haft en mere sædvanlig opvækst. Ansøgeren fremstår som belastet af sine opvækstvilkår, og nævnets flertal finder, at det må lægges til grund, at ansøgeren ikke har noget netværk udover sin faster. Under disse omstændigheder finder nævnets flertal ikke, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i anden større by i Afghanistan. Flygtningenævnet finder ikke, at der er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2018/252

Som eksempler på sager vedrørende anvendelse af IFA i andre lande kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra Kirkuk, Irak, og sunni-muslim af trosretning. Han har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og har ikke i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive dræbt af repræsentanter for Islamisk Stat (IS) eller andre terrorgrupper som følge af sit virke ved politiet i Kirkuk. Ansøgeren frygter endvidere at blive strafforfulgt, idet han er deserteret fra sin tjeneste ved politiet. Endelig har ansøgeren henvist til den generelle sikkerhedssituation i Irak. Ansøgeren har til sagen oplyst, at han i 2007 blev ansat ved politiet i Kirkuk, hvor han blev en del af oberst [As] personlige vagtkorps. Obersten var vicepolitikommissær i Kirkuk. Ansøgeren udførte arbejde både som vagt og chauffør for obersten, herunder også almindelige politiopgaver i Kirkuk, herunder anholdelsen af mistænkte terrorister. I 2014 modtog ansøgeren et trusselsbrev fra en ukendt organisation, som krævede, at ansøgeren ophørte med sit arbejde. [I sommeren] 2015 blev ansøgerens far dræbt foran familiens bopæl, mens ansøgeren var på arbejde. Som følge af drabet på faren forlod ansøgeren og hans familie bopælen. To dage senere vendte ansøgeren tilbage til familiens bopæl, hvor han opdagede et nyt trusselsbrev. Det fremgik af brevet, at ISIL påtog sig ansvaret for drabet på ansøgerens far, og at de ville dræbe ansøgeren. Ansøgeren anmeldte drabet til politiet. Da politiet ikke kunne yde ansøgeren beskyttelse, udrejste han af Irak [i sommeren] 2015 sammen med sin mor og bror, som han er blevet adskilt fra under rejsen til Danmark. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, men nævnet finder dog, at ansøgerens meget generelle subjektive frygt, der efter det oplyste vedrører alle grupperinger med tilknytning til Islam, ikke fremstår ganske objektivt begrundet i de faktiske forhold i området. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger har Kirkuk by siden oktober 2017 været under politisk og militær kontrol af Iraks regering, og styrker fra den irakiske hær er udstationeret i området. Der henvises blandt andet til Landinfo, Respons: "Irak: Kirkuk by og

provins – kontroll, sikkerhet og internt fordrevne ved årsskiftet 2017/18”, 25. januar 2018. Uanset dette kan det imidlertid ikke afvises, at ISIL fortsat er til stede i området, ligesom det heller ikke med sikkerhed kan fastslås, at ansøgeren med sin baggrund som kurder og tidligere mangeårig ansat ved politiet som chauffør og livvagt for brigadegeneralen m.v. med sikkerhed vil kunne opnå den fornødne beskyttelse i Kirkuk ved en tilbagevenden til dette område. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren i forhold til sit hjemområde må anses som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det er med baggrund i de foreliggende baggrundsoplysninger imidlertid nævnets vurdering, at ansøgeren vil have mulighed for at tage ophold andetsteds i Irak end Kirkuk, herunder KRI, uden risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, af repræsentanter fra ISIL eller andre terrorgrupperinger, der måtte være hjemmehørende i ansøgerens hjemområde. Det er herunder indgået i vurderingen, at der efter oplysningerne om ansøgerens forhold under tjenesten ved politiet ikke er grundlag for at fastslå, at han skulle være særligt profileret i forhold til ISIL, og der er derfor ikke grundlag for en antagelse om, at ISIL vil bruge ressourcer på at efterstræbe ansøgeren uden for Kirkuk-området. Der er efter baggrundsoplysningerne, således som disse også er gengivet i Udlændingestyrelsens afgørelse, ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren vil blive mødt med risici eller restriktioner ved indrejse til Irak/KRI. Efter oplysningerne om ansøgerens personlige forhold finder nævnet endvidere, at det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i f.eks. Dohuk, og der er heller ikke grundlag for at antage, at han ikke der vil kunne etablere sig på et efter irakiske forhold rimeligt niveau. Det tilføjes, at det efter oplysningerne om hospitalsforholdene i Dohuk-området vil være muligt dér at behandle ansøgerens psykiske problemer. Den omstændighed, at ansøgeren uden tilladelse har forladt tjenesten i politikorpset, kan efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om den forventede straf herfor, ikke anses for et forhold, der kan danne grundlag for international beskyttelse efter udlændingelovens § 7. På den anførte baggrund stadfæster Flygtningenævnet herefter Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2018/126

Nævnet meddelte i **august 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar og et barn fra Irak. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske kurdere og sunni-muslimer fra Kirkuk, Irak. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin kærestes familie, da de har haft et forhold udenfor ægteskab, og hans kærestes bror blev slået ihjel i et mæglingsforsøg mellem parrets familier. Videre har den mandlige ansøger henvist til, at han frygter sin egen familie, da hans far blev slået ihjel i et forsøg på at mægle. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin familie, da hun har haft et forhold udenfor ægteskab. Til støtte herfor har ansøgerne oplyst, at

de mødte hinanden på den mandlige ansøgers arbejde i et minimarked, da den kvindelige ansøger gik i syvende klasse. Efter et par måneder gav den mandlige ansøger den kvindelige ansøger sit telefonnummer, og de havde herefter telefonisk kontakt. Efter at parret havde haft telefonisk kontakt i to år, begyndte de kort at mødes. Den mandlige ansøger friede til den kvindelige ansøger fire gange, men hendes familie ville ikke gå med til ægteskabet, da den kvindelige ansøger var lovet væk til sin fætter. Nogle dage efter sidste frieri opdagede den kvindelige ansøgers bror, at de talte i telefon sammen. Broren slog hende, og ansøgerne blev efterfølgende enige om, at de skulle udrejse. Med hjælp fra den kvindelige ansøgers lærer og sin far fik hun udstedt et pas, og de udrejste legalt. Efter parrets udrejse har den mandlige ansøgers familie forsøgt at mægle i striden med den kvindelige ansøgers familie, men det førte til, at den mandlige ansøgers far og den kvindelige ansøgers bror blev slået ihjel. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund, idet de begge har forklaret konsistent og troværdigt om baggrunden for deres flugt under deres tre samtaler med Udlændingestyrelsen og for nævnet. De få divergenser, der har været i den kvindelige ansøgers forklaring, kan ikke tillægges afgørende betydning, idet hun på de væsentligste punkter har formået at redegøre herfor. Ansøgernes forklaringer er i øvrigt underbygget af de foreliggende baggrundsoplysninger i blandt andet Migrationsverkets rapport om "Hedersrelateret våld i Libanon, Syrien och de kurdstyrda provinserna i Norra Irak" af 24. juli 2009 og rapport fra Home Office "Country Policy and Information Note – Iraq: Kurdish 'honour' crimes", august 2017. Det kan ikke føre til en tilsidesættelse af ansøgernes forklaringer, at den mandlige ansøger på opfordring fra ansøgernes advokat i forbindelse med behandlingen af deres sag for nævnet har fremskaffet dokumenter, der angår oplysninger om de to familiemedlemmers død, og om hvis ægthed der kan rejses tvivl. Nævnet bemærker, at ansøgerne begge har været tydeligt berørt under nævnsmødet, da de har skullet berette dels om det første fysiske overgreb for så vidt angår den kvindelige ansøger og dels om nyheden om farens og den kvindelige storebrors død for så vidt angår den mandlige ansøger. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerne efter en samlet vurdering har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til deres hjemland vil være i risiko for at blive dræbt, udsat for alvorlige fysiske overgreb eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling fra deres familier, idet ansøgerne efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke kan forvente reel beskyttelse hos myndighederne. Nævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgernes forhold ikke, at det vil være rimeligt og uden for store besværligheder for ansøgerne at henvise dem, der er kurdere og efter det oplyste ikke har familie eller andet netværk andre steder i Irak, til at tage ophold i en anden del af Irak med et lille barn som et internt flugtalternativ. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, er derfor opfyldt, og Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2018/92

Nævnet meddelte i **november 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somali, tilhører [A-klanen], er sunni-muslim af trosretning og fra [en landsby i] Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af medlemmer af [B-klanen] på grund af en blodhævnkonflikt. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans bror [...] arbejdede som vagt ved et landbrug. [I sommeren] 2015 blev landbruget angrebet af personer fra [B-klanen]. Ansøgerens bror var bevæbnet og skød og dræbte fire personer. Ansøgerens bror blev imidlertid også selv ramt af fire skud i brystet og afgik ved døden. [Kort tid efter brorens død] blev ansøgerens bopæl angrebet af personer fra [B-klanen]. Under angrebet blev ansøgerens far slået ihjel, mens hans mor og ægtefælle blev udsat for vold. Ansøgeren var ikke til stede, da bopælen blev angrebet, men han vendte hjem kort tid efter. Ansøgerens ægtefælle sagde til ham, at han skulle forlade bopælen, fordi personerne fra [B-klanen] også havde til hensigt at slå ham ihjel. Ansøgeren opsøgte derfor sin ven [Y’s] bopæl, hvor han skjulte sig. [Y] opsøgte de ældre i landsbyen og bad dem mægle i konflikten, hvorefter de ældre henvendte sig til personerne fra [B-klanen]. På vegne af ansøgeren tilbød de ældre, at der blev betalt blodpenge, men personerne fra [B-klanen] afviste dette og sagde, at de ville slå ansøgeren ihjel som kompensation for de personer fra deres klan, som ansøgerens bror havde slået ihjel. De ældre rådede efterfølgende ansøgeren til at rejse væk. Ansøgeren har oplyst, at han opholdt sig ti dage hos sin ven [Y], hvorefter [Y] kørte ham hen til ægtefællens søsters bopæl i [byen X]. Derefter sluttede ansøgerens ægtefælle og børn sig til ansøgeren i [byen X], hvor han opholdt sig i 16 dage inden udrejsen. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent, sammenhængende og troværdigt om hændelsesforløbet. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgerens bror i forbindelse med sit arbejde som vagt, skød og dræbte fire medlemmer af [B-klanen], hvorefter broren selv blev dræbt. Det kan endvidere lægges til grund, at medlemmer af [B-klanen] efterfølgende dræbte ansøgerens far en dag, hvor ansøgeren ikke var hjemme. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til [sin hjemby] også vil være i risiko for at blive dræbt af medlemmer fra [B-klanen], idet denne klan ønsker blodhævn. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sin hjemby [...] vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at betingelserne for asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. Flygtningenævnet finder ikke, at betingelserne for at henvise ansøgeren til som internt flugalternativ at tage ophold i [byen Y] er opfyldt. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at landsbyen ligger meget tæt på ansøgerens hjemby, hvorfor det må antages, at medlemmer fra [B-klanen] både har mu-

lighed for og vilje til at opsøge ansøgeren her. Den omstændighed, at ansøgerens ægtefælle og børn problemfrit har kunnet opholde sig i [byen Y] kan ikke føre til et andet resultat, da kvinder og børn sædvanligvis ikke er omfattet af blodfejder. Flygtningesnævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Soma/2018/93

Kapitel 7

Statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde

7.1 Flygtningenævnets hidtidige praksis

Flygtningenævnet har hidtil anset statsløse palæstinensere fra Libanon for automatisk omfattet af Flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Dette gælder både personer, der flygtede fra det britiske mandatområde i Palæstina ved oprettelsen af staten Israel, og deres efterkommere. Flygtningenævnet vurderede herefter, om Libanon kunne tjene som ansøgerens første asylsøgende land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet skelnede ikke imellem UNRWA-registrerede og ikke UNRWA-registrerede statsløse palæstinensere fra Libanon.

For så vidt angår statsløse palæstinensere fra andre lande end Libanon, foretog Flygtningenævnet en sædvanlig asylretlig vurdering i forhold til det land, hvor ansøgeren havde fast bopæl. Flygtningenævnet skelnede ikke imellem UNRWA-registrerede og ikke UNRWA-registrerede statsløse palæstinensere.

7.2 Iværksættelse af høring af øvrige IGC-lande

I forlængelse af Flygtningenævnets behandling af en konkret sag vedrørende en statsløs palæstinenser fra Libanon, som havde haft ophold i andre lande, foretog Flygtningenævnet i slutningen af 2017 en undersøgelse af andre landes behandling af asylsager vedrørende statsløse palæstinensere til brug for Flygtningenævnets overvejelser vedrørende den danske praksis.

Nævnet iværksatte således en høring af udlændingemyndighederne i de øvrige medlemslande af Intergovernmental Consultations on Asylum, Immigration and Refugees, Geneva (IGC), som foruden Danmark består af Australien, Belgien, Canada, Finland, Grækenland, Holland, Irland, New Zealand, Polen, Norge, Schweiz, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tyskland og USA.

Flygtningenævnet spurgte blandt andet om, hvorvidt den asylretlige vurdering af statsløse palæstinensere fra Libanon adskiller sig fra den asylretlige vurdering af statsløse palæstinensere fra andre dele af UNRWAs mandatområde, og om statsløse palæstinensere fra Libanon eo ipso bliver anset for omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 A.

Flygtningenævnet modtog svar fra følgende otte lande: Canada, Finland, New Zealand, Norge, Polen, Schweiz, Sverige og Tyskland.

Af svarene fra seks af de otte IGC-lande fremgik det, at den asylretlige vurdering af statsløse palæstinensere fra Libanon ikke adskiller sig fra den asylretlige vurdering af statsløse palæstinensere fra andre dele af UNRWAs mandatområde. Det syvende medlemsland svarede tillige, at den asylretlige vurdering af statsløse palæstinensere fra Libanon ikke adskiller sig fra den asylretlige vurdering af statsløse palæstinensere fra andre dele af UNRWAs mandatområde, men tilføjede, at UNRWA-registrerede statsløse palæstinensere asylretligt blev vurderet i overensstemmelse med sagen C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal. Det ottende og sidste medlemsland svarede, at den asylretlige vurdering af statsløse palæstinensere fra Libanon adskiller sig fra den asylretlige vurdering af statsløse palæstinensere fra andre dele af UNRWAs mandatområde, idet statsløse palæstinensere i Libanon oftere bliver udsat for diskrimination.

Det fremgik videre af svarene på høringen, at seks ud af de otte medlemslande, der svarede på høringen, finder, at statsløse palæstinensere fra Libanon ikke eo ipso anses for omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 A. Det syvende medlemsland svarede, at en UNRWA-registreret statsløs palæstinenser fra Libanon, der har været tvunget til at forlade det beskyttede område, eo ipso vil anses for omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 A. Det ottende medlemsland svarede, at UNRWA-registrerede statsløse palæstinensere fra Libanon vurderes i henhold til flygtningekonventionens artikel 1 D.

7.3 Praksis fra EU-Domstolen

EU-domstolen har afsagt tre domme henholdsvis den 17. juni 2010, 19. december 2012 og 25. juli 2018 vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde (Gazastriben, Vestbredden, Jordan, Libanon og Syrien). EU-domstolens afgørelser vedrører præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 12, stk. 1, litra a, i direktiv 2011/95 og dermed flygtningekonventionens artikel 1 D.

Direktiv 2011/95 artikel 12, stk. 1, litra a, lyder således:

”En tredjelandsstatsborger eller statsløs er udelukket fra at blive anerkendt som flygtning, hvis: den pågældende falder inden for anvendelsesområdet for artikel 1, afsnit D, i Genèvekonventionen om beskyttelse eller bistand fra andre FN-organer eller -agenturer end De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge. Hvis en sådan beskyttelse eller bistand af en eller anden grund er bortfaldet, uden at de pågældendes stilling er definitivt afgjort i overensstemmelse med de relevante resolutioner, der er vedtaget af FN’s Generalforsamling, skal sådanne personer uden videre have ret til at blive omfattet af dette direktivs bestemmelser.”

Flygtningekonventionens artikel 1 D lyder således:

”Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.”

Det bemærkes, at EU-Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 1, litra a, andet punktum, i direktiv 2004/83 på grund af Danmarks forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke er retligt bindende for nævnet.

Flygtningeævnet betragter imidlertid normalt praksis fra EU-Domstolen på områder, der er omfattet af det danske forbehold, men som vedrører fortolkningen af flygtningekonventionen, som et væsentligt fortolkningsbidrag i forhold til nævnets praksis.

7.3.1 Sag C-31/09, Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal af 17. juni 2010

Sagen omhandlede en kvindelig statsløs palæstinenser fra Gazastriben. Hun udrejste til Ungarn, hvor hun indgav ansøgning om asyl. Hendes ansøgning blev indgivet på grundlag af flygtningekonventionens artikel 1, afsnit D, andet punktum, idet hun henviste til, at hun var palæstinenser med bopæl udenfor det område, hvor UNRWA opererede. Domstolen i Budapest lagde til grund, at klageren ikke havde haft adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA. Klageren anførte imidlertid, at hun havde ret til en sådan beskyttelse og bistand. Til støtte for denne påstand påberåbte hun sig et registreringskort fra UNRWA udstedt til hendes fars fætres familie. Domstolen i Budapest forelagde spørgsmål for EU-Domstolen og ønskede belyst, om en person med henblik på anvendelsen af direktivets artikel 12, stk. 1, litra a), 1. pkt., kan anses for at nyde beskyttelse eller bistand fra et organ under De Forenede Nationer, bortset fra UNHCR, alene fordi denne person har ret til en sådan beskyttelse eller bistand, eller om det er nødvendigt, at personen rent faktisk har haft adgang til en sådan beskyttelse eller bistand.

EU-Domstolen udtaler herom følgende:

”Som generaladvokaten har anført i punkt 12 og 13 i forslaget til afgørelse, fremgår det af »Consolidated Eligibility and Registration Instructions« (herefter »CERI«) fra UNRWA — idet bemærkes,

at den version, som nu finder anvendelse, blev vedtaget i 2009 — at selv om udtrykket »palæstinensisk flygtning« ifølge UNRWA finder anvendelse på alle »personer, der normalt var bosat i Palæstina i perioden fra den 1. juni 1946 til den 15. maj 1948, og som mistede såvel deres hjem som forsørgelsesgrundlag som følge af konflikten i 1948« (punkt III.A.1 i CERI), er andre personer også berettigede til bistand eller beskyttelse fra UNRWA. Blandt sidstnævnte er »ikke-registrerede personer, som er blevet fordrevet som følge af konflikten i 1967 og efterfølgende konflikter« (punkt III.B i CERI; jf. også bl.a. stk. 6 i resolution nr. 2252 (ES-V) af 4.7.1967 fra De Forenede Nationers Generalforsamling).” [Præmis 45]

”Genèvekonventionens artikel 1, afsnit D, hvortil direktivets artikel 12, stk. 1, litra a), henviser, begrænser sig til at udelukke personer, som »for nærværende nyder« beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end UNHCR, fra nævnte konventions anvendelsesområde. Det følger af den klare ordlyd af Genèvekonventionens artikel 1, afsnit D, at kun personer, som rent faktisk har adgang til hjælp ydet af UNRWA, er omfattet af bestemmelsen om udelukkelse af flygtningestatus indeholdt heri, der som sådan skal fortolkes strengt og således ikke også kan omfatte personer, der er eller har været berettiget til beskyttelse eller bistand fra dette agentur. Selv om en registrering hos UNRWA er tilstrækkeligt bevis for, at personen rent faktisk har modtaget hjælp fra dette agentur, er det i denne doms præmis 45 anført, at en sådan hjælp kan ydes selv i mangel af en sådan registrering, i hvilket tilfælde modtageren skal have mulighed for at føre bevis for denne hjælp på anden vis. Under disse omstændigheder skal det første spørgsmål besvares med, at med henblik på anvendelsen af artikel 12, stk. 1, litra a), første punktum, i direktiv 2004/83 nyder en person beskyttelse eller bistand fra et organ under De Forenede Nationer, bortset fra UNHCR, når denne person rent faktisk har adgang til denne beskyttelse eller bistand.” [Præmisserne 50-54]

7.3.2 Sag C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal af 19. december 2012

Sagen omhandlede tre mandlige statsløse palæstinensere, som boede i UNRWAs flygtningelejre i Ein El-Hilweh og i Nahr el-Bared i Libanon. Klagerne forlod lejrene og udrejste fra Libanon på grund af trusler, vold og chikane. De flygtede til Ungarn, hvor de ikke blev anerkendt som flygtninge. Klagerne gjorde gældende, at de skulle anerkendes som flygtninge med henvisning til flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., som der er henvist til i artikel 12, stk. 1, litra a), 2. pkt., i direktiv 2004/83, idet de var tvunget til at forlade UNRWAs mandatområde. De gjorde endvidere gældende, at eftersom bistanden fra UNRWA var bortfaldet, skulle de automatisk anses for omfattet af flygtningekonventionen.

EU-Domstolen udtaler i dommen, at det blotte fravær eller frivillig udrejse fra UNRWAs mandatområde ikke er tilstrækkeligt til at konstatere bortfald af beskyttelse eller bistand fra UNRWA.

EU-Domstolen udtaler således følgende i præmis 49:

”Det forhold, at nævnte bestemmelse i Genèvekonventionen, hvortil artikel 12, stk. 1, litra a), første punktum, i direktiv 2004/83 henviser, begrænser sig til at udelukke personer, som »for nærværende

nyder« beskyttelse eller bistand fra et sådant organ eller en sådan institution under De Forenede Nationer, fra sit anvendelsesområde, kan ikke fortolkes således, at det blotte fravær eller den frivillige udrejse fra UNRWA's operationsområde er tilstrækkeligt til, at den i denne bestemmelse fastsatte udelukkelse fra flygtningestatus er ophørt.»

I dommen hedder det endvidere i præmisserne 51-52:

”I øvrigt ville den antagelse, hvorefter en frivillig udrejse fra UNRWA's operationsområde og dermed et frivilligt afkald på bistand ydet af denne udløser anvendelsen af artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2004/83, være i strid med det formål, som forfølges med Genèvekonventionens artikel 1, afsnit D, stk. 1, der tilsigter at udelukke alle de personer, som nyder en sådan bistand, fra denne konventions ordning.

Nævnte direktivs artikel 12, stk. 1, litra a), første punktum, skal derfor fortolkes således, at den i denne bestemmelse fastsatte grund til udelukkelse fra flygtningestatus ikke alene omfatter de personer, der aktuelt har adgang til bistand fra UNRWA, men også de personer, der ligesom sagsøgerne i hovedsagen faktisk har haft adgang til denne bistand kort tid før indgivelsen af en asylansøgning i en medlemsstat, forudsat dog at denne bistand ikke er bortfaldet som omhandlet i andet punktum i samme artikel 1, litra a).”

EU-Domstolen bemærker, at det således er nødvendigt at undersøge omstændighederne, hvorunder den af UNRWA ydede bistand kan anses for at være bortfaldet.

EU-Domstolen udtaler i denne henseende følgende i præmisserne 56-59:

”[...] at det ikke kun er selve nedlæggelsen af det organ eller det agentur, som yder beskyttelsen eller bistanden, der medfører, at den af dette organ eller dette agentur ydede beskyttelse eller bistand er bortfaldet som omhandlet i andet punktum i nævnte artikel 12, stk. 1, litra a), men ligeledes det forhold, at det er umuligt for dette organ eller dette agentur at udføre sin opgave.

Det følger nemlig af ordene »[h]vis en sådan beskyttelse eller bistand [...] er bortfaldet«, som indleder artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2004/83, at det først og fremmest er den faktiske bistand ydet af UNRWA, og ikke sidstnævntes eksistens, der skal være bortfaldet, for at grunden til udelukkelse fra flygtningestatus ikke længere finder anvendelse.

Selv om de ovennævnte ord isoleret set ganske vist kan forstås således, at de kun tager sigte på begivenheder, der direkte vedrører UNRWA, såsom nedlæggelsen af dette organ eller en begivenhed, der generelt gør organet ude af stand til at udføre sin opgave, gør de i nævnte andet punktum anvendte ord »af en eller anden grund« det imidlertid nødvendigt at fortolke punktummet således, at grunden til, at bistanden er bortfaldet, også kan skyldes omstændigheder, der, uden at være udtryk for den pågældende persons vilje, tvinger sidstnævnte til at forlade UNRWA's operationsområde.

Et simpelt fravær fra dette område eller en frivillig beslutning om at forlade det kan ganske vist ikke klassificeres som bortfald af bistand. Når denne beslutning er begrundet i et forhold, der ikke er

udtryk for den pågældende persons vilje, kan et sådant forhold derimod føre til den konstatering, hvorefter den bistand, som blev ydet til denne person, er bortfaldet i henhold til artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2004/83.”

Domstolen overlader det til de nationale myndigheder at vurdere, om ansøgerens udrejse skyldtes årsager, der er udenfor vedkommendes kontrol. Domstolen udtaler imidlertid i præmis 63, at en person skal anses for at være blevet tvunget til at forlade UNRWAs mandatområde når:

”den pågældende befinder sig i en alvorlig personlig usikkerhedstilstand, og det er umuligt for dette organ i dette område at sikre vedkommende levevilkår, som er i overensstemmelse med den opgave, som nævnte organ er ansvarligt for.”

Endvidere hedder det i dommen i præmis 65:

”Henset til de ovennævnte betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at bortfaldet »af en eller anden grund« af beskyttelse eller bistand fra andre FN-organer eller -agenturer end UNHCR også omfatter det tilfælde, hvor en person, efter faktisk at have haft adgang til denne beskyttelse eller denne bistand, ophører med at have adgang til den af en grund, som ligger uden for vedkommendes kontrol, og som ikke er udtryk for vedkommendes vilje. Det tilkommer de kompetente nationale myndigheder i den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af den af en sådan person indgivne asylansøgning, at undersøge på grundlag af en individuel vurdering af ansøgningen, om denne person er blevet tvunget til at forlade dette organs eller dette agenturs operationsområde, hvilket er tilfældet, når den pågældende befinder sig i en alvorlig personlig usikkerhedstilstand, og det var umuligt for det omhandlede organ eller agentur i dette område at sikre vedkommende levevilkår, der er i overensstemmelse med den opgave, som påhviler nævnte organ eller agentur.”

7.3.3 Sag C-585/16, Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite af 25. juli 2018

Sagen omhandlede en UNRWA-registreret kvindelig statsløs palæstinenser fra Gazastriben, som var flygtet fra Gazastriben på grund af en konflikt med Hamas. Hun var udrejst til Egypten, hvor hun havde opholdt sig i to dage, og herefter til Jordan, hvor hun havde opholdt sig i 23 dage, inden hun med fly rejste til Bulgarien. Klageren søgte om international beskyttelse i Bulgarien, men hun blev ikke anerkendt som flygtning. I forbindelse med hendes klage forelagde forvaltningsdomstolen i Sofia spørgsmål for EU-Domstolen og ønskede belyst, om en person, der er registreret hos UNRWA og er flygtet fra Gazastriben til Jordan, hvorefter vedkommende er udrejst til et EU-medlemsland, skal anses for at være tilstrækkeligt beskyttet i Jordan, således at den ansøgning om international beskyttelse, som personen har indgivet i EU-landet, skal afvises.

EU-Domstolen henviste til sin tidligere afgørelse i Mostafea Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, og udtalte følgende i præmisserne 84-86:

”I denne henseende skal det bemærkes, således som det er blevet anført i nærværende doms præmis 6 og 7, at UNRWA er et FN-organ, der er blevet oprettet med henblik på i Gazastrøben, Vestbredden, Jordan, Libanon og Syrien at yde beskyttelse og bistand til palæstinenserne i deres egenskab af »Palæstinaflygtninge«. Det følger heraf, at en person såsom sagsøgeren i hovedsagen, der er registreret hos UNRWA, er berettiget til beskyttelse og bistand fra dette organ med henblik på at tjene personens velvære som flygtning.

På grund af denne særlige flygtningestatus, der er indført på de nævnte områder i Mellemøsten for palæstinensere, er personer, som er registreret hos UNRWA, i medfør af artikel 12, stk. 1, litra a), første punktum, i direktiv 2011/95, der svarer til Genèvekonventionens artikel 1, afsnit D, stk. 1, principielt udelukket fra at blive anerkendt som flygtninge i EU. Når dette er sagt, følger det af artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2011/95, der svarer til Genèvekonventionens artikel 1, afsnit D, stk. 2, at udelukkelsen ophører med at gælde, når en person, der har ansøgt om international beskyttelse i EU, ikke længere nyder beskyttelse eller bistand fra UNRWA.

Som fastslået af Domstolen finder artikel 12, stk. 1, litra a), andet punktum, i direktiv 2011/95 anvendelse, når det på grundlag af en individuel vurdering af samtlige relevante forhold viser sig, at den pågældende palæstinenser befinder sig i en alvorlig personlig usikkerhedstilstand, og at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, hvorved denne palæstinenser på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWA's operationsområde. I dette tilfælde skal den nævnte palæstinenser, medmindre den pågældende er omfattet af en af de udelukkelsesgrunde, som er anført i direktivets artikel 12, stk. 1, litra b), artikel 12, stk. 2, og artikel 12, stk. 3, og uden nødvendigvis at skulle godtgøre, at vedkommende har en velbegrunnet frygt for forfølgelse som omhandlet i samme direktivs artikel 2, litra d), uden videre have ret til at blive omfattet af direktivets bestemmelser, indtil den pågældende er i stand til at vende tilbage til det område, hvor personen havde sin sædvanlige bopæl (dom af 19.12.2012, *Abed El Karem El Kott m.fl.*, C-364/11, EU:C:2012:826, præmis 49-51, 58-65, 75-77 og 81).”

For så vidt angår muligheden for at afvise klageren og vurdere den pågældende i forhold til Jordan udtaler domstolen følgende i præmis 134:

”I den situation, hvor en person, der har forladt UNRWA's operationsområde og indgivet en ansøgning om international beskyttelse i EU, i det nævnte område nyder faktisk beskyttelse eller bistand fra UNRWA, som gør det muligt for denne at opholde sig dér i sikkerhed under værdige levevilkår og uden at risikere at blive udvist til det område, hvor den pågældende har sit sædvanlige opholdssted, så længe vedkommende ikke er i stand til at vende sikkert tilbage dertil, skal den myndighed, som er kompetent til at træffe afgørelse om ansøgningen, således ikke anse personen for at være blevet tvunget til at forlade UNRWA's operationsområde på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for den pågældende persons vilje. I overensstemmelse med artikel 12, stk. 1, litra a), i direktiv 2011/95, således som denne bestemmelse er blevet fortolket i den retspraksis, hvortil der henvises i nærværende doms præmis 86, skal den nævnte person i dette tilfælde udelukkes fra at blive anerkendt som flygtning i EU.”

Endvidere hedder det i dommen i præmis 140:

”Derimod skal en hos UNRWA registreret palæstinenser, der har forladt sit sædvanlige opholdssted i Gazastriben for at tage til Jordan, og derefter er rejst til en medlemsstat og her har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, anses for at nyde en i øvrigt tilstrækkelig beskyttelse i dette tredjeland og bl.a. være omfattet af non-refoulementprincippet som omhandlet i artikel 35, stk. 1, litra b), i direktiv 2013/32, forudsat, at den pågældende for det første kan være sikker på at blive taget tilbage af det nævnte tredjeland, at UNRWA for det andet dér yder vedkommende en faktisk beskyttelse eller bistand, som er anerkendt eller reguleret af tredjelandet, og for det tredje at de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor ansøgningen om international beskyttelse er blevet indgivet, er overbevist om, at personen kan opholde sig sikkert og under værdige levevilkår i dette tredjeland, så længe det er nødvendigt som følge af risiciene i Gazastriben.”

7.4 UNHCRs Guidelines fra december 2017

UNHCR har i december 2017 udgivet opdaterede guidelines vedrørende anvendelsen af flygtningekonventionens artikel 1 D. UNHCRs guidelines indeholder anbefalinger til de nationale myndigheder om behandlingen af asylansøgnings fra statsløse palæstinensere fra UNRWA-mandatområdet. Anbefalingerne hviler på samme retsopfattelse vedrørende anvendelsesområdet for artikel 1 D, som er kommet til udtryk i EU-Domstolens praksis.

UNHCR udtaler således i de omhandlede guidelines pkt. 8 blandt andet følgende:

”Thus, Article 1 D is clearly intended to cover all Palestinian refugees ”falling under the mandate of UNRWA, regardless of when, or whether, they are actually registered with that agency, or actually receiving assistance.”

UNHCR udtaler videre i pkt. 19 blandt andet følgende:

“The application of the second paragraph of Article 1 D is not, however, unlimited. Protection under the 1951 Convention does not extend to those applicants who, being outside an UNRWA area of operation, refuse to (re)avail themselves of the protection or assistance of UNRWA for reasons of personal convenience.

...

If a person has no objective reasons for not (re)availing themselves of UNRWA protection or assistance, then such protection or assistance cannot be regarded or construed as having ceased within the meaning of the second paragraph of Article 1 D when a Palestinian refugee can safely enter the UNRWA area of protection.”

Om de “objective reasons”, der indebærer, at en ansøger anses for omfattet af artikel 1 D, 2. pkt., anfører UNHCR i pkt. 22, (iii), e, blandt andet:

“..both group-based and individualised threats would qualify as circumstances beyond the applicants control. Examples of group-based threats would include armed conflict or other situations of violence, such as civil unrest, widespread insecurity or events seriously disturbing public order. Threats of more individualized nature, which could also compel a Palestinian to leave an UNRWA-area for reasons beyond his or her control would include sexual or gender-based violence, torture, inhuman or degrading treatment or punishment, human trafficking and exploitation, forced recruitment, severe discrimination, or arbitrary arrest or detention.”

Som det er tilfældet med EU-Domstolens praksis, er heller ikke UNHCRs guidelines bindende for nævnet, men nævnet vil normalt også anse anbefalinger fra UNHCR som væsentlige fortolkningsbidrag i forhold til nævnets praksis.

7.5 Flygtningenævnets beslutning om praksisændring den 29. august 2018

Flygtningenævnets koordinationsudvalg drøftede på et møde den 29. august 2018 nævnets praksis vedrørende statsløse palæstinensere. Det fremgår af referatet fra mødet i koordinationsudvalget, at udvalgets medlemmer drøftede EU-domstolens praksis og UNHCRs guidelines. Det fremgår videre af referatet fra koordinationsudvalgs mødet:

“Der var på denne baggrund enighed om, at der ikke er grundlag for at opretholde Flygtningenævnets hidtidige praksis vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af mandat-området. Praksis skal ændres og bringes i overensstemmelse med den oven for anførte retsopfattelse.”

Om praksisændringen fremgår det af Flygtningenævnet hjemmeside:

“Praksisændringen indebærer, at en statsløs palæstinenser fra UNRWA mandat-området, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som søger om asyl, fremover som udgangspunkt skal anses for udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre den pågældende opfylder de betingelser, der er angivet af EU-Domstolen, herunder i præmis 86 i dom af 25. juli 2018 (Alheto), hvori anføres, ”at den pågældende palæstinenser befinder sig i en personlig usikkerhedstilstand, og at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, hvorved denne palæstinenser på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWA’s operationsområde.”

Det betyder, at en statsløs palæstinenser fra mandat-området, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af Flygtningekonventionen.

Det vil bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, om ansøger er udelukket fra eller automatisk skal anses for omfattet af Flygtningekonventionen.

Der vil således ikke fremover være retlig forskel på behandlingen af asylansøgninger fra statsløse palæstinensere fra Libanon og statsløse palæstinensere fra UNRWA mandat-området i øvrigt.

Statsløse palæstinensere fra lande, der ikke er omfattet af UNRWA-mandatet, berøres ikke af praksisændringen, men behandles fortsat i forhold til det land, hvori de har fast bopæl.”

7.6 Hjemvisning af verserende og afgjorte sager til Udlændingestyrelsen

På baggrund af Flygtningenævnets beslutning af 29. august 2018 har Flygtningenævnet genoptaget og hjemvist de allerede afgjorte sager, der er omfattet af praksisændringen, hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, og hvor ansøger fortsat opholder sig her i landet i udsendelsesposition, med henblik på en fornyet behandling i første instans (37 sager).

Nævnet har videre hjemvist alle sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og hvor nævnet har stadfæstet et afslag på statusændring, til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans (60 sager).

Tilsvarende har Flygtningenævnet hjemvist alle sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der har en verserende statusændringsklagesag i nævnet, til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans (12 sager).

Endelig har Flygtningenævnet hjemvist alle sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der har en verserende spontan asylsag i Flygtningenævnet, til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans (39 sager).

Flygtningenævnet har efterfølgende modtaget et antal nye klager over statusvalg samt blevet bekendt med yderligere sager vedrørende statsløse palæstinensere omfattet af praksisændringen, der tidligere er blevet meddelt afslag på asyl i nævnet. Flygtningenævnet havde på den baggrund pr. 20. marts 2019 hjemvist yderligere 32 sager.

Flygtningenævnet modtog i begyndelsen af december 2018 et særdeles stort antal henvendelser fra statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der ønskede at være omfattet af Flygtningenævnets praksisændring som besluttet på koordinationsudvalgsmødet den 29. august 2018. Dette drejede sig primært om henvendelser fra statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der af Udlændingestyrelsen var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og som ikke tidligere havde haft en statusændrings sag i Flygtningenævnet, men Flygtningenævnet modtog tillige flere henvendelser fra statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der

ikke tidligere havde søgt om asyl i Danmark. Flygtningenævnet besluttede efter aftale med Udlændingestyrelsen at videresende alle disse henvendelser til Udlændingestyrelsen fremfor at oprette en statusændringsklage i Flygtningenævnet, der efterfølgende skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet har pr. 20 marts 2019 modtaget flere end 400 henvendelser fra statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der alle er blevet videresendt til Udlændingestyrelsen til videre foranstaltning.

Endvidere har Flygtningenævnet besluttet at hjemvise et mindre antal sager vedrørende statsløse palæstinensere fra henholdsvis Algeriet og Libyen til Udlændingestyrelsen blandt andet med henblik på at vurdere UNRWAs begreb om efterkommere.

7.7 Sager afgjort efter den nye praksis

Flygtningenævnet modtog i slutningen af beretningsåret én sag fra Udlændingestyrelsen, hvor styrelsen havde truffet afgørelse efter den nye praksis, hvorefter en asylsag vedrørende en statsløs palæstinenser fra UNRWAs mandatområde skal afgøres i henhold til flygtningekonventionens artikel 1 D.

Flygtningenævnet har i 2019 frem til den 20. marts modtaget yderligere 10 personsager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, hvor Udlændingestyrelsen forholder sig til flygtningekonventionens artikel 1 D.

Den ene sag, som Flygtningenævnet modtog i 2018, samt de to første sager modtaget i 2019 blev behandlet på et nævnsmøde i Flygtningenævnet i marts 2019. Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i to af sagerne, idet nævnet i de pågældende sager fandt, at ansøgerne var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt. i flygtningekonventionen og således var udelukket fra at opnå asyl i Danmark, idet Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne frivilligt var udrejst af Libanon og måtte formodes på ny at kunne indrejse i Libanon og tage lovligt ophold og på ny have adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA.

I den ene af disse to sager udtalte Flygtningenævnet følgende:

Nævnet **stadfæstede i marts 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2003. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Beirut, Libanon. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter, at han vil blive slået ihjel af ukendte personer, fordi hans familie har en konflikt med en anden familie. Ansøgeren har videre henvist til, at han ikke kan være tæt på [sit barn], der bor i Dan-

mark, såfremt han bliver sendt tilbage til Libanon. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at konflikten mellem hans egen og en anden familie opstod, før han blev født. Ansøgeren har oplyst, at der var nogle børn, der blev skudt under krigen, hvorefter ansøgerens familie og nogle andre familier blev beskyldt for at være ansvarlige for drabene. Ansøgerens far udrejste af Libanon omkring 1991. Ansøgeren udrejste af Libanon i 2003, efter han blev familiesammenført med sin far. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA-beskyttelse eller -bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren, der er registreret ved UNRWA i Libanon, har haft adgang til UNRWA-beskyttelse eller -bistand. Ansøgerens far, der fik opholdstilladelse i Danmark, idet han blev familiesammenført med sin herboende ægtefælle, har i sit asylansøgningsskema anført, at han ikke har haft nogen konflikter i Libanon, og at baggrunden for hans udrejse var ønsket om at være sammen med sin herboende ægtefælle. Ansøgeren kom til Danmark som [teenager] i 2003, hvor han blev familiesammenført med sin herboende far. Ansøgeren har forklaret, at han ikke kender identiteten på den familie, der angiveligt efterstræber ham, og han har ikke nærmere kunnet redegøre for, hvem der har været involveret i konflikten eller om, hvad der forårsagede den. På den anførte baggrund vurderer Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring ikke kan lægges til grund, og at ansøgeren således ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Libanon vil være i en sådan personlig usikkerhedstilstand, at det er umuligt for UNRWA at sikre ham levevilkår i overensstemmelse med deres opgave. Det bemærkes i denne forbindelse, at oplysningerne om ansøgerens helbredstilstand ikke kan føre til et andet resultat. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., i flygtningekonventionen og således er udelukket fra at opnå asyl i Danmark, idet Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren frivilligt er udrejst af Libanon og må formodes igen at kunne indrejse i Libanon og tage lovligt ophold og på ny have adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2019/2

Flygtningenævnet stadfæstede tillige den tredje sag, der blev behandlet på et nævnsmøde i marts 2019. Sagen vedrørte en ansøger, der var født og opvokset uden for UNRWAs mandatområde, men hvis far var statsløs palæstinenser fra Libanon. Ansøgeren havde imidlertid fremlagt en UNRWA-registrering fra Beirut, Libanon, og havde tillige

løbende fået udstedt rejsedokumenter til Libanon. Efter skriftlig votering i sagen traf nævnet afgørelse i april 2019:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2019** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Golfstaterne. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim. Han er født og opvokset i [en Golfstat]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til [Golfstaterne], fordi han har mistet sin opholdstilladelse. Han har aldrig boet i Libanon og har ingen familie eller netværk i landet og kan som følge heraf og af de generelle forhold for statsløse palæstinensere heller ikke tage ophold i Libanon. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans farfar indrejste i Libanon fra Palæstina på et ukendt tidspunkt, og at han omkring 1969 udrejste af Libanon og bosatte sig i [en Golfstat] sammen med ansøgerens far. Ansøgerens far var på daværende tidspunkt omkring 11 år gammel. Ansøgeren og hans søskende er alle født og opvokset i [Golfstaterne], og ansøgerens forældre og ansøgerens to søskende bor fortsat i [en Golfstat], hvor de alle har opholdstilladelse. Ansøgeren har videre oplyst, at han mistede sin opholdstilladelse i [den pågældende Golfstat], fordi han ikke længere var omfattet af sin fars opholdsgrundlag, og fordi han blev fyret fra sit arbejde i [den pågældende Golfstat]. Endelig har ansøgeren oplyst, at de libanesiske myndigheder løbende har udstedt rejsedokumenter til ham siden hans fødsel, hvilket ansøgerens fars virksomhed har foranstaltet i forbindelse med den løbende fornyelse af ansøgerens fars og resten af familiens opholdstilladelser i [den pågældende Golfstat]. Flygtningenævnet kan i det hele lægge ansøgerens forklaring til grund. På baggrund af ansøgerens forklaring og den fremlagte kopi af ansøgerens fars registreringskort fra UNRWA lægger Flygtningenævnet således til grund, at ansøgeren er efterkommer af statsløse palæstinensiske flygtninge fra Libanon, og at han er registreret hos UNRWA i Beirut, idet han fremgår af sin fars registreringsbevis, ligesom han løbende har fået udstedt rejsedokumenter for statsløse palæstinensere af de libanesiske myndigheder. Flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. punktum, har følgende ordlyd: ”Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.” UNHCR har i december 2017 udgivet opdaterede guidelines vedrørende anvendelsen af flygtningekonventionens artikel 1 D, der indeholder anbefalinger til de nationale myndigheder om behandlingen af asylansøgninger fra statsløse palæstinensere fra UNRWA-mandatområderne. I punkt 9 i disse guidelines, der definerer, hvilke persongrupper der er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 1 D, udtaler UNHCR blandt andet: ”Descendants: ”Descendants” refers to all persons born to Palestine refugees or displaced persons, as defined above. ... This includes descendants

who were born outside of and who have never resided in UNRWA's areas of operation, where the criteria for the application of Article 1 D are met." Spørgsmålet er herefter i første række, om ansøgeren "for nærværende nyder beskyttelse eller bistand" fra UNRWA og dermed er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. punktum. Det fremgår af præmis 53 i sag C-31/09 af 17. juni 2010 fra EU-Domstolen (Bolbol-sagen), at en person nyder beskyttelse eller bistand fra et organ under De Forenede Nationer, bortset fra UNHCR, når denne person rent faktisk har adgang til denne beskyttelse eller bistand, og af samme doms præmis 52 fremgår, at en registrering hos UNRWA er tilstrækkeligt bevis for, at personen rent faktisk har modtaget hjælp fra dette agentur. Samme opfattelse fremgår af punkt 12 i de omhandlede guidelines, hvori det anføres blandt andet: "Thus, Article 1 D is clearly intended to cover all Palestinian refugees "falling under the mandate of UNRWA, regardless of when, or whether, they are actually registered with that agency, or actually receiving assistance." På den anførte baggrund lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren, uanset han aldrig har haft bopæl i Libanon, rent faktisk har adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA i Libanon, og at han derfor er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. punktum, medmindre udelukkelsen er bortfaldet i medfør af bestemmelsens 2. punktum. Flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. punktum, lyder således: "Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele." Under overskriften: "Inclusion clause" of Article 1 D udtaler UNHCR i punkt 18 blandt andet, at ... "the phrase "ceased for any reason" is not to be construed restrictively." UNHCR udtaler herefter i punkt 19 blandt andet følgende: "The application of the second paragraph of Article 1 D is not, however, unlimited. Protection under the 1951 Convention does not extend to those applicants who, being outside an UNRWA area of operation, refuse to (re)avail themselves of the protection or assistance of UNRWA for reasons of personal convenience." ... "What is pivotal is whether the protection or assistance of UNRWA has ceased owing to one or more of the "objective reasons" for leaving or preventing them from (re)availing themselves of UNRWA's protection or assistance as set out in paragraph 22 below". UNHCR udtaler videre i punkt 22 k blandt andet: "No State can safely assume that a Palestinian refugee will be able to access the protection or assistance of UNRWA in an area of operation where they have never resided, or other than in which he or she was formerly residing. As such decision-makers should not assess the lawfulness of return in relation to an UNRWA area of operation to which the individual has no previous connection. That would impose unreasonable and insurmountable obstacles on applicant, and ignore the general workings of the State-based system of international relations and State sovereignty." Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at han er født i [en Golfstat] og aldrig har

haft bopæl eller længerevarende ophold i Libanon, men alene har været på besøg i landet nogle få gange og af få dages varighed, senest i 2008, hvor han var ca. seks år gammel. Det lægges videre til grund, at ansøgerens eneste forbindelse til Libanon er, at hans far er født i landet, og at han selv står opført på sin fars registreringsbevis hos UNRWA. Ansøgerens mor er efter det oplyste statsløs palæstinenser fra Syrien. Ansøgeren har ingen familiemæssige relationer i Libanon, og han har heller ikke på anden måde tilknytning til landet. Uanset ansøgeren aldrig har haft bopæl i Libanon og kun har været på få og kortvarige besøg i Libanon, og uanset de generelt svære forhold såvel sikkerhedsmæssigt som socioøkonomisk for statsløse palæstinensere i Libanon, der beskrives i baggrundsoplysningerne, finder **Flygtningenævnets flertal**, at ansøgeren, der er en sund og rask ung mand, ikke vil stå i en sådan alvorlig personlig usikkerhedstilstand i Libanon, at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse ansøger er omfattet af, at sikre ham levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave. Flygtningenævnets flertal finder på denne baggrund, idet punkt 22 k i UNHCRs guidelines ikke kan føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ikke er omfattet af anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. punktum, og ansøgeren er derfor udelukket fra at opnå asyl i Danmark i medfør af artikel 1 D, 1. pkt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Stat/2019/3

Kapitel 8

Betydningen af kriminelle forhold

8.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding som følge af kriminalitet begået her i landet er blevet udvist ved dom og meddelt indrejseforbud. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10.

Kriminalitet begået, efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt en udsendelse af den pågældende til hjemlandet vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

8.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes ("refouleres") til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det bemærkes, at Flygtningenævnet i den forbindelse alene kan tage stilling til forhold af asylrelevant karakter, det vil sige spørgsmål om forfølgelse eller overgreb. Det falder således udenfor Flygtningenævnets kompetence at behandle spørgsmål om, hvorvidt der f.eks. på grund af helbredsmæssige forhold foreligger sådanne humanitære grunde, der indebærer, at udsendelse af en udlænding til hjemlandet vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3, og at udlændingelovens §

31 derfor vil være til hinder for udsendelse. Denne kompetence henhører under Udlændinge- og Integrationsministeriet samt Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Der henvises for så vidt angår Dublinsager og sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, til kapitel 4 og afsnit 6.1 og 6.2.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager, hvor der er henvist til helbredsmæssige forhold, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 144f., nævnte afgørelse Soma/2017/44.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

For et eksempel på nævnets stillingtagen efter udlændingelovens § 31 kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og politiet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan der henvises til de i afsnit 8.7 nævnte afgørelser.

8.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænkede, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 8.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien (application no. 37201/06) gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene (application no. 4900/06). Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen

fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelse, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

8.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulerer") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Se som eksempler på Flygtningesnævns vurdering de i afsnit 8.7 nævnte afgørelser Iran/2018/222 og Erit/2018/4.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, stk. 1, er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekon-

ventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

8.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen

via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land, som gav anledning til en vurdering af, om den pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på sager, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 338ff., nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), hvilken afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet i juni 2011.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301f., nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a), kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 414f., nævnte afgørelse Syri/2017/25, til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 508ff., nævnte afgørelse Syri/2015/99, til den i formandskabets 22. beretning (2013), side 379ff., nævnte afgørelse Afg/2013/33 samt til den i formandskabets 20. beretning (2011), side 271f., nævnte afgørelse Rwanda/2011/2.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 F (b) er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 ”Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b)”. Som anført i 14. beretning, afsnit 7.3.1.1 ”Alvorlig”, fremgår det af UNHCRs

Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCRs Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for ”alvorlig” i artikel 1 F (b)’s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en ”alvorlig” forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

Som eksempler på nævnets praksis vedrørende udelukkelse i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk lor fra [by] i Khuzestan provinsen, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at de iranske myndigheder vil udsætte ham for forfølgelse eller overgreb, da han er udeblevet fra sin arbejdsplads hos politiet. Ansøgeren har herom nærmere oplyst, at han blev ansat i politiet i specialafdeling i [efteråret] 2013. Fra slutningen af 2014 gjorde han tjeneste i [et fængsel] i [by], hvor ansøgerens gruppe skulle sørge for ro og orden. Efter halvanden måned blev han overflyttet til [en anden] afdeling, hvor han blandt andet havde til opgave at følge politiske fanger fra deres celler til afhøringslokale og derefter tilbage til deres celler. Han kunne flere gange høre, at det gik voldsomt for sig under afhøringerne, der blev foretaget af efterretningsvæsnet. Femte gang, han førte en fange til afhøringslokalet, så han, at fangen var ved at blive hejst ned. Fangens hænder havde været bundet til loftet. Fangen var tydeligvis blevet slået og kunne ikke gå selv. Ansøgeren slæbte, efter ordrer, fangen tilbage til cellen. Han fik besked på, at han ikke måtte tage fangen under armen. Han havde ikke før set, at en fange var blevet udsat for tortur. Forinden vidste han, at afhøringerne kunne være voldsomme, men ikke *så* voldsomme. Episoden chokerede ham, og efter fire dage fik han et anfald. Han kunne ikke tale med nogen om torturen, og han måtte tage sygeorlov i 20 dage, hvorunder hans læge konstaterede, at han havde fået epilepsi. Da han kom tilbage til arbejdspladsen, oplyste han ikke, at han havde fået epilepsi, da han mente, at han så ville miste sit arbejde. En uge efter orloven var udløbet, søgte han om at blive flyttet til en anden afdeling uden for fængslet. Af frygt for at miste sit arbejde sagde han stadig intet om epilepsien. Hans overordnede afslog anmodningen. Ansøgeren fik det gradvist psykisk dårligere. Han fik tvangstanker og begyndte at høre stemmer. Efter sygeorloven arbejdede han i [...] afdelingen i omkring halvanden måned, hvor han fik yderligere tre til fire anfald. I den periode eskorterede han omkring tre gange fanger, der formentlig blev udsat for tortur under afhøring. Han kunne ikke se eller høre, om de tre fanger blev tortureret, men da døren blev åbnet, så de ud til at være blevet udsat for hårdhændet behandling. En af de tre blødte fra munden. Ansøgeren følte sig medskyldig. Under henvisning til, at han ikke havde det godt, fik han yderligere sygeorlov i 10 dage. Han ville stadig gerne beholde sit arbejde i politiet, men han havde det meget dårligt og besluttede, at han ikke ville tilbage til fængslet. Han havde svært ved at tænke klart. Han mente, at der var en klar sammenhæng mellem hans sygdom og det, han havde set i fængslet. Hvis han havde påberåbt sig, at han havde fået epilepsi, mente han derfor, at han ville være blevet afhørt grundigt om årsagen til, at han havde fået det så dårligt, samt at det ville ende med, at han ville blive betragtet som regimemodstander, og at han så selv ville blive udsat for tortur. Han var ansat på en femårig kontrakt og havde ikke ret til at sige sin stilling op. Han undlod derfor blot at vende tilbage til arbejdspladsen uden at give arbejdsgiveren meddelelse herom. Han skjulte sig hos sin fars fætter i [by], der

ligger 50 km fra [ansøgerens hjemby]. Fætteren har samme efternavn som ansøgeren. Slægten er meget stor og består af omkring 200.000 personer. Hos fætteren var det først ikke meningen, at han skulle forlade Iran. Efter omkring et halvt år havde han det imidlertid fortsat meget skidt, og han udrejste derfor illegalt til Tyrkiet sammen med sin bror. I [vinteren] 2015 indrejste han i Danmark, hvor han fik oplyst, at myndighederne havde rettet henvendelse på hans bopæl, der blev ransaget, og hans id-papirer blev beslaglagt. Det skete, da han havde været hos fætteren i omkring en uge. Han fik endvidere i Danmark oplyst, at myndighederne kort efter ransagningen havde sendt to breve til ham om, at han skulle melde sig. Han er via Skype stadig i kontakt med familien i Iran. Der er ikke oplysninger om yderligere henvendelser fra myndighederne. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han i Danmark er konverteret til kristendommen. Herom har han oplyst, at han blev født som shia-muslim, men han har aldrig praktiseret denne religion. Fra medio 2016 begyndte han at komme i kirker. Han har fra [foråret] 2017 haft tilknytning til Indre Mission i [by]. Siden [sommeren] 2017 har han deltaget i bibelstudier i [en frikirke]. Han blev døbt [i efteråret] 2017. Han vil ikke kunne leve som kristen i Iran. I Iran ved kun hans mor og søster, at han er konverteret. Som desertør kan han ikke være på Facebook i eget navn. Han har fornyligt oprettet en profil i et andet navn. Der er ikke religiøse tekster på hans side. Ved en eventuel tilbagevenden til Iran vil han fortsat ønske at leve som en kristen, men det vil ikke være muligt. Flygtninge-nævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring vedrørende hans arbejde i Iran, og problemer i forbindelse hermed, til grund. Der henses herved til, at forklaringen er fremstået overbevisende og således, at ansøgeren har kunnet svare rimeligt på nævnets opklarende spørgsmål. Den omstændighed, at der kan påpeges enkelte mindre divergenser, kan ikke føre til en anden vurdering. Ansøgeren er, efter det oplyste, bundet af en femårig kontrakt, og mail [fra vinteren] 2018 fra Udlændingestyrelsen må forstås således, at straf for udeblivelse fra de væbnede styrker og fra ansættelse hos politiet er den samme og op til fængsel i tre år. Efter ansøgerens udeblivelse ledte myndighederne efter ham, ransagede hans bopæl og beslaglagde hans identitetspapirer samt forlangte efterfølgende skriftligt, at han meldte sig. Efter en samlet vurdering finder Flygtninge-nævnet herefter, at ansøgeren på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse af de iranske myndigheder. Spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren grundet sine handlinger i fængslet, skal udelukkes fra at få asyl, jf. flygtningekonventionens artikel 1F giver anledning til tvivl. Ansøgeren har ikke selv udøvet tortur mod indsatte i fængslet, men han har været klar over, at tortur regelmæssigt forekom, og han kan siges at have haft en vis rolle herved, idet han har transporteret fanger, som han måtte antage, kunne blive udsat for tortur. Det må lægges til grund, at ansøgeren ikke havde nogen underordnede og ikke traf nogen beslutninger samt alene foretog sig det, der blev ham pålagt af hans overordnede. Ansøgeren fik det psykisk meget dårligt, da han første gang så en fange kort efter, at denne var blevet udsat for et overgreb fra efterretningstjenestens side. Han blev syg, fik epilepsi og fik tvangs-

tanker samt vrangforestillinger. Han meldte sig derfor syg og forsøgte flere gange at blive forflyttet, så han ikke længere skulle arbejde i fængslet. Til sin overordnede turde han ikke sige, at han havde fået epilepsi, idet han frygtede, at man herefter ville antage, at han tog afstand fra det, der foregik i fængslet, og at han således ville blive betragtet som regimekritisk og dermed ville udsætte sig selv for risiko for tortur. Ansøgeren burde have handlet anderledes og hurtigere have ophørt med at arbejde i fængslet. Henset til den psykisk svækkede tilstand, som ansøgeren var kommet i, og til de tiltag, som han trods alt foretog, findes en samlet proportionalitetsafvejning at måtte føre til, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at udelukke ansøgeren fra at opnå asyl. Vedrørende det oplyste om konverteringen lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren, som forklaret, har befundet sig godt i kirken og i selskab med præster, samt at han har taget afstand fra den måde, religionen og kulturen i Iran har påvirket navnlig hans mor. Ansøgeren har i Flygtningenævnet kunne redegøre for indholdet af dele af biblen, men har ikke på overbevisende måde kunnet forklare nærmere om sin nye tro. Nævnet bemærker herved, at ansøgeren på spørgsmål herom til dels har svaret afglidende og flere gange ikke har svaret konkret på de stillede spørgsmål. Herefter, og i øvrigt efter en vurdering af ansøgerens oplysninger, kan nævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren reelt er konverteret til kristendommen. Efter det anførte om ansøgerens problemer i forbindelse med sit arbejde i fængslet meddeler Flygtningenævnet herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/10

Nævnet **stadfæstede i februar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra [by], Daraa, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter repressalier fra det syriske regime og Den Frie Syriske Hær, idet ansøgeren, som følge af sit tidligere arbejde, bliver anset som en forræder. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han i perioden fra 2004 til 2010 var ansat som administrativ medarbejder ved [...] i Damaskus. Han udførte administrative arbejdsopgaver, herunder besvarelse af telefoniske henvendelser. Han renskrev også forklaringer fra forhør, men han deltog ikke selv i forhør. I slutningen af 2010 blev ansøgeren klar over, at der foregik tortur i afdelingen. På det tidspunkt var der forbud mod at forlade afdelingen. Første gang han fik orlov, udeblev han fra arbejdet og gemte sig, fordi han ikke ønskede at arbejde der under disse omstændigheder. I [foråret] 2011 blev ansøgeren pågrebet i forbindelse med en generel aktion. Han blev identificeret og fængslet af de syriske myndigheder. Han blev herunder undergivet tortur. Ansøgeren blev tilbageholdt frem til 2014, hvor Den Frie Syriske Hær befriede alle fangerne i fængslet. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet for

Flygtningenævnet er, om ansøgeren skal udelukkes efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. Flygtningekonventionens art. 1 F (a) eller (b). Flygtningenævnet bemærker først, at de handlinger, der skal bedømmes under den foreliggende sag, ikke er af en sådan karakter, at Flygtningekonventionens art. 1 F (a) kan bringes i anvendelse. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har været ansat i den syriske sikkerhedstjeneste med rang af premierløjtnant. Han har gjort tjeneste i enheden [...], i Damaskus. Ansøgeren har afgivet divergerende forklaring om længden af ansættelsen, men har forklaret, at denne har været i fire til seks år. Ansøgeren har forklaret divergerende, om han selv har deltaget i afhøringer. Ansøgerens forklaringer for Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet om sit arbejde bærer præg af, at ansøgeren søger at lægge mere og mere afstand til afhøringsituationer. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren med den nævnte stilling og ansættelsesperiodens længde, sammenholdt med ansøgerens oprindelige forklaring om, at han har deltaget i afhøringer, dog uden at der er anvendt tortur under disse, at ansøgeren har deltaget i afhøringer, selvom han har fragået dette i sine senere forklaringer under behandlingen af sagen. Flygtningenævnet finder på denne baggrund og under henvisning til baggrundsoplysningerne om udbredt anvendelse af tortur i Syrien også på daværende tidspunkt sammenholdt med ansøgerens egen forklaring om, at selv børn i Syrien ved, at den syriske efterretningstjeneste anvender tortur, at ansøgeren, uanset om han selv må have deltaget heri, igennem flere år må have været bekendt med, at der foregik tortur også på hans tjenestested. Han har således fortsat sit arbejde i flere år med denne viden. Flygtningenævnet finder herefter, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse, som anført i Flygtningekonventionens art. 1 F (b), og at han derfor af denne grund udelukkes fra asyl i Danmark. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Syri/2018/9

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.12.2.6 nævnte afgørelse Iran/2018/357.

UNHCR har endvidere gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at “All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c),

which address acts of the most egregious nature such as “war crimes” or “crimes against humanity” or “acts contrary to the purposes and principles of the United Nations”. In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a “serious non political crime” covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c).”

EU-Domstolen har den 31. januar 2017 afsagt dom i sagen C-573/14 angående en anmodning om en præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d’État (Belgien) vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse. Artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 svarer i det væsentlige til flygtningekonventionens artikel 1 F (c), hvorefter konventionen ikke finder anvendelse på en person, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers [i det følgende FN] mål og grundsætninger. Domstolen udtalte blandt andet, at begrebet ”handling, der er i strid med [FN’s] mål og grundsætninger” i flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan fortolkes således, at det er begrænset til begåelse af terrorhandling, som nærmere defineret i Sikkerhedsrådets resolutioner (præmis 48) eller – så meget desto mindre – som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1, og derfor heller ikke således, at det kræves, at der foreligger en straffedom for en sådan handling (præmis 49).

EU-Domstolen udtalte videre, at anvendelsen af udelukkelsesgrunden i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan begrænses til de egentlige gerningsmænd til terrorhandling, men at den også kan udstrækkes til at omfatte personer, der giver sig af med rekruttering, organisering og transport af samt tilvejebringelse af udstyr til personer, der tager til en anden stat end den stat, hvor de har bopæl eller er statsborgere, i den hensigt at begå, organisere eller forberede terrorhandling (præmis 69). Af bestemmelsens stk. 2, litra c, sammenholdt med stk. 3 fremgår endvidere, at udelukkelsen i stk. 2, litra c, også finder anvendelse på personer, der har anstiftet til handling, der er i strid med FN’s mål og grundsætninger, eller som på anden måde har deltaget i sådanne handlinger. Anvendelsen af bestemmelserne sammenholdt med hinanden kræver ikke, at den omhandlede person har anstiftet til en terrorhandling eller på anden måde har deltaget i begåelsen af en sådan handling (præmis 70 sammenholdt med præmis 48). Deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter kan således omfatte et bredt spektrum af adfærd af varierende grovhed. Under disse omstændigheder kan den kompetente myn-

dighed i den berørte medlemsstat kun anvende artikel 12, stk. 2, litra c, efter i hvert enkelt tilfælde at have foretaget en vurdering af de nøjagtige faktiske omstændigheder, som den har kendskab til, med henblik på afgørelsen af, om der er tungtvejende grunde til at antage, at de handlinger, den pågældende har foretaget, er omfattet af udelukkelsesgrunden.

Domstolen udtalte endelig, at artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at handlinger, der udgør deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, som dem, indstævnte i hovedsagen var blevet dømt for at have begået, kan begrunde udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning, selv om det ikke er godtgjort, at den berørte person har begået, forsøgt at begå eller truet med at begå en terrorhandling som nærmere defineret i FN's Sikkerhedsråds resolutioner. Ved den individuelle vurdering af de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om der er tungtvejende grunde til at antage, at en person har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller har anstiftet eller på anden måde deltaget i sådanne handlinger, har den omstændighed, at denne person er blevet dømt ved retterne i en medlemsstat for deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, en særlig betydning, ligesom konstateringen af, at nævnte person var et ledende medlem af denne gruppe, uden at det er nødvendigt at godtgøre, at denne person selv har anstiftet eller på anden måde har deltaget i en terrorhandling.

For en mere udførlig gennemgang af dommen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 514ff.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv nr. 2004/83/EF af 29. april 2004 finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser. Der kan herved også henvises til afsnit 6.8.2 om EU-Domstolens dom i sagerne C-71/11 og C-99/11, som er indgået i grundlaget for en række af nævnets afgørelser vedrørende kristne konvertitter.

Det fremgår både af UNHCRs guidelines pkt. 24, baggrundsnoten pkt. 76-78 og af UNHCRs ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den

ene side forbyrdelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Om anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310f., nævnte afgørelse Afg/2012/30, samt til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 282ff. og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCRs håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter blandt andet artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrundet udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere truffe afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCRs guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279ff. nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

8.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

8.4.1 Anmeldelse af sager til SØIK

Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002 og ændrede den 1. januar 2013 navn til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK). SØIK varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med SØIK's arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet, og at forbryderne bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndig-

heden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SØIK, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af re-foulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt, og resultatet vil således, såfremt den pågældende ikke udrejser frivilligt, være et såkaldt tålt ophold.

8.4.2 Resultatet af SØIKs efterforskning

Når SØIK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SØIKs efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet på baggrund af resultatet af SØIKs efterforskning besluttede at genoptage og hjemvise en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 445f., nævnte afgørelse Afg/2014/37.

For en nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SØIK har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 118ff.

8.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre

udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195f., nævnte afgørelse Burma/2008/3.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra [by] Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel

af Taliban eller af den afghanske regering, idet han har fået undervisning på en koranskole drevet af Taliban, som han flygtede fra. Ansøgeren har til støtte for asylmotivet henvist til, at han har gået i koranskole i to år og fem måneder. I koranskolen lærte ansøgeren at læse om Koranen og Mohammads liv, ligesom han lærte om de islamiske regler og jihad. Under de sidste fem måneder på koranskolen var undervisningen i jihad mere intensiv. Ansøgeren var glad for at gå på koranskolen de første to år. Efter de to år, blev syv-otte elever valgt ud, herunder ansøgeren. Muftien bad dem blive efter undervisningen, hvor de blev taget til et andet rum. De pågældende fik herefter ekstra undervisning i jihad, herunder blev de vist film af soldater og fik våbentræning såvel som fysisk træning. Efter cirka tre måneders jihadtræning blev tre af eleverne taget med. De øvrige fik fortalt, at de pågældende skulle til deres permanente hjem. Ansøgeren forstod, at de skulle dø. Der kom nye elever til, og flere blev hentet. De fik at vide, at undervisningen var hemmelig, og ansøgeren fortalte ikke sin mor om undervisningen. På et tidspunkt fik ansøgeren vist en bombevest, som han også blev bedt om at prøve. Ansøgeren fortalte herefter sin mor, at han skulle være selvmordsbomber. Moren fortalte ansøgeren, at det var forkert, og at det var forbudt og ikke havde noget med islam at gøre. Hun var meget oprørt, hvorfor ansøgeren besluttede sig for ikke at komme i koranskolen mere. Efter en uges fravær i koranskolen modtog ansøgerens mor et brev, hvori ansøgeren blev påbudt at komme tilbage til undervisningen. Efter to til tre dage genoptog ansøgeren undervisningen, da han ikke turde andet. Han var kun på skolen en dag, hvorefter han igen udeblev i en uge. Herefter kom to personer fra koranskolen til hans bopæl. Herefter blev ansøgeren nødt til at starte igen. Ansøgeren fik på koranskolen at vide, at han skulle forberede sig, og at han skulle gennemføre missionen, ellers ville han blive slået ihjel. Efter en uge på koranskolen flygtede ansøgeren ud af landet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, idet nævnet lægger vægt på, at ansøgeren på flere centrale punkter og gennem i alt fem samtaler med Udlændingestyrelsen væsentligt har forklaret sammenhængende og konsistent, samt at han under nævnsmødet har fremtrådt overbevisende og troværdig. Enkelte forekommende divergenser ses at være af mindre betydning. Nævnet kan således lægge til grund, at ansøgeren er blevet sendt i koranskole af sine forældre, og at han efter to år i koranskolen og efter sin fars død, sammen med syv til otte andre drenge er blevet udtaget af personer, der viste sig at være fra Taliban, for at blive undervist særskilt i Jihad, og herunder er blevet forevist, hvordan man skiller og samler et gevær. Ansøgeren er endvidere blevet vist en selvmordsbombevest, som han har prøvet. Dette gjorde ansøgeren bange og førte til, at han udeblev fra koranskolen. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren er udeblevet fra koranskolen, efter at han fik at vide, at han skulle være selvmordsbomber. Familien er derpå blevet truet af Taliban, og ansøgeren er herefter udrejst sammen med sin familie. Nævnet finder herved, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sin hjemegn vil være i risiko for overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som myndighederne ikke kan forventes at beskytte ham

imod. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, ses ikke at være opfyldt. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren er profileret på en sådan måde i forhold til Taliban, at han ikke kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, idet han ved en tilbagevenden til Afghanistan fortsat må anses for at være i risiko for at blive rekrutteret af Taliban. Der henses endvidere til ansøgerens helbredstilstand, idet der henvises til, at ansøgeren ifølge lægejournal har været indlagt på grund af sine psykiske problemer, og at det fremgår af journalen, at der er usikkerhed om ansøgerens kognitive funktionsniveau. Det findes herefter ikke rimeligt at henvide ansøgeren til et andet opholdssted i Afghanistan, hvor han ikke længere har noget netværk. Flygtningenævnet finder i øvrigt ikke, at det beskrevne forløb giver anledning til at antage, at ansøgeren skal udelukkes fra at opnå opholdstilladelse på grund af, at han skulle have begået en alvorlig ikke politisk forbrydelse omfattet af flygtningekonventions artikel 1 F (b), jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Der lægges herved vægt på, at ansøgeren er udeblevet fra koranskole og derpå flygtet fra Afghanistan, da han fik besked om, at han skulle være selvmordsbomber. Nævnet finder heller ikke grundlag for at anse ansøgerens tilknytning til Taliban for at have haft en sådan karakter, at han udenfor Danmark har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter udlændingelovens § 22, § 23, eller § 24, jf. § 10, stk. 2, nr. 2. Nævnet finder således ikke, at der foreligger en overtrædelse af straffelovens § 114 c, stk. 3, og § 114 d, stk. 3, jf. i øvrigt straffelovens § 114 og § 114 a. Nævnet lægger i den forbindelse blandt andet vægt på, at ansøgeren er blevet sendt i koranskole af sine forældre, og at ansøgeren først sent i skoleforløbet er blevet klar over, at han skulle være selvmordsbomber, samt at han umiddelbart herefter er flygtet med sin familie. Ansøgeren kan herefter ikke udelukkes fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afgh/2018/148

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 422ff., nævnte afgørelse Afgh/2017/105, til den i formandskabets 25. beretning (2016), side 525f., nævnte afgørelse Syri/2016/57, til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 64f., nævnte afgørelse Ukra/2015/13, til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 518f., nævnte afgørelse Iran/2015/27, samt til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 87ff., nævnte afgørelse Libanon/2014/1.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 282ff., og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46, samt den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310f., nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse – i modsætning til det, der er tilfældet i sager, hvor udlændingen er dømt her i landet, og hvor domstolen tillige har taget stilling til, om en udvisning vil være særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26 – tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

Nævnet har ikke i beretningsperioden behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan der henvises til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 394ff., nævnte afgørelser Irak/2013/17, Tyrkiet/2013/5 og Som/2013/22.

8.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn. Efter § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Flygtningenævnet foretager i det lys en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises, bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 32, stk. 1, se nedenfor afsnit 8.7.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i Danmark i 1993 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring. Det fremgår af sagen, at ansøgeren ved dom afsagt af byretten i 2012 blev idømt ni års fængsel for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 237, jf. § 21 (drabsforsøg), ligesom ansøgeren blev pålagt indrejseforbud i Danmark for bestandigt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 5. Byrettens dom blev stadfæstet af landsretten i 2013. Ansøgeren indgav ansøgning om asyl i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks af trosretning fra [provins], Eritrea. Ansøgeren udrejste fra det nuværende Eritrea, da han var 21 år. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive tortureret og henrettet af myndighederne i Eritrea på grund af sit modsætningsforhold til disse. Han har endvidere henvist til, at han vil flygte fra Eritrea, såfremt han bliver indkaldt til nationaltjeneste. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han ikke har betalt 2 % skat til den eritreiske regering siden 1995, og at han som følge heraf er i modsætningsforhold til de eritreiske myndigheder. [...]. Ansøgeren har desuden oplyst, at han har skrevet regeringskritiske tekster på hjemmesider for oppositionen i Eritrea. Ansøgeren har herudover oplyst, at han siden 2011 har været medlem af en regeringskritisk gruppering ved navn [...] og på dennes facebookside fremsat regeringskritiske opdateringer. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han i 1996 i et brev er blevet truet på livet af sin broder, som er bosiddende i Eritrea, fordi ansøgeren ikke har sendt økonomisk støtte til sin familie i Eritrea. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis – således som det også blev tilkendegivet ved indledningen af mødet i Flygtningenævnet – at de af ansøgeren over for de danske udlændingemyndigheder fremlagte dokumenter, herunder avisudklip, artikler, rapporter, kopi af breve mv., indgår i sagen og således har været nævnet bekendt ved vurderingen af sagen. I lighed med Udlændingestyrelsen finder Flygtningenævnet, at det må lægges til grund, at ansøgeren er statsborger i Eritrea. Der er således ikke som hævdet af ansøgeren grundlag for at fastslå, at han er statsløs. Nævnet har herunder lagt vægt på, at det fremgår af Udenrigsministeriets notat af 21. december 2016, at en person, som blev født i den del af Etiopien, der senere blev til Eritrea, og som udrejste af denne del af landet før 1991, er eritreisk statsborger, hvis den pågældende stemte ved folkeafstemningen i 1993. Disse kriterier opfylder ansøgeren. Der er ikke grundlag for at fastslå, at ansøgeren har mistet sit eritreiske statsborgerskab som følge af, at han ikke har betalt en skat på 2 % til de eritreiske myndigheder i den periode, hvor han har opholdt sig i udlandet. Af de baggrundsoplysninger, som Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet har været i besiddelse af, fremgår det således ikke, at manglende betaling af denne skat medfører fortabelse af statsborgerskabet, jf. herved United States Department of States rapport af 3. marts 2017 (”2016 Country Report on Human Rights Practices – Eritrea”). Ansøgerens oplysninger om, at han i forbindelse med sin rejse til Eritrea i 2004 måtte søge visum for lovligt at kunne indrejse i landet, og oplysningerne om omstændighederne i forbindelse med ansøgerens

kontakt med Eritreas ambassade i Stockholm om pasudstedelse og de danske myndigheder om udstedelse af fremmedpas, kan ikke føre til en anden vurdering. I lighed med, hvad der er fastslået i Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2017, lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Eritrea vil være i risiko for indkaldelse til nationaltjeneste, og at han på dette grundlag er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, stk. 1. Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, der har indrejseforbud, jf. lovens § 32, stk. 1, i forbindelse med en udvisning efter lovens §§ 22-24 eller 25 ikke kan gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler for det. Ansøgeren blev ved [landsrettens] ankedom af [...] 2013 idømt ni års fængsel for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 237, jf. § 21 (drabsforsøg), og udvist med indrejseforbud for bestandigt, jf. udlændingelovens § 22, stk. 6. Ansøgeren har opholdt sig i Eritrea, indtil han var 21 år gammel, hvorefter han udrejste via Etiopien til Sudan. Han har opholdt sig i Danmark siden 1993 kun afbrudt af ferier og et fireugers ophold i Eritrea i 2004. Hans familiemæssige relationer i Danmark består af en herboende søster og dennes familie. Ansøgeren har desuden oplyst, at han har mange venner og bekendte i Danmark. Ansøgeren taler udover sit modersmål også flydende dansk. Han har haft løbende tilknytning til arbejdsmarkedet og udført frivilligt arbejde. Efter oplysningerne om den meget alvorlige karakter af den kriminalitet, der har ført til udvisning med indrejseforbud for bestandig, og hvorefter ansøgeren må betragtes som en fare for samfundet, sammenholdt med oplysningerne om ansøgerens personlige forhold, finder Flygtningenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som taler for, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. En udelukkelse fra opholdstilladelse vurderes herunder ikke at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Erit/2018/7

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 522ff., nævnte afgørelser Iran/2015/21 og Ugan/2015/4.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Nævnet har ikke i beretningsperioden meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 525f., nævnte afgørelse Rusl/2015/53.

8.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker til udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 8.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolute refolementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, se nærmere afsnit 8.6.

Som anført ovenfor i afsnit 8.6 skal en udlænding udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Hvis udvisning er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 1. Er en udvist udlænding efter straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten, der ophæver udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. § 50 a, stk. 2. Der henvises vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har behandlet spørgsmål om udsendelse, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, uanset at anklagemyndigheden i medfør af § 50 a, stk. 2, havde indbragt spørgsmålet om ophævelse af udvisning for retten, den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 429f., nævnte afgørelse Kosovo/2017/2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagen vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom byrettens kendelse om, at klagerens udvisning skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2, var kært til landsretten, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 532ff., nævnte afgørelse Syri/2015/61.

Der kan endvidere henvises til to afgørelser i 2010, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, og hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da

nævnet skulle behandle sagen. Se herfor de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352ff., nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabets 21. beretning (2012), side 327f., nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31 – ophævede bestemmelsen om udvisning i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 462f., nævnte afgørelse Irak/2014/12, hvor nævnet hjemviste sagen, idet nævnet fandt, at behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kunne udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, måtte afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen skulle opretholdes.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har Flygtningenævnet afgjort 26 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I 12 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1991. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 1991 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens daværende § 7, stk. 2. Opholdstilladelsen blev i 1996 gjort tidsbegrænset. Ved dom afsagt af byretten i 2016 blev klageren idømt fængsel i to år efter straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 3, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, jf. bilag 1, liste A, nr. 3, til dels jf. straffelovens

§ 21. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 2 og nr. 4, og § 32, stk. 2. Byrettens dom, herunder bestemmelsen om udvisning, blev stadfæstet af landsretten i 2017. **Flygtninge­ nævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er shia-muslim af trosretning fra Bagdad, Irak. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren flygtede fra Irak i 1991 som følge af klagerens desertering fra Folkehæren og efterfølgende modstandskamp for en shiitisk modstandsbevægelse. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sunni- eller shia-muslimer, idet han er tidligere narkoman, og som følge heraf bliver betragtet som værende vantrø og uden værdi. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han formoder, at hans bror, som opholder sig i Sverige, har fortalt om hans narkotikamisbrug til personer i Irak. Klageren har endvidere henvist til, at han som shia-muslim frygter ISIL og den generelle sikkerhedssituation i Irak. Klageren har endelig henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af børnene til den militante leder [A], idet klagerens bror har været aktiv for en rivaliserende shia-muslimsk milits og i denne forbindelse var skyld i, at en af [A’s] sønner blev fængslet. Klageren har til støtte herfor oplyst, at [A] i starten af 1990’erne blev leder for en milits ved navn [...], der havde til formål at uddrive shia-muslimer fra bydelen. [A] boede over for klagerens families bopæl i Irak. Klagerens bror, [B], sluttede sig til en rivaliserende shia-muslimsk milits ved navn [...] i 2008. Klagerens bror afslørede, at en ejendom tilhørende [A] blev brugt til produktion af bomber, og klagerens bror var på den måde skyld i, at [A’s] søn blev fængslet for bombeproduktion. [A] er i dag gammel, hvorfor han ikke længere udgør nogen risiko for klageren, men hans sønner har svoret blodhævn over klagerens familie. Klagerens bror flygtede til Ungarn i 2008, hvor han fik asyl, men brorens ven, [C], blev slået ihjel i forbindelse med en afhøring om, hvor klagerens familie opholdt sig. Flygtninge­ nævnet finder, at klageren ikke kan anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at der ikke er grund til at antage, at klageren ved en udsendelse til Irak vil være i reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke personligt har nogen konflikter med myndigheder, privatpersoner eller grupperinger i Irak. Flygtninge­ nævnet kan således ikke lægge klagerens forklaring om, at han risikerer asylbegrundende forfølgelse fra børnene til den militante leder [A] til grund. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at klageren først har forklaret om denne påståede konflikt i forbindelse med nævnsbehandlingen, ligesom forklaringen forekommer konstrueret. Selv hvis klagerens forklaring om brorens konflikt med den militante leder [A] lægges til grund, finder Flygtninge­ nævnet, at klageren ikke herved har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7,

stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har været i Irak siden 1991, at konflikten foregik i 2008 og må anses for afsluttet, og at det beror på klagerens egen formodning, at han som følge heraf vil blive efterstræbt. Nævnet finder på den baggrund ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på at indhente oplysninger fra klagerens søskendes asylsager i Ungarn henholdsvis Holland. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at det beror på klagerens egen formodning, at ukendte personer i Irak skulle have kendskab til hans tidligere stofmisbrug, og at han som følge heraf er i risiko for at blive slået ihjel af sunni- eller shia-muslimer. Det forhold, at klageren udrejste i 1991, fordi han frygtede de irakiske myndigheder under Saddam Husseins styre kan ikke føre til en ændret vurdering, henset til det skete regimeskifte i 2003. Klagerens frygt for ISIL kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på ISILs begrænsede tilstedeværelse i Irak, og at det alene beror på klagerens egen formodning, at ISIL vil efterstræbe ham. Derudover finder Flygtningenævnet, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Irak, herunder for shia-muslimer, ikke er af en sådan karakter, at der er en reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Endelig finder nævnet, at klagerens helbredsmæssige forhold, herunder forbrug af Metadon, ikke kan føre til, at klageren får konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, ikke er til hinder for klagerens udsendelse til Irak. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2018/57

Nævnet **stadfæstede i juni 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i vinteren 2013 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7, stk. 2. Klageren er af byretten i 2016 blevet idømt betinget fængsel i 40 dage for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1. Landsretten stadfæstede i 2017 byrettens dom med den ændring, at straffen blev gjort ubetinget. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i fire år. Klageren er ved dom afsagt af byretten i 2017 blevet idømt fængsel i to år og seks måneder for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, nr. 1, og § 225, jf. § 216, stk. 1, nr. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 26, stk. 2. Landsretten stadfæstede i 2017 byrettens dom. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren tilhører hovedklanen Darood, subklanen [...], underklanen [...], og er sunni-muslim fra Beled Hawo, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter,

at han vil blive tvangshvervet til al-Shabaab, idet han tidligere er blevet forsøgt tvangshvervet. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han er blevet opsøgt af medlemmer fra al-Shabaab tre gange forud for sin udrejse af Somalia i efteråret 2012. Klageren blev opsøgt første gang i foråret 2012, da en dreng afleverede et brev til klageren, der handlede om, at han skulle tilslutte sig al-Shabaab. Efterfølgende blev klageren opsøgt af medlemmer fra al-Shabaab, der kidnappede klageren. Klageren tilbragte omkring to til tre måneder i al-Shabaabs varetægt, før det lykkedes ham at flygte. Flygtningenævnet finder – som Udlændingestyrelsen – at klagerens forklaring om sin individuelle konflikt med al-Shabaab ikke længere kan lægges til grund, idet forklaringen herom er uoverensstemmende, udbyggende og åbenbart utroværdig. Klageren har således forklaret uoverensstemmende om flere helt centrale forhold af betydning for hans oprindelige asylgrundlag, herunder om den kontakt der har været mellem ham og personer fra al-Shabaab. Under asylsamtalen [i slutningen af] 2012 har klageren oplyst bl.a., at han blev opsøgt af to medlemmer fra al-Shabaab, mens han under § 31-samtalen [i starten af] 2018 har forklaret, at han blev opsøgt af en 12-årig dreng, der overbragte ham et brev. Under asylsamtalen i 2012 har klageren tillige oplyst, at han alene blev opsøgt personligt to gange, og at den tredje henvendelse til ham fra al-Shabaab kom i form af et trusselsbrev. Til § 31-samtalen i 2018 kom klageren med skiftende forklaringer omkring hændelsesforløbet, men endte med at oplyse, at han blev opsøgt personligt tre gange og som noget helt nyt, at han i forbindelse med den tredje henvendelse blev kidnappet af al-Shabaab og frihedsberøvet i to til tre måneder. Den seneste oplysning fra klageren om kidnappingen er ikke overensstemmende med, at klageren under asylsamtalen i 2012 oplyste, at han ikke blev opsøgt af medlemmer af al-Shabaab efter modtagelsen af trusselsbrevet, og at der ikke var en bestemt hændelse, der førte til hans udrejse. Hertil kommer, at klageren tillige har forklaret uoverensstemmende om, hvorvidt han også havde en konflikt med Ehelow Sunna, idet han under asylsamtalen i 2012 oplyste, at han var blevet opsøgt af en person fra denne gruppe, og at han ved en tilbagevendende frygtede at blive udsat for overgreb fra Ehelow Sunna. Under § 31-samtalen og for nævnet har klageren imidlertid oplyst, at han ikke har nogen konflikt med Ehelow Sunna, og at han aldrig skulle have forklaret om en sådan konflikt. Nævnet finder allerede på denne baggrund at måtte forkaste klagerens forklaring om sine individuelle konflikter i Somalia. Tilbage står herefter at vurdere, om der på baggrund af de generelle sikkerhedsmæssige forhold i f.eks. Mogadishu, hvor klageren efter sine seneste oplysninger tog ophold forud for sin udrejse, er grundlag for at unnlade udsendelse af klageren, jf. udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet har på baggrund af baggrundsoplysningerne om de nuværende forhold i Mogadishu i flere afgørelser udtalt, at den generelle vold i Mogadishu ikke har nået et niveau, der indebærer, at enhver, der vender tilbage til byen, vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Forholdene i Mogadishu er, selvom de fortsat er skrøbelige og uforudsigelige, forbedret, og ændringerne findes ikke at være

af helt midlertidig karakter. Efter en samlet vurdering af de foreliggende aktuelle baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet således, at en udsendelse af klageren til Mogadishu ikke vil udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Soma/2018/41

I 11 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som klageren var blevet fundet skyldig i, indebar, at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en statsløs kurder fra Syrien. Indrejst i 2008. Det fremgår af sagen, at Udlændingetjenesten i 2010 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved dom afsagt af byretten i 2013 blev klageren dømt til at undergive sig ambulans psykiatrisk behandling ved psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen uden fastsat længstetid for overtrædelse af straffelovens § 244 og § 266. Klageren blev endvidere betinget udvist af Danmark med en prøvetid på to år efter udlændingelovens § 24 b, stk. 1. I 2015 blev dommens foranstaltninger ophævet. Ved byrettens dom i 2017 blev klageren idømt fængsel i ti måneder for overtrædelse af straffelovens § 232, jf. § 21, § 225, jf. § 216, stk. 1, nr. 1 og 2, § 210, stk. 3, jf. stk. 1, § 244, jf. § 247, stk. 1, og § 266. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med et indrejseforbud i seks år efter udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, jf. § 26, stk. 2, jf. § 32, stk. 2, nr. 2. Ved anke i 2017 stadfæstede landsretten byrettens dom fra 2017 med den ændring, at landsretten ikke fandt grundlag for at citere straffelovens § 216, stk. 1, nr. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. [I vinteren] 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3, og at udlændingelovens § 31 er til hinder for, at den pågældende kan udsendes til Syrien, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, stk. 1. Udlændingestyrelsen har i samme afgørelse herefter vurderet, at der ikke foreligger særlige grunde, som taler for, at klageren skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Klageren er statsløs kurder (Ajanib) fra [by], Syrien. Klageren har oplyst, at han er konverteret til kristendommen under sit fængselsophold i [by i Danmark]. Klageren har arbejdet for og sympatiseret med [partiet X] i Syrien, og har i perioden fra 2010 til 2016 været medlem af [partiet Y] i Danmark. Klageren har som asylmotiv oprindeligt henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter for sit liv, fordi han har arbejdet som kurér for [partiet X]. Klageren har til støtte for sit oprindelige asylmotiv oplyst, at han i begyndelsen af 2007 via sin ven [A] blev opfordret til at være politisk aktiv i [partiet

X] med at udbringe politisk materiale, som han fik overleveret af [A]. Han uddelte materiale på sin motorcykel ca. hver to til tre måned, hvor han kørte til forskellige landsbyer. I [vinteren] 2008 blev klageren anholdt og fængslet af den syriske sikkerhedstjeneste, efter at de havde opsøgt ham på bopælen og i forbindelse med en ransagning havde fundet nogle kuverter med politisk materiale, som klageren senere samme aften skulle have delt ud. Under fængselsopholdet i [by] blev klageren udsat for tortur og andre fysiske overgreb. Efter omkring fire og en halv måned blev klageren løsladt, idet hans far betalte myndighederne bestikkelse. Efter sin løsladelse fik klageren at vide, at partiet ikke længere ønskede at bruge ham som kurér, og [A] begyndte selv at uddele materiale på ansøgerens motorcykel. En dag, klageren ikke var hjemme, blev han telefonisk kontaktet af [B], der var ejer af forretningen ved siden af ansøgerens værksted. [B] var ven med [A] og fortalte, at [A] var blevet anholdt, og at myndighederne stod udenfor ansøgerens butik. Ansøgeren vidste, at der på værkstedet lå tre breve, som [A] havde efterladt, da han lånte klagerens motorcykel, og klageren skjulte sig derfor i 14 dage hos en bekendt, hvorefter han udrejste fra Syrien. Klageren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at han vil blive slået ihjel af de syriske myndigheder, fordi han har udtalt sig kritisk om det syriske regime på en videooptagelse, som han har fået offentliggjort på [en TV-kanal's] hjemmeside for ca. seks år siden. På videoen, der blev optaget i forbindelse med en demonstration i Danmark, udtalte han sig kritisk i forhold til Bashar al-Asaad. Klageren har endvidere til støtte for den del af asylmotivet oplyst, at han i perioden fra omkring 2010 til 2016 har været medlem af [partiet Y] i Danmark. Klageren har som asylmotiv videre henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin tidligere ægtefælles familie, fordi hans tidligere ægtefælle har beskyldt ham for [de forhold, han er dømt for i Danmark]. Klageren frygter også sin egen familie, fordi han og hans ægtefælle stammer fra den samme familie. Klageren har også anført, at han frygter, at han vil blive slået ihjel af familiemedlemmer eller personer med forbindelse til en mand ved navn [C] og dennes ægtefælle, [D], fordi det er dem, der har fået klagerens ægtefælle til at beskyldte ham for de forhold, som han er blevet dømt for i Danmark. Under sit ophold i Danmark har en mand ved navn [C] fortalt klageren, at han vil få smidt klageren ud af Danmark, hvis klageren skulle fortælle nogen, at [C] er menneskesmugler. Klageren har til støtte for denne del af asylmotivet henvist til, at han på et tidspunkt har påpeget, at [C] har stjålet penge fra [partiet Y] i Danmark. Klageren mener, at [C] og hans ægtefælle, [D], er årsagen til, at klagerens tidligere ægtefælle og børn har forladt klageren og beskyldt klageren for de forhold, som han er blevet dømt for i Danmark. Under et retsmøde i forbindelse med en straffesag mod klageren, har klagerens tidligere ægtefælle oplyst, at klageren fortjener at blive slået ihjel. Klageren har endvidere fået at vide, at hans ægtefælles familie i Syrien har fremsat trusler mod klageren i anledning af, at familien ser ham ansvarlig for de forhold, som han er dømt for i Danmark. Klageren har videre som asylmotiv henvist til, at han frygter, at han vil blive udsat for repres-

salier, fordi han er konverteret til kristendommen. Til støtte herfor har klageren anført, at han under sit fængselsophold i [en by i Danmark] i 2017 fik interesse for kristendommen. Herefter har klageren gået i kirke med jævne mellemrum, og han betragter i dag sig selv som kristen. Klageren blev døbt i [E] Kirke [i foråret] 2018. Endelig har klageren som asylmotiv anført, at han frygter, at han vil blive rekrutteret til militærtjeneste i Syrien, ligesom han endvidere frygter de generelle forhold for kurdere i Syrien. Indledningsvis skal Flygtningenævnet bemærke, at nævnet ved vurderingen af klagerens forklaring har tillagt det betydning, at hændelserne, der førte til udrejsen fra Syrien, fandt sted for knap 10 år siden, ligesom nævnet har lagt vægt på, at klageren under nævnsmødet har fremtrådt psykisk påfaldende og tidligere har været idømt en behandlingsdom, ligesom han ved mentalundersøgelsen fra [2010] er fundet lidende af en moderat post-traumatisk belastningsreaktion. Dette findes imidlertid ikke at kunne forklare de mange divergenser om helt centrale forhold i relation til klagerens asylmotiver. Flygtninge­nævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund, idet forklaringen har været divergerende på en lang række punkter. Klageren har oprindeligt forklaret, at han var aktiv med uddeling af materiale for [partiet X], hvorimod han til den første § 31 samtale [i begyndelsen af vinteren] 2017 forklarede, at han ikke huskede noget som helst om de omstændigheder, der førte til flugten, mens han til § 31 gensamtalen [i vinteren] 2018 forklarede, at han ikke kunne huske, hvilket parti han uddelte løbesedler for, hvilken forklaring han indledningsvis har gentaget under nævns­mødet. Endelig har han i samtalen med advokaten forud for nævns­mødet på ny forklaret, at han udførte aktiviteterne for [partiet X]. Oprindeligt har klageren forklaret, at det var vennen [A], der gav ham løbesedlerne, hvorimod han til § 31 gensamtalen [i vin­teren] 2018 først forklarede, at det var to af hans venner, som han ikke huskede navnene på, og dernæst senere i samme samtale, at det var [A]. I den oprindelige asylsamtale forklarede klageren, at han uddelte materiale alene, hvorimod han i § 31 gensamtalen [i vinteren] 2018 forklarede, at uddelingen foregik sammen med [B] og [A]. Klageren har videre oprindeligt forklaret, at han blev anholdt og tilbageholdt af myndighederne en enkelt gang af fire og en halv måneds varighed fra [vinteren] 2008, mens han til § 31 gensamtalen [i vinteren] 2018 har forklaret, at han har været anholdt to gange – den ene gang i tre måneder og den anden gang i en måned ca. 20 dage før udrejsen. Under nævns­mødet har klageren gentaget, at der var tale om to tilbageholdelser, og at den første varede to måneder og ti dage, og at den anden varede en måned. Klageren har under nævns­mødet endvidere forklaret udbyggende med hensyn til, at den sidste løsladelse var betinget af, at han lovede at samarbejde med myndighederne, og at han blev pålagt meldepligt hver 10. dag. Klageren forklarede endvidere i den oprindelige asyl­ sag, at det var [A's] ven [B], der gav ham besked om, at myndighederne stod udenfor klagerens butik. Klageren har derimod til § 31 gensamtalen [i vinteren] 2018, forklaret, at det var vennen, [E], der er identisk med [A], der fortalte ham, at myndighederne var på vej til hans bopæl, og at det også var fra ham, klageren fik at vide, at myndighederne

fundt løbesedler i forretningen. Endelig har klageren under nævnsmødet forklaret divergerende i forhold til, hvad han tidligere har forklaret, om tidspunktet for anholdelsen af [A], idet han har forklaret, at denne først fandt sted, efter at han var udrejst, hvorimod han tidligere har forklaret, at anholdelsen var den begivenhed, der udløste hans flugt. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at klageren med henvisning til det oprindelige asylmotiv har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien risikerer forfølgelse eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Klagerens forklaring om det videoklip, der skulle være offentliggjort på [TV-kanal], har været meget upræcis både med hensyn til, hvordan det skulle være blevet offentliggjort, hvad han sagde, om hans navn blev offentliggjort i forbindelse hermed, ligesom forklaringen har været divergerende med hensyn til, om det blev optaget i ansøgerens hjem eller i forbindelse med en demonstration i Danmark, hvorfor nævnet ikke kan lægge klagerens forklaring om videoklipet til grund. Selvom nævnet måtte lægge forklaringen til grund bemærkes, at dette ikke kan føre til, at klageren får asyl, idet der er tale om et enkeltstående videoklip, der skulle være offentliggjort for seks til syv år siden, at klageren ikke selv har været i stand til at finde videoen på nettet, og da nævnet, som anført ovenfor, ikke kan lægge til grund, at han har været profileret i forhold til de syriske myndigheder. Klageren har heller ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for at blive tvangshvervet til militærtjeneste. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren er 42 år gammel og aldrig har aftjent militærtjeneste i Syrien. Klageren er endvidere statsløs Ajanib kurder fra Syrien, og det fremgår af baggrundsoplysningerne, at kun Ajanib kurdere, der har erhvervet statsborgerskab, indkaldes til militærtjeneste. Nævnet skal videre bemærke, at den omstændighed, at klageren er kurder, ikke i sig selv kan begrunde asyl. Efter klagerens egen forklaring lægger nævnet til grund, at hans egen familie fortsat støtter ham, herunder ved at sende ham penge, og at familien har givet udtryk for, at de mener, at dommen over klageren er et udtryk for et komplot fra ekshustruens side. Det er derfor ikke sandsynliggjort, at klagerens egen familie vil hævne sig på ham som følge af dommen. Ansøgerens forklaring om trusler fra hans ekshustrus og hendes families side har været upræcis og divergerende med hensyn til, om der er fremsat trusler eller ej, ligesom han har forklaret udbyggende om, at ekshustruen skulle have truet med at få folk fra [partiet Y] til at slå ham ihjel, hvis han vender tilbage til Syrien. Det bemærkes videre, at klageren har forklaret upræcist med hensyn til, hvornår og i hvilken sammenhæng truslerne skulle være fremsat, og om [A], der skulle stå bag hustruens falske anmeldelse, er tilknyttet [partiet Y] eller er officer i den syriske hær. Det bemærkes videre, at klageren har forklaret, at han hverken har hørt fra sin ekshustru eller hendes familie siden løsladelsen [i vinteren] 2018. Det er derfor ikke sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for hævn på grund af dommen, [som han er idømt i Danmark]. Om klagerens konversion skal nævnet indledningsvis bemærke, at klageren har opholdt sig i Danmark siden 2008, og at det først var i forbindelse med afsoningen af dommen fra 2017, hvor han blev udvist,

at han angiver at have fattet interesse for kristendommen. Klageren har haft svært ved at redegøre for sin kristne overbevisning og de overvejelser, der har ført til, at han har valgt at frasige sig sin muslimske tro, ligesom han har udvist et særdeles begrænset kendskab til kristendommen, idet han blandt andet ikke er bekendt med kristne højtider, navnet på den hellige bog indenfor kristendommen, begrebet altergang, eller at det var Moses og ikke Jesus, der delte havet i to dele. Nævnet kan herefter ikke lægge til grund, at klagerens konversion er reel og et udtryk for en reel indre overbevisning om at ville leve som kristen. Flygtningenævnet finder derimod i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3, idet klageren kommer fra områder i Syrien, hvor der foregår væbnede kampe, hvor der sker angreb mod civile, eller hvor der for nyligt har fundet sådanne handlinger sted, og at han derfor ved en tilbagevenden til hjemlandet aktuelt må anses for at være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af EMRK artikel 3. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen herefter, at udlændingelovens § 31, stk. 1, er til hinder for tvangsmæssigt at udsende klageren til Syrien. I henhold til udlændingelovens § 49 a, skal en afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter blandt andet §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, med mindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Efter en samlet afvejning af forholdene i sagen tiltræder Flygtningenævnet, at der ikke foreligger særlige grunde, som taler for, at klageren skal gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt., idet nævnet herved har lagt vægt på, at klageren to gange er dømt for personfarlig kriminalitet i form af vold og trusler, og idet den seneste dom tillige omfattede overtrædelse af straffelovens § 232, jf. § 21, § 225, jf. § 216, stk. 1, nr. 1, § 210, stk. 3, jf. stk. 1, hvorfor klageren blev idømt fængsel i ti måneder. Nævnet har på samme måde som Udlændingestyrelsen lagt vægt på omfanget, karakteren og grovheden af kriminaliteten sammenholdt med, at klageren er fraskilt og bor alene og ikke længere har kontakt til sin herboende familie. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3, og at han i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. er udelukket fra, at blive meddelt opholdstilladelse, samt endelig at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse af klageren.” Syri/2018/34

I tre sager fandt Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt i de pågældende tilfælde ikke, at klageren, efter en samlet vurdering af den begåede kriminalitet og de konkrete omstændigheder, kunne anses som en fare for samfundet, jf. flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, hvorefter nævnet ikke fandt grundlag for at udelukke klageren efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Som eksempler kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juli 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i starten af 2017 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved dom afsagt af byretten i 2017 blev klageren idømt betinget fængsel i 50 dage for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år efter udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. § 26, stk. 2, jr. § 32, stk. 3. Ved ankedom afsagt af landsretten i 2017 blev byrettens dom stadfæstet med den ændring, at straffen blev forhøjet til fængsel i tre måneder, som blev gjort ubetinget. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning fra Iran. Klageren er født i al-Tash lejren i Irak. Klageren har sympatiseret med Kurdish Democratic Party-Iran i perioden 2005 til 2015. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran, frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, idet han kommer fra en familie, der har været politisk aktiv. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at hans farfar var involveret i KDPI’s arbejde og hjalp peshmergaer økonomisk og med mad. I 1979 flygtede ansøgerens farfar til Irak, fordi hans aktiviteter for KDPI blev opdaget af de iranske myndigheder. Ansøgerens farfar var aktiv i KDPI frem til sin død i 2018. Ansøgerens far har også været involveret i KDPI’s arbejde, idet han er medlem af KDPI’s komité i [by i Irak], hvortil han blev genvalgt i 2014. Ansøgerens mor er også medlem af KDPI, ligesom hun støtter partiet økonomisk. Ansøgerens farbrødre [F], [J], [K] er alle medlemmer af KDPI. Ansøgeren har som barn hjulpet sin far med at uddele aviser for KDPI. Da ansøgeren blev 18 år, begyndte han at deltage i KDPI’s mærkedage og hjælpe sin far med at afvikle møder. Flygtninge-nævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod udsendelse til et sådant land. Flygtninge-nævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for tvangsmæssigt at udsende klageren til Iran. I henhold til udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., skal en afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter blandt andet §§22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, med mindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Afvejningen skal for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den

pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse. **Flygtningesnævnets flertal** bemærker, at klageren har været i Danmark i knap to og et halvt år og har deltaget i danskundervisning, uden at der er fremlagt dokumentation herfor, men at klageren i forbindelse med nævnsmødet har demonstreret, at han i et vist omfang forstår og kan gøre sig forståelig på dansk. Klageren er dømt for et forhold vedrørende overtrædelse af straffelovens § 245, og nævnet finder herved, at der er tale om en særlig farlig forbrydelse. Klageren er efter det oplyste ikke tidligere straffet. Nævnets flertal skal videre bemærke, at det fremgår af landsrettens dom, at landsretten i formildende retning har lagt vægt på, at der havde været et forudgående forløb, hvor forurettede var årsag til den første tumult, og at det var forurettede, der startede voldsudøvelsen og havde et jernrør, som han på et tidspunkt kastede med. Nævnets flertal finder herefter ikke, at klageren under disse omstændigheder kan betragtes som en fare for samfundet. På trods af, at klageren kun i begrænset omfang har opnået tilknytning til det danske samfund, finder flertallet herefter, at proportionalitetsafvejningen i overensstemmelse med flygtningekonventionen fører til, at der foreligger sådanne særlige grunde, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at klageren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningesnævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2018/222

Nævnet meddelte i **oktober 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2015. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2015 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved dom afsagt af byretten i 2017 blev klageren idømt fængsel i tre måneder for vold og trusler, jf. straffelovens §§ 244 og 266. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 3. Ved anke dom afsagt af landsretten i 2017 blev byrettens dom stadfæstet. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, men den bortfaldt ved [landsrettens] anke dom [i] 2017, idet klageren blev udvist. Der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk tigrinya og ortodoks kristen af trosretning fra [landsby], Eritrea. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive henrettet eller fængslet af myndighederne, idet han er udrejst illegalt. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter, at myndighederne vil tvinge ham til at aftjene militærtjeneste. Flygtningesnævnet meddelte [i] 2015 klageren op-

holdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at klageren fortsat er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det skal herefter vurderes, om klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 10, stk. 3, at afvejningen af, hvorvidt klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at den kriminalitet, som klageren har begået, og som han er straffet for efter straffelovens § 244 og § 266, ikke efter sin karakter er af en sådan grovhed, at den kan betegnes som en særlig farlig forbrydelse, som indebærer, at han kan betragtes som en fare for samfundet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på den udmålte strafs længde og på, at den begåede vold og de fremsatte trusler havde sit udspring i en uoverensstemmelse mellem klageren og forurettede, og at uoverensstemmelsen også førte til, at forurettede slog klageren i hovedet med en tallerken, så han bagefter måtte sys. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at klageren ikke kan udelukkes fra asyl i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Erit/2018/4

8.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1. En sådan afgørelse anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. herved udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. og 4. pkt.

Nævnet har i beretningsperioden behandlet to sager i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b. I de pågældende sager fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at klageren ikke ville blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31 ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. Flygtningenævnet fandt i september 2012, at udlændingelovens § 31, stk. 1, var til hinder for udsendelse af klageren, som isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at klageren var udelukket fra beskyttelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens art. 1 F (a). Afgørelsen fra 2012 er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 301f. Ved dom afsagt af byretten i 2014 blev klageren fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, og dømt til anbringelse på psykiatrisk afdeling. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år efter udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra [by], Kunduz-provinsen, Afghanistan. Klageren har været medlem og aktiv for Hezb-e Islami fra 1984 til 2001. For Flygtningenævnet har klageren nedlagt påstand om, at sagen skal hjemvises til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling, subsidiært at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og mere subsidiært at klageren ikke må udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Afghanistan. Klageren har til støtte for sin principale påstand om hjemvisning anført bl.a., at han, der ved dom er blevet udvist af Danmark, og som nu er idømt en anbringelsesdom, efter udlændingelovens § 50 a har et retskrav på ved eventuel udskrivning at få prøvet ved domstolene, om hans helbredelsesmæssige tilstand taler afgørende imod, at udsendelse kan finde sted. Det må derfor være mest hensigtsmæssigt, at Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt klager kan udsendes efter § 31, jf. § 49 b, ligger tættest på det tidspunkt, hvor spørgsmålet om udsendelse måtte blive aktuelt, og hvor det samtidig kan blive afklaret, om § 50 a eller § 50 måtte føre til en ophævelse af udvisningen. Situationen i Afghanistan kan nå at ændre sig mange gange, inden udsendelse måtte blive mulig, og en for tidlig truffet

afgørelse om udsendelse kan meget vel nødvendiggøre en senere genoptagelsesbegæring. Klageren har vedrørende sine subsidiære påstande henvist til, at han fortsat ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af hans medlemskab af Hezb-e Islami i perioden fra 1984 til 2001, og som følge af den episode der fandt sted i 1994. I 1994 lå han indlagt på en klinik på et tidspunkt, hvor der uden for klinikken opstod en konfrontation mellem hans vagter fra Hezb-e Islami og en gruppe fra Jemiat-e Islami. Konfrontationen endte med en skudveksling, hvor flere personer fra Jemiat-e Islami blev slået ihjel. Klageren fik efterfølgende skylden herfor. Omkring et år senere blev klageren anholdt på sin bopæl. Han blev afhørt og udsat for fysiske overgreb af efterretningstjenesten. Klageren blev løsladt mod betaling af bestikkelse og udrejste herefter til Pakistan. I 2002 vendte klageren tilbage til Afghanistan og tog ophold hos sin svigerfar, hvorefter Jemiat-e Islami forsøgte at presse klagerens svigerfar til at udlevere klageren. Efter omkring tre måneder i Afghanistan udrejste klageren til Iran. Den fredsftale, der i september 2016 er indgået mellem den afghanske regering og Hezb-e Islami, ændrer ikke på, at der fortsat kan forekomme spændinger mellem tidligere medlemmer af Hezb-e Islami og medlemmer af Jemiat-e Islami, ligesom klageren konkret frygter overgreb i form af hævndrab fra slægtninge til de personer fra Jemiat-e Islami, der i sin tid mistænkte klageren for at have dræbt deres familiemedlemmer. En sådan hævndrabsforpligtelse forældes ikke. Klageren har desuden anført, at Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager har standset en indledt efterforskning mod klageren, og at hans medlemskab af Hezb-e Islami og tidligere deltagelse i kamphandlinger herefter ikke giver et tilstrækkeligt grundlag for en alvorlig antagelse af, at han skulle have begået handlinger omfattet af flygtningekonventionens art. 1 F, litra a. Dette understøttes tillige af, at der er indgået en fredsftale og amnestiordning, der har ført til, at organisationens topledere er blevet fjernet fra FN's sanktionsliste. Flygtningeævnet bemærker, at nævnet ikke finder grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling, således at Udlændingestyrelsens stillingtagen i sagen bl.a. skal afvente eventuelle kendelser vedrørende udlændingelovens § 50 a eller § 50 i anledning af den udvisningsdom, som klageren er blevet idømt. Klageren blev ved Flygtningeævnets afgørelse af 13. september 2012 meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet nævnet fandt, at klageren – hvis asylmotiv isoleret set blev anset for omfattet af § 7, stk. 2, – under sit virke for Hezb-e Islami i Afghanistan havde begået forbrydelser omfattet af flygtningekonventionens art. 1 F, litra a (forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden), jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Det blev ved afgørelsen samtidig bestemt, at klageren i medfør af udlændingelovens § 31, stk. 1, imidlertid ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Afghanistan, idet han i Afghanistan risikerede dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det følger af udlændingelovens § 32 b, at en afgø-

relse efter § 31 om, at en udlænding ikke kan udsendes af landet, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det fremgår af baggrundsoplysninger om situationen i Afghanistan bl.a., at der i september 2016 er indgået en fredsaftale mellem Hezb-e Islami og den afghanske regering. Det hedder om denne fredsaftale nærmere i rapporten: ”Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction, Quaterly report on US reconstruction efforts (1 January – 31 March 2017)” af 30. april 2017, bl.a. følgende: “In September 2016, the Afghan government finalized a peace agreement with the Hezb-e Islami Gulbuddin (HIG) insurgent group. In the peace deal, the Afghan government committed to several actions, including requesting the removal of HIG leaders from the UN’s and others’ sanctions lists. ... President Ghani, while discussing the balance between justice and peace in March 2015, said »peace means forgiving blood« and insisted that the Afghan government »cannot sacrifice the future for the sake of the past.« I en artikel “Afghanistan Analysts Network (AAN), Moving out of Sahshatu: Hezb-e Islami’s refugee followers between hope of return and doubts about the peace deal” af 14. april 2017 hedder det bl.a.: “Based on the agreement, the Afghan government is committed to »take all measures to resolve the problems of Afghan refugees living in Nusrat Mina Camp [Shamshatu] and other refugees based in Pakistan and Iran.« These returnees would receive privileges including provision of land for their shelter with other necessary services in Kabul and other provinces, once the agreement is fully implemented. This can be considered as one of the incentives for Hezb supporters to return to Afghanistan” Det fremgår desuden af artiklen ”Afghanistan Analysts Network (AAN), Charismatic, Absolutist, Divisive: Hekmatyar and the impact of his return, Borhan Osman” af 3. maj 2017 bl.a.: “The government also declared an amnesty for the HIG leader and his followers for their past crimes and agreed to recruit HIG fighters into the Afghan National Security Forces (ANSF), and provide townships for 20,000 refugee families affiliated with HIG and living in Pakistan to settle in. The government said, as well, that it would free security and political prisoners detained for their links to HIG. For Hekmatyar himself, the government pledged to provide him with several homes and an honorary status, as it says in the agreement, in appreciation of his struggle »for peace and freedom of Afghanistan.«” Endelig fremgår det af artiklen “RFE/RL – Radio Free Europe/Radio Liberty: Afghan Warlord Hekmatyar Arrives in Kabul after Peace Deal” af 4. maj 2017 bl.a.: “»Butcher of Kabul« is mainly remembered for his role in the bloody civil war of the 1990s, in which he stands accused of killing thousands of people in the capital.” Spørgsmålet for nævnet er herefter, om klageren som følge af bl.a. de ændrede forhold i Afghanistan ikke længere kan anses for at være i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet finder, at det på baggrund af oplysningerne om situationen i Afghanistan må lægges til grund, at klageren ikke længere vil risikere asylrelevant forfølgelse eller overgreb alene som følge af sin tidligere tilknytning til Hezb-e Islami og de handlinger, som han har begået som led heri. Nævnet lægger herved vægt på den

indgåede fredsftale, der indebærer bl.a. amnesti for lederen [H] og hans følgere for de forbrydelser, som måtte være begået. Klageren har imidlertid anført, at han har en personlig konflikt som følge af nogle begivenheder, der fandt sted i 1994, hvor flere personer fra Jemiat-e Islami afgik ved døden. Nævnet finder, at der ikke længere er grundlag for at lægge til grund, at klageren skulle være efterstræbt af personer fra Jemiat-e Islami som følge af begivenheder, der fandt sted for mere end 20 år siden, og hvor klageren ikke direkte var involveret i drab på personer fra Jemiat-e Islami. Det forekommer således allerede på baggrund af klagerens forklaring om episoden mindre sandsynligt, at klageren skulle være udset som mål for hævn som følge af skudvekslinger, han ikke deltog i, og som har fundet sted under en væbnet konflikt mellem to grupperinger. Ved vurderingen af risikoen for hævn i en sådan situation indgår tillige, at der nu er indgået en fredsftale, der samtidig må anses at være udtryk for en påbegyndende forsoningsproces. Hertil kommer, at klagerens forklaring om, at personer med tilknytning til Jemiat-e Islami også for nyligt skulle have opsøgt hans familie i Afghanistan ikke forekommer hverken sandsynlig eller troværdig. Klagerens familie bestående af flere brødre og børn opholder sig således i Afghanistan, hvilket de har gjort i hele den periode, hvor klageren har været udrejst, og selv om de ifølge klageren har oplevet at blive chikaneret, så har de efter det oplyste ikke oplevet i øvrigt at være blevet involveret i den konflikt, som klageren formoder fortsat består. Klageren har desuden forklaret forskelligt om forhold af betydning for spørgsmålet om, hvorvidt han fortsat skulle være efterstræbt. Klageren har således oprindeligt under to forskellige samtaler med Udlændingestyrelsen [i foråret] og [i efteråret] 2011 oplyst, at hele hans familie dengang boede i [mindre by], mens han under samtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2017 oplyste, at hans familie havde været nødt til at flytte fra deres bopæl i [mindre by] efter klagerens udrejse i 2003, og at de først er vendt tilbage igen fem til seks måneder forud for [sommeren] 2017. For nævnet har klageren herom forklaret, at familien oprindeligt ikke flyttede til Kunduz efter klagerens udrejse, men at dette først skete senere. Klageren har desuden forklaret usammenhængende og forskelligt om, hvornår og i hvilket omfang hans familie er blevet opsøgt. Det indgår i vurderingen, at klageren under tidligere samtaler har givet udtryk for, at det var myndighederne i Afghanistan, som han frygtede, ligesom hans frygt for enkeltpersoner var knyttet op på, at disse personer nu skulle have opnået myndighedsindflydelse. Klageren har således under samtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2011 forklaret bl.a., at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive retsforfulgt vedrørende drabet på de personer, der døde ved klinikken i 1994, og at han frygtede, at de dræbte personers familie ville tage kontakt til kommandanterne i området med henblik på hans tilfangetagelse, men at dette dog endnu ikke var sket. Klageren har således ikke tidligere oplyst at frygte blodhævn eller direkte hævn fra enkeltpersoner, men frygtet at blive udleveret af disse personer til myndighederne. Hans tidligere forklaringer savner således overordnet sammenhæng med hans tilbageværende asylmotiv vedrørende blodhævn. Næv-

net finder herefter, at der ikke længere er grundlag for at antage, at klageren ved en hjemvenden til Afghanistan vil være i risiko for hverken forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/169

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 440 f., nævnte afgørelse Irak/2017/139, og de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 536ff., nævnte afgørelser Soma/2015/74 og Rusl/2015/49.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har ændret Udlændingestyrelsens afgørelse, og hvor klageren samtidig fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 539ff., nævnte afgørelse Afgh/2015/40.

8.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Der kan i denne forbindelse henvises til den ovenfor under afsnit 8.3 nævnte dom fra EU-Domstolen i sagen C-573/14 om fortolkning af flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og minimumsdirektivets artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i relation til udelukkelse som følge af deltagelse i en terrororganisations aktiviteter.

Flygtningenævnet har i beretningsåret i én sag taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 5:

Nævnet meddelte i **juli 2018** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra [by]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at skulle deltage i krig, idet han er blevet indkaldt til militærtjeneste af de syriske myndigheder i forbindelse med en generel indkaldelse af mænd i hans alder. Ansøgeren har endvidere henvist til de generelle forhold i Syrien. Ansøgeren er isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, således som det er fastslået af Udlændingestyrelsen. Nævnet skal derfor alene tage stilling til, om der er grundlag for at udelukke ansøgeren fra at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 5. Ansøgeren har til de danske udlændingemyndigheder oplyst, at han fra 2011 og frem til udrejsen af Syrien arbejdede som taxachauffør i [by], og han havde, efter at ISIL havde indtaget byen i 2014, i denne forbindelse også kunder med tilknytning til ISIL, idet de prajede ham på gaden. Ansøgeren turde ikke undlade at stoppe og køre med disse personer, idet han var bange for, at de i så fald ville tilbageholde ham og beskyldte ham for at være imod dem og henrette ham. Ansøgeren har i et enkelt tilfælde transporteret ISIL-medlemmer, imens de havde en fange i deres varetægt. Han har forklaret, at han stod uden for sin bil, da han blev bedt om at køre med ISIL-medlemmerne og deres fange. Han havde derfor ikke mulighed for at undgå kørslen uden selv at udsætte sig for livsfare. Ansøgeren har endelig oplyst, at hverken han eller hans familie har sympatiseret med ISIL eller på nogen måde støttet dem. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Det lægges således til grund, at ansøgeren som led i sit erhverv som taxachauffør også lejlighedsvist har kørt med kunder, der tilhørte ISIL, og at han i et enkelt tilfælde har kørt for dem, imens de havde en fange i deres varetægt. Det lægges imidlertid ligeledes til grund, at ansøgeren ikke havde mulighed for at vægre sig mod disse kørsler uden at påføre sig selv en betydelig risiko, og at han intet aktivt har gjort for at få kørslerne. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren ikke på nogen måde har sympatiseret med eller støttet ISIL, men tværtimod i et tilfælde er blevet idømt 40 piskeslag. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at ansøgerens udførelse af sit erhverv som taxachauffør ikke har haft en sådan karakter, at han kan udelukkes fra at få asyl hverken efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, eller efter § 10, stk. 5. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.”
Syri/2018/30

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), afsnit 7.9, nævnte afgørelser Syri/2017/23, Syri/2017/59, Syri/2017/39 samt Syri/2017/49.

8.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

For en nærmere gennemgang af reglerne i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260ff.

Kapitel 9

Uledsagede mindreårige asylansøgere

9.1 Indledning

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvor, at de falder indenfor udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 5.1.2.1 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Endvidere skal myndighederne ved asylvurderingen være opmærksomme på særlige børnespecifikke asylgrunde som fx kvindelig omskæring i visse lande.

For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2018 afgjort i alt 36 spontansager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf flertallet var afghanske statsborgere.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 5.3.2 og 6.10.

9.2 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed og manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

9.3 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om aldersfastsættelsen. Med virkning fra 1. marts 2017 kan styrelsens afgørelser påklages til Flygtningenævnet. Klager over aldersafgørelser træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse den i formandskabets 22. beretning (2013), side 104, nævnte afgørelse Alge/2013/1.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet den af Udlændingestyrelsen fastsatte alder, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea, hvorefter han var registreret med en fødedato i sommeren 1998. Indrejst i 2016. Til støtte for klagen havde Dansk Flygtningehjælp blandt andet henvist til den generelle usikkerhed, der er forbundet med aldersundersøgelser, og til princippet om, at enhver tvivl bør komme klageren til gode. Videre havde Dansk Flygtningehjælp henvist til, at tvivl i særlig grad bør komme klageren til gode i sager, hvor der er risiko for, at et barn fratages sine rettigheder i henhold til børnekonventionen som følge af aldersundersøgelsen. Dansk Flygtningehjælp anførte således, at de danske myndigheder bør være forsigtige med at anvende resultater fra aldersundersøgelser for snævert, idet der er stor usikkerhed forbundet med disse. I den forbindelse bemærkede Dansk Flygtningehjælp, at der i sagen forelå oplysninger, der var egnede til at rejse en rimelig tvivl om resultatet af aldersundersøgelsen, idet klageren til Udlændingestyrelsen havde forklaret konsistent om sin alder og havde indsendt en fødselsattest, og idet den af klageren oplyste alder lå inden for den standarddeviation, som fremgår af aldersundersøgelsen. Af den odontologiske aldersundersøgelse og af aldersundersøgelsen på baggrund af røntgenbillede af klagerens hånd fremgik det, at klageren vurderedes til at være 18 år gammel, men at der var en usikkerhed på +/- 2 år. Dansk Flygtningehjælp henviste i den forbindelse til princippet om "benefit of the doubt", og bemærkede, at konsekvenserne af en forkert aldersafgørelse ville være et omfattende bebyrdende indgreb i forhold til det enkelte barn og ville være en tilsidesættelse af hensynet til varetagelsen af barnets tarv. Dansk Flygtningehjælp henviste herved til Børnekomitéens generelle kommentarer til børnekonventionen, hvori Børnekomitéen bemærker, at princippet om "benefit of the doubt" skal anvendes i sager, hvor der efter en aldersundersøgelse fortsat kan rejses tvivl om den reelle alder af ansøgeren. Flygtningehjælpen gjorde gældende, at der på baggrund af aldersundersøgelsen, klagerens konsistente forklaring om sin alder og den af klageren fremlagte fødselsattest forelå

tvivl om, hvorvidt klageren reelt var over 18 år. Dansk Flygtningehjælp opfordrede afslutningsvis Flygtningenævnet til at lade tvivlen komme klageren til gode med henblik på, at han sikredes de særlige foranstaltninger i asylproceduren, der svarer til hans alder og modenhed, herunder at han ikke blev overført til Italien i henhold til Dublinforordningen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2017. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at klageren på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i begyndelsen af] 2017 mest sandsynligt må antages at have været 18 år på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren fremstår ældre end den alder, klageren selv har oplyst. Det bemærkes herved, at klageren ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 18 år, samt at klageren ved røntgenbillede af klagerens hånd er vurderet til at være 18 år. Det forhold, at klageren har fremlagt en fødselsattest som dokumentation for den af klageren oplyste alder, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet dokumentet fremstår konstrueret til lejligheden og derfor ikke kan tillægges bevismæssig værdi. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren under sagens behandling har forklaret divergerende om sin alder. Han har således ved sin indrejse i Danmark [i slutningen af] 2016 opgivet fødselsdatoen [sommeren] 1999, som han ved indgivelsen af sin ansøgning om asyl [i slutningen af] 2016 ændrede til [sommeren] 2000. I sit asylansøgningsskema [fra slutningen af] 2016 oplyste han fødselsdatoen [sommeren] 1999, mens han til oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen [i begyndelsen af] 2017 forklarede, at han var født [i sommeren] 2000. Videre har de italienske myndigheder oplyst, at klageren i Italien har oplyst at være født [i sommeren] 1995, [i sommeren] 1999 og [i sommeren] 2000. Nævnet har derudover lagt vægt på Flygtningenævnets baggrundsmateriale, herunder Lifos Temarapport: ”*Eritrea - Familjemedlemmars kontakt med eritreanska beskickningar i utlandet*”, udgivet den 16. maj 2017, Immigration and Refugee Board of Canadas rapport: ”*Eritrea: Military identification*”

cards and permits, including appearance (2012 – August 2014)”, udgivet den 2. september 2014, og Landinfos temanotat, ”*Eritrea: Forvaltningsstruktur og dokumenter*”, udgivet den 29. april 2013. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at det er let at fremskaffe offentlige dokumenter fra Eritrea med falsk indhold, og særligt af Lifos’ Temarapport fremgår det, at der findes et stort sortbørsmarked for falske eritreiske pas og identitetsdokumenter. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at de danske myndigheder ud fra princippet om ’benefit of the doubt’ bør lægge til grund, at klageren er under 18 år og herefter undlade at gennemføre overførsel af klageren til Italien, kan ikke føre til en ændret vurdering. På denne baggrund, og da klageren ikke på anden måde nærmere har sandsynliggjort den af klageren oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge klagerens forklaring om, at klageren er født [i sommeren] 2000, til grund. Klageren vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [i sommeren] 1998.” Erit/2018/6

Nævnet **stadfæstede i februar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Guinea, hvorefter han var registreret med en fødedato i sommeren 1998. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra begyndelsen af] 2018. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at De på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i slutningen af] 2017 mest sandsynligt må antages at have været 19-21 år eller derover på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen og politiet har vurderet, at De fremstår ældre end den alder, De selv har oplyst. Det bemærkes herved, at De ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 21 år eller derover, samt at De ved røntgenbillede af Deres hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Selvom De har fremvist en fødselsattest til politiet, da De indrejste i Danmark, kan dette ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har lagt vægt på de fore-

liggende baggrundsoplysninger, hvor det fremgår, at der i Guinea er mange falske dokumenter i omløb, at der er mange agenter, som specialiserer sig i falske dokumenter, og at frimærker, underskrifter og brevhoveder kan gengives. Endvidere er der ifølge baggrundsoplysningerne klager over korrupsion blandt politiet, uforklarlige forsinkelser og uhyrlige gebyrer. Der kan herved henvises til Immigration and Refugee Board of Canadas "Query response on passports and identity cards, including on related fraud and corruption (2014 - September 2017)" og "Query response on birth certificate extract from 2009 to September 2016 (issuing authorities; information included; requirements and procedure for obtaining a birth certificate extract)", udgivet henholdsvis 2. oktober 2017 og 22. august 2016. På denne baggrund, og idet Flygtningenævnet endvidere har tillagt det en vis vægt, at De om Deres fødselsattest har forklaret, at De først fik den udstedt i 2016 og ikke i forbindelse med Deres fødsel, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring om, at De er født [i sommeren] 2000 til grund, idet De ikke på anden måde nærmere har sandsynliggjort den af Dem oplyste alder. De vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [i sommeren] 1998." Guin/2018/2

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsætter Flygtningenævnet klagerens fødselsdato til tidspunktet for aldersundersøgelsen fremfor tidspunktet for indrejsedatoen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har ændret fødselsdatoen fra indrejsedatoen til undersøgelsesdatoen, kan nævnes:

Flygtningenævnet **omgjorde i februar 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra begyndelsen af] 2017, så klagerens fødselsdato ændres til [slutningen af] 2000. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at godtgøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det

vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Efter en gennemgang af sagen og ud fra en konkret og samlet vurdering har Flygtningenævnet besluttet at omgøre Udlændingestyrelsen afgørelse [fra begyndelsen af] 2017. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at klageren på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i slutningen af] 2016 mest sandsynligt må antages at have været 16-17 år på undersøgelsestidspunktet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren hverken i forbindelse med indrejsen og asylregistreringen [i foråret] 2016 eller ved oplysnings- og motivsamtalet med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2016 var bekendt med sin præcise fødselsdato. Flygtningenævnet finder i denne sag at må lægge den for klageren – i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse – mest gunstige fødselsdato til grund. Henset til, at klageren ved aldersundersøgelsen er vurderet til at være 16 år på undersøgelsestidspunktet samt til, at han ikke kender sin fødselsdato, fastsætter Flygtningenævnet klagerens fødselsdato til [slutningen af] 2000, således at han på undersøgelsestidspunktet [i slutningen af] 2016 havde den yngst mulige alder svarende til 16 år. Klageren vil derfor fremover være registreret med fødselsdato [i slutningen af] 2000.” Afgh/2018/379

I bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.), § 3, fremgår, at når Udlændinge- og Integrationsministeriet har truffet afgørelse i en sag, vil sagen blive omfattet af den ændrede kompetencefordeling. Således vil en anmodning om genoptagelse af sagen skulle indgives til Flygtningenævnet i stedet for Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har genoptaget en sag, som Udlændinge- og Integrationsministeriet tidligere havde truffet afgørelse i, kan nævnes:

Nævnet **genoptog i januar 2018** behandlingen af en klagesag vedrørende aldersfastsættelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, som Udlændinge- og Integrationsministeriet tidligere havde truffet afgørelse i, og **omgjorde** Udlændingestyrelsens afgørelse. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ved afgørelse [fra begyndelsen af] 2017 har Udlændingestyrelsen besluttet at fastsætte klagerens, [...] fødselsdato til [sommeren] 2000. Afgørelsen blev påklaget til Udlændinge- og Integrationsministeriet. [I sommeren] 2017 stadfæstede Udlændinge- og Integrationsministeriet Udlændingestyrelsens afgørelse [fra begyndelsen af] 2017. Ved brev [fra slutningen af] 2017 har Dansk Flygtningehjælp på vegne af klageren anmodet om, at hans sag om aldersfastsættelse genoptages. Flygtningenævnet har den 1. marts 2017 fået overført kompetencen fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til at behandle klager vedrø-

rende identitetsfastlæggelse for udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, § 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3. Dette gælder også anmodninger om genoptagelse i sager om identitetsfastlæggelse, hvor ministeriet tidligere har truffet afgørelse. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtninge­nævnet og Udlændingenævnet m.v.), § 3, s. 33. Dansk Flygtningehjælp har som begrundelse for anmodningen blandt andet henvist til, at oplysningerne fra aldersundersøgelsen ved Retsmedicinsk Institut medfører, at der kan rejses rimelig tvivl om, hvorvidt klageren reelt var 16 år på tidspunktet for indrejsen i stedet for tidspunktet for aldersundersøgelsen, som blev foretaget omkring seks måneder efter klagerens indrejse. Dette begrundes med, at Retsmedicinsk Institut i deres rapport konkluderer, at der er en vis, om end mindre, sandsynlighed for, at klageren er 14 år. Dansk Flygtningehjælp har på den baggrund anmodet om, at klagerens fødselsdato ændres i overensstemmelse med praksis i sammenlignelige sager, således at klagerens fødselsdato fastsættes til datoen for undersøgelsestidspunktet af klageren på Retsmedicinsk Institut frem for indrejsedatoen i Danmark. Flygtningenævnet har [i begyndelsen af] 2018 anmodet Udlændingestyrelsen om en udtalelse i anledning af Dansk Flygtningehjælps indlæg [fra slutningen af] 2017. Udlændingestyrelsen har ved e-mail [i begyndelsen af] 2018 anført, at de kan tilslutte sig, at klagerens alder fastsættes efter tidspunktet for undersøgelsesdatoen i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis i tilsvarende sager. Udlændingestyrelsen havde ikke yderligere bemærkninger til sagen. I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet finder grundlag for at genoptage sagen under hensyn til Flygtningenævnets praksis i tilsvarende sager. Flygtningenævnet har således lagt vægt på, at klageren på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i begyndelsen af] 2017 mest sandsynligt må antages at have været 16-17 år på undersøgelsestidspunktet. Det bemærkes herved, at klageren ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 17 år, samt at klageren ved røntgenbillede af klagerens hånd er vurderet til at være 16 år. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det af referatet af klagerens oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen [fra sommeren] 2016 fremgår, at klageren ikke kender sin fødedato. [I begyndelsen af] 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klageren var 16 år, og fastsatte klagerens fødselsdato til at være [i sommeren] 2000, der er sammenfaldende med datoen for klagerens indrejse i Danmark. Flygtningenævnet finder i denne sag, at den for klageren mest gunstige fødselsdato – i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse – må lægges til grund. Såfremt den af Udlændingestyrelsen fastsatte fødselsdato lagdes til grund, ville klageren [i sommeren] 2000 være fyldt 18 år. Denne dato er imidlertid fastsat alene på baggrund af klagerens indrejsedato, idet han har oplyst, at han ikke kender sin fødselsdato, og idet der ikke i hans sag er indikationer for en anden bestemt fødselsdato. Indrejsedatoen som fødselsdato indebærer, at klageren på tidspunktet for

aldersundersøgelsen skulle have været 16 år og seks måneder. Henset til, at klageren ved aldersundersøgelsen er vurderet til at være 16-17 år på undersøgelsestidspunktet samt til, at han ikke kender sin fødselsdato, fastsætter Flygtningenævnet klagerens fødselsdato til [begyndelsen af] 2001, således at han på undersøgelsestidspunktet [i begyndelsen af] 2017 havde den yngst mulige alder svarende til præcis 16 år. Klageren vil derfor fremover være registreret med fødselsdatoen [i begyndelsen af] 2001.” Afgh/2018/380

9.4 Ledsagevurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Med virkning fra 1. marts 2017 kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt navn i Flygtningenævnet.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45 og den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 457f, nævnte afgørelse Iran/2017/373.

Flygtningenævnet har ikke i 2018 truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse.

9.5 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårig asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles, se herom nærmere nedenfor afsnit 9.8.1.

Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets modenhedsvurdering. Der har på nuværende tidspunkt ikke været behandlet asylsager i Flygtningenævnet vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvor nævnet har vurderet, at ansøgeren var umoden. Det må endvidere på nuværende tidspunkt forventes, at antallet af asylsager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som vil skulle behandles på mundtligt navn, vil være meget begrænset. Behandlingen af disse sager bør tilrettelægges såle-

des, at man i videst muligt omfang tager højde for børnenes særlige sårbarhed og behov.

Flygtningenævnet har derfor foretaget en høring af en række danske og internationale organisationer og myndigheder med anmodning om forslag til, hvordan man bedst muligt tilrettelægger nævnsbehandlingen af sager vedrørende umodne mindreårige asylansøgere, ligesom nævnet har foretaget en høring af nogle af de lande, vi normalt sammenligner os med, for at afdække, hvordan de håndterer sager med umodne uledsagede asylansøgere. Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede på møde i udvalget den 25. oktober 2018, at der skal iværksættes en særlig procedure for disse sager. Nævnet arbejder videre med tilrettelæggelsen af den praktiske gennemførelse heraf. Referatet af mødet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som anført ovenfor har der på nuværende tidspunkt ikke været behandlet asylsager i Flygtningenævnet, hvor nævnet har vurderet, at ansøgeren var umoden. Såfremt nævnet modtager en sådan sag, inden den særlige procedure for behandlingen af sager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere er på plads, vil hensynet til en hurtig afklaring af barnets situation tilsige, at sagen behandles af nævnet under de nuværende rammer, men med størst mulig tilpasning heraf i overensstemmelse med forslagene i de modtagne høringsvar.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkeligt moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling, som dog er tilpasset efter, at der er tale om et barn. Såfremt barnet meddeles afslag på asyl i Udlændingestyrelsen, indbringes sagen for Flygtningenævnet, som tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med den mundtlige behandling af den pågældendes asylsag.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, og har den pågældende ikke ønsket at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 460, nævnte afgørelse Afgh/2017/60.

Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81f., nævnte afgørelser samt til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 82ff., nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, henvises til de i afsnit 9.7 nævnte afgørelser.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

9.6 Asylsagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Statsforvaltningen få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 5.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på ca. to måneder. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Sagens behandling i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7 nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, se herom nærmere afsnit 9.8.2 nedenfor. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager. Med virkning fra 1. marts 2017 kan Udlændingestyrelsens afgørelser i disse sager påklages til Flygtningenævnet.

9.7 Bevisvurdering

I afsnit 5.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCRs Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om ”velbegrundet frygt” i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Som anført i afsnit 5.1.2.1 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde indenfor Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flerhed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også tager hensyn til den mindreåriges alder og udvikling og som udgangspunkt stiller mindre krav til ansøgerens bevisbyrde, såfremt der er tale om en mindreårig ansøger.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede** i **april 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig, født 2003. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra landsbyen [...], [...] distriktet, Nangahar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Afghanistan frygter at blive tvangsrekrutteret af Taliban eller slået ihjel af dem. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter ISIL. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans far arbejdede for amerikanerne. Ansøgeren har endvidere henvist til, at Taliban ofte kom til ansøgerens landsby for at hente unge drenge, som de tog med sig. Taliban havde kontrollen i ansøgerens område. Taliban opsøgte ansøgerens bopæl adskillige gange, hvor de spurgte ansøgerens mor efter den ældste eller næstældste søn i familien. Taliban forlod stedet, når ansøgerens mor fortalte, at der ingen var på bopælen. På et tidspunkt inden ansøgerens udrejse af Afghanistan angreb Taliban ansøgerens skole. Ansøgeren flygtede og gemte sig. Han vendte herefter hjem til sin bopæl, hvorefter han udrejste af Afghanistan. I [foråret] 2017 blev ansøgeren oplyst, at hans far var blevet dræbt, idet en fremmed mand besvarede ansøgerens opkald, da ansøgeren ringede til sin far. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandlingen, selvom han er født i 2003. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet har besvaret de stillede spørgsmål på relevant og sammenhængende måde, som viser, at ansøgeren har forstået spørgsmålene. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har været i stand til at forklare om sit asylmotiv og sin baggrund. Ansøgeren har på tidspunktet for nævnets afgørelse en verserende klage i Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. For så vidt angår denne klage, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, hvorfor ansøgeren allerede af den grund ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kan lægge dele af ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, herunder at ansøgeren har en frygt for Taliban og ISIL. Nævnet kan derimod ikke lægge til grund at ansøgeren er konkret og individuelt efterstræbt af Taliban eller ISIL. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til

grund, at Taliban har henvendt sig til ansøgerens mor på familiens bopæl. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggede herom. Adspurgt, om Taliban havde talt med ansøgerens mor, forklarede ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2016, at det vidste han ikke, men at han vidste, at Taliban henvendte sig til folk derhjemme også. Til asylsamtalen [i begyndelsen af] 2018 forklarede ansøgeren, at Taliban bankede på porten til ansøgerens families bopæl, og at moderen lukkede op og talte med Taliban, der sagde, at hun skulle aflevere ansøgeren eller den næstældste søn til dem. Ansøgeren forklarede videre, at han var i skjul på bopælen, og at moren fortalte ansøgeren om Talibans henvendelse samme dag, som de skulle have opsøgt bopælen. For nævnet har ansøgeren forklaret, at Taliban opsøgte familiens bopæl flere gange. Flygtningenævnet er ved vurderingen af ansøgerens forklaring opmærksom på ansøgerens alder, og at der som følge heraf ikke skal stilles samme krav ved vurderingen af forklaringen som ved en voksens forklaring. Nævnet er endvidere opmærksom på, at ansøgeren har forklaret, at han forklarede, som han gjorde til oplysnings- og motivsamtalen, fordi han ikke så morens samtale med egne øjne og først fik det fortalt, da moren kom ind i huset. Flygtningenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til en anden vurdering, idet der er tale om en omstændighed af helt central betydning for ansøgerens asylmotiv, som det må forventes, at ansøgeren – uanset sin alder – vil fortælle om i oplysnings- og motivsamtalen. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren har forklaret afglidende på spørgsmål om, hvor lang tid truslerne fra Taliban stod på, inden han forlod sin familie. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at Taliban vil tvangsrekruttere ham. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han ikke har talt med Taliban, og at det ikke kan lægges til grund, at Taliban har opsøgt ansøgerens familie. Det beror alene på ansøgerens egen formodning, at Taliban ønsker at tvangsrekruttere ham. Det forhold, at Taliban har angrebet ansøgerens skole, kan ikke føre til et andet resultat. Nævnet lægger herved vægt på, at angrebene ikke har været rettet mod ansøgeren. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han skulle være efterstræbt af Taliban som følge af ansøgerens fars arbejde for amerikanerne. Nævnet lægger herved vægt på, at det som anført ikke kan lægges til grund, at Taliban har opsøgt familien, ligesom nævnet lægger vægt på, at ansøgerens far, så længe ansøgeren husker, arbejdede for amerikanerne, uden at det har haft konsekvenser. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren har forklaret, at han har fået oplyst af en fremmed, der tog farens telefon, at faren var død, men nævnet finder ikke, at der er oplyst omstændigheder, der sandsynliggør, at faren skulle være død som følge af en konkret individuel konflikt med Taliban. Det beror således alene på ansøgerens egen formodning, at det skulle forholde sig således. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han som følge af sin fars død skulle være profileret i forhold til Taliban eller andre og dermed efterstræbt af disse og som følge heraf være i risiko for asylbegrundende overgreb, jf. udlændingelo-

vens § 7. For så vidt angår ansøgerens frygt for ISIL, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han i øvrigt er risiko for asylbegrundende overgreb af ISIL. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren ikke har mødt personer med tilknytning af ISIL, og at han ikke har oplevet konflikter med ISIL. Det beror således alene på ansøgerens egen formodning, at han skulle være efterstræbt af [ISIL]. Endelig finder Flygtningenævnet, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Afghanistan, herunder risikoen for at blive tvangsrekrutteret, ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger ikke kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren ikke er blevet kontaktet af Taliban eller ISIL. På denne baggrund finder nævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgning omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser.” Afgh/2018/378

Nævnet meddelte i **april 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. Udlændingestyrelsen vurderede i begyndelsen af 2017, at ansøgeren ikke var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. I foråret 2017 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. I begyndelsen af 2018 vurderede Udlændingestyrelsen, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren var på tidspunktet for nævnets behandling af sagen 15 år gammel. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk somali og muslim af trosretning fra [...], Somalia. Ansøgeren tilhører klanen [...]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af et medlem af al-Shabaab ved navn [...]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun er født og opvokset i [...]. Ansøgerens far forlod hende og hendes mor, da ansøgeren var omkring 10 år. Ansøgeren boede derefter hos sin moster sammen med sin mor. Ansøgerens mor forlod hende, da ansøgeren var omkring 11 år. Ansøgeren blev boende hos sin moster, som [al-Shabaab-medlemmet] opsøgte flere gange, fordi han ville giftes med ansøgeren. [Al-Shabaab-medlemmet] opsøgte også ansøgeren, når ansøgeren var på vej i koranskole eller, når hun var hos sin moster. Ansøgerens moster sagde, at ansøgeren var for ung til at blive gift. På et tidspunkt opsøgte [al-Shabaab-medlemmet] mosterens bopæl og sagde, at ansøgeren skulle giftes med ham måneden efter. Såfremt ansøgeren nægtede, ville han slå hende ihjel. Ansøgeren udrejste derefter af Somalia. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren, der nu er 15 år, er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylbehandling. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren generelt har svaret sammenhængende og relevant på de spørgsmål, der blev stillet i Flygtningenævnet, og på en måde, der viste, at hun forstår, hvad asylbehandlin-

gen går ud på. **Et flertal af Flygtningenævnet** kan lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flertallet lægger vægt på, at ansøgeren i det væsentlige har forklaret konsistent om forældrenes forsvinden, fætterens død, [al-Shabaab-medlemmets] henvendelser med ønske om ægteskab og mosterens beslutning om at sende ansøgeren ud af Somalia. På grund af ansøgerens unge alder må der tillægges hende en vis margen i hendes forklaring om tidsforløbet og de manglende detaljer. Flertallet lægger endvidere vægt på, at den beskrevne konflikt er overensstemmende med baggrundsoplysningerne om forekomsten af tvangsægteskaber og ægteskaber mellem voksne og børn i Somalia. På denne baggrund, og da flertallet finder, at princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse i denne sag, finder dette flertal, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk.1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2018/31

Nævnet **stadfæstede i juni 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim af trosretning fra landsbyen [...], Paktia-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter, at Taliban vil slå ham ihjel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv anført, at han og hans far var på vej til moskeén, da to biler stoppede bag dem. Personerne gav dem noget sort over hovedet, bandt deres hænder sammen og kørte dem væk fra stedet i deres biler. De blev herefter transporteret til et hus, hvor de blev tilbageholdt. Personerne fra Taliban spurgte ansøgerens far, hvorfor han ikke havde stoppet sit arbejde for myndighederne, hvorefter de skød ham og forlod rummet. Inden ansøgerens far døde, sagde han, at ansøgeren skulle flygte, og gav ham en kniv, så han kunne skære sine hænder fri. Ansøgeren flygtede herefter fra huset. Efter ansøgeren havde været på bopælen i tre dage, blev han opsøgt af Taliban, der bankede på porten og spurgte, hvor ansøgeren befandt sig. Ansøgerens mor sagde, at hun ikke vidste det. I mellemtiden havde ansøgeren gemt sig på toilettet. Kort efter udrejste ansøgeren af Afghanistan. Flygtningenævnet vurderer, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandlingen, selvom han er født i 2002. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet har kunnet besvare spørgsmålene. Flygtningenævnet er endvidere opmærksom på ansøgerens begrænsede kognitive evner, men finder efter en samlet vurdering, at det ikke er betænkeligt at lade ansøgeren gennemgå en asylvurdering. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet bemærker i den sammenhæng, at forklaringen på væsentlige punkter må anses for påfaldende og bemærkelsesværdig. Nævnet finder således, at det må anses for usandsynligt,

at ansøgeren sammen med sin far efterlades ubevogtet i et lokale uden en dør umiddelbart efter, at ansøgerens far angiveligt er blevet skudt af Taliban, hvor ansøgeren alene var bundet på hænderne. Det må endvidere anses for bemærkelsesværdigt, at ansøgeren angiveligt vendte tilbage til sin landsby, der ikke er særlig stor, og hvor en del af befolkningen tilhører Taliban, umiddelbart efter han er flygtet fra Taliban. Endvidere må det anses for bemærkelsesværdigt, at ansøgerens mor kunne finansiere ansøgerens rejse på få dage ved at sælge jord. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på en række punkter har forklaret divergerende. Nævnet er ved vurderingen af disse divergencer opmærksom på ansøgerens kognitive evner. Nævnet finder dog, at ansøgerens forklaring om kniven ikke alene kan forklares på den baggrund, idet ansøgeren har forklaret skiftende om sit kendskab til kniven, og hvor den kom fra, under samtalerne med Udlændingestyrelsen og nævnets behandling. Disse divergerende forklaringer findes ikke at kunne henføres hverken til umodenhed eller ansøgerens begrænsede kognitive evner. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1 eller overgreb efter udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/245

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at hans farbror, [A], der er narkohandler og samarbejder med Taliban, og som også har kontakter hos myndighederne, vil straffe ham og tvinge ham til at udføre ulovligt arbejde. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans far og farbror, [B], blev dræbt omkring 2013, og at ansøgerens farbror, [A], efterfølgende forsøgte at tage kontrol over ansøgerens familie. [A] udsatte ansøgeren og flere andre i familien for vold. Nogle måneder efter ansøgerens fars og farbror, [Bs], død flyttede ansøgeren med sin mor, søskende og [Bs] familie til Meydan Wardak-provinsen, hvor familierne oprindeligt stammer fra. Efter omkring et års ophold i Meydan Wardak-provinsen insisterede [A] på, at familierne flyttede tilbage til Kabul. [A] oplyste, at ansøgerens far skyldte penge, som skulle tilbagebetales, hvorfor han mod ansøgerens mors vilje tog ansøgerens families bil, som han solgte. Efter noget tid gav ansøgerens mor [A] nogle penge med henblik på, at [A] skulle finde et arbejde til ansøgeren. [A] gjorde imidlertid intet for, at ansøgeren kunne komme i arbejde. På et tidspunkt mødte [A] op på ansøgerens families bopæl, hvor han i ansøgerens fravær oplyste over for ansøgerens mor, at han havde bestemt, at ansøgeren skulle arbejde for ham, hvilket betød, at ansøgeren skulle med-

virke til sælge narkotika. Ansøgerens mor nægtede at lade ansøgeren arbejde for [A], hvorefter [A] på ny mødte op på bopælen for at tage ansøgeren med magt. Der opstod tumult, som førte til, at [A] slog ansøgerens mor og moster. Da naboer kom til stede, forlod [A] familiens bopæl. Efterfølgende blev ansøgerens mor ringet op af [A], der oplyste, at han ville komme tilbage og tage ansøgeren, ansøgerens bror, [...], og ansøgerens fætter, [...], med. Derefter besluttede ansøgerens mor og moster, at ansøgeren og [fætteren] skulle udrejse af Afghanistan. Efter sin udrejse har ansøgeren af sin mor fået oplyst, at [A] har opsøgt familien på ny, hvor han har forlangt, at ansøgerens moster gifter sig med ham. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at de afghanske myndigheder vil udspørge ham om hans udrejse og eventuelt fængsle ham. Ansøgeren var 13-14 år gammel, da han i efteråret 2015 flygtede fra Afghanistan. Ansøgeren ankom til Danmark i [begyndelsen af] 2016. Det blev imidlertid vurderet, at ansøgeren ikke var tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Udlændingestyrelsen har efter samtale med ansøgeren i [efteråret] 2017 vurderet, at ansøgeren nu havde opnået en sådan modenhed, at hans asylsag kunne behandles. Flygtningenævnet er enig i denne vurdering, idet ansøgeren under nævnsmødet har formået at redegøre for sine personlige forhold og har kunnet forklare om, hvorfor han forlod Afghanistan, således at der på nuværende tidspunkt kan gennemføres en sædvanlig asylretlig vurdering. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sin familiemæssige baggrund til grund, herunder kan nævnet lægge til grund, at ansøgerens far døde som forklaret af ansøgeren, og at ansøgerens farbror [A] herefter indtog rollen som det mandlige overhoved i både ansøgerens og i fætteren [...]'s familie. Ansøgeren har under hele asylsagsbehandlingen forklaret, at [A] solgte narkotika, og at dette havde givet anledning til konflikter mellem [A] og ansøgerens far. Ved Flygtningenævnets stillingtagen til, hvorvidt ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv, skal der tages hensyn til ansøgerens alder, da han forlod Afghanistan, og til, at det var ansøgerens mor, der traf beslutningen om, at ansøgeren skulle flygte. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgerens flugt, der foregik sammen med ansøgerens på tidspunktet [mindre end 10] år gamle fætter [...], skete på grund af frygt for farbroren [A], begrundet i [As] krav om, at ansøgeren skulle arbejde for [A] i forbindelse med dennes salg af narkotika. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgerens mor få måneder forinden havde givet [A] et større pengebeløb, for at [A] skulle etablere ansøgeren med en lille grønthandel. Ansøgeren har forklaret, at [A] imidlertid pludselig fremsatte krav om, at ansøgeren, ansøgerens yngre bror, [...], og [fætteren] skulle arbejde for [A]. Dette krav blev først fremsat overfor ansøgerens mor og moster, hvilket udviklede sig til håndgemæng, og efterfølgende i forbindelse med, at [A] mødte op på ansøgerens bopæl, hvor [A] med magt forsøgte at få ansøgeren med, hvilket imidlertid blev afværget af ansøgerens og [fætteren]'s mødre og tililende naboer. [A] skulle herefter angiveligt have ringet til ansøgerens mor og meddelt, at han i den nærmeste fremtid ville hente

drengene, hvorefter de tre drenges flugt blev planlagt. Nævnet har ved vurderingen af, hvorvidt det er sandsynliggjort, at flugten var begrundet i frygt for [A], lagt afgørende vægt på, at ansøgerens mor besluttede, at [ansøgerens yngre bror], der er ældre end [fætteren], kunne blive hos hende, og nævnet har videre lagt vægt på, at det ikke er sandsynliggjort, at ansøgerens mor og moster efterfølgende blev udsat for repressalier fra [As] side, eller at [ansøgerens yngre bror] er blevet afhentet af [A]. Nævnet har videre lagt vægt på, at de to kvinder kunne afvise det krav om ægteskab, som [A] angiveligt fremsatte over for [fætterens] mor. Nævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere at blive udsat for asylbegrundende overgreb fra farbrorens side. De generelle forhold i Afghanistan kan ikke begrunde, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse. Det er således ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller forfølgelse omfattet af § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/285

Nævnet **meddelte i august 2018** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Kirkuk, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin far, sine farbrødre eller en dreng ved navn [...], fordi hun har haft et seksuelt forhold til sidstnævnte. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hun havde et venskabeligt forhold til nabodrengen [...], der købte gaver til hende og fulgte hende hjem fra skole. Ansøgeren har oplyst, at hun indledte et seksuelt forhold til [...] 2-3 dage inden ramadanen i [sommeren] 2017. Ansøgerens forældre var ude at handle, og hun var derfor alene hjemme, da [...] opsøgte familiens bopæl. Ansøgeren har forklaret, at [...] kyssede hende og førte hende ind på hendes værelse, hvor han afklædte hende og tog intime billeder af hende. De havde herefter samleje, og [...] sagde, at hun ikke skulle være bange, fordi de skulle giftes. Ansøgeren har oplyst, at hun efterfølgende frivilligt havde samleje med [...] flere gange. 1-2 uger efter deres første samleje afviste ansøgeren at være seksuelt sammen med [...]. På daværende tidspunkt befandt de sig på ansøgerens bopæl, hvor ansøgeren var alene hjemme. Ansøgeren sagde til [...], at hun ikke havde lyst til at være sammen med ham, hvorefter han hev hende i håret og truede med at slå både hende og hendes bror ihjel, hvis hun ikke havde samleje med ham. Det førte til, at ansøgeren og [...] havde samleje. [...] tvang efterfølgende ansøgeren til samleje adskillige gange. En dag var ansøgeren på vej til eksamen på sin skole, da [...] samlede hende op i sin bil. Han krævede, at ansøgeren holdt op med at gå i skole og begyndte at gå med tørklæde. Han truede med, at han ville slå hende, hvis hun ikke gjorde som han sagde. Han sagde også, at han ville

tage hende med til Hawaeja. Ansøgeren lagde mærke til, at [...] opbevarede forskellige skydevåben i bilen, herunder en pistol i handskerummet og 2-3 store våben på bagsædet. En dag i [sommeren] 2017, hvor ansøgerens forældre ikke var hjemme, opholdt [...] sig sammen med ansøgeren på hendes bopæl. På et tidspunkt krævede [...], at de skulle have samleje. Han tog ansøgeren med ind på hendes værelse, hvor han klædte hende af. Ansøgerens forældre kom pludselig hjem, og ansøgeren var nøgen, da hendes far så hende og [...]. Faren løb efter [...], mens ansøgeren flygtede over til naboen. Om aftenen kom ansøgerens mor over til naboen. Moren spyttede på ansøgeren og sagde, at hun havde bragt skam over familien. Hun sagde også, at faren havde forladt bopælen for at hente ansøgerens farbrødre, så de kunne slå hende ihjel, og at ansøgeren derfor blev nødt til at forlade stedet. Moren forlod naboens bopæl, men vendte kort efter tilbage med ansøgerens id-kort og noget tøj. Herefter forlod ansøgeren Kirkuk og udrejste sidenhen af Irak. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet tiltræder, at ansøgeren, der er 17 år, er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylbehandlingen, idet hun på mødet svarede på de stillede spørgsmål på en måde, der viste, at hun forstod, hvad asylbehandlingen går ud på. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgerens forklaring fremstod konsistent, detaljeret og selvoplevet. Uagtet forklaringen indeholder visse usandsynlige elementer, har Flygtningenævnet ved vurderingen lagt vægt på ansøgerens alder. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun som 16-årig af [...] blev overtalt til at have samleje i den tro, at hun og [...] skulle giftes, og at ansøgeren efter en periode, hvor hun måtte konstatere, at [...] ikke opfyldte sit løfte om at fri, ikke længere ønskede at have samleje med ham men af [...] blev tvunget til fortsat at have samleje med ham adskillige gange. Ansøgeren flygtede, da forholdet blev opdaget af hendes forældre, og hendes far truede med at dræbe hende. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedsbeskyttelse. Flygtningenævnet finder ikke, at der er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Irak/2018/88

Nævnet **stadfæstede i august 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra byen [...] i Kapisa-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel eller tvangsrekrutteret af Taliban. Ansøgeren har endvidere henvist til, at der er krig i Afghanistan. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for Taliban har ansøgeren oplyst, at hans forældre afgik ved døden, da han var omkring 11 eller 12 år. Herefter

bøede ansøgeren hos sin storebror [...]. Ansøgeren frygtede Taliban, idet han havde hørt, at de tvangsrekrutterede forældreløse børn. En dag mødte Taliban op på ansøgerens brors bopæl. Ansøgeren gemte sig på badeværelset sammen med sin brors ægtefælle og barn. Taliban spurgte ansøgerens bror, om nogen i huset samarbejdede med Taliban, og om der var våben i huset. Ansøgeren kan ikke huske, om Taliban spurgte efter ham. Taliban ransagede huset, men da de kom tæt på badeværelset, råbte ansøgerens brors ægtefælle, at der befandt sig en kvinde derinde, og Taliban gik derfor ikke ind i badeværelset. Kort efter forlod Taliban igen bopælen. Et par uger senere gik ansøgeren alene til skole, da hans bror var syg. Ansøgeren blev stoppet på gaden af en ukendt mand. Manden præsenterede sig ikke, men han formoder, at manden var fra Taliban, fordi han spurgte, om ansøgeren ville være selvmordsbomber mod betaling. Manden fortalte ansøgeren, at han ville komme i paradys, hvis han tog imod tilbuddet og gjorde det. Hertil svarede ansøgeren, at han ikke kunne bruge pengene til noget, hvis han alligevel mistede sit liv. Herefter løb ansøgeren væk. Ansøgeren løb hen til en sidevej, hvor der var åben dør til et hus, hvor ansøgeren løb ind. I huset bad han om at blive fulgt hjem af huset beboere. Ansøgeren blev fulgt hjem af en mandlig beboer. Da ansøgeren kom hjem, fortalte han sin storebror, hvad der var sket tidligere på dagen. Ansøgerens storebror gik herefter i gang med at planlægge ansøgerens udrejse af Afghanistan, og ansøgeren udrejste omkring to til tre dage senere. Flygtningenævnet vurderer, at ansøgeren nu er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandlingen. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren generelt har svaret sammenhængende og relevant på de spørgsmål, der blev stillet i Flygtningenævnet, og på en måde, der viste, at han forstår, hvad asylbehandlingen går ud på. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren har forklaret divergerende, udbyggende og utroværdigt, hvorfor forklaringen fremstår som konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har således under samtalerne med Udlændingestyrelsen forklaret, at hans brors hjem blev ransaget, fordi Taliban ledte efter personer, der samarbejdede med myndighederne og efter våben, mens ansøgeren for Flygtningenævnet i dag har forklaret, at Taliban ledte efter netop ham. Ansøgeren har endvidere til Udlændingestyrelsen forklaret, at han ikke vidste, om hans bror under ransagningen blev slået af Taliban, mens ansøgeren for Flygtningenævnet i dag har forklaret, at hans bror fortalte ham, at han var blevet slået af Taliban. Yderligere har ansøgeren under de to første samtaler med Udlændingestyrelsen og under den første behandling i Flygtningenævnet ikke oplyst om, at den mand, der rettede henvendelse til ham på gaden, medbragte et våben, mens han under samtalerne med Udlændingestyrelsen i 2018 har forklaret, at manden havde et våben under tørklædet, og for Flygtningenævnet har ansøgeren udbyggende i dag forklaret, at der nok var tale om en kalashnikov. For Flygtningenævnet har ansøgeren i dag forklaret, at han i Afghanistan har gået i skole, men at det ikke var en koranskole, mens han til Udlændingestyrelsen [i begyndelsen af] 2016 forklarede, at han havde gået i koranskole hver dag i et år, og at han ikke havde gået i

almindelige grundskole. Under samtalen med Udlændingestyrelsen [i begyndelsen af] 2018 forklarede ansøgeren, at han måske var 8-9 år gammel, da han gik i skole, og at han stoppede med at gå i skole, fordi Taliban kom til skolen, og han blev bange, hvilket ikke stemmer med ansøgerens forklaring om, at han få dage før sin udrejse, da han var 14 år gammel, skulle være blevet opsøgt af en mand fra Taliban, da ansøgeren var på vej til skole. Det er endvidere utroværdigt, at ansøgeren ikke kan huske, hvem af hans forældre der døde først, eller om der var måneder eller et år mellem dødsfaldene, henset til at ansøgeren på det tidspunkt skulle have været 11-12 år gammel. I dag har ansøgeren for Flygtningenævnet forklaret, at han overhørte, at broren til sin ægtefælle fortalte, at han havde solgt hus og jord for at skaffe penge til ansøgerens udrejse, mens ansøgeren tidligere til Udlændingestyrelsen har forklaret, at han formodede, at broren havde solgt hus og jord, men at han ikke vidste det. Yderligere har ansøgeren i dag for Flygtningenævnet forklaret, at der ved hans udrejse ikke var en plan om, at han skulle til Danmark, mens han under samtalen med Udlændingestyrelsen [i begyndelsen af] 2016 forklarede, at hans bror og han havde aftalt, at han skulle rejse til Danmark for at søge asyl og uddanne sig. Ansøgeren har forklaret, at han ikke, siden han mistede sin telefon i Bulgarien, har forsøgt at få kontakt til sin storebror, hvilket er utroværdigt, henset til, at ansøgeren i flere år skulle have været en del af brorens husstand. Flygtningenævnet kan således heller ikke lægge ansøgerens forklaring om sit manglende familiemæssige netværk i Afghanistan til grund. Flygtningenævnet har været opmærksom på ansøgerens alder, herunder hans manglende modenhed under de første samtaler med Udlændingestyrelsen og under den første behandling i Flygtningenævnet, hvilket imidlertid henset til karakteren og omfanget af ovenstående divergenser og udbyggende forklaringer ikke kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Det bemærkes, at heller ikke de generelle forhold i Afghanistan er af en sådan karakter, at de i sig selv kan begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afgh/2018/291

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2015. Udlændingestyrelsen meddelte i begyndelsen af 2016 ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. I foråret 2018 vejledte Udlændingestyrelsen ansøgeren om muligheden for at få hans asylansøgning behandlet uanset hans alder og modenhed og uafhængigt af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering. I sommeren 2018 anmodede ansøgerens midlertidige forældremyndighedsindehaver styrelsen om at realitetsbehandle ansøgerens asylsag. I sommeren 2018 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på asyl. Ansøgeren var på tidspunktet for nævnets behandling af sagen 14 år gammel. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-

muslim fra Qarabagh, Ghazni provinsen, Afghanistan. Ansøgeren er født og opvokset i Isfahan, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans forældre forlod Afghanistan, fordi Taliban slog folk ihjel. Ansøgerens familie flygtede til Iran, hvor ansøgeren er født. Da ansøgeren var 12 år, sagde hans far, at han skulle udrejse af Iran, fordi der ikke var nogen fremtid for ham i Iran. Faren sagde til ansøgeren, at han ikke kunne rejse til Afghanistan, fordi han ville blive slået ihjel. Ansøgeren udrejste af Iran som 12-årig. Ansøgeren har til sin advokat oplyst, at han efter Udlændingestyrelsens behandling af sagen har været i kontakt med sin familie i Iran. Ansøgerens far fortalte i den forbindelse, at familien flygtede fra Afghanistan i 1996. De flygtede på grund af en konflikt med Taliban. Ansøgerens far og farfar arbejdede som bønder. På et tidspunkt blev de opsøgt af Taliban, der forlangte, at de skulle samarbejde og dyrke hashplanter. Hvis ikke de gjorde det, ville de blive dræbt. Faren og farfaren nægtede at acceptere dette. Omkring en uge senere trængte Taliban ind på farfarens bopæl og dræbte ansøgerens farfar, farmor, faster og onkel. Ansøgerens far kontaktede politiet, der sagde, at de ikke kunne gøre noget. Det er ansøgerens fars vurdering, at det beroede på en tilfældighed, at Taliban ikke var informeret om, at ansøgerens familie boede i et nærliggende hus. Ansøgerens far har aldrig turdet tage tilbage til Afghanistan på grund af konflikten, og han er bange for, at ansøgeren vil være i en afledt risiko som følge heraf. Umiddelbart efter episoden med Taliban udrejste ansøgerens familie af Afghanistan. Flygtninge­nævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbe­handlingen, selvom han er født i 2003. Flygtninge­nævnet lægger vægt på, at ansøgeren under nævns­mødet har besvaret de stillede spørgsmål på relevant og sammenhængende måde, som viser, at ansøgeren har forstået spørgsmålene. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har været i stand til at forklare om sit asylmotiv og sin baggrund. Flygtninge­nævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Selv om ansøgeren først efter møde med sin advokat under sagens behandling for nævnet er fremkommet med nærmere oplysninger om, hvorfor hans forældre flygtede fra Afghanistan, finder nævnet, at det efter oplysningernes karakter og ansøgerens alder er plausibelt, at hans forældre ikke tidligere har givet ansøgeren disse oplysninger. Uanset at det herefter kan lægges til grund, at ansøgerens forældre forlod Afghanistan på grund af en alvorlig konflikt med Taliban, finder nævnet dog ikke, at dette indebærer, at ansøgeren som følge heraf vil være i konkret risiko for personlig forfølgelse fra Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan på nuværende tidspunkt. Nævnet har herved lagt vægt på, at hændelsen udspillede sig for omkring 22 år siden, og Taliban opnåede at få rådig­heden over den jord, som ansøgerens far og bedstefar ikke ejede, men havde lov til at dyrke. Nævnet har efter oplysningerne om ansøgerens bedstefar og far ikke grundlag for at antage, at ansøgerens familie indtog en særlig position i det område, ansøgerens

familie kom fra. Nævnet finder derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være særligt profileret i forhold til Taliban og dermed være i risiko for at blive efterstræbt som følge af den konflikt, der medførte, at hans forældre udrejste. De generelle forhold i Afghanistan kan – om end de er vanskelige, herunder især for haza-raer – heller ikke i sig selv begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder på den baggrund efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i aktuel risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Aafh/2018/326

9.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

”Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at fratage asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.”

Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Dette gælder også anmodninger om genoptagelse i sager om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, hvor ministeriet tidligere har truffet afgørelse. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.), § 3, s. 33.

Det fremgår af § 53, stk. 8, at sådanne klager behandles af formanden eller en næstformand alene, men i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 6.

9.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for

ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at en uledsaget mindreårig asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles. Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering, og det gælder uanset om den pågældende allerede er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, se ovenfor afsnit 9.5.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort en sag vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. Flygtningenævnet har i den pågældende sag stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse:

Nævnet **stadfæstede i december 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. Til støtte for klagen havde Dansk Flygtningehjælp blandt andet anført, at klageren var flygtet fra Afghanistan og ingen kontakt havde haft til sin familie. Han havde ikke haft kontakt til sin mor og søskende siden udrejsen fra Afghanistan. Klageren havde herudover forklaret, at han ikke vidste, om hans mor og søskende fortsat opholdt sig i Afghanistan. Dansk Flygtningehjælp henviste til, at Flygtningehjælpen havde afholdt flere samtaler med klageren, og ved alle samtaler havde klageren givet udtryk for, at han savnede sin mor meget, og at han var bekymret for hende og sine søskende. Dansk Flygtningehjælp bemærkede, at klageren virkede meget belastet af, at han ikke havde mulighed for at skabe kontakt til sin mor, og at han blandt andet til oplysnings- og motivsamtalen hos Udlændingestyrelsen i begyndelsen af 2017 havde udtrykt stort ønske

om at skabe kontakt til hende. Klageren havde således også forsøgt at eftersøge sin mor og sine søskende via Røde Kors' tracing service. Dansk Flygtningehjælp fandt ud fra oplysningerne i sagen, at det måtte lægges til grund, at der var en vis sandsynlighed for, at klagerens familie ikke længere befandt sig i Afghanistan. Dansk Flygtningehjælp fandt ikke, at det af Udlændingestyrelsen anførte om, at klagerens familie befandt sig i hjemområdet ved klagerens udrejse, udgjorde et tilstrækkeligt grundlag for at kunne vurdere, at familien fortsat var i landet, henset til, at han ikke havde haft kontakt med sin familie siden udrejsen, som lå en del år tilbage i tid, samt at det ikke havde været muligt at genskabe kontakten via Røde Kors' tracing service. Dansk Flygtningehjælp henviste i den forbindelse til Karnov note nr. 223 vedrørende familiemæssigt netværk i hjemlandet, hvoraf det fremgår, at en opholdstilladelse ikke kan gives, hvis der uden problemer kan skabes for eksempel telefonisk kontakt til barnets forældre eller andre familiemedlemmer i hjemlandet. Dansk Flygtningehjælp henviste videre til, at det fremgår af samme note, at opholdstilladelse derimod kan gives, hvis det ikke er praktisk muligt at skabe grundlag for en genforening i hjemlandet eller forældrenes eller familiemedlemmernes opholdssted. Dansk Flygtningehjælp anførte herefter, at det under klagerens ophold i Danmark sås bekræftet, at det ikke var muligt at skabe kontakt til hans mor og søskende i Afghanistan, hvorved det måtte anses for praktisk umuligt at skabe grundlag for en genforening i hjemlandet. Dansk Flygtningehjælp fandt, at de danske udlændingemyndigheder bør tage hensyn til, at et afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, har indgribende konsekvenser for klagerens liv. Flygtningehjælpen fandt videre, at myndighederne derfor bør være yderst forsigtige i deres vurdering, når der er forhold i sagen – som i klagerens tilfælde – der var egnet til at rejse en rimelig tvivl om, hvorvidt familien rent faktisk befandt sig i Afghanistan. Dansk Flygtningehjælp fandt således, at det måtte lægges til grund, at klageren ikke længere havde et familiemæssigt netværk i Afghanistan, hvorfor han derfor burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra begyndelsen af] 2018. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding,

der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har dokumenteret eller sandsynliggjort, at han vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af oplysnings- og motivsamtalereferatet [fra begyndelsen af] 2017 fremgår, at klageren har oplyst, at hans mor og søskende boede i [...] -distriktet, da han udrejste af Afghanistan. Der foreligger ikke oplysninger i sagen om, at klagerens familie ikke længere skulle opholde sig i [...] -distriktet. Det forhold, at klageren på nuværende tidspunkt ikke har kontakt til sin familie i hjemlandet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at en genforening af klageren og hans familie ikke er praktisk mulig, idet Røde Kors ikke har kunnet finde klagerens familie, kan ikke føre til en ændret vurdering. Der kan herved henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010, punkt 2.3., hvori følgende er anført: ”Der meddeles normalt opholdstilladelse i de tilfælde, hvor barnets forældre er døde, eller hvor der foreligger sikre oplysninger om, at de ikke kan findes, f.eks. hvis der fremlægges en dødsattest eller viden om, at der har været en naturkatastrofe i det område, hvor barnets pårørende har opholdt sig. Der gives normalt også opholdstilladelse, hvis der er sikre oplysninger om, at barnet er afskåret fra at komme i kontakt med sine forældre, f.eks. fordi de er fængslet, eller hvor der ikke findes et tilstrækkeligt familiemæssigt eller socialt netværk i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.” Flygtningenævnet bemærker, at det forhold, at klagerens familie ikke har kunnet findes gennem Røde Kors’ eftersøgningskanaler, ikke er omfattet af begrebet ”sikre oplysninger”. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at resultatet af en sådan eftersøgning er betinget af de af klageren afgivne oplysninger om hans pårørende. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger i sagen om, at klagerens familie er døde, at de er fængslet, at der ikke findes et tilstrækkeligt familiemæssigt eller socialt netværk i klagerens hjemland, eller at der har været en naturkatastrofe i det område, hvor klagerens pårørende har opholdt sig. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at de danske myndigheder bør tage hensyn til, at et afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, har store og indgribende konsekvenser for klageren, kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering af sagen. Nævnet bemærker herved, at det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010, punkt 3.2.2., at såfremt betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1, ikke er opfyldt, vil behandlingen af udlændingens asylsag og en eventuel udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden til at gennemgå asylproceduren. Derefter vil asylsagen blive behandlet. Endvidere fremgår det af lovforslaget punkt 9., at lovgiver ved udformningen af de regler som nævnet administrerer, har taget højde for Danmarks internationale forpligtelser, herunder børnekonventionen. Hvorvidt børnekonventionen herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter an-

dre bestemmelser i udlændingeloven, henhører under Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Udlændinge- og Integrationsministeriets kompetence. Flygtninge-nævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk. Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil behandle klagerens asylsag, når Udlændingestyrelsen vurderer, at han er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet skal i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at en uledsaget mindreårig asylansøger til enhver tid har mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering. Anmodning om realitetsbehandling af asylansøgningen skal rettes til Udlændingestyrelsen.” Afgh/2018/381

Flygtningenævnet har herudover i en sag ikke fundet grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, fordi klageren blev vurderet ledsaget.

Flygtningenævnet har videre i to sager ikke fundet grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, idet klageren på tidspunktet for sagens behandling i Flygtningenævnet blev vurderet tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Der kan herved henvises til den i afsnit 9.7 nævnte afgørelse Afgh/2018/378.

9.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2

Meddeles en uledsaget mindreårig asylansøger endeligt afslag på sin ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7, fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist for den pågældende, idet Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om den uledsagede mindreårig er omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for den pågældende, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 8, 1. pkt.

Ligesom i sager vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, meddeles der opholdstilladelse efter nr. 2, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Det påhviler ligeledes udlændingen at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtninge­nævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan afgørelsen påklages til Flygtninge­nævnet. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, tillægger Flygtninge­nævnet klagen opsættende virkning, således at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. udlændingelovens § 33, stk. 13.

Flygtninge­nævnet har i beretningsåret afgjort 22 sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Flygtninge­nævnet har i alle 22 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempler på sager, hvor Flygtninge­nævnet har taget stilling til, hvorvidt en uledsaget mindreårig asylansøger kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien. Klageren er mindreårig. Indrejst i 2016. Til støtte for klagen havde klagerens advokat blandt andet henvist til, at klageren intet havde at vende tilbage til i Etiopien. Hun havde mistet sin far, og hun havde mistet kontakten til sin mor. På daværende tidspunkt havde hun ikke mulighed for at komme i kontakt med nogen i hjemlandet. Advokaten henviste videre til, at klageren efter sin ankomst til Danmark mødte en ung mand på børnecenteret. Hun blev efterfølgende kæreste med ham, og de bevarede kontakten, da hun flyttede til Jylland. Forholdet mellem klageren og kæresten blev tættere, og hun blev efterfølgende religiøst viet med ham, og de ventede et barn sammen. Advokaten henviste i den forbindelse blandt andet til, at klageren ved en tilbagevenden ville befinde sig i en akut nødsituation, hvor hun ville være afskåret fra elementær lægehjælp til skade for både klageren og hendes barn. Advokaten henviste herudover til klagerens psykiske tilstand. **Flygtninge­nævnet** udtalte: ”Efter en gennemgang af sagen finder Flygtninge­nævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2018. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere op-

holdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flygtningenævnet finder ikke, at Deres klient har dokumenteret eller sandsynliggjort, at hun vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af referatet af Deres klients oplysnings- og motivsamtale [i efteråret] 2016 og referatet af Deres klients samtale med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2017 fremgår, at Deres klients mor, moster og seks søskende bor i Etiopien, samt at det af referatet af samtalen [i sommeren] 2017 tillige fremgår, at Deres klient flere gange har været i telefonisk kontakt med sin mor. Først under nævnsmødet [i begyndelsen af] 2018 har Deres klient oplyst, at hun via Facebook-kontakt til en mand i Etiopien, som Deres klient kendte, har fået oplyst, at hendes mor opholder sig i en anden by, hvor hun ligger syg, samt at hun ikke ved, hvor hendes mor befinder sig, og om hun stadig lever. Det af Dem anførte om, at Deres klient har mistet kontakten til sin mor, og at hun på nuværende tidspunkt ikke har mulighed for at komme i kontakt med nogen i hjemlandet, og at der derfor ikke vil være nogen, der vil kunne bistå hende ved en eventuel indrejse i hjemlandet, og at Deres klient derfor ikke har nogen familiemedlemmer eller andet relevant netværk i hjemlandet, kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), bemærkning til § 1, nr. 1, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.3., hvori følgende er anført: "I vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår det, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. ... Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie - uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt - og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer

eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet - og at det potentielle netværk ikke konkret er forhindret heri som følge af f.eks. et hospitalsophold - og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet.” Flygtningenævnet bemærker, at det alene beror på Deres klients egen formodning, at hendes mor skulle have forladt landsbyen. Derudover bemærkes, at nævnet i afgørelsen om afslag på asyl [fra begyndelsen af] 2018 har afvist Deres klients forklaring i sin helhed, herunder således også forklaringen om, at de etiopiske myndigheder skulle mistænke Deres klient for at have tilknytning til det politiske parti ONLF, og at Deres klient og hendes familie som følge heraf er blevet opsøgt af de etiopiske myndigheder. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at der således ikke er nogen konkrete forhold, der understøtter, at Deres klients familiemedlemmer ikke længere opholder sig i Etiopien. For så vidt angår det af Dem anførte om Deres klients graviditet og hendes psykiske og fysiske tilstand samt henvisningen til FN’s Børnekonvention, skal det bemærkes, at der ikke er tale om omstændigheder, der kan begrunde, at Deres klient kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. På baggrund af de foreliggende oplysninger er det således Flygtningenævnets vurdering, at Deres klients familiemedlemmer, herunder hendes mor og moster, vil kunne yde Deres klient den nødvendige hjælp og støtte, herunder også i forbindelse med Deres klients graviditet og barsel, og at Deres klient således ikke vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til sit hjemland. Nævnet bemærker i den forbindelse, at Deres klient er registreret med fødselsdatoen [i sommeren] 2000 og således fylder 18 år [i sommeren] 2018. Det af Dem anførte om, at Deres klient har opbygget et netværk af venner i Danmark, samt at hun har en stærk og varig tilknytning til barnets far, kan heller ikke føre til en ændret vurdering af, hvorvidt Deres klient bør meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Flygtningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at Deres klient ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det falder uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt Deres klient kan meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Det påhviler herefter Deres klient at udrejse af landet senest inden 15 dage fra forkyndelsesdato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 2. pkt. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 107 af 12. januar 2011 om ændring af udlændingeloven (Direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.), afsnit 2.3.2.3, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 9, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal oplyse om, at der kan ske udvisning med indrejseforbud i minimum 2 år, hvis Deres klient ikke udrejser frivilligt i overensstemmelse med udrejsefristen, at indrejseforbuddet vil være gældende i alle EU- og Schengenlande, og at Deres klient i tilfælde af udvisning vil blive indberettet som uønsket til Schengen-informationssystemet. En af-

gørelse om udvisning med indrejseforbud træffes af Udlændingestyrelsen og kan indbringes for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1.” Etio/2018/14

Nævnet **stadfæstede i oktober 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Klageren er mindreårig. Indrejst i 2015. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningesnævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra begyndelsen af] 2018. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningesnævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flygtningesnævnet finder ikke, at Deres klient har dokumenteret eller sandsynliggjort, at han vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningesnævnet har herved lagt vægt på, at Deres klient til sin oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] 2016, til gensamtalen [i efteråret] 2016 og til nævnsmødet [i efteråret] 2017 har oplyst, at han har haft kontakt til sin mor i Afghanistan to gange efter hans indrejse i Danmark. Videre har nævnet lagt vægt på, at Deres klient til sin oplysnings- og motivsamtale [i sommeren] 2016 og til gensamtalen [i efteråret] 2016 har oplyst, at han har tre farbrødre, en moster og en morbror i Khost. For så vidt angår Deres bemærkning om, at det fremgår af Flygtningesnævnets beslutning og vurdering af den forklaring, der blev afgivet under nævnsmødet, samt oplysninger i sagen i øvrigt, at nævnet i sagen ikke ses at tilsidesætte Deres klients forklaring om, at hans far enten er blevet dræbt eller forsvundet, men alene at Deres klient ikke konkret har sandsynliggjort, at han anses for at være spion for myndighederne, skal det bemærkes, at nævnet i sin afgørelse [i efteråret] 2017 har anført, at nævnet ikke kan lægge Deres klients forklaring til grund, da Deres klient har forklaret divergerende og udbyggende vedrørende helt centrale dele af asylmotivet, herunder om, hvem der har dræbt Deres klients far. De har anført, at Deres klient ved en tilbagevenden til Afghanistan, som uledsaget udlænding under 18 år, vil være uden reelt netværk mv. og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. De har videre anført, at det forhold, at Deres klient måtte have familiemedlemmer i Afghanistan, ikke vil kunne bevirke, at Deres klient beskyttes mod at blive stillet i en reel nødsituation, idet det ikke er muligt at hjemsende Deres klient til sine familiemedlemmers beskyttelse

mv., herunder i lyset af, at deres opholdssted er ukendt. Det anførte kan ikke føre til en ændret vurdering. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), bemærkninger til § 1, nr. 1, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.3., hvori følgende er anført: "I vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår det, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. ... Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie - uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt - og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet - og at det potentielle netværk ikke konkret er forhindret heri som følge af f.eks. et hospitalsophold - og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet." Flygtningenævnet bemærker, at der ikke er konkrete holdepunkter for at antage, at Deres klients mor ikke længere opholder sig i landsbyen [...] eller andetsteds i Afghanistan. Nævnet bemærker videre, at Deres klient efter det oplyste, udover sin mor, har et omfattende familiemæssigt netværk i form af tre farbrødre, en morbror og en moster i Afghanistan, der objektivt set er i stand til at drage omsorg og udgøre et sikkert netværk for Deres klient. Flygtningenævnet har i tillæg hertil lagt vægt på, at det af baggrundsoplysningerne, herunder Landinfos temanotat "*Afghanistan: Netværk*", udgivet den 28. august 2017, afsnit 2.1.1., fremgår, at: "Den gjensidige forpliktelsen til å hjælpe og støtte hverandre innad i storfamilien er sterk, og tradisjonene for å ivareta ansvaret for personer innenfor gruppen er dype. Jo nærmere slektskap, desto sterkere er forpliktelsene til å hjelpe og støtte. Ifølge flere av Landinfos samtalepartnere i Kabul er det ikke mulig å avvise de aller nærmeste, slik som brødre, farbrors barn etc., med mindre det er en alvorlig konflikt i familien. Det er umulig å se for seg at en afghaner ikke tilbyr husly hvis alternativet er at nære familiemedlemmer blir boende på gaten. Det er altså ikke kulturell aksept for å avvise noen som ber om husvære, og det gjelder i særlig grad for nære slektinger. Lengden på oppholdet avhenger av familiens ressursituasjon. Forpliktelsene overfor storfamilien gjelder for alle afghanere, uavhengig av etnisitet, men er antagelig aller sterkest blant pashtunerne (samtale med FN-kilde, mai 2017)." Flygtningenævnet kan således efter en samlet

vurdering ikke lægge til grund, at Deres klient ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk. Det påhviler herefter Deres klient at udrejse af landet senest inden 15 dage efter forkyndelsesdatoen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 2. pkt. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 107 af 12. januar 2011 om ændring af udlændingeloven (Direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.), afsnit 2.3.2.3, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 9, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal oplyse om, at der kan ske udvisning med indrejseforbud i minimum 2 år, hvis Deres klient ikke udrejser frivilligt i overensstemmelse med udrejsefristen, at indrejseforbuddet vil være gældende i alle EU- og Schengenlande, og at Deres klient i tilfælde af udvisning vil blive indberettet som uønsket til Schengen-informationssystemet. En afgørelse om udvisning med indrejseforbud træffes af Udlændingestyrelsen og kan indbringes for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1.” Afgh/2018/382

Kapitel 10

Identitetsfastlæggelse

En udlænding skal efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse.

Det betyder, at en udlænding, som får opholdstilladelse i Danmark, registreres i Det Centrale Personregister (CPR) med den identitet, dvs. navn, fødselsdato, nationalitet, m.v., som den pågældende selv – eller dennes forældre, hvis den pågældende er mindreårig – oplyser i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse.

Hvis den pågældende på et senere tidspunkt ønsker at få rettet sine personlige oplysninger, der er registreret efter udlændingelovens § 40 e, skal den pågældende godtgøre, at de oplysninger, der er registreret, er forkerte. Dette omfatter blandt andet tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget helt andet end det, de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, de danske myndigheder har registreret.

Udgangspunktet er således, at den oprindeligt oplyste identitet fastholdes.

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om identitetsfastsættelsen. Med virkning fra 1. marts 2017 kan styrelsens afgørelser for så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 8.

For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, vil spørgsmålet om nationalitet som oftest blive behandlet som en integreret del af sagen eller i forbindelse med behandlingen af en anmodning om genoptagelse af sagen. For så vidt angår personer, som er meddelt opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser, vil et ønske om at få rettet oplysningerne om nationalitet

kunne give anledning til overvejelser om, hvorvidt grundlaget for den meddelte opholdstilladelse fortsat er til stede.

Se endvidere som eksempel på sager, hvor spørgsmålet om identitet er behandlet som en del af asylsagen:

Nævnet **stadfæstede i september 2018** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hausa og kristen af religiøs trosretning fra Kaduna, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Nigeria frygter, at han vil blive slået ihjel af den militante gruppe Boko Haram, der har forsøgt at tvangsrekruttere ansøgeren. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han som følge af ovenstående vil blive mistænkt af myndighederne for at samarbejde med Boko Haram. Ansøgeren har endelig henvist til, at han ved en tilbagevendende til Nigeria frygter at blive straffet for den kriminalitet, som han er dømt for i [et andet europæisk land], og at han under et fængselsophold vil blive udsat for tortur og nedværdigende behandling. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at nogle medlemmer fra Boko Haram, efter ansøgeren var kommet tilbage til Nigeria, opsøgte hans fars bopæl, hvor de forlangte, at ansøgeren tilsluttede sig militsen. Ansøgerens far ønskede, at ansøgeren ville tilslutte sig. Ansøgeren nægtede. En uge efter opsøgte Boko Haram igen bopælen for at få ansøgerens svar. Faren meddelte, at ansøgeren ikke ønskede at tilslutte sig militsen. Ansøgeren forlod bopælen dagen efter, idet han frygter, at Boko Haram vil undergive ham sharia-lov på grund af hans fars stilling som malam. Han vil således kunne få hugget en hånd eller sit hoved af. Ansøgeren udrejste kort tid efter. Ansøgeren er indrejst uden legitimationsdokumenter og har opgivet urigtigt navn og fødedata til de danske myndigheder. Først efter knap to år oplyste ansøgerens advokat den identitet, som ansøgeren nu angiver. Identiteten er underbygget af, at de nigerianske myndigheder har udstedt pas til ansøgeren under denne identitet, og at han tillige har haft opholdstilladelse i [et tredje europæisk land] og er dømt i [det førnævnte andet europæiske land] under samme identitet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgerens identitet er som senest anført. I relation til ansøgerens frygt for Boko Haram bemærker Flygtningenævnet, at ansøgerens far, efter ansøgerens forklaring, er blevet kontaktet to gange af Boko Haram med henblik på, at få ansøgeren til at tilslutte sig militsen. Ansøgeren har forklaret divergerende om de nærmere omstændigheder ved hvervningsforsøget, ligesom han har forklaret divergerende om sine bopælsforhold. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at selv hvis ansøgerens forklaring om hvervningsforsøget skulle lægges til grund, opfylder ansøgeren ikke betingelserne efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærker herved, at

ansøgeren udelukkende har været forsøgt hvervet, og at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren af den grund skulle være i Boko Harams søgelys på nuværende tidspunkt. Der er heller ikke grund til at antage, at ansøgeren skulle have noget udestående med de nigerianske myndigheder, heller ikke i form af dobbeltstraf. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Niga/2018/3

For så vidt angår spørgsmålet om fødselsdato kan politiet og Udlændingestyrelsen kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder, jf. § 40 c, stk. 2.

En aldersundersøgelse foretages af Retsmedicinsk Institut og bygger på objektive fund. Ved aldersundersøgelsen foretages en røntgenundersøgelse af den undersøgte håndrodsknogle, en odontologisk undersøgelse samt en lægelig undersøgelse. Da håndrodsknoglerne er færdigdannede omkring 19-års alderen for mænd og omkring 18-års alderen for kvinder, kan der ikke på baggrund af røntgenundersøgelsen af håndrodsknoglen vurderes en knoglealder, der er ud over denne alder. Tanddannelsen afsluttes omkring 21-års alderen for begge køn, hvorfor der ikke på baggrund af en odontologisk undersøgelse kan vurderes en tandalder, der er ud over 21 år. En aldersundersøgelse vil på denne baggrund ikke kunne fastslå en alder, der er ældre end 21 år. Den mest sandsynlige alder vil således blive angivet med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund i Flygtningenævnets afgørelse.

For så vidt angår en udlænding, der har gennemgået en aldersundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, hvorefter den pågældende ifølge den yngst mulige alder vurderes at være 19-21 år eller derover, og hvor Flygtningenævnet på baggrund heraf og de i sagen i øvrigt foreliggende oplysninger må lægge til grund, at klageren er voksen, vil klageren som udgangspunkt beholde den af ham eller hende oplyste fødselsdato.

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsætter Flygtningenævnet klagerens fødselsdato til tidspunktet for aldersundersøgelsen fremfor tidspunktet for indrejsedatoen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund, se herom nærmere afsnit 9.3. Hvis klageren derimod er vurderet til at være 19-21 år eller derover og ikke er bekendt med sin fødselsdato, er der ikke noget hensyn, der taler for at ændre fødselsdatoen til tidspunktet for aldersundersøgelsen, idet den fastsatte fødselsdato under alle omstændigheder vil være en teknisk fastsat dato, og idet klageren under alle omstændigheder vil være ældre end 18 år.

Se som eksempel på sager, hvor klageren er vurderet til at være ældre end 18 år, den i afsnit 9.3 nævnte afgørelse Guin/2018/2.

Klager over identitetsfastlæggelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og Flygtningenævnets forretningsorden § 51.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort tre sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse. Flygtningenævnet har i alle tre sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. Se som eksempel på en sådan afgørelse:

Nævnet stadfæstede i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at ændre navn og identitet på en kvindelig myanmarsk statsborger. Udlændingestyrelsen havde i efteråret 2016 meddelt klageren afslag på en ansøgning om ændring af den pågældendes navn fra [A] til [B] samt på ændring af den pågældendes registrerede statsborgerskab til statsløs. Klageren indrejste i Danmark i sommeren 2012. Måned efter ansøgerens indrejse i Danmark ansøgte hun om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle, hvor hun anførte Myanmar som sin nationalitet. Ved familiesammenføringsansøgningen var vedlagt en kopi af klagerens originale burmesiske nationalitetspas. Til ansøgningen var desuden vedlagt en kopi af klagerens og hendes ægtefælles thailandske vielsesattest udstedt i foråret 2012 af Thailands Centrale Islamiske Råd. Klageren fremlagde i efteråret 2012 ligeledes sin vielsesregistreringsattest for Udlændingestyrelsen. Det fremgik af begge attester, at klageren ved vielsen havde legitimeret sig med sit myanmarske nationalitetspas. I begyndelsen af 2013 blev klageren meddelt afslag på ansøgningen om familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. I foråret 2013 søgte hun om asyl på vegne af sig selv og sin datter. Klageren oplyste i den forbindelse til Rigspolitiet, at hun var af myanmarsk nationalitet, ligesom hun foreviste sit ægte myanmarske nationalitetspas. I begyndelsen af 2014 var klageren til samtale med Udlændingestyrelsen. Det fremgår af samtalereferatet, at klageren forklarede, at hendes navn er [B], at hun er statsborger i Myanmar (Burma), at hun er etnisk rohingya, og at hun stammer fra delstaten Arakan. Det fremgår videre, at hendes myanmarske nationalitetspas var fremskaffet på urigtigt grundlag, idet hendes ægtefælle havde betalt et større beløb for hendes rejse til Danmark samt for udstedelse af passet. I foråret 2014 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I efteråret 2016 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på at ændre klagerens navn og nationalitet. I foråret 2017 påklagede klagerens partsrepræsentant Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelser af [...] 2016 og [...] 2016. Flygtningenævnet har ved afgø-

relsen lagt vægt på, at De over for de danske udlændingemyndigheder gentagne gange, herunder ved Deres ansøgning om familiesammenføring af [...] 2012 samt ved asylregistrering hos Rigspolitiet den [...] 2013 har legitimeret Dem som [A], statsborger i Myanmar med et ægte nationalitetspas, samt at De adskillige gange har rejst ved hjælp af passet. Det af Dem og Deres partsrepræsentant, [...], anførte om, at De afgav urigtige oplysninger til de danske myndigheder, at De har tilvejebragt passet ved, at Deres ægtefælle betalte bestikkelse, da man som rohingya ikke kan få pas i Myanmar, samt at De fortalte sandheden herom ved Deres asylsamtale med Udlændingestyrelsen den [...] 2014, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at De ikke har fremlagt dokumentation herfor. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens "Fact-finding mission to Bangladesh and Thailand: 4 to 17 February 2011 – Rohingya refugees in Bangladesh and Thailand" fremgår, at nogle muslimer i Yangon regionen har kunnet få udstedt et "pink" identitetskort, som de på baggrund af har kunnet få udstedt et myanmarsk nationalitetspas. Flygtningenævnet skal i denne forbindelse bemærke, at det af Deres nationalitetspas ses at fremgå, at passet er udstedt i Yangon, samt at der i passet er ind- og udrejsestempler fra Yangon. På denne baggrund, og da De ikke har fremlagt dokumentation for eller på anden måde nærmere sandsynliggjort den af Dem nu oplyste nationalitet og det af Dem nu oplyste navn, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring herom til grund. De vil derfor fortsat være registreret som statsborger i Myanmar og med navnet [A]. Flygtningenævnet skal gøre opmærksom på, at De mod gebyr og i henhold til navnelovens regler kan ansøge om ændring af Deres navn ved at rette henvendelse til personregisterføreren i Deres bopælssoqn." Myan/2018/2

Kapitel 11

Sager indbragt for internationale organer

11.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 16 ændrings- og til-lægsprotokoller. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod dis-krimination) og protokol nr. 16 (rådgivende udtalelser om principielle spørgsmål). Det følger af konventionen, at der for at sikre opfyldelsen af konventionens forpligtelser skal oprettes en europæisk Domstol for Menneskerettigheder. I 1959 begyndte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol sit arbejde.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2018. Dom-stolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan an-lægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægges sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre in-ternationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med kon-ventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Efter et fald i antallet i 2014 og særligt i 2015 steg antallet igen i 2016 og særligt 2017, for på ny at falde i 2018 til næsten samme niveau som i 2015, og Domstolen modtog således i 2018 omkring 43.100 klager. Tallet dækker over ”allocated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis Præsidenten for det kompetente kammer i Domstolen eller kammeret selv beslutter at bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b; på engelsk tales der om "give notice" eller "communication"), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling ("admissibility") og om klagens indhold ("merits"). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant. Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet havde i beretningsperioden ingen verserende sager for Domstolen.

11.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undertagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uoprettelig skade, hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foran-

staltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen, og derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv (se *Matkulov og Askarov mod Tyrkiet*, præmisserne 108 og 125, og *Aoulmi mod Frankrig*, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221. I sagen *M.S.S. mod Belgien og Grækenland* (application no. 30696/09) af 21. januar 2011 udtalte Domstolen i præmis 355:

”The Court next rejects the Government’s argument that the Court itself had not considered it necessary to indicate an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court to suspend the applicant’s transfer. It reiterates that in cases such as this, where the applicant’s expulsion is imminent at the time when the matter is brought to the Court’s attention, it must take an urgent decision. The measure indicated will be a protective measure which on no account prejudices the examination of the application under Article 34 of the Convention. At this stage, when an interim measure is indicated, it is not for the Court to analyse the case in depth – and indeed it will often not have all the information it needs to do so [...]”

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klager af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan

herved blandt andet henvises til sagen N.A. mod UK (application no. 25904/07), se præmisserne 21–22.

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I sager, hvor der er klaget over Flygtningenævnets afgørelser, er anmodninger fra Domstolen om anvendelse af regel 39 hidtil blevet efterkommet.

11.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til seks af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af enten FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité, FN's Kvindekomité, FN's Børnekomité eller FN's Handicapkomité.

Der gælder efter tillægsprotokoller til konventionerne visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er

derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for en af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"). I praksis har de danske myndigheder hidtil efterkommet sådanne anmodninger, dog har Flygtningenævnet i en enkelt sag for Torturkomitéen efterfølgende efter en konkret vurdering besluttet at ophæve udsættelsen af udrejsefristen, se nærmere afsnit 11.3.2 om sagen F.K. mod Danmark.

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 92 i komitéens procedureregler, at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne tilføje denne uoprettelig skade ("irreparable damage").

Tilsvarende følger af procedurereglerne for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer samt af den valgfri protokol til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder.

FN's komitéer har i 2018 i fire sager udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser (Menneskerettighedskomitéen i tre sager og Børnekomitéen i en sag).

Hvis en komité har udtrykt kritik af en af Flygtningenævnets afgørelser, har det hidtil været Flygtningenævnets praksis at genoptage sagen og gennemgå den på ny, som udgangspunkt ved behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. I det nye nævns behandling af sagen indgår naturligvis som et væsentligt element – udover sagens akter og baggrundsmateriale, herunder nytillkommet baggrundsmateriale, vedrørende det pågældende land – komitéens udtalelse. Det er muligt, at Flygtningenævnet efter denne fornyede vurdering af sagen finder, at ansøgeren fortsat ikke opfylder betingelserne for at få meddelt asyl. Dette er imidlertid ikke udtryk for, at nævnet ikke lægger vægt på eller tager hensyn til komitéens udtalelser, men derimod for, at nævnet ikke er enig med komitéen i den konkrete vurdering. I modsætning til komitéerne møder Flygtningenævnet ansøgeren personligt og har lejlighed til at høre den pågældende selv forklare og til at stille uddybende spørgsmål. Flygtningenævnet kan således danne sig et førstehåndsindtryk. Med det faktum in mente, at en meget stor del af de sager, Flygtningenævnet behandler, vedrører troværdigheden af ansøgerens forklaring, er dette forhold

af stor betydning, hvilket også er anerkendt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ved flere lejligheder har udtalt sig om troværdighedsvurderingen i asylsager. Der kan herved henvises til sagen R.C. mod Sverige af 9. marts 2010 (application no. 41827/07), præmis 52, i hvilken Domstolen udtalte:

”The Court observes, from the outset, that there is a dispute between the parties as to the facts of this case and that the Government have questioned the applicant’s credibility and pointed to certain inconsistencies in his story. The Court acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one. It accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess not just the facts but, more particularly, the credibility of witnesses since it is they who have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned.”

Se endvidere M.E. mod Sverige af 26. juni 2014 (application no. 71398/12), præmis 78, hvori Domstolen udtalte:

”The Court first acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one and it accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess the credibility of the applicant if they have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned (see, R.C. v. Sweden, no. 41827/07, § 52, 9 March 2010). [...]”

Hvis en komité udtrykker kritik i en sag, hvor ansøgeren på tidspunktet for modtagelsen af komitéens udtalelse er forsvundet, genoptages sagen ikke, jf. principperne i udlændingelovens § 33, stk. 8.

Der henvises til den nærmere gennemgang af de fire sager, hvori der er udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser, nedenfor.

11.3 FN's Torturkomité

11.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 165 deltagende stater. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomité's kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således:

Stk. 1: "Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulere") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur."

Stk. 2: "Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne."

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 108, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om, at klageren fremlægger underbyggede oplysninger, hvorefter risikoen for at den pågældende vil blive udsat for overgreb er forudseelig, aktuel, personlig og reel. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I december 2017 vedtog komitéen General Comment No. 4, som erstattede General Comment No. 1. General Comment No. 4 af 4. september 2018 indeholder beskrivelser af komitéens egen fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør således et fortolkningsbidrag til blandt andet artikel 3. Om iværksættelse af torturundersøgelser fremgår blandt andet nedenstående:

Artikel 18(d) er affattet således:

”18. For the purpose of fully implementing article 3 of the Convention, State parties should take legislative, administrative, judicial and other preventive measures against possible violation of the principles of ”non-refoulement”, including [...]

(d) Referring the person alleging previous torture to an independent medical examination free of charge, in accordance with the Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (Istanbul Protocol)”

Artikel 41 er affattet således:

”41. [...] In particular, an examination by a qualified medical doctor, including as requested by the complainant to prove the torture that the complainant has suffered, should always be ensured, regardless of the authorities’ assessment of the credibility of the allegation, so that the authorities deciding on a given case of deportation are able to complete the assessment of the risk of torture on the basis of the result of the medical and psychological examinations, without any reasonable doubt.”

I 2018 har FN’s Torturkomité afgivet udtalelse i tre sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Der henvises for så vidt angår disse tre sager til gennemgangen i afsnit 11.3.3.1 nedenfor og til afsnit 6.11.3.1.1 om Torturkomitéens General Comment no. 4.

Komitéen har herudover i 2018 lukket to sager, som komitéen tidligere havde udtalt kritik i.

Endvidere har komitéen i 2018 lukket en sag, idet klageren på trods af flere rykkere ikke havde fremsendt bemærkninger til komitéen.

Endelig har Flygtningenævnet i 2018 fået oplyst, at komitéen i 2016 har lukket en sag som følge af, at klageren var blevet meddelt opholdstilladelse.

Der verserede herefter pr. 31. december 2018 syv sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I den ene af de syv sager er klageren udrejst af Danmark, hvorfor klagerens partsrepræsent bad komitéen om at lukke sagen, hvilket komitéen har afvist. Regeringen har derfor anmodet komitéen om ikke at antage sagen til realitetsbehandling, men afvise den på admissibility. I en anden af de syv sager har klagerens advokat i 2013 anmodet komitéen om at lukke sagen.

I tre af de syv sager har komitéen forud for 2018 udtalt kritik. I den ene af sagerne har Flygtningenævnet efter modtagelse af kritik meddelt klageren opholdstilladelse, mens nævnet i de to øvrige sager efter modtagelsen af kritik fra komitéen har fastholdt afgørelsen. Flygtningenævnet har i alle tre sager sendt follow up til komitéen, som i marts 2019 har lukket den ene af de to stadfæstede sager. Herudover har komitéen i maj 2019 lukket ovennævnte sag, hvor klageren var udrejst af Danmark.

11.3.2 Opfølgning i forhold til en tidligere udtalelse fra FN's Torturkomité i en sag mod Danmark

Sagen F.K. mod Danmark, communication no. 743/2016, vedrørte en mandlig tyrkisk asylansøger, der var indrejst i Danmark i 2010. For så vidt angår klagerens asylmotiv, Torturkomitéens udtalelse fra 2015, sagens fornyede behandling i Flygtningenævnet, den fornyede indbringelse for komitéen i april 2016 og sagsanlæg ved Københavns Byret i november 2016 kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 267ff, 25. beretning (2016), side 270ff og 26. beretning (2017), side 484ff.

I december 2018 hævdede sagsøgeren sagen ved Østre Landsret under henvisning til, at klageren i marts 2018 blev udsendt til Tyrkiet. Komitéen er i februar 2019 blevet orienteret herom. Sagen verserer fortsat ved komitéen.

11.3.3 FN's Torturkomité's udtalelser i 2018 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Torturkomité udtalt sig i tre sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Torturkomitéen fandt i alle sagerne, at en udsendelse af klagerne til deres hjemlande ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet havde i ingen af de tre sager iværksat en torturundersøgelse, selvom klagerne havde anmodet herom. Se komitéens begrundelser i sagerne nedenfor i afsnit 11.3.3.1. Se i øvrigt afsnit 6.11.3.1.1 om Torturkomitéens General Comment no. 4.

11.3.3.1 Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik

11.3.3.1.1 C.Y. mod Danmark, communication no. 647/2014 (Kina)

Sagen vedrørte en mandlig kinesisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede at blive anholdt af myndighederne som følge af, at han havde været medlem af og været aktiv for den kristne organisation Almighty God, som i Kina bliver betragtet som en sekt. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, idet han havde afgivet divergerende og usammenhængende forklaringer om centrale forhold i sagen. Nævnet fandt samtidig ikke tilstrækkeligt grundlag for at udsætte sagen med henblik på en torturundersøgelse af klageren. Klagerens advokat fremsendte senere en kopi af en rapport af en lægeundersøgelse foretaget af Amnesty International og anmodede om genoptagelse af sagen med henvisning til, at rapporten fuldt ud bekræftede klagerens forklaringer. Flygtningenævnet genoptog sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde og stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse på ny, idet nævnet fandt, at det ikke ud fra rapporten kunne konkluderes, at skaderne skyldtes hans angivelige tilknytning til Almighty God.

Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse. Af komitéens udtalelse af 17. maj 2018 fremgår blandt andet:

”10.8 In this regard, the Committee observes that, in principle and regardless of the asylum authorities’ assessment of the credibility of a person alleging previous torture, he or she should be referred by the asylum authorities to an independent medical examination free of charge, in accordance with the Manual on the Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (the Istanbul Protocol), so that the authorities deciding on a given case of forcible return are able to complete the assessment of the risk of torture objectively and without any reasonable doubt, on the basis of the results of that medical examination. The Committee observes, however, that, both in the present complaint and in his submissions to the Danish asylum authorities, the complainant has failed to explain how or why an examination for signs of torture by the Department of Forensic Medicine might lead to a different assessment of his asylum application.”

Flygtningenævnets afgørelser og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 21. juni 2018.

11.3.3.1.2 I.U.K. et al. mod Danmark, communication no. 703/2015 (Rusland)

Sagen vedrørte et russisk ægtepar samt tre medfølgende børn, der som asylmotiv havde henvist til, at den mandlige klager frygtede at blive dræbt af myndigheder ved en tilba-

gevenden til Dagestan, idet han var blevet truet til at hjælpe oprørere. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaringer til grund, idet de forekom konstruerede til lejligheden, divergerende og udbyggede. Klagerens advokat anmodede senere om genoptagelse under henvisning til, at Flygtningenævnet ikke fandtes havde taget stilling til den mandlige klagers forklaring om, at han havde været udsat for tortur. Advokaten fremsendte senere en rapport fra Amnesty Internationals lægegruppe. Flygtningenævnet afslog at genoptage sagen med henvisning til, at der ikke var tilført sagen nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning, at der var en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse nævnets oprindelige stillingtagen. Den fremlagte torturundersøgelse kunne ikke føre til en ændret vurdering af troværdigheden af klagerens forklaringer om asylmotivet.

Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse. Af komitéens udtalelse af 17. maj 2018 fremgår blandt andet:

”8.8 In this regard, the Committee observes that, in principle and regardless of the asylum authorities’ assessment of the credibility of a person alleging previous torture, he or she should be referred by the asylum authorities to an independent medical examination free of charge, in accordance with the Manual on the Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (the Istanbul Protocol), so that the authorities deciding on a given case of forcible return are able to complete the assessment of the risk of torture objectively and without any reasonable doubt, on the basis of the results of that medical examination. The Committee observes, however, that, both in the present complaint and in their submissions to the Danish asylum authorities, the complainants have failed to explain how or why an examination of I.U.K. for signs of torture by the Department of Forensic Medicine at Rigshospitalet might have led to a different assessment of their asylum application. In these circumstances, the Committee does not consider the denial of an independent medical examination to have directly resulted in the State party’s adverse conclusion concerning the complainants’ credibility.”

Flygtningenævnets afgørelser og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 3. juli 2018.

11.3.3.1.3 S.A.M. mod Danmark, communication no. 693/2015 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en mandlig afghansk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede at blive dræbt af en magtfuld kommandant fra Taliban, som hans far havde en konflikt med. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring om sit

asylmotiv til grund, idet forklaringen måtte anses for konstrueret til lejligheden. Klageren og hans advokat anmodede senere om genoptagelse med henvisning til, at klageren havde været i Afghanistan efter nævnets afgørelse, og at nævnet burde have foranstaltet en torturundersøgelse af klageren. Flygtningenævnet afslog at genoptage sagen med henvisning til, at klagerens forklaring om opholdet i hjemlandet ikke kunne lægges til grund, samt at nævnet efter fast praksis ikke ville foranstalte en torturundersøgelse, når forklaringen ikke kunne lægges til grund. Klagerens advokat fremsendte senere yderligere oplysninger om opholdet i hjemlandet samt en rapport af en torturundersøgelse foretaget af Amnesty Internationals lægegruppe, hvorefter Flygtningenævnet genoptog sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnmøde. Flygtningenævnets flertal fandt på ny ikke at kunne lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flertallet fandt derudover ikke grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse.

Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse. Af komitéens udtalelse af 3. august 2018 fremgår blandt andet:

”8.7 The Committee notes that, although the Board refused to carry out a specialized medical examination to verify whether the complainant’s injuries had been sustained as a result of torture, the Board did reopen the case on [...] 2015 with a view to reconsidering the credibility of the complainant’s statement in the light of the new results from a medical examination conducted by the Amnesty International Danish Medical Group. The Committee underlines the importance of medical examinations carried out by independent institutions, including the Amnesty International Danish Medical Group. It also notes the State party’s observation that this medical examination ”does not necessarily clarify whether the complainant’s injury was caused by torture or whether the injury was sustained in an incident such as a fight, an assault, an accident or an act of war”. The Committee also notes that, following a thorough evaluation of all the evidence presented by the complainant, including the medical report of the Amnesty International Danish Medical Group, the competent authorities found the complainant to lack credibility and did not consider it necessary to order a further medical examination. The Committee refers to its jurisprudence in which it concluded that the responsible organs of the State party had thoroughly evaluated all the evidence presented by the complainant and found it to lack credibility. In the light of these considerations, the Committee finds that the complainant has not demonstrated that the authorities of the State party that considered the case have failed to conduct a proper assessment of the risk of torture for the complainant in Afghanistan.

Flygtningenævnets afgørelser og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 6. september 2018.

11.4 FN's Menneskerettighedskomité

11.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder

Danmark ratificerede i 1972 FN's internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder samt den første valgfrie tillægsprotokol til konventionen af samme dato. Konventionen og den valgfrie tillægsprotokol trådte i kraft den 23. marts 1976.

Ved konventionen blev FN's Menneskerettighedskomité oprettet. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

Danmark har ikke taget noget forbehold i forbindelse med konventionen og anerkender Menneskerettighedskomitéens kompetence til at modtage og behandle individuelle klagesager efter artikel 1 i den valgfrie tillægsprotokol.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bestemmelsen er affattet således:

”Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.”

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

I 2018 har FN's Menneskerettighedskomité afgivet udtalelse i syv sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og hvori regeringen har afgivet retlige bemærkninger under sagens behandling for komitéen.

Der henvises for så vidt angår disse i alt syv sager til gennemgangen i afsnittene 11.4.2.1.1 – 11.4.2.2.4 nedenfor.

Endvidere har komitéen i 2018 lukket en sag vedrørende overførsel til Italien, idet klageren var udrejst, og partsrepræsentanten ikke modsatte sig regeringens anmodning om at lukke sagen, og yderligere to sager som følge af, at nævnet i den ene sag havde meddelt klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og Udlændingestyrelsen i den anden sag havde meddelt klagerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet har i 2018 modtaget lukkeskrivelser i en sag fra 2014, en sag fra 2016 og tre sager fra 2017, som er blevet lukket ved komitéen, men hvor Flygtningenævnet ikke tidligere er blevet orienteret herom, samt i tre sager, som er blevet lukket ved komitéen i begyndelsen af 2018.

Der verserede pr. 31. december 2018 78 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I størstedelen af sagerne har komitéen samtidig anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af klagen. Et større antal af de indbragte klager vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark, men hvor Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge til grund, at konversionen er reel. Der henvises nærmere til afsnit 6.8 om sur place. Herudover vedrører et større antal af de indbragte klager sager, hvori nævnet har henvist klageren til at tage ophold i enten Bulgarien, Italien eller Grækenland som første asylland. Der henvises nærmere til afsnittene 6.1 og 6.2 om første asylland og udlændingelovens § 29 b.

I otte af de 78 sager, som verserede ved udgangen af 2018, er komitéen forud for 2018 blevet anmodet om at lukke sagerne.

I tre af de 78 sager er komitéen i 2018 blevet anmodet om at berostille behandlingen af klagerne. I to af disse sager skyldes anmodningerne, at Flygtningenævnet har genoptaget behandlingen af de pågældende asylsager og for den ene sags vedkommende har hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet klageren ikke havde fornyet sin græske opholdstilladelse. I den tredje sag skyldes anmodningen, at Udlændinge- og Integrationsministeriet har genoptaget behandlingen af klagerens sag om humanitær opholdstilladelse.

Herudover er komitéen i andre tre af de 78 sager i 2018 blevet anmodet om at lukke sagerne. I to af sagerne skyldes anmodningerne, at klagerne er udeblevet, mens an-

modningen i den tredje sag skyldes, at klageren er blevet meddelt opholdstilladelse på baggrund af nye, væsentlige oplysninger fremkommet efter nævnets oprindelige afgørelse.

Endelig vedrører 15 af de 78 sager tidligere kritiksager, hvor Flygtningenævnet har afventet lukkeskrivelser fra komitéen.

En af de 78 sager er i foråret 2019 blevet lukket af komitéen, efter at Flygtningenævnet i 2017 havde besluttet at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, som besluttede at realitetsbehandle sagen i Danmark og meddelte klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Herudover har komitéen i foråret 2019 besluttet at lukke en sag som følge af, at klageren er udrejst af Danmark, samt at lukke en anden sag som følge af, at klageren var blevet meddelt opholdstilladelse, ligesom komitéen i foråret 2019 har afsluttet fire sager, hvori komitéen ikke har fundet anledning til at udtale kritik, samt afsluttet en sag som inadmissible.

11.4.2 FN's Menneskerettighedskomités udtalelser i 2018 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Menneskerettighedskomitée udtalt sig i syv sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I tre af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen. I fire sager har komitéen ikke fundet anledning til at udtale kritik.

Ligesom de foregående år har komitéen også i beretningsåret udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse om anvendelse af Italien som første asylland for familier med børn. Komitéen har i den konkrete sag blandt andet henvist til, at nævnet ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn til klagerens individuelle forhold og sårbare situation, herunder hendes tidligere oplevelser i Italien.

Flygtningenævnet og komiteen ser ikke ens på muligheden for at anvende Italien som et første asylland. Nævnet har i den omhandlede sag fundet, at de foreliggende oplysninger om forholdene i Italien ikke gav grundlag for at fravige udgangspunktet om, at Italien som medlem af EU lever op til sine internationale menneskeretlige forpligtelser, og dermed normalt vil kunne udgøre et første asylland for udlændinge, der har fået opholdstilladelse som flygtninge i landet. Flygtningenævnet anerkender i den forbindelse, at personer eller familier kan være så ganske særligt sårbare, at de ikke vil kunne sendes til Italien.

Nævnet har ikke i beretningsåret haft anledning til at forholde sig til kritikken fra komitéen, se nærmere afsnit 11.4.2.1.3. Se endvidere Flygtningenævnets formandsskabs 26.

beretning (2017), side 495 og Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 283 f.

Nævnets praksis ligger på linje med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, jf. herved dommen Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien (application no. 27725/10) af 2. april 2013, se nærmere afsnit 6.1.1, og de i formandsskabets 25. beretning (2016), side 37ff nævnte domme samt Domstolens beslutning af 30. maj 2017 i sagen E.T. og N.T. mod Schweiz og Italien (application no. 79480/13) om at anse klagen for inadmissible. Beslutningen er omtalt i en afgørelse fra august 2017, som er gengivet i Flygtningenævnets formandsskabs 26. beretning (2017), side 496.

11.4.2.1 Sager hvor komitéen har udtalt kritik

11.4.2.1.1 C.L. og Z.L. mod Danmark, communication no. 2753/2016 (Kina)

Sagen vedrørte en kinesisk mand og hans mindreårige søn, der var indrejst i Danmark i 2012. Klageren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Kina risikerede at blive idømt en fængselsstraf på livstid eller at blive henrettet for landsforræderi. Han oplyste, at han havde været medlem af en organisation, der kæmpede for at indføre flerpartisystem i Kina. I perioden fra 1998 til 2001 havde klageren, mens han var ansat som revisor i en statslig virksomhed, ved overfakturering kanaliseret udenlandsk kapital ind i Kina til organisationens aktiviteter. Han blev tilbageholdt og tortureret i 2001 mistænkt for underslæb, men myndighederne opdagede ikke hans aktiviteter for organisationen. Klageren var tilbageholdt i seks måneder og genoptog efter løsladelsen sine aktiviteter for organisationen. I sommeren 2012 blev klageren bekendt med, at myndighederne ville se på firmaets handler igen med henblik på at afdække flere korruptionssager.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt at kunne lægge klagerens forklaring til grund, herunder om anholdelsen i 2001 og om klagerens fortsatte aktiviteter for organisationen. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer kunne derimod ikke lægge til grund, at klageren efter sin udrejse skulle være kommet i de kinesiske myndigheders søgelys på en sådan måde, at han risikerede asylretlig forfølgelse ved en tilbagevenden. Flertallet lagde vægt på, at klageren udrejste legalt af Kina på sit eget nationalitetspas i slutningen af 2012, seks måneder efter, at flere ledere af organisationen angiveligt var blevet anholdt i Shanghai i sommeren 2012, at klagerens tidligere ægtefælle først var blevet opsøgt i foråret 2013, som var ni måneder efter disse anholdelser, samt at der først i sommeren 2013 skulle være foretaget en ransagning på den tidligere ægtefælles bopæl. Flertallet bemærkede, at det forekom usandsynligt, at klageren, som angiveligt skulle have spillet

en central rolle i bevægelsen, hvilket betød, at hans leder straks efter, at dennes leder var blevet anholdt, advarede klageren om, at han nu var i myndighedernes søgelys, først skulle være blevet opsøgt af myndighederne ni måneder senere. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund i øvrigt ikke grundlag for at imødekomme den nedlagte påstand om at foranstalte iværksat en torturundersøgelse af klageren.

I 2015 anmodede klagerens advokat Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen under henvisning til, at asylsagerne vedrørende klagerens søstre, som var indrejst i Danmark adskillige år før klageren, ikke blev taget i betragtning under behandlingen af klagerens sag, og at nævnet afviste at lade klagerens ene søster vidne under nævnsmødet. Derudover henviste han til, at klageren i Danmark havde deltaget i demonstrationer mod det kinesiske styre, hvilket var dokumenteret med billeder af klageren på internettet, og at han var blevet døbt i en bestemt kirke i Danmark. Klageren henviste derudover til sin søns sygdom og de forhold, som sønnen ville skulle leve under ved en tilbagevenden.

Flygtningenævnet meddelte i 2015 klageren afslag på anmodningen om genoptagelse af sagen. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet. Nævnet bemærkede hertil, at nævnet var bekendt med akterne fra klagerens søstres asylsager, og at vidneførsel normalvis kun tillades, når vidnet har en direkte tilknytning til asylmotivet. Derudover fandt nævnet ikke, at klageren havde fremlagt dokumentation eller oplysninger, der bekræftede, at han i forbindelse med sine aktiviteter i Danmark var blevet særligt eksponeret. For så vidt angik klagerens religiøse aktiviteter bemærkede nævnet, at trosretningen ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger ikke var anerkendt i Kina, men at der med myndighedernes viden var etableret menigheder i forskellige provinser i Kina, herunder i klagerens hjemprovins. Endelig fandt nævnet det påfaldende, at oplysningerne om klagerens religiøse og politiske aktiviteter i Danmark, som fandt sted på tidligere tidspunkter, først blev fremlagt for Flygtningenævnet umiddelbart før en planlagt udrejse.

Af komitéens udtalelse af 26. marts 2018 fremgår blandt andet:

”8.5 The Committee notes the State party’s argument that the author’s claims with respect to articles 6 and 7 of the Covenant should be considered as manifestly unfounded since the author has not sufficiently established that he would face a real and personal risk of irreparable harm, such as that contemplated in articles 6 and 7 of the Covenant, if returned to China. The Committee also notes the State party’s submission that no new substantial information was provided in the author’s communication. However, it notes that the State party did not question the author’s general credibility, but only pointed to

the limited likelihood of several of the author's statements. The Committee further observes that the Board considered as a fact that: (a) the author had engaged in the pro-democracy movement; (b) the author had attracted adverse attention of the authorities mainly related to activities involving overcharging at the State company, which had generated funds which were then channelled from abroad to the pro-democracy movement; (c) the author had been a member of unrecognized [...] Church; (d) the author had been arrested and tortured; (e) the author had left China legally following the arrest of Mr. [B]; and (f) the Chinese authorities had contacted the author's former spouse at her home in [...] and [...] 2013.

8.6 Nonetheless, the Board found that the author had failed to render it probable that his political and religious activities in China and Denmark had made him a high-profile individual to such extent that he had attracted the attention of the Chinese authorities in a manner that would justify asylum. The Board based its decision mainly on the fact that the author had left China lawfully only five months after the arrest of several leaders of the organization for which he had carried out activities, while considering unlikely that the Chinese authorities would wait eight months after the arrest of the leaders before coming to the author former spouse's home, and disregarding that the author alleged that he had held a crucial role in the organization. In addition, the Board considered that the information on the author's political and religious activities in Denmark had been submitted late — only in [...] 2015, immediately before the scheduled forced return of the author.

8.7 The Committee is of the view that many of the facts in the present case, including the information on the author's personal engagement in the pro-democracy movement — [Name of the movement], the previous experience of torture, and the authorities' interest in the author before and after his departure from China, were not contested by the State party's authorities in the context of credibility assessment. However, the authorities have not adequately explained how they arrived at their conclusions that there was no personal risk for the author and his minor son in the event of their return. In that context, the Committee observes the failure of the State party to take due account of the past persecution faced by the author, the author's father and sisters, and the inadequate consideration by the State party's authorities of whether the author and his son might face a risk of violations of their rights in the given circumstances and of the impacts that the removal would have on the author's [...] son. The Committee further notes the author's request for a medical examination for signs of previous torture, which was rejected by the Board since it only initiated an examination for signs of torture when the allegations to that effect appeared credible, and if it found that there was actual and real risk that the concerned asylum seeker would be subjected to torture again on return to his country of origin. The Committee considers that the reasons given for the rejection

of the author's request for medical examination by the Board do not appear reasonable, in particular when the State party accepted that the author had suffered torture in the past. In the circumstances of the present case, the Committee considers that the facts as submitted disclose the existence of a real risk for the author and his son of treatment contrary to the requirements of article 7 of the Covenant as a consequence of their removal to China, which was not given sufficient weight by the State party's authorities. Accordingly, the Committee is of the view that, by removing the author and his minor son to China, the State party would violate its obligations under article 7 of the Covenant."

Det bemærkes, at komitéen i udtalelsen, præmis 4.14, har gengivet Flygtningenævnets praksis vedrørende iværksættelse af torturundersøgelser forkert. Komitéen har således anført, at Flygtningenævnet alene iværksætter torturundersøgelser, hvis det er bevist, at klageren tidligere har været udsat for tortur, og nævnet finder, at der er en aktuel og reel risiko for, at klageren på ny vil blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Dette er ikke en korrekt gengivelse af nævnets praksis, hvorefter Flygtningenævnet har iværksat torturundersøgelser, såfremt nævnet efter en konkret vurdering af omstændighederne i den foreliggende sag har fundet, at undersøgelsen vil kunne bidrage til sagens oplysning. For eksempel vil nævnet normalt ikke iværksætte en torturundersøgelse, hvis der ikke er en aktuel og reel risiko for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Nævnet vil heller ikke iværksætte en torturundersøgelse, hvis klagerens forklaring om torturen umiddelbart kan lægges til grund. For en nærmere gengivelse af praksis vedrørende iværksættelse af en torturundersøgelse kan henvises til afsnit 6.11.3.1.

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelsen af udtalelsen at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra september 2018 udtalte Flygtningenævnet blandt andet, at efter en vurdering af klagerens personlighed, baggrund og fremtræden i nævnet fandt nævnet nu, at forklaringen om arrestationen af klagerens leder, om at klageren først udrejste fem måneder herefter, samt om at han valgte at udrejse legalt, hvilket viste sig at være muligt, ikke burde afvises som usandsynlig. Nævnet lagde vægt på klagerens forklaringer om den mellemliggende periode, herunder at han neddrolede og efter nogle uger indstillede sine politiske aktiviteter, at organisationen ikke mente, at han skulle løbe risikoen ved at udrejse illegalt, hvilket hang sammen med, at de troede, at klageren kunne skaffe sig et dansk visum hurtigere end tilfældet var, at klageren kalkulerede med, at der ville gå lidt tid, inden myndighederne fandt frem til ham, idet han var mindre profileret og boede langt fra Shanghai, samt en række dispositioner, som klageren foretog for at forberede en legal udrejse, der i vidt omfang var underbygget af bilag. Det kunne efter nævnets opfattelse ikke føre til en anden vurdering, at der i sagen, udover forkla-

ringen om de to ransagninger hos klagerens tidligere ægtefælle, ikke var oplysninger om efterforskningsskridt i 2012/2013. Klageren havde dermed efter nævnets fornyede stillingtagen på tilstrækkelig vis sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland ville være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse på grund af sine politiske aktiviteter, og han blev på den baggrund meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelser og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 4. maj 2018. Flygtningenævnets seneste afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 2. oktober 2018.

11.4.2.1.2 K.H. mod Danmark, communication no. 2423/2014 (Iran)

Sagen vedrørte en iransk mand, der var indrejst i Danmark i 2012. Klageren henviste som asylmotiv til, at han frygtede at blive anholdt og udsat for tortur af Basij, fordi han ikke længere ønskede at arbejde for Basij. Han oplyste, at han havde været aktiv for Basij i perioden 2004 til 2012 i større eller mindre grad. Han aftjente sin værnepligt i 2007 og tog i 2008 kontakt til Basij for at genoptage sit engagement. Efter præsidentvalget i 2009 fik han ordre til at indsamle informationer om personer, der deltog i en demonstration, hvilket han nægtede. Han forsøgte efterfølgende at nedtrappe sine aktiviteter og forestod efterfølgende alene enkelte administrative opgaver. I 2012 blev klageren kontaktet af Basij og fik ordre på at genoptage sit arbejde, hvilket han forsøgte at undgå ved at sige, at han havde travlt. Hans bopæl blev senere opsøgt af Basij, mens han ikke var hjemme. Han udrejste herefter af Iran.

I forbindelse med sagens behandling i Flygtningenævnet i 2013 fremsendte klagerens advokat et indlæg, hvoraf det blandt andet fremgik, at klageren var konverteret til kristendommen. Udlændingestyrelsen anmodede på denne baggrund forud for nævnsrådet om at få sagen hjemvist, hvilket Flygtningenævnet imødekom. Udlændingestyrelsen meddelte senere samme år på ny klageren afslag på asyl.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at han, som følge af at han ikke længere ønskede at arbejde for Basij, risikerede at blive udsat for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt, at klagerens forklaring om sit medlemskab af og arbejde for Basij måtte tilsidesættes som utroværdig, idet han havde forklaret divergerende om det tidsrum, han havde udført arbejdet i, og om det arbejde, han udførte. Flygtningenævnets flertal fandt derudover ikke, at klageren, uanset den fremlagte dåbsattest, de fremlagte erklæringer fra kirker og hans kendskab til den kristne tro, havde sandsynliggjort, at hans konversion til kristendommen var reel. Flertallet lagde vægt på, at klageren havde forklaret divergerende

om såvel sine aktiviteter for Basij som om sin konversion, samt på det faktum, at klageren først havde vist interesse for den kristne tro efter, at han havde fået afslag på asyl.

Af komitéens udtalelse af 16. juli 2018 fremgår blandt andet:

”8.4 The Committee notes the finding of the Refugee Appeals Board that the author failed to substantiate that he will be at a risk of persecution or abuse by the Iranian authorities as a result of his refusal to continue to work for the Basij, and that he lacked credibility. The Committee also notes that the majority of the Board members found that the author failed to substantiate that his conversion was genuine, despite the existence of a certificate of baptism, witness depositions and letters of support. In this connection, the Committee observes that the author first declared that the said conversation took place after the negative decision by the Immigration Service, but then affirmed that it actually took place before that decision (see para. 4.12). The Committee also notes that the majority of the Board members found inconsistencies in the author’s statements as to his family’s reaction to conversion and the moment of his first meeting with Z.A. The Committee then notes that when informed about a new ground for asylum based on the author’s conversion, the Refugee Appeals Board decided to transmit the case back to the Immigration Service for reconsideration, which allowed the author to have this new ground assessed at the usual two regular degrees of jurisdiction in asylum matters, and that the issue was analysed in details in the adopted decisions.

8.5 The Committee considers that, when an asylum seeker submits that he or she has converted to another religion after his or her initial asylum request has been dismissed in the country of asylum, it may be reasonable that an in-depth examination of the circumstances of the conversion be carried out by the authorities. The test remains, however, whether, regardless of the sincerity of the conversion, there are substantial grounds for believing that such conversion may have serious adverse consequences in the country of origin so as to create a real risk of irreparable harm such as that contemplated by articles 6 and 7 of the Covenant. Therefore, even when it is found that the reported conversion is not sincere, the authorities should proceed to assess whether, in the circumstances of the case, the asylum seeker’s behavior and activities in connection with or to justify his or her conversion, such as attending a church, being baptized, participating in proselytizing activities, could have serious adverse consequences in the country of origin so as to put him or her at risk of irreparable harm.

8.6 In the present case, the Committee observes that it is not contested that, after starting to have contact on Skype with a pastor who taught him about Christianity, the author was baptized on [...] 2013, participates actively in parish work, and has informed his family about his conversion. The majority of the Board members also conce-

ded that the author has knowledge of the Christian faith. Nonetheless, the Committee notes that the Board's majority focused its reasoning on the sincerity of the conversion, concluding that the author had failed to establish that his conversion was genuine because of inconsistencies in his statements, such as the date of his first meeting with Z.A., the moment when he considered himself to have converted, and his family's reaction to his conversion.

8.7 In this connection, the Committee recalls that States parties should give sufficient weight to the real and personal risk a person might face if deported and considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk that the author would face as a perceived Christian in Iran, rather than relying mainly on a matter of conflicting dates. The Committee notes in particular that the Board did not assess whether the author's behavior and activities in connection with, or to justify, his conversion, including his baptism, his active participation in the parish, his knowledge of Christianity, and his informing his family of his conversion, could have serious adverse consequences in the country of origin so as to put him at risk of irreparable harm. In view of the above, the Committee considers that the State party failed to adequately assess the author's real, personal and foreseeable risk of returning to Iran as a convert. Accordingly, the Committee considers that the State party failed to take into due consideration the consequences of the author's personal situation in his country of origin, and concludes that his removal to Iran by the State party would constitute a violation of articles 6 and 7 of the Covenant."

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelsen af udtalelsen at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

I afgørelsen fra november 2018 udtalte Flygtningenævnet blandt andet, at nævnet ikke fandt, at der om klagerens frygt for Basij var fremkommet oplysninger, der gav grundlag for en anden vurdering end den, som Flygtningenævnet udtrykte i sin afgørelse fra 2014. Flygtningenævnet fandt derimod, at det efter en fornyet vurdering måtte lægges til grund, at klagerens nye tro var udtryk for en reel indre overbevisning. Flygtningenævnet lagde vægt på, at klageren både under den oprindelige asylsag og under genoptagelsessagen demonstrerede et usædvanligt godt kendskab til kristendommen. Det måtte efter erklæringer fra flere forskellige præster og personer med tilknytning til klagerens kristne aktiviteter endvidere lægges til grund, at klageren havde deltaget regelmæssigt og seriøst i kirkelige aktiviteter, og at hans aktiviteter havde været vedvarende. Nævnet fandt på denne baggrund efter en fornyet vurdering af sagen, hvor nye oplysninger spillede en afgørende rolle, at der, uanset det påfaldende tidspunkt for konversion og de usikkerheder, der havde været i forklaringerne, ikke længere var grundlag for at tilsidesætte klagerens i øvrigt meget troværdige forklaring om konversionen, som

havde solid støtte i hans vedvarende og omfangsrige deltagelse i kristne aktiviteter. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at klageren havde deltaget i kristne aktiviteter af mere missionerende karakter, og at det efter klagerens troværdige forklaring herom måtte lægges til grund, at han i Iran ville fortsætte med sådanne aktiviteter. Henset dertil, og da nævnet ikke fandt grundlag for at fastslå, at klageren ved en tilbagevenden til Iran med rimelighed måtte forventes at ville afstå fra at udøve religiøse aktiviteter, var der nu holdepunkter for at antage, at klageren ved en tilbagevenden ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin konversion. Flygtningenævnet fandt derudover ikke, at der var grundlag for at udelukke klageren for sine aktiviteter for Basij efter præsidentvalget 2009, da ikke alle dele af klagerens forklaring, herunder hans forklaring om hans aktiviteter efter 2009, kunne lægges til grund. Flygtningenævnet meddelte derfor klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 23. august 2018. Flygtningenævnets seneste afgørelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 12. november 2018.

11.4.2.1.3 B.A.A. mod Danmark, communication no. 2575/2015 (Italien første asylland)

Sagen vedrørte en kvindelig eritreisk asylansøger samt hendes mindreårige barn, der var indrejst i Danmark i 2014. Klageren henviste som begrundelse for sin klage til, at Italien ikke kunne tjene som første asylland, idet klageren i Italien ikke ville have adgang til bolig, arbejde eller humanitær hjælp, samt at hun havde haft konflikter med privatpersoner i Italien.

Flygtningenævnet stadfæstede i 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt i det væsentligste at kunne lægge klagerens forklaring til grund, på nær den del af forklaringen, der vedrørte hendes henvendelse til de italienske myndigheder, idet klageren havde forklaret divergerende om dette. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt herefter under henvisning til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. april 2013, Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien, at det måtte antages, at klageren i Italien var beskyttet mod refoulement, samt at hun kunne henvises til på ny at tage ophold i Italien. Flertallet fandt efter en samlet vurdering, at klageren ville kunne opnå tilstrækkelig økonomisk og social beskyttelse i Italien, herunder den fornødne lægehjælp. Flertallet lagde vægt på, at klageren havde boet i Italien i mere end fem år, og at hun havde været i stand til i perioder at skaffe arbejde og et sted at bo, samt at både klageren og hendes barn var uden sundhedsmæssige problemer.

Af komitéens udtalelse af 13. juli 2018 fremgår blandt andet:

”9.4 The Committee notes the author’s allegation that Italy granted her subsidiary protection in 2009 including a residence permit valid for three years, following which she was asked to leave the asylum centre; that she was denied access to medical examination in Italy although she was pregnant (para. 2.5); and that despite having allegedly sought assistance from the local authorities, she did not receive any social or housing support and was left without shelter or means of subsistence. The Committee further notes the author’s previous experience of an unsafe environment and violence emblematic for the living conditions of homeless asylum seekers in Italy.

9.5 Furthermore, the Committee notes that the author has relied on various reports on the general situation of asylum seekers and refugees in Italy, highlighting the chronic lack of available places in the reception facilities for asylum seekers and beneficiaries of international protection. The Committee notes in particular the author’s submission that returnees, like herself, who had already been granted a form of protection and benefited from the reception facilities when they were in Italy are no longer entitled to accommodation in the public reception centers for asylum seekers (para. 6.3), live instead in informal settlements and often face destitution. The Committee notes the author’s submissions that returnees also face severe difficulties in finding access to sanitary facilities and food in Italy, and that individuals should not be returned without specific guarantees of adequate accommodation.

9.6 The Committee also notes the finding of the Board that Italy should be considered the first country of asylum in the present case and the position of the State party that such a country is obliged to provide asylum seekers with basic human rights standards, although it is not required that such persons have the same social and living standards as nationals of the country (para. 5.5). The Committee also notes that the State party also referred to a decision of the European Court, in which the Court stated that, although the situation in Italy had its shortcomings, it had not disclosed a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers (para. 5.9).

9.7 The Committee recalls that States parties should, when reviewing challenges to decisions to remove individuals from their territory, give sufficient weight to the real and personal risk such individuals might face if deported. In particular, any evaluation of whether individuals are likely to be exposed to conditions constituting cruel, inhuman or degrading treatment in violation of article 7 of the Covenant must be based not only on an assessment of the general conditions in the receiving country, but also on the individual circumstances of the persons in question. Those circumstances include factors that increase the vulnerability of such persons and that could transform a situation

that is tolerable for most into an intolerable one for others. They should also take into account, in cases considered under the Dublin Regulation, the previous experiences of the removed individuals in the first country of asylum, which may underscore the special risks that they are likely to face and may thus render their return to the first country of asylum a particularly traumatic experience for them.

9.8 The Committee notes the information provided to the State party by the Italian authorities in 2008, according to which an alien who has been granted residency in Italy as a recognized refugee or has been granted protection status may submit a request to renew his or her expired residence permit upon re-entry into Italy. However, the Committee considers that this information is not sufficient to ensure that, if returned to Italy, the Italian authorities will undertake to renew the author's residence permit and to issue a permit also to her child.

9.9 The Committee further notes the author's claims, based on her personal circumstances, that despite being previously granted residency in Italy, she would face intolerable living conditions there. In that connection, the Committee notes that the State party does not explain how, if returned to Italy, the renewable residence permit would actually protect the author and her child from exceptional hardship and destitution, similar to the ones the author has already experienced in Italy.

9.10 Noting the State party's assumption that, as the author had benefited from subsidiary protection in the past, she would, in principle, be entitled to the same level of subsidiary protection today, the Committee also observes the author's allegations, which have not been contested by the State party, that she faced precarious living conditions in Italy, where, without the necessary financial resources, she was forced to live in an abandoned building with other refugees for approximately one year in an unsafe environment surrounded by violence linked to drug and alcohol abuse. The Committee further notes the author's allegations that she was hit by a man who tried to assault her sexually. Reports before the Committee indicate that persons in a situation similar to that of the author often end up living on the streets or in precarious and unsafe conditions that are unsuitable, in particular, for young children in these circumstances.

9.11 In view of the above, the Committee considers that the State party failed to adequately assess the author's personal past experience in Italy, and the foreseeable consequences of forcibly returning her there, that it did not give due consideration to the special vulnerability of the author, a single mother, with a 3-year-old child, who previously experienced homelessness and destitution in Italy, and that it relied on the general information by the Italian authorities without verifying whether the author would have effective access to financial, medical and social assistance. Notwithstanding her

formal entitlement to apply for a renewal of a residence permit as part of subsidiary protection in Italy, there is no indication that, in practice, the author would actually be able to find accommodation and provide for herself and her child in the absence of assistance from the Italian authorities, in particular as she is a single parent who has to look after her child. The State party also failed to seek effective assurances from the Italian authorities that the author and her son would be received in conditions compatible with their status as asylum seekers entitled to temporary protection and the guarantees under article 7 of the Covenant. In particular, the State party did not request Italy to undertake: (a) to renew the author's residence permit as part of subsidiary protection and to issue a permit to her child; and (b) to receive the author and her son in conditions adapted to the child's age and the family's vulnerable status that would enable them to remain in Italy.

9.12 Consequently, the Committee considers that the removal of the author and her son to Italy, in her particular circumstances and without the aforementioned assurances, would amount to a violation of article 7 of the Covenant by the State party.”

Et dissentierende mindretal bestående af fire medlemmer af komitéen mente ikke, at en udsendelse af klageren og hendes søn ville være i strid med konventionen og udtalte i den forbindelse:

”7. In the present case, it is not disputed that the author, who has one child, is entitled to renewal of her residence permit and enjoys subsidiary protection in Italy, where she lived before for more than six years, and found employment and was able to rent a room in an apartment for several years. Neither she nor her son have any reported health issues, and she possesses an Italian health card (see para. 5.8, 5.11).”

Idet klageren havde været udeblevet fra sit asylcenter siden juni 2018, besluttede nævnet ikke at genoptage sagen.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelser og udtalelsen fra komitéen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 3. januar 2019.

11.4.2.2 Sager hvor komitéen ikke har udtalt kritik

11.4.2.2.1 A.A. mod Danmark, communication no. 2595/2015 (Egypten)

Sagen vedrørte en mandlig egyptisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede at blive fængslet af myndighederne, idet han forud for sin udrejse undrog sig militærtjeneste, ligesom han frygtede, at han ville blive beskyldt for at have tilknytning til Det Muslimske Broderskab. Klageren havde videre henvist til, at han frygtede repræsentanter fra Det Muslimske Broderskab, idet han ikke ville tilslutte sig

gruppen. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund, idet klageren under behandlingen af asylsagen havde forklaret upræcist og divergerende. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 11. juli 2018.

11.4.2.2.2 S. mod Danmark, communication no. 2642/2015 (Bangladesh)

Sagen vedrørte en mandlig bangladeshisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han frygtede at blive fængslet af myndighederne, idet han havde været medlem af et politisk parti, der havde været involveret i en episode under en demonstration, hvor flere personer, herunder en politibetjent, var blevet dræbt. Klageren havde videre henvist til, at han frygtede ledende personer fra partiet, da han havde modtaget trusler, dengang han ønskede at forlade partiet. Klageren skulle endvidere være oplyst som en af de anklagede i forbindelse med et drab på en universitetsprofessor, der havde udtalt sig imod partiet. Flygtningenævnet kunne ikke lægge klagerens forklaring til grund, idet han på en række punkter havde forklaret upræcist og divergerende om hændelsesforløbet forud for udrejsen. Videre lagde nævnet vægt på, at de fremlagte retsdokumenter ifølge et notat fra Udenrigsministeriet ikke kunne antages at være ægte. Klageren ansøgte efterfølgende om genoptagelse af sagen, hvilket nævnet meddelte ham afslag på. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, nævnets afslag på genoptagelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 29. juni 2018.

11.4.2.2.3 H.A. mod Danmark, communication no. 2328/2014 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en mandlig afghansk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive kidnappet af Taliban, idet klagerens far gennem en periode blev pengeafpresset af Taliban efter at have ytret sig positivt om regeringen og de internationale styrker. Den sidste gang krævede Taliban et større beløb, end faren kunne betale. Taliban tog faren og storebroren med, og de var ikke set siden. Taliban spurgte ligeledes til klageren, som opholdt sig hos sin morbror. Flygtningenævnet forkastede klagerens forklaring som konstrueret til lejligheden og stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 27. august 2018.

11.4.2.2.4 F.M.H. mod Danmark, communication no. 2734/2016 (Italien, § 29 b)

Sagen vedrørte en enlig kvindelig somalisk asylansøger og hendes mindreårige søn. Kvinden havde opholdstilladelse i Italien. Klageren havde henvist til, at hun i Italien risikerede hjemløshed. Klageren havde videre henvist til, at hun i Italien ikke ville have mulighed for at forsørge sin søn, som hun ville være alene med, hvilket ville være hårdt. Klageren henviste endelig til, at hendes opholdstilladelse var udløbet, og at hendes søn ikke var registreret i Italien, da han blev født i Danmark. Flygtningenævnet afviste klagerens ansøgning om asyl med henvisning til, at ansøgeren havde opnået opholdstilladelse i Italien som et sikkert første asylland, jf. udlændingelovens § 29 b, og udtalte, at klageren kunne ansøge om fornyelse af sin opholdstilladelse ved en tilbagevenden til Italien. Komitéen fandt ikke anledning til at udtale kritik af nævnets afgørelse.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 13. december 2018.

11.5 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

11.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand, samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket ”diskrimination mod kvinder” betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende konventionens eksterritoriale virkning udtalt:

"[...] the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to protect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person's rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a prima facie case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations."

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 4.2.3.1, s. 230 f.

I 2018 har FN's Kvindekomité afgivet udtalelse i fem sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, og hvori regeringen har afgivet retlige bemærkninger under sagens behandling for komitéen.

Der henvises for så vidt angår disse i alt fem sager til gennemgangen i afsnittene 11.5.2.1.1- 11.5.2.1.5. nedenfor.

Hertil kommer en sag, hvor Flygtningenævnet i januar 2015 har genoptaget behandlingen af sagen og i april 2016 meddelt klageren opholdstilladelse i medfør udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af væsentlige nye oplysninger fremkommet efter nævnets oprindelige afgørelse. Komitéen har i juni 2018 lukket sagen.

Endelig har komitéen i august 2018 lukket en sag, hvori klageren var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Der verserede pr. 31. december 2018 ni sager ved FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I en af de ni sager er komitéen i februar 2019 blevet anmodet om at lukke sagen som følge af, at klageren i marts 2018 er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. I andre to af de ni sager er komitéen i februar 2019 og i april 2019 blevet anmodet om at lukke sagerne, idet begge klagere blev skønnet udrejst i august 2018.

11.5.2 FN's Kvindekomité's udtalelser i 2018 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Kvindekomité udtalt sig i fem sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Komitéen har erklæret alle fem sager for uantagelige (inadmissible).

11.5.2.1 Sager som komitéen har afvist som uantagelige (inadmissible)

11.5.2.1.1 A.S. mod Danmark, communication no. 80/2015 (Uganda)

Sagen vedrørte en kvindelig ugandisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda frygtede, at hendes familie ville slå hånden af hende, fordi de havde opdaget, at hun var homoseksuel. Klageren havde endvidere henvist til, at hun frygtede overgreb fra tre personer, der havde overfaldet hende med slag og spark. Flygtningenævnet tilsidesatte i sin helhed klagerens forklaring som utroværdig, herunder forklaringen om, at hun var homoseksuel. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 20. april 2018.

11.5.2.1.2 S.F.A. mod Danmark, communication no. 85/2015 (Somalia)

Sagen vedrørte en kvindelig somalisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af sin familie eller overdraget til al-Shabaab, idet hun mod sin families ønske havde indgået ægteskab med

sin nu afdøde ægtefælle. Flygtningenævnet forkastede klagerens forklaring som utroværdig. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 20. april 2018.

11.5.2.1.3 H.D. mod Danmark, communication no. 76/2014 (Somalia)

Sagen vedrørte en kvindelig somalisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af al-Shabaab, fordi de havde idømt hende dødsstraf for at have været sin ægtefælle utro og for at have slået sin kæreste ihjel. Klageren havde videre henvist til, at hun frygtede sin afdøde kærestes familie, idet de mistænkte hende for at have slået ham ihjel. Klageren frygtede endvidere sin ægtefælles familie, idet hun havde fortalt dem, at det var hendes ægtefælles bror, der havde slået hendes kæreste ihjel, og idet hun havde et forhold til en anden mand, mens hun var gift. Flygtningenævnet forkastede klagerens forklaring som utroværdig. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 15. august 2018.

11.5.2.1.4 M.K.M. mod Danmark, communication no. 81/2015 (Tjetjenien)

Sagen vedrørte en kvindelig tjetjensk asylansøger og hendes mindreårige barn, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygtede at blive slået ihjel af myndighederne, der havde ransaget hendes bopæl, truet klageren og hendes ægtefælle på livet, hvis ægtefællen modsatte sig at samarbejde med myndighederne, og tvunget ægtefællen til at underskrive en erklæring om, at han ønskede at samarbejde med myndighederne. Klageren havde endvidere henvist til, at myndighederne to gange tidligere havde opsøgt hende på bopælen, og at hun var blevet indkaldt til afhøringer adskillige gange, hvor hun under afhøringerne var blevet voldtaget to gange og kronraget én gang. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt, at klagerens forklaring forekom usandsynlig, utroværdig og konstrueret til lejligheden. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 29. november 2018.

11.5.2.1.5 S.A.O. mod Danmark, communication no. 101/2016 (Somalia)

Sagen vedrørte en kvindelig somalisk asylansøger, der som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede sin familie og den mand, som hun skulle indgå et ægteskab med, idet hun modsatte sig ægteskabet. Flygtningenævnets flertal forkastede klagerens forklaring som utroværdig. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 30. november 2018.

11.6 FN's komité om barnets rettigheder

11.6.1 FN's konvention vedrørende barnets rettigheder

Konventionen vedrørende barnets rettigheder (CRC) blev vedtaget i 1989 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 2. september 1991. Danmark ratificerede konventionen den 5. juli 1991, og den trådte i kraft den 18. august 1991.

Konventionen fastslår i artikel 3, at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

FN's komité om barnets rettigheder (Børnekomitéen) blev oprettet i 1991 i henhold til konventionens artikel 43 og består af 18 medlemmer, som sædvanligvis mødes tre gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, der realiserer konventionens forpligtelser. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 27. august 2002 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende inddragelse af børn i væbnede konflikter, og den trådte i kraft den 27. september 2002.

Den 24. juli 2003 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi, og den trådte i kraft den 24. august 2003.

Senest har Danmark den 7. oktober 2015 ratificeret den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011 om en procedure for henvendelser til konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder, og den trådte i kraft den 7. januar 2016. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlems-

stater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 5.

Der verserede ved udgangen af 2018 seks sager ved Børnekomitéen, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I en af disse seks sager er komitéen i efteråret 2018 blevet anmodet om at berostille behandlingen, idet Flygtningenævnet har genoptaget og hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. I en anden af de seks sager er komitéen i foråret 2018 blevet anmodet om at lukke sagen, idet Flygtningenævnet havde genoptaget sagen og i foråret 2018 meddelt klageren og hans forældre opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I en tredje af de nævnte seks sager er komitéen i august 2018 blevet anmodet om at berostille behandlingen, idet Flygtningenævnet besluttede at genoptage behandlingen af sagen. Flygtningenævnet har i denne sag i slutningen af 2018 på ny stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl, og denne afgørelse er i begyndelsen af 2019 fremsendt til komitéen med en anmodning om komitéens stillingtagen til sagens videre forløb.

Herudover verserer sagen nævnt under afsnit 11.6.2.1, hvori komitéen har udtalt kritik, teknisk set fortsat ved komitéen, idet Flygtningenævnet endnu ikke har modtaget en lukkeskrivelse fra komitéen.

11.6.2 FN's Børnekomité's udtalelser i 2018 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Børnekomité udtalt sig i to sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I den ene af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen, mens komitéen har erklæret den anden sag for uantagelig (inadmissible).

11.6.2.1 Sag hvor komitéen har udtalt kritik

K.Y.M. mod Danmark, communication no. 3/2016 (Puntland i det nordlige Somalia)

Sagen vedrørte en kvindelig somalisk statsborger fra Puntland, der var indrejst i Danmark i september 2014, og dennes datter, der blev født i Danmark primo 2016. Klagerens mor henviste som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af sin far og farens familie, idet de ikke accepterede hendes ægteskab med hendes nuværende ægtefælle. Klagerens mor henviste endvidere til, at hun frygtede, at hendes datter ville blive omskåret.

Flygtningenævnet stadfæstede i februar 2016 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering af klagerens mors forklaring om asylmotive, at forklaringen på centrale punkter fremstod konstrueret til lejligheden, og nævnet forkastede derfor forklaringen som utroværdig. For så vidt angår klagerens mors frygt for, at klageren vil være i risiko for at blive omskåret mod morens vilje ved en tilbagevenden til Somalia, lagde Flygtningenævnet afgørende vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder særligt oplysningerne om, at det i Puntland i Somalia vil være muligt for mødre at undgå, at deres døtre bliver omskåret mod mødrenes vilje. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at klageren og hendes mor ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2.

Af komitéens udtalelse fra 25. januar 2018 fremgår blandt andet:

”11.8 The Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration in decisions concerning the return of a child, and that such decisions should ensure—within a procedure with proper safeguards— that the child, upon return, will be safe and provided with proper care and enjoyment of rights. In the present case, the Committee notes the arguments and information submitted to the Committee, including the assessment of the mother’s ability to resist social pressure based on her past experience in the Puntland region, and on reports on the specific situation of female genital mutilation in Puntland. However, the Committee observes that:

a) The RAB limited its assessment to a general reference to a report on central and southern Somalia, without assessing the specific and personal context in which the author and her daughter would be deported and without taking the best interests of the child into account, in particular in light of the persistently high prevalence of female genital mutilation in the Puntland State of Somalia and the fact that the author would be returned as a single mother, without a male supporting network;

b) The State party has argued that the author, by having left Somalia, appears to be an independent woman with considerable personal strength who must be able to resist any social pressure and thus be able to protect her daughter from female genital mutilation. However, the Committee notes that the author’s departure could similarly be understood as an inability to resist pressure. In any event, the Committee considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother’s ability to resist family and social pressure, and that State parties should take measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances, even where the parent or guardian is unable to resist social pressure;

c) The evaluation of a risk for a child to be submitted to an irreversible harmful practice such as female genital mutilation in the country to which he or she is being returned should be adopted following the principle of precaution, and where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from returning the child.

11.9 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author's daughter to be subjected to female genital mutilation if returned to the Puntland State of Somalia, and to take proper safeguards to ensure the child's wellbeing upon return, in violation of articles 3 and 19 of the Convention.

11.10 The Committee on the Rights of the Child, acting under article 10, paragraph 5, of the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure, is of the view that the facts before it amount to a violation of articles 3 and 19 of the Convention.”

Flygtningenævnet traf den 7. februar 2018 afgørelse om ikke at genoptage behandlingen af sagen, idet klageren og hendes mor, der havde haft processuelt ophold i Danmark siden 18. februar 2017, havde været forsvundet fra deres opholdssted siden januar 2017 og af Udlændingecenter Nordsjælland var skønnet udrejst.

Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg har på møder henholdsvis den 14. og 15. februar 2018 drøftet udtalelsen fra FN's Børnekomité. Flygtningenævnet er ikke enig i kritikken. Komitéens retsopfattelse er således i strid med nævnets generelle praksis i sager om kvindelig omskæring (FGM) og med praksis ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i lignende sager (Emily Collins m.fl. mod Sverige af 8. marts 2007, SOW mod Belgien af 19. januar 2016 og R.B.A.B. mod Holland af 7. juni 2016). Flygtningenævnet finder, at det afgørende må være, om familien må antages at kunne beskytte barnet mod omskæring. Det blev derfor på mødet i koordinationsudvalget den 15. februar 2018 besluttet at fastholde nævnets hidtidige praksis, uanset kritikken.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, udtalelsen fra komitéen og nævnets afgørelse om ikke at genoptage behandlingen af sagen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 9. februar 2018.

11.6.2.2 Sag som komitéen har afvist som uantagelig (inadmissible) A.Y. mod Danmark, communication no. 7/2016 (Afghanistan)

Sagen vedrørte et afghansk barn født i 2014. Klagerens forældre havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at de var konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet fandt ikke, at klagerens forældre havde sandsynliggjort, at deres konversion var reel, og stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Klagerens advokat havde som begrundelse for klagen henvist til, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for at blive dræbt, idet klageren var et uægte barn, og idet klageren nu var kristen og ikke var blevet omskåret, og at en udsendelse af klageren blandt andet ville være i strid med konventionens artikel 1, 2, 3 og 19. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 3. juli 2018.

Kapitel 12

Statistik

12.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2018

Flygtningenævnet har i 2018 afholdt 670 nævnsmøder og truffet afgørelse i 2.174 personsager.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2018 og 2017 opgjort i personsager fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2017	2018
Nye spontansager	1.951	1.912
Genoptagede spontansager	107	52
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	24	113
Bortfaldssager	5	6
Udsendelsessager	20	28
Statusændringsager	74	63
I alt	2.181	2.174

Note: Hertil kommer i alt 795 personsager afsluttet uden afgørelse, herunder hjemvisninger. Se nærmere herom i afsnit 12.3.

12.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2018 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.893	0	12	7	1.912
Genoptagede spontansager	45	0	1	6	52
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	111	0	2	0	113
Bortfaldssager	5	1	0	0	6
Udsendelsessager	28	0	0	0	28
Statusændringsager	39	14	0	10	63
I alt	2.121	15	15	23	2.174

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Der berammes som udgangspunkt 3 sager pr. nævnsmøde, men da nogle sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

12.3 Sager afsluttet uden afgørelse

I 2018 blev i alt 795 personsager afsluttet uden en afgørelse. Det drejer sig om sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

12.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte spontansager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør tilsammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2018 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 52 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere, andre statsløse og sager vedrørende ansøgere, hvor det ikke har været muligt at fastlægge deres nationalitet.

Tablet 3 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over nævnets afgørelser i spontansager for de 10 største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tablet 3. Nationalitetsfordelingen i nye, afgjorte spontansager for de 10 største nationaliteter

Lande:	Personer	Lande:	Personer
Iran	602	Syrien	28
Afghanistan	490	Armenien	17
Statsløse	230	Libanon	17
Irak	191	Etiopien	13
Ukendt	154	Øvrige lande	123
Somalia	47	I alt	1.912

Næsten samtlige sager vedrørende statsløse og ukendt har vedrørt personer, der har oplyst at være bidoons (statsløse) fra Kuwait. I alle disse sager er Udlændingestyrelsens afslag på asyl blevet stadfæstet. Der henvises til afsnit 2.4 for en nærmere beskrivelse af sagerne.

12.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager

I 2018 er der blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 16 % af de personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningenævnet i 2018.

Tablet 4 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over henholdsvis omgørelses- og afslagsprocenten i nye spontansager for de 10 største nationaliteter.

Tablet 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2017 for de 10 største nationaliteter

Lande:	Personer	Afslag efter	Tilladelse efter	Tilladelse efter	Tilladelse efter
		§ 7	§ 7, stk. 1	§ 7, stk. 2	§ 7, stk. 3
		%	%	%	%
Iran	602	74	23	3	0
Afghanistan	490	76	6	18	0
Statsløse	230	100	0	0	0
Irak	191	94	3	3	0
Ukendt	154	100	0	0	0
Somalia	47	79	8	13	0
Syrien	28	78	4	4	14
Armenien	17	94	0	6	0
Libanon	17	100	0	0	0
Etiopien	13	85	15	0	0
Øvrige lande	123	91	4	5	0
I alt	1.912	84	10	6	0

Afslagene til syriske statsborgere er blevet meddelt i de sager, hvor en ansøger både er vurderet asylretligt i forhold til Syrien og til et andet land, sager hvor Flygtningenævnet har fundet, at et andet land kan udgøre en ansøgers første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, eller sager hvor en ansøger har været udelukket fra asyl i medfør af reglerne i udlændingelovens § 10.

12.6 Genoptagede spontansager

Genoptagede spontansager er sager, hvor Flygtningenævnet oprindeligt har stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på asyl, men hvor nævnet efterfølgende har besluttet at genoptage behandlingen af sagen – typisk til en ny mundtlig behandling.

Tabel 5 nedenfor viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager.

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfald af nævnets afgørelser i genoptagede sager

Lande:	Personer	Afslag efter	Tilladelse efter	Tilladelse efter	Tilladelse efter
		§ 7	§ 7, stk. 1	§ 7, stk. 2	§ 7, stk. 3
		%	%	%	%
Iran	24	50	50	0	0
Afghanistan	11	64	36	0	0
Irak	6	0	17	83	0
Kina	6	67	33	0	0
Statsløse palæstinensere	4	100	0	0	0
Etiopien	1	100	0	0	0
I alt	52	54	36	10	0

Omkring 75 % af de genoptagede spontansager vedrørende iranske og afghanske statsborgere har omhandlet konversion fra islam til kristendommen.

Som det fremgår af tabellen, er der blevet meddelt opholdstilladelse efter § 7 i udlændingeloven i 46 % af sagerne. Den relativt høje andel tilladelser i forhold til andelen i nye spontansager skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye oplysninger i sagen.

Flygtningenævnet har i 2018 taget stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 469 personsager. Heraf er 49 sager blevet genoptaget, mens der i 183 sager er blevet meddelt afslag på genoptagelse. I 30 sager har nævnet afvist at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig er 150 sager blevet genoptaget og hjemvist til ny behandling i Udlændingestyrelsen, og 57 anmodninger om genoptagelse er afsluttet uden afgørelse på grund af frafald eller udrejse af ansøger.

Det store antal hjemviste sager skyldes blandt andet, at Flygtningenævnet i beretningsåret har besluttet at genoptage og hjemvise omkring 100 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde. For en nærmere beskrivelse af praksisændringen henvises til kapitel 7.

12.7 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2018 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 83 % af sagerne og omgjort 17 % (omfatter både nye spontansager og genoptagne spontansager). Til sammenligning var den samlede omgørelsesprocent 19 % i 2017 og 20 % i 2016.

12.8 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for spontansager

Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager afgjort i 2018 var 348 dage.

Den forhøjede sagsbehandlingstid skyldes blandt andet det meget store indrejsetal i 2015 og 1. halvår af 2016, som har medført, at nævnet i de første tre kvartaler af 2017 har modtaget væsentlig flere sager fra Udlændingestyrelsen, end nævnet har kunnet nå at afgøre. Antallet af verserende spontansager er derfor steget fra 1.331 ultimo 2016 til 3.330 i august 2017.

Sagstilgangen er herefter faldet væsentligt, og idet nævnet siden 2017 har afviklet det maksimalt mulige antal nævnsmøder inden for de eksisterende rammer, er antallet af verserende sager faldet, så der ultimo 2018 verserede 1.224 spontansager for nævnet. Antallet af verserende sager er ultimo maj 2019 nedbragt til 854.

12.9 Udfaldet af afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

Tabel 6 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

Lande:	Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager			Bortfaldssager		Udsendelsessager	
	Personer	Stadfæstelse	Omgørelse	Stadfæstelse	Omgørelse	Stadfæstelse	Omgørelse
Somalia	104	73	29	0	0	5	0
Syrien	8	2	2	0	0	6	0
Afghanistan	8	6	0	0	0	2	0
Irak	6	1	0	4	0	2	0
Iran	4	0	0	0	0	4	1
Eritrea	2	0	0	0	0	2	2
DR Congo	2	0	0	0	0	2	0
Statsløse	1	0	0	0	0	2	0
Libanon	1	0	0	1	0	0	0
Vietnam	1	0	0	1	0	0	0
I alt	137	82	31	6	0	25	3

Som det fremgår af tabellen, har nævnet i beretningsåret behandlet et større antal klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere, der tidligere har fået opholdstilladelse på grund af de generelle forhold i Somalia. Der henvises til afsnit 2.6 og 6.3 for en beskrivelse af sagerne og den generelle behandling af inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager.

12.10 Dublinsager

Nævnet har i 2018 truffet afgørelse i 246 personsager vedrørende overførsel til et andet land efter Dublinforordningen. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 174 sager, omgjort 1 sag, hjemvist 30 sager, afvist 1 sag, mens 40 sager er blevet afsluttet uden afgørelse.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 80 % af sagerne udgjorde i 2018 13 hverdage. For alle sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 27 hverdage.

Tabel 7. De 10 største modtagerlande i Dublinsager

Modtagerland	Personer
Italien	58
Tyskland	57
Sverige	26
Polen	24
Spanien	14
Nederlandene	10
Frankrig	8
Estland	8
Tjekkiet	7
Schweiz	7
Øvrige lande	27
I alt	246

12.11 Statusændringssager

Nævnet har i 2018 truffet afgørelse i 117 personsager vedrørende statusændring, hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt en udlænding opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 44 sager og omgjort 19 sager. Derudover har nævnet hjemvist 51 sager, mens 3 sager er blevet afsluttet uden afgørelse.

12.12 § 29 b-sager

Nævnet har i 2018 truffet afgørelse i 73 personsager, hvor Udlændingestyrelsen havde afvist en ansøgning om asyl med henvisning til, at udlændingen allerede havde opnået beskyttelse i et andet land omfattet af Dublin-forordningen. Nævnet har i 53 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, omgjort 1 sag og hjemvist 4 sager. Derudover er 15 sager blevet afsluttet uden afgørelse, idet klageren i 6 sager var forsvundet, i 8 sager blev klagen frafaldet, mens klageren i 1 sag var udrejst.

12.13 Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere

12.13.1 Aldersklagesager

Nævnet har i 2018 truffet afgørelse i 63 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens aldersfastsættelse. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse i 35 sager, omgjort 4 sager og hjemvist 1 sag. Derudover blev 23 sager afsluttet uden afgørelse, idet klageren i 22 af sagerne var forsvundet, mens klageren i 1 sag var udrejst.

12.13.2 Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere

Nævnet har i 2018 truffet afgørelse i 4 personsager vedrørende klager over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til umodne, uledsagede mindreårige asylansøgere efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i alle 4 sager.

Nævnet har i 2018 truffet afgørelse i 39 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, til uledsagede mindreårige asylansøgere, der er meddelt endeligt afslag på asyl. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 23 sager. Derudover er 16 blevet sager afsluttet uden afgørelse, idet klageren var forsvundet.

12.13.3 Ledsagesager

Nævnet har i 2018 ikke truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens ledsagevurdering.

12.14 Andre sager

12.14.1 Identitetsklager

Nævnet har i 2018 truffet afgørelse i 5 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse (ændring af navn, fødedato, nationalitet og fødested) vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2, eller 3. Nævnet har i alle 5 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. 1 sag er under nævnets behandling af sagen blevet genoptaget af Udlændingestyrelsen til fornyet sagsbehandling.

12.14.2 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse

Nævnet har i 2018 truffet afgørelse i 1 personsag vedrørende klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse, hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

12.14.3 Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse

Nævnet har ikke i 2018 truffet afgørelse i sager vedrørende klage over afslag på tilbagerejsetilladelse.

12.14.4 Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge

Nævnet har i 2018 truffet afgørelse i 2 personsager vedrørende klage over nægtelse af udstedelse af rejsedokument til flygtninge, der begge er blevet hjemvist til Udlændingestyrelsen.

Bilag 1

Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffet afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel I, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed true- des i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uophødeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige ind- rejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre be- grænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke ud- vise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offent- lige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen- somhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne om- råder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågæl- dende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel I A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel I B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel I B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere («refoulere») eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Uddrag af FN's konvention af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Artikel 1

I denne konvention betyder udtrykket »diskrimination imod kvinder« enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

Artikel 2

De deltagende stater fordømmer alle former for diskrimination imod kvinder, er enige om med alle passende midler og ufortøvet at føre en politik, der går ud på at afskaffe diskrimi-

nation imod kvinder, og påtager sig med dette formål for øje

...

c) at tilvejebringe retslig beskyttelse af kvinders rettigheder på lige fod med mænd og gennem kompetente nationale domstole og andre offentlige institutioner at sikre, at kvinder effektivt beskyttes imod enhver diskriminerende handling;

d) at afstå fra at tage del i nogen handling eller praksis, der er diskriminerende imod kvinder, og at sikre, at offentlige myndigheder og institutioner handler i overensstemmelse med denne forpligtelse;
..."

*Uddrag af Kvindekomitéens General
Recommendation no. 19 (Eleventh session,
1992)*

Pkt. 6

6. The Convention in article 1 defines discrimination against women. The definition of discrimination includes gender-based violence, that is, violence that is directed against a woman because she is a woman or that affects women disproportionately. It includes acts that inflict physical, mental or sexual harm or suffering, threats of such acts, coercion and other deprivations of liberty. Gender-based violence may breach specific provisions of the Convention, regardless of whether those provisions expressly mention violence.

Pkt. 7

7. Gender-based violence, which impairs or nullifies the enjoyment by women of human rights and fundamental freedoms under general international law or under human rights

conventions, is discrimination within the meaning of article 1 of the Convention. These rights and freedoms include:

- (a) The right to life;
- (b) The right not to be subject to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;
- (c) The right to equal protection according to humanitarian norms in time of international or internal armed conflict;
- (d) The right to liberty and security of person;
- (e) The right to equal protection under the law;
- (f) The right to equality in the family;
- (g) The right to the highest standard attainable of physical and mental health;
- (h) The right to just and favourable conditions of work.

*Uddrag af FN's konvention af 20. november
1989 om barnets rettigheder*

Artikel 3

1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.

2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik

herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn

Artikel 12

1. Deltagerstaterne skal sikre et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet; barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed.

2. Med henblik herpå skal barnet især gives mulighed for at udtale sig i enhver behandling ved dømmende myndighed eller forvaltningsmyndighed af sager, der vedrører barnet, enten direkte eller gennem en repræsentant eller et passende organ i overensstemmelse med de i national ret foreskrevne fremgangsmåder.

Artikel 22

1. Deltagerstaterne skal tage passende forholdsregler til at sikre, at et barn, som søger flygtningestatus, eller som anses som flygtning i overensstemmelse med gældende international eller national ret og praksis, uanset om det kommer alene eller er ledsaget af sine forældre eller af en anden person, får passende beskyttelse og humanitær bistand og nyder de rettigheder, som er angivet i denne konvention og i andre internationale instru-

menter vedrørende menneskerettigheder eller humanitære forhold, hvori den pågældende stat deltager.

2. Med dette for øje skal deltagerstaterne i det omfang, de anser det for passende, samarbejde om enhver bestræbelse udfoldet af De Forenede Nationer og andre ansvarlige mellemstatslige organisationer eller private organisationer, der samarbejder med De Forenede Nationer, med henblik på at beskytte og bistå et sådant barn og på at spore forældrene eller andre medlemmer af familien til ethvert barn, der er flygtning, med det formål at opnå de oplysninger, der er nødvendige for at barnet skal kunne genforenes med sin familie. Såfremt ingen af forældrene eller andre familiedlemmer kan findes, skal barnet nyde samme beskyttelse som ethvert andet barn, der permanent eller midlertidigt er afskåret fra sine familiemæssige omgivelser uanset årsagen, i overensstemmelse med denne konvention.

Artikel 37

Deltagerstaterne skal sikre, at:

- (a) intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Hverken dødsstraf eller fængsel på livstid uden mulighed for løsladelse skal kunne idømmes for forbrydelser begået af personer under 18 år;
- (b) intet barn ulovligt eller vilkårligt berøves sin frihed. Anholdelse, tilbageholdelse eller fængsling af et barn skal følge lovens forskrifter og må kun bruges som en sidste udvej og for det kortest mulige passende tidsrum;

(c) ethvert barn, der er berøvet friheden, behandles menneskeligt og med respekt for menneskets naturlige værdighed og på en måde, der tager hensyn til deres aldersmæssige behov. Især skal ethvert barn, der er berøvet friheden, holdes adskilt fra voksne, medmindre en sådan adskillelse ikke anses at tjene barnets tarv, og skal have ret til at opretholde kontakt med sin familie gennem brevveksling og besøg, bortset fra under særlige omstændigheder;

(d) ethvert barn, der er berøvet sin frihed, har ret til hurtig juridisk og anden passende bistand samt ret til at få lovligheden af sin frihedsberøvelse prøvet ved en domstol eller anden kompetent, uafhængig og upartisk myndighed og til hurtig afgørelse af enhver sådan sag.

are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction. The assessment of the risk of such serious violations should be conducted in an age and gender-sensitive manner and should, for example, take into account the particularly serious consequences for children of the insufficient provision of food or health services.

*Uddrag af Børnekomitéens General
Comment No. 6 (Thirty-ninth session, 2005)*

Pkt. 27

27. Furthermore, in fulfilling obligations under the Convention, States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention, either in the country to which removal is to be effected or in any country to which the child may subsequently be removed. Such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-State actors or whether such violations

Bilag 4

Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 239 af 10. marts 2019

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

...

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter stk. 1.

Stk. 3. I tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse efter 1. pkt. kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af stk. 1-3.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation. Der skal dog endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren bestemmer antal og den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

...

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde finder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Udlændinge- og Integrationsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningeudvalget samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Helbredsbetingset opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-24, 34 og 35, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 26-33 og 36-42, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestrebelse i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

[...]

...

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 12, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1 og 12, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Stk. 6. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19 og § 19 a, stk. 2. Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede.

[...]

...

§ 12. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

...

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Ansens en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 21, eller § 9 c, stk. 1.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 3 og 11, og stk. 3, § 9 i, stk. 1, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse med henblik på at følge fællesuddannelsen Erasmus Mundus, Erasmus+ eller Nordic Master, § 9 i, stk. 2, og § 9 m, stk. 1, hvis udlændingen har familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 11.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode. Ansøgning efter 1. pkt., som indgives efter den periode, der er nævnt i stk. 1, afvises, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
  - 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
  - 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.
- Stk. 5.* Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

...

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frataget ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan gen erhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Gen erhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

[...]

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
- 4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 3. En opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

[...]

Stk. 11. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 19 a. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 2. Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

...

Kapitel 3 a

Bortfald af opholdstilladelse og opholdsret af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

§ 21 b. En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.

Stk. 3. Foreligger der oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1.

Stk. 4. Hvis det trods rimelige bestræbelser herpå ikke er muligt på andre måder at meddele bortfaldet til udlændingen, optages bortfald af opholdstilladelse eller opholdsret som meddelelse i Statstidende.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 8, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, § 225, jf. §§ 216 og 222, § 226, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, § 276 a, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, i lov om våben og eksplosivstoffer, § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1444 af 1. december 2016 om våben og ammunition m.v., eller § 7, jf. §§ 1 og 2, i lov om knive og blankvåben m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold,
- 5) at udlændingen er tildelt en advarsel efter § 24 b,
- 6) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
- 7) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. Er der i medfør af § 26, stk. 2, ikke grundlag for at udvise en udlænding efter §§ 22-24, tildeles udlændingen en advarsel om, at hvis den pågældende begår nyt strafbart forhold, vil der ved en afgørelse om udvisning ved dom på det tidspunkt skulle lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet, fordi den pågældende ikke tidligere er udvist af den grund, at dette med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Stk. 2. Tildelen en udlænding en advarsel efter stk. 1, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrtket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.
- 4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og fratrækker en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 11. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 26 b. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan udvisning kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

§ 27. De i § 9 q, stk. 8, § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet,

fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

...

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 5 b

Afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7

§ 29 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1.

...

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for udrejsen, og gennemføres udrejsen med fly, tager politiet hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.

Stk. 4. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

...

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
- 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.

Stk. 5. Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan endvidere meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 kan meddeles af kortere varighed, hvis et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i stk. 2 og 3, vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 6. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 7. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Stk. 8. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Stk. 9. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 10. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er optaget på listen. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være optaget på listen, eller hvis udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 11. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Stk. 12. En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. 1 afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og 3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af udlændinge- og integrationsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Påklages en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonodloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

...

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

...

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

...

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejseselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenaævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, i sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a eller 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, og i sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, andre sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller andre sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8. Udlændingestyrelsen og Flygtningenaævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager som nævnt i 1. pkt. skal behandles sammen.

Stk. 3. Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, som har eller har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-8 og 11, skal meddele Styrelsen for International Rekruttering og Integration de oplysninger, som er nødvendige til kontrol af, om betingelserne for arbejdstilladelsen er eller har været overholdt.

Stk. 4. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 5. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 6. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejseselegitimation og visum og til udreisen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 8. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens sags behandling.

Stk. 9. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 10. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke tages i bevaring. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 11. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 12. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

...

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger om en udlænding fra registre og systemer i Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet, i det omfang indhentelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrative udvisninger m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolens behandling af sager om

- 1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-4, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 36-38, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, og §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsfrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, træffes af udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 9, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1 og 3.

Stk. 5. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14, 16 og 17, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14, 16 og 17, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at udlændinge- og integrationsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1.-3. og 5. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og § 33, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2, 4 og 5.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, kan ikke påklages.

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1, og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

Stk. 6. Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

Stk. 7. En dansk diplomatisk eller konsular repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. Uanset 1. pkt. anses en afgørelse, der er udfærdiget i overensstemmelse med reglerne i § 4 e, stk. 1, for påklaget til Udlændingestyrelsen.

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 7, 1. pkt.

Stk. 9. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt., kan ikke påklages.

Stk. 10. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om spærring af dansk udstedt rejslegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 8 og 9, kan ikke påklages.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Flyttingenævnet, Udlændingenævnet, domstolene og udlændinge- og integrationsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

...

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Udlændinge- og Integrationsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

...

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om unkladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om unkladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

...

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfoto og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder politiet et asylansøgerkort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

...

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller tildes en advarsel i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

...

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke Flygtningenævnets sekretariat.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-14.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 9. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 10. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 11. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 12. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 13. Sager vedrørende afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8 kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 14. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 15. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 16. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, bortfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b, nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2, og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.
- 6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
- 7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
- 8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-6, har opsættende virkning. 4. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningeævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelægelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningeævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningeævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningeævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningeævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningeævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningeævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningeævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningeævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningeævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningeævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningeævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

§ 56. Flygtningeævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-14.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtligt, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-14, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningeævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

Stk. 4. Flygtningeævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),

- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

...

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 6, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

...

Bilag 5

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. dog §§ 44-53.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttet på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den pågældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 1. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for ikraft-

trædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a eller 5 b.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.

- 3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.
- 6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
- 7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
- 8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for retens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-besiddelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbesiddelse,

- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
- 7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringsystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 6. Nævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af

indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplering af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk med blandt andet resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringsstemaer og høringskrivelser m.v.

Stk. 2. Sekretariatet bistår Flygtningenævnet med udarbejdelse af bidrag til regeringens processkrifter i klagesager, der verserer ved internationale organer, hvori der er klaget over afgørelser truffet af nævnet, bidrag til besvarelse af spørgsmål fra Folketinget og besvarelse af høringer om ny lovgivning.

Stk. 3. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formandskab med udarbejdelse og udgivelse af formandskabets årlige beretning om Flygtningenævnets virksomhed, jf. § 16.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat. Beskikkelsen er personlig.

Stk. 2. I sager, der behandles efter § 46, stk. 1, § 47, stk. 1, § 48, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50, stk. 1, og 51, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

Stk. 3. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Den beskikkede advokat afholder forud for nævnsmødet et møde med asylansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

Stk. 4. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet refunderer udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de retningslinjerne fastsatte takster. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, refunderes alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette skriftligt over for advokaten. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44-56 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen. Nævnet kan når som helst stille spørgsmål.

Stk. 6. Under nævnmødet får asylansøgeren mulighed for at afgive forklaring, hvilket foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til ansøgeren, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Efter forklaringen er afgivet, og eventuel bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får asylansøgeren mulighed for at udtale sig. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrer ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

Stk. 3. Har et mindretal ved afgørelsen af asylspørgsmålet voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, uden at dette er begrundet i, at der findes et internt flugtalternativ, og finder flertallet dette spørgsmål afgørende, deltager mindretallet ikke i afgørelsen heraf.

Stk. 4. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voringen. Et medlem kan kræve notatet tilføjet en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Væsentlige beslutninger af procesledende karakter, herunder om vidneførsel, angives i notatet. Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnmøde, udfærdiges skriftligt efter voringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig voring uden afholdelse af et nævnmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig voring, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om for-

holdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent besikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Registreres en udlænding som udeblevet fra sit indkvarteringssted under sagens behandling efter stk. 1, 2 eller 3, anser Flygtningenævnet klagen som frafaldet, medmindre helt særlige forhold taler derimod. Såfremt udlændingen genopdukker efter udløb af fristen som fastsat i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt., og ønsker at opretholde sin klage, afviser Flygtningenævnet at realitetsbehandle klagen, medmindre helt særlige forhold taler derimod.

Sager om afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når udlændingen har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land

§ 47. Sager vedrørende afvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort, inden udlændingen udsendes.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan helt undtagelsesvis henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent besikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan beslutte at tillægge en klage, der behandles efter stk. 1, 1. pkt., opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. I sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, tillægges klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre særlige forhold taler derimod.

Sager om statusændring, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3

§ 48. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 56, stk. 4, nr. 2.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8

§ 49. Sager om varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3

§ 50. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en mindreårig udlænding afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at den mindreårige udlænding afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passers

§ 51. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passers vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 52. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdpunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 53. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnmøde af det nævn, der har afgjort sagen,
- 3) sagen genoptages og behandles ved skriftlig votering af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 4) sagen genoptages og behandles på et nævnmøde af et nyt nævn.

§ 54. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 55. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 56. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnmøde på skriftligt grundlag.

§ 57. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 58. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. juni 2017.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 29. maj 2017

BLOCH ANDERSEN

/ Anne-Lise Ulf Schilling

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl samt om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholdstilladelser. Herudover behandler Flygtningenævnet klager over andre afgørelser på asylområdet truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, herunder om overførsel til et andet EU-land efter Dublinforordningen, om fastsættelse af alder for personer, der har oplyst at være mindreårige, og om afvisning af personer til et andet EU-land, hvor de pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Asylsager og sager om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholdstilladelser behandles på et nævnsmøde. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et er beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Beretningen indeholder en redegørelse for Flygtningenævnets virksomhed i 2018.

Blandt andet er en række resuméer af nævnets afgørelser i 2018 gengivet. Flygtningenævnet har i beretningsperioden afsluttet 2.632 spontane asylsager fra 55 forskellige lande. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Afghanistan og Iran, statsløse, statsborgere fra Irak samt personer af ukendt nationalitet, hvoraf hovedparten har oplyst at være statsløse fra Kuwait.

For så vidt angår sager indbragt for FN's komitéer (Torturkomitéen, Menneskerettighedskomitéen, Kvindekomitéen og Børnekomitéen), er alle de sager, som komitéerne har afsluttet i 2018, gennemgået, og sagsforløbet og komitéernes udtalelser i de sager, hvor komitéerne har udtalt kritik, er gengivet.

| FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningenævnets Sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

9 788791 763328